17971

Geetha Bhashyam.

Translated by
V. K. Ramanujachari

ஸ்ரீவிசிஷ்டாத்வைத மதப்பிரவர்த்தகரான

ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்த

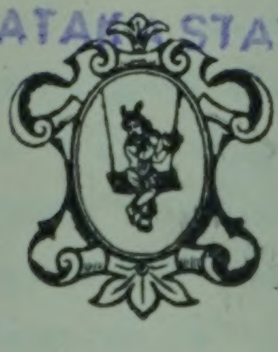
ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யமும்.

ஆசாரியர்களால்

வி. கே. ராமாநுஜனைக்கொண்டு

எளிதான தமிழ் நடையில்

எழுதப்பட்ட உரையும்.

கும்பகோணம்

" ஸ்ரீ ஜநார்தன பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸ் "

விலை] 1928. [ரு. 1—4—0.

முகவுரை.

ஸ்ரீமதே வேதாந்தராமாநுஜமஹாதேசிகாய நம: ॥

உலகத்தில் எல்லாரும் "நான் நான்" என்று சொல்லுகிறார்கள். நான் என்பது என்ன? அது உடம்பா? அல்லது அதைக் காட்டிலும் வேறானதா? இதை யோஜித்துப் பார்ப்போம். உடம்பு தாயார் வயிற்றிலிருந்து வெளியே வரும்போது, மிகவும் சிறிதாயிருந்து, வளர்ந்து, பிறகு பையனாகவும், ஆளாகவும், கடைசியில் கிழவனாகவும் ஆகிறது. இது எல்லாருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. நான் என்பது இவ்விதமாக வளர்ந்தும் குறைந்தும் வருகிறதென்று தோன்றுகிறதா? அப்படித்தோன்றாமல் ஒரேவிதமாய் இருப்பதாகத் தோன்றினால், எப்போதும் மாறிக்கொண்டிருக்கிற உடம்பைக்காட்டிலும் மாறுதலில்லாத நான் என்பது வேறு என்று எண்ண வேண்டியது.

2. மேலும், உடம்பு பேசுகிறது. ஓடியாடி அலைகிறது. தூங்கும்போது ஒருவேலையையும் செய்யாமல், தூக்கம் போன பிறகு மறுபடியும் கிளம்புகிறது. சாகிற காலத்தில் அடியோடே கீழே விழுந்து விடுகிறது. இந்த வேலைகளை உடம்பு தானாகச் செய்கிறதா? தானாகவே கீழே விழுந்து விடுகிறதா? அல்லது, அதைக் காட்டிலும் வேறான "நான்" என்பது அதற்குள்ளிருந்து, அதைக்கொண்டு கொஞ்சகாலம் வேலை செய்கிறதா? அந்த "நான்" என்பது உடம்பைவிட்டு ஒருகாலத்தில் போகிறதா? அப்போது உடம்பு அடியோடே கீழே விழுந்து விடுகிறதா? இதை யோஜித்துப்பார்த்தால், உடம்பு தானாக இப்படிச் செய்கிறதென்பதைக்காட்டிலும், நான் என்று ஒன்றிருந்து போய்விட்டதென்று சொல்வது பொருந்தி யிருக்கிறது.

3. "நான்" என்பது இந்திரியங்களில் ஒன்றாயிருக்குமா? இதையும் கவனிக்கவேணும். தெருவில் போகும் அழகான ஒரு ஸ்திரீயைப் பார்க்கக்கூடாது, பார்த்தால் மனது கலங்கும் என்று நினைத்து, ஒருவன் தலையைத் திருப்பிக்கொள்கிறான். ஒருக்ஷணத்தில் அவனுடைய கண்ணானது திரும்பி அவளைப்பார்க்கிறது.

சாப்பிடும்போது ஓட்டுமாம்பழத்தை இலையில் போடுகிறார்கள். அது உடம்புக்கு ஆகாது. அதைச்சாப்பிட வேண்டாம் என்று எண்ணுகிறான். ஒரு க்ஷணத்தில் அவன் கை அதை எடுத்து வாயில் போடுகிறது. அதை வாயும் விழுங்குகிறது. இப்படியே கண்ணைப் போல மற்ற ஞானேந்திரியங்களும், கையைப் போல் மற்ற கர்மேந்திரியங்களும் அவனுக்கு உட்படாமல் தங்கள் தங்கள் வேலைகளைச் செய்கின்றன. மனதும் அப்படித்தான் இருக்கிறது. தியானம் செய்ய ஒருவன் உட்கார்ந்து, ஒரு வஸ்துவையே நினைக்க வேண்டும், வேறொன்றையும் நினைக்கக்கூடாது என்று எண்ணுகிறான். உடனே மனது வெளியே ஓடிப்போகிறது. நான் என்பது கண்முதலானவைகளை தடுத்துத் திருப்பி விடுகிறது. ஆகையால் நான்என்பது இந்திரியங்களுமன்று.மனதுமன்று. பிராணனுமிருக்க முடியாது. ஏனென்றால், நான் என்பது தூங்கும்போது ஒரு வேலையையும் செய்கிறதில்லை. அப்பொழுதும் பிராணன் தன் வேலைகளை நிறுத்தாமல் செய்து கொண்டிருக்கிறது.

4. இதின்மேல் ஒரு கேள்வி—உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான நான் என்பவன் உடம்புக்குள் எப்படி வந்தான். தானாக வந்தானா? அல்லது அவனுக்கு மேற்பட்டவன் அவனை அதற்குள் வைத்தானா? என்று. பதில்—முதலில் சொன்னது ஸரியன்று. ஏனென்றால், எவனும் அழகு முதலான நல்ல குணங்கள் பொருந்திய உடம்போடே பணத்தினாலும், படிப்பினாலும், மற்ற நல்ல ஸங்கதிகளாலும் உயர்ந்தவனாகப் பிறக்க வேணுமென்று ஆசைப்படுவன். உலகத்திலோ பெரும்பாலும் அப்படிக் காணப்படவில்லை. ஏழைகளாயும், முட்டாள்களாயும், கெட்ட நடவடிக்கையுள்ளவர்களாயும் நான் என்பவர்கள் பிறக்கிறார்கள். அங்கங்கள் குறைவுள்ளனவாயும், அழகில்லாதவைகளாயும், அனேக வியாதிநிறைந்தவைகளாகவும் இருக்கிற உடம்புகளுடன் அவர்கள் இருக்கிறார்கள். ஆகையால் தாமாக வருவதானால் இப்படி இருப்பார்களோ? அவர்களுக்கு மேற்பட்டவனாக ஒரு யஜமானன் தான் அவர்களை உடம்புகளில் வைக்கிறான் என்று சொல்ல வேண்டும்.

5. இப்படி–(1.) உடம்பும், அதைச் சேர்ந்தவைகளும் (2.) நான் என்பவர்கள்— (3.) அவர்களுக்கு மேற்பட்ட யஜமானன்—

ஒன்று மூன்று தத்வங்கள் இருப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அவ்வி களுக்குப் பிரமாணங்கள் இருக்கின்றனவா என்று பார்ப்போம். உலகத்தில் மூன்று பிரமாணங்கள் இருக்கின்றன—பிரத்தியக்ஷம், அநுமாநம் (யுக்தி), சப்தம்—என்று. பிரத்தியக்ஷம் என்பது இங்கே உபயோகப்படாது. ஏனென்றால், கண் முதலான இந்திரியங்க ளாலே இரண்டாவது தத்வத்தையும், மூன்றாவது தத்வத்தையும் அறியமுடியாது. யுக்திகளை மாத்திரம் கொண்டும் அறிய முடி யாது. ஏனென்றால், இந்த தேசத்தில் அநேகம் பேர்கள் யுக்தி களை மாத்திரம் கொண்டு விசாரித்திருக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒரு வர் சொன்னபடி ஒருவர் சொல்லவில்லை. ஒவ்வொருவர் சொல் வதும் அநுபவத்துக்கு ஒத்து வரவில்லை. எப்படி யென்றால், அவர்களில் ஆறு பேர்கள் மிகவும் உயர்ந்தவர்கள். அவர்களா வன—(1) ஸாங்கியமதத்தை ஏற்படுத்தின கபிலர் என்ற ருஷி. அவர் பெரிய யோகி என்று பிரஸித்தம். (2.) யோகமதத்தை ஏற் படுத்தின நான்குமுகமுடைய பிரும்மா. (3.) வைசேஷிகமதத்தை ஏற்படுத்தின கணாதன் என்கிற ருஷி. (4.) பௌத்தமதத்தை ஏற் படுத்தின புத்தர் என்பவர். இவரைப் பகவானுடைய அவதாரம் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. (5.) ஜைநமதத்தை ஏற்படுத்தின ஜிநன் என்பவர். (6.) பாசுபதமதத்தை ஏற்படுத்தின பசுபதி என் கிற ருத்திரன்.

6. மேலான யஜமாநன். இவர்களில் ஸாங்கியனும், பௌள த்தனும் எல்லாவற்றிற்கும் மேலானவனாகவும் யஜமானனாகவும் ஒருவனை ஒப்புக்கொள்ளவில்லை. மூன்று மதக்காரர்கள் தைவம் ஒன்று இருக்கிறது. அதை யுக்தியினாலே மாத்திரம் அறிந்து கொள்ளலாம் என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்கள் சொல்லும் யுக்தியாவது—ஒரு குசவன் சட்டிகளையும் பானைகளையும் செய்கி றான். இப்படியே வேறு வேலைக்காரர்கள் வெவ்வேறு வஸ்துக்களை உண்டு பண்ணுகிறார்கள். இதைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற நாம்—எந்த வஸ்து செய்யப்பட்டதோ, அதை ஒருவன் செய்திரு க்க வேண்டும்—என்று அறிகிறோம். இந்த உலகமானது அநேக வஸ்துக்கள் சேர்ந்து உண்டாயிருக்கிறது. ஆகையால் அது செய்யப்பட்ட வஸ்து. அதை ஒருவன் செய்திருக்க வேண்டும்.

அவன் எவனுயிருக்கலாம்? உலகத்தைச் செய்கிறவனுக்கு அறிவும் சக்தியும் அளவில்லாமல் இருக்கவேண்டும். நான் என்கிற ஜீவன்களுக்கு அறிவும் சக்தியும் மிகவும் கொஞ்சமாயிருப்பதால், அவர்களால் அது செய்ய முடியாது. ஆகையால் தைவம் என்று ஒன்று இருக்க வேண்டும்—என்று.

இந்த யுக்தி ஸரியானதன்று—உலகமானது செய்யப்பட்டதாயிருந்தாலும், அதை என் ஒரு ஜீவன் செய்திருக்கக்கூடாது? ஜீவன்களுக்குள் அறிவிலும் சக்தியிலும் தாரதம்மியமிருக்கிறதே. ஆனதினுல் என் ஒருஜீவன் ஏராளமான புண்ணியத்தைப்பண்ணி, உலகத்தை உண்டு பண்ணக்கூடிய அறிவும் சக்தியுமுள்ளவனுயிருக்கக்கூடாது? இந்தப் பிரும்மாண்டத்தை ஆளுகிற பிரும்மா என்பவன் ஜீவன் தானே. ஜீவன்களிருப்பதாகவும், அவர்களுக்கு அறிவும் சக்தியும் இருப்பதாகவும் எல்லாரும் ஒப்புக்கொள்ளுகிரும். அவர்களில் ஒரு ஜீவனுடைய அறிவுக்கும் சக்திக்கும் அளவில்லையென்பதை மாத்திரம் ஒப்புக்கொள்வது நல்லதா? அல்லது ஒருவருக்கும் தெரியாத புதிதான தைவம் என்ற ஒன்றையும், அதற்கு அளவில்லாத அறிவையும் சக்தியையும் ஒப்புக்கொள்வது நலமா? என்றுல், முதலாவதே நலம். புதிதாக ஒரு வஸ்துவை ஏற்படுத்துவதைக் காட்டிலும், இருக்கிற வஸ்துவுக்கு ஒரு குணத்தையோ, ஒப்புக்கொண்ட குணத்துக்கு அளவில்லாமையையோ ஏற்படுத்துவது தகுந்ததென்று எல்லா சாஸ்திரக்காரர்களும் ஒப்புக்கொண்டிருக்கிருர்கள். ஆகையால் தைவமிருக்கிறதென்று யுக்திமாத்திரத்தைக்கொண்டு சொல்ல முடியாது.

7. இங்கே ஸாங்கியனும் பௌத்தனும்—என் கஷ்டப்படுகிருய்; தைவமென்று ஒன்று எதற்காக வேண்டும்-என்று கேட்கலாம். தைவமில்லாவிட்டால் உலகத்தில் காணப்படுகிற பலவிதமான தாரதம்மியங்கள் எப்படி ஏற்படும். ஒருவன் பணக்காரன். இன்னொருவன் ஏழை. ஒருவன் புத்தியுள்ளவன். ஒருவன் முட்டாள். ஒருவன் அழகுள்ளவன். மற்றொருவன் குரூபி. இவைகள் எப்படி ஏற்பட்டன? பௌத்தன் பதில் சொல்லுகிருன்—இவைகள் கர்மத்தினுல் ஏற்பட்டன. நல்ல கர்மம் செய்தவன் நல்லதையும், கெட்டகர்மம் செய்தவன் கெட்டதையும் அடை-

கிறான்—என்று. அவனைக் கேட்போம். கர்மம் என்றால் வேலை அதைப்பண்ணி முடித்த உடனே அது போய்விடுகிறது. ஆதலால் அது இருக்கவுமில்லை. அதற்கு அறிவுமில்லையே. அது எப்படிப்பலன்களைக்கொடுக்கும்? என்று. இதற்கு அவன் ஒரு பதில் சொல்லக்கூடும். அதாவது—கர்மம் உடனே போன போதிலும், அது செய்கிறவனிடத்தில் ஒரு சக்தியையுண்டு பண்ணுகிறது. அடுப்பில் ஒரு பானையில் ஜலம் வைத்து நெருப்பைப் போட்டுக் காய்ச்சினால், வெந்நீராக ஆகிறது. நெருப்பு அணைந்துபோன போதிலும், வெந்நீரில் சூடு இருக்கிறது. அதுபோல. இந்த சக்திக்கு அதிருஷ்டம் என்றுபெயர். அது தகுந்த காலத்தில் பலனைக்கொடுக்கிறது-என்று. இந்த பதிலும் ஸரியன்று—அதிருஷ்டத்துக்கும் அறிவில்லையே. அறிவுள்ளவனால் ஏவப்படாமல் ஒரு அறிவில்லாத வஸ்து ஒரு வேலையைச் செய்வதை யாராவது பார்த்திருக்கிறார்களா?

௫. ஜீவன். யோகாசாரனென்கிற பௌத்தன்சொல்லுகிறான்—நான் என்பது அறிவு. அதற்கு அறிவு இல்லை. அது ஒரு க்ஷணமிருந்து போய் விடுகிறது. அடுத்த க்ஷணத்தில் இன்னொரு அறிவு வருகிறது. அதுவும் ஒருக்ஷண மிருந்து போய் விடுகிறது. இப்படி அறிவானது வெள்ளம் போல் ஒன்றின்பின் ஒன்றாய் வந்து கொண்டிருக்கிறது. இந்த அறிவின் பிரவாஹத்தை (வரிசையை)த்தான் ஜீவன் என்று சொல்லுகிறது—என்று. இது ஒருவருடைய அனுபவத்துக்கும் ஒத்துக் கொள்ளவில்லை. நேற்று பார்த்த ஒருவனை இன்றைக்குப் பார்க்கும்போது, “அவன்தான் இவன்” என்று சொல்லுகிறோம். அவன் என்றால் நேற்றுப் பார்க்கப்பட்டவன். அவனும் இன்றைக்குப் பார்க்கப்பட்டவனும் ஒன்று என்று இதினால் ஏற்படுகிறது. ஆனதால் ஜீவன் ஒரு க்ஷணமிருந்து அழிந்து போகிறான் என்று சொல்லமுடியாது. பௌத்தன் பதில் சொல்லுகிறான்—நேற்றைக்குப் பார்க்கப்பட்டவன் வேறு. இன்றைக்குப் பார்க்கப்படுகிறவன் வேறு. இரண்டுபேரும் ஒரே மாதிரியாயிருப்பதாலே நீ மயங்குகிறாய்—என்று. இதுவும் ஸரியன்று—மயங்குகிற ஒருவன் ஒருவனை நேற்றைக்கும் மற்றொருவனை இன்றைக்கும் பார்த்தால்தானே அவர்கள் ஒன்று என்று

மயங்கக்கூடும். அப்போது இரண்டு நாள்களிலும் ஒருவன் இருக்கவேண்டுமே. அதனால் ஜீவன் ஒரே க்ஷணமிருக்கிறான் என்று சொன்னது போய் விட்டது. அவன் நிலையாயே இருக்கிறான்.

9. வைசேஷிகன் (தர்க்க சாஸ்திரம் ஏற்படுத்தினவன்) ஜீவன் விபு (எங்கும் நிறைந்திருக்கிறவன்) என்று சொல்லுகிறான். அது பிசகு. ஜீவன் எங்கும் நிறைந்திருந்தால், எல்லா இடத்து ஸங்கதிகளும் ஏன் அவனுக்குத் தெரியவில்லை என்றால், வைசேஷிகன் பதில் சொல்லுகிறான்—ஜீவன் எங்கும் நிறைந்திருந்த போதிலும், எந்த இடத்தில் அவன் உடம்பிருக்கிறதோ, அந்த இடத்தில் தான் அறிவு உண்டாகிறது. மற்ற இடத்து ஸங்கதிகள் அவனுக்குத் தெரியாது— என்று. அதுவும் தப்பு— இல்லாத ஒரு ஸங்கதியைச் சொல்லி, அதற்கு ஸமாதானம் சொல்லுவானேன்? புண்ணியம் பண்ணிச் செத்துப் போனவன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகிறான். பாபம் பண்ணினவன் நரகத்துக்குப் போகிறானென்று சொல் இருக்கிறதே. எங்கும் நிறைந்தவன் எந்த விடத்துக்குப் போகிறது? எங்கிருந்து வருகிறது? ஜீவன் சின்னதாயிருந்தால் தான் போக்கும் வரத்தும் கூடும்.

ஜைநன்—உடம்பு அளவு எத்தனையோ, அத்தனை அளவுள்ளது ஜீவன்—என்று சொல்லுகிறான். அதுவும் பிசகு— ஜீவனுக்கு அனேகம் பிறப்பு உண்டாகிறதென்று நீயும் ஒப்புக்கொள்ளுகிறாய். போன ஜந்மம் யானையாயிருந்து அடுத்த ஜந்மத்தில் எறும்பாகப் பிறந்தால், யானையின் உடம்பிலிருக்கிற ஜீவனுக்கு யானையின் அளவு இருப்பதால், அந்த உடம்பை விட்டு எறும்பின் உடம்பில் நுழையும்போது முழு ஜீவன் அதில் கொள்ளாதே. ஆகையாலே இந்த மதமும் பிசகு. ஜைநன் பதில் சொல்லுகிறான்- எந்த உடம்பில் ஜீவனிருக்கிறானோ, அந்த உடம்பிற்குத் தகுந்தபடி ஜீவ ஸ்வரூபம் சுருங்கிக் கொண்டும் விரிவையடைந்து கொண்டுமிருக்கிறது. ஆகையால் யானை உடம்பில் இருக்கும் ஜீவன் எறும்பின் உடம்பில் வரும்போது சுருங்குகிறது—என்று. அப்போது ஜீவஸ்வரூபத்துக்கு அடிக்கடி மாறுபாட்டைஒப்புக்கொள்ளுகிறபடியால்,சட்டிப்பானைபோல் அழிந்து விடும். மாறுபாடென்றும் அழிவுதான். ஆகையால் இந்த மதத்தையும் தள்ளிவிட

வேண்டியது. பிரும்மா முதல் கண்ணுக்குத் தெரியாத சின்னப் புழுவரையில் உள்ள எல்லா உடம்புகளிலும் ஜீவன் நுழைந்திருப்பதாலே, அவன் ஸ்வரூபம் மிகவும் சின்னதாயிருக்கிறது என்று சொல்லுவதே தகுந்தது. அப்படியே வேதம் சொல்லுகிறது. அதில் ஏன் உனக்கு இவ்வளவு த்வேஷம்.

10. ஸாங்கியன் ஜீவனை ஒப்புக்கொண்டு, அவன் அறிவே தவிர, அவனுக்கு அறிவில்லை என்று சொல்லுகிறான். அதுவும் தப்பு—இது ஒருவருடைய அநுபவத்துக்கும் ஒத்துக்கொள்ளவில்லை. ஏனென்றால், யாரும் ஒரு வஸ்துவைப் பார்க்கும்போது "நான் இதைப் பார்க்கிறேன்" என்று எண்ணுகிறார்கள். சொல்லவும் சொல்லுகிறார்கள். அதில் நான் என்கிற வஸ்துவில் அறிவு என்பது இருக்கிறதாக ஏற்படுகிறது. ஆகையால் ஜீவன் அறிவு மாத்திரமன்று. அறிவாயும் அறிவுள்ளவனாயும் இருப்பவன்.

வைசேஷிகன் சொல்லுகிறான்—ஜீவனுக்கு அறிவு இயற்கையன்று—நடுவில் வருகிறது, போகிறது. ஜீவனுடன் மனது சேர்ந்தால் அது வருகிறது. பிரிந்தால் அது போகிறது—என்று. அது பிசகு—அவன் மதத்தில் ஒருவன் மோக்ஷம் அடையும்போது அவனுக்கு மனது கிடையாது. ஆகையால் அப்போது அவனுக்கு அறிவு உண்டாகாது. அப்போது கல்லைப்போல் அறிவில்லாமல் இருக்க வேண்டியது இவ்விதமான மோக்ஷத்தை எவன் ஆசைப்படுவன். ஸுகமில்லாத இந்த மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும், ஸுகமுள்ள ஸம்ஸாரமே துக்கக்கலப்பு இருந்தாலும், நல்லது. எல்லாரும் ஸம்ஸாரத்திலிருந்து கிளம்பி, அழிவில்லாததும், அளவில்லாததுமான ஸுகத்தை அநுபவிக்கவன்றோ ஆசைப்படுகிறார்கள். அறிவில்லாவிட்டால், இந்த அநுபவம் எப்படி வரும்? ஆகையால் ஜீவனுக்கு அறிவு இருக்கிறதென்றும், அது எப்போதுமிருக்கிறதென்றும் ஒப்புக்கொள்வது தான் பொருந்தியது.

11. ஸாங்கியன் சொன்னபடி ஜீவன் அறிவு என்பதை ஒப்புக்கொள்ளலாம். ஏனென்றால் அறிவு என்பது தன்னைப் பற்றியோ, தன்னையும் மற்றொன்றையும் பற்றியோ பேசுவதற்குக் காரணமாய் இருப்பது. ஜீவன் தன்னைப்பற்றிப் பேசுவதற்குக் காரணமாயிருக்கிறான். ஆகையால் அது கூடும். இது நம்மு

டைய அநுபவத்துக்கு ஒத்திருக்கிறது. ஒருவனை "நான், நான்" என்று நீ சொல்லுகிறாயே, 'நான்' என்பது உனக்கு எப்படித் தெரிந்தது என்று கேட்டால், என்னை எனக்குத் தெரியாதா? அவனவனுக்கு அவனவனைத் தெரியாதா என்று பதில் சொல்லுகிறான். 'நான்' என்பது தானாகவே தோன்றும் என்று அந்தச் சொல்லிற்குப் பொருள். இந்த ஸங்கதி வைசேஷிகன் மனதில் படவில்லை. அவன் ஜீவ ஸ்வரூபத்தை ஜடம் என்று சொல்லுகிறான். ஜடம் என்றால் தானாய்த் தோன்றாமல் வேறொன்றின் உதவியால் தோன்றுகிற வஸ்து. இருட்டில் விளக்குத்தானாய்த் தோன்றுகிறது. இருட்டிலிருக்கும் வஸ்துக்கள் அதின் உதவியால் தோன்றுகின்றன. ஆத்மா அந்த வஸ்துக்கள் போலன்று. விளக்குப்போன்றது.

12. உலகம் எல்லாராலும் கண்ணால் பார்க்கப்படுகிற உலகமானது இல்லை (பொய்) என்று யோகாசாரன் என்கிற பௌத்தன் சொல்லுகிறான். அவனைக் கேட்போம்—எல்லாருக்கும் கண்ணுக்குத்தெரிகிறதே. இப்போது தோன்றுகிறபடியே நேற்றைக்கும் தோன்றிற்றே. அது எப்படிப்பொய்-என்று. அவன் பதில் சொல்லுகிறான்—ஸ்வப்நத்தில் அநேக ஸங்கதிகளைப் பார்க்கிறோமே. அவைகள் பொய்தானே. அதுபோல உலகமும் பொய். அறிவு ஒன்று தான் உண்மையில் இருக்கிறது — என்று. இந்த உதாரணம் ஸரியானதன்று. தூங்கும்போது ஸ்வப்நத்தில் நமக்குத் தோன்றுகிற வஸ்துக்கள் நமக்கு மாத்திரம் தோன்றுகிறது. எல்லாருக்கும் தோன்றவில்லை. உலகம் அப்படியன்று. அதை நாம் எப்படி பார்க்கிறோமோ, அப்படியே எல்லாரும் பார்க்கிறார்கள். மேலும், தூங்கி எழுந்திருந்தால் ஸ்வப்நத்தில் கண்டவைகள் போய் விடுகின்றன. உலகமோ நிலையாய் இருக்கிறது. ஆகையால் அது பொய்யன்று.

13. பௌத்தர்களுக்குள் ஸௌத்ராந்திகன் என்று சொல்லப்பட்ட இன்னொருவன்—உலகமிருக்கிறது, அதை நம்முடைய கண் முதலிய இந்திரியங்களால் அறிய முடியாது. யுக்திகளால் தான் அறிய முடியும். யுக்தியாவது—நமக்குப் பல அறிவுகள் உண்டாகின்றன—மரம், செடி, ஆடு, மாடு—என்று. இந்த அறிவுகளில் மரம் முதலான ஸங்கதிகளிருப்பதாக அறிந்தோம். அறி

வுகளில் இந்த ஸங்கதிகள் எது என்று யோஜிக்கும்போது, மரம் முதலியவைகளிலிருந்து இந்த ஸங்கதிகள் அறிவுக்கு வந்திருக்க வேண்டியது. ஆகையால் மரம் முதலியவைகள் இருக்கவேண்டும். உடம்பு தெரியாமல் தூங்கி எழுந்தவன் உடம்பில் கடிக்திருப்பதைப் பார்த்து தூங்கும்போது ஏதோ கடித்திருக்க வேண்டு மென்று சொல்வது போல—என்று. பிரத்தியக்ஷமாய் கண்ணால் பார்ப்பதை மறைப்பதால், இந்த மதம் ஒப்புக்கொள்ளத் தக்கதன்று. இந்த ஸௌத்ராந்திகனுக்கும் முன் பாராவில் சொன்ன யோகாசாரனுக்கும் வித்தியாஸம் என்னவென்றால், இரண்டு பேர்களும் அறிவுகள் இருப்பதாய் ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்கள். ஒருவன் அறிவுகளை உண்டாக்கும் உலகமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறான். மற்றொருவன் அது இல்லை என்று சொல்லுகிறான்.

14. வைபாஷிகன் என்கிற பௌத்தன் உலகம் கண்ணுக்குத்தெரிகிறதென்று சொல்லுகிறான். அவனும் ஸௌத்ராந்திகனும்—உலகத்தில் இருக்கும் வஸ்துக்கள் ஒரேக்ஷணமிருக்கின்றன. அடுத்த க்ஷணத்தில் அநேகமாதிரி வஸ்துக்கள் உண்டாகின்றன. அவைகளும் ஒரே க்ஷணமிருந்து போய் விடுகின்றன—என்று சொல்லுகிறார்கள். மாமரத்திலிருக்கும் ஒரு பழத்தைப் பார்த்து, பறித்து, நறுக்கி, சாப்பிடுகிறோமே. பழம் ஒரே க்ஷணமிருப்பதானால், இது எப்படிக்கூடும்? என்றால், பார்த்த பழம் வேறு, பறிக்கப்பட்ட பழம்வேறு. நறுக்கினது வேறு. சாப்பிட்டதும் வேறுதான். எல்லாம் ஒரேமாதிரியாய் இருப்பதாலே, அவைகளை நீ ஒன்று என்று எண்ணுகிறாய்—என்றும் சொல்லுகிறார்கள். இதைக்கேட்டு எவன்தான்சிரிக்கமாட்டான். பௌத்தர்கள் சொல்லுகிறார்கள்—பரிஹாஸம் பண்ணாதே. ஒருவிளக்கு எரிகிறது. அதின் ஜ்வாலைகள் ஒன்று என்று மயங்குகிறார்கள். ஆனால் அநேக ஜ்வாலைகள் ஒன்றின்பின்னால் ஒன்று வந்துபோகின்றன. திரி நாலு அங்குலமிருக்கிறது அதில் வீசம் அங்குலம் எரிந்து ஜ்வாலை உண்டாகிறது. அதுஎரிந்து போனபிறகு அந்தஜ்வாலை போய்விட்டது. இரண்டாவது வீசம் அங்குலத்தில் இரண்டாவது ஜ்வாலை உண்டாகிறது. அதுபோல ஒவ்வொரு வஸ்துவும்

ஒவ்வொருக்ஷணமிருந்து போகிறது—என்று. இவர்களைக்கேட்க வேண்டியது. விளக்கின் ஜ்வாலைக்கு திரியும் எண்ணெயும் வேண்டும். அவைகள் போனால், அந்த ஜ்வாலையும் போய்விடுகிறது. பார்த்த மாம்பழம் போகிறதென்று சொல்லுகிறாயே, அதற்கு என்ன காரணம்? பறிக்கிற மாம்பழம் உண்டாவதற்கும் என்ன காரணம்? ஒரு காரணமும் தெரியவில்லையே. உலகத்தில் மண்ணைக்கொண்டு சட்டிப்பானைகள் செய்கிறார்கள். அந்த மண் இருக்கிறது. ஆனால் உருவம் வேறு. பார்த்த மாம்பழம் போய் விட்டபடியால், அதைக் கொண்டு பறித்த மாம்பழம் உண்டாகாதே. பின்னை அது எப்படி உண்டாயிற்று? பௌத்தன் பதில் சொல்லுகிறான்.—பறித்த மாம்பழம் உண்டாகிற வரையில் பார்த்த மாம்பழம் இருக்கிறது—என்று. இப்படியானால் இரண்டு மாம்பழம் கண்ணுக்கு படவேண்டுமே, ஒன்றைத்தானே பார்க்கிறோம். மேலும் பார்த்த மாம்பழம் இரண்டு க்ஷணமிருப்பதாக ஏற்படுமே. இது உன் மதத்துக்கு விரோதமல்லவா? இன்னொரு கேள்வி கேட்போம். இப்போது உலகத்தில் இருக்கிற வஸ்துக்கள் மாத்திரம் ஒரு க்ஷணமிருக்கின்றனவா? அவைகளுக்குக் காரணமாய் நீ சொல்லுகிற பரமாணுக்களும் ஒரே க்ஷணமிருக்கின்றனவா—என்று. பௌத்தன் பதில் சொல்லுகிறான்—எல்லாம் ஒரே க்ஷணம் தானிருக்கிறது—என்று. அப்படியானால் பரமாணுக்கள் சேர்ந்து தானே பூமி முதலானது உண்டாக வேணும். அவைகள் சேருவது எப்போது, உண்டாகிறது எப்போது? சேருவதுக்குள்ளே அவைகள் போய் விடும். உண்டாகிறதற்குள்ளே சேர்ந்தவைகள் போய்விடுமே. வாழை ஒரு வருஷத்தில் தார் போடும். தென்னை ஐந்து வருஷத்தில் காய்க்கும். இவைகள் ஒரு க்ஷணமிருந்தால், காய்களை எப்படிப் பார்க்க முடியும்? ஆகையாலே இந்த க்ஷணிகவாதம் மனதால் நினைக்கக்கூடத் தகுந்ததன்று.

15. இந்த உலகம் இப்படியே எப்போது மிருந்ததா? அல்லது எதிலிருந்தாவது உண்டாயிற்று? என்று விசாரிக்க வேண்டும். பல மதக்காரர்கள் இந்த உலகம் உண்டானது என்று சொல்லுகிறார்கள். ஸாங்கியன் சொல்லுகிறான்—ஸத்வம் ரஜஸ், தமஸ்,

என்று மூன்று வஸ்துக்கள் ஒரு காலத்தில் ஸமமாயிருந்தன. அதாவது—ஒவ்வொன்று அதிகமாயும், மற்றவைகள் குறைந்தும் இருக்கவில்லை. அப்போது இந்த உலக முண்டாகிறதில்லை. அந்த காலத்தைப் பிரளயகாலம் என்று சொல்லுகிறது. ஸமமாயிருக்கிற காலத்தில் அவைகளுக்குப் பிரகிருதி என்று பெயர். பிறகு இவைகள் ஸமமாயிருப்பது போய், ஒவ்வொன்று மேலிட்டது. அப்போது அந்தப்பிரகிருதி–மஹத், அஹங்காரம், ஐந்து பூதங்கள், பத்து இந்திரியங்கள், மனது, இப்படி மாறிற்று. அவைகளிலிருந்து இவ்வுலகம் உண்டாயிற்று. இப்படித்தான் உண்டாயிருக்கவேண்டும். காரணமான ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ்ஸுக்கள் ஸுகத்தையும், துக்கத்தையும், தப்பு எண்ணத்தையுமுண்டு பண்ணுகின்றன. இவைகளைத் தான் இவ்வுலகத்திலும் பார்க்கிறோம்—என்று. நாம் ஸாங்கியனைக் கேட்போம். பிரகிருதி உலகமாக ஆகிறதே, இது தானாய் ஆகிறதா? அல்லது அறிவுள்ள ஒருவன் அதை உலகமாக ஆக்குகிறானா—என்று. ஸாங்கியன் பதில் சொல்லுகிறான்—பிரகிருதி தானாகவே உலகமாயிற்று—என்று. ஓ ஸாங்கியனே! ஒரு வீடு கட்ட செங்கல்லும் சுண்ணாம்பும் வந்திருக்கிறது. அவைகளைக் கொண்டு ஒரு கொத்தன் வேலை செய்தால் தானே வீடாகிறது. கொத்தன் வேலை செய்யாவிட்டால், கல்லும் சுண்ணாம்பும் வீடாக ஆகுமா? அப்படியே பிரகிருதியையும் அறிவுள்ளவன்தான் உலகமாகச் செய்யவேண்டுமே—என்று. அவன் சொல்லுகிறான்—பால் தயிராக ஆகிறதே. குளிர்ந்த தேசத்தில் தண்ணீர் பனிக்கட்டியாக ஆகின்றதே. அங்கே அறிவுள்ளவன் வேலை என்ன?—என்று. இதற்கு நாம் சொல்லுவதாவது. அறிவில்லாத வஸ்துவால் ஒரு காரியம் ஆகவேணுமேயானால், அறிவுள்ளவன் உதவி இல்லாமல் போனால் முடியாது என்பது இஷ்யு. அதாவது நாம் விசாரிக்கவேண்டியது. நீ சொல்லுகிற பாலும் தண்ணீரும் இந்த இஷ்யூவில் அகப்பட்டவைகள். ஸாங்கியன் பதில் சொல்லுகிறான்—அறிவுள்ளவன் வேலை வேண்டியதில்லை. அவன் கிட்ட இருந்தால் போதும். பசுமாடு புல்லைத்தின்று தண்ணீரைக் குடிக்கிறது. அந்தப் புல்லும் தண்ணீரும் பாலாக ஆகின்றன. அவை பாலாக ஆகிறதற்கு மாடு இருந்தால் போதும்.

அது போலவே ஜீவன்கள் கிட்டஇருப்பதாலேயே பிரகிருதி உலகமாகிறது—என்று. இதற்கு பதில்—காளை மாடு பில்லைத் தின்று தண்ணீரைக் குடிக்கிறதே. அங்கு அறிவுள்ள ஜீவன் கிட்ட இருக்கிறதே. அவைகள் பாலாக ஆகின்றனவா? மேலும், ஜீவன்கள் எப்போதும் கிட்ட இருக்கிறார்களே. பிரகிருதி எப்போதும் உலகமாயிருக்கவேணுமே. பிரளயகாலத்தில் உலகமில்லை என்று சொல்லுகிறாயே. அது எப்படிக்கூடும். மேலும், பிரளயகாலத்தில் ஸத்வமும், ரஜஸ்ஸும், தமஸ்ஸும் ஸமமாயிருந்ததே. இது எப்படி மாறி ஒவ்வொன்று மேலிட்டு மற்றவை குறைந்தன. இது அறிவுள்ளவன் செய்கிற வேலையல்லவா? ஆகையால் தைவம் என்று ஒன்று ஒப்புக்கொண்டால் தான், அதின் எண்ணத்தாலே பிரகிருதி உலகமாக மாறிற்று என்று சொல்லலாம்.

16. வைசேஷிகன் உலகமுண்டாவதற்குத் தகுந்த காரணம் நான் சொல்லுகிறேன் என்று வருகிறான். அவன் சொல்லுகிறதாவது—ஒரு உள்ளில் கூறையின் ஓட்டை வழியாக ஸூரிய கிரணங்கள் ஒரு கம்பியாக வரும்போது, அதில் மிகவும் சின்னதான வஸ்துக்கள் சுழன்று கொண்டிருக்கின்றன. இவைகள் மிகவும் சின்னதாயிருந்தாலும், அவைகளை நாம் பார்க்கிறோம். அவைகளைக்காட்டிலும் சின்னதாய் நம்முடைய கண்ணுக்குப்படாமல் பரமாணு என்று சொல்லப்பட்ட வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. அவை—பூமி பரமாணுக்கள், ஜலபரமாணுக்கள், தேஜஸ்ஸு பரமாணுக்கள், காற்றுப் பரமாணுக்கள் என்று நாலுவகையாயிருக்கின்றன. பரமாணுக்களுக்கு அழிவில்லை. இவைகளில் இரண்டு பரமாணுக்கள் சேர்ந்து த்வியணுகம் என்று ஒன்று உண்டாகிறது. மூன்று த்வியணுகம் சேர்ந்து ஒரு த்ரயணுகமுண்டாகிறது. அவைகளின் வழியாய் உடம்புகளும், இந்திரியங்களும், மற்ற உலகங்களுமுண்டாகின்றன—என்று. அவனைக் கேட்போம். ஓ வைசேஷிகனே! பிரிந்திருக்கும் பரமாணுக்கள் சேருவதற்கு என்ன காரணம்—என்று. அவன் பதில்சொல்லுகிறான்—ஜீவன்கள்கர்மங்கள் செய்து அதிருஷ்டங்கள் உண்டாயிருக்கின்றன. அவைகள் கொடுக்கும் பலன்களை அநுபவிக்க ஜீவன்களுக்கு உடம்புகளும் இந்திரி

யங்களும் வேண்டும். அதற்காக அதிருஷ்டங்கள் பரமாணுக்களைச் சேரும்படி பண்ணி உலகத்தை உண்டு பண்ணுகின்றன—என்று. நீ சொல்லுகிறபடியானால், அதிருஷ்டங்கள் எப்போதுமிருக்கிற படியாலே, பரமாணுக்கள் எப்போதும் சேர்ந்து கொண்டிருக்க வேணுமே. பிரளயகாலத்தில் உலகமில்லையென்றும், ஒரே தடவை யாக அது உண்டாகிறது என்றும் நீ சொல்லுகிறாயே. அது எப்படிக்கூடும்? என்றால், அவன் பதில் சொல்லுகிறான்—அதிரு ஷ்டங்கள் உடனே பலன்களைக்கொடுக்கிறதில்லை. சில இன்றைக் கும், சில நாளைக்கும், சில அடுத்த வர்ஷத்திலும், சில அடுத்த யுகத்திலும், சில அடுத்த கல்பத்திலும் பலன் கொடுக்கின்றன. உலகத்தை யுண்டாக்கும் அதிருஷ்டங்கள் எல்லாம் சேர்ந்து ஒரே காலத்தில் உலகத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன—என்று இது ஒப்புக் கொள்ளத் தகுந்ததன்று. ஜீவன்கள் இத்தனை என்று கணக்கில்லை. அவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து ஒரே மனதுடன் ஒரே விதமான கர்மத்தைச் செய்கிறதில்லை. ஆகையாலே எல்லா ருடைய அதிருஷ்டங்கள் ஒரேகாலத்தில் சேர்ந்து உலகத்தை உண்டுபண்ணும் வேலையை செய்ய முடியாது.

17. பரமாணு என்று அழிவில்லாத வஸ்து இருக்கிற தென்று சொல்லுகிறாயே. அதை எதைக் கொண்டு சொல்லுகிறாய். நீயே அவைகள் கண்ணுக்குத் தெரியாது என்று சொல்வதாலே பிரத்தியக்ஷப் பிரமாணமில்லை. எதைக் கொண்டு அவைகளை ஒப்புக்கொள்ளுகிறாய்—என்று நாம் கேட்டால், அவன் பதில் சொல்லுகிறான்— யுக்தியால் சொல்லுகிறேன். யுக்தியாவது— ஸூரியன் வெளிச்சத்தில் சுழலுகிற சின்ன வஸ்துக்கள் கண்ணு க்குத் தென்படுவதால், அனேக அவயவங்கள் சேர்ந்து உண்டா யிருக்கவேண்டியது. உலகத்திலும் அப்படியே பார்க்கிறோம். இவைகளின் அவயவங்களுக்கும் அவயவங்கள் ஒப்புக்கொள்ள வேணும். கண்ணுக்குத் தெரிகிற வஸ்துக்களை உண்டுபண்ணுவ தால். அந்த அவயவங்கள் தான் பரமாணுக்கள்—என்று. இந்த யுக்தியை நாம் ஒப்புக் கொள்ளாவிட்டால் என்ன விரோதம் என் றால், சொல்லுகிறான்—இந்த வஸ்து அதைக்காட்டிலும் சின்னது, அது இன்னொன்றைக் காட்டிலும் சின்னது, என்று பேசப்பட்ட

சிறுமைக்கு ஒரு முடிவு வேண்டும். அதாவது—இதற்குக்கீழ் சின்னது வேறு கிடையாதென்று ஒரு வஸ்துவை ஒப்புக்கொள்ள வேணும். நாணயங்களில் ஒரு பைசாவை (தம்படி) கடைசியாக ஒப்புக்கொள்வது போல. அப்படி ஒப்புக் கொள்ளா விட்டால், ஒரு கடுகுக்கும் மலைக்கும் என்னமாய் வித்தியாஸம் சொல்ல முடியும். இதை ஒப்புக்கொண்டால், கடுகில் ஆயிரம் பரமாணுக்கள் இருக்கின்றன. மலையில் லக்ஷம் பரமாணுக்கள் இருக்கின்றன என்று சொல்லலாம். அவயவங்கள் என்பது இரண்டுக்கும் பொதுதானே—என்று. அவனுக்கு நாம் சொல்ல வேண்டியது—ஸூரியன் வெளிச்சத்தில் சுழலும் சின்ன வஸ்துக்களையே சிறுமைக்கு முடிவாக வைத்துக் கொள்ளலாமே. கண்ணுக்குத் தெரியாத பரமாணுக்களை ஏன் ஒப்புக் கொள்ளவேண்டும். ஆகையால் நீ சொல்லுவதும் ஒப்புக் கொள்ளத் தகுந்த தன்று.

18. யோகமதத்தையும் பாசுபத மதத்தையும் சேர்ந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்—நாங்கள் தைவமொன்றை ஒப்புக் கொள்ளுகிறோம். அது பிரகிருதியை உலகமாகச் செய்தது. ஸாங்கியனிடத்தில் போலவும் வைசேஷிகனிடத்தில் போலவும் எங்களிடத்தில் குற்றம் சொல்ல முடியுமா?—என்று. அவர்களைக் கேட்போம்—உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவை உண்டுபண்ணுவதற்கு உபாதானம் என்றும், நிமித்தம் என்றும் இரண்டு காரணம் சொல்லுகிறார்களே. அவைகளில் தைவம் என்ன காரணம்—என்று. அவர்கள் பதில் சொல்லுகிறார்கள்—தைவம் நிமித்த காரணம். பிரகிருதி உபாதான காரணம். உலகத்திலும் அப்படியே பார்க்கிறோம். சட்டிப்பானைகள் செய்யும்போது குயவன் நிமித்த காரணம். மண் உபாதான காரணம். இப்படியே இரண்டு காரணங்களும் பிரிந்தே யிருக்கவேண்டும்—என்று. அவனைக் கேட்கவேண்டும். தாயார் வயிற்றிலிருந்து குழந்தை பிறந்து யுவா (ஆள்) ஆகிறதே. ஆளுக்கு எது உபாதானகாரணம், எது நிமித்தகாரணம். குழந்தை உடம்பே காரணம் என்று சொல்ல முடியாது. ஜீவன் போய்விட்டால் உடம்பு வளராது. ஆகையாலே உடம்போடு கூடிய ஜீவன் உபாதான காரணம். இந்தக்குழந்தையை செய்தது வேறொன்றும் காணப்படாமையால், அதுவே

நிமித்த காரணம் என்று சொல்ல வேணும். இப்படியே பிரகிருதியோடு சேர்ந்த தைவமே உலகத்திற்கு உபாதானகாரணமும் நிமித்த காரணமும் என்று சொல்லவேணும். இரண்டு காரணங்களும் வேறாக இருக்கமுடியாது.

19. இப்படி யுக்திகளைக் கொண்டே ஏற்பட்ட மதங்களால் நம்முடைய அநுபவத்துக்கு ஒட்டினபடி ஒரு முடிவும் ஏற்படவில்லை. ஆகையாலே சப்தம் என்கிற பிரமாணத்தைக்கொண்டுதான் முடிவு செய்யவேண்டியது. நமக்குச் சப்தப் பிரமாணமானது வேதம்தான். அது என்ன சொல்லுகிறதென்றால், தைவம் என்று ஒன்றிருக்கிறது. எல்லா ஜீவன்களும் உலகமும் அவனுடைய ஸொத்து. அவனே அவைகளை அடக்கி ஆளுகிறான். ஜீவன்களுடைய கர்மத்துக்கு த்தகுந்தபடி தாரதம்மியத்துடன் உலகத்தை உண்டு பண்ணுகிறான். ஜீவன்கள் அழிவில்லாதவர்கள். அவர்களுடைய ஸ்வபாவம் அணு. அதாவது மிகவும் சின்னது. அவனுக்கு அறிவு என்கிற குணம் இயற்கையாகவே இருக்கிறது. ஆகையாலே மோக்ஷம் அடைந்த பிறகு அது அவனை விடுகிறதில்லை. ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் ஸ்வயம் பிரகாசம். அதாவது வேறொன்றின் உதவியில்லாமல் தன்னைக்காட்டும் தன்மையுள்ளது. உலகம் பொய்யன்று. உண்மையிலே இருக்கிறது. பௌத்தன் சொன்னபடி ஒரேக்ஷணம் இருப்பதன்று. அது அநேக உருவங்களையும் அநேகம் பெயர்களையுமுடையதாயிருக்கிறது. ஒரு காலத்தில் இந்த உருவங்களும் பெயர்களும் இல்லாமல் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாய் தைவத்துடன் சேர்ந்திருந்தது. அப்போது இது தைவம், இது பிரகிருதி என்றுகூட பிரிக்கமுடியாத படி இருந்தது. ஆகையால் தைவம் ஒன்றே இருந்தது என்று வேதம் சொல்லுகிறது. இப்படி ஒன்றாயிருந்த தைவமானது பல உருவங்களும் பல பெயர்களும் உள்ளதாக ஆகவேண்டுமென்று எண்ணி, இந்த உலகமாக ஆயிற்று. ஒன்றாயிருந்த காலத்திலும் உலகமான பிற்பாடும் பிரகிருதியும் ஜீவன்களும் தைவத்தோடே சேர்ந்தேயிருக்கின்றன. தைவம் ஆத்மாவாகையால், இவைகளை விட்டு ஒருக்காலும் பிரிகிறதேயில்லை. அது பிரிந்தால் இவைகள் வஸ்துக்கள் அல்ல. அவைகள் தைவத்துக்கு உடம்பு. தைவம் அவைகளுக்கு

ஆத்மா. பிரகிருதியும் ஜீவன்களுமாகிய உடம்போடு கூடின தைவம் நாம் பார்க்கிற உலகமாக ஆயிற்று. தைவமே உபாதான காரணமும் நிமித்த காரணமும். ஆகையால் நாம் முதலில் பார்த்தபடி தைவமும் ஜீவன்களும் பிரகிருதியும் வெவ்வேறு தத்வங்கள்.

20. வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத மதக்காரர்கள் சேர்ந்து சில ஆக்ஷேபங்களைச் சொல்லுகிறார்கள். அவைகளாவன—

(1) வேதம் எப்படிப் பிரமாணமாக ஆகலாம். அது ஒருவனால் செய்யப்பட்டிருக்க வேண்டு மல்லவா? ஒருவன்—தான் ஒரு ஸங்கதியை உள்ளபடி பார்த்து, மோசம் பண்ணவேணும் என்கிற எண்ண மில்லாமல், பார்த்தபடியே சொன்னால் தானே, அவனை நம்பலாம். வேதத்தைச் செய்தவன் இப்படியிருந்தான் என்று சொல்ல முடியுமா? இதற்குப் பதில்—வேதம் ஒருவனாலும் செய்யப்படவில்லை. ஆகையால் சொன்னவனாலுண்டான தோஷம் வேதத்துக்கு கிடையாது. அது எப்போதுமிருந்து கொண்டிருக்கிறது.

(2) வேதம் எப்போது மிருக்கிறதென்று சொல்லலாமா? வேதம் என்பது சொல்லாயிற்றே. சொல் சொன்னவுடன் போய் விடுகிறதே. இதற்குப் பதில்—வேதத்தில் என்ன எழுத்துக்கள் இருக்கின்றனவோ, எந்த வரிசையாயும் எந்த ஸ்வரத்துடனும் இப்போது சொல்லுகிறார்களோ, இந்த மாதிரியே அந்த எழுத்துக்களும், அந்த வரிசையும் அந்த ஸ்வரங்களும் எப்போதும் சொல்லப்படுகின்றன. ஒரேமாதிரியாயிருப்பதைப் பற்றி நித்யம் என்று சொல்லுகிறது.

(3) வேதத்தில் சில மந்திரங்களை இந்த ருஷி பண்ணினார். வேறு மந்திரங்களை வேறு ருஷிகள் செய்தார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறதே. வேதம் எப்படி நித்தியமாயிருக்கும். பதில்—வேதம் நித்தியம் தான். அதில் அடங்கிய மந்திரங்களும் நித்தியங்கள் தான். அவைகளை ஒரு ருஷியும் பண்ணவில்லை. மறைந்துபோன மந்திரங்களை அந்தருஷிகள் யோகத்தாலே பார்த்து, அவைகளைப் பிறர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுத்தார்கள். ஆகையாலே அந்த

மந்திரங்களுக்கு அவர்களை ருஷிகள் என்று சொல்லுகிறது. ருஷி என்கிற சொல்லுக்கு "பார்த்தவர்" என்று பொருள்.

(4) தைவம் உலகத்துக்கு உபாதான காரணமென்று சொன்னீரே. சட்டிப் பானைகளுக்கு உபாதான காரணமான மண்கட்டி மாறுதலை யடைந்து, வேறு உருவங்களையும் பெயர்களையும் அடைந்து விடுகிறதே. அப்படியே தைவமும் மாறுதலை யடைந்தால், அதை ஸத்தியம் என்று எப்படிச் சொல்லக் கூடும். ஸத்தியம் என்றால், ஸ்வரூபத்திலாவது ஸ்வபாவத்திலாவது மாறுதலில்லாமல் ஒரே மாதிரியாக இருப்பதல்லவா? பதில்—தைவம் மண்கட்டியைப் போல் மாறுதலை அடைகிறதில்லை. நம்முடைய உடம்புகள் வளரும்போதும், இளைக்கும்போதும் மாறுதல்கள் உடம்பிலே தான் உண்டாகின்றன. இவைகள் உடம்புக்குள் இருக்கும் ஆத்மாவுக்கு இல்லை. அப்படியே தைவத்துக்கு உடம்பாயிருந்த பிரகிருதியானது ஒன்றாயிருந்து பல உருவமாக மாறுதலையடைந்தாலும், அதற்குள்ளே ஆத்மாவாக இருக்கும் தைவத்துக்கு ஒருவித மாறுதலும் கிடையாது.

(5) தைவம் உபாதான காரணமாயிருந்தால், முழுவதும் செலவழிந்து போய்விட்டதா? ஒரு பாகம் செலவழிந்து ஒரு பாகம் பாக்கி இருக்கிறதா? முழுவதும் செலவழிந்துபோனால் தைவமே யில்லை. ஒரு பாகம் மீதியிருந்தால், தைவத்துக்கு அவயவங்கள் இல்லையென்பது விரோதிக்கும். பதில்—கண்ணால் பார்க்கமுடியாத ஸங்கதிகளை வேதத்தைக் கொண்டே அறியவேண்டும். அது எப்படிச் சொல்லுகிறதோ, அதையே ஒப்புக் கொள்ள வேண்டும். அந்த விஷயங்களில் யுக்தியைக் கொண்டு இது கூடும், இது கூடாதென்று சொல்லக்கூடாது. மண்கட்டி அழிந்து சட்டியும் பானையும் ஆவதைப்பார்த்து நீ இந்த ஆக்ஷேபம் செய்கிறாய். மண்கட்டி ஒரு ஜாதி. தைவம் வேறு ஜாதி. அதனுடைய ஸ்வபாவம் தைவத்துக்கு எப்படி வரும்? சுடுவது நெருப்புக்கு ஸ்வபாவம். இதைக்கொண்டு ஜலம் ஏன் சுடவில்லை என்று கேட்கலாமோ?

(6) தைவம் உலகமாக ஆகிறதென்று சொன்னீரே. எதற்காக இப்படி ஆகிறது? குயவன் வயிற்றுப் பிழைப்புக்காகப் பாடுபடுகிறான். தைவத்துக்கு வேண்டியதெல்லாமிருக்கிறதே. பதில்— வேண்டியதெல்லாமிருக்கிற மஹாராஜா ஸாயங்கால வேளையில் பந்தாடப் போகிறானே. எந்தப் பிரயோஜனத்துக்காக இது செய்கிறான். அது போல, வாஸ்தவத்தில் உலகத்தையுண்டு பண்ணுவது அளவில்லாத தயையின் வேலை. பிரளயகாலததில் அறிவில்லாத வஸ்துக்களைப்போல் இருக்கிற ஜீவன்களைப் பார்த்து, தைவமிரக்கப்பட்டு, உலகத்தை யுண்டுபண்ணி, அவர்களுக்கு உடம்புகளையும் இந்திரியங்களையும் கொடுத்து, சாஸ்திரத்தைப் பலபேர்களைக் கொண்டு சொல்லிவித்து, தன்னைத்தியானம் செய்தாவது, அல்லது தன்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டாவது தன்னிடம் வரவேணும் என்று இப்படிச் செய்கிறது.

21. 1. இந்த ஸமயத்தில் நாலு அத்வைதிகள் வந்து ஆக்ஷேபிக்கிறார்கள். அவர்களில் ஒருவர் சொல்லுகிறார்—உன்னைப்போல நானும் வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளுகிறவன். ஸாங்கியனைப்போலன்று. “இந்த உலகமெல்லாம் பிரும்மம்” என்று வேதம் சொல்லுகிறது. அதின் பொருள்—பிரும்மம் ஒன்றுதான் இருக்கிறது, வேறொன்று கிடையாது என்று. இப்படி யிருக்க, நீ மூன்று தத்வங்கள் இருப்பதாக எப்படிச் சொல்லலாம்—என்று. பதில்—வேதத்தில் “அநுபவிக்கிறவன், அநுபவிக்கத்தகுந்தது, இவைகளை ஏவுகிறவன்—என்று மூன்று வஸ்துக்கள் இருக்கின்றன. அநுபவிக்கிறவன் ஏவுகிறவனை த்யானம் செய்தால், ஏவுகிறவனான தைவம் பிரீதியடைந்து, இவனுடைய ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கு

---

1. பெரியவர்கள் சொன்னவைகளில் குற்றம் கண்டுபிடிக்கிறாயே. நீ யார்? என்று ஒருவன் கேட்கலாம். இந்தக்குற்றங்களை நானாகச் சொல்லவில்லை. வேறொரு பெரியவர் புத்தகத்தில் எழுதியதையே இங்கே எழுதுகிறேன். ஒரு மதத்தில் குற்றமிருப்பதாக இன்னொரு மதக்காரர் எழுதினால், உண்மையைக்கண்டுபிடிக்க வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவர்கள், அதை நன்றாய் கவனிக்கவேணும். தூஷித்ததாக நினைக்கக்கூடாது. நம்முடையதென்று ஒருமதமும் கிடையாது.

கிறது" என்று இன்னொரு வாக்கியமிருக்கிறதே. அதை நீங்கள் மறந்தீர்களா—என்று. அவர் சொல்லுகிறார்—நாங்கள் சொல்கிற வாக்கியத்தாலே உன்னுடைய வாக்கியம் ரத்தாகி விட்டது. வேதம் பிரும்மத்துக்கும் உலகத்துக்கும் பேதம் கிடையாதென்று சொல்ல வந்தது. பேதம் என்பதைக் காட்டித் தானே, அதை இல்லையென்று சொல்லவேணும். உன் வாக்கியம் பிரும்மம் வேறு, உலகம் வேறு என்று சொல்லுகிறது. என் வாக்கியம் அந்த பேதம் இல்லை என்று சொல்லுகிறது. ஆகையாலே உன் வாக்கியம் ரத்தாகிப்போய் விட்டது—என்று. இது பிசகு—பேதம் என்பது வேறு பிரமாணத்தாலே ஏற்பட்டிருந்தால், அதை எடுத்துச் சொல்லி, அந்த பேதமில்லையென்று வேதம் சொல்லலாம். வேறு பிரமாணத்தாலே தைவம் என்று ஒன்றிருக்கிறது. அது வேறு, உலகம் வேறு என்று தெரிய வில்லையே. வேதம் தானே தைவமென்று ஒன்றிருக்கிறது. அது வேறு, உலகம் வேறு என்று சொல்லுகிறது. இப்படித் தெரியாத ஸங்கதியைச் சொல்லித் தெரியப்படுத்தி, அந்த ஸங்கதியை பொய்யென்று சொன்னால், வேதமானது பைத்தியம் பிடித்தவன் பேச்சுப்போலாகுமே. ஆகையால் என் வாக்கியம் ரத்தாகி விடவில்லை. என் வாக்கியத்திற்கும் உங்கள் வாக்கியத்திற்கும் பொருத்தமாக அர்த்தம் சொல்ல வேண்டியது.

22. இது நிற்க. ஒரே தத்வமிருந்தால், பல விதமான பேதங்களுடைய உலகம் எப்படித் தோன்றுகிறது? இதற்கு நீங்கள் காரணம் சொல்லவேண்டும். அவர் சொல்லுகிறார்—பிரும்மத்தை அவித்யை சூழ்ந்து கொண்டிருக்கிறது. அதனால் அது தன்னை அறியவில்லை. இருட்டிலிருப்பவன் தன்னைக் கண்ணால் பார்க்காததுபோல். அதனால் தன்னைக் காட்டிலும் வேறான உலகமிருப்பதாக பயப்படுகிறது. உண்மை தெரிந்தால் உலகம் போய்விடும்—என்று. இதுவும் பிசகு. பிரும்மத்திற்கு எல்லாம் தெரியும் என்றும், இந்த அறிவு இயற்கையாகவே இருக்கிறதென்றும் வேதம் சொல்லுகிறதே. ஆகையாலே அது தன்னை எப்போதும் உள்ளபடி பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறதே. அதற்கு அவித்யை எப்படி வரும். அவித்யை என்றால் அறிவில்லாமை தானே.

அவர் பதில் சொல்லுகிறார்—பிரும்மத்துக்கு அறிவு என்பது கிடையாது, ஏனென்றால், வேதமே அது நிர்குணம் என்று சொல்லுகிறது. நிர்குணம் என்றால், ஒரு குணமுமில்லாதது என்று பொருள்—என்று. இதுவும் பிசகு—சில வாக்கியங்களில் பிரும்மத்துக்கு அநேக நல்ல குணங்கள் இருப்பதாகச் சொல்லப்படுகின்றன—அறிவு, வலிமை (பலம்), எல்லாரையும் அடக்கி ஆளுவது, நினைத்த வேலை முடிக்கும் தன்மை இவை முதலியவைகள். இதனால் குணமில்லை என்கிற சொல்லுக்கு கெட்ட குணமில்லை என்று தான் பொருள். ஆகையால் என் கேள்விக்குப் பதில் வரவில்லை.

23. மேலும், பிரும்மம் ஸ்வயம் பிரகாசம் என்று நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள். அதாவது—வேறொன்றின் உதவியில்லாமல் தானே தோன்றுகிறது—என்று. தானே தோன்றுகிற வஸ்துவுக்குத் தன்னை அறியாமை எப்படி? ஒருவன் முத்துச்சிப்பியைப் பார்க்கிறான். அதன் உருப்படி மாத்திரம் தெரிகிறது. சிப்பி என்பது தோன்றவில்லை. பளபளப்பாயிருப்தைக் கொண்டு அதை வெள்ளியென்று எண்ணுகிறான். அப்படியே பிரும்மத்துக்குக்குணமிருந்தால், அதன் ஸ்வரூபம் மாத்திரம் தெரிகிறது. அதன் குணத்தை அவித்யை மறைக்கிறது என்று சொல்லலாம். நீங்களோ பிரும்மத்துக்குக் குணமில்லையென்று சொல்லுகிறீர்கள். அது தோன்றினால், தோன்றாத பாகமில்லை.

24. மேலும், அவித்யை யென்பது அறிவினாலே போகும் என்று சொல்லுகிறீர்கள். நீங்கள் சொல்லுகிற பிரும்மம் அறிவு தானே. அதினால் அவித்யை ஏன் போகவில்லை? அவர் பதில் சொல்லுகிறார்—பிரும்மம் என்கிற அறிவு ஸ்வரூபமான அறிவு. அவித்யையைப்போக்கும் அறிவு "பிரும்மம் ஸ்வயம் பிரகாசம்" என்கிற வாக்கியத்தால் வரும் அறிவு. பதில்—ஸ்வரூபமான அறிவினால் எந்த ஸங்கதி தெரிகிறதோ, அதைக்காட்டிலும் என்ன அதிக ஸங்கதி வாக்கியத்தால் தெரிகிறது. ஒன்றும் அதிகமாய் தோன்றவில்லையே. ஆகையாலே ஸ்வரூபமான அறிவினாலே அவித்யை போகாவிட்டால், வாக்கியத்தினால் வரும் அறிவினாலும் போகாது. இது தவிர, பிரும்மம் ஸ்வயம் பிரகாசமாயிருப்பதாலே, ஒரு அறிவுக்கும் விஷயமன்று. அறிவுக்கு விஷயமாயிருப்

பது ஸ்வயம் பிரகாசமாகாது என்று உங்களுடைய மதம். வாக்யத்தினால் வரும் அறிவுக்கு பிரும்மம் விஷயம் என்று சொல்வது உங்கள் மதத்துக்கு விரோதம்.

25. அவித்யையானது பிரும்மத்தைத் தன்னை அறியாதபடி செய்கிறதென்று சொல்லுகிறீர்கள். பிரும்மம் பிரகாசமுள்ளது என்று சொன்னால், அவித்யையினால் ப்ரகாசப் போனாலும், பிரும்மம் இருக்கும். பிரும்மமே பிரகாசமானால் அவித்யையினால் பிரகாசம் போகும்போது பிரும்மமே போய்விடுமே. அவித்யைப் பிரகாசத்தைப்போக்குவது என்பது என்ன? பிரகாசத்தை உண்டாகாதபடி பண்ணுகிறதா? அல்லது பிரகாசத்தை அழிப்பதா? பிரும்மமான பிரகாசம் உண்டானதன்று என்று சொல்லுகிறபடியால், அவித்யை அதை அழித்தது என்று தான் சொல்லவேணும். அப்போது பிரும்மம் அழிந்ததென்று முடியும்.

26. அவித்யை என்று சொல்லுகிறீர்களே. அது உண்மையா? அல்லது பொய்யா? உண்மையானால் பிரும்மம் உண்மையாயிருக்கிற வஸ்து. அவித்யையும் உண்மையாயிருக்கிற வஸ்து. அப்போது இரண்டு உண்மையான வஸ்துக்கள் ஏற்படும். உண்மையான வஸ்து ஒன்றுதானென்று உங்களுடைய மதம். அது பொய்யாயிருந்தால், பொய்யான உலகம்உண்டாவதற்காகத்தானே அவித்யையை ஏற்படுத்தினீர்கள். பொய்யான அவித்யை உண்டாவதற்கு இன்னொரு அவித்யை வேணுமே. அதுவும் பொய்யாயிருந்தால், அதுக்கு ஒரு அவித்யை வேண்டுமே. இதற்கு எங்கு முடிவு? ஒருவன் முத்துச்சிப்பியை வெள்ளி யென்று எண்ணினான். பிறகு கிட்டப்போய் பார்த்தான். சிப்பி என்று தெரிந்து கொண்டான். ஆகையால் அறிவுள்ளவனுக்கன்றோ தப்பு எண்ணம் உண்டாவதும் அது போவதும். அறிவில்லாதபிரும்மத்துக்கு தப்பு எண்ணமுண்டாவதும் அது போவதும் எப்படி? இந்த ஸங்கதிகளை யாரும் நன்றாய் கவனிக்க வேண்டும்.

இங்கே சொன்ன குற்றங்களுக்கு ஸமாதானமாக அத்வைதிகள் சொல்லுகிறார்கள்—நாங்களும் மூன்று தத்வங்களையும் உன்னைப்போல் வியவஹார தசையில் ஒப்புக்கொள்ளுகிறோம்—என்று. இதற்குப் பதில்—வியவஹார தசை என்றால் என்ன? வியவஹார

ரம் என்றால் பேச்சு. வார்த்தைக்குச் சொன்னேனே யொழிய உண்மையில் இல்லையென்று சொன்னதாக ஆயிற்று. அதனால் என்ன லாபம்? ஒருவனுக்குப் பதினாயிரம் ரூபாய் கொடுப்பதாகச் சொல்லி, அவன் ஸந்தோஷப்பட்டு, கொடு என்று கேட்கும் ஸமயத்தில், வேடிக்கைக்குச் சொன்னேன் என்று சொன்னால், அவனுக்கு எவ்வளவு ஸங்கடத்தை யுண்டு பண்ணும். அதுபோலிருக்கிறது.

27. இரண்டாவது அத்வைதி சொல்லுகிறார்—பிரும்மத்துக்கு அவித்யையிருக்கிறது என்று சொல்வது பெரிய குற்றம். அவித்யை ஜீவனுக்குத்தானிருக்கிறது. எப்படி என்றால், கண்ணாடி, ஜலம், மெருகு போட்ட வெள்ளி இவைகளில் முகத்தின் பிரதிபிம்பங்கள் தோன்றுகின்றன. முகம் ஒன்றாயும் அழுக்கில்லாமலுமிருந்தாலும், அவைகளுக்குத் தகுந்தபடி பிரதிபிம்பங்கள் சின்னதாயும், பெரிதாயும், அழுக்குள்ளதாயும், அழுக்கில்லாததாயும் பல விதமாய் தோன்றுகின்றன. அதுபோல பிரும்மம் ஒன்றாயும் துக்கம் முதலான குற்றமில்லாமலிருந்தாலும், அனேக அவித்யைகளினாலே ஒரே பிரும்மம் அனேகமாகத் தோன்றுகிறது. அப்படித் தோன்றியவைகள் ஜீவன்கள். அவித்யைகளுக்குத் தகுந்தபடி, ஒன்று ஸுகமுள்ளதாகவும், ஒன்று துக்கமுள்ளதாகவும் காணப்படுகின்றன. பிரும்மமோ, ஒரேமாதிரியாக ஸுகமும் துக்கமுமில்லாமலிருக்கிறது—என்று அவரை நாம் கேட்போம்—யாரிடத்தில் அவித்யை இருக்கிறது? அது பிரும்மத்தினிடமிருக்க இல்லை யென்று நீங்களே சொல்லுகிறீர்கள். அது ஜீவனிடத்திலுமிருக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், அவித்யையால் ஜீவன், ஜீவனால் அவித்யை என்று, ஒவ்வொன்று மற்றொன்றைப் பொருத்திருக்கிறது. ஒரு பிரும்மசாரிக்குப் பயித்தியம் பிடித்திருக்கிறது. கல்லியாணமானால் பயித்தியம் போகும். பயித்தியம்போனால் கல்லியாணமாகும் என்று சொல்வதுபோல. அவர் பதில் சொல்லுகிறார்—பீஜாங்குரநியாயம் கேட்டதுண்டா ? முளை விதையினால். விதை முளையால். அதாவது—முளைத்து மரமானால் விதையுண்டாகும். அதுபோல அவித்யையால் ஜீவன், ஜீவனால் அவித்யை—என்று. இதுவும் பிசகு—பீஜ—அங்குரநியாயம் (விதை—முளை) உங்களுக்கு ஒட்

டாது. ஒரு மரத்தின் விதையிலிருந்து ஒருமுளை யுண்டாகிறது அது மரமாகி அதிலிருந்து வேறு விதை உண்டாகிறது. அதிலிருந்து இன்னொரு முளை உண்டாகிறது. இங்கே எந்த அவித்யையினால் எந்த ஜீவனுண்டாகிறதோ, அந்த ஜீவனிடத்தில் அந்த அவித்யையிருக்கிறது என்று நீங்கள் சொல்ல வேணும். அது ஒட்டாது. அவர் சொல்லுகிறார்—அவித்யையும் ஜீவனும் பிஜாங்குரநியாயம் போலவே ஒன்றின்பின் ஒன்று வருகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ளுகிறேன். ஒரு ஜீவனிடமிருந்து ஒரு அவித்யை வருகிறது. அதிலிருந்து வேறுஜீவன், அதிலிருந்து வேறு அவித்யை—என்று. இதுவும் பிசகு—ஒரு ஜீவத்தன்மைபோய் வேறொரு ஜீவனுண்டாகிறான் என்று சொன்னால், ஜீவன்களுக்கு அழிவு ஏற்படும். ஜீவனை நித்தியமென்று சொல்லுகிற வேதத்திற்கு விரோதம். உம்முடைய மதத்துக்கும் விரோதம். மோக்ஷம் வரையில் ஜீவன் நிலையாயிருக்கிறான் என்று சொல்லுகிறீர்களே.

28. மூன்றாவது அத்வைதி பாஸ்கரன் சொல்வதாவது—ஒரே தத்வமிருக்கிறதென்று சொல்வது பிசகு. உண்மையில் அனேக அந்தக்கரணங்கள் இருக்கின்றன. ஆனால் பிரும்மமும் ஜீவன்களுமொன்று. அதாவது—பிரும்மமிருக்கிறது. ஜீவன்களில்லை. பிரும்மத்தினிடத்தில் அந்தக்கரணங்கள் சேருவதால், அவைகள் ஜீவன்களாகின்றன அந்தக்கரணங்கள் சேராத இடம் பிரும்மமாயிருக்கிறது. உதாரணம்—ஒரே ஆகாசம் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது. அப்படியிருந்தபோதிலும், அந்த உள், இந்த உள், வாசல் என்று சொல்லுகிறோம். சுவர்களால் தடுக்கப்பட்ட ஆகாசத்து (இடவெளி)க்கு உள்ளு என்று பெயர். சுவர்கள் வேறாயிருப்பதால், உள்ளுக்கள் வேறு. சுவர்களால் தடுக்கப்படாத இடவெளியை பெரிய ஆகாசம் என்று சொல்லுகிறது. அதுபோல ஒரு அந்தக்கரணத்தோடு சேர்ந்த பிரும்மம் வேறு. இன்னொரு அந்தக்கரணத்துடன் சேர்ந்த பிரும்மம் வேறு. ஒரு அந்தக்கரணத்துடனும் சேராத பிரும்மம் வேறு. இதைக்கொண்டு தான், வேதம் "பிரும்மம் வேறு, ஜீவன்கள் வேறு, அவர்களுக்குள்ளும் ஒவ்வொருவர் வெவ்வேறு என்று" சொல்லுகிறது. ஜீவத்தன்மை வந்த பிற்பாடு ஜீவனை பிரும்மம் கர்மம் செய்கிறது. மறுபடியும்

அந்தக்கரணத்துடன் சேர்ந்து ஜீவத்தன்மையை யடைந்து கர்மம் செய்கிறது. ஜீவத்தன்மையும் கர்மமும் ஆறுபோல் ஒன்றின்பின் ஒன்ருக பெருகிக் கொண்டு வருகிறது. இதைக்கொண்டுதான் வேதம் "ஜீவன்களும் அவர்கள் கர்மங்களும் எப்போதுமிருக்கின்றன" என்று சொல்லுகிறது. அந்தக்கரணம் அணுவாயிருப்பதாலே அத்துடன் சேர்ந்த பிரும்மமாகிற ஜீவஸ்வரூபமும் அணுவாயிருக்கிறது. அந்தக்கரணத்துடன் சேர்க்கைபோனல், அந்த ஜீவத்தன்மை போய்விடுகிறது. அதாவது மோக்ஷம் வருகிறது—என்று. இந்த மதமும் ஸரியன்று—(1) ஜீவத்தன்மை பிரும்மத்துக்குத்தானே வருகிறது. அது வரும்போது அதனுலுண்டாகும் அறிவின் குறைவும் துக்கங்களும் பிரும்மத்துக்குத்தான் வருகிறது. துக்கங்களைப் பொய் என்று சொல்லக்கூடாது. அந்தக்கரணங்கள் உண்மையிலிருக்கின்றன. அவைகளுடன் சேர்க்கைகளுமுண்மை. அவைகளால் வருகிற அறிவுக்குறைவும் துக்கங்களும் உண்மை. இவைகள் எல்லாம் பிரும்மத்துக்குத்தான் வருகிறது. அப்போது பிரும்மத்துக்கு பூர்ணமான அறிவு இருக்கிறது என்றும், ஒருவித துக்கம் முதலான குற்றமில்லை என்றும் வேதம் சொல்வதோடு விரோதிக்கும். (2) மேலும், ஒரே பிரும்மத்தோடு அனேக அந்தக்கரணங்கள் சேருவதால், எல்லா ஜீவத்தன்மைகளும் ஒரே பிரும்மத்துக்குத்தானே வருகின்றன. அப்போது ஒவ்வொரு ஜீவனும் எல்லா ஜீவன்களையும் 'நான்' என்று ஏன் அறியவில்லை. ஒரே பிரும்மம்தானே எல்லா ஜீவன்களும். அவர் சொல்லுகிருர்—பிரும்மத்துக்கு அனேக இடங்களிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு இடத்தை ஒவ்வொரு அந்தக்கரணம் தொடுகிறது. அந்தந்த அந்தக் கரணங்களுக்கு அதது தொட்ட இடம்தான் தெரியும். மற்றது தெரியாது. ஆகையால் ஒரு ஜீவன் மற்ற ஜீவனை அறியவேண்டியதில்லை—என்று. இப்படி பிரும்மத்தினிடம் வெவ்வேறு இடங்களை ஒப்புக்கொண்டால், பிரும்மத்துக்கு அவயவங்கள் இல்லை யென்று சொல்லுகிற வேதவாக்கியத்துடன் விரோதிக்கும். (3) பிரும்மத்துக்கு அவயவங்கள் இல்லாவிட்டால், அந்தக்கரணங்கள் பிரும்மத்துடன் சேருவதானல், முழுவதும் சேரவேணும். சேராத இடமேயில்லை. சேராத இடம் பிரும்மம் என்று

சொல்லுகிறீர்கள். சேராத இடமான பிரும்மம் ஏது. எல்லா அந்தக்கரணங்களும் ஒரே வஸ்துவைத் தொடுவதால், ஒரே ஜீவன் தான் இருக்கவேண்டியது. (4) மேலும், அந்தக்கரணத்துடன் சேர்க்கை போனால், ஜீவத் தன்மை போய் விடுகிறது. அதாவது மோக்ஷம் வருகிறது. தைவம் எங்கும் நிறைந்திருப்பதால், அந்தக்கரணங்கள் அதை எங்கேயாவது தொட்டுக் கொண்டே இருக்கவேணும். தொட்டவிடம் ஜீவன். அப்போது பந்தம் (கட்டு) வருகிறது. அந்தக்கரணம் அதை விட்டால், மோக்ஷம் வருகிறது ஆகையால் பந்தமும் மோக்ஷமும் அடிக்கடி வந்து கொண்டே இருக்கவேணும்.

29. கடைசி அத்வைதி யாதவப் பிரகாசன். அவர் சொல்லுகிறார்—ஜீவன்களைப் பொய் என்று சொல்வது பிசகு. தைவமும், ஜீவன்களும், பிரகிருதியும் எல்லாம் உண்மையில் இருக்கின்றன. இவைகள் ஒன்றுக் கொன்று வேறு தான். ஆனால் இவைகள் எல்லாம் ஸத் என்கிற ஒரே வஸ்துவிலிருந்து உண்டானவைகள். உதாரணம்—ஸமுத்திரத்தில் காற்றில்லாமல் போனால் ஜலம் அசங்காமல் இருக்கிறது. இதைப்போல ஸத் என்பது. காற்று அடித்தால், அதே ஜலமானது அலைகளாகவும், நுரையாகவும், கொப்பளங்களாகவும் ஆகிறது. இவைகள் போல் தைவமும், ஜீவன்களும், பிரகிருதியும். ஆகையால் வேதவாக்கியங்களுக்கு ஒன்றுக்கு ஒன்று விரோதமில்லை—என்று. இந்த மதமும் வேதத்துக்கு விரோதமானது. வேதம்—தைவமும் ஜீவன்களும் உண்டாகிறதில்லை என்று சொல்லுகிறது. மேலும், வெவ்வேறாக இருக்கிற இந்த மூன்று தத்வங்களும் பிரளயகாலத்தில் ஸத்தாக ஆய்விடுமாகையாலே, மோக்ஷம் என்பது தானே வந்து விடும். ஜீவன் அதற்காகப் பாடுபட வேண்டியதில்லை. ஆகையால் ஜீவன் தைவத்தைத் தியானம் பண்ணவேண்டும் என்கிற வேதவாக்கியங்களுக்குப் பிரயோஜனமில்லாமல் போய் விடும்.

30. நாலு அத்வைதிகளும் சேர்ந்து கேட்கிறார்கள்—எங்களுடைய மதத்தைத் தூஷிக்காதே. நான் சொன்ன வேதவாக்கியத்துக்கும் நீ சொன்ன வேதவாக்கியத்துக்கும் பொருத்தமாக நீதான் அர்த்தம் சொல்—என்று. பதில் சொல்லுகிறேன், உண்மையில் தை

வமும், ஜீவன்களும் வெவ்வேறுதான். இந்த ஸங்கதியைப் பேதச் சுருதிகள் சொல்லுகின்றன. தைவமானது ஜீவன்களையும், பிரகிருதியையும்விட்டுப்பிரியாமையாலே,வேதம்தைவத்தையும்,மற்றவைகளையும்ஒன்றாகச் சொல்லுகிறது. உதாரணம்—ஒருவனை எந்த ஊர் என்றுகேட்டால், நான் ஸ்ரீரங்கம் என்று சொல்லுகிறான். அவன் ஸ்ரீரங்கமோ. அவன் ஸ்ரீரங்கத்திலிருப்பதாலே தன்னை ஸ்ரீரங்கமாகச் சொல்லுகிறான். ஸ்ரீரங்கம் என்பதற்கு ஸ்ரீரங்கத்திலிருப்பவன் என்றுதான் பொருள். ஒருவனைப் பார்த்து இவன் கறுப்பு என்றால், இவன் என்பது ஜீவன். கறுப்பாயிருப்பது உடம்பு. இரண்டும் வேறு. ஆனபோதிலும் ஜீவன் உடம்பில் இருப்பதால், அவனையும் உடம்பையும் ஒன்றாகச் சொல்லுகிறது. இது உலகவழக்கம். அப்படியே வேதமும் தைவம் எல்லாவஸ்துக்களிலுமிருப்பதாலே, அதையும் அந்த வஸ்துக்களையும் ஒன்றாகச் சொல்லுகிறது. ஆகையால் "இதெல்லாம் பிருமம்" என்கிற வாக்கியத்திற்கு இவைகள் எல்லாவற்றிலும் தைவமிருக்கிறது என்று பொருள். மனிதன் என்கிற சொல்லிற்கு மனித உடம்பிலிருக்கிற ஜீவன் என்று பொருள். அது போல எல்லாச் சொற்களும் எல்லா வஸ்துக்களிலுமிருக்கிற தைவத்தையே சொல்லுகின்றன. அதுதான் அவைகளுக்கு முக்கியமான பொருள்.

31. இப்படி மூன்று தத்வங்கள் வெவ்வேறாயிருப்பதை ஸ்ரீ கீதையும் சொல்லுகிறது. ஏழாவது அத்தியாயத்தில் பகவான் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை அர்ஜுநனுக்கு உபதேசம் பண்ணும்போது, இந்த உலகத்திலிருக்கிற வஸ்துக்களை உண்டு பண்ணின பிரகிருதியும், அந்த வஸ்துக்களைத் தூக்குகிற ஜீவன்களும் தன்னுடைய ஸொத்து என்று சொல்லுகிறார். பிரகிருதியினுலுண்டான வஸ்துக்களை ஜீவன்கள் தூக்குகிறார்களென்று சொன்னதால், பிரகிருதி வேறு, ஜீவன்கள் வேறு என்றும், அவைகள் பகவானுக்கு ஸொத்து என்பதால், அவைகள் வேறு, பகவான் வேறு என்றும் ஏற்படுகிறது.

ஜீவன்களைக் காட்டிலும் வேறாக தைவமென்று ஒன்றிருந்தால்தான், அவர்களுக்குஸுகமுண்டாகும். தைவம்-தான் சொன்னபடி நடக்கிறவனுக்கு இன்பமான பலனைக் கொடுக்கும். சொன்ன

படி செய்யாதவனை தொந்தரவுகளைக்காட்டி, நல்ல வழிக்குத் திருப்பிக் கொண்டு வரும். உலகத்திலும் இப்படியே பார்க்கிறோம். ஒரு தேசத்துக்கு ராஜா இல்லாவிட்டால், அதிலிருக்கும் ஜனங்களுக்குக் கொஞ்சமேனும் ஸுகம் கிடைக்காது. ராஜா இருந்தால், அவன் சட்டப்படி நடக்கிறவனுக்கு வேண்டியதைக் கொடுப்பன். சட்டப்படி நடக்காதவனைக் கண்டித்து நல்லவழியில் திருப்புவன். தைவம் எந்த ஸங்கதியை எப்படிச் செய்கிறதோ, அது உண்மையென்று காட்டுவதற்காகவே, அதே மாதிரி ஸங்கதிகளை இந்த உலகத்திலும் நடத்தி வைக்கிறது. 1.

32. இந்த ஸங்கதியை இவ்வளவு விஸ்தாரமாய் சொல்லுவதற்குக் காரணம் என்னவென்றால், ஜனங்களுக்கு இருக்கும் இரண்டு தப்பு எண்ணங்கள் மனதில் நன்றாய்ப் பட்டு, அவைகளைப் போக்குவதற்காக இவ்வளவு பாடு பட்டது. அந்தத்தப்பு எண்ணங்களாவன—(1) உடம்புதான் ஜீவன். அதைக் காட்டிலும் வேறன்று. (2)உடம்பைக் காட்டிலும் வேறாக ஜீவன் என்று ஒருவன் இருந்தாலும், அது ஒருவருக்கும் உட்பட்டதன்று. அது தனக்காகவே இருக்கிறது. அதற்கு யஜமானனும் தைவமென்று ஒன்று கிடையாது—என்று. அந்த இரண்டு தப்புஎண்ணங்களும் போகாவிட்டால், ஒருவனுக்கு நிலையான, துக்கம் கலப்பில்லாத ஸுகம் கிடைக்காது. அதற்காகத்தான் வேதமும் அதின் அர்த்தத்தைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிற ஸ்ரீகீதையும் இந்த ஸங்கதியை அடிக்கடி சொல்லுகிறது. ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மதத்தில்

1. இப்படி எந்தவிதத்தாலும் உயர்ந்த ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் மதத்தை விட்டு விட்டு, எந்த விதத்திலும் அல்பமான மதங்களில் ஜனங்களுக்கு அபிமானமுண்டாவதேன்? அவர்கள் குணங்களையும் தோஷங்களையும் பார்த்துச் செய்கிறார்களா? மற்றவர்களைப் பற்றிச் சொல்லுவானேன்? அடியேன் ஸ்ரீபாஷ்யம் முதலான கிரந்தங்களை ஸேவித்த பிறகு, வேறு மதத்தில் அபிமான முள்ளவனாய்க் கொஞ்சகாலமிருந்து திரிந்தேன். எனது ஆசார்யன்—ஸ்ரீரங்கம் ஸ்ரீமத் ஆண்டவன்—மிகுந்த கவலைப்பட்டு, அடியேனைத் திருப்பினார். அடியேன் பெரிய ஆண்டவன் திருவடிகளை அடைந்தவர்கள் வம்சத்தில் பிறந்தது என்கிற புண்ணியத்தால் திரும்பினேன். என்னைப் போல இருக்கும் மற்றவர்களை எந்த ஆசாரியர்கள் கவலைப்பட்டுத் திருப்புவார்களோ ?

இது ஸாரமான அர்த்தம். இது நம்முடைய மனதில் நன்றாகப் பதிந்தால், ஸம்ஸாரத்தில் கஷ்டப்பட்டு உழன்று கொண்டிருக்க மாட்டோம்.

33. ஜீவன்களுக்கு அறிவு என்கிற குணமிருப்பதால், ஸுகத்தையே தேடுகிறார்கள். இந்த உலகத்தில் துக்கம் கலப்பில்லாத நிலையான ஸுகம் கிடையாது. ஒருவன் பிள்ளைக் குழந்தையில்லை யென்று வெகு தபஸ்ஸு பண்ணுகிறான். அவன் போகாத கோவிலில்லை. கடைசியில் ஒரு குழந்தை பிறக்கிறது. அவனுக்கு அளவில்லாத ஸந்தோஷ முண்டாகிறது. கொஞ்ச நாளில் குழந்தைக்கு மாந்தம் வந்து, கையையும் காலையும் இழுக்கிறது. அவன் அங்குமிங்கும் ஓடி மருந்தை வாங்கிக் கொண்டு வருகிறான். குழந்தைக்கு என்ன வந்துவிடுமோ என்று நடுங்குகிறான். குழந்தைஇறந்து போய்விடுகிறது. அவனுக்குமூர்ச்சைபோய்,நல்லசோறில்லாமல், தூக்கமில்லாமல் வெகுநாள் அவன் கஷ்டப்படுகிறான். இவன் கொஞ்ச ஸுகத்தை வெகு கஷ்டப்பட்டு அடைகிறான். அளவில்லாத கவலையோடும் பயத்தோடும் அது கலந்திருக்கிறது. அந்த ஸுகமும் அவனிருக்கும் காலத்திலேயே போய் விடுகிறது. இன்னொருவன் கப்பல் யாத்திரைசெய்து பணம் சம்பாதிக்கிறான். அவனுக்குப் பணத்தைப் பார்ப்பதே ஸுகமாயிருக்கிறது. ஆனால் அந்தப் பணத்தாலே அநேகம் பேர்கள் விரோதிகள் ஆகிறார்கள். பெற்ற தாயார் மற்றப் பிள்ளைகளுக்குப் பணத்தைப் பங்கிட்டுக் கொடுக்க வில்லையே யென்று வைகிறாள். பெண்ணும் மாப்பிள்ளையும் சீர் செய்ய வில்லையே என்று கோபித்துக் கொள்ளுகிறார்கள். பந்துக்கள் தங்களுக்குப் பணம் கொடுக்கவில்லையே என்று ஹிம்ஸிக்கிறார்கள். திருடர்கள் எப்போது அமாவாஸை வரப்போகிறது. தீவட்டிக் கொள்ளை அடிக்கலாம் என்று காத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். இந்தப் பணக்காரனுடைய ஸுகம் என்ன ஸுகம். இதுபோலவே மற்ற ஸுகங்களுமிருக்கின்றன. ஜனங்கள் ஸுகத்தை மாத்திரம் பார்க்கிறார்களேயல்லாமல், அநுபவிக்கும் துக்கத்தை நினைக்கிறதேயில்லை. ஒருஸ்திரீ பிரஸவிக்கும்போது கஷ்டப் படுகையில், இனிமேல் புருஷனை என்னைத் தொடவொட்டேன் என்று சொல்லுகிறாள். நாலு மாதத்துக்கெல்

ஸாம் கர்ப்பம் வந்து விடுகிறது. ஸ்வர்க்கம் என்கிற இடத்தில் துக்கம் கலப்பில்லாத ஸுகமிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்கள். அதையும் அநுபவிக்கும்போது இது முடிந்து போய்விடுமே என்கிற பயம் அத்துடன் கலந்திருக்கிறது.

34. ஆகலால் அறிவுள்ளவன் நிலையான—துக்கம் கலப்பில்லாத ஸுகத்தைத் தேடவேண்டியது. அது எங்கே கிடைக்கும் என்றால், பகவான் ஸ்ரீ கீதையில் 9-வது அத்தியாயத்தில் கடைசியில் சொல்லுகிறார்—"நிலையில்லாமலும், ஸுகமில்லாமலுமிருக்கிற இந்த லோகத்தை அடைந்திருக்கிற நீ என்னைத் தியானம் பண்ணு" "என்னை இடைவிடாமல் பிரீதியுடனே நினை, என்னை மிகவுமுயர்ந்த பிரயோஜனமாக நினைத்து, இப்படி என்னைத்தியானம் பண்ணினால், என்னிடம் வரலாம்," (சுலோகம் 33–34) என்று. இந்த உலகத்தில் துக்கம் கலந்த ஸுகம்தான் இருக்கிறதென்றும், அது நிலையில்லையென்றும் கீழே சொன்னது பகவான் வார்த்தையால் உறுதிப்படுகிறது. இந்த லோகத்திலிருக்கிறவனைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொள்வேன் என்று சொல்வதால், அவர் இருக்குமிடம் நிலையானதாயும், மிகுந்தஸுகமுள்ளதாயும் இருக்க வேண்டியது. இப்படியில்லாவிட்டால், அவரைத்தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு அங்கு போவதனால் என்ன பிரயோஜனம் கிடைக்கும். இவ்விதமான இடம் எங்கே இருக்கிறதென்றால், வைகுண்டமென்கிற லோகத்தில் வைகுண்டமென்கிற பட்டணத்தில் இருக்கிறது. பகவானே அளவில்லாத ஸுகம் என்று பல காரணங்களாலே முதலாவது அத்தியாயம் அவதாரிகையில் சொல்லப்போகிறது. அதைப்பார்க்க. ஆகையால் நமக்கு எல்லாவற்றுக்கும் மேலான பிரயோஜனமானது வைகுண்டத்தில் எழுந்தருளியிருக்கும் பகவானிடம் போவது. இதற்கு வழி பகவானை வேறு நினைவு கலப்பில்லாமல் பிரீதியுடனே தியானம் பண்ணுவது. இதற்குப் பக்தி யோகம் என்று பெயர்.

35. மிகுந்தபாக்கியம் பண்ணினவர்களால் இப்படித்தியானம் செய்யமுடியும். பெருப்பாலும் ஜனங்களுக்குப்பகவான் இருக்கிறார் என்று தெரிந்த போதிலும், அவரிடத்தில் பிரீதியில்லை. அவரை இடைவிடாமல் நினைக்கவும் முடியாது. நம்முடைய மனது விஷ

யங்களில் படிந்து அவைகளையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறது. பகவானிடத்தில் பக்தியில்லை என்றால், அனேகம் பேர்கள் சண்டைக்கு வருவார்கள். நான் கோவிலுக்குப் போகவில்லையா? பெருமாளுக்குக் கைங்கரியங்கள் செய்யவில்லையா? எப்படி எனக்குப் பக்தியில்லை என்று சொல்லலாம் என்று கேட்பார்கள். அவர்களை யோஜித்துப் பார்க்கவேண்டியது. கோவிலில் பெருமாளை ஸந்தோஷமாய் ஸேவித்துக் கொண்டிருக்கும்போது, பெண்டாட்டிக்குத் தேள் கொட்டிற்று என்று யாராவது சொன்னால், உடனே வீட்டுக்கு ஓடிவர மாட்டார்களா? இதனால் பெருமாளைக்காட்டிலும் பெண்டாட்டியிடம் அதிகப் பிடிமானம் இருக்கிறதென்று ஏற்படவில்லையா? இது அடியேனுடைய அநுபவத்தைக்கொண்டு எழுதினேன். பக்தியில்லை என்கிற எண்ணமே யில்லையே. பக்தி எப்படி வரும்? ஆகையால் பகவானிடத்தில் ஆசையுண்டாவதற்கும், அவரை வேறு நினைவில்லாமல் தியானம் பண்ணுவதற்கும் இடஞ்சல்கள் போவதற்காக, ஒருவன் தன்னுடைய ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கவேணும். அதற்காக முயற்சி செய்யும்போதே விஷயங்களில் அலுப்பு வந்து விடும். ஆத்மாவைப்பார்த்த பிறகு, அவைகளிலிருக்கிற சபலமும் போய்விடும். அப்போது பக்தியோகத்தை நன்றாகச் செய்யலாம்.

36. ஸ்ரீ கீதையில் 18 அத்தியாயங்கள் இருக்கின்றன. முதல் ஆறு அத்தியாயங்களால் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கும் வழி விரிவாய் சொல்லப்படுகிறது. ஏழாவது அத்தியாயம் முதல் ஆறு அத்தியாயங்களால் பக்தி யோகமும், அதற்கு வேண்டிய பகவானைப்பற்றிய அறிவும் சொல்லப்படுகின்றன. கடைசி ஆறு அத்தியாயங்களால் கீழ்ச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லப்பட்ட சில ஸங்கதிகள் வெகு விரிவாய் சொல்லப்படுகின்றன.

37. முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில் முதல் அத்தியாயமும், இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் முதல்பதினொன்று சுலோகங்களும் ஸ்ரீ கீதை யாரால், யாருக்கு, எந்த விடத்தில், எந்தக் காலத்தில், என்னப் பிரயோஜநத்திற்காகச் சொல்லப்பட்டது—என்பதைச் சொல்லுகின்றன. அவதாரிகையைப் பார்க்க. 12-வது சுலோகம் முதல் 30-வது சுலோகம் வரையில் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பகவான்

உபதேசிக்கிறார். ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை. உடம்புக்கு அழிவதே ஸ்வபாவம். ஆகையாலே உடம்பைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்பதைப் பல யுக்திகளைக் கொண்டு மிகவும் தெளிவாய் உபதேசிக்கிறார். ஜீவன் பகவானுக்கு உட்பட்டவன் என்றும், அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டியவன் என்றும், அதற்காகத் தான் அவன் இருக்கிறானென்றும் அந்த இடத்தில் சொல்லாமல் போனபோதிலும், அவைகளையும் சேர்த்துக்கொள்ளவேண்டியது. இப்படி ஆத்மாவை அறிந்த பிறகு, இந்த அறிவுடன் சாஸ்திரங்களில் சொன்ன கர்மங்களை ஒருவன் செய்ய வேண்டும் என்று அந்த அத்தியாயம் 47-வது சுலோகத்தில் சொல்லுகிறார். கர்மங்களை இரண்டு நினைவுகளுடன் செய்ய வேண்டியது. (1) இந்தக் கர்மத்தைப் பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காகச் செய்கிறேன் என்று ஒரு நினைவு. அது எப்படி உண்டாகிறதென்றால், நான் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு. அதுவும் அதைச் சேர்ந்தவைகளும் என்னதன்று. அவைகள் எனக்கு வேண்டியதில்லை. அவைகளுக்காக நான் பாடுபட வேண்டியதில்லை. ஆகையால் அந்தக்கர்மமே எனக்குப் பிரயோஜநம். அந்தக் கர்மத்தால் வரும் ஸுவர்க்கம் முதலான பலன்கள் எனக்கு வேண்டியதில்லை என்கிற நினைவால் வருகிறது. இது இந்த அத்தியாயம் 71-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்போகிறார். (2) இந்தக் கர்மத்தை நான் செய்யவில்லை—என்று. நீர் செய்யும்போது செய்யவில்லை யென்பது எப்படி என்றால், ஞானஸ்வரூபனாயிருக்கிற நான் கர்ம ஸம்பந்தம் போய் உடம்பை விட்டுப் பிரிந்தால், இந்தமாதிரி வேலையைச் செய்யமாட்டேன். உடம்பின் சேர்க்கையால் இந்தக் கர்மத்தை நான் செய்யும்படி நேர்ந்தது. இந்த வேலையையும் நானாகச் செய்ய வில்லை. தைவம் என்னைக்கொண்டு செய்கிறது. இது இரண்டாவது நினைவு. இப்படி எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்ய வேண்டிய ஒருவன் தனக்குப் பிடித்ததும் தன்னால் செய்யக்கூடியதுமான ஒரு கர்மத்தை மோக்ஷத்திற்கு உபாயமாக ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவரையில் விடாமல் செய்து கொண்டுவர வேண்டியது. மற்ற கர்மங்களை இதற்கு உதவியாகச் செய்ய வேண்டியது. அந்தக் கர்மத்துக்குக் கர்மயோகம் என்று பெயர். அவைகளினாலே பகவான் ஸந்தோஷமடைந்து, ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற குணத்தைக் குறைத்து, ஸத்வம்

என்கிற குணத்தை மேலிடும்படிசெய்து, கர்மயோகத்தை வளர்க்கிறான். இப்படிக் கர்மயோகம் செய்து கொண்டு வந்தால், தன்னடையாகவே விஷயங்களில் அலுப்பு உண்டாகும். ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்கும். அப்போது கர்மயோகம் செய்கிறவன் ஆத்மாவைத் தியானம் பண்ணி அதைப்பார்க்கிறான். (சு. 52-53)

38. கீழ்பாராவில் சொன்ன ஸங்கதியை ஆறுவது அத்தியாயம் வரையில் பகவான் விரிவாய் சொல்லுகிறார். ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்குமென்று பகவான் சொன்னவுடன், அர்ஜுநன் நிலையான அறிவுள்ளவன் எப்படியிருப்பன் என்று கேட்டான். அதற்குப் பகவான் 55-வது சுலோகம் முதல் நாலு சுலோகங்களாலே ஆத்மாவின அறிவு நிலையாயிருக்கிறவர்கள் நாலுபேர்கள் என்று உயர்ந்தபடிமுதல் நாலுபடிகளைச் சொன்னார். இதில் உயர்ந்தபடி வந்தவன் ஞானயோகம்செய்கிறவன். இதைக் கேட்ட அர்ஜுநன் "அந்த உயர்ந்தபடியையே நான் செய்கிறேன், கர்மயோகம் வேண்டாம்" என்று சொல்லாமலிருப்பதற்காக இந்திரியங்களை அடக்காதவனுக்கு இந்த உயர்ந்தபடி வாராதென்று 59-வது சுலோகம் முதல் 10 சுலோகங்களாலே சொல்லுகிறார். இதை அறிந்துகொள்ளாமல், அர்ஜுனன் ஞானயோகத்தை நான் ஏன் செய்யக்கூடாது என்று கேட்க, நீ அதைச்செய்யக்கூடாது. உன்னால் முடியாது. நீகர்மயோகத்தையேசெய்யவேண்டியது-என்று பலகாரணங்களால் மூன்றுவது அத்தியாயத்திலும், நாலாவது அத்தியாயம் முதல்மூன்று சுலோகங்களாலும், 5-வது அத்தியாயம் முதல் ஏழு சுலோகங்களாலும், ஆறுவது அத்தியாயம் முதல் ஆறு சுலோகங்களாலும் ஸ்தாபிக்கிறார். இதை நாலாவது அத்தியாயம் ஐந்தாவது அத்தியாயம் அவதாரிகைகளில் பார்க்கலாம்.

39. கர்மயோகத்தை இரண்டு நினைவுகளுடன் செய்யவேண்டுமென்று கீழே சொல்லப்பட்டது. அவைகளில் முதல் நினைவுடன் கர்மயோகம் செய்கிறவன் இன்னமாயிருப்பது என்று 4-வது அத்தியாயம் 19-வது சுலோகம் முதல் ஐந்து சுலோகங்களாலே விரிவாய் சொல்லுகிறார். அவனுக்கு ஒரு பலனிலும் ஆசையில்லை. விஷயங்களில் பிடியானமில்லை. அவைகளில் மனதைப்

போக விடாமல் தடுக்கிறான். அவனுக்கு ஆத்மா ஒன்றிலேதான் ஸந்தோஷமிருக்கிறது. அவனுக்குச் சாப்பாட்டு விஷயத்தில் கவலையில்லை, அது வேணுமே, இது வேணுமே என்று ஆசையுமில்லை. உடம்பு இருப்பதற்காகக் கிடைத்ததைச் சாப்பிடுகிறான், அவன் கர்மங்களைச் செய்தாலும், ஆத்மாவின் அறிவையே பழக்குகிறான். ஆகையாலே இவனுடைய கர்மத்தில் ஆத்மாவின் அறிவு சேர்ந்திருக்கிறது. கடைசியில் விஷயங்களில் பற்று தன்னடையே அவனை விட்டு விலகுகிறது. இரண்டாவது நினைவு நான் கர்மத்தைச் செய்யவில்லை என்பது. இதை 5-வது அத்தியாயம் 8-வது சுலோகம் முதல் எட்டு சுலோகங்களாலும், 18-வது அத்தியாயம் 13-வது சுலோகம் முதல் ஐந்து சுலோகங்களாலும் சொல்லுகிறார். எந்த வேலையையும் ஐந்து பேர்கள் சேர்ந்து செய்கிறார்கள்—உடம்பு, இந்திரியங்கள், பிராணன், ஜீவன், பகவான். இப்படியிருக்க, ஒருவனும் தானொருவனே அந்த வேலையைச் செய்கிறேன் என்று எண்ணக்கூடாது. ஜீவனும் உடம்போடும், இந்திரியங்களோடும் பிராணனோடும் சேர்ந்திருப்பதாலே, அவைகளால் ஏவப்பட்டு வேலைகளைச் செய்கிறான். அவைகளும் பகவானால் ஏவப்பட்டு அவனை ஏவுகின்றன. நான் செய்யவில்லை என்பதற்கு இதுதான் பொருள். இந்த இரண்டு நினைவுகளுடன் கர்மங்களைச் செய்வதால் ஆத்மாவின் அறிவு பழக்கப்படுகிறது.

40. இப்படி கர்மயோகத்தின் ஸ்வரூபத்தை உபதேசித்து, அதின் பிரிவுகளை 4-வது அத்தியாயம்—25-வது சுலோகம் முதல் எட்டு சுலோகங்களாலே சொல்லுகிறார். பதின்மூன்று பிரிவுகள் இருக்கின்றன. எல்லாவற்றிற்கும் ஒரே பலனானதால், அவைகளுக்குள் ஏதாவதொன்றைச் செய்யலாம். இவைகளில் கர்மமும் ஆத்மாவின் அறிவும் சேர்ந்திருக்கின்றன. அவைகளில் அறிவுதான் முக்கியம். ஆதலால் அதுதான் உயர்ந்தது என்று 33-வது சுலோகத்தில் சொல்லுகிறார்.

41. கர்மயோகத்தாலே ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்குமென்று கீழே சொல்லப்பட்டது. இப்படி நிலையாயிருப்பதற்கு 6-வது அத்தியாயம் 7-வது சுலோகம் முதல் மூன்று சுலோகங்களாலே சில அடையாளங்களைச் சொல்லுகிறார். அவையாவன—

கர்மயோகம் செய்கிறவன் ஸுகத்தினாலும், துக்கத்தினாலும், வெகுமானத்தாலும், அவமானத்தாலும் ஸந்தோஷப்படுகிறது மில்லை. வருத்தப்படுகிறதுமில்லை. அவன் மனது கலங்காது தெளிந்தேயிருக்கிறது. அவனுக்கு ஆசை ஆத்மா ஒன்றிலேதானிருக்கிறது. அவனுக்கு ஓட்டாஞ்செல்லியும், கருங்கல்லும், தங்கக்கட்டியும் ஸமம் அவனுக்கு ஒருவனும் வேண்டியவன் அன்று. ஒருவனும் வேண்டாதவனன்று எல்லாரும் ஸமம். இப்படியிருக்கிறவன் ஆத்மாவை தியானம் பண்ணத்தகுந்தவன்.

42. ஆத்மாவை எப்படியிருந்து ஒருவன் தியானம்பண்ண வேண்டியதென்று 6-வது அத்தியாயம் 10-வது சுலோகம் முதல் பத்து சுலோகங்களாலும், 24-வது சுலோகம் முதல் ஐந்து சுலோகங்களாலும் சொல்லப்படுகிறது. இதை அந்த சுலோகங்களின் வியாக்கியானத்திலும், 15-வது சுலோகத்தின் குறிப்பிலும் பார்க்க. ஆத்மாவைத்தியானம் பண்ணும் போது, அவன் மனதுக்கு இதுதான் உயர்ந்த ஸுகமென்று தோன்றுகிறது. மனதால் ஆத்மாவைப்பார்த்து, இன்னொன்று பிடிக்காமல், ஸந்தோஷப்படுகிறான். இந்திரியங்களால் அடையமுடியாத ஸுகத்தை அநுபவிக்கிறான். க்ஷணங்கூட அந்த யோகத்தை நிறுத்த இஷ்டப்படுகிறதில்லை. அது நின்றபோதிலும் அதையே மறுபடியும் செய்யவேணுமென்று தோன்றுகிறது. வேறு ஸுகங்களில் ஆசையினாலாவது, பெரிய துக்கங்களினாலாவது அவன் மனம் அதைவிட்டு சலிக்காது. (சுலோகம்—20–23) இப்படி ஆத்மாவைப்பார்ப்பதையே பழக்கிக்கொண்டுவந்தால் அது முற்றிவிடுகிறது. அதில் நாலுபடிகள் இருக்கின்றன. முதல் படியில் யோகம் செய்கிறவன் தன் ஸ்வரூபத்தை நன்றாய்ப்பார்த்து, அது ஞானஸ்வரூபமென்றும், இப்படித்தான் எல்லா ஆத்மாக்களும் இருப்பார்கள் என்றும், ஆகையால் எல்லாரும் ஒரேமாதிரி என்றும் அறிந்துகொள்ளுகிறான். இப்படியிருக்கிற ஆத்மாக்களுக்கு உடம்புகள் எப்படி வந்தன என்று விசாரித்து, அவைகள் கர்மத்தாலே வந்தவென்றும், கர்மம் போனால் பகவானைப்போல ஜீவனும் சுத்தனாக (அமலனாக) ஆய்விடுவன் என்றும் அறிந்து, பகவானும் ஜீவன்களும் ஒரேமாதிரி என்று எண்ணுகிறான். இது இரண்டாவது படி. மூன்

றாவதுபடியில் இந்த இரண்டு அறிவும் யோகம் செய்யாத காலத்தி லும் தொடர்ந்து வருகின்றன. விட்டுப்போகிறதில்லை. நாலாவது படியில் தனக்கு வரும் ஸுகத்திலும் துக்கத்திலும் மற்ற ஆத்மா க்களுக்கு எப்படி ஸம்பந்தமில்லையோ, அப்படியே தனக்கும் ஸம் பந்தமில்லாமல், மனது கலங்காமலிருக்கிறான். (சுலோகம்-29-32) இப்படி முற்றின ஆத்மாவின் அறிவு எல்லா பாபங்களையும் போக் கும் என்று நாலாவது அத்தியாயத்தில் 36-37-38 சுலோகங்களில் விஸ்தாரம் பண்ணப்படுகிறது. பாபங்கள் என்றால், பகவானைத் தியானம் பண்ணுவதற்கு இடஞ்சல்கள் என்று பொருள்.

43. இந்தக் கர்மயோகத்தை எல்லாரும் செய்து, ஆத்மா வையுள்ளபடி பார்த்து, எல்லாரும் ஏன் ஸந்தோஷப்படவில்லை என்றால், ஜனங்கள் இந்த லோகத்திலேயே இப்போதே வரக் கூடிய அற்ப பலன்களை ஆசைப்பட்டு, மற்ற தேவதைகளிடம் போகிறார்கள். இந்த ஆசைதான் கீழ்ச்சொன்ன கர்மயோகம் ஆரம்பிக்கிறதற்கு இடஞ்சல். இந்த இடஞ்சல் போய், கர்மயோகத்தை ஆரம்பிப்பதற்கு பகவான் வழி சொல்லு கிறார். அதாவது—பகவான் உலகத்தை உண்டு பண்ணு கையில், ஒருவனை உயர்த்தியாகவும், மற்றொருவனைத்தாழ்த்தியாக வும் செய்கிறான். இந்த தாரதம்மியத்துக்குக் காரணம் ஜீவன் களுடைய கர்மங்கள். பகவான் எல்லாருக்கும் பொது. இந்த தாரதம்மியத்தை உண்டுபண்ணுவதாலே, அவனுக்கு ஒருவிதப் பிரயோஜனமில்லை. இந்த ஸங்கதி ஒருவன் தெரிந்து கொண்டால், நம்முடைய பாபத்தாலே இப்படியிருக்கிறோம், இதை எப்படிப் போக்குகிறது என்று கவலைப்பட்டு, அதைப் போக்குவதற்காக கர்மயோகத்தை ஆரம்பிப்பான். (4-வது அத்-12-13-14 சுலோ கங்கள்). இந்தக் கர்மயோகத்தால் பகவான் ஸந்தோஷமடை கிறான் என்றும், அவன் எல்லா லோகங்களுக்கும் ராஜாவாயிருக் கிறவர்களுக்கும் ராஜாவாயிருக்கப்போகிறான், எல்லாரிடத்திலும் மிகுந்த ஸ்நேஹமுள்ளவன் என்றுந் தெரிந்துகொண்டால், அதை ஸுலபமாய்ச் செய்து முடிப்பான். நாலாவது அத்தியாயம் 5-வது சுலோகம் முதல் 7 சுலோகங்களில் சொல்லப்படுகிற பகவானு டைய அவதார ரஹஸ்யத்தையும் அறிந்தால், இதை இன்னும் நன் றாய்ச் செய்யலாம்.

44. சிலர்—பிரபத்தி செய்து இந்தப் பிறப்பின் கடைசியில் பகவானிடம் போகிறவர்கள் எதற்காகக் கர்மயோகம் செய்ய வேண்டியது என்று கேட்பார்கள். அதற்குப் பதில்—கர்மயோகத்தைச் செய்ய வேண்டாம். அவர்கள் செய்யும் நித்ய கர்மங்களை பகவான் சொன்ன இரண்டு நினைவுகளுடன் செய்ய வேணும். அதனால் விஷயங்களில் அலுப்பு வந்து, ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நின்று, பகவானுக்குச் செய்யும் வேலைகளைப்பிரீதியுடன் செய்து, பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்தி, தாங்களும் ஸந்தோஷப்படலாம். இப்போது இந்த நினைவுகள் அடங்கிய ஒரு வாக்கியத்தை எல்லாரும் கர்மங்களைச் செய்யும்போது வாயால் சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இந்த இரண்டு நினைவுகளும் பெரும்பாலுமில்லை. இருந்தால் கோபம் வரமாட்டாது. கோபம் அடிக்கடி வருவதாலே இந்த நினைவுகளில்லை என்றும், ஸ்வரூபம் தெரியவில்லை என்றும் நினைக்க வேண்டியதாயிருக்கிறது. ஸ்ரீபாஷ்யகாரருடைய உயர்ந்த மதத்தில் பிறந்து, அவரையும், ஸ்ரீதேசிகனையும் கொண்டாடிக் கொண்டிருந்து, நாம் அவர்கள் சொன்னபடி அறியாமலும் செய்யாமலும் ஸம்ஸாரத்தில் மூழ்கியிருந்தால், அறிவுள்ள எவன் தான் துக்கப்பட மாட்டான்.

45. 7-வது அத்தியாயம்முதல் ஆறு அத்தியாயங்களால் பக்தி யோகம் சொல்லப்படுகிறது. அவைகளுக்குள் 7-வது அத்தியாயத்தில், பகவானைப்பற்றித் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய ஸங்கதிகளைச் சொல்லுகிறார். அதாவது—உலகத்திலுள்ள எல்லா அறிவில்லாத வஸ்துக்களும், எல்லா ஜீவன்களும் பகவானுடைய ஸொத்துக்கள். அவன்தான் அவைகளுக்குள் நுழைந்திருந்து அவைகளைத் தூக்குகிறான். இப்படித் தூக்கி அவைகளை ஏவுகிறான் என்று வேதம் சொல்லுகிறது. அதைப்பத்தாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லுகிறார். எந்த வஸ்துவை அறிவுள்ள ஒருவன் தூக்கி, அதை ஏவி, அதைத்தனக்கு உபயோகப்படுத்திக் கொள்ளுகிறானோ, அவனை ஆத்மாவென்றும், அந்த வஸ்துவை உடம்பென்றும் சொல்லுகிறது. ஆனால் இந்த மூன்றும் எப்பொழுதும் இருக்க வேணும். ஆகையால் பகவான் எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஆத்மா. எல்லாம் அவனுக்கு உடம்பு. எல்லா வஸ்துக்களும் அவனால் உண்டாகின்றன. பிரளயகாலத்தில் அவனிடம்

வந்து அடங்குகின்றன. இப்படி எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் அவன் மிகவுமுயர்ந்தவன். அப்படியே உயர்ந்த குணங்களாலும் மிகவுமுயர்ந்தவன். அந்த குணங்களுக்குக் கணக்குமில்லை. அவைகளின் உயர்த்திக்கு அளவுமில்லை. (சு-4-12) இவ்விதமான பகவானை ஜனங்கள் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. ஏனென்றால், பிரகிருதியினாலுண்டான வஸ்துக்களாலே மயங்கியிருப்பதாலே. இப்படி மயக்கும்படி அந்த வஸ்துக்களை பகவான்தான் செய்தார். பகவான்தான் அந்த மயக்கத்தைத் தீர்க்கவேண்டியது. அவரைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டால் தீர்த்துவிடுவார். மிகவும் புண்ணியம் பண்ணினவர்கள் அவரைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டு அவரை அடைகிறார்கள்—சிலர் பணத்துக்காக. சிலர்-பிறப்பும் இறப்புமில்லாமல் கொஞ்சகாலம் தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதற்காக. சிலர் பகவானையே எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பிரயோஜனமாக எண்ணி, அவரிடத்திலேயே ஆசையுள்ளவராகி, எப்போதும் அவருடனேகூட இருப்பதற்காக. கடைசியில் சொன்னவரை ஞானி என்று சொல்லி, ஞானிகள் அகப்படுவது மிகவும் அரிது என்று சொல்லி முடிக்கிறார்.

46. 8-வது அத்தியாயத்தில், ஞானி பகவானை எப்படித் தியானம் பண்ணவேணுமென்றும், எப்படித்தியானம் பண்ணுகிறானோ, அப்படியே செத்துப்போகிற காலத்தில் நினைவு வருமென்றும், வெளிச்சமுள்ள வழியால் ஞானி பகவானை அடைகிறானென்றும், அடைந்த பிறகு ஸம்ஸாரத்தை அடைகிறதில்லை என்றும் சொல்லுகிறார். நிழலின் அருமை வெய்யிலில் போனால் தெரியும் என்று சொல்வது போல, ஞானியின் பெருமையைக் காட்டுவதற்கு, பணம் வேண்டுமென்று பகவானை அடைகிறவன் எப்படித்தியானம் பண்ண வேண்டுமென்றும், அவன் இருட்டு வழியாகச் சந்திரனிடம் போய் ஸம்ஸாரத்திற்கு திரும்பி வருகிறானென்றும் சொல்லுகிறார். 9-வது அத்தியாயத்தில் பகவானைப்பற்றிச் சொன்ன ஸங்கதியை இன்னும் தெளிவாக 4-து சுலோகம் முதல் 7-து சுலோகம் வரையிலும், ஞானியினுடைய பெருமையை மறுபடியும் 11-வது சுலோகம் முதல் 25-வது சுலோகம்

வகையிலும் சொல்லி, பாக்கி சுலோகங்களாலே பக்தியோகத்தைச் செய்யென்று விதித்து, பக்தியோகத்தின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லி, அதற்கு வேண்டிய அங்கத்தையும் சொல்லுகிறார். அந்த அங்கமாவது—எந்த வேலைகளைச்செய்தாலும் (அதாவது வேதத்தில் சொல்லப்பட்டதோ, உலகத்தில் ஏற்பட்ட சாப்பாடு, அதற்காகப் பொருள் தேடுவது முதலியதோ) அவைகளை எல்லாம் பகவான் ஸந்தோஷத்திற்காகவே என்று செய்யவேண்டியது. (சு. 27-28) பகவானிடம் கூச்சமில்லாமல் எல்லோரும் போகலாம் என்பதற்காக—அவன் மிகவும் ஸுலபன். பிரீதியுடன் எதைக்கொடுத்தாலும் வாங்கிக் கொள்ளுவன். பிரீதியுடன் எவ்வளவு தாழ்ந்தவன் கிட்டப்போனாலும் அவனைச் சேர்த்துக் கொள்வன் என்றும்—சொல்லப்படுகிறது.

47. 10-வது அத்தியாயத்தில், பகவானிடம் பிரீதி உண்டாவதற்கும், உண்டான பிரீதி வளருவதற்கும் உபாயத்தைச் சொல்லுகிறார். அதாவது—உலகத்தில் எவனெவன் மிகவுமுயர்ந்தவனோ, எந்த எந்த வஸ்து மிகவுமுயர்ந்ததோ, அவைகள் எல்லாம் அவருக்கு உட்பட்டது. இப்படிப்பட்ட பகவான் எப்போது நாம் தன்னைத்தியானம் பண்ணுவோமென்று நம்முடைய மிகவும் இளப்பமான உடம்பில் ஹிருதயத்தில் வந்திருக்கிறானென்று தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது. இது தெரிந்தால் யாருக்கும் பக்திஉண்டாகும். 11-வது அத்தியாயத்தில்நீர்சொல்லியபடிஉம்மைப்பார்க்கவேணுமென்று அர்ஜுநன் கேட்டவுடன், பகவான் தன்னுடைய விச்வரூபத்தைக் காட்டினார். பக்தியோகம் செய்கிற ஞானிக்கும் பகவானைப்பார்க்க வேணுமென்கிற ஆசையுண்டானால், உடனே தன்னைக் காட்டுவர் என்று இதனால் தெரிந்து கொள்ளலாம். 12-வது அத்தியாயத்தில் ஆத்மத்தியானம் பண்ணி ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பதற்கு காலதாமதமாகும் என்றும், தன்னைத் தியானஞ் செய்து, தன்னை அடைவதுஅதைக்காட்டிலும்மிகவும் சீக்கிரத்தில் முடியும் என்றும் சொல்லி, பக்தியோகத்தின் உபதேசத்தை முடிக்கிறார்.

48. கடைசி ஆறு அத்தியாயங்களால் கீழ் அத்தியாயங்களில் சொன்ன சில ஸங்கதிகளை மறுபடியும் தெளிவாகச்சொல்லுகிறார்.

முதல் மூன்று அத்தியாயங்கள் மூன்று தத்வங்களைப்பற்றியும், பாக்கி
மூன்று அத்தியாயங்கள் கர்மங்கள் செய்யவேண்டியதைப்பற்றியும்
சொல்லுகின்றன. 2-வது அத்தியாயத்தில் ஜீவன் வேறு, உடம்பு
வேறு என்பது சில காரணத்தினால் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸங்
கதியை 13-வது அத்தியாயத்தில் பல காரணங்களாலே உறுதிப்
படுத்தி, ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், உடம்பின் ஸ்வரூபத்தை
யும், ஜீவ ஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பதற்கு வேண்டிய குணங்களையும்
விரிவாகச்சொல்லுகிறார். 14-வது அத்தியாயத்தில் உடம்புகளிலி
ருக்கிற ஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு என்கிற குணங்களின் வேலைக
ளையும், அந்தக்குணங்களோடு கூடியஉடம்பின் சேர்க்கைபோவதற்
குவழியையும் சொல்லுகிறார். 15-வது அத்தியாயத்தில் பகவான்
ஸம்ஸாரத்திலிருப்பவனைக்காட்டிலும், ஸம்ஸாரத்தைவிட்டவனைக்
காட்டிலும் தான் வேறு என்றும், எல்லாரைக்காட்டிலுமுயர்ந்த
வன் என்றும் சொல்லுகிறார். இதற்காக ஸம்ஸாரத்தை அரசமர
மாகச்சொல்லி, ஆசையில்லாமை என்கிற கத்தியால் அதைவெட்
டி, பகவானை அடைய வேண்டியதென்றும், தான் எல்லாவற்றை
யும் அடக்கி ஆளுகிறவனென்றும் சொல்லுகிறார்.

49 16-வது அத்தியாயத்தில் ஜனங்களை இரண்டு பிரிவு
களாகப்பிரித்து, ஒரு பிரிவில் உள்ளவர்கள் பகவானுக்கு தாங்
கள் உட்பட்டவர்களென்று தெரிந்து, அவனே எல்லா வேலைகளை
யும் செய்விக்கிறனென்று நினைப்பது முதலானதாலே, தேவத்தன்
மையுள்ளவர்களென்றும், மற்றவர்கள் இதையறியாமல் தாங்களே
எல்லா வேலைகளைச்செய்வதாக எண்ணுவது முதலானதாலே அஸு
ரத்தன்மையுள்ளவர்கள் என்றும் காட்டி, அஸுரத்தன்மையுள்ள
வர்கள் நினைவுகளையும், அவர்கள் செய்யும் வேலைகளையும், 7-வது
சுலோகம் முதல் 18-வது சுலோகம்வரையில்சொல்லி, அவர்களைத்
தான் நரகத்தில்போடுவதாகச்சொல்லுகிறார். இதைவாசிக்கிற நாம்
அஸுரர்களைப்போல இருக்கிறோம் என்று பார்த்து, ஆசையையும்
கோபத்தையும், லோபத்தையும்விட்டு, சாஸ்திரத்தில்சொன்னதை
யே செய்யவேண்டும். 2-வது அத்தியாயத்தில் இரண்டு நினைவுகளுட
ன் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. அப்படி
கர்மங்களைச்செய்கிறவன் (ஸாத்விகன்) ஸத்வகுணம் மேலிட்டவ

னென்றும் அந்தக்கர்மங்கள் ஸாத்விகங்கள் என்றும் காட்டுவதற் காக, கர்மங்களைச் செய்கிறவர்களையும், அவர்கள் கர்மங்களையும், அவர்களுக்கு கர்மம் செய்யும்போது இருக்கும் அறிவையும்,உறு தியையும், அவர்கள் அடையும் ஸுகத்தையும், இது முதலானவை களையும் ஸாத்விகம்—ராஜஸம்—தாமஸம் என்று மூன்று பிரிவுகளா கப்பிரித்து, 17-வது 18-வது அத்தியாயங்களில் விரிவாய்ச்சொல் லுகிறார். கடைசியில் 45-வது சுலோகம் முதல் 55-வது சுலோகம் வரையில் ஸ்ரீகீதையில் சொல்லப்பட்ட ஸங்கதிகளைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறார். அதாவது—கர்மயோகம் செய்வது, ஆத்மாவின் அ றிவு நிலையாயிருப்பது, ஜீவாத்மாவைத்தியானம் பண்ணுவது, அத னாலே பகவானிடத்தில் பரபக்தி உண்டாவது, பரஞானம்-பகவா னைப்பார்ப்பது, பரமபக்தி—பகவானிடம் போகவேணும் என்று கடு மையாக ஆசைப்படுவது, பகவானிடம் சேருவது.

50. கடைசியில் மிகவும் ரஹஸ்யமான ஸங்கதியை உனக் குச் சொன்னேன். இதை நன்றாக ஆலோசித்து உனக்கு எது இஷ்டமோ அதைச் செய் என்று பகவான் சொன்னார். உடனே அர்ஜுநன் முகத்தில் வருத்தம் தோன்றிற்று. அவன் முதலில் ஞான யோகம் செய்கிறேனென்று சொன்னான். அவனே பன்னி ரண்டாவது அத்தியாயத்தில் கர்மயோகம் செய்வதற்கு வேண் டிய குணங்களை பகவான் சொன்னதைக் கேட்டு, இதை எப்படி நான் செய்யப்போகிறேன்? அதைச் செய்தாலும் பக்தி யோகம் எப்படிச் செய்ய முடியும்? என்று அவனுக்கு வருத்த முண்டா யிற்று. இது பகவானுக்குத் தெரியும். ஆனபோதிலும், இதைச் செய் என்று சொல்லாமல், உனக்கு இஷ்டப்படிநட என்று சொன் னதற்கு வருத்தப்படுகிறதாக மேலுக்குக் காண்பித்து, பக்தி யோ கத்தையேசெய்என்று இரண்டுசுலோகங்களாலே மறுபடியும்சொ ன்னார். அப்போது அர்ஜுநனுடைய துக்கம் இரட்டித்தது. இதை ப்பகவான் பார்த்து மோக்ஷத்திற்குலகுவான உபாயத்தைச்சொல் லுவதற்கு மிகவும் இவன் தகுந்தவன் என்று திருவுள்ளம்பற்றி, அதை ஸ்தோத்ரம் பண்ணும் காலம்போவதுகூடப்பொறுக்காமல் உடனே பிரபத்தியை உபதேசித்தார். அப்போது அவனுக்கு 68-வதாகிய கடைசிசுலோகத்தில் பிரபத்தியை உபதேசம் பண்

ணினர். அது "கர்மயோகம் ஞானயோகம், பக்தி யோகம்
என்கிற உபாயங்களைச் செய்ய முடியாமல் வருத்தப்படுகிற நீ என்
னையே சரணமாக அடை. நான் உன்னை எல்லாப் பாபங்களிலி
ருந்து விடுவிக்கிறேன். துக்கப்படாதே" என்று சொல்லுகிறது.
"துக்கப்படாதே" என்று சொல்வதாலே, பகவானிடம் போவ
தற்கு வழியில்லையேயென்று வருத்தப்பட்டு எவன் அழுகிறானோ,
அவன் தான் இதைச் செய்யத்தகுந்தவன் என்று ஏற்படுகிறது.
பிரபத்தி விஷயத்தில் சொல்ல வேண்டிய ஸங்கதிகளை இந்த
சுலோகத்தின் வியாக்கியானத்தில் பார்க்கலாம். இந்த சுலோகமா
னது பகவானுடைய உபதேசத்தின் கடைசியானதால், இதைச்
சரம சுலோகம் என்று சொல்லுகிறது. சரமம்என்ற சொல்லிற்கு
க்கடைசி என்று பொருள்.

51. ஸ்ரீ கீதைக்கு வடமொழியிலும், தமிழிலும் அனேக
வியாக்கியானங்கள் இருக்க, இது எதற்காக எழுதப்பட்டது என்று
கேள்வி உண்டாகலாம். தமிழ் வியாக்கியானங்களிலும், வடமொ
ழிச் சொற்கள் நிறைந்திருப்பதால், எல்லாருக்கும் அவைகள் உப
யோகப்படாதென்று தோன்றிற்று. ஆனதால் ஸ்ரீ பாஷியகாரர்
மிகுந்த தயையுடன் எழுதின ஸ்ரீ கீதையின் உண்மையான அர்த்
தத்தை எல்லாரும் நன்றாய் தெரிந்துகொள்ள வேண்டுமென்றும்,
அதை எளிதான தமிழ் நடையில் எழுதவேணும் என்றும் ஆசாரி
யர்கள் மனதில் தோன்றப் பண்ணினார்கள். ஸ்ரீகீதா பாஷியத்தை
யும், அதின் வியாக்கியானமாக ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச்செய்த தாத்
பரியசந்திரிகையையும் நன்றாய் அறிந்த ஆசாரியர்கள் அநுக்கிரஹி
த்த அர்த்தத்தை பேனா மாத்திரமாக இருந்துகொண்டு அடியேன்
எழுதினேன். இதில் தப்புக்கள் இருந்தால், அவைகள் அடியேனு
டைய சின்ன புத்தியால் ஏற்பட்டன. முதலில் சுலோகத்தையும்,
தமிழில் உரையையும் மாத்திரம் அச்சுப் போடுவதாக நினைத்து
இரண்டு அத்தியாயம் அச்சுப் போட்டது. பிறகு ஸ்ரீமத் கீதா
பாஷிய புஸ்தகம் அகப்படாமையால், அதைப் பிழையில்லாமல்
நல்ல கடுதாசில் அச்சுப் போடவேணுமென்று நினைத்து, 3-வது
அத்தியாயம் முதல் அதையும் தமிழுரையும் சேர்த்து அச்
சிடப்பட்டது. முதல் இரண்டு அத்தியாயங்களின் பாஷியத்தை

தனியாக அச்சிட்டு இந்த முகவுரையின்பின்னால் சேர்த்திருக்கிறது.

ஆசாரியர்கள் அநுக்கிரஹத்ததில் ஒரு பிசகுகளும் இருக்க மாட்டாது. அடியேன் எழுதினதில் பிசகுகள் இருக்கலாம். அவைகள் இருந்தால், அவைகளை அடியேனுக்குத்தெரிவிக்கும்படி பிரார்த்திக்கிறேன்.

திருக்குடந்தை,
விபவ-ஹூ ஆடி-மீ 1௳ } வி. கே. இராமாநுஜ தாஸன்.

அட்டவணை.

மூன்றாவது அத்தியாயம்.

நான்காவது அத்தியாயம்.

ஐந்தாவது அத்தியாயம்.

ஆறாவது அத்தியாயம்.

(இந்த ஆறு அத்தியாயங்களில் சுலோகங்கள் 280)

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌪𑌦𑌾𑌮𑍍𑌬𑍁𑌜𑌯𑍁𑌗𑍍𑌮𑌰𑍁𑌕𑍍𑌮
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋𑌹𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌤𑍃𑌣𑌾𑌯 𑌮𑍇𑌨𑍇 ।
𑌅𑌸𑍍𑌮𑌦𑍍𑌗𑍁𑌰𑍋𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌯𑍈𑌕𑌸𑌿𑌨𑍍𑌧𑍋𑌃
𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌰𑌣𑍌 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 ॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑍀𑌤𑌾𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥

𑌯𑌤𑍍𑌪𑌦𑌾𑌮𑍍𑌭𑍋𑌰𑍁𑌹𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌾𑌶𑍇𑌷𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌃 ।
𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌾𑌮𑍁𑌪𑌯𑌾𑌤𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌯𑌾𑌮𑍁𑌨𑍇𑌯𑌂 𑌨𑌮𑌾𑌮𑌿 𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌪𑌤𑌿𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌹𑍇𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍀𑌕𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑍈𑌕𑌤𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑍈𑌕𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌾𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌬𑌲𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑍇𑌜𑌃𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑌿𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑍈𑌕𑌰𑍂𑌪𑌾𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑍌𑌜𑍍𑌜𑍍𑌵𑌲𑍍𑌯𑌸𑍌𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌯𑌸𑍌𑌗𑌨𑍍𑌧𑍍𑌯𑌸𑍌𑌕𑍁𑌮𑌾𑌰𑍍𑌯𑌲𑌾𑌵𑌣𑍍𑌯𑌯𑍌𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤𑌗𑍁𑌣𑌨𑌿𑌧𑌿𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑍋𑌚𑌿𑌤𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌸𑍁𑌗𑌨𑍍𑌧𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌭𑍂𑌷𑌣𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯𑌾𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯𑍁𑌧𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌰𑍂𑌪𑌗𑍁𑌣𑌵𑌿𑌭𑌵𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌶𑍀𑌲𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌶𑍍𑌰𑍀𑌵𑌲𑍍𑌲𑌭𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌭𑍇𑌦𑌾𑌶𑍇𑌷𑌶𑍇𑌷𑌤𑍈𑌕𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌾𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌸𑍂𑌰𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌅𑌨𑌵𑌰𑌤𑌾𑌭𑌿𑌷𑍍𑌟𑍁𑌤𑌚𑌰𑌣𑌯𑍁𑌗𑌲𑌃, 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌸𑌾𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑍋𑌚𑌿𑌤𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌭𑍋𑌗𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌭𑍋𑌗𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌮𑌹𑌾𑌵𑌿𑌭𑌵𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌣𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌪𑌰𑌮𑌵𑍍𑌯𑍋

𑌶𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃, 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌵𑌰𑍍𑌗𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌜𑌗𑌦𑍁𑌦𑌯𑌵𑌿𑌭𑌵𑌲𑌯𑌲𑍀𑌲𑌃, 𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾, 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑌃, 𑌅𑌪𑌾𑌰𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌸𑍌𑌶𑍀𑌲𑍍𑌯𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌲𑍍𑌯𑍌𑌦𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌹𑍋𑌦𑌧𑌿𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌮𑌜𑌹𑌦𑍇𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍, 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍍𑌵𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌯, 𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑍈𑌰𑌾𑌰𑌾𑌧𑌿𑌤𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌫𑌲𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍, 𑌭𑍂𑌭𑌾𑌰𑌾𑌵𑌤𑌰𑌣𑌾𑌪𑌦𑍇𑌶𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌮𑌦𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯𑌾𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌯, 𑌉𑌰𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌕𑌲𑌮𑌨𑍁𑌜𑌨𑌯𑌨𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌃, 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌰𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌜𑌨𑌮𑌨𑍋𑌨𑌯𑌨𑌹𑌾𑌰𑌿𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍, 𑌪𑍂𑌤𑌨𑌾𑌶𑌕𑌟𑌯𑌮𑌲𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌾𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑌪𑍍𑌰𑌲𑌮𑍍𑌬𑌧𑍇𑌨𑍁𑌕𑌕𑌾𑌲𑌿𑌯𑌕𑍇𑌶𑌿𑌕𑍁𑌵𑌲𑌯𑌾𑌪𑍀𑌡𑌚𑌾𑌣𑍂𑌰𑌮𑍁𑌷𑍍𑌟𑌿𑌕𑌤𑍋𑌸𑌲𑌕𑌂𑌸𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯, 𑌅𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌦𑌯𑌾𑌸𑍌𑌹𑌾𑌰𑍍𑌦𑌾𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌗𑌰𑍍𑌭𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌾𑌲𑌾𑌪𑌾𑌮𑍃𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌯𑌯𑌨𑍍, 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌸𑍌𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌯𑌸𑍌𑌶𑍀𑌲𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌅𑌕𑍍𑌰𑍂𑌰𑌮𑌾𑌲𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌮𑌭𑌾𑌗𑌵𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌤𑌨𑌯𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌸𑌾𑌹𑌨𑌵𑍍𑌯𑌾𑌜𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌮𑌵𑌤𑌾𑌰𑌯𑌾𑌮𑌾𑌸 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍂𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑍇, 𑌸 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌜𑌗𑌦𑍁𑌪𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯 𑌆𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌲𑍍𑌯𑌵𑌿𑌵𑌶𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌰𑌥𑌿𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌸𑌾𑌰𑌥𑌿𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑌂 𑌚𑌕𑌾𑌰 । 𑌏𑌵𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌽𑌨𑍍𑌧𑍋 𑌧𑍃𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌃 𑌸𑍁𑌯𑍋𑌧𑌨𑌵𑌿𑌜𑌯𑌬𑍁𑌭𑍁𑌤𑍍𑌸𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌜𑌯𑌂 𑌪𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌛—

𑌧𑍃𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌧𑌰𑍍𑌮𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌸𑌮𑌵𑍇𑌤𑌾 𑌯𑍁𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑌵𑌃 ।
𑌮𑌾𑌮𑌕𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌕𑌿𑌮𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤 𑌸𑌂𑌜𑌯 ॥ ॥௧॥

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍁 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌨𑍀𑌕𑌂 𑌵𑍍𑌯𑍂𑌢𑌂 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌧𑌨𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 ।
𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌸𑌂𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌵𑌚𑌨𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ॥ ॥௨॥

𑌪𑌶𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍀𑌂 𑌚𑌮𑍂𑌮𑍍 ।
𑌵𑍍𑌯𑍂𑌢𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌤𑌵 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌧𑍀𑌮𑌤𑌾 ॥ ॥௩॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍂𑌰𑌾 𑌮𑌹𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾 𑌭𑍀𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑌮𑌾 𑌯𑍁𑌧𑌿 ।
𑌯𑍁𑌯𑍁𑌧𑌾𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌃 ॥ ॥௪॥

𑌧𑍃𑌷𑍍𑌟𑌕𑍇𑌤𑍁𑌶𑍍𑌚𑍇𑌕𑌿𑌤𑌾𑌨𑌃 𑌕𑌾𑌶𑌿𑌰𑌾𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 ।
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌜𑌿𑌤𑍍𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑌿𑌭𑍋𑌜𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍈𑌬𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌰𑌪𑍁𑌙𑍍𑌗𑌵𑌃 ॥ ॥௫॥

𑌯𑍁𑌧𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑍌𑌜𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌨𑍍 ।
𑌸𑍌𑌭𑌦𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍍𑌰𑍌𑌪𑌦𑍇𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌾𑌃 ॥

𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌯𑍇 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌬𑍋𑌧 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮 ।
𑌨𑌾𑌯𑌕𑌾 𑌮𑌮 𑌸𑍈𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌮𑌿 𑌤𑍇 ॥ ॥௭॥

𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍃𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌮𑌿𑌤𑌿𑌂𑌜𑌯𑌃 ।
𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌾𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌕𑌰𑍍𑌣𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍌𑌮𑌦𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 ॥ ॥௮॥

𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌬𑌹𑌵𑌃 𑌶𑍂𑌰𑌾 𑌮𑌦𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌨𑌾𑌨𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌹𑌰𑌣𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌵𑌿𑌶𑌾𑌰𑌦𑌾𑌃 ॥ ॥௯॥

𑌅𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌕𑌂 𑌬𑌲𑌂 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌿𑌦𑌮𑍇𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌬𑌲𑌂 𑌭𑍀𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ ॥௧௦॥

𑌅𑌯𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌥𑌾𑌭𑌾𑌗𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌮𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵 𑌹𑌿 ॥ ॥௧௧॥

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌜𑌨𑌯𑌨𑍍𑌹𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌃 ।
𑌸𑌿𑌂𑌹𑌨𑌾𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌦𑍍𑌯𑍋𑌚𑍍𑌚𑍈𑌃 𑌶𑌂𑌖𑌂 𑌦𑌧𑍍𑌮𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌪𑌵𑌾𑌨𑍍 ॥

𑌤𑌤𑌃 𑌶𑌂𑌖𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌭𑍇𑌰𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌣𑌵𑌾𑌨𑌕𑌗𑍋𑌮𑍁𑌖𑌾𑌃 ।
𑌸𑌹𑌸𑍈𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌹𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌸 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌲𑍋𑌽𑌭𑌵𑌤𑍍 ॥ ॥௧௩॥

𑌤𑌤𑌶𑍍𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑍈𑌰𑍍𑌹𑌯𑍈𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌 ।
𑌮𑌾𑌧𑌵𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍌 𑌶𑌙𑍍𑌖𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌧𑍍𑌮𑌤𑍁𑌃 ॥௧௪॥

𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯𑌃 ।
𑌪𑍌𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌧𑍍𑌮𑍌 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌙𑍍𑌖𑌂 𑌭𑍀𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍃𑌕𑍋𑌦𑌰𑌃 ॥

𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌜𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌯𑍁𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌰𑌃 ।
𑌨𑌕𑍁𑌲𑌸𑍍𑌸𑌹𑌦𑍇𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍁𑌘𑍋𑌷𑌮𑌣𑌿𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌕𑍌 ॥ ॥௧௬॥

𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌸𑌶𑍍𑌶𑌿𑌖𑌣𑍍𑌡𑍀 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌃 ।
𑌧𑍃𑌷𑍍𑌟𑌦𑍍𑌯𑍁𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌯𑌕𑌿𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌃 ॥ ॥௧௭॥

𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑍋 𑌦𑍍𑌰𑍌𑌪𑌦𑍇𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌪𑌤𑍇 ।
𑌸𑍌𑌭𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌶𑍍𑌶𑌙𑍍𑌖𑌾𑌨𑍍𑌦𑌧𑍍𑌮𑍁𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 ॥

𑌸 𑌘𑍋𑌷𑍋 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌦𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍 ।
𑌨𑌭𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌤𑍁𑌮𑍁𑌲𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌨𑍁𑌨𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍 ॥௧௯॥

𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌧𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌭𑍀𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑌲𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍀𑌯𑌂 𑌚 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌰𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌬𑌲𑌮𑌵𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌜𑌯𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌤𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌪𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌤𑌾𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌣𑍍𑌣𑍋𑌽𑌭𑌵𑌤𑍍। 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑌾𑌦𑌮𑌾𑌲𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌜𑌨𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌸𑌿𑌂𑌹𑌨𑌾𑌦𑌂 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌧𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌭𑍇𑌰𑍀𑌨𑌿𑌨𑌾𑌦𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌜𑌯𑌾𑌭𑌿𑌶𑌂𑌸𑌿𑌨𑌂 𑌘𑍋𑌷𑌂 𑌚𑌾𑌕𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌘𑍋𑌷𑌮𑌾𑌕𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌾𑌰𑌥𑌿𑌰𑍍𑌰𑌥𑍀 𑌚 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑍁𑌤𑌨𑌯𑌃 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌵𑌿𑌜𑌯𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌮𑍍𑌪𑌯𑌨𑍍𑌤𑍌 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌜𑌨𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍌 𑌶𑌙𑍍𑌖𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌧𑍍𑌮𑌤𑍁𑌃 । 𑌤𑌤𑍋 𑌯𑍁𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌰𑌵𑍃𑌕𑍋𑌦𑌰𑌾𑌦𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌕𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌧𑍍𑌮𑍁𑌃 । 𑌸 𑌘𑍋𑌷𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌧𑌨𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌬𑌿𑌭𑍇𑌦। 𑌅𑌦𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍂-

[illegible]ணாம் [illegible] தார்தராஷ்ட்ரா இதி । [illegible]
[illegible] தார்தராஷ்ட்ராய ஸஞ்ஜயோ(அ)கதயத் ॥

அத வ்யவஸ்திதாந் த்ருஷ்ட்வா தார்தராஷ்ட்ராந் கபித்வஜ꞉ ।
ப்ரவ்ருத்தே ஶஸ்த்ரஸம்பாதே தநுருத்யம்ய பாண்டவ꞉ ॥ ॥௨௦॥

ஹ்ருஷீகேஶம் ததா வாக்யமிதமாஹ மஹீபதே ।

அர்ஜுந꞉—

ஸேநயோருபயோர்மத்யே ரதம் ஸ்தாபய மே(அ)ச்யுத ॥௨௧॥

யாவதேதாந்நிரீக்ஷே(அ)ஹம் யோத்துகாமாநவஸ்திதாந் ।
கைர்மயா ஸஹ யோத்தவ்யமஸ்மிந் ரணஸமுத்யமே ॥ ॥௨௨॥

யோத்ஸ்யமாநாநவேக்ஷே(அ)ஹம் ய ஏதே(அ)த்ர ஸமாகதா꞉ ।
தார்தராஷ்ட்ரஸ்ய துர்புத்தேர்யுத்தே ப்ரியசிகீர்ஷவ꞉ ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

ஏவமுக்தோ ஹ்ருஷீகேஶோ குடாகேஶேந பாரத ।
ஸேநயோருபயோர்மத்யே ஸ்தாபயித்வா ரதோத்தமம் ॥௨௪॥

பீஷ்மத்ரோணப்ரமுகத꞉ ஸர்வேஷாம் ச மஹீக்ஷிதாம் ।
உவாச பார்த பஶ்யைதாந் ஸமவேதாந் குரூநிதி ॥

அத யுத்தாய யதாவதவஸ்திதாந் தார்தராஷ்ட்ராந் த்ருஷ்ட்வா, ஹநுமத்த்வஜ꞉ பாண்டவ꞉ ஜ்ஞாநஶக்திபலைஶ்வர்யவீர்யதேஜஸாம் நிதிம் ஸ்வஸங்கல்பக்ருதஜகதுதயவிபவலயலீலம் ஹ்ருஷீகேஶம் - பராவரநிகிலஜநாந்தர்பாஹ்யகரணாநாம் ஸர்வப்ரகாரநியமநே(அ)வஸ்திதம் ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யவிவஶதயா பார்தஸாரத்யே(அ)வஸ்திதம் யுயுத்ஸூந் யதாவதவேக்ஷிதும் தேஷாம் மத்யே ரதம் ஸ்தாபயேத்யசோதயத் । ஸ ச தேந சோதிதஸ்தத்க்ஷணாதேவ பீஷ்மத்ரோணாதீநாம் ஸர்வேஷாமேவ மஹீக்ஷிதாம் பஶ்யதாம் யதாசோதிதமகரோத் । [illegible] ॥

𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌨𑌥 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮
𑌹𑌾𑌨𑍍 । 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌾𑌤𑍁𑌲𑌾𑌨𑍍 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍄𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍌
𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌖𑍀𑌂𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥ ॥௨௬॥

𑌶𑍍𑌵𑌶𑍁𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍇𑌨𑌯𑍋𑌰𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 ।
𑌤𑌾𑌨𑍍𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍂𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ॥
𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌯𑌾𑌽𑌽𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍀𑌦𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ।

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌃—

𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍇𑌮𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌯𑍁𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑍁𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥௨௮॥
𑌸𑍀𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌮 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌚 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌵𑍇𑌪𑌥𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌮𑍇 𑌰𑍋𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌶𑍍𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௨௯॥

𑌗𑌾𑌣𑍍𑌡𑍀𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌰𑌂𑌸𑌤𑍇 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌦𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌨 𑌚 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌮𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌤𑍀𑌵 𑌚 𑌮𑍇 𑌮𑌨𑌃 ॥ ॥௩௦॥

𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍇𑌶𑌵 ।
𑌨 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌮𑌾𑌹𑌵𑍇 ॥ ॥௩௧॥

𑌨 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑌿𑌜𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌨 𑌚 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌨𑌿 𑌚 ।
𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦 𑌕𑌿𑌂 𑌭𑍋𑌗𑍈𑌰𑍍𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌾 ॥

𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌨𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌨𑌿 𑌚 ।
𑌤 𑌇𑌮𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚 ॥ ॥௩௩॥

𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌃 ।
𑌮𑌾𑌤𑍁𑌲𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌵𑌶𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌲𑌾𑌸𑍍𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥

𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌘𑍍𑌨𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨 ।
𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌨𑍁 𑌮𑌹𑍀𑌕𑍃𑌤𑍇 ॥

𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 ।
𑌪𑌾𑌪𑌮𑍇𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑍇𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌹𑌤𑍍𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑌾𑌤𑌤𑌾𑌯𑌿𑌨𑌃 ॥ ॥௩௬॥

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾 𑌵𑌯𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌸𑍍𑌵𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑌾𑌨𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌂 𑌹𑌿 𑌕𑌥𑌂 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌖𑌿𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌮𑌾𑌧𑌵 ॥ ॥௩௭॥

யத்யப்யேதே ந பஶ்யந்தி லோபோபஹதசேதஸ꞉ ।
குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் மித்ரத்ரோஹே ச பாதகம் ॥௩௮॥

கதம் ந ஜ்ஞேயமஸ்மாபி꞉ பாபாதஸ்மாந்நிவர்திதும் ।
குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் ப்ரபஶ்யத்பிர்ஜநார்தந ॥ ॥௩௯॥

குலக்ஷயே ப்ரணஶ்யந்தி குலதர்மா꞉ ஸநாதநா꞉ ।
தர்மே நஷ்டே குலம் க்ருத்ஸ்நமதர்மோऽபிபவத்யுத ॥௪௦॥

அதர்மாபிபவாத்க்ருஷ்ண ப்ரதுஷ்யந்தி குலஸ்த்ரிய꞉ ।
ஸ்த்ரீஷு துஷ்டாஸு வார்ஷ்ணேய ஜாயதே வர்ணஸங்கர꞉ ॥௪௧॥

ஸங்கரோ நரகாயைவ குலக்நாநாம் குலஸ்ய ச ।
பதந்தி பிதரோ ஹ்யேஷாம் லுப்தபிண்டோதகக்ரியா꞉ ॥

தோஷைரேதை꞉ குலக்நாநாம் வர்ணஸங்கரகாரகை꞉ ।
உத்ஸாத்யந்தே ஜாதிதர்மா꞉ குலதர்மாஶ்ச ஶாஶ்வதா꞉ ॥ ॥௪௩॥

உத்ஸந்நகுலதர்மாணாம் மநுஷ்யாணாம் ஜநார்தந ।
நரகே நியதம் வாஸோ பவதீத்யநுஶுஶ்ரும ॥ ॥௪௪॥

அஹோ பத மஹத்பாபம் கர்தும் வ்யவஸிதா வயம் ।
யத்ராஜ்யஸுகலோபேந ஹந்தும் ஸ்வஜநமுத்யதா꞉ ॥௪௫॥

யதி மாமப்ரதீகாரமஶஸ்த்ரம் ஶஸ்த்ரபாணய꞉ ।
தார்தராஷ்ட்ரா ரணே ஹந்யுஸ்தந்மே க்ஷேமதரம் பவேத் ॥

ஸஞ்ஜய உவாச —

ஏவமுக்த்வார்ஜுந꞉ ஸங்க்யே ரதோபஸ்த உபாவிஶத் ।
விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம் சாபம் ஶோகஸம்விக்நமாநஸ꞉ ॥ ॥௪௭॥

இதி ஶ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே அர்ஜுநவிஷாதயோகோ நாம ப்ரதமோऽத்யாய꞉ ॥

ஶ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம꞉ ॥

𑌸 𑌤𑍁 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑌿𑌕𑍋 𑌦𑍀𑌰𑍍𑌘𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌧𑌾𑌰𑍍𑌮𑌿𑌕𑌃 𑌸𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍃𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌤𑌿𑌘𑍋𑌰𑍈𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑌣𑍈𑌰𑍍𑌜𑌤𑍁𑌗𑍃𑌹𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑌸𑌕𑍃𑌦𑍍𑌵𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌸𑌹𑌾𑌯𑍋 [illegible] 𑌹𑌨𑌿𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌭𑌵𑌦𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌯𑌾 𑌚 𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑌯𑍇𑌨 𑌚𑌾𑌤𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾𑌽𑌹𑌂 𑌨𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌵𑌿𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷 𑌜𑌨𑌿𑌤𑌶𑍋𑌕𑌸𑌂𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌮𑌾𑌨𑌸𑌃 𑌸𑌶𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑍍𑌯 𑌰𑌥𑍋𑌪𑌸𑍍𑌥 𑌉𑌪𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌗𑍀𑌤𑌾𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇
𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃

𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

———:O:———

𑌸𑌞𑍍𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌤𑌂 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌶𑍍𑌰𑍁𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌾𑌕𑍁𑌲𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 ।
𑌵𑌿𑌷𑍀𑌦𑌨𑍍𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨𑌃 ॥ ॥௧॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌕𑍁𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌶𑍍𑌮𑌲𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌮𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌅𑌨𑌾𑌰𑍍𑌯𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑍍𑌯𑌮𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌕𑌰𑌮𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 ॥ ॥௨॥

𑌕𑍍𑌲𑍈𑌬𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌾 𑌸𑍍𑌮 𑌗𑌮𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌨𑍈𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌦𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌪𑌰𑌂𑌤𑌪 ॥ ॥௩॥

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌪𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌕𑍁𑌤𑍋𑌽𑌯𑌮𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍇 𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌶𑍋𑌕 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯, 𑌤𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌮𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑍇𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌲𑍋𑌕𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌨𑌮𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌕𑌰𑌮𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍁𑌦𑍍𑌰𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌦𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯, 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 ॥

𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑌯𑌾𑌕𑍁𑌲𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌿𑌤𑌮𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌕𑌥𑌂 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌮𑌹𑌂 𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌂 𑌚 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨 ।
𑌇𑌷𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌪𑍂𑌜𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾𑌵𑌰𑌿𑌸𑍂𑌦𑌨 ॥ ॥௪॥

𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌭𑍈𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌪𑍀𑌹 𑌲𑍋𑌕𑍇। 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑌿𑌹𑍈𑌵 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌯 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑌪𑍍𑌰𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍॥ ॥௫॥

𑌨 𑌚𑍈𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌮𑌃 𑌕𑌤𑌰𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌗𑌰𑍀𑌯𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌯𑍇𑌮 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾 𑌨𑍋 𑌜𑌯𑍇𑌯𑍁𑌃। 𑌯𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌜𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌷𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌃 ॥ ॥௬॥

𑌕𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑍍𑌯𑌦𑍋𑌷𑍋𑌪𑌹𑌤𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑌚𑍇𑌤𑌾𑌃। 𑌯𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌶𑌾𑌧𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍॥ ॥௭॥

न हि प्रपश्यामि ममापनुद्याद्यच्छोकमुच्छोष
णमिन्द्रियाणाम् । अवाप्य भूमावसपत्नमृद्धं राज्य
सुराणामपि चाधिपत्यम् ॥ ॥८

सञ्जयः—

एवमुक्त्वा हृषीकेशं गुडाकेशः परंतप ।
न योत्स्य इति गोविन्दमुक्त्वा तूष्णीं बभूव ह ॥ ॥९

भीष्मद्रोणादिकान् बहुमन्तव्यान् गुरून् कथ
महं हनिष्यामि? कथं तरां भोगेष्वतिमात्रसक्तान्
तान् हत्वा तैर्भुज्यमानान् तानेव भोगान्
रुधिरेणावसिच्य तेष्वासनेषूपविश्य भुञ्जीय
एवं युद्धात् निवृत्तव्यापारान् भवतो धार्तरा
ष्ट्राः प्रसह्य हन्युरिति चेत्, कामं, तद्वधलब्धविजया
दधर्म्यादस्माकं धर्माधर्मावजानद्भिस्तैर्हननमेव
श्रेय इति मे प्रतिभातीत्युक्त्वा, यच्छ्रेय इति निश्चि
तम्, तच्छरणागताय तव शिष्याय मे ब्रूहीत्यतिमा
त्रकृपणो भगवत्पादावुपससाद । एवमस्थाने स
मुपस्थितस्नेहकारुण्याभ्यामप्रकृतिं गतं क्षत्रिया
णां युद्धं परमधर्ममप्यधर्मं मन्वानं धर्मबुभु
त्सया च शरणागतं पार्थमुद्दिश्य, आत्मयाथात्म्यज्ञा
नेन युद्धस्य फलाभिसन्धिरहितस्य आत्मप्राप्त्युपा
यताज्ञानेन च विनाऽस्य मोहो न शाम्यतीति मत्वा
भगवता परमपुरुषेणाध्यात्मशास्त्रावतरणं कृ
तम् । तदुक्तम् – "अस्थानस्नेहकारुण्यधर्माधर्मधियाकु
लम् । पार्थं प्रपन्नमुद्दिश्य शास्त्रावतरणं कृ
तम्" इति ॥ ॥९॥

तमुवाच हृषीकेशः प्रहसन्निव भारत ।
सेनयोरुभयोर्मध्ये विषीदन्तमिदं वचः ॥ ॥१०॥

तमेवं देहात्मनोर्याथात्म्याज्ञाननिमित्तशोकावि

𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌭𑌾𑌷𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌚 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌮𑍍 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑍇𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯𑍋𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌅𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌾𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯, 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍇𑌦𑌮𑍁𑌵𑌾𑌚। 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌸𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌭𑍂𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌗𑍋𑌚𑌰𑌂 “𑌨 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌸𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 “𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌉𑌵𑌾𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௧௦॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚--

𑌅𑌶𑍋𑌚𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌵𑌶𑍋𑌚𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌵𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌾𑌷𑌸𑍇 ।
𑌗𑌤𑌾𑌸𑍂𑌨𑌗𑌤𑌾𑌸𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌶𑍋𑌚𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥௧௧॥

𑌅𑌶𑍋𑌚𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑍋𑌚𑌸𑌿 । “𑌪𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌪𑌿𑌤𑌰𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌲𑍁𑌪𑍍𑌤𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑍋𑌦𑌕𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌵𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌾𑌷𑌸𑍇 । 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌚𑍍𑌛𑍋𑌕𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿 । 𑌗𑌤𑌾𑌸𑍂𑌨𑍍-𑌦𑍇𑌹𑌾𑌨𑍍, 𑌅𑌗𑌤𑌾𑌸𑍂𑌨𑍍-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍, 𑌉𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇-𑌯𑌦𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌹𑌨𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑍋𑌚𑌨𑌂, 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑌾𑌷𑌣𑌮𑍍। 𑌅𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌚 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌸𑌿। 𑌤𑌦𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌚 । 𑌇𑌦𑌂 𑌚 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌭𑍂𑌤𑌮𑍍। 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌹𑌿 𑌨 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃, 𑌨 𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌧𑌨𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌮𑌰𑌣𑌯𑍋𑌗𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌸 𑌨 𑌶𑍋𑌕𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑍍। 𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌚𑍇𑌤𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌶𑍋𑌕𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌃॥ ॥௧௧॥

𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁 —

𑌨 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌸𑌂 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑍇𑌮𑍇 𑌜𑌨𑌾𑌧𑌿𑌪𑌾𑌃 ।
𑌨 𑌚𑍈𑌵 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌯𑌮𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍍 ॥ ॥௧௨॥

𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌅𑌤𑌃𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑌨𑌾𑌦𑍌 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌨 𑌨𑌾𑌸𑌮𑍍 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌮𑍍 । 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌮𑍁𑌖𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌮𑍇 𑌮𑌮𑍇𑌶𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌨 𑌨𑌾𑌸𑌨𑍍 - 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌨𑍍 । 𑌅𑌹𑌂 𑌚 𑌯𑍂𑌯𑌂 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌯𑌮𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍍 - 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌨𑌚𑍈𑌵 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌃, 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍁 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌏𑌵 । 𑌯𑌥𑌾𑌽𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 । 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 ॥

𑌏𑌵𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌚 𑌭𑍇𑌦𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍈𑌵 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌸𑌮𑌯𑍇 “𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌮𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌯𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌤𑍍 । 𑌔𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌭𑍇𑌦𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌸𑌮𑌯𑍇 𑌭𑍇𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍋 𑌨 𑌸𑌂𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑍇 । 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕 𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑌪𑍍𑌯𑌾𑌹 ‘𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌕𑍋 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍’ 𑌇𑌤𑌿 । 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯 𑌏𑌕𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌸𑍍𑌸 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑍃𑌤𑌭𑍇𑌦𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌚𑍈𑌤𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾, 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑍃𑌤𑌭𑍇𑌦𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑍋𑌪𑌦𑍇𑌶𑌾𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌨 𑌸𑌂𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌅𑌥 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌗𑌤𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌭𑍇𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌗𑍍𑌧𑌪𑌟𑌾𑌦𑌿𑌵𑌨𑍍𑌨 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌕𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑍇𑌤 । 𑌨𑍈𑌤𑌦𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌮𑌰𑍀𑌚𑌿𑌕𑌾𑌜𑌲𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌹𑌿 𑌬𑌾𑌧𑌿𑌤𑌮𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌜𑌲𑌾𑌹𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃

த்ரிவேதாந்தை:। ஶாஸ்த்ரவ்யுத்பத்திஜ்ஞாநேந பாதிதம் பேத-
ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநவகல்பநமபி [illegible] விஷயபக்ஷநிஶ்சயாதிஶய
தோஷாதிப்ரத்யக்ஷவிஷயகாலேஷ்வபி । நபேதஸ்ய வாஸ்தவத்வ-
ஜ்ஞஸ்ய ஶாஸ்த்ராதிபூதகத்ஜ்ஞாநத்வாத் பாதிதாநவ்ருத்திஸ்ஸ்ய
[illegible] । [illegible] ஜ்ஞஸ்வ[illegible] , [illegible]ஸ்ய ஶக்திவி-
[illegible] ப்ரத்யயே [illegible] ஜ்ஞாந [illegible] , [illegible]
[illegible] நாநி [illegible] । [illegible]ஷ்யாணி [illegible]
[illegible] தத்ர ந கஸ்யசித் இதி ப்ரத்யக்ஷவிரோ-
தாத் । கிஞ்ச-[illegible]ஷஸ்ய இதாநீம் [illegible]
[illegible] தீயாத்வஸ்ய [illegible]நிஶ்சய ஸதி, [illegible]
[illegible] ஜ்ஞாநேந, ஸ்வநிஶ்சயா [illegible] தீயாத்ஜ்ஞா
நம் [illegible] உபதிஶதீதி வக்தவ்யம் । ப்ரதிபத்தி [illegible] தீயஜ்ஞாநே
[illegible] இதி சேத், [illegible]
[illegible] கோடி [illegible] ப்ரதீயமா
நேஷு ஸ்வாத்மப்ரதிபத்திஷு [illegible] ஸ்வாத்மநா [illegible]
[illegible] ஜ்ஞாநத்வவதி ருதி । பாதிதாநு
வ்ருத்திரபி [illegible] பாதகேநாபி தீயா
த்ஜ்ஞாநேநாத்யந்திக [illegible] ஜ்ஞாநகாரணஸ்ய [illegible]
நஷ்டத்வாத் । த்விசந்த்ர ஜ்ஞாநாதௌ [illegible] ஜ்ஞாநேந
பாதிதே [illegible] த்விசந்த்ர ஜ்ஞாந [illegible]
விநஷ்டத்வாத் பாதிதாநுவ்ருத்தி [illegible] । [illegible]
ப்ரத்யய ப்ரகரணபாதிதமேவநாகிம் விருத்தம் । இஹ து [illegible]
ஜ்ஞாநஸ்ய ஸவிஷயஸ்ய ஸகாரணஸ்ய பாரமார்த்திக [illegible]
[illegible] ஜ்ஞாநவிநஷ்டத்வாத் கதம் [illegible] பாதிதா
நுவ்ருத்தி ஸம்பவதி । [illegible] ஸ்யாதீம் [illegible]
[illegible] ஜ்ஞாநநிவ்ருத்தே: [illegible]
[illegible] । [illegible] ஜ்ஞாநஸ்ய [illegible]
[illegible] ஜ்ஞா [illegible] ந
[illegible] । கிஞ்ச, [illegible] ஜ்ஞா [illegible]
ஜ்ஞாநஸ்ய ஸகாரணஸ்ய விநஷ்டத்வாத் [illegible]

ஶோ நிஷ்ப்ரயோஜந:। ப்ராப்தாஜ்ஞாநம் ச பாதிதமிதி சேத், ஶிஷ்யதஜ்ஜ்ஞாநயோரபி பாதிதத்வாதுபதேஶ்யநிவர்த்யத்வம் ஸ்யாத்। பாதிதமப்யநுவர்த்ததே விநாஶஹேது நிவர்த்யமாநமிதி சேத், ததா வாசத்ஜ்ஞாநேநாபி ஸ்வநாஶாதித்தஸ்யைவ நிவர்த்யத்வம் பவதீத்யுபதேஶாநர்த்தக்யமேவேதி க்ருதஸ்ஸர்வமநவதேஶநீயமேவ: ॥ ॥௧௨॥

தேஹிநோऽஸ்மிந் யதா தேஹே கௌமாரம் யௌவநம் ஜரா ।
ததா தேஹாந்தரப்ராப்திர் தீரஸ்தத்ர ந முஹ்யதி ॥ ॥௧௩॥

ஏகஸ்மிந் தேஹே வர்த்தமாநஸ்ய தேஹிந: கௌமாராவஸ்தாம் விஹாய யௌவநாத்யவஸ்தாப்ராப்தாவாத்மந: ஸ்திரத்வபுத்த்யா யதா ஆத்மா நஷ்ட இதி ந ஶோசதி। தேஹாத்தேஹாந்தரப்ராப்தாவபி ததைவ ஸ்திர ஆத்மேதி புத்திமாந் ந ஶோசதி। அதஸ்ஸத்த்வாநாம் நித்யத்வாதாத்மநோ ந ஶோகஸ்தாநம்। ஏதாவதத்ர கர்த்தவ்யம் — ஆத்மநாம் நித்யாநாமேவாநாதிகர்மவஶ்யதயா தத்தத்கர்மோசிததேஹஸம்ஸ்ருஷ்டாநாம் தைஸ்தைர்தேஹைர்பந்தநிவ்ருத்தயே ஶாஸ்த்ரீயம் ஸ்வவர்ணோசிதம் யுத்தாதிகமநபிஸம்ஹிதபலம் கர்ம கர்த்தவ்யதாவலம்பநீயதயா, இந்த்ரியைரிந்த்ரியார்த்தஸ்பர்ஶாஶ்ஶீதோஷ்ணாதி ப்ரியாப்ரியஸுகது:கதா பவந்தி। தத்து யாவச்சாஸ்த்ரீயகர்மஸமாப்தி க்ஷந்தவ்யமிதி ॥

அத — இமமர்த்தமநந்தரமேவாஹ—

மாத்ராஸ்பர்ஶாஸ்து கௌந்தேய ஶீதோஷ்ணஸுகது:கதா: ।
ஆகமாபாயிநோऽநித்யாஸ்தாம்ஸ்திதிக்ஷஸ்வ பாரத ॥ ॥௧௪॥

ஶப்தஸ்பர்ஶரூபரஸகந்தாஸ்ஸாஶ்ரயா: தந்மாத்ராகார்யதயா மாத்ரா இத்யுச்யந்தே। ஶ்ரோத்ராதிபிஸ்தேஷாம் ஸ்பர்ஶா: ஶீதோஷ்ணம்ருதுபருஷாதிரூபஸுகது:கதா பவந்தி। ஶீதோஷ்ணஶப்த: ப்ரதர்ஶநார்த்த:। தாந் தைர்யேண யாவச்சாஸ்த்ரீயகர்மஸமாப்தி திதிக்ஷஸ்வ। தே சாகமாபா

धिकारशेषभूतानां क्षन्तुं योग्याः । अनित्याश्च ते । बन्धहेतुभूतकर्मनाशे सत्यागमापायित्वेनापि निवर्तन्त इत्यर्थः ॥ ॥१४॥

अव— तत्क्षमा किमर्थेत्यत आह—

यं हि न व्यथयन्त्येते पुरुषं पुरुषर्षभ ।
समदुःखसुखं धीरं सोऽमृतत्वाय कल्पते ॥ ॥१५॥

यं पुरुषं धैर्ययुक्तमवर्जनीयदुःखं सुखवन्मन्यमानममृतत्वसाधनतया स्ववर्णोचितं युद्धादिकर्मानभिसंहितफलं कुर्वाणं तदन्तर्गताश्शस्त्रपातादिमृदुक्रूरस्पर्शा न व्यथयन्ति । स एवामृतत्वं साधयति, न त्वादृशो दुःखासहिष्णुरित्यर्थः । आत्मनां नित्यत्वादेतावदत्र कर्तव्यमित्यर्थः ॥ ॥१५॥

अव— यत्त्वात्मनां नित्यत्वं, देहानां स्वाभाविकं नाशित्वं च अशोकनिमित्तमुक्तं "गतासूनगतासूंश्च नानुशोचन्ति पण्डिताः" इति । तदुपपादयितुमारभते —

नासतो विद्यते भावो नाभावो विद्यते सतः ।
उभयोरपि दृष्टोऽन्तस्त्वनयोस्तत्त्वदर्शिभिः ॥ ॥१६॥

असतः - देहस्य सद्भावो न विद्यते । सतश्चात्मनो नासद्भावः । उभयोर्देहात्मनोरुपलभ्यमानयोरयमन्तः तत्त्वदर्शिभिर्दृष्टः । निर्णयान्तत्वाद्विचारस्य निर्णय इहान्तशब्देनोच्यते । देहस्याचिद्वस्तुनोऽसत्त्वमेव स्वरूपम्, आत्मनश्चेतनस्य सत्त्वमेव स्वरूपमिति निर्णयो दृष्ट इत्यर्थः । विनाशस्वभावो ह्यसत्त्वम् । अविनाशस्वभावश्च सत्त्वम् । यथोक्तं भगवता पराशरेण— "तस्मान्न विज्ञानमृतेऽस्ति किंचित् क्वचित्कदाचिद् द्विज वस्तुजातम्" । "ज्ञानं यथा सत्यमसत्यमन्यत्", "अनाशी परमार्थश्च प्रा

𑌜𑍍𑌞𑍈𑌰𑌭𑍍𑌯𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌾𑌶𑌿 𑌨 𑌸𑌂𑌦𑍇𑌹𑍋 𑌨𑌾𑌶𑌿 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑍋𑌪𑌚𑌾𑌰𑌿𑌤𑌃 । 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌾𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾𑌮𑍁𑌪𑍈𑌤𑌿 𑌵𑍈 । 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑍃𑌪 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌕𑌿𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑌿 । 𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 “𑌅𑌨𑍍𑌤𑌵𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌃, 𑌅𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿” 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍁 𑌸𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂𑌗𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌲𑍋𑌕𑌃 । 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍋𑌹𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌹𑍍𑌯𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕 𑌏𑌵 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃 । 𑌸 𑌏𑌵 “𑌗𑌤𑌾𑌸𑍂𑌨𑌗𑌤𑌾𑌸𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚” 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌃 । 𑌸 𑌏𑌵 “𑌅𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌵𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍁𑌪𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑍋 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤 𑌏𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௧௬॥

𑌅𑌥—𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌥𑌮𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹—

𑌅𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌤𑌮𑍍 ।
𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿 ॥ ॥௧௭॥

𑌤𑌤𑍍—𑌆𑌤𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 । 𑌯𑍇𑌨—𑌆𑌤𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌚𑍇𑌤𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌦𑌮𑍍—𑌅𑌚𑍇𑌤𑌨𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑌮𑍍—𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌨𑌰𑍍𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 । 𑌨𑌾𑌶𑌕𑌂 𑌹𑌿 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑌲𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌵𑌾𑌯𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌨𑌾𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌥𑌿𑌲𑍀𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 । 𑌮𑍁𑌦𑍍𑌗𑌰𑌾𑌦𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌹𑌿 𑌵𑍇𑌗𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌾𑌶𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌅𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿 ॥ ॥௧௭॥

𑌅𑌥—𑌦𑍇𑌹𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹—

𑌅𑌨𑍍𑌤𑌵𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌹𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌿𑌣𑌃 ।
𑌅𑌨𑌾𑌶𑌿𑌨𑍋𑌽𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌭𑌾𑌰𑌤 ॥ ॥௧௮॥

𑌦𑌿𑌹 𑌉𑌪𑌚𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌚𑌯𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌇𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌹𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃—𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌃 । 𑌉𑌪𑌚𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾 𑌹𑌿 𑌘𑌟𑌾𑌦𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌵

णो दृष्टाः । नित्यस्य शरीरिणः कर्मफलभोगार्थतया [illegible] देहाः 'पुण्यः पुण्येन' इत्यादिशास्त्रैरुक्ताः कर्मावसानविनाशिनः । आत्मा त्वविनाशी, कुतः? अप्रमेयत्वात् । न ह्यात्मा प्रमेयतया उपलभ्यते, अपि तु प्रमातृतया । 'एतद्यो वेत्ति तं प्राहुः क्षेत्रज्ञ इति तद्विदः' इति । न चायमेकाकारत्वेन [illegible] उपलभ्यते — सर्वत्र देहे 'अहमिदं जानामि' इति देहादन्यस्य प्रमातृतया [illegible] न च देहादिष्विव प्रदेशे [illegible] उपलभ्यते । अत एवाकारेण [illegible] प्रमातृत्वाद्व्यापकत्वाच्च नित्यः । देहस्त्वेकाकारतया [illegible] शरीरिणः कर्मफलभोगार्थतया [illegible] विनाशी । अतो देहस्य विनाशस्वभावत्वादात्मनो नित्यस्वभावत्वाच्चोभावपि न शोकस्थानमिति शस्त्रपातादिपरुषस्पर्शान् अवर्जनीयान् सहमानः [illegible] अनभिसंहितफलं युद्धमारभस्व ॥ ॥१८॥

य एनं वेत्ति हन्तारं यश्चैनं मन्यते हतम् ।
उभौ तौ न विजानीतो नायं हन्ति न हन्यते ॥

एनमुक्तस्वभावमात्मानं प्रति हन्तारं हननहेतुं [illegible] मन्यते, यश्चैनं केनापि हेतुना हतं मन्यते, तावुभौ न विजानीतः । उक्तैर्हेतुभिर्नित्यत्वादयं न हन्ति न हन्यते [illegible] । अतो वधार्थो [illegible] न हन्यते । [illegible] शरीरवियोगकरव्यापारः [illegible] 'न हिंस्यात्' इत्यादि, 'ब्राह्मणो न हन्तव्यः' इत्यादीन्यपि शास्त्राण्यविहितशरीरवियोगकरणविषयाणि ॥ ॥१९॥

न जायते म्रियते वा कदाचिन्नायं भूत्वा [illegible]

𑌵𑌾 𑌨 𑌭𑍂𑌯𑌃 । 𑌅𑌜𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍋
𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 ॥ ॥௨

𑌉𑌕𑍍𑌤𑍈𑌰𑍇𑌵 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾
𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾 𑌜𑌨𑌨𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑍇𑌤𑌨𑌦𑍇𑌹𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾
𑌸𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 ‘𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤’ 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾
𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇
𑌜𑌨𑌨𑌮𑌰𑌣𑍇 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑌃 । 𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌭𑍂
𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌾 𑌨 𑌭𑍂𑌯𑌃-𑌅𑌯𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌯
𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾 । 𑌕𑍇𑌷𑍁𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿
𑌦𑍇𑌹𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌗𑌮𑍇𑌨𑌾𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌜𑌨𑌨𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾
𑌮𑌰𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌶𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌹𑌗
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌜𑌃। 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃, 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌃-𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶
𑌤𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑍈𑌰𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌵𑍀𑌯𑌤𑍇। 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌃-𑌪𑍁𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌨
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌅𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌦𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌅𑌤𑌶𑍍𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌹
𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 ॥ ॥௨

𑌵𑍇𑌦𑌾𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯 𑌏𑌨𑌮𑌜𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ।
𑌕𑌥𑌂 𑌸 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌕𑌂 𑌘𑌾𑌤𑌯𑌤𑌿 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌮𑍍 ॥௨

𑌏𑌵𑌮𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌜𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌨𑌰𑍍𑌹𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌚
𑌤𑍍𑌯𑌮𑍇𑌨𑌂-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌵𑍇𑌦, 𑌸 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋
𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌕𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌆𑌤𑍍𑌮
𑌕𑌮𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌥𑌂 𑌘𑌾𑌤𑌯𑌤𑌿-𑌕𑌂𑌵𑌾 𑌕𑌥𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑌿-𑌕𑌥𑌂 𑌨𑌾
𑌯𑌤𑌿-𑌕𑌥𑌂𑌵𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌏𑌤𑌾𑌨𑌾
𑌨𑍋 𑌘𑌾𑌤𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌹𑌨𑍍𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌶𑍋𑌚𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌯𑌾
𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍂𑌲𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌃 ॥ ॥௨

𑌅𑌥—𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰
𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌰𑌮𑌣𑍀𑌯𑌭𑍋𑌗𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌷
𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌯𑍋𑌗𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰
𑌆𑌹—

வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி நரோऽபராணி | ததா ஶரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந்யந்யாநி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ || ||உஉ||

யத்யபி தர்மயுத்தே ஶரீரம் த்யஜதாம் த்யக்தஶரீராதிகதர கல்யாணஶரீரக்ரஹணம் ஶாஸ்த்ராதவகம்யத இதி ஜீர்ணாநி வாஸாம்ஸி விஹாய நவாநி கல்யாணாநி வாஸாம்ஸி க்ருஹ்ணதாமிவ ஹர்ஷ ஏவாத்ர லப்தவ்ய: || ||உஉ||

அத புநரபி ஆத்மநோ நித்யத்வம் ஸர்வகதத்வம் ச ... நைந்தத் இதி ... ஶஸ்த்ராதிகதத்வம் ஸர்வக்ரஹணாய ... உபபாதயதி—

நைநம் சிந்தந்தி ஶஸ்த்ராணி நைநம் தஹதி பாவக: |
ந சைநம் க்லேதயந்த்யாபோ ந ஶோஷயதி மாருத: ||உங||

அச்சேத்யோऽயமதாஹ்யோऽயமக்லேத்யோऽஶோஷ்ய ஏவ ச |
நித்ய: ஸர்வகத: ஸ்தாணுரசலோऽயம் ஸநாதந: || ||உச||

ஶஸ்த்ராக்ந்யம்புவாயவ: சேதநதஹநக்லேதநஶோஷணாநி குர்வந்தோऽத்ர ந ஶக்நுவந்தி | ஸர்வகதத்வாத் ஆத்மந: ஸூக்ஷ்மதயா ஸர்வதத்த்வவ்யாபநஸ்வபாவத்வாத் தத்வ்யாப்யத்வாபாவாத் ... சேதநதஹநக்லேதநஶோஷணாநாம் | அத ஏவ நித்ய: ஸ்தாணுரசலோऽயம் ஸநாதந:—ஸ்திரஸ்வபாவோऽப்ரகம்ப்ய: புராதநஶ்ச || ||உங-உச||

அவ்யக்தோऽயமசிந்த்யோऽயமவிகார்யோऽயமுச்யதே |
தஸ்மாதேவம் விதித்வைநம் நாநுஶோசிதுமர்ஹஸி ||உரு||

சேதநாதியோக்யாநி வஸ்தூநி யை: ப்ரமாணைர்வ்யஜ்யந்தே, தைராத்மா ந வ்யஜ்யத இத்யவ்யக்த: | அதஶ்சேத்யாதிவிஜாதீய: ... ஸர்வவஸ்துவிஜாதீயத்வேந தத்தத்ஸ்வபாவதயா சிந்தயிதுமபி நார்ஹ: | அதஶ்சாவிகார்ய:—

𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑌰𑍍𑌹𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍇𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾
𑌤𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌶𑍋𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 ॥ ॥௨௫॥

𑌅𑌥 𑌚𑍈𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇 𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌨𑍈𑌵𑌂 𑌶𑍋𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 ॥

𑌅𑌥 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌮𑍇𑌵𑍈𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂
𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇, 𑌨 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑍍 । 𑌤𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂
𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 । 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌹
𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌯𑍋𑌰𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ॥ ॥௨௬॥

𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑍋 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍍𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌮𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌽𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍋𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿

𑌉𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍋 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌃 - 𑌅𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯 𑌉𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯
𑌤𑍇 । 𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌅𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌮𑍍 । 𑌕𑌥𑌮𑌿𑌦𑌮𑍁𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯
𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 ? 𑌸𑌤 𑌏𑌵𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗
𑌅𑌸𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃 । 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌸𑌤𑍋 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾
𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌃 । 𑌤𑌨𑍍𑌤𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍀𑌨𑌿 𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍇
𑌵 𑌰𑌚𑌨𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌟𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌸𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯
𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵𑍋𑌪𑌲𑌭𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌨𑌹𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌨𑍍𑌤𑍁𑌸𑌂
𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌕𑌾𑌰𑌕
𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰 𑌨𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌭𑌜𑌨𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌾𑌰𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌤𑌾𑌵
𑌦𑍇𑌤𑌾𑌵𑌤𑍋𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑍇𑌃, 𑌨 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌕𑌲𑍍𑌪𑌨𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 । 𑌅𑌤 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿
𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌸𑌤𑍋 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌃 । 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯
𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌮𑍁𑌪𑌯𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿
𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌮𑍃𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌿𑌣𑍍𑌡𑌤𑍍𑌵𑌘𑌟𑌤𑍍𑌵𑌕𑌪𑌾
𑌲𑌚𑍂𑌰𑍍𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌿𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌪𑌰𑌮𑍍𑌪
𑌰𑌾𑌽𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌾 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾
𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌃 । 𑌸𑍈𑌵 𑌤𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌏𑌵
𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌖𑍍𑌯𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌪𑌰𑌮𑍍𑌪𑌰𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌿𑌨𑍋
𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍋𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 ॥

அத — ஸதோ த்ரவ்யஸ்ய பூர்வாவஸ்தாவிரோத்யவஸ்தாந்தரப்ராப்திரூபேஷு ஜந்மவிநாஶேஷு யோऽயம் ஶோகாவஸர: ஸோऽபி மநுஷ்யாதிபூதேஷு ந ஸம்பவதீத்யாஹ —

அவ்யக்தாதீநி பூதாநி வ்யக்தமத்யாநி பாரத ।
அவ்யக்தநிதநாந்யேவ தத்ர கா பரிதேவநா ॥ ॥௨௮॥

மநுஷ்யாதிபூதாநி ஸந்த்யேவ த்ரவ்யாணி அநபிவ்யக்தபூர்வாவஸ்தாநி உபலப்தமநுஷ்யத்வாத்யவஸ்தாநி அநபிவ்யக்தோத்தராவஸ்தாநி ஸ்வேஷு ஸ்வபாவேஷு வர்தந்த இதி ந தத்ர பரிதேவநாநிமித்தமஸ்தி ॥ ॥௨௮॥

அத — ஏவம் ஶரீராத்மவாதேऽபி நாஸ்தி ஶோகநிமித்தமித்யுக்த்வா, ஶரீராதிரிக்தே ஆஶ்சர்யஸ்வரூபே ஆத்மநி த்ரஷ்டா ஶ்ரோதா வக்தா ஶ்ரவணாயத்தநிஶ்சயஶ்ச துர்லப இத்யாஹ —

ஆஶ்சர்யவத்பஶ்யதி கஶ்சிதேநமாஶ்சர்யவத்வததி ததைவ சாந்ய: । ஆஶ்சர்யவச்சைநமந்ய: ஶ்ருணோதி ஶ்ருத்வாப்யேநம் வேத ந சைவ கஶ்சித் ॥ ॥௨௯॥

ஏவமுக்தஸ்வபாவம் ஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துவிலக்ஷணதயா ஆஶ்சர்யவதவஸ்திதமநந்தேஷு ஜந்துஷு மஹதா தபஸா க்ஷீணபாப உபசிதபுண்ய: கஶ்சித்பஶ்யதி । ஏவம்வித: கஶ்சித் பரஸ்மை வததி । ஏவம் கஶ்சிச்ச்ருணோதி । ஶ்ருத்வாப்யேநம் யதாவதவஸ்திதம் தத்த்வதோ ந கஶ்சித்வேத । சகாராத் த்ரஷ்ட்ருவக்த்ருஶ்ரோத்ருஷ்வபி தத்த்வதோ தர்ஶநம் தத்த்வதோ வசநம் தத்த்வத: ஶ்ரவணம் ச துர்லபமித்யுக்தம் பவதி ॥ ॥௨௯॥

தேஹீ நித்யமவத்யோऽயம் தேஹே ஸர்வஸ்ய பாரத ।
தஸ்மாத்ஸர்வாணி பூதாநி ந த்வம் ஶோசிதுமர்ஹஸி ॥ ॥௩௰॥

ஸர்வஸ்ய தேவாதிதேஹிநோ தேஹே வத்யமாநேऽப்யயம் தேஹீ நித்யமவத்ய: । தஸ்மாத்ஸர்வாணி தேவாதி ஸ்தாவராந்தாநி பூதாநி விஷமாகாராண்யப்யுக்தேந ஸ்வ

வேந ஸ்வாமிவேதஸமாநாநி நித்யாநிவ । தேஹநாஶம் த…
வேஷ்யமநித்யத்வம் ச । ததோ தேவாதீநி ஸவஶரீராணி ஹ…
தாந்யாதீர்ய ந ஶோசிதுமர்ஹஸி । ந கேவலம் ஶீஷாதீ…
நுதி ॥ ॥௩௦॥

ஸ்வதர்மமபி சாவேக்ஷ்ய ந விகம்பிதுமர்ஹஸி ।
தர்ம்யாத்தி யுத்தாச்ச்ரேயோऽந்யத் க்ஷத்ரியஸ்ய ந வித்யதே ॥

ஆபி ச இதம் ப்ராரப்தம் யுத்தம் ப்ராணிமாரணமபி அக்நி…
ஷோமீயாதிவத் ஸ்வதர்மமவேக்ஷ்ய ந விகம்பிதுமர்ஹஸி । ய…
ர்யாத்-ந்யாயதஃ ப்ரவ்ருத்தாத்யுத்தாதந்யத் ஹி க்ஷத்ரியஸ்…
ச்ரேயோ வித்யதே । “ஶௌர்யம் தேஜோ த்ருதிர்தாக்ஷ்யம்…
யுத்தே சாப்யபலாயநம் । தாநமீஶ்வரபாவஶ்ச க்ஷாத்ரம் கர்…
ஸ்வபாவஜம்” இதி ஹி வக்ஷ்யதே । அக்நீஷோமீயாதிஷு ச ந ஹிம்…
ஸா பஶோஃ-நிஹீநதரஶரீரத்யாகபூர்வக்தேஹவதித்யாகபூர்வக…
கல்யாணதேஹஸ்வர்காதிப்ராபகத்வஶ்ருதேஸ்ஸம்ஜ்ஞபநஸ்ய ।
“நவா உவ தந்ம்ரியஸே ந ரிஷ்யஸி । தேவாம் இதேஷி…
பதிபிஸ்ஸுகேபிஃ । யத்ர யந்தி ஸுக்ருதோ நாபி துஷ்க்ரு…
தஃ। தத்ர த்வா தேவஸ்ஸவிதா ததாது” இதி ஶ்ரூயதே । இஹ ச…
யுத்தே ம்ருதாநாம் கல்யாணதரதேஹாதிப்ராப்திருக்தா “வா…
ஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி” இத்யாதி…
நா । அதஶ்சிகித்ஸககர்ம க்ஷதாதேராதுரஸ்ய ரக்ஷணமேவாக்நீ…
ஷோமீயாதிஷு ஸம்ஜ்ஞபநம் ॥ ॥௩௧॥

யத்ருச்சயா சோபபந்நம் ஸ்வர்கத்வாரமபாவ்ருதம் ।
ஸுகிநஃ க்ஷத்ரியாஃ பார்த லபந்தே யுத்தமீத்ருஶம் ॥௩௨॥

அயத்நோபநதமிதம் நிரதிஶயஸுகோபாயபூதம் …
நிர்விக்நமீத்ருஶம் யுத்தம் ஸுகிநஃ-புண்யவந்தஃ க்ஷத்ரியா…
லபந்தே ॥ ॥௩௨॥

அத சேத்த்வமிமம் தர்ம்யம் ஸம்க்ராமம் ந கரிஷ்யஸி ।
ததஃ ஸ்வதர்மம் கீர்திம் ச ஹித்வா பாபமவாப்ஸ்யஸி ॥ ॥௩௩॥

𑌅𑌥 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 𑌇𑌮𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌾𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌸𑍁𑌖𑌂, 𑌵𑌿𑌜𑌯𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌂 𑌚 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥

𑌅𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌽𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌮𑍍 ।
𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌤𑌿𑌰𑌿𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௩௪॥

𑌨 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌸𑍁𑌖𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌹𑌾𑌨𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍, 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑍇 𑌪𑌲𑌾𑌯𑌿𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌕𑌲𑌦𑍇𑌶𑌕𑌾𑌲𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿𑌨𑍀𑌮𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑌃 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍—𑌶𑍌𑌰𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌪𑌰𑌾𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌜𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌤𑌿𑌰𑌿𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯𑌾 𑌅𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑍇𑌰𑍍𑌮𑌰𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌤𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௩௪॥

𑌅𑌥—𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍂𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌮𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌥𑌮𑌾𑌗𑌮𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹—

𑌭𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌣𑌾𑌦𑍁𑌪𑌰𑌤𑌂 𑌮𑌂𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌾𑌃 ।
𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌮𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌲𑌾𑌘𑌵𑌮𑍍 ॥

𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌦𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌧𑌨𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍂𑌰𑍋 𑌵𑍈𑌰𑍀𑌤𑌿 𑌬𑌹𑍁𑌮𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌲𑌾𑌘𑌵𑌂 𑌸𑍁𑌲𑌭𑌤𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 । 𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌭𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑍁𑌪𑌰𑌤𑌂 𑌮𑌂𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌶𑍂𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌭𑌯𑌾𑌦𑍃𑌤𑍇 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑍁𑌪𑌰𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑍋𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௩௫॥

𑌕𑌿𑌂 𑌚

𑌅𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌵𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌤𑌰𑌂 𑌨𑍁 𑌕𑌿𑌮𑍍 ॥ ॥௩௬॥

ஶூராணாமஸஹ்யம் ஸந்நிதௌ கதமயம் பார்த꞉ க்ஷண-
மபி ஸ்தாதும் ஶக்நுயாத், அஸ்மத்ஸந்நிதாநாதந்யத்ர ஹ்யஸ்ய
ஸாமர்த்யமிதி தவ ஸாமர்த்யம் நிந்தந்த꞉, ஶூராணாமவாச்யவா-
தாம்ஶ்ச பஹூந் வதிஷ்யந்தி தவ ஶத்ரவோ தார்தராஷ்ட்ரா꞉
ததோऽதிகதரம் து꞉கம் கிம் தவ। ஏவம்விதாவாச்யஶ்ரவ-
ணாந்மரணமேவ ஶ்ரேய இதி த்வமேவ மம்ஸ்யஸே॥ ॥௩௬॥

அத— ஶூரஸ்யாத்மநா பரேஷாம் ஹநநமாத்மநோ
வா பரைர்ஹநநமுபயமபி ஶ்ரேயஸே பவதீத்யாஹ—

ஹதோ வா ப்ராப்ஸ்யஸே ஸ்வர்கம் ஜித்வா வா போக்ஷ்ய-
ஸே மஹீம்। தஸ்மாதுத்திஷ்ட கௌந்தேய யுத்தாய க்ருதநிஶ்சய꞉॥

யுத்தே ச பரைர்ஹதஸ்தத ஏவ பரமநிஶ்ரே-
யஸம் ப்ராப்ஸ்யஸி। பராந் வா ஹத்வா அகண்டகம் ராஜ்யம் போ-
க்ஷ்யஸே। அநபிஸம்ஹிதபலஸ்ய யுத்தாக்யஸ்ய தர்மஸ்ய பர-
மநிஶ்ரேயஸோபாயத்வாத் தச்ச பரமநிஶ்ரேயஸம் ப்ராப்ஸ்யஸி।
தஸ்மாத்யுத்தாயோத்யோக꞉ பரமபுருஷார்தலக்ஷணமோ-
க்ஷஸாதநமிதி நிஶ்சித்ய ததுத்திஷ்ட। குந்தீபுத்ரஸ்ய
தவைததேவ யுக்தமிதி பாவ꞉॥ ॥௩௭॥

அத— முமுக்ஷோர்யுத்தாநுஷ்டாநப்ரகாரமாஹ—

ஸுகது꞉கே ஸமே க்ருத்வா லாபாலாபௌ ஜயாஜயௌ।
ததோ யுத்தாய யுஜ்யஸ்வ நைவம் பாபமவாப்ஸ்யஸி ॥௩௮॥

ஏவம் தேஹாதிரிக்தம் அஸ்ப்ருஷ்டஸமஸ்ததேஹஸ்வபாவம்
நித்யமாத்மாநம் ஜ்ஞாத்வா யுத்தே சாவர்ஜநீயஶஸ்த்ரபாதாதிநி-
மித்த ஸுகது꞉கலாபாலாபஜயபராஜயேஷு அவிக்ருத-
புத்தி꞉ ஸ்வர்காதிபலாபிஸந்திரஹித꞉ கேவலகார்யபு-
த்த்யா யுத்தமாரபஸ்வ। ஏவம் குர்வாணோ ந பாபமவாப்ஸ்ய-
ஸி। பாபம் து꞉கரூபம் ஸம்ஸாரம் நாவாப்ஸ்யஸி। ஸம்-
ஸாரபந்தாந்மோக்ஷ்யஸ இத்யர்த꞉॥ ॥௩௮॥

𑌅𑌥 — 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯, 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌲𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑌾𑌰𑌭𑌤𑍇 —

𑌏𑌷𑌾 𑌤𑍇𑌽𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁 । 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌯𑌯𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥ ॥௩௯॥

𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌽𑌵𑌧𑌾𑌰𑌣𑍀𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌯 𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌭𑌿𑌧𑍇𑌯𑌾 “𑌨 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑌾𑌹𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 “𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍋𑌚𑌿𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌸𑍈𑌷𑌾𑌽𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑍇 𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾, 𑌸 𑌇𑌹 𑌯𑍋𑌗𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । “𑌦𑍂𑌰𑍇𑌣 𑌹𑍍𑌯𑌵𑌰𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍” 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌾𑌮𑌿𑌮𑌾𑌮𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁 । 𑌯𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 । 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌬𑌨𑍍𑌧 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌅𑌥 — 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹 —

𑌨𑍇𑌹𑌾𑌭𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌨𑌾𑌶𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌸𑍍𑌵𑌲𑍍𑌪𑌮𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌇𑌹 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌨𑌾𑌶𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿, 𑌅𑌭𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌃 — 𑌆𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃 । 𑌨𑌾𑌶𑌃 𑌫𑌲𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌶𑌃 𑌆𑌰𑌬𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌫𑌲𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌆𑌰𑌬𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌖𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌲𑍍𑌪𑌾𑌂𑌶𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌯𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃 “𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌨𑍈𑌵𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌹𑌿 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌫𑌲𑌾𑌯 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑌾𑌯 𑌚 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ ॥௪௰॥

अथ काम्यकर्मविषयाया बुद्धेर्मोक्षसाधनभूतकर्मविषयां बुद्धिं विशिनष्टि—

व्यवसायात्मिका बुद्धिरेकेह कुरुनन्दन ।
बहुशाखा ह्यनन्ताश्च बुद्धयोऽव्यवसायिनाम् ॥

इह शास्त्रीये सर्वस्मिन् कर्मणि व्यवसायात्मिका बुद्धिरेका, मुमुक्षुणानुष्ठेये कर्मणि बुद्धिः व्यवसायात्मिका बुद्धिः– व्यवसायः–निश्चयः । सा हि बुद्धिरात्मयाथात्म्यनिश्चयपूर्विका । काम्यकर्मविषया तु बुद्धिरव्यवसायात्मिका । तत्र हि कामाधिकारे देहातिरिक्तात्मास्तित्वज्ञानमात्रमपेक्षितम्, नात्मस्वरूपयाथात्म्यनिश्चयः । स्वरूपयाथात्म्यनिश्चयेऽपि स्वर्गादिफलार्थित्वस्य तत्साधनानुष्ठानतत्फलानुभवानां संभवादविरोधाच्च । सेयं व्यवसायात्मिका बुद्धिरेकफलसाधनविषयतया एका । एकस्मै मोक्षाख्यफलाय हि मुमुक्षोः सर्वाणि कर्माणि विधीयन्ते । अतः शास्त्रार्थस्यैकत्वात् सर्वकर्मविषया बुद्धिरेकैव । यथैकफलसाधनतया आग्नेयादीनां षण्णां सेतिकर्तव्यताकानामेकशास्त्रार्थतया तद्विषया बुद्धिरेका तद्वत् । अव्यवसायिनां तु स्वर्गपुत्रपश्वन्नादिफलसाधनकर्माधिकृतानां बुद्धयः फलानन्त्यादनन्ताः । तत्रापि बहुशाखाः । एकस्मै फलाय चोदितेऽपि दर्शपूर्णमासादौ कर्मणि "आयुराशास्ते" इत्याद्यवगतावान्तरफलभेदेन बहुशाखत्वं च विद्यते । अतोऽव्यवसायिनां बुद्धयोऽनन्ता बहुशाखाश्च । अत एवं भवति— नित्येषु नैमित्तिकेषु कर्मसु प्रधानफलानि अवान्तरफलानि च यानि श्रूयमाणानि तानि सर्वाणि परित्यज्य, मोक्षैकफलतया सर्वाणि कर्माण्येकशास्त्रार्थतयाऽनुष्ठेयानि । का-

த்ராணி ச ஸுவர்ணாதி³புத்ரஶோபி⁴தாநி தாநி தத்ஸாத⁴நாநி ப³ஹு-
த்வாத் அவ்யவஸாயநதயா நித்யநைமித்திககாம்யக்ருத்ய-
யதா²வஸ்தி²தநைஷ்டி²காநீதி ॥ ॥௪௧॥

அத: — அவ்ய காம்யகர்மாதி⁴க்ருதாந் நிந்த³தி —

யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவத³ந்த்யவிபஶ்சித: ।
வேத³வாத³ரதா: பார்த² நாந்யத³ஸ்தீதி வாதி³ந: ॥ ௪௨ ॥
காமாத்மாந: ஸ்வர்க³பரா ஜந்மகர்மப²லப்ரதா³ம் ।
க்ரியாவிஶேஷப³ஹுலாம் போ⁴கை³ஶ்வர்யக³திம் ப்ரதி ॥
போ⁴கை³ஶ்வர்யப்ரஸக்தாநாம் தயாபஹ்ருதசேதஸாம் ।
வ்யவஸாயாத்மிகா பு³த்³தி⁴: ஸமாதௌ⁴ ந விதீ⁴யதே ॥ ௪௪ ॥

யாமிமாம் புஷ்பிதாம் - புஷ்பிதாக்³ரஶாகா²ம் ஆபாதரம-
ணீயாம் வாசம் அவிபஶ்சித: - அல்பஜ்ஞா:, போ⁴கை³ஶ்வர்யக³திம் ப்ரதி
ப்ரவ்ருத்தாநாம் ப்ரவத³ந்தி । வேத³வாத³ரதா: - வேதோ³க்தேஷு ஸ்வ-
ர்கா³தி³ப²லவாதே³ஷு ஸக்தா: । நாந்யத³ஸ்தீதி வாதி³ந: - த-
த்ஸங்கா³திரேகேண ஸ்வர்கா³தே³ரதி⁴கம் ப²லம் நாந்யத³ஸ்தீதி வத³-
ந்த: । காமாத்மாந: - காமப்ரவணமநஸ:, ஸ்வர்க³பரா: - ஸ்வர்க³-
பராயணா:, ஸ்வர்கா³தி³ப²லாவஸாநே புநர்ஜந்மகர்மாக்²ய-
ப²லப்ரதா³ம் க்ரியாவிஶேஷப³ஹுலாம் - தத்ஸாத⁴நபூ⁴ததயா
க்ரியாவிஶேஷப்ரசுராம், தேஷாம் போ⁴கை³ஶ்வர்யக³திம் ப்ர-
தி ப்ரவ்ருத்தாநாம் யாமிமாம் வாசம் யே ப்ரவத³ந்தி ஸம்ப³ந்த⁴: ।
தேஷாம் போ⁴கை³ஶ்வர்யப்ரஸக்தாநாம் தயா வாசா போ⁴கை³-
ஶ்வர்யவிஷயயாபஹ்ருதஜ்ஞாநாநாம் யதோ²தி³தா வ்யவஸா-
யாத்மிகா பு³த்³தி⁴: ஸமாதௌ⁴ - மநஸி ந விதீ⁴யதே - நோத்பத்³யதே ।
ஸமாதீ⁴யதே(அ)ஸ்மிந்நாத்மஜ்ஞாநமிதி ஸமாதி⁴ர்மந: । தேஷாம்
மநஸி ஆத்மயாதா²த்ம்யநிஶ்சயபூர்வகமோக்ஷஸாத⁴ந
ஸங்கல்பவிஷயா பு³த்³தி⁴: கதா³சித³பி நோத்பத்³யத இத்ய-
ர்த²: । அத: காம்யேஷு கர்மஸு முமுக்ஷுணா ந ஸங்க³:
கர்தவ்ய: ॥ ॥௪௨-௪௪॥

अथ — अनवच्छेद्यप्रभावाणि बहुजन्मप्रस्वानि चि-
राणि मातापितृसहस्रेभ्योऽपि वत्सलतरतया शा-
स्त्रजीवनेन प्रवृत्ता वेदाः किमर्थम् एवं वदन्ति? कथं वा वे-
दोदितं त्याज्यतयोपादिश्यते इत्यत्राह—

त्रैगुण्यविषया वेदा निस्त्रैगुण्यो भवार्जुन।
निर्द्वन्द्वो नित्यसत्त्वस्थो निर्योगक्षेम आत्मवान्॥
यावानर्थ उदपाने सर्वतः संप्लुतोदके।
तावान्सर्वेषु वेदेषु ब्राह्मणस्य विजानतः॥ ४६॥

त्रयो गुणास्त्रैगुण्यम् - सत्त्वरजस्तमांसि। सत्त्वरजस्तमःप्रचुराः पुरुषाः त्रैगुण्यशब्देनोच्यन्ते। तद्विषया वेदाः। तमःप्रचुराणां रजःप्रचुराणां सत्त्वप्रचुराणां च वत्सलतरतयैव हितमवबोधयन्ति वेदाः। यद्येषां स्वगुणानुगुण्येन स्वर्गादिसाधनमेव हितं नावबोधयन्ति, तदैते रजस्तमःप्रचुरतया सात्त्विकफलमोक्षविमुखाः स्वापेक्षितफलसाधनमजानन्तः कामप्रावण्यविवशा अनुपायेषूपायभ्रान्त्या प्रविष्टाः प्रणष्टा भवेयुः। अतस्त्रैगुण्यविषया वेदाः। त्वं तु निस्त्रैगुण्यो भव। इदानीं सत्त्वप्रचुरस्त्वं तदेव वर्धय। नान्योन्यसंकीर्णगुणत्रयप्रचुरो भव - न तत्प्राचुर्यं वर्धयेत्यर्थः। निर्द्वन्द्वः - निर्गतसकलसांसारिकस्वभावः। नित्यसत्त्वस्थः - गुणद्वयरहितनित्यप्रवृद्धसत्त्वस्थो भव। कथमिति चेत्, निर्योगक्षेमः - आत्मस्वरूपावाप्त्युपायबहिष्कृतानामर्थानां योगं प्राप्तानां च क्षेमं परित्यज्य, 'आत्मवान्' भव - आत्मस्वरूपान्वेषणपरो भव। अप्राप्तस्य प्राप्तिर्योगः, प्राप्तस्य परिरक्षणं क्षेमः। एवं वर्तमानस्य ते रजस्तमःप्रचुरता नश्यति, सत्त्वं च वर्धते। न च वेदोदितं सर्वं सर्वस्योपादेयम्। यथा सर्वार्थ

𑌪𑌰𑌿𑌕𑌲𑍍𑌪𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑍍𑌪𑍍𑌲𑍁𑌤𑍋𑌦𑌕𑍇 𑌉𑌦𑌪𑌾𑌨𑍇 𑌪𑌿𑌪𑌾𑌸𑍋𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑌰𑍍𑌥𑌃-𑌯𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌪𑌾𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌤𑍇𑌨𑍋𑌪𑌾𑌦𑍀𑌯𑌤𑍇, 𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌷𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌤𑌃-𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌰𑍍𑌯𑌦𑍇𑌵 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌤𑌦𑍇𑌵𑍋𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 ॥

𑌅𑌤— 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌰𑍇𑌤𑌾𑌵𑌦𑍇𑌵𑍋𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹—

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾 𑌫𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 ।
𑌮𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌤𑍇 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 ॥

𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇 𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑍇 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍𑌫𑌲𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌦𑍍𑌧𑌤𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌮𑌾𑌣𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌤𑌯𑌾𑌽𑌵𑌗𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌫𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑌪𑍍𑌯𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃 । 𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌰𑍂𑌪𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍, 𑌫𑌲𑌰𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌮𑌾 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌯𑍋𑌰𑍍𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌃 । 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌽𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑍇𑌯𑌮𑍍 । 𑌫𑌲𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌕𑍍𑌷𑍁𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌰𑍍𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑍇𑌯𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑍁𑌭𑌯𑌂 𑌗𑍁𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇 𑌮𑌯𑌿 𑌵𑌾𑌽𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌤𑌰𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌏𑌵𑌮𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍁 । 𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿-𑌅𑌨𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑍇 𑌨 𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌽𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍇 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍁 । 𑌉𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥ ௪௭ ॥

𑌅𑌤— 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌟𑍀𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿—

𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯 ।
𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌮𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑍋𑌗 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍁 । 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑌵𑌿𑌜𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌸𑌿-

𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌮𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍁 । 𑌤𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌥 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑍋𑌗𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌯𑍋𑌗𑌃-𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌮𑌤𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍 ॥ ॥ ௪௮ ॥

𑌅𑌥—𑌕𑌿𑌮𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌦𑌮𑌸𑌕𑍃𑌦𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤 𑌆𑌹—

𑌦𑍂𑌰𑍇𑌣 𑌹𑍍𑌯𑌵𑌰𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑍍𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯 ।
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌶𑌰𑌣𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛 𑌕𑍃𑌪𑌣𑌾𑌃 𑌫𑌲𑌹𑍇𑌤𑌵𑌃 ॥௪௯॥

𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌫𑌲𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌵𑌿𑌷𑌯𑍋𑌽𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌫𑌲𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌮𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌷𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌃 । 𑌤𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣 𑌇𑌤𑌰𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌦𑍂𑌰𑍇𑌣𑌾𑌵𑌰𑌮𑍍 । 𑌮𑌹𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌰𑍁𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌷𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌷𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌸𑌾𑌂𑌸𑌾𑌰𑌿𑌕𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯, 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌚 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌯𑌤𑌿 । 𑌇𑌤𑌰𑌦𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌦𑍁𑌃𑌖𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 । 𑌅𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑍇 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌶𑌰𑌣𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌚𑍍𑌛-𑌶𑌰𑌣𑌂-𑌵𑌾𑌸𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌕𑍃𑌪𑌣𑌾𑌃 𑌫𑌲𑌹𑍇𑌤𑌵𑌃-𑌫𑌲𑌸𑌙𑍍𑌗𑌿𑌨𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌕𑍃𑌪𑌣𑌾𑌸𑍍𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌿𑌣𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌯𑍁𑌃 ।

𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌜𑌹𑌾𑌤𑍀𑌹 𑌉𑌭𑍇 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑍇 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑌾𑌯 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌕𑍌𑌶𑌲𑌮𑍍 ॥

𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣 𑌉𑌭𑍇 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌲𑌸𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌾𑌯 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 । 𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌕𑍌𑌶𑌲𑌮𑍍-𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑍇𑌷𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌕𑍌𑌶𑌲𑌮𑍍 - 𑌅𑌤𑌿𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌮𑍍-𑌅𑌤𑌿𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥ ௫௦ ॥

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌜𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌹𑌿 𑌫𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃 ।
𑌜𑌨𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌪𑌦𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑌾𑌮𑌯𑌮𑍍 ॥ ॥ ௫௧ ॥

𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌜𑌂 𑌫𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌅𑌨𑌾𑌮𑌯𑌂 𑌪𑌦𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍂𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ௫௧ ॥

யதா தே மோஹகலிலம் புத்திர்வ்யதிதரிஷ்யதி ।
ததா கந்தாஸி நிர்வேதம் ஶ்ரோதவ்யஸ்ய ஶ்ருதஸ்ய ச ॥௫௨॥

உக்தப்ரகாரேண கர்மணி வர்தமானஸ்ய தயா வ்ருத்த்யா நியமிதசக்ஷுஷஸ்ய தே புத்திர்யதா மோஹகலிலம் - கர்மபலஸங்கக்ருதம் மோஹரூபம் காலுஷ்யம் வ்யதிதரிஷ்யதி । ததா ஶ்ருத்வா இதர்வேதத்வாஜ்யதயா ஶ்ருதஸ்ய ஸாமான்யபலஸ்ய ஶ்ரோதவ்யஸ்ய ச ஸ்வதே ஸ்வயமேவ நிர்வேதம் கந்தாஸி-கமிஷ்யஸி ॥ ॥ ௫௨ ॥

அத—"யோகஸ்தாம் ஶ்ருணு" இத்யாதிநோக்தஸ்யாத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநபூர்வகஸ்ய புத்திவிஶேஷஸம்யுக்தகர்மாநுஷ்டாநஸ்ய லக்ஷணபூதம் யோகாவாப்திம் ஸமாஹ—

ஶ்ருதிவிப்ரதிபந்நா தே யதா ஸ்தாஸ்யதி நிஶ்சலா ।
ஸமாதாவசலா புத்திஸ்ததா யோகமவாப்ஸ்யஸி ॥ ௫௩ ॥

ஶ்ருதி꞉-ஶ்ரவணம், அஸ்மத்ஶ்ரவணேந விஶேஷதோ வ்ருதிபந்நா ஸகலேதரவிஸஜாதீய நித்யநிரதிஶயஸூக்ஷ்மத்வவிஷயா ஸ்வயமேவா ஸகலேவ புத்திரஸங்ககர்மாநுஷ்டாநேந நிர்மலீக்ருதே மநஸி யதா நிஶ்சலா ஸ்தாஸ்யதி । ததா யோகம்-ஆத்மாவலோகநமவாப்ஸ்யஸி । ஏததுக்தம் பவதி—ஶாஸ்த்ரஜந்யாத்மஜ்ஞாநபூர்வக꞉ கர்மயோக꞉ ஸ்திதப்ரஜ்ஞதாக்யஜ்ஞாநநிஷ்டாமாவஹதி । ஜ்ஞாநநிஷ்டாரூபா ஸ்திதப்ரஜ்ஞதா து யோகாக்யாத்மாவலோகநம் ஸாதயதீதி ॥௫௩॥

அத—ஏவமுக்தே பார்த꞉ அஸங்ககர்மாநுஷ்டாநரூபகர்மயோகஸாத்யஸ்திதப்ரஜ்ஞதாயா யோகஸாதநபூதாயா꞉ ஸ்வரூபம் ஸ்திதப்ரஜ்ஞஸ்யாநுஷ்டாநப்ரகாரம் ச ப்ருச்சதி-

அர்ஜுந உவாச—

ஸ்திதப்ரஜ்ஞஸ்ய கா பாஷா ஸமாதிஸ்தஸ்ய கேஶவ ।
ஸ்திததீ꞉ கிம் ப்ரபாஷேத கிமாஸீத வ்ரஜேத கிம் ॥ ௫௪ ॥

𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾 𑌭𑌾𑌷𑌾 – 𑌕𑍋 𑌵𑌾𑌚𑌕𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑍀𑌦𑍃𑌶𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌚 𑌭𑌾𑌷𑌣𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 ॥ ॥௫௪॥

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌪𑍍𑌰𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌮𑌨𑍋𑌗𑌤𑌾𑌨𑍍 ।
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌤𑌦𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇॥௫௫

𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌕𑌥𑌨𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌕𑌾𑌵𑌲𑌮𑍍𑌬𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍋𑌷𑍇𑌣 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋𑌗𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌦𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌰𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌾𑌽𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌕𑌾𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌮𑍍॥

𑌅𑌥—𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑍀𑌨𑌾𑌽𑌦𑍂𑌰𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇—

𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑍁𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌖𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌃 ।
𑌵𑍀𑌤𑌰𑌾𑌗𑌭𑌯𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌧𑍀𑌰𑍍𑌮𑍁𑌨𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ௫௬ ॥

𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑌿𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑌾𑌦𑌿𑌦𑍁𑌃𑌖𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌉𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌅𑌨𑍁𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌨 𑌦𑍁𑌃𑌖𑍀 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌸𑍁𑌖𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌃 । 𑌵𑍀𑌤𑌰𑌾𑌗𑌭𑌯𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌃-𑌅𑌨𑌾𑌗𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾-𑌰𑌾𑌗𑌃, 𑌤𑌦𑍍𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑌿𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌗𑌮𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌭𑌯𑌮𑍍, 𑌤𑌦𑍍𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑌿𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌗𑌮𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌗𑌤𑌦𑍁𑌃𑌖𑌹𑍇𑌤𑍁𑌸𑍍𑌵𑌮𑌨𑍋𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌃, 𑌤𑌦𑍍𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃 । 𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌃-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌮𑌨𑌨𑌶𑍀𑌲𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌧𑍀𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥ ௫௬ ॥

𑌅𑌥—𑌤𑌤𑍋𑌽𑌰𑍍𑌵𑌾𑌚𑍀𑌨𑌦𑌶𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇—

𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌭𑌿𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌶𑍁𑌭𑌮𑍍 ।
𑌨𑌾𑌭𑌿𑌨𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 ॥ ௫௭ ॥

யஸ்ஸர்வத்ர ப்ரியேஷ்வநபிஸ்நேஹ: உதாஸீந:- ப்ரியஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷரூபம் ஶுபாஶுபம் ப்ராப்ய அபிநந்தநத்வேஷரஹித:, ஸோऽபி ஸ்திதப்ரஜ்ஞ: ॥ ॥ ௫௭ ॥

அத— ததோऽர்வாசீநதஶா—

யதா ஸம்ஹரதே சாயம் கூர்மோऽங்காநீவ ஸர்வஶ: ।
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தேப்யஸ்தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ॥

யதேந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தாந் ஸ்ப்ரஷ்டும் ப்ரவ்ருத்தாநி, தத ஏவ கூர்மோऽங்காநீவேந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தேப்ய: ஸர்வஶ: ப்ரதிஸம்ஹ்ருத்ய மந ஆத்மந்யவஸ்தாபயதி। ஸோऽபி ஸ்திதப்ரஜ்ஞ:। ஏவம் சதுர்விதா ஜ்ஞாநநிஷ்டா பூர்வபூர்வா உத்தரோத்தரநிஷ்பாத்யா ॥ ॥ ௫௮ ॥

அத— இதாநீம் ஜ்ஞாநநிஷ்டாயா து³ஷ்ப்ராபதாம் தத்ப்ராப்த்யுபாயஞ்சாஹ—

விஷயா விநிவர்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிந: ।
ரஸவர்ஜம் ரஸோऽப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்ததே ॥

இந்த்ரியாணாமாஹாரோ விஷயா: । நிராஹாரஸ்ய விஷயேப்ய: ப்ரத்யாஹ்ருதேந்த்ரியஸ்ய தேஹிநோ விஷயா விநிவர்தமாநா ரஸவர்ஜம் விநிவர்தந்தே । ரஸோ ராக:, விஷயராகோ ந நிவர்தத இத்யர்த: । ராகோऽப்யாத்மஸ்வரூபம் விஷயேப்ய: பரம் ஸுகதரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்ததே ॥

யததோ ஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபஶ்சித: ।
இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: ॥ ௬௦ ॥

ஆத்மதர்ஶநேந விநா விஷயராகோ ந நிவர்ததே । அநிவ்ருத்தே விஷயராகே விபஶ்சிதோ யதமாநஸ்யாபி புருஷஸ்யேந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி பலவந்தி மந: ப்ரஸஹ்ய ஹரந்தி । ஏவமிந்த்ரியஜய ஆத்மதர்ஶநாயத்த:, ஆத்மதர்ஶநமிந்த்ரியஜயாயத்தமிதி ஜ்ஞாநநிஷ்டா து³ஷ்ப்ராபா ॥ ॥ ௬௦ ॥

தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர: ।
வஶே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌜𑌿𑌹𑍀𑌰𑍍𑌷𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌜𑌯𑌾𑌨𑍀𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌚𑍇𑌤𑌃 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌮𑌯𑌿 𑌮𑌨𑍋𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯, 𑌸𑌮𑌾𑌹𑌿𑌤 𑌆𑌸𑍀𑌤 । 𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌸𑌤𑌿, 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌗𑍍𑌧𑌾𑌶𑍇𑌷𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑍀𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌨 𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌶𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌶𑍍𑌯𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌮𑌨 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 "𑌯𑌥𑌾𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌤𑌶𑌿𑌖𑌃 𑌕𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌦𑌹𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌨𑌿𑌲𑌃 । 𑌤𑌥𑌾 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌿𑌲𑍍𑌬𑌿𑌷𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑌾𑌹—𑌵𑌶𑍇 𑌹𑌿 𑌯𑌸𑍍𑌯𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍇𑌤𑌿 ॥ ௬௧ ॥

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍍𑌪𑍁𑌂𑌸𑌃 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑍂𑌪𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ।
𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌸𑌂𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍋𑌽𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌃 𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌵𑌿𑌭𑍍𑌰𑌮𑌃 ।
𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌭𑍍𑌰𑌂𑌶𑌾𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾𑌶𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ ௬௨ ॥

𑌅𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍁𑌰𑌾𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌮𑌯𑍍𑌯𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑌿𑌤𑌮𑌨𑌸 𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌯𑌮𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌪𑌾𑌪𑌵𑌾𑌸𑌨𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍍𑌪𑍁𑌂𑌸𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌾𑌤𑍍𑌸𑌂𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌃-𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌪𑌾𑌕𑌦𑌶𑌾-𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌾𑌂 𑌦𑌶𑌾𑌮𑌵𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿, 𑌸 𑌕𑌾𑌮𑌃 । 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍋𑌽𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇-𑌕𑌾𑌮𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑍇 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌏𑌭𑌿𑌰𑌸𑍍𑌮𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌃, 𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌶𑍂𑌨𑍍𑌯𑌤𑌾 । 𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌜𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌭𑍍𑌰𑌂𑌶𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌭𑍍𑌰𑌂𑌶𑌾𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾𑌶𑌃-𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌯𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌃 𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌶𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑍇 𑌨𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ॥௬௨-௬௩॥

𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌵𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑌿𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌶𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍 ।
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌶𑍍𑌯𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑍇𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌮𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ ௬௪ ॥

𑌉𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇 𑌚𑍇𑌤𑌸𑍍𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑍇𑌨 𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌨𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌗𑍍𑌧𑌾𑌶𑍇𑌷𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌰𑌾𑌗𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌵𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌶𑍍𑌯𑍈𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌰𑌨𑍍- 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌿𑌰𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌃, 𑌵𑌿𑌧𑍇𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾-𑌵𑌿𑌧𑍇𑌯𑌮𑌨𑌾𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌮𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿-𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑍋𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥௬௪॥

𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌾𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ।
𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌚𑍇𑌤𑌸𑍋𑌹𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 ॥

𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍇 𑌸𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌾𑌨𑌿𑌰𑍁𑌪𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃- 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌦𑍋𑌷𑌰𑌹𑌿𑌤𑌮𑌨𑌸𑌃 𑌆𑌶𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑍋 𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 ॥

𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌚𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾 ।
𑌨𑌚𑌾𑌭𑌾𑌵𑌯𑌤𑌶𑍍𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌤𑌸𑍍𑌸𑍁𑌖𑌮𑍍 ॥ ௬௬ ॥

𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌨𑍋𑌰𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌜𑌯𑌮𑌨𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌸𑍇𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌅𑌤𑌏𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾 𑌚 𑌨 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌭𑌾𑌵𑌯𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌅𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯-𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌸𑍁𑌖𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃 ॥ ॥ ௬௬ ॥

𑌅𑌤 — 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑍇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌮𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌨𑌰𑍍𑌥𑌮𑌾𑌹 —

𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌚𑌰𑌤𑌾𑌂 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍁𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ।
𑌤𑌦𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌨𑌾𑌵𑌮𑌿𑌵𑌾𑌮𑍍𑌭𑌸𑌿 ॥ ௬௭ ॥

𑌇𑌂𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌰𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍇𑌨 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 - 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌵

த்ருவ்யதே | ததநேநாஸ்ய விவிக்தாத்மப்ரவணாம் ப்ரஜ்ஞாம் ஸ
ரதி-விஷயப்ரவணாம் கரோதீத்யர்த꞉ | யதாம்பஸி நீயமா
நாம் நாவம் ப்ரதிகூலோ வாயு꞉ ப்ரஸஹ்ய ஹரதி ||௬௭||

தஸ்மாத்யஸ்ய மஹாபாஹோ நிக்ருஹீதாநி ஸர்வஶ꞉ |
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தேப்யஸ்தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ||

தஸ்மாதுக்தேந ப்ரகாரேண ஶுபாஶ்ரயே மயி நிவிஷ்டமநஸோ யஸ்யேந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தேப்ய꞉ ஸர்வஶோ நிக்ருஹீதாநி தஸ்யைவாத்மநி ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா பவதி || ௬௮ ||

சுவ—ஏவம் நியதேந்த்ரியஸ்ய ப்ரஸந்நமநஸஸ்ஸித்திமாஹ—

யா நிஶா ஸர்வபூதாநாம் தஸ்யாம் ஜாகர்தி ஸம்யமீ |
யஸ்யாம் ஜாக்ரதி பூதாநி ஸா நிஶா பஶ்யதோ முநே꞉ ||

யா ஆத்மவிஷயா புத்தி꞉ ஸர்வபூதாநாம் நிஶா-நிஶேவாப்ரகாஶா, தஸ்யாமாத்மவிஷயாயாம் புத்தௌ இந்த்ரியஸம்யமீ ப்ரஸந்நமநா ஜாகர்தி-ஆத்மாநமவலோகயந்நாஸ்த இத்யர்த꞉ | யஸ்யாம்-ஶப்தாதிவிஷயாயாம் புத்தௌ, ஸர்வாணி பூதாநி ஜாக்ரதி-ப்ரபுத்தாநி பவந்தி | ஸா-ஶப்தாதிவிஷயா புத்தி꞉ ஆத்மாநம் பஶ்யதோ முநேர்நிஶேவாப்ரகாஶா பவதி || ௬௯ ||

ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்டம் ஸமுத்ரமாப꞉ ப்ரவிஶந்தி யத்வத் | தத்வத்காமா யம் ப்ரவிஶந்தி ஸர்வே ஸ ஶாந்திமாப்நோதி ந காமகாமீ || ௭௦ ||

யதா ஸ்வேநைவாபூர்யமாணமேகரூபம் ஸமுத்ரம் நாத்ய ஆப꞉ ப்ரவிஶந்தி | ஆஸாமபாம் ப்ரவேஶேঽப்ரவேஶே ச ஸமுத்ரோ ந கஞ்சந விஶேஷமாபத்யதே | ஏவம் ஸர்வே காமா꞉-ஶப்தாதயோ விஷயா꞉ யம்-ஸம்யமிநம், ப்ரவிஶந்தி-இந்த்ரியகோசரதாம் யாந்தி, ஸ ஶாந்திமாப்நோதி-ஶப்தாதிஷ்விந்த்ரியகோசரதாமாபந்நேஷு அநாபந்நேஷு ச ஸ்வாத்மாவலோகநத்ருப்த்யைவ யோ ந விகாரமாப்நோதி ஸ ஏவ ஶாந்திமாப்நோதீத்யர்த꞉ | ந காமகாமீ-ய꞉ ஶப்தாதிபிர்விக்ரியதே ஸ கதாசிதபி ந ஶாந்திமாப்நோதி || ௭௦ ||

𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌮𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌃𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌃 ।
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌸 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ ௭௧ ॥

𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃-𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌯𑌃-𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌰, 𑌨𑌿𑌃𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌃-𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌮𑌤𑌾
𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃, 𑌅𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌰𑌹𑌿𑌤𑌶𑍍𑌚𑌰𑌤𑌿 ।
𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ ॥ ௭௧ ॥

𑌏𑌷𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍀 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌨𑍈𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯
𑌵𑌿𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌲𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣
𑌮𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ ॥ ௭௨ ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌸𑍂𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂
𑌯𑍋𑌗𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯
𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

𑌏𑌷𑌾-𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾 𑌅𑌸𑌙𑍍𑌗𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾, 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑍀-𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿𑌕𑌾, 𑌈𑌦𑍃𑌶𑍀𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌥𑌿
𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌨 𑌵𑌿𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌿-𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 । 𑌅
𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌯𑌸𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌮𑍃
𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿-𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌮𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿, 𑌸𑍁𑌖𑍈𑌕𑌤𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮
𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌏𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌖𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌕
𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑌾𑌮𑌜𑌾𑌨𑌤 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌮𑍋
𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍇𑌨 𑌚 𑌮𑍋𑌹𑍇𑌨 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍋𑌹𑌶𑌾
𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾 𑌚𑌾𑌸
𑌙𑍍𑌗𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃, 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰
𑌜𑍍𑌞𑌤𑌾𑌯𑍋𑌗𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌾 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 । 𑌤
𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 "𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌸𑌙𑍍𑌗𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌹𑌾𑌗𑍋𑌚𑌰𑌾 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑌯𑍋𑌗
𑌧𑍀𑌃 । 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌧𑍀𑌲𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍋𑌹𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇" 𑌇𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇
𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

—:0:—

𑌅𑌥—𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌦𑌿𑌤𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌾𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌦𑍋𑌷𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌭𑍂𑌤𑌵𑍇𑌦𑌨𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌤𑌦𑍇𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌤𑌦𑌙𑍍𑌗𑌭𑍂𑌤𑌮𑍍, “𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑍇”𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍋𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌾𑌸𑌙𑍍𑌗𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍇 𑌹𑌿 𑌦𑌹𑌰𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍋𑌦𑌿𑌤𑌪𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌶𑍇𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 ‘𑌯𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍀’’𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌾𑌗𑌰𑌿𑌤𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯, “𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑌮𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌂 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍁𑌪𑌸𑌂𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌭𑌿𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤” 𑌇𑌤𑌿 𑌦𑌹𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾[illegible]𑌨𑍋𑌪𑌸𑌂𑌹𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 “𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌗𑌮𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑍀𑌰𑍋 𑌹𑌰𑍍𑌷𑌶𑍋𑌕𑍌 𑌜𑌹𑌾𑌤𑍀”𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌪𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌙𑍍𑌗𑌤𑌯𑌾 ‘𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌗𑌮𑍇𑌨𑍇’𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯, “𑌨 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌮𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌪𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌿”𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑍍𑌯, “𑌅𑌣𑍋𑌰𑌣𑍀𑌯𑌾”𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯, “𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑍀𑌰𑍋 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿, 𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾 𑌨 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌨 । 𑌯𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷 𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌷 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍁𑌤𑍇 𑌤𑌨𑍂𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾”𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍, 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑌨𑌮𑍍, 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯, “𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌾𑌰𑌥𑌿𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌗𑍍𑌰𑌹𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌰𑌃 । 𑌸𑍋𑌽𑌧𑍍𑌵𑌨𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌪𑌦”𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾[illegible]𑌨𑍋𑌪𑌸𑌂𑌹𑍃𑌤𑌮𑍍 । 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑌰

ध्यायचतुष्टयेन इदमेव प्राप्तुः प्रत्यगात्मनो दर्शनं साधनं प्रपञ्च्यते—

अर्जुन उवाच—

ज्यायसी चेत्कर्मणस्ते मता बुद्धिर्जनार्दन ।
तत्किं कर्मणि घोरे मां नियोजयसि केशव ॥१॥

व्यामिश्रेणेव वाक्येन बुद्धिं मोहयसीव मे ।
तदेकं वद निश्चित्य येन श्रेयोऽहमाप्नुयाम् ॥२॥

यदि कर्मणो बुद्धिरेव ज्यायसीति ते मता । किमर्थं तर्हि घोरे कर्मणि मां नियोजयसि । एतदुक्तं भवति— ज्ञाननिष्ठैवात्मावलोकनसाधनम्, कर्मनिष्ठा तु तस्याः निष्पादिका, आत्मावलोकनसाधनभूता च ज्ञाननिष्ठा सकलेन्द्रियमनसां शब्दादिविषयव्यापारोपरतिनिष्पाद्येत्यभिहिता । इन्द्रियव्यापारोपरतिनिष्पाद्यात्मावलोकनं चेत्सिषाधयिषितम्, सकलकर्मनिवृत्तिपूर्वकज्ञाननिष्ठायामेवाहं नियोजयितव्यः । किमर्थं घोरे कर्मणि सर्वेन्द्रियव्यापाररूपे आत्मावलोकनविरोधिनि कर्मणि मां नियोजयसीति । अतो मिश्रवाक्येन मां मोहयसीव प्रतिभाति । तथा ह्यात्मावलोकनसाधनभूताया सर्वेन्द्रियव्यापारोपरतिरूपाया ज्ञाननिष्ठायास्तद्विपर्ययरूपं कर्म साधनं तदेव कुर्विति वाक्यं विरुद्धं व्यामिश्रमेव । तस्मादेकममिश्ररूपं वाक्यं वद । येन वाक्येनाहमनुष्ठेयरूपमेवं निश्चित्य श्रेयः प्राप्नुयाम् ॥

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமத் கீதா பாஷியம்.

ஸ்ரீமதே வேதாந்த ராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம: ॥
ஸ்ரீமதே பாதுகாஸேவக ராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம: ॥
ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸ மஹாதேசிகாய நம: ॥
ஸ்ரீரங்கநாத திவ்யமணி பாதுகாப்யாம் நம: ॥
ஸ்ரீமதே ஸ்ரீநிவாஸ ராமாநுஜ மஹாதேசிகாய நம: ॥
ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥
ஸ்ரீ [illegible] பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

ஸ்ரீமந் நாராயணனுடையது எல்லா லோகங்களும். பெரும்பாலும் அவைகளிலிருக்கிற எல்லா ஜனங்களும் பூமியிலிருக்கிற ஸுகத்தைத்தான் ஆசைப்படுகிறார்கள். பூமியில் துக்கம் கலப்பில்லாத ஸுகம் ஒருவருக்கும் ஒருபோதும் கிடையாது. இதே மாதிரிதான் சாஸ்திரங்களில் சொல்லும் ஸ்வர்க்கம் முதலான உலகங்களிலும் எவருக்கும் ஏதாவது குறைவுகள் இருந்துகொண்டேயிருக்கின்றன. இந்த ஸங்கதியைத்தானாக ஒருவனாலும் அறிந்துகொள்ள முடியாது. மிகுந்த பெரியவருடைய கருணையோடு கூடிய உபதேசத்தினாலே தெளிந்த ஒரு பெரியவருடைய அதே மாதிரியான உபதேசங்களாலே இந்த அறிவு வரவேண்டியது. இப்போது படித்தவர்களோ படிக்காதவர்களோ, ஏழையோ பணக்காரனோ எவனுக்கும் இது தோன்றுவது வருத்தம். ஆனால் படித்தவர்கள் விரிவாய் சொல்லுவார்கள். அவர்களுக்குள் யாருக்கு மனதில் படுகிறதோ. துக்கம் கலந்த ஸுகத்தையே எவரும் அநுபவிப்பதனாலே நிலையான ஸுகத்தைப்புஸ்தகங்களைக் கொண்டுதான் அறிந்துகொள்ளவேண்டும். யுக்திகளால் மாத்திரம் ஏற்பட்ட புஸ்தகங்களைக்கொண்டு அதைப்பற்றி முடியாது. ஏனென்றால், அதற்கு மேலும் யுக்திகள் தோன்றுமாகையால்.

ஆகையால் அநாதியான (இது முதலென்றில்லாத) வேதத்தைக் கொண்டு ஏற்பட்ட மதத்தினால்தான் அதை அறிய முடியும். அந்த வேதத்துக்கும் அனேகம் பேர்கள் அனேகவிதமாய் அர்த்தஞ்சொல்லியிருப்பதால் அதைக்கொண்டும்அறிவதுமுடியவில்லை. வேதத்திற்கு எந்த அர்த்தம் ஸரியென்றால், யார் சொன்ன அர்த்தத்தைக்கேட்டால் உயர்ந்த தயை, பொறுமை, ஒழிவு, வணக்கம், ஜீவன்—தெய்வம்—இவைகளைப்பற்றிய நல்ல தெளிவு, இவை முதலிய நல்ல ஸங்கதிகளுண்டாகுமோ, அதுதான் ஸரியான அர்த்தம். இப்போதும் நல்ல மதத்தின் உண்மையான ஸங்கதிகளை அறிந்தவர்களிடத்தில் கீழ்ச்சொல்லிய ஸங்கதிகளைக் காணலாம். இந்த ஸங்கதிகள் ஸ்ரீ பாஷியகாரர் மதத்தையுண்மையாகத் தெரிந்தவர்களிடத்தில் இப்போதும் காணலாம். ஆகையால் வேதத்தின் கருத்தைச் சொல்லுவதற்காக ஸ்ரீ வியாஸர் என்ற மஹர்ஷியானவர் பிரும்மஸூத்ரம் செய்தார். அதற்கும் அனேகவிதமாய் அர்த்தம் ஏற்பட்டது. ஸ்ரீ பாஷியகாரர் பெரியோர்கள் பரம்பரையாய் சொல்லிவந்த அர்த்தங்களை ஸ்ரீ பாஷியம் என்கிற புஸ்தகமாக அருளிச் செய்தார். கீழ்ச் சொன்ன காரணத்தாலே அவர் சொன்ன அர்த்தம்தான் மிகவும் நல்லது. ஜனங்களால் அறியமுடியாத வேதத்தின்அர்த்தத்தைத்தெளிவாய் தெரிவிப்பதற்காகப் பகவான் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனாய் அவதரித்து ஸ்ரீ கீதையென்னும் கிரந்தம் அருளிச் செய்தார். அதற்கும் அனேகம் பேர்கள் தோன்றினபடி அர்த்தம் எழுதினார்கள். ஸூத்திரத்துக்குப் பாஷியம் எழுதின ஸ்ரீபாஷியகாரர் அதில் எழுதினஅர்த்தம் ஸ்ரீ கீதைக்குப் பொருந்தினது என்று காட்டுவதற்காக ஸ்ரீ கீதைக்கும் அர்த்தம் எழுதியிருக்கிறார். வடமொழியில் எழுதின அந்த அர்த்தத்தை எல்லாரும் தெரிந்துகொள்வதற்காகக்கூடியவரையில் எளியதான தமிழ் நடையில் ஸ்ரீ பெருமாள் முதலான ஆசாரியர்களுடைய அநுக்கிரஹம் அடியேனைக் கொண்டு எழுதுகிறது.

துக்கம் கலப்பில்லாத நிலையான ஸுகத்தை வேதத்தினாலேயே தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதென்று கீழே சொல்லப்பட்டது. அவ்விதமான ஸுகத்தை யொருவன் ஸ்ரீ வைகுண்டமென்றும் நித்யவிபூதியென்றுஞ் சொல்லுகிற இடத்திற்குப்போய்

ஸ்ரீமானான நாராயணனை அநுபவித்து அடையலாமென்று வேதம் சொல்லுகிறது. அதற்கு மேற்பட்ட ஸுகம் கிடையாது. ஏனென்றால், நாராயணன் ஸ்வரூபத்தாலும், திருமேனியாலும், ஸ்வரூபத்தின் குணங்களாலும், நகைகளாலும் ஆயுதங்களாலும், மஹாலக்ஷ்மியோடு கூடியிருப்பதாலும், விபூதியாலும், (சொத்தாலும்) சுற்றியிருக்கும் ஜனங்களாலும், இருக்குமிடத்தாலும் மிகுந்த உயர்ந்த வஸ்து.

ஸ்வரூபம்—உலகத்தில் வஸ்துக்களுக்குப் பெரும்பாலும் குணங்களாலேதான் உயர்த்தி. கரும்பிற்குச் சாறினால் கௌரவம். சாறு போனால் அதற்குக் கௌரவமில்லை. சாப்பிடுகிற சில காய்களுக்கு வெல்லம் தேங்காய் முதலான சில பதார்த்தங்களின் சேர்க்கையால் ருசி. பூவிற்கு வாஸனையாலும் கண்ணுக்குக் குளிர்த்தியாயிருப்பதாலும், மிருதுவாயிருப்பதாலு முயர்த்தி. உலர்ந்து போனால் அதற்கு உயர்த்தியில்லை. ஒரு பூவானது தங்கத்தினால் செய்யப்பட்டு வாஸனையுள்ளதாயிருந்தால் அதற்கு ஸ்வரூபத்தாலும் குணத்தாலும் உயர்த்தி. அதுபோல பகவானுடைய ஸ்வரூபமே மிகுந்த ஆனந்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதாயிருக்கிறது. ஆகையினால் ஸ்வரூபம் உயர்ந்தது. அது ஸத்யமாயும், ஞானமாயும், அநந்தமாயும், ஆநந்தமாயும் அமலமாயுமிருக்கிறது. ஸத்யமென்றால், அதற்கு ஒருவிதமான விகாரமில்லை. அறிவில்லாத வஸ்துக்கள் எப்போதும் மாறி வேறு உருவங்களையெடுத்துக்கொண்டு வேறுபேர்களையடைகின்றன. இவ்விதமான மாறுதல் பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தில் கிடையாது. ஜீவனுக்கு ஸ்வரூபத்தில் மாறுபாடில்லாமலிருந்தாலும் அவனுடைய ஞானமென்கிற குணமானது சிலகாலத்தில் சுருங்கி வேறுகாலத்தில் விரிவை அடைகிறது. இந்த வேறுபாடும் பகவானுக்குக் கிடையாது. அவன் ஸ்வரூபமும் ஸ்வபாவமும் எப்போதும் ஒரேவிதமாயிருக்கும். அது ஞானம். அதாவது—எப்போதும் சுருக்கத்தை யடையாததும் ஒருவனாலும் கொடுக்கப்படாததுமான ஞானமென்கிற குணத்தை யுடையதாயிருப்பது. அது அநந்தம். அதாவது-இடத்தினாலே காலத்தினாலே வஸ்துவினாலே அளவில்லாதது அது எங்குமிருக்கிறது. எப்போதுமிருக்கிறது. எல்லா வஸ்துவாயுமிருக்கிறது. அது ஆநந்தம்,

மிகுந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாயிருக்கிறது. அது அமலம். அதாவது-ஒருவிதமான தோஷத்தோடும் ஒருக்காலும் சேர்ந்த தன்று. ஸூரியனிடத்தில் எப்படி இருட்டு சேராதோ, அப்படியே பகவானுடைய ஸ்வரூபம் எல்லா தோஷங்களுக்கும் விரோதியானது. ஆகையால் ஒருக்காலும் தோஷத்தோடு சேராதது. உதாரணம்— வீதியில் பகலில் வெளிச்சமும் ராத்திரியில் இருட்டும் இருக்கிறது. அப்படி ஸூரியனோடு இருட்டு சேரமுடியாது. ஸூரியன் இருட்டுக்குச் சத்துரு.

திருமேனி (ரூபம்)— இது பகவானுடைய ஸ்வரூபத்துக்குத்தகுந்ததாயும் பகவானுக்குப் பிடித்ததாயுமிருக்கிறது. அது எப்போதும் ஒரேவிதமாயிருக்கிறது. ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலிருக்கும் திருமேனியிலிருந்து அநேக ரூபங்கள் உண்டானபோதிலும் அந்தத்திருமேனியானது முன்போலவேயிருக்கிறது. அந்தத் திருமேனி பளபளப்பாயும் நல்ல வாஸனையுள்ளதாயும் புஷ்பம் போல் மிருதுவாயுமிருக்கிறது. திருமேனி பொதுவாயும் அழகாயிருக்கிறது. அதின் ஒவ்வொரு அவயவமும் அழகாயிருக்கின்றது. அதில் கிழத்தனம் முதலான தோஷங்களில்லை. எப்போதும் இளமைப் பருவமுள்ளதாயிருக்கிறது. இதுபோன்ற அநேக குணங்கள் அந்தத் திருமேனியிலிருக்கின்றன. அவைகளின் உயர்வை அளவிடமுடியாது. அதை அநுபவிக்கும்போது ஒவ்வொரு நிமிஷமும் புதியதுபோல் தோன்றும். அது மிகவும் ஆச்சரியமாயிருக்கிறது.

குணம்—பகவானிடத்தில் எல்லா நல்ல குணங்களுமிருக்கின்றன. உலகத்தில் ஒவ்வொருவரிடத்தில் ஒவ்வொரு குணமிராது. பகவானிடத்திலோ எல்லா குணங்களும் சேர்ந்திருக்கின்றன. ஒருகுணம் இல்லை என்பது இல்லை. உப்பளங்களிலிருந்து எல்லா விடங்களுக்கும் உப்பைக்கொண்டு போகிறார்கள். அதுபோல பகவானுடைய குணங்களின் கோடியில் ஒருபங்கு அவன் அநுக்கிரஹத்தாலே மற்றவர்களுக்கு வருகின்றன. அவைகள் அவன் கொடுத்த பிச்சை. மேலும், ஆற்றின் பிரவாஹத்தை ஸமுத்ரம்தான் தாங்கும், ஏரி எவ்வளவு பெரிதாயிருந்தாலும் தாங்கிக்கொள்ள முடியாது. அப்படியே குணங்கள் எல்லாவற்றையும்

தாங்கும்படியான இடம் பகவான்தான். ஒரு குணமாயிருந்தாலும் பகவானுடைய குணம்போல அளவில்லாமலிருந்தால் எவன் அதை நிர்வஹிக்கக்கூடும். தயையென்பது ஒரு நல்லகுணம். அதையுடையவன் மற்றவர்களுடைய துக்கத்தைப் போக்கும்படி வேலை செய்வன். அந்த தயை நல்லவேளையாய் நம்மைப்போலொத்தவர்களுக்கு குடும்பத்தில் மட்டிலோ அல்லது ஊரார் மட்டிலோ அளவுபட்டிருக்கிறது. அப்படியில்லாவிட்டால் எல்லாருடைய துக்கத்தையும் போக்க ஆசைப்பட்டு முடியாமல் செத்துப்போய் விடுவோம். இந்த குணங்களில் ஆறுகுணங்களை ஷாட்குண்யமென்று சொல்லுகிறது. அவைகளாவன—ஞானம்-பலம்-ஐசுவரியம்—வீர்யம்-சக்தி-தேஜஸ்ஸு-என்று. பகவான் இயற்கையாகவே எல்லா வஸ்துக்களையும் ஒரேகாலத்தில் எப்போதும் பிரத்தியக்ஷத்தாலே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். இந்த குணத்திற்கு ஞானமென்று பெயர். அவன் எல்லாவுலகத்தையும் ஒவ்வொன்றிலும் நு... ...ந்து அதைத் தாங்குகிறான். இப்படிச் செய்யாவிட்டா... வஸ்துவாயிருக்கமாட்டாது. இந்த குணத்தி... பெயர். அவன் எல்லாருக்குமுள்ளேயிருந்து... களைக்கொண்டு வேலை செய்கிறான். இந்த... மென்று பெயர். இப்படி எல்லா வஸ்துக்... யும் எப்போதும் சுமந்துகொண்டும் ஏவிக்... ஒருவிதக் களைப்பு அவனுக்கில்லை. இந்த... என்று பெயர். ஒருவராலும் செய்யக்கூடாத... செய்கிறான். இதற்குச் சக்தியென்று பெயர். அ... அதை ஒருவனும் தடுக்கமுடியாது. அவனை எ... டுக்க முடியாது. அவன் எல்லாரையும் அவமானப்ப... இதற்குத் தேஜஸ்ஸு என்று பெயர். இந்த ஆறுகுணங்களுக்கு... ...ர்த்து (ஷட்கு) பகமென்று பெயர். அதையுடையவன் பகவான். இந்த குணங்களால் பரத்வம் (உயர்த்தி) ஏற்படுகிறது. இந்த குணங்களைப் பார்க்கும்போது மஹாபாபிகளானநாம் பகவானிடம் போகப்பயப்படுவோம். அந்த பயத்தைத் தீர்த்து நம்மைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொள்வதற்காக வேறு சில குணங்களை வைத்துக்கொண்டிருக்கிறான். அவைகளாவன—வாத்ஸல்யம், ஸௌ

லப்யம், ஸௌசீல்யம், காருண்யம் முதலானவைகள். வாத்ஸல்ய மென்கிற குணத்தாலே அவன் ஜீவன்களிடத்தில் மிகுந்த ஆசை யுள்ள வனுயிருக்கிறான். அதனாலேயவர்கள் தன்னைக் கேட்டுக்கொ ண்டால் அவர்களுடைய தோஷங்களைக்கவனிக்கிறதில்லை. ஸௌலப யம் என்கிற குணத்தாலே எவர்கள் பக்தியுடன் எப்படி ஸேவை ஸாதிக்க வேணுமென்று வருந்திக் கேட்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு அப்படியே வந்து ஸேவைஸாதிக்கிறான். ஸௌசீல்யமென்கி குணத்தாலே தன் பெருமையை நினையாமல் இடைவிடாமல் மிகு ந்த தாழ்ந்தவர்களுடன் சேர்ந்திருக்கிறான். காருண்யமென்ப தாலே ஜீவன்களுடைய கஷ்டங்களைப் போக்குவதற்கு ஆசைப் பட்டுப் பலவிதமாய் பாடுபடுகிறான். இவைபோன்ற நல்ல குணங் கள் கணக்கில்லாமல் அவனிடமிருக்கின்றன. அவைகள் அவனி டம் இயற்கையாகவேயுள்ளன. அவைகளின் மேன்மையை யள ...டியாது.

...ம், ஆயுதங்களும்—பகவானுடைய நகைகளும் ஆயு ...திருமேனிக்குப் பொருந்தினதாயிருக்கின்றன ...ான தோஷங்களும் கிடையாது. மிகவும் ...மாயுமிருக்கின்றன. ஆயுதங்கள் நினைக்க ...தாயும், நகைகள் என்றே சொல்லலாம்படி ...ருக்கின்றன.

...லக்ஷ்மீ பத்நீ. அவள் ஸ்வரூபத்தாலும் திரு ...ங்களாலும் பகவானுக்குத்தகுந்தவளாயும் அவ ...ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணக் கூடியவளாயு ... அவள் பகவானைப்போலிருப்பது மல்லாமல் அவ ...தி மேற்பட்டவளென்றும் அவளைச் சொல்லலாம். எல்லா ஸம் பத்தையும் அவள் கொடுக்கிறவள். அப்படிப்பட்டவள் பகவானை ஆசைப்பட்டு ஒருபோதும் விட்டுப்பிரிய மாட்டேனென்று இருப் தால் அவன் பெருமையைச் சொல்ல வேண்டுமோ ?

ஸ்ரீ வைகுண்ட மென்கிறவிடத்தில் ஆதிசேஷன், கருடன், விஷ்வக்ஸேநர் முதலான நித்யர்களும், ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு முக்தி யடைந்தவர்களும் அளவிடக்கூடாத அறிவுடன் பகவானுடைய அபிப்ராயத்தையறிந்து அவனுக்கு எல்லாவிதமான வேலைகளையுப்

செய்து கொண்டிருக்கிறார்கள். அவ்விடத்தில் எல்லாவிதமான போகங்களைக் கொடுக்கும் வஸ்துக்களும், போகத்தை அநுபவிக்கத்தகுந்த இடங்களும், போகத்தை யநுபவிக்கும்போது உதவுகிற கருவிகளும் நிறைந்திருக்கின்றன. புசிக்கிறவனுக்குக் கிடைக்கும் நல்ல ஆஹாரம் போகத்தைக் கொடுக்கும் வஸ்து. அதைவீட்டிலிருந்து சாப்பிடுகிறான், அது போகஸ்தானம். வாழையிலையில் வைத்துக்கொண்டு காய்கறிகளுடனும் ஊர்காயுடனும் சாப்பிடுகிறான், அந்த இலையும் காய்கறியும் ஊர்காயும் போகஉபகரணங்கள். அது மிகஆச்சரியமான இடம். பகவானிருக்குமிடமான ஸ்ரீ வைகுண்டமென்பது அவனுடைய ஒருவிபூதி, அதாவது அவனாலே ஆளப்பட்டது. அதில் காலத்தினாலே இவ்விடத்தில்போல ஒருவித மாறுபாடுகள் கிடையாது. பகவானுடைய ஸங்கல்பத்துக்குத் தகுந்தபடி மாறுகிறது. ஒருமண்டபம் உண்டாகவேணுமென்று அவன் எண்ணினால் அது உண்டாகிறது. போகவேண்டுமென்றால் அது போகிறது. எப்போதுமிருக்கவேணுமென்றால் அது அழிவில்லாமல் ஒரேவிதமாயிருக்கிறது. ஆகையாலே அந்த விபூதியை நித்ய விபூதியென்று சொல்லுகிறது. மற்றொரு விபூதி பிரகிருதிமண்டலம். இதில் அநேகப் பிரும்மாண்டங்கள் இருக்கின்றன. பிரும்மாண்டமென்பது ஒரு பிரும்மாவின் வீடு. அதில் பதினாலுலோகங்களிருக்கின்றன. அது பிரும்மாவுக்குப் பதினான்கு கட்டுள்ள வீடு. இவ்விதமான பிரும்மாண்டங்கள் கணக்கில்லாமலிருக்கின்றன. அவைகளை ஸிருஷ்டித்துக் காப்பாற்றிக் கடைசியில் அழித்துவிடுகிறான். இப்படிப் பிரளயம் என்கிற காலம் கழிந்தபிறகு அவைகளையுண்டு பண்ணுகிறான். ஸிருஷ்டிக்குப் பிரயோஜனம் என்னவென்றால்—ப்ரகிருதி மண்டலத்தில் கர்மத்தினால் கட்டுப்பட்டிருக்கும் ஜீவன்கள் தன்னைத்தெரிந்து கொண்டு தன்னிடம்வர முயற்சி செய்வதற்காக உலகத்தை யுண்டு பண்ணி அவைகளுக்கு உடம்புகளையும் கண் முதலான 1 இந்திரியங்களையும் கொடுக்கிறான். அவர்

1 இந்திரியமென்பது—ஜீவன் ஒன்றைத் தெரிந்துகொள்வதற்கும், ஒரு வேலையைச் செய்வதற்கும் அநுகூலமான கருவி. இது மிகவும் ஸூக்ஷ்மமானது. ஒன்றைப் பார்ப்பதற்குக் கருவியாயிருப்பது சக்ஷுஸ் என்ற இந்திரியம். சக்ஷுஸ் என்றால் கண், அந்த இந்திரியமிருக்கிற

கள் உடம்பும் இந்திரியங்களும் இழுத்த வழிபோய் தாழ்ந்த ஸு-கங்களை ஆசைப்பட்டு அதற்காகச் செய்யக்கூடாததைச் செய்து, செய்ய வேண்டியவைகளை விட்டுவிட்டு இருக்கும்போது ஸிருஷ்டி பண்ணுங்காலத்திலிருந்த பாபத்தையும் இப்போதிருக்கும் பாபங்களையும் பார்க்கும்போது, ஒன்றுக்கு கோடிபங்காக ஆகியிருந்தது. அதைப்பார்த்து, "இவன் பாபங்களைப்போக்குவதற்கன்றோ இவைகளைக் கொடுத்தோம். இப்படி வளர்த்து விட்டானே, இவைகள் இல்லாவிட்டால் பாபம் வளராமலாவது இருக்குமே" என்று எண்ணி தயையினாலே தான்கொடுத்த உடம்புகளையும் இந்திரியங்களையும் வாங்கிவிடுகிறான். இதுதான் ஸம்ஹாரம். இப்படி ஜகத்தையுண்டு பண்ணி அதைக் காப்பாற்றி அதை அழிப்பதாகிற வேலைகளைப் பகவான் விளையாட்டாகச் செய்கிறான். இதை லீலையென்றும், இந்தப் பிரகிருதி மண்டலத்தை லீலாவிபூதி யென்றும் சொல்லுகிறது. நித்ய விபூதியும் லீலாவிபூதியும் பகவானுடைய ஸொத்துக்கள்.

இடத்தையும் கண் என்று சொல்லுகிறது. இப்படியே சப்தத்தைக் கேட்பதற்கு வேண்டிய கருவி ச்ரோத்ரம்-(காது). ஒரு வஸ்துவின் ருசியைத் தெரிவிக்கும் கருவி ரஸநம்—(நாக்கு). ஒரு வஸ்துவின் வாஸனையைத் தெரிவிக்கும் கருவி க்ராணம்-(மூக்கு). சூடு, குளுமை, மெதுவாயிருத்தல் முதலானவைகளைக் காட்டும் கருவி த்வக்—இது ஒருவன் உடம்பில் எங்குமிருக்கிறது. இந்த ஐந்தும் ஞான-இந்திரியங்கள். பேசுவதற்கு வேண்டிய கருவி வாக்கு. ஒரு வேலையைச் செய்யுங்கருவி கை. ஓரிடத்திற்குப் போவதற்கும் வருவதற்கும் வேண்டியது கால். உடம்பின் மலத்தைக்கழிக்கும் கருவி—பாயு. ஆனந்தத்தையுண்டாக்கும் கருவி-உபஸ்தம். இந்த ஐந்தும் கர்மேந்திரியங்கள். ஐந்துஞானேந்திரியங்களையும், ஐந்து கர்மேந்திரியங்களையும் தனக்கு ஸாதனமாகக் கொண்டு வேலைசெய்கிற கருவி மனது. வண்டியில் பூட்டின குதிரைகளுக்கு கடிவாளம்போல் இந்திரியங்களுக்கு மனது இருக்கிறது. மனதுள்பட பதினொன்று இந்திரியங்களும் ஜீவனுடன் எப்போதும் சேர்ந்திருக்கின்றன. மரணகாலத்தில் உடம்பைவிட்டுப் போகும்போது கூடப் போகின்றன. திரும்பிப் பிறக்கும்போது கூட வருகின்றன. அவன் முக்தி அடைகிற காலத்திலேதான் அவனை விடுகின்றன. ஸ்ருஷ்டி காலத்தி லுண்டாகி பிரளயகாலம் வரையிலிருக்கின்றன.

இவ்விதமான பகவானை ஸ்ரீ வைகுண்டத்தில் நித்யர்களும் முக்தர்களும் அநுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அப்படியே நாமும் பகவானை அவ்விடம்போய் அநுபவிக்கத் தகுந்தவர்கள். நமக்குப் பாத்தியமுமுண்டு. ஆனால் நாம் அநாதியான அக்ஞானத்தினால் (அறிவின்மையால்) நம்மையுள்ளபடி தெரிந்து கொள்ளாமல், உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணிக்கொண்டு, அதற்கும் அதைச் சேர்ந்தவர்களுக்கும் பாடு படுகிறோம். பகவானுடைய அநுபவத்தை நாம் தெரிந்து கொள்ளாமலிருப்பதாலே, மிகவும் தாழ்ந்த ஸுகங்களை ஆசைப்பட்டு பகவானுடைய கட்டளைகளைமீறி நடக்கிறோம். அவன் எல்லாருக்கும் பொதுவாயிருப்பதாலும், ஜகத்தை வைத்து ஆளுகிறவனாகையாலும் கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி பலன் கொடுக்கிறேனென்று ஒருசட்டம் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான். ஆகையால் நம் கர்மத்தினால் அவன் நம்மை ஸம்ஸாரமாகிற பெருஞ்சுழலில் போடுகிறான். அதிலிருந்து நாம் மிகுந்த கஷ்டத்தை அநுபவிக்கிறோம். நாம் இதிலிருந்து வெளிப்பட்டுப் பகவானிடம் போவதற்கு பக்தியோகமென்று ஓர்வழி ஏற்பட்டிருக்கிறது. அதாவது—ஒவ்வொரு நாளும் ஒருகாலத்தில் பகவானை வேறு எண்ணங் கலக்காமல்,இடைவிடாமல், பிரீதியுடன் நினைப்பது. இப்படிச் செய்வதற்கு ஜீவன் தன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடியே பார்க்க வேண்டியது. அதற்காகக் கர்மயோகமென்றும் ஞானயோகமென்றும் இரண்டு அங்கங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. மிகுந்த பாக்கியத்தாலே ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்பும் பகவானிடத்தில் ஆசையும் உண்டாகி, அவனிடம் போவதற்குத் துடிக்கிறவன் பக்தி யோகம் செய்யாமலே,பகவானைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளலாம். இது பிரபத்தி. இந்த பக்தி பிரபத்தியிரண்டும் அவைகளின் அங்கங்களும் வேதத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளை ஜனங்களுக்கு அடிக்கடி நன்றாய்ச் சொல்லிக் கொடுப்பதற்காக அநேக ரிஷிகளையும், ஆழ்வார்களையும், ஆசாரியர்களையும் பகவான் இந்த லோகத்திற்கு அனுப்புகிறான். தானு மிந்த பூமியில் அவதாரம் செய்கிறான்.ஏனென்றால், அவதாரம் பண்ணாமல் போனால்அவனையுள்ளபடி ஒருவராலும் அறியமுடியாமையால், ஞானத்தாலும் சக்தியாலும் உயர்ந்த பிரும்மா ருத்திரன் இந்திரன் முதலானவர்களுக்குங்கூட அறியவும்

தியானஞ் செய்யவும் பூஜை செய்யவும் முடியாது. அப்படியிருக்க நமக்குக்கேட்பானேன்? ஆகையால் எல்லாரும் தன்னையறிந்து அடைவதற்காக மிகுந்த தயையினுல் அவனே அந்தந்த லோகங்களிலே அந்தந்த ஜாதிகளில் அததற்குத் தகுந்தபடி தன் திருமேனியைப் பண்ணிக்கொண்டு, தன்னுடைய ஸ்வபாவங்கள் ஒன்றையும் விடாமல்,வந்து பிறக்கிறுன். அப்பப்போது ஜனங்கள் அவனுடைய ஆச்சரியங்களான செய்கைகளைக்கண்டு அவனைத் தெய்வமென்று தெரிந்து கொண்டு, அவனைப்பூஜித்து, தர்மம்—அர்த்தம்—காமம்—என்கிற புருஷார்த்தங்களையும், மோக்ஷமென்கிற உயர்ந்த பலனையும் பெறுகிறுர்கள்.

இப்படிச் செய்த அவதாரங்களில் கிருஷ்ணுவதாரம் ஒன்று. அஸுரர்களான ராஜாக்களாகிற சுமைகளைத் தாங்கமுடியாமையால் வருத்தப்பட்ட பூமிதேவியினுடைய வேண்டுகோளின்பேரில், தன்னைஒருவழியாலும் அறியமுடியாத நம்மைப்போன்றவர்களும் தன்னை அடைவதற்காகப் பூமியில் எல்லாரும் பார்க்கும்படி பகவான் யமுனையாற்றங்கரையில் மதுரை என்கிற பட்டிணத்தில் வஸுதேவருக்கும் தேவகிக்கும் பிள்ளையாகவந்துபிறந்தருளினுன். எல்லாருடைய மனதையும் கண்களையும் இழுக்கும்படியான வேலைகளைச் செய்தான். பூதனை, வண்டிரூபமான அஸுரன், இரட்டையான அர்ஜுநமரம், அரிஷ்டன், பிரலம்பன், தேநுகன், காளியன் கேசி, குவலயாபீடம், சாணூரன் முதலானமல்லர்கள், கம்ஸன்—இவர்களை ஸம்ஹாரம் பண்ணினுன். மிகுந்தப் பிரீதியோடுகூடிய பார்வையினுலும், அமிருதம்போன்ற பேச்சுக்களாலும் எல்லாரையும் ஸந்தோஷப்படுத்தினுன். தன்னுடைய மிகுந்த அழகாலும் ஸெளசீல்யம் என்கிற குணத்தாலும் அக்ரூரர், மாலைகட்டி முதலானவர்களைப் பரமபாகவதர்களாகச் செய்வித்தான். பாரத யுத்தத்தில் சண்டை போடவந்த அர்ஜுநனை உத்ஸாஹப்படுத்துகிற வியாஜத்தினுல், வேதத்தில் சொன்னபக்தி யோகத்தையும், பிரபத்தியையும் அர்ஜுநனுக்குச் சொல்லி, உலகத்துக்கு வெளியிட்டான். இதுதான் இந்த அவதாரம் செய்ததற்கு முக்கியமான பிரயோஜநம். பூபாரத்தை இறக்குவது என்பது வியாஜமாத்திரம். அது நினைவாலேயே செய்யலாம். அதற்கு அவதாரம் செய்ய வேண்டியதில்லை.

இப்படி கீதையை இந்த விடத்தில், இந்த காலத்தில், இந்த ஸமயத்தில் அர்ஜுநனுக்கு உபதேசம் பண்ணினானென்று முதல் அத்தியாயம் சொல்லுகிறது. பாண்டவர்களுக்கும் துர்யோதனனுக்கும் சண்டை ஆரம்பிக்கையில் பகவான் புருஷோத்தமனாயும், ஸர்வேச்வரனாயுமிருந்தபோதிலும், தன்னையடைந்தவர்களிடத்தில் ஆசையாலே அர்ஜுநனை யஜமானனாக ரதத்தில் வைத்து, எல்லாரும் பார்க்கும்படி தான் வண்டிபோட்டினான். திருதராஷ்ட்ரன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைப் பகவானென்றும், அவன் பாண்டவர்களிடத்தில் ஆசையுள்ளவனாயிருக்கிறானென்றும் அவன் உதவியாலே அவர்களுக்கே ஜயம் கிடைக்குமென்றும், தன் பிள்ளைகளுக்கு ஜயம் கிடைக்காதென்றும் தெரிந்திருந்தபோதிலும், வெளிக்கண் கெட்டதுபோல் பிள்ளைகளிடத்தில் ஆசையாலே உட்கண்ணும் கெட்டுப்போனவனாய், அவர்களுக்கு ஜயம் கிடைக்கமாட்டாதா என்று எண்ணத்தினாலே ஸஞ்ஜயனைக் கேட்டான். ஸஞ்ஜயன் வியாஸருடைய சிஷ்யன். அவர் ஸஞ்ஜயனுக்குத் தன் அநுக்கிரஹத்தினாலே தூரதேசத்தில் நடக்கும் ஸங்கதிகளைப் பார்க்கவும், தூரதேசத்தில் நடக்கும் பேச்சுக்களைக் கேட்கவும் சக்தியுண்டுபண்ணி ஹஸ்திநாபுரத்திலிருந்துகொண்டே யுத்தக்களத்தில் நடக்கும் ஸங்கதிகளைத் திருதராஷ்டிரனுக்குச் சொல்லும்படி சொல்லியிருந்தார்.

த்ருதராஷ்ட்ர உவாச—

தர்மக்ஷேத்ரே குருக்ஷேத்ரே ஸமவேதா யுயுத்ஸவ: ।
மாமகா: பாண்டவாஸ்சைவ கிமகுர்வத ஸஞ்ஜய ॥ ॥௧॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

த்ருஷ்ட்வா து பாண்டவாநீகம் வ்யூடம் துர்யோதனஸ்ததா ।
ஆசார்யமுபஸங்கம்ய ராஜா வசனமப்ரவீத் ॥ ॥௨॥

---

(1) புண்ணியஞ் செய்யத்தக்க குருக்ஷேத்திரமென்ற இடத்தில் என் பிள்ளைகளும் என் தம்பி பாண்டுவின் பிள்ளைகளும் சண்டைக்காகச் சேர்ந்தார்களே. அவர்கள் என்ன செய்தார்கள்.

(2) ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான். துர்யோதனன் சண்டைக்காகத் தயாராயிருந்த பாண்டவர்களுடைய ஸேனையைப் பார்த்து, தன்னுடைய ஆசாரியனை துரோணாசாரியரிடம் போய்ச் சொன்னான்.

பஶ்யைதாம் பாண்டுபுத்ராணாமாசார்ய மஹதீம் சமூம் ।
வ்யூடாம் த்ருபதபுத்ரேண தவ ஶிஷ்யேண தீமதா ॥௩॥

அத்ர ஶூரா மஹேஷ்வாஸா பீமார்ஜுநஸமா யுதி ।
யுயுதாநோ விராடஶ்ச த்ருபதஶ்ச மஹாரத: ॥ ॥௪॥

த்ருஷ்டகேதுஶ்சேகிதாந: காஶிராஜஶ்ச வீர்யவாந் ।
புருஜித்குந்திபோஜஶ்ச ஶைப்யஶ்ச நரபுங்கவ: ॥ ॥௫॥

யுதாமந்யுஶ்ச விக்ராந்த உத்தமௌஜாஶ்ச வீர்யவாந் ।
ஸௌபத்ரோ த்ரௌபதேயாஶ்ச ஸர்வ ஏவ மஹாரதா: ॥௬॥

அஸ்மாகம் து விஶிஷ்டா யே தாந்நிபோத த்விஜோத்தம ।
நாயகா மம ஸைந்யஸ்ய ஸம்ஜ்ஞார்தம் தாந்ப்ரவீமி தே ॥

பவாந்பீஷ்மஶ்ச கர்ணஶ்ச க்ருபஶ்ச ஸமிதிஞ்ஜய: ।
அஶ்வத்தாமா விகர்ணஶ்ச ஸௌமதத்திஸ்ததைவ ச ॥ ॥௮॥

---

(3) ஓ ஆசாரியனே! உமது சிஷ்யனும் துருபதமஹாராஜனின் பிள்ளையும் தெரிந்தவனுமான த்ருஷ்டத்யும்நனால் வகுக்கப்பட்ட பாண்டவர்களுடைய பெரிதான இந்த ஸேனையைப் பாரும்.

(4–5–6) இந்த ஸேனையில் பீமனும் அர்ஜுநனும்போல் சூரர்களான, எதிரிகளை வெல்லக்கூடிய சக்தியுள்ள பெரிய வில்லாளிகள் இருக்கிறார்கள். அவர்களாவன—யுயுதாநன், விராடன், மஹாரதனான த்ருபதன், த்ருஷ்டகேது, சேகிதாநன், வீர்யமுள்ள காசீராஜன், புருஜித், குந்திபோஜன், மனிதச்ரேஷ்டனான சைப்யன், பராக்கிரமமுள்ள யுதாமன்யு, வீர்யமுள்ள உத்தமௌஜன், ஸுபத்ரையின் பிள்ளையான அபிமன்யு, த்ரௌபதையின் பிள்ளைகள். இவர்களெல்லாரும் மஹாரதர்கள். (எவன் தன்னையும் ஸாரதியையும் குதிரைகளையும் காப்பாற்றிக்கொண்டு யுத்தஞ் செய்கிறானோ அவன் மஹாரதன்.)

(7) நம்ம ஸைந்யத்திற்குத் தலைவர்களான, மிகுந்த பலசாலிகளானவர்களையும் தெரிவதற்காகச் சொல்லுகிறேன். அதைக் கேளும்.

(8—9) நீர், பீஷ்மர், கர்ணன், சண்டையில் ஜயத்தை யடையக்கூடிய க்ருபன், அச்வத்தாமா, விகர்ணன், ஸௌமதத்தி இவர்கள் தவிர, என் விஷயத்தில் உயிரைவிடத் துணிந்தவர்களான அநேக சூர

அந்யே ச பஹவ: ஶூரா மத³ர்தே² த்யக்தஜீவிதா: ।
நாநாஶஸ்த்ரப்ரஹரணா: ஸர்வே யுத்³த⁴விஶாரதா³: ॥ ॥௯॥
அபர்யாப்தம் தத³ஸ்மாகம் ப³லம் பீ⁴ஷ்மாபி⁴ரக்ஷிதம் ।
பர்யாப்தம் த்விதமேதேஷாம் ப³லம் பீ⁴மாபி⁴ரக்ஷிதம் ॥ ॥௰॥
அயநேஷு ச ஸர்வேஷு யதா²பா⁴க³மவஸ்தி²தா: ।
பீ⁴ஷ்மமேவாபி⁴ரக்ஷந்து ப⁴வந்த: ஸர்வ ஏவ ஹி ॥ ॥௧௧॥

துர்யோதநன் பீமனால் காப்பாற்றப்பட்ட பாண்டவர்களுடைய ஸேனையையும், பீஷ்மாசாரியரால் காப்பாற்றப்பட்ட தன்னுடைய ஸேனையையும் பார்த்து, தன்னை ஜயிக்கிற விஷயத்தில் அந்த ஸேனை போதுமென்றும், தான் அவர்களை ஜயிக்கிற விஷயத்தில் தன்பலம் போராதென்றும் ஆசாரியனிடத்தில் சொல்லி, தானாகவே (திடீரென்று) மனவருத்தப்பட்டான்.

தஸ்ய ஸஞ்ஜநயந் ஹர்ஷம் குருவ்ருத்³த⁴: பிதாமஹ: ।
ஸிம்ஹநாத³ம் விநத்³யோச்சை: ஶங்க²ம் த³த்⁴மௌ ப்ரதாபவாந் ॥
தத: ஶங்கா²ஶ்ச பே⁴ர்யஶ்ச பணவாநககோ³முகா²: ।
ஸஹஸைவாப்⁴யஹந்யந்த ஸ ஶப்³த³ஸ்துமுலோ(அ)ப⁴வத் ॥ ॥௧௩॥

பீஷ்மாசாரியர் அவனுடைய வருத்தத்தைப்பார்த்து அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காகச் சண்டையில்

களிருக்கிறார்கள். அவர்களெல்லாரும் அனேக ஆயுதமுள்ளவர்களாயும் சண்டையில் கெட்டிக்காரர்களாயு மிருக்கிறார்கள்.

(10–11) ஆனால் பீமஸேனனால் காப்பாற்றப்பட்ட அவர்களுடைய அந்த ஸேனை நம்மை ஜயிக்கப் போதுமானது. பீஷ்மரால் காப்பாற்றப்பட்ட அந்த நம்முடைய ஸேனையானது ஜயிக்கப் போகாது. நீங்களெல்லாரும் அவரவர்கள் இருக்கவேண்டிய இடங்களில் இருந்துகொண்டு பீஷ்மரையே காப்பாற்றவேண்டும்.

(12) குருவம்சத்துப் பெரியவரும் தாதாவுமான பீஷ்மாசாரியர், அந்த துர்யோதனனுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணுவதற்காக, சிங்கம் கர்ஜிப்பதுபோல் இரைந்து கனைத்து சங்கை ஊதினார்.

(13) பிறகு அனேக சங்குகளையும் ஊதினார்கள். நகாரக்களையும் இன்னும் அனேகவிதமான வாத்யங்களையும் உடனே அடித்தார்கள். அந்த சப்தமானது மிகவும் பெரிதாயிருந்தது.

கக்ஷிக்காரர்கள் வழக்கமாகப் பண்ணும் ஸிம்ஹநாதத்தைப் பண்ணி சங்கையும் ஊதி, இன்னும் அனேகவித வாத்தியங்களை அடிக்கும்படி செய்து, அவைகளின் சப்தத்தைக் கேட்கும்போதே தனக்குக் கட்டாயம் ஜயமுண்டாகுமென்று அவனுக்குத் தோன்றும்படி செய்தார்.

𑌤𑌤𑌃 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑍈𑌰𑍍𑌹𑌯𑍈𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌦𑌨𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌 ।
𑌮𑌾𑌧𑌵𑌃 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍌 𑌶𑌙𑍍𑌖𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌧𑍍𑌮𑌤𑍁𑌃 ॥ ॥௧௪॥

𑌪𑌾𑌞𑍍𑌚𑌜𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌦𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯𑌃 ।
𑌪𑍌𑌣𑍍𑌡𑍍𑌰𑌂 𑌦𑌧𑍍𑌮𑍌 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌙𑍍𑌖𑌂 𑌭𑍀𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌵𑍃𑌕𑍋𑌦𑌰𑌃 ॥௧௫॥

𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌜𑌯𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌾 𑌕𑍁𑌨𑍍𑌤𑍀𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑍋 𑌯𑍁𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌰𑌃 ।
𑌨𑌕𑍁𑌲𑌃 𑌸𑌹𑌦𑍇𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍁𑌘𑍋𑌷𑌮𑌣𑌿𑌪𑍁𑌷𑍍𑌪𑌕𑍌 ॥ ॥௧௬॥

𑌕𑌾𑌶𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌷𑍍𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌶𑌿𑌖𑌣𑍍𑌡𑍀 𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌃 ।
𑌧𑍃𑌷𑍍𑌟𑌦𑍍𑌯𑍁𑌮𑍍𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌰𑌾𑌟𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌯𑌕𑌿𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑌰𑌾𑌜𑌿𑌤𑌃 ॥ ॥௧௭॥

𑌦𑍍𑌰𑍁𑌪𑌦𑍋 𑌦𑍍𑌰𑍌𑌪𑌦𑍇𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌪𑌤𑍇 ।
𑌸𑍌𑌭𑌦𑍍𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌶𑌙𑍍𑌖𑌾𑌨𑍍𑌦𑌧𑍍𑌮𑍁𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍 ॥

பிறகு எல்லா லோகத்திற்கும் ராஜாவாய் அர்ஜுநனுக்கு வண்டிக்காரனாயிருந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் தேராளியான அர்ஜுநனும் அந்த சப்தத்தைக்கேட்டு மூன்று லோகங்களையும் ஜயிப்பதற்கு ஸாதநமான பெரிய தேரிலேயிருந்துகொண்டு மூன்று லோ

---

(14) பிறகு வெள்ளைக் குதிரைகள் கட்டின பெரிய தேரிலிருந்த அர்ஜுநனும் ஸ்ரீ கிருஷ்ணனும் அவரவர்களுடைய உயர்ந்த சங்குகளை ஊதினார்கள்.

(15—18) ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் பாஞ்சஜந்யமென்பதையும் அர்ஜுநன் தேவதத்தமென்பதையும், சத்துருக்களுக்குப் பயத்தை யுண்டுபண்ணக்கூடிய பீமஸேனன் பௌண்ட்ரம் என்கிற பெரிய சங்கையும், குந்தியின் பிள்ளையான யுதிஷ்டிரமஹாராஜன் அநந்த விஜயமென்ற சங்கையும், நகுலன் ஸுகோஷமென்ற சங்கையும், ஸஹதேவன் மணிபுஷ்பகமென்ற சங்கையும், பெரிய வில்லாளியான காசீராஜாவும், மஹாரதனான சிகண்டியும், த்ருஷ்டத்யும்நனும் விராடனும், ஒருவராலும் ஜயிக்க

...ழும் நடுங்கும்படி மிகவுமுயர்ந்த பாஞ்சஜந்யம், தேவதத்தம் என்று தங்கள் தங்கள் சங்கை ஊதினார்கள். பிறகு யுதிஷ்டிரர் பீமஸேனன் முதலானவர்கள் தங்கள் தங்கள் சங்கங்களை ஊதினார்கள்.

𑌸 𑌘𑍋𑌷𑍋 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌦𑌾𑌰𑌯𑌤𑍍 ।
𑌨𑌭𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌤𑍁𑌮𑌲𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌨𑍁𑌨𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍 ॥௧௯॥

அந்த சப்தமானது துர்யோதனன் முதலான உம்முடைய பிள்ளைகளுடைய நெஞ்சுகளைப்பிளந்தது. தங்களுடைய ஸேனை இப்போதே செத்ததென்றே நினைத்தார்கள். மற்றவர்களுடைய நெஞ்சுகளைப் பிளக்கவில்லை. அவர்களுக்கு ஸந்தோஷத்துக்குக் காரணமாயிருந்தது. இப்படித் தன் பிள்ளைகளுக்கு ஜயம்வரவேண்டுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற த்ருதராஷ்ட்ரனுக்கு ஸஞ்ஜயன் சொன்னான்.

𑌅𑌥 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌪𑌿𑌧𑍍𑌵𑌜𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌂𑌪𑌾𑌤𑍇 𑌧𑌨𑍁𑌰𑍁𑌦𑍍𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌃 ॥௨௰॥
𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌂 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌮𑌾𑌹 𑌮𑌹𑍀𑌪𑌤𑍇 ।

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌸𑍇𑌨𑌯𑍋𑌰𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌰𑌥𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯 𑌮𑍇𑌽𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤 ॥
𑌯𑌾𑌵𑌦𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑍁𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ।
𑌕𑍈𑌰𑍍𑌮𑌯𑌾 𑌸𑌹 𑌯𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌰𑌣𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌯𑌮𑍇 ॥ ॥௨௨॥

...யாத ஸாத்யகியும், த்ருபதனும், த்ரௌபதியின் பிள்ளைகளும், கைபலமுள்ள ஸுபத்ரையின் பிள்ளையும் எல்லாரும் தனித்தனியாய் தங்கள் தங்கள் சங்கை ஊதினார்கள்.

(19) அந்தப் பெரிய சப்தமானது ஆகாசத்திலும் பூமியிலும் ப்ரதித்வனியையுண்டுபண்ணினபோதிலும் த்ருதராஷ்ட்ரன் பிள்ளைகளுடைய ஹ்ருதயங்களையே பிளந்தது.

(20-21-22) பிறகு ஹநுமாரைக் கொடியாகவுடைய அர்ஜுனன் சண்டைக்கு தயாராயிருக்கிற துர்யோதனன் முதலானவர்களைப் பார்த்து, சண்டை ஆரம்பித்திருக்கும்போது வில்லைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு, க்ருஷ்ணனைப் பார்த்துச் சொன்னான்—இந்தச் சண்டையின் ஆரம்பத்தில் சண்டை செய்வதற்காக ஆசைப்பட்டு வந்திருக்கிறவர்களில்

𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌵𑍇𑌕𑍍𑌷𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌯 𑌏𑌤𑍇𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌮𑌾𑌗𑌤𑌾𑌃 ॥
𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌚𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌷𑌵𑌃 ॥

பிறகு சண்டைக்காகச் சேர்ந்திருக்கிற துர்யோதனன் முதலானவர்களைப்பார்த்து, லங்கையைக் கொளுத்தின ஹநுமானைக் கொடியிலுடைய அர்ஜுநன், ஞானம் சக்தி முதலான ஆறுகுணங்களுக்கு இருப்பிடமும், நினைத்தமாத்திரத்தில் எல்லாலோகங்களை யுண்டாக்குவது காப்பாற்றுவது அழிப்பது—இவைகளை விளையாட்டாகச் செய்பவனும், உயர்ந்தவனோ மட்டமோ எல்லாருடையவும் மனதையும் மற்ற இந்திரியங்களையும் எல்லாவிதமாய் அடக்கி ஆளுபவனும், தன்னை அடைந்தவர்களிடத்தில் எல்லையில்லாத ப்ரீதியினாலே இளப்பமென்று பாராமல் வண்டியோட்டுகிறவனுயுமிருக்கிற ஸ்ரீ கிருஷ்ணனை சண்டைபோடுவதற்காக வந்திருக்கிறவர்களை யுள்ளபடி பார்ப்பதற்காக, அப்படிப் பார்க்கத்தகுந்த இடத்தில் தேரை நிறுத்துமென்று சொன்னான்.

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑍋 𑌗𑍁𑌡𑌾𑌕𑍇𑌶𑍇𑌨 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌸𑍇𑌨𑌯𑍋𑌰𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌯𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌰𑌥𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ॥௨௪॥
𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚 𑌮𑌹𑍀𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌾𑌮𑍍 ।
𑌉𑌵𑌾𑌚 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍈𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌮𑌵𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍𑌕𑍁𑌰𑍂𑌨𑌿𑌤𑌿 ॥

அந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனும் அவன் ஏவினவுடனேயே பீஷ்மாசாரியர் துரோணாசாரியர் முதலான எல்லாராஜாக்களும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கையில் அவன் சொன்னபடி செய்தான். உங்களைச் சேர்ந்தவர்களான துர்யோதனன் முதலானவர்கள் உங்களை ஜயிக்கிறது இப்படி யிருக்கிறதென்றும் சொன்னான்.

எவர்களுடன் நான் சண்டைபோடவேண்டியதோ, அவர்களை நான் பார்க்கிறவரையில் என்னுடைய தேரை இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் நடுவில் நிறுத்தும்.

(23) கெட்ட புத்தியுள்ள துர்யோதனனுக்கு ஸஹாயஞ் செய்வதற்காக இங்கே வந்திருக்கிறவர்களை நான் பார்க்கிறேன்—என்று.

(24-25) ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறான்—இப்படி அர்ஜுநனால் சொல்லப்பட்ட ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் இரண்டு ஸேனைகளுக்கும் நடுவில் தேரை நிறுத்தி, "அர்ஜுநா! இந்தச் சண்டைக்காக வந்து சேர்ந்திருக்கிற கௌரவர்களைப்பார்" என்று சொன்னார்.

𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 𑌪𑌿𑌤𑍄𑌨𑌥 𑌪𑌿𑌤𑌾
𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 । 𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌾𑌤𑍁𑌲𑌾𑌨𑍍 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌤𑍄𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍
𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌖𑍀𑌂𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥ ॥௨௬॥

𑌶𑍍𑌵𑌶𑍁𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌸𑍇𑌨𑌯𑍋𑌰𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 ।
𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌮𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌸 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍂𑌨𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 ॥
𑌕𑍃𑌪𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌯𑌾𑌽𑌽𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌵𑌿𑌷𑍀𑌦𑌨𑍍𑌨𑌿𑌦𑌮𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌤𑍍 ।

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑍇𑌮𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌯𑍁𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑍁𑌂 𑌸𑌮𑍁𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥௨௮॥
𑌸𑍀𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌮 𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌮𑍁𑌖𑌂 𑌚 𑌪𑌰𑌿𑌶𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌵𑍇𑌪𑌥𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌮𑍇 𑌰𑍋𑌮𑌹𑌰𑍍𑌷𑌶𑍍𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௨௯॥

𑌗𑌾𑌣𑍍𑌡𑍀𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌰𑌂𑌸𑌤𑍇 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌦𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌨 𑌚 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌮𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌤𑍁𑌂 𑌭𑍍𑌰𑌮𑌤𑍀𑌵 𑌚 𑌮𑍇 𑌮𑌨𑌃 ॥ ॥௩௰॥

𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍇𑌶𑌵 ।
𑌨 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌮𑌾𑌹𑌵𑍇 ॥ ॥௩௧॥

(26—27½) அர்ஜுநன் அங்கு இரண்டுஸேனைகளிலும் தகப்பனார்கள்; பாட்டனார்கள், ஆசாரியர்கள், அம்மான்கள், கூடப்பிறந்தவர்கள், பிள்ளைகள், பேரன்கள், தோழன்கள், மாமனார்கள் இன்னும் வேண்டியவர்களிருப்பதைப் பார்த்தான். அவன் எல்லாபந்துக்களிப்படி யிருப்பதைப் பார்த்து மிகுந்தஇரக்கமுண்டாகி வருத்தப்பட்டு ஸ்ரீகிருஷ்ணனைப் பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

(28—29) கிருஷ்ணா! சண்டைபோட ஆசைப்பட்டு இங்கே வந்து சேர்ந்திருக்கிற இந்த என்னுடைய பந்துக்களின் கூட்டத்தைப் பார்த்து என் உடம்பு வருத்தப்படுகிறது. முக முலர்ந்து போகிறது. என் உடம்பில் ஒரு நடுக்கலும் ஓர் மயிர்கூச்சலுமுண்டாகிறது.

(30) காண்டீவம் என்கிற வில்லானது கையினின்றும் நழுவுகிறது. என் உடம்பின் தோலானது நெருப்பினால் கொளுத்தப் படுகிறதுபோலிருக்கிறது. எனக்கு நிற்கமுடியவில்லை. என் மனது சுற்றுகிறது.

(31) கெட்ட நிமித்தங்களை நான் பார்க்கிறேன். பந்துக்களைச் சண்டையில் கொன்று உண்டாகும் க்ஷேமம் இன்னதென்று தெரியவில்லை.

𑌨 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌵𑌿𑌜𑌯𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌨 𑌚 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌨𑌿 𑌚 ।
𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦 𑌕𑌿𑌂 𑌭𑍋𑌗𑍈𑌰𑍍𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌾 ॥௩௨॥
𑌯𑍇𑌷𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌨𑍋 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌨𑌿 𑌚 ।
𑌤 𑌇𑌮𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌧𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌚 ॥௩௩॥

𑌆𑌚𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌚 𑌪𑌿𑌤𑌾𑌮𑌹𑌾𑌃 ।
𑌮𑌾𑌤𑍁𑌲𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌵𑌶𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍌𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌯𑌾𑌲𑌾𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥
𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌘𑍍𑌨𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨 ।
𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌲𑍋𑌕𑍍𑌯𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃 𑌕𑌿𑌂 𑌨𑍁 𑌮𑌹𑍀𑌕𑍃𑌤𑍇 ॥
𑌨𑌿𑌹𑌤𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌨𑌃 𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 ।
𑌪𑌾𑌪𑌮𑍇𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑍇𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌹𑌤𑍍𑌵𑍈𑌤𑌾𑌨𑌾𑌤𑌤𑌾𑌯𑌿𑌨𑌃 ॥௩௬॥
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌨𑌾𑌰𑍍𑌹𑌾 𑌵𑌯𑌂 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌵𑌬𑌾𑌨𑍍𑌧𑌵𑌾𑌨𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑌜𑌨𑌂 𑌹𑌿 𑌕𑌥𑌂 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌖𑌿𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮 𑌮𑌾𑌧𑌵 ॥ ॥௩௭॥

---

(32) நான் விஜயத்தையாவது ராஜ்யத்தையாவது ஸுகங்களையாவது ஆசைப்படவில்லை. நமக்கு ராஜ்யத்தினாலாவது போகங்களினாலாவது உயிரோடிருப்பதனாலாவது என்ன பிரயோஜனம்.

(33—35) எவர்களுக்காக நாம் ராஜ்யத்தையும் போகங்களையும் ஸுகங்களையும் தேடுகிறோமோ, அவர்கள் பிராணன்களையும் தனங்களையும் விட்டுவிட்டுச் சண்டைக்கு வந்திருக்கிறார்கள். அவர்களாவன—ஆசாரியர்கள், தகப்பனார்கள், பிள்ளைகள், பாட்டனார்கள், அம்மான்கள், மாமனார்கள், பேரன்கள், மச்சுனன்கள், ஸம்பந்திகள். இவர்கள் எங்களைக் கொல்லுவதாயிருந்தாலும் மூன்று லோகங்களின் அதிகாரம் வருவதற்காகக்கூட அவர்களை நான் கொல்ல விரும்பவில்லை. இந்த பூமிக்காக எப்படி அவர்களைக் கொல்லுவேன்.

(36) திருதராஷ்ட்ரன் பிள்ளைகளைக்கொன்று எங்களுக்கு என்ன ப்ரீதி புண்டாகும். இந்த ஆததாயிகளைக்கொல்லுவதாலே பாபமே நம்மிடம் வந்து சேரும். (நெருப்பு வைக்கிறவன், விஷம் கொடுக்கிறவன், ஆயுதத்தைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டு கொல்ல வருகிறவன், பணத்தைத் திருடியவன், பூமியை அபஹரித்தவன், பத்நியை அபஹரித்தவன்-இந்த ஆறு பெயர்களும் ஆததாயிகள்.)

(37) ஆகையாலே திருதராஷ்ட்ரன் பிள்ளைகளையும் அவர்கள் பந்துக்களையும் கொல்லுவது நமக்குத்தகுந்ததன்று. பந்துக்களைக்கொன்று எப்படி ஸுகமுள்ளவர்களாக இருப்போம்.

யத்யப்யேதே ந பஶ்யந்தி லோபோபஹதசேதஸ: ।
குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் மித்ரத்ரோஹே ச பாதகம் ॥௩௮॥
கதம் ந ஜ்ஞேயமஸ்மாபி: பாபாதஸ்மாந்நிவர்திதும் ।
குலக்ஷயக்ருதம் தோஷம் ப்ரபஶ்யத்பிர்ஜநார்தந ॥ ॥௩௯॥
குலக்ஷயே ப்ரணஶ்யந்தி குலதர்மா: ஸநாதநா: ।
தர்மே நஷ்டே குலம் க்ருத்ஸ்நமதர்மோ(அ)பிபவத்யுத ॥௪௰॥
அதர்மாபிபவாத் க்ருஷ்ண ப்ரதுஷ்யந்தி குலஸ்த்ரிய: ।
ஸ்த்ரீஷு துஷ்டாஸு வார்ஷ்ணேய ஜாயதே வர்ணஸங்கர: ॥
ஸங்கரோ நரகாயைவ குலக்நாநாம் குலஸ்ய ச ।
பதந்தி பிதரோ ஹ்யேஷாம் லுப்தபிண்டோதகக்ரியா: ॥௪௨॥
தோஷைரேதை: குலக்நாநாம் வர்ணஸங்கரகாரகை: ।
உத்ஸாத்யந்தே ஜாதிதர்மா: குலதர்மாஶ்ச ஶாஶ்வதா: ॥ ॥௪௩॥

(38–39) இவர்கள் ராஜ்யம் வேண்டுமென்கிற ஆசையாலே புத்தி கெட்டுப்போய் குலங்களை நாசப்பண்ணுவதாலே யுண்டான தோஷத்தையும், சிநேகிதர்களுக்குக் கெடுதல் பண்ணுவதாலுண்டாகும் பாபத்தையும் பார்க்காமல் போனபோதிலும், நாம் இந்தப் பாபத்திலிருந்து விலகவேண்டுமென்று எப்படித் தெரிந்து கொள்ளாமலிருக்கக்கூடும்.

(40) குலங்கள் நாசத்தை யடைந்தால் குலங்களில் எப்போதுமுள்ள தர்மங்கள் போய்விடும். தர்மம் போனால் எல்லாக் குலங்களையும் அதர்மம் வந்து பீடிக்கும்.

(41) அதர்மத்தினால் பீடிக்கப்பட்டால் குலஸ்திரீகள் கெட்டுப் போவார்கள். ஸ்திரீகள் கெட்டுப்போனால் ஜாதிகள் கலந்து விடும்.

(42) ஜாதிகளைக்கலப்பதானது குலங்களையும் குலங்களைக் கெடுத்தவர்களையும் நரகத்தில் விழும்படி செய்யும். அப்போது அவர்களுடைய பித்ருக்களுக்கு சிராத்தமும் தர்ப்பணமுமில்லாமல் அவர்கள் நரகத்தில் விழுவார்கள்.

(43) இப்படிக்குலத்தைக் கெடுத்தவர்களுடைய ஜாதிகளைக் கலக்கும்படி செய்யும் இந்த தோஷங்களாலே எப்போதுமிருக்கிற ஜாதிகளின் தர்மங்களும் குலங்களின் தர்மங்களும் கெட்டுப்போய்விடும்.

உத்ஸந்நகுலதர்மாணாம் மநுஷ்யாணாம் ஜநார்தந ।
நரகே நியதம் வாஸோ பவதீத்யநுஶுஶ்ரும ॥ ॥௪௪॥

அஹோ பத மஹத்பாபம் கர்தும் வ்யவஸிதா வயம் ।
யத்ராஜ்யஸுகலோபேந ஹந்தும் ஸ்வஜநமுத்யதா: ॥௪௫॥

யதி மாமப்ரதீகாரமஶஸ்த்ரம் ஶஸ்த்ரபாணய: ।
தார்தராஷ்ட்ரா ரணே ஹந்யுஸ்தந்மே க்ஷேமதரம் பவேத் ॥

ஸஞ்ஜய உவாச—

ஏவமுக்த்வார்ஜுந: ஸங்க்யே ரதோபஸ்த உபாவிஶத் ।
விஸ்ருஜ்ய ஸஶரம் சாபம் ஶோகஸம்விக்நமாநஸ: ॥ ॥௪௭॥

இதி ஶ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே அர்ஜுநவிஷாதயோகோ நாம ப்ரதமோऽத்யாய: ॥

இப்படி துரியோதநன் தனக்கு ஜபம் கிடைக்காமல் போகுமோவென்று வருத்தப்பட்டான். அர்ஜுநனே பெரிதான மனதுள்ளவன். துர்யோதநன் முதலானவர்கள் உறவு என்று பெயரேயொழிய பெரியசத்ருக்கள். அவர்களை ஜயித்து மூன்று

---

(44) இப்படிக்குலதர்மங்கள் கெட்டுப்போவதினுல் மனுஷ்யர்கள் நரகத்தில் எப்போதுமிருக்கவேண்டும். இப்படிப்பெரியோர் சொல்லக் கேட்டிருக்கிறோம்.

(45) ஐயோ! ராஜ்யத்தையும் ஸுகத்தையும் ஆசைப்பட்டுப் பந்துக்களைக்கொல்லத் தயாராயிருக்கிற நாம் மிகவும் பெரியபாபத்தைச் செய்யத் துணிந்து விட்டோமே.

(46) நான் கையில் ஆயுதங்களை யெடுக்காமல் ஒன்றும் பதில் செய்யாமலிருக்கையில் திருதராஷ்ட்ரன் பிள்ளைகள் ஆயுதங்களைக் கையில் எடுத்துக்கொண்டுச் சண்டையில் என்னைக் கொன்றுல் அது எனக்கு மிகவும் நல்லது.

(47) ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறுன்—அர்ஜுநன் இப்படிச் சொல்லி வில்லையும் பாணங்களையும் போட்டுவிட்டு மனதில் துக்கமுள்ளவனுய் யுத்தம் செய்யாமல் ரதத்தின் நடுவில் உட்கார்ந்துகொண்டான்.

லோகங்கள் வருவதையும் த்ருணமாக நினைத்தான். மிகவும் தயையுள்ளவன். மிகுந்த சத்ருக்களுடைய துக்கத்தைக்கூடப்பொறுக்காதவன். நீடித்த உறவுள்ளவன். துர்யோதநன் அநேகவித பெரிய தொந்திரவுகளைச் செய்தாலும் அவர்களிடத்திலிவனுக்கு உறவு வளருகிறது. மிகுந்த தர்மத்தைப் பண்ணுகிறவன். ஆசாரியர்கள் ஆததாயிகக்ஷியில் சேர்ந்தாலும் அவர்களை யொன்றும் செய்பக்கூடாதென்று நினைத்தவன். இப்படிப்பட்ட அர்ஜுநன் ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் சொன்ன வார்த்தையைக் கேட்டு,அவனைக் குடும்பத்தோடு அரக்குமாளிகையில் வைத்துக் கொளுத்த ஆரம்பித்தது முதலான மிகுந்த கடுமையான தொந்திரவுகளைப் பலதடவை செய்திருந்தபோதிலும், ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய உதவியால் தன்னாலிவர்கள் எல்லாரும் கட்டாயம் கொல்லப்படுவர்கள் என்று தீர்மானித்து, பந்துக்கள் என்ற ஸ்நேஹத்தாலும், உயர்ந்த தயையாலும், ஆசாரியர்கள் தாதா இவர்களைக்கொன்றால் பாபமுண்டாகுமென்று பயத்தாலும் எல்லாவுடம்பும் எல்லையில்லாமல் குன்றிப்போய், யார் என்ன சொன்னாலும் சண்டைப் படமாட்டேன் என்று சொல்லி, பந்துக்கள் செத்துப்போகிறார்களே என்கிற துக்கத்தாலே மனது மிகவும் ஒடுங்கி வில்லையும் பாணத்தையும் திரும்பி எடுக்கிறதில்லையென்று கீழேபோட்டுத் தேரின் நடுவில் உட்கார்ந்து விட்டான்.

முதல் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

இரண்டாவது அத்தியாயம்.

ஸஞ்ஜய உவாச—

தம் ததா க்ருபயாவிஷ்டமச்ருபூர்ணாகுலேக்ஷணம் ।
விஷீதந்தமிதம் வாக்யமுவாச மதுஸூதந: ॥ ॥௧॥

ஸ்ரீ பகவாநுவாச—

குதஸ்த்வா கச்மலமிதம் விஷமே ஸமுபஸ்திதம் ।
அநார்யஜுஷ்டமஸ்வர்க்யமகீர்த்திகரமர்ஜுந ॥ ॥௨॥

க்லைப்யம் மா ஸ்ம கம: பார்த்த நைதத்த்வய்யுபபத்யதே ।
க்ஷுத்ரம் ஹ்ருதயதௌர்பல்யம் த்யக்த்வோத்திஷ்ட பரந்தப ॥௩॥

இப்படி அர்ஜுநன் உட்கார்ந்தபோது, வரத்தகாத இடத்தில் இப்படிப்பட்ட வருத்தம் என்னமாய் உனக்கு வந்தது என்று வைது, இந்த வருத்தத்தை விட்டுச் சண்டைக்குக் கிளம்பு. இது இந்த காலத்திலும் இவர்கள் விஷயத்திலும் வரத்தகுந்ததன்று. இது நன்றாய் தெரியாதவர்களுக்கு வரத்தகுந்தது. வேறு உலகத்திற்குப் போவதற்கு இடைஞ்சலானது. இந்த லோகத்திலும் கெட்ட பெயரை யுண்டு பண்ணும். மிகவும் இளப்பமானது. மனதின் கோழைத்தனத்தினு லுண்டானது—என்று ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் சொன்னார்.

(அவதாரிகை) அர்ஜுனன் கீழுண்டான ஸ்நேஹம், தயை, பயம் போகாததினால் ஸ்ரீகிருஷ்ணன் சொன்னதைத் தனக்கு மிகவும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதென்று அறியாமல் மறுபடியும் சொன்னான்—

அர்ஜுந உவாச—

கதம் பீஷ்மமஹம் ஸங்க்யே த்ரோணம் ச மதுஸூதந ।
இஷுபி: ப்ரதியோத்ஸ்யாமி பூஜார்ஹாவரிஸூதந ॥௪॥

---

(1) இப்படி இரக்கப்பட்டு கண்களில் தண்ணீர் ததும்பத் துக்கப்படும் அர்ஜுநனைப் பார்த்துப் பகவான் இந்த வார்த்தையைச் சொல்லுகிறார்.

𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍁𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌭𑍋
𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌭𑍈𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌪𑍀𑌹 𑌲𑍋𑌕𑍇 । 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌗𑍁
𑌰𑍂𑌨𑌿𑌹𑍈𑌵 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌯 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌰𑍁𑌧𑌿𑌰𑌪𑍍𑌰𑌦𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍 ॥ ॥௫॥

𑌨 𑌚𑍈𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌮𑌃 𑌕𑌤𑌰𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌗𑌰𑍀𑌯𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌜𑌯𑍇𑌮 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑌾
𑌨𑍋 𑌜𑌯𑍇𑌯𑍁𑌃 । 𑌯𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌹𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌜𑌿𑌜𑍀𑌵𑌿𑌷𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿
𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌤𑌰𑌾𑌷𑍍𑌟𑍍𑌰𑌾𑌃 ॥ ॥௬॥

𑌕𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑍍𑌯𑌦𑍋𑌷𑍋𑌪𑌹𑌤𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂
𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑌚𑍇𑌤𑌾𑌃 । 𑌯𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿
𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌶𑌾𑌧𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍 ॥ ॥௭॥

𑌨 𑌹𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌮𑌾𑌪𑌨𑍁𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌚𑍍𑌛𑍋𑌕𑌮𑍁𑌚𑍍𑌛𑍋
𑌷𑌣𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌮𑍍 । 𑌅𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌭𑍂𑌮𑌾𑌵𑌸𑌪𑌤𑍍𑌨𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌰𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂
𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌚𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥ ॥௮॥

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚 —

𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶𑌂 𑌗𑍁𑌡𑌾𑌕𑍇𑌶𑌃 𑌪𑌰𑌂𑌤𑌪𑌃 ।
𑌨 𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌗𑍋𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌂 𑌬𑌭𑍂𑌵 𑌹 ॥௯॥

---

(6) நாம் அவர்களை ஜயிப்போமா? அல்லது அவர்கள் நம்மை ஜயிப்பார்களா? இந்த இரண்டில் எது மிகவும் நல்லதுஎன்று எனக்குத் தெரியவில்லை. எந்த திருதராஷ்டிரன் பிள்ளைகளைக் கொன்று நாம் உயிரோடிருக்க ஆசைப்படவில்லையோ, அவர்கள் முன்னால் இருக்கிறார்கள்.

(7) துக்கம் என்கிற தோஷத்தினால் என் ஸ்வபாவம் கெட்டுப்போயிருக்கிறது. எது தர்மம் என்று எனக்குத் தோன்றவில்லை. உம்மைக் கேட்கிறேன். எது எனக்கு நல்லதென்று உம்மால் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருக்கிறதோ, அதை எனக்குச் சொல்லும். உமக்கு நான் சிஷ்யன். உம்முடைய திருவடியைப் பிடித்துக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ளுகிறேன். நீர் என்னை "இப்படிச் செய்" என்று சொல்லும்.

(8) பூமியில் ஒருவித இடைஞ்சலுமில்லாமல் நிறைந்த ராஜ்யத்தையும் தேவர்களுடைய அதிகாரத்தையும் அடைந்தபோதிலும் எனக்கு உண்டாயிருக்கும் இந்திரியங்களை உலர்த்தும்படியான துக்கமானது போகாதென்று தோன்றுகிறது. அதையெப்படிப் போக்குவேனென்று எனக்குத் தெரியவில்லை.

மிருந்த மரியாதை பண்ணத்தகுந்த பீஷ்மர் துரோணர் முத லான ஆசாரியர்களை நான் எப்படிக் கொல்லுவேன். போகங்களை அநுபவிக்க வேண்டுமென்றுமிகவும் ஆசையுள்ளவர்களைக்கொன்று, அவர்கள் அநுபவித்த ஸுகங்களை அவர்கள் ரத்தத்தை ஊர்கா யாக வைத்துக்கொண்டு அந்த இடங்களிலேயே யிருந்துகொண்டு எப்படி அநுபவிப்பேன். இது இலையில் சோற்றைப் போட்டுக் கொண்டு சாப்பிடுவதற்குப் பசியுடன் உட்கார்ந்த ஒருவனை கொலைசெய்து அதேயிடத்தில் உட்கார்ந்து கொண்டு அந்தச் சோற்றைச் சாப்பிடுவதுபோலிருக்கிறது. நான் அதைச் செய் யத்தகுந்தவனோ? நீ இப்படிச் சண்டையை ஆரம்பித்து நடுவில் நின்று விட்டால், அவர்கள் உன்னைப் பலாத்காரமாய் கொலை செய்வார்களேயென்றால்-அப்படியேயாகட்டும், அதர்மமாக அவர் களைக்கொன்று ஜயத்தை அடைவதைக் காட்டிலும் தர்மத்தையும் அதர்மத்தையும் தெரியாத அவர்களால் கொல்லப்படுவது நமக்கு நல்லது என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது—என்றிப்படிச் சொல்லி "உம்மை மிகவும் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். நான் உம் மால் ஆளத்தகுந்தவன். எனக்கு எது நல்லது என்று உமக்குத் தீர்மானமாய்த் தோன்றுகிறதோ, அதைச் சொல்லவேணும்" என்று மிகவும் தவித்து ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் திருவடிகளில் விழுந் தான். இப்படித் தப்பான ஸ்நேஹத்தாலும் தயையாலும் ஸ்வ பாவம் மாறி க்ஷத்திரியர்களுக்கு உயர்ந்த தர்மமான சண்டை யைப் பாபமென்று நினைத்து தர்மத்தை யறியவேணுமென்று அர் ஜுநன் திருவடிகளில் விழுந்தவுடன், இவனுக்குண்டான தப்பு நினைவானது—ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிவதாலும்,பலனில் ஆசை யில்லாமல் சண்டையைச் செய்வது ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு வழியென்று அறிவதினாலும்தான் போகும், இந்த இரண்டு அறி வும் இல்லாவிட்டால் போகாது—என்று எண்ணி, மஹாபுருஷனான பகவான் ஆத்மாவைப்பற்றின சாஸ்திரத்தைச் சொல்ல ஆரம்பித் தான். அவர் இதைச் சொல்லுவதற்கு எங்கேயிடம் அகப்படப் போகிறதென்று பார்த்துக்கொண்டிருந்தார். அர்ஜுநனிப்படி வருத்தப்பட்டுக் கேட்டுக் கொண்டதாலே அவர் விரும்பின வியா ஜம் அகப்பட்டது. ஸ்ரீ கீதையினுடைய அபிப்ராயத்தைச் சுருக்

கமாய் அருளிச்செய்த ஸ்ரீ ஆளவந்தார் கீதார்த்த ஸங்க்ரஹ மென்கிற புஸ்தகத்தில் இதேஸங்கதியை யருளிச்செய்திருக்கிறார்.

தமுவாச ஹ்ருஷீகேஶ: ப்ரஹஸந்நிவ பாரத ।
ஸேநயோருபயோர்மத்யே விஷீதந்தமிதம் வச: ॥௰॥

இப்படி உடம்புவேறு ஆத்மாவேறு என்று தெரியாமல் வருத்தப்பட்டு, அது தெரிந்ததுபோல் தர்மத்தையும் பேசி, இப்படி ஒன்றோடொன்றுசேராத இரண்டு குணங்களையுடையவனாய், சண்டைக்குத் தயாராயிருந்த இரண்டு ஸேனைகளின் நடுவில் ஒரு காரணமில்லாமல் ஆரம்பித்த வேலையை அடியோடு விட்ட அர்ஜுநனைப்பார்த்து, மஹாபுருஷன் 1 பரிஹாஸவார்த்தை சொல்வது போல்உபதேசித்தான். ஜீவாத்மாவின் உண்மையையும், பரமாத்மாவின் உண்மையையும், அவைகளை யடைவதற்கு உபாயமான கர்மயோகத்தையும்,ஞானயோகத்தையும், பக்தியோகத்தையும் இந்த அத்தியாயம் 12-வது சுலோகம் முதல் 18-வது அத்தியாயம் 66 வது சுலோகம் வரையிலுள்ள வார்த்தைகளாலே சொன்னார்.(10)

ஸ்ரீ பகவாநுவாச—

அஶோச்யாநந்வஶோசஸ்த்வம் ப்ரஜ்ஞாவாதாம்ஶ்ச பாஷஸே ।
கதாஸூநகதாஸூம்ஶ்ச நாநுஶோசந்தி பண்டிதா: ॥௧௧॥

பகவான் சொல்லுகிறார்— வருத்தப்படத்தகாத ஸங்கதிகளுக்கு வருத்தப்படுகிறாய். உடம்பையும் ஆத்மாவையும் தெரிந்தவன் போலும் பேசுகிறாய். உண்மையாக இவைகளைத் தெரிந்தவர்களுக்கு 2 உடம்பைப் பற்றியும் ஆத்மாவைப் பற்றியும் கொஞ்சமேனும் வருத்தப்பட நியாயமில்லை. ஆதலால் நீ வருத்தப்படுவ

1. பரிஹாஸவார்த்தை யென்பதற்கு, வேதார்த்தங்களாகிற காட்டில் மறைந்திருக்கிற உயர்ந்த அர்த்தங்களை வருத்தமில்லாமல் சொன்னாரென்றும், அதைக் குழந்தைகள்கூட லகுவாய்த் தெரிந்துகொள்ளக் கூடுமென்றும், அது வேதஸாரமுள்ள தென்றும் கருத்து.

2. மூலத்தில் 'கதாஸூந்' என்றும், "அகதாஸூந்" என்றும் இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. 'கதாஸூந்' என்பதற்கு உயிர்போனது என்று அர்த்தம். 'அகதாஸூந்' என்பதற்கு உயிர்போகாதது என்று

தும் தர்மம் பேசுவதும் ஒன்றுக்கொன்று சேரவில்லை. ஆகையால் அழிவுள்ள உடம்பையும், அதைக்காட்டிலும் வேறான அழி வில்லாத ஆத்மாவையும், அந்த ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிவ தற்குச் சண்டை முதலான தர்மங்கள் உபாயம் என்பதையும் நீ 1 அறியவில்லை. இந்தச் சண்டையை ராஜ்ஜியம் முதலான பிர யோஜனங்களை உத்தேசிக்காமல் செய்வது ஆத்மாவை யுள்ளபடி அறிவதற்கு உபாயம். 2 ஆத்மாவுக்குப் பிறப்புமில்லை, சாவு மில்லை. இரண்டு தகடு சேர்ந்தால் ஒருகுடமாகிறது. அவைகள் பிரிந்தால் குடம் அழிகிறது. அதுபோல ஆத்மாவானது சில அவயவங்கள் சேர்ந்து உண்டானதன்று. அவைகள் பிரிந்து அழி வதுமன்று. ஆகையால் எப்பொழுதும் அது இருக்கிறது. அதைப் பற்றி வருத்தப்பட. நியாயமில்லை. உடம்போ அறிவில்லாதது. சின்னதாயிருந்து பெரிதாகிறது. பிறகு இளைக்கிறது, அழிந்தும் போகிறது. பிறப்பும் அழிவும் அதற்கு ஸ்வபாவம். அதைப்பற்றி யும் வருத்தப்பட நியாயமில்லை. ஏரி ஜலம் தேங்குகிறதே யென் றும், ஆறு ஜலம் போகிறதே யென்றும் எவனாவது வருத்தப்படு வனோ? அதற்கு அது ஸ்வபாவம். அதுபோல.

அவ—முதலில் ஆத்மாவினுடைய ஸ்வபாவத்தைக்கேள்—

நத்வேவாஹம் ஜாது நாஸம் நத்வம் நேமே ஜநாதிபா: ।
நசைவ ந பவிஷ்யாம: ஸர்வே வயமத: பரம் ॥ ॥ கஉ ॥

எல்லா லோகங்களுக்கும் யஜமானனான நான் இந்த க்ஷணத் திற்கு முன்னாலே இதுமுதலென்றில்லாத காலத்தில் எப்போதா வது இல்லையென்கிறதில்லை. எப்போதுமிருந்தேன். என்னால் ஆளப்படுகிற நீயும் மற்ற இவர்களும் இல்லையென்பதில்லை. இருக்

அர்த்தம். இந்த விடத்தில் உடம்பையும் ஆத்மாவையும் பற்றி சொல்லு கிறதாகையால் அழிவதையே இயற்கையாயுடைய உடம்பை 'கதாஸூந்' என்றும், எப்பொழுதும் அழிவில்லாத ஆத்மாவை "அகதாஸூந்" என் றும் சொல்லியிருக்கிறது.

1. இது இந்த அத்தியாயம் 47—53 சுலோகங்களில் சொல்லு மர்த்தத்தை நினைத்து எழுதப்பட்டது.

2. இது 17—30 சுலோகங்களின் கருத்து.

கவேயிருந்தீர்கள். நானும் நீயும் மற்றவர்களுமாகிய எல்லாரும் இந்த நிமிஷத்துக்குமேலே வரப்போகிற காலத்தில் முழுவதிலும் இருக்கப்போகிறதில்லையென்பதில்லை. இருக்கத்தான் போகிறோம். 1 எல்லா லோகத்துக்கும் யஜமானனான நான் எப்படி அழிவில்லாதவன் என்பதில் ஸந்தேஹமில்லையோ, அதேமாதிரி ஜீவன்களான நீங்களும் அழிவில்லாதவர்களென்றே நினைத்துக்கொள்.

ஒரு விண்ணப்பம்—ஜீவன்களான நமக்கு மனித ஜன்மம் நேர்ந்தது உயர்ந்த பாக்கியத்தாலே. அதிலும் வேதத்தைச் சொல்லும்படியான ஜந்மம் நேர்ந்தது இன்னுமுயர்ந்த பாக்கியத்தாலே. நாமெல்லாரும் வேதத்தில் சொல்லியிருக்கும் ஸங்கதிகளை வற்கணவே அறியாமையால் அவைகளை அறிவதற்கு மிகவும் பாடுபடுகிறோம். ஒருவர் ஒருவிதமாய் அர்த்தம் பண்ணினார். அதற்குப் பிறகு இன்னொருவர் அதில் சில குற்றங்களைக்காட்டி வேறுவிதமாய் அர்த்தஞ் சொன்னார். இரண்டாவது அர்த்தம் எழுதுவதற்கு முன்னே முதல் அர்த்தத்தையே யெல்லாரும் ஸரியான அர்த்தம் என்று நினைத்தார்கள். இரண்டாவது அர்த்தம் எழுதின பிறகு ஒருவன் என்ன செய்யவேண்டும். இரண்டையும் பார்த்து எது ஸரியோ அதை யெடுத்துக் கொள்ளவேண்டும். வேதத்தின் உண்மையான அர்த்தத்தை அறிவதற்கு ஆசையிருந்தால் விசாரிப்பதில் எப்படிச்சண்டையுண்டாகும். இரண்டாவது அர்த்தம் எழுதின பிறகு முதல் அர்த்தத்திலும் ஸந்தேஹம் வரக்கூடுமாகையால், முதல் அர்த்தமிருக்கையில் இரண்டாவது அர்த்தத்திலும் ஸந்தேஹம் வரக்கூடுமாகையால் ஒருவனும் ஒரு அர்த்தத்தைத்தன்னுடைய கக்ஷியென்று அபிமானம் வைக்கக்

1. அர்ஜுனன் அனேகருஷிகளின் உபதேசங்களாலே ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் எல்லாவுலகங்களுக்கும் யஜமானன் என்றும், அவர் எப்போதுமிருக்கிறாரென்றும் தெரிந்தவன். இதை அவனுக்கு உபதேசஞ் செய்யவேண்டியதில்லை. ஆகையாலே அதை உதாரணமாகச் சொன்னபடி. உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாக ஆத்மாவொன்று இருக்கிறதென்று அவனுக்குத் தெரியும். ஆனால் அது உடம்போடு பிறந்து உடம்பு அழியும்போது அழியுமோவென்று ஸந்தேஹம் மாத்திரமிருந்தது. அந்த ஸந்தேஹத்தை மாத்திரம் இந்த பகவான் தீர்க்கிறார்.

கூடாது. இப்படி இரண்டையும் ஒத்துப் பார்க்கக்கூடிய உயர்ந்த புத்தியில்லாதவர்கள் எப்படியாவது இருக்கலாம். தகுந்த புத்திமான்கள் இந்த இரண்டையும் ஒத்துப்பார்க்காமலிருப்பதற்குக் காரணமென்ன? வேதத்தின் அர்த்தத்தை உண்மையாய் அறியவேணுமென்று ஆவலில்லாமைதான். மேலும், வேதத்தின் அர்த்தம் உண்மையாய்த் தெரிந்தவனுக்குக் கோபம் கொஞ்சமேனும் வராது. கோபம் வருகிறவனுக்கு அதின் அர்த்தம் ஸரியாய் தெரியவில்லையென்றே சொல்லலாம். இப்படிக்கோபம் வராதவன் இப்போது அகப்படுவது மிகவும் அரிது. இல்லையென்றும் சொல்லமுடியாது. யாராவது ஒருவரிருக்கலாம். ஆகையால் வேதத்தின் அர்த்தத்தை உள்ளபடி அறியவேண்டுமென்று மிகவும் கவலைப்பட்டு, சண்டையைப் பெரிதாக நினைக்காமல், இரண்டு அர்த்தங்களையும் தெரிந்தவர்கள் சேர்ந்து விசாரிக்க வேண்டும். பிள்ளை பெண்டாட்டிகள்மேல் ஆசை அதிகமாயிருப்பதால், அவர்களிடத்தில் சண்டையேயுண்டாகாது. அப்படி உண்டானாலும் நிலைநிற்காது, அதுபோல அர்த்தத்தை உள்ளபடி அறிவதற்கு ஆவலிருந்தால், சண்டையுண்டாகாது. உண்டானாலும் சீக்கிரம் போய்விடும். சங்கராசாரியர் என்கிற மஹானும் பௌத்தமதத்தைத் தூஷித்துத்தானே பாஷியமெழுதினர். அதேமாதிரி சங்கராசாரியர் எழுதிய அர்த்தங்களில் குற்றமிருப்பதாக ஸ்ரீ வைஷ்ணவ மதப்பிரவர்த்தகரான ஸ்ரீமத் ராமாநுஜாசாரியர் எழுதியிருக்கிறார். அவைகளை நாமிரண்டு மதக்காரர்களும் சேர்ந்து கவனிக்கவேண்டும். ஒரு மதத்தை இன்னொருவன் தூஷிக்கும்போது கடுமையாக வைவது இந்த காலத்தில் கூடாது. மஹான்கள்கள் வைதது த்வேஷத்தினாலன்று; பிரீதியினாலேதான். தகப்பன் பிள்ளைகளை வைவதுபோல.

இந்த இடத்தில் அத்வைதமதத்தில் சில குற்றங்களிருப்பதாக ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் அருளிச்செய்கிறார். 1. அவர்கள் ஈசுவரனைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவனில்லை யென்றும், ஈசுவரனே ஜீவன்களாகத்தோன்றுகிறானென்றும் சொல்லுகிறார்கள். அவர்களில் சிலர்—உண்மையாயிருக்கிற உபாதி (காரணம்) சேர்வதினாலே—அது சேர்ந்த பிர்மத்தினுடைய இடம் ஜீவனாக ஆகிறது என்று

சொல்லுகிறார்கள். ஒருவன் மஞ்சளையோ கரியையோ பூசிக் கொண்டஸமயத்தில் அவன் உடம்பு பழைய உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாகத்தோன்றுகிறது. அதுபோல பிரும்மத்தில் சில வஸ்துக்கள் சேர்வதால் பிரும்மத்தைக்காட்டிலும் வேறாக ஜீவன்கள் தோன்றுகிறார்கள். வேறு சிலர் பிரும்மமே அஞ்ஞானத்தாலே (அறியாமையாலே) தன்னை ஜீவன்களாக எண்ணுகிறது என்கிறார்கள். இந்த இரண்டு கக்ஷிகளும் பிசகு. தெரியாமையால் மயங்கின அர்ஜுனனுக்கு அந்த மயக்கம் தீரவேணுமென்று உண்மையான ஸங்கதியை ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் உபதேசிக்கிற ஸமயத்தில், நான்-நீ-இவர்கள்-நாம் எல்லோரும் என்று சொன்னபடியால் கணக்கில்லாத ஜீவன்களுக்குள் ஒருவருக்கொருவர் வேறுபாடும், அவர்களுக்கு ஈசுவரனைக்காட்டிலும் வேறுபாடும் இருப்பது உண்மையென்று ஏற்படுகிறது.

2. மேலும், முதலாவது பக்ஷத்தில் ஈசுவரனுக்கும் ஜீவன்களுக்கும் வேறுபாடு உண்மையல்ல, உபாதிபோனால் பேதம் போய்விடும். மஞ்சளையும் கரியையும் அலம்பினால், அவைகளாலே தோன்றின பேதம் போய்விடுமே, அது உண்மையல்லவே. வேதத்திலும் "அழிவில்லாதவர்களும் அறிவுள்ளவர்களுமான அனேக ஆத்மாக்களுக்கு இஷ்டங்களை அழிவில்லாதவனும் அறிவுள்ளவனுமான ஒரு ஈசுவரன் கொடுக்கிறான்" என்று சொல்லப்படுகிறது. அதில் ஜீவன்கள் அனேகம் பேர்களென்றும், அவர்களைக் காட்டிலும் ஈசுவரன் வேறென்றும், அவர்களுக்கு அவன் யஜமானனென்றும் ஏற்படுகிறது.

3. இரண்டாவது பக்ஷத்திலும் குற்றமுண்டு. மஹாபுருஷனும் தன் ஸ்வரூபத்தினுடைய உண்மையை யறிந்தவனுமிருந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு அஞ்ஞானமும், அதினாலுண்டான அனேக வஸ்துக்கள் இருப்பதாகத்தோற்றமும்இல்லையாகையால், அர்ஜுனன் என்று ஒருவனிருப்பதாகத் தோன்றி, அவனுடன் பேசுவது எப்படிக் கூடும். தெரிந்தவன் கண்ணாடியைப் பார்க்கும்போது அதில் தோன்றுகிற பிரதி பிம்பத்தோடு பேசுவனோ? குழந்தைகளன்றோ அப்படிச் செய்யும்.

4. பிரும்மத்தைக்காட்டிலும் வேறொன்றில்லை யென்று தெரிந்தவனுக்கும்—கொளுத்தப்பட்ட துணி சற்று நேரம் துணி போல் தோன்றுவதுபோல்—ஜீவன்களிருப்பதாகக கொஞ்சகாலம் தோன்றிக்கொண்டிருக்கும். ஆனல் அதினல் தொந்திரவு இல்லை —என்று இப்படி அவர்கள் ஸமாதானம் சொல்லக்கூடும். அதுவும் பிசகு. ஏனென்றுல்—துணியை கொளுத்தினவனுக்கு அது துணி யாகத் தோன்றினலும், அதை உடுத்த ஆரம்பிப்பனே? வெய்யில் வேளையில் ஒரு மைதானத்தில் ஜலம் ஓடுவதுபோல் தோன்றும். அது உண்மையில் தண்ணீரல்ல என்று அறிந்தவனுக்குத் தண் ணீர் தோன்றினலும், அவன் அதையெடுக்கக் குடம் கொண்டு போவனே? அதுபோல உண்மை யறிந்த ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கு அர் ஜுநன் என்பவன் ஒருவன் முன்னுலிருப்பதாகத் தோன்றின லும், அவனுடன் பேச ஆரம்பிப்பது கூடுமோ?

5. மேலும், ஈசுவரன் முன்பு தன்னை யறியாதிருந்து, பிற கு சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு உண்மையை யறிந்தும், முன்போல வே அவனுக்குத் தப்பாகத் தோற்றம் தோன்றிக்கொண்டே யிரு க்கிறது—என்று சொல்வதும் கூடாது. "அவன் எல்லாவற்றை யும் எப்பொழுதும் நன்று யறிந்தவன்" என்று வேதத்தில் சொல் லுவதும், "எனக்கு எல்லாம் தெரியும்" என்று இந்த ஸ்ரீ கீதை யில் அவன்தானே சொல்லுவதும் விரோதிக்குமே.

6 மேலும், ஸ்ரீகிருஷ்ணனும், இப்போது பரம்பரையாய் சொல்லிக்கொடுக்கிறஆசாரியர்களும்-தங்களுக்குப் பிரும்மத்தைத் தவிர வேறு ஒரு வஸ்துவு மில்லையென்கிற உண்மையான எண்ண மிருக்கும்போது, எதிரில் எல்லாரும் இருப்பதாகத் தோன்றின லும்—இந்த உண்மையான ஸங்கதியை யாருக்குச் சொல்லுகிறுர் கள். கண்ணுடியில் பிரதி பிம்பம்போல் எதிரில் தோன்றுகிறவர் களுக்கு என்றுல்-பிரதி பிம்பமென்று தெரிந்தவர்கள் பிரதி பிம்ப த்தோடு பேசுவார்களோ? கொளுத்தின துணி சற்று நேரம் து ணியாகத் தோன்றுவதுபோல், வேறு வஸ்து இல்லையென்று தோ ன்றினவனுக்கும் வேறு இருப்பதாகத் தோன்றுகிறதென்றும் சொல்ல முடியாது. சாஸ்திரத்தினலே யுண்டாகிற உண்மையான அறிவு-இந்தத் தோற்றத்தையுண்டுபண்ணுகிற அஜ்ஞானத்தையும்

தாலேத்துவிட்டதே. வழியில் கிடந்த பழுதையை ஒருவன் பா ம்பென்று நினைத்து, அந்த வழியில் போகப் பயந்து நின்றான். விளக்கைக் கையில் கொண்டு, அந்தப் பழுதையை மிதித்துக் கொண்டு, எதிரில்வந்த ஒருவன் அவனைப்பார்த்து 'என் நிற்கிறாய்' என்று கேட்க, பாம்பிருக்கிறதென்று பயப்படுகிறேன் என்று அவ ன் சொன்னான். "அது பாம்பல்ல, அது பழுதை, நான் அதை மிதித்துக்கொண்டு வந்தேன்,பயப்படாதே போ" என்று வந்த வன்சொன்னான். அப்போது இவனுக்கு அஜ்ஞானமும், அஜ்ஞான த்தினாலுண்டான பாம்பும், பாம்பென்கிற தோற்றமும் எல்லாம் போய்விட்டதே.

7. ஒரு ஸமயத்தில் கண்ணின் குற்றத்தால் சந்திரன் இர ண்டாக ஒருவனுக்குத் தோன்றுகிறது. அப்போது தெரிந்தவ வன் "சந்திரன் ஒன்றுதான்" என்று சொன்னான். அவன் வார் த்தையில் இவனுக்கு நம்பிக்கையிருக்கிறது. ஆனாலும் முன் போலவே சந்திரன் இரண்டாகத் தோன்றுகிறது—என்று இப்படி ஸமாதாநம் சொல்லுவார்கள். அதுவும் பிசகு. அது கண்ணின் குற்றத்தாலே தோன்றுகிறது. அது தப்பென்று தீர்மான மிரு ப்பதாலே அதினால் ஒரு கெடுதியுமில்லை. அது அறிவினால் போ காது. மருந்தினால்தான் போகும். பழுதையில் பாம்பென்கிற எண்ணத்திற்கு உண்மையான அறிவு தவிர வேறு மருந்து கிடை யாது. இந்த விடத்தில் அர்ஜுநனும், அவனிருப்பதாகத் தோ ற்றமும், அதற்குக் காரணமான அஜ்ஞானமும் எல்லாம் பொய்யா கையால், உண்மையான அறிவினால் போய்விட்டபடியால், பிறகு அவைகள் வருவதற்கு நியாயமே இல்லை. ஆகையால் ஸ்ரீ க்ருஷ் ணனுக்கும் இப்போதிருக்கிற ஆசாரியர்களுக்கும் உண்மையான அறிவிருந்தால், உபதேசத்தைப் பெற்றுக்கொள்ள மனிதனிருப்ப தாகத் தோன்றாமையாலே உபதேசங் கூடாது. அவர்களுக்கு உண்மையான அறிவில்லாமல் போனால், தெரியாமையால் உபதே சங் கூடாது.

8. மேலும், குருவுக்கு ப்ரும்மம் தவிர வேறு ஒன்றில்லை என்று உண்மையான அறிவு வந்தபோதே, ப்ரும்மத்தினுடைய அஜ்ஞானமும், அதினாலுண்டான உலகமும் போய்விட்டதே.அப் புறம் யாருக்கு என்னப் பிரயோஜனத்திற்காக உபதேசிக்கவே

ண்டும். ஆசாரியனும், அவனுக்கு உண்டான ஞானமும் பொய் என்றால். சிஷ்யனும் அவனுக்குண்டான ஞானமும்பொய்தானே. ஆகையால் உபதேசம் எதற்கு? இல்லை என்கிற எண்ணம் பொய் யாயிருந்தாலும், உண்டென்கிற தப்பு எண்ணத்தைப்போக்குகிறதென்று ஸமாதானம் சொல்லலாம் ஆசாரியனுக்கு இல்லையென்கிற ஞானமுண்டாயிருப்பதாலே, உண்டென்கிற எண்ணம் போய் விட்டதே. உபதேசம் எதற்கு?

இந்தமாதிரி வார்த்தைகள் நன்றாயில்லை யென்பதைப்பற்றி ஸூத்ரபாஷியத்தில் விரிவாய் சொல்லியிருக்கிறது. [12]

அவ— ஆத்மா அழிவில்லாதவனா யிருந்தால், 'பிறந்தான்—செத்தான்' என்கிற தோற்றமும், அந்தச் சொல்லும் எப்படியென்றால், உதாரணத்தைக் கொண்டு பதில் சொல்லுகிறார்—

𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌯𑌥𑌾 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌕𑍌𑌮𑌾𑌰𑌂 𑌯𑍌𑌵𑌨𑌂 𑌜𑌰𑌾 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌧𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ ॥௧௩॥

ஒரு பருவம் போய் வேறு பருவம் வருகிறதுபோல, ஒரு உடம்பு போய் வேறு உடப்பு வருகிறது. ஒருபருவம்போய் வேறு பருவம்வரும்போது அவன் அழியாததுபோல, ஒரு உடம்பு போய் வேறு உடம்பு வரும்போதும் அவன் அழியாமலிருக்கிறான். பிறந்தான் என்பதற்கு ஒரு உடம்பை அடைந்தான் என்று தான் பொருள். செத்தான் என்பதற்கு அந்த உடம்பை விட்டுப் பிரிந்தானென்றுபொருள். வீட்டில் ஒரு மனிதன் குடியிருப்பதுபோல், உடம்பில்அழிவில்லாத ஆத்மாவென்று ஒன்று இருக்கிறது. ஒருஉடம்பில் அதிருக்கும்போது, குழந்தைத்தனம்போய் யௌவனம் வருகிறது. யௌவனமபோய் கிழத்தனம்வருகிறது. அதாவது அந்த உடம்புபல விதமாய் மாறுகிறது. குழந்தைத்தனம் போனதற்கு அவனும் அவன் பந்துக்களும் துக்கப்படவில்லை. அதுபோலத்தான் அந்த உடம்பு போய் இன்னொரு உடம்பு வருகிறது. பருவம் போன ஸமயத்தில் உடப்பு அடியோடு போகாததால் துக்கப்படுகிறதில்லை. உடம்புபோன ஸமயத்தில் அது அடியோடு போனபடியாலும், வேறு உடம்பு வருவது தெரியாததாலும், துக்கப்படுகிறார்கள். வேறு உடம்பு வருவது தெரியாத போனபோதிலும், சாஸ்தி

ரத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அதை நம்பினவன் துக்கப்பட நியாயமில்லை.

ஆனால் ஒன்று செய்யவேண்டியது—ஜீவன்கள் அழிவில்லாதவர்களாயிருந்தபோதிலும், 1 நெடுநாளாய் கர்மங்கள் செய்து, அந்தந்தக் கர்மங்களின் பலன்களை அநுபவிக்கத்தகுந்த உடம்புகளை அடைந்து, தொந்திரவு படுகிறார்கள். அந்தத் தொந்திரவு போவதற்காக, அந்த உடம்புகளைக் கொண்டே தங்களுடைய 2 ஜாதிக்கும் ஆசிரமத்துக்கும் 3 சாஸ்திரத்தினால் ஏற்பட்ட சண்டை முதலான கர்மங்களை 4 அவைகளின் பலன்களில் ஆசையில்லாமல் செய்யவேண்டும். அப்போது இந்திரியங்கள் விஷயங்களைத் தொடும்போது, குளிரினாலும் சூட்டினாலும் ஸுகமும் துக்கமும் உண்டாகும். அவைகளை விலக்கமுடியாது. சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்கள் முடியும்வரையில் அவைகளைப் பொறுத்துக்கொள்ளவேணும். [13]

---

1. ஜீவன்கள் இயற்கையாகவே ஒரு தோஷமில்லாதவர்கள். அவர்கள் இது முதலென்றில்லாமல் வெகுகாலமாய் தங்களையுள்ளபடி அறியாமல், பலப் பிரயோஜனங்களை ஆசைப்பட்டுப் பல கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். அந்த பலன்களை அநுபவிப்பதற்காக அடிக்கடி பிறந்து அந்த பலன்களை அநுபவிக்கத்தகுந்த உடம்புகளை அடைகிறார்கள்.

2. பிராமணன்—க்ஷத்திரியன்—வைசியன்—சூத்திரன்—என்று நான்கு ஜாதிகள். பிருமசாரி (வேதம்படிக்கிறவன்). கிருஹஸ்தன் (கலியாணம் செய்து கொண்டு வீட்டிலிருக்கிறவன்.) வானப்பிரஸ்தன் (வீட்டைவிட்டுக் காட்டுக்குப்போனவன்). ஸந்நியாஸி (எல்லாப் பற்றையும் விட்டவன்) என்று நாலு ஆசிரமத்திலிருப்பவர்கள்.

3. கர்மங்களினாலுண்டாகும் தொந்திரவைப் பகவான் தான் ஸந்தோஷப்பட்டுப் போக்கவேணும். அதற்காக அவனுக்கு ஸந்தோஷத்தை கொடுக்கக்கூடிய வேலைகளைச் செய்ய வேண்டும். அந்த வேலைகள் இப்படிப்பட்டனவென்று நமக்கு இப்போது தெரியாது. அவைகளைச் சாஸ்திரத்தைக்கொண்டே அறிந்து அவைகளைச் செய்ய வேண்டியது. இந்த ஸங்கதி 16-வது அத்தியாயம் 26-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

4. இது இந்த அத்தியாயம் 47-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

அவ— இந்த அர்த்தத்தை அடுத்த சுலோகத்தில் சொல்லு கிறார்—

மாத்ராஸ்பர்சாஸ்து கௌந்தேய சீதோஷ்ணஸுகது:கதா: |
ஆகமாபாயினோऽநித்யாஸ்தாம்ஸ்திதிக்ஷஸ்வ பாரத || ||கச||

சாஸ்திரங்களில் சொல்லிய கர்மங்களைச் செய்யும்போது இந்திரியங்கள் விஷயங்களைத் தொடுவதால் ஸுகமும் துக்கமும் உண்டாகும். அந்தக் கர்மங்கள் முடிகிறவரையில் தைரியத்துடன் அவைகளைப் பொறுத்துக்கொள். அவைகள் நிலையில்லாமல் வந்து போகிறபடியால் தைரியமுள்ளவன் 1 பொறுத்துக்கொள்ளலாம். வெள்ளம்போல் ஒன்றின் பின்னாலே ஒன்று வந்து கொண்டிருப்பதும் கர்மங்களினால். கர்மங்கள் போனால், வந்துபோகிறதென்பது மிருக்காது. அவைகள் அடியோடு போய்விடும். [14]

அவ— ஸுகதுக்கங்களை எதற்காகப் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறது என்றால், சொல்லுகிறார்—

யம் ஹி ந வ்யதயந்த்யேதே புருஷம் புருஷர்ஷப |
ஸமது:கஸுகம் தீரம் ஸோऽம்ருதத்வாய கல்பதே || ||கரு||

எவன் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குவதற்காகத் தன் ஜாதிக்குத் தகுந்த சண்டை முதலான கர்மங்களை அவைகளின் பலன்களில் ஆசையில்லாமல் செய்து, செய்யும்போது அவைகளால், அவசியம் வரும் துக்கத்தையும் ஸுகம்போல் நினைத்து, அவைகளை விடவில்லையோ, அவனே 1 நிலையான நல்ல கதியையடைவான். 2. [15]

---

1. துக்கத்தைப் பொறுத்துக் கொள்வதென்பது எல்லாருக்கும் தெரியும். ஸுகத்தைப் பொறுத்துக் கொள்வது என்பது என்ன? ஸுகத்தை யநுபவிக்கும்போது கர்வப்படக்கூடாதென்பது அதின் பொருள். ஏழைக்கு நாலுகாசு வந்தால், அவன் கெட்டவனுயிருந்தால், அவன் படுத்துகிற பாட்டுக்கு எல்லையிராது.

1. சுலோகத்தில் 'அமிருதத்வாய கல்பதே' என்று வடமொழிச் சொல் இருக்கிறது. அதற்கு மரணமில்லாமையை யடைவதற்குத் தகுந்தவன் என்று பொருள். ஜீவன்கள் செய்கிற கருமங்களின் பலன்களை அநுபவிப்பதற்காக அடிக்கடி பிறக்கிறார்கள். மறுபடியும் கர்மங்கள் செய்து அவைகளின் பலன்களை அநுபவிப்பதற்காக மறுபடியும் பிறக்கிறார்கள்.

அவ— ஆத்மாவுக்கு அழியாமையே யியற்கை, உடம்புக்கு அழிவதே யியற்கை என்று இந்த அத்தியாயத்தில் 11-வது சுலோகத்தில் சொல்லியதை விரிவாய் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்—

நாஸதோ வித்யதே பாவோ நாபாவோ வித்யதே ஸத: ।
உபயோரபி த்ருஷ்டோऽந்தஸ்த்வநயோஸ்தத்வதர்ஸிபி: ॥ ||௧௬||

உடம்பு[1] நிலையாயிராது, ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை. உடம்பின் அழிவை யாரும் பார்க்கிறோம். ஆத்மா அழியாதென்பதை சாஸ்திரத்தாலும் யுக்திகளாலும் தெரிந்தவர்கள் அறிகிறார்கள். [16]

அவ— ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லையென்பதை எதைக்கொண்டு அறியலாம் என்றால், சொல்லுகிறார்—

இப்படிப் பிறப்பும் இறப்பும் ஆற்றின் சுழல்போலத் திரும்பித் திரும்பி வருகின்றன. இதற்கு ஸம்ஸாரம் என்று பெயர். இதை "பந்தம்" என்றும் சொல்லுகிறது. பந்தமென்றால் கட்டுப்பட்டிருப்பது. இந்தக் கட்டுப்போவதை மோக்ஷமென்று சொல்லுகிறது. கட்டினவனும், அவிழ்க்கிறவனும் ஈசுவரன் தான். மோக்ஷமென்றால் அவிழ்க்கிறது. கர்மங்களினாலே ஜீவன் தன்னிஷ்டப்படியிருக்கமுடியாமல் கட்டுப்பட்டிருக்கிறான். கட்டிலிருந்து விடுவிக்கப்படுவது தான் மோக்ஷம். ஸம்ஸாரம் போய் கர்மத்தின் கட்டிலிருந்து விடுவிக்கப்படுகிறவனுக்குப் பகவானுடைய அநுபவம் தானாகவேவரும். இதைத்தான் "நிலையான நல்ல கதியை யடைகிறான்" என்று பாஷ்யத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

2. 12-வது சுலோகம் முதல் நான்கு சுலோகங்களாலே ஆத்மாவின் உண்மையான இருப்பும், உடம்பின் சேர்க்கை போவதற்கு வழியும், அது செய்வதனால் வரக்கூடிய நல்ல பலனும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்பட்டன. இவைகளைத் தத்வம் என்றும், ஹிதமென்றும், புருஷார்த்தமென்றும் வடமொழியில் சொல்லுகிறது. தத்வம் என்றால் உலகத்தின் உண்மையான இருப்பு. ஹிதம் என்றால் நாம் செய்யவேண்டிய வேலை. புருஷார்த்தமென்றால் நாம் அடையவேண்டிய நிலையான பலன். தத்வத்தையும் ஹிதத்தையும் மேலே விரிவாய் சொல்லுகிறார்.

1. மூலத்திலுள்ள "அஸத்" என்கிற சொல்லுக்கு இல்லையென்று பொருளன்று, நிலையில்லாதது என்றுதான் பொருள். ஆகையால் அந்தச் சொல் உடம்பைத்தான் சொல்லுகிறது "ஸத்" என்கிற சொல்லுக்கு ஸ்வரூபத்தில் மாறுதலில்லாமல் ஒரேவிதமாயிருக்கிறவன் என்று பொருள், ஆகையால் அந்தச்சொல் ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது.

𑌅𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌿 𑌤𑍁 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌤𑌮𑍍 ।
𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿 ॥ ॥௧௭॥

ஆத்மா அறிவுள்ளதாய், அறிவில்லாத எல்லா உடம்புக்குள்ளே நுழைய சக்தியுள்ளதாயிருப்பதாலே, அது அவைகளைக் காட்டிலும் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமானது (சின்னது). ஆகையாலே அது எதினாலும் அழிக்கத்தகுந்ததன்று. உலகத்தில் கத்தி, தண்ணீர், நெருப்பு, காற்று முதலான வஸ்துக்கள் ஒரு வஸ்துவில் நுழைந்து அதையழிக்கிறது. உலக்கையால் ஒரு வஸ்துவை யழிக்கும்போது உலக்கை அதில் நுழையாத போனாலும், அதினாலுண்டாகும் காற்று அதில் புகுந்து அதையழிக்கிறது. கத்தி முதலானவைகளைக் காட்டிலும் ஆத்மா சிறியதாயிருப்பதாலே, அவைகள் அதில் நுழைந்து 1 அதையழிக்கமுடியாது. [17]

அவ- உடம்புக்கு அழிவதே ஸ்வபாவமென்று சொல்லுகிறார்—

𑌅𑌨𑍍𑌤𑌵𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌮𑍇 𑌦𑍇𑌹𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌿𑌣𑌃 ।
𑌅𑌨𑌾𑌶𑌿𑌨𑍋𑌽𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑍁𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌭𑌾𑌰𑌤 ॥ ॥௧௮॥

உடம்பு அனேக வஸ்துக்கள் சேர்ந்து பெருத்திருக்கிறபடியால் அழிகிறது. உலகத்தில் குடம் முதலானவைகள் அனேக வஸ்துக்கள் சேர்ந்து பெருத்திருக்கிறபடியால் உடைந்துபோகின்றன. மேலும் கர்மங்களின் பலன்களான ஸுகங்களையும் துக்கங்களையும் ஜீவன் அநுபவிப்பதற்காக உடம்புகள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. கர்மம் போனால் உடனே உடம்பு அழிந்துபோய்விடும். க்ஷணம்கூட நிற்காது. ஒருவருஷம் ஜெயிலில் போடப்பட்டவனை கெடுவானவுடன், அவன் இருக்கிறேனென்று சொன்னாலும், ஒரு நிமிஷம்கூட அங்கு வைப்பார்களா?

---

1. ஆத்மா மிகவும் சின்னது. ஒரு மயிரின் நுனியை நூறுபங்காக்கி, அதில் ஒரு பங்கை நூறுபங்காக்கினால், அதிலொருபங்கு ஆத்மாவின் அளவு. இப்படி வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. கண்ணுக்குத் தெரியாத சின்னப் புழுதியைக் கத்தியால் வெட்ட முடியாது. அது கத்திக்கு அகப்படாது. அப்படியே ஆத்மாவையும் ஒரு விதத்தாலும் அழிக்க முடியாது.

ஆத்மாவோ அறிவுள்ளதானதால் அதற்கு அழிவில்லை. உலகத்தில் அறியப்படும் வஸ்துக்களிலேதான் அழிவைப் பார்க்கிறோம். ஆத்மா அறியப்படும் வஸ்துவல்ல. அறிகிறவஸ்து. எப்போதும் "நான் இதை அறிகிறேன்" என்றே தோன்றுகிறது. நான் என்பது அறிகிறவன். இதையென்பது அறியப்படும் பொருள். இது 13-வது அத்தியாயத்தில் 1-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்படும்.

ஆத்மாவென்பது அநேக அவயவங்கள் சேர்ந்து உண்டானதாகத் தெரியவில்லை. "எனக்குக்காலில் வலிக்கிறது" "தலையில் ஸுகமாயிருக்கிறது" என்று துக்கத்துக்கும் ஸுகத்துக்குமிருப்பிடமாக உடம்பின் அவயவங்களைப் பேசுகிறோம். அப்படி ஆத்மாவுக்கு அவயவங்களிருப்பதாகத் தெரியவில்லை. ஆத்மா அறிவுள்ளதாயிருப்பதாலே, அது அவயவங்களின் சேர்க்கையாயிருந்தால், அந்த அவயவங்களுக்கும் அறிவு இருப்பதாக ஒப்புக்கொள்ளவேணும். அப்போது ஒரு அவயவத்துக்கும் மற்றொரு அவயவத்துக்கும் சண்டை நேரிடும். அப்படிச் சண்டையிருப்பதாய் ஒருவருக்கும் தெரியாதபடியால், ஆத்மா அவயவங்களின் சேர்க்கையன்று. ஆகையால் ஆத்மா மாறுதலன்றியில் ஒரேரூபமாயிருக்கிறது. அநேக அவயவங்கள் சேர்ந்து உண்டானதன்று. ஒன்றை அறிகிற வஸ்துவாகவும் மிகவும் சிறிய வஸ்துக்களிலும் நுழையத் தகுந்ததாயுமிருக்கிறது ஆகையால் அதற்கு அழிவில்லை. உடம்போ அநேக வஸ்துக்கள் சேர்ந்து உண்டாயிருக்கிறபடியாலும், ஜீவன்கள் கர்மபலனை யநுபவிப்பதற்காக உண்டாயிருப்பதாலும், எப்போதும் ஒரேமாதிரியாயில்லாமையாலும், ஆத்மாவினால் நுழையப்படக்கூடியதாயிருப்பதாலும், அதற்கு 1. அழிவுண்டு. ஆகை

1. உடம்பு அழிவுள்ளது என்று எல்லாரும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்களே, அதற்கு யுக்தி சொல்லுவானேனென்றால், அதினால் எட்டுத்தப் பிரயோஜனங்களிருக்கின்றன—1. ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை என்பதைக் காட்டுவதற்காக உடம்பின் அழிவைக் காட்டினபடி. அதாவது—எந்தக் காரணங்களால் உடம்பு அழிகிறதோ, அந்தக்காரணங்கள் ஆத்மாவுக்கு இல்லையென்று காட்டுதல். 2. உடம்புக்கும் ஆத்மாவுக்கும் ஒன்றுக்கு அழியும் தன்மையுண்டென்றும், ஒன்றுக்கு அழியும் தன்மையில்லையென்றும் காட்டுவதினால், அது வேறு இது வேறு என்று காட்டுதல்

யால் அழிவே இயற்கையான உடம்பையும் எப்போதும் அழி வில்லாத ஆத்மாவையும் பற்றி நீ துக்கப்படாதே. நீ நல்ல கதியை யடைவதற்காக விதிக்கப்பட்ட சண்டை முதலான கர்மங்களில் உனக்கும் பிறருக்கும் வரும் தொந்திரவுகளை தைரியத்தினால் பொறுத்துக்கொண்டு பலன்களில் ஆசையில்லாமல் சண்டையை ஆரம்பி. [18]

ய ஏனம் வேத்தி ஹந்தாரம் யச்சைநம் மந்யதே ஹதம் ।
உபௌ தௌ ந விஜாநீதோ நாயம் ஹந்தி ந ஹந்யதே ॥

இப்படி அழிவில்லை யென்று சொல்லப்பட்ட ஆத்மாவை கத்தி முதலானது அழித்தது என்று எண்ணுகிறவனும், அவை களில் ஏதாவதொன்றால் ஆத்மா கொல்லப்பட்டது என்று எண்ணுகிறவனும் - இந்த இரண்டுபேர்களும் அறியாதவர்கள். கீழ்ச்சொன்ன காரணங்களாலே ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லையா கையால்,கத்தி முதலானது அவனைக் கொல்லுவதில்லை.அவன் கொ ல்லப்படுவதுமில்லை. லோகத்தில் "ஒருவன் ஒருவனைக் கொன் றான்" என்று சொல்லுவதற்கு உடம்பைவிட்டு ஆத்மாவைப் பிரித்தானென்று பொருள். "பிராணிகளைக் கொலை பண்ணக்

---

3. நீ லக்ஷம் ஜாக்கிரதை பண்ணினாலும், உடம்பு நிலையாயிராது என்று காட்டுதல். 4. உடம்பு பல காரணங்களால் கட்டாயம் அழிந்துவிடு மென்று தோன்றப்பண்ணி, அதில் வெறுப்பை யுண்டுபண்ணுதல். 5. தைவத்தின் ஒத்தாசையில்லாமல் ஒருவனை ஒருவன் கொல்ல முடி யாது. உங்களை அரக்கு மாளிகையில் வைத்துக் கொளுத்த ஆரம்பித் தார்களே, முடிந்ததோ? இப்போது துர்யோதநன் முதலானவர்களைக் கொல்ல நான் தீர்மானித்துவிட்டேன். அதை உன்னால் தடுக்கமுடி யுமோ? ஆகையால் தைவமில்லாமல்ஒருவனால் மட்டும் ஒரு வேலை செ ய்ய முடியாதென்று காட்டுகை. 6. ஒருவேளை தவறாமல் தளிகை பண் ணுவதும் சாப்பிடுவதும் இதேமாதிரி ஓயாமல் நடத்தும்போது,"அப்பா! இந்தப் பசியை எப்போது அடியோடு தொலைப்போம்" என்று நல்ல அறி வுள்ளவனுக்கு தோன்றுவதுபோல், அடிக்கடி அழியக்கூடிய இந்த உட ம்பு ஒருக்காலும் நமக்கு இல்லாமல் பண்ணுவதற்கு வழி யென்ன என்று தோன்றி, நல்ல கர்மங்கள் செய்து, இந்த உடம்பையே வராமல் பண்ணலாமென்று தோன்றப்பண்ணுகை. 7. கட்டாயம் அழியக்கூடிய உடம்பின் அழிவைப்பற்றி வருத்தப்படலாமோ என்று காட்டுகை. 8. ஒருவன் மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு வேண்டிய ஸாதனத்தைச் சீக்கிரம் தேடவேண்டுமென்று காட்டுகை.

டாது" "பிராம்மணனைக் கொல்லக்கூடாது" என்று சொல்லு
ற சாஸ்திரங்களுக்கு "கொல்லவேணும்" என்று சொல்லப்
பட்ட இடங்கள் தவிர மற்ற இடங்களில் உடம்பை விட்டு ஆத்மா
வைப் பிரிக்கக்கூடாதென்று பொருள். [19]

ந ஜாயதே ம்ரியதே வா கதாசிந்நாயம் பூத்வா பவி
தா வா ந பூய: । அஜோ நித்ய: ஶாஶ்வதோऽயம் புரா
ணோ ந ஹந்யதே ஹந்யமாநே ஶரீரே ॥ ௨௦ ॥

கீழ்ச்சொன்ன காரணங்களாலே ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை.
ஆகையாலே அது பெருக்கிறதுமில்லை. இளைக்கிறதுமில்லை. ஒரு
வித மாறுதலையுமடைவதில்லை. பிறப்பு இறப்பு முதலான அறி
வில்லாத உடம்பினுடைய எல்லா ஸங்கதிகளும் ஆத்மாவுக்கு
ஒரு காலத்திலுமில்லை. 1 கல்பத்தின் ஆரம்பத்தில் பிரும்மா
முதலானவர்கள் உண்டாகிறார்களென்றும், கல்பத்தின் முடிவில்
அவர்கள் போய்விடுகிறார்களென்றும் வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட
பிறப்பும் சாவும் அவர்கள் உடம்புக்கே தவிர ஆத்மாவுக்கில்லை.
ஆகையால் எல்லாவுடம்புகளிலும் இருக்கும் ஆத்மாவுக்குப் பிறப்பு
மில்லை அழிவுமில்லை. பிரளயகாலத்திலும் 2 பிரகிருதி ஒருவிதமாக

---

1. மனிதர்களுக்கு ஒரு வர்ஷம் தேவர்களுக்கு ஓர் நாள். அப்
படிப்பட்ட 360 நாள் கொண்டது ஒரு தேவவர்ஷம். பன்னீராயிரம்
தேவவர்ஷம் கூடியது ஒரு சதுர்யுகம் (நாலுயுகங்கள்). கலியுகத்துக்கு
(432000) நான்கு லக்ஷத்து முப்பத்திராயிரம் வர்ஷம். இதற்கு இரண்டு
பங்கு கொண்டது த்வாபரயுகம், மூன்றுபங்கு கொண்டது த்ரேதாயுகம்.
நான்கு பங்கு கொண்டது க்ருதயுகம். ஆக நாலுயுகங்களுக்கும் 4320000
நாற்பத்து மூன்று லக்ஷத்து இருபதினாயிரம் வர்ஷம். ஆயிரம் சதுர்யுகம்
கூடியது பிரும்மாவுக்கு ஓர்பகல், இதற்குக் கல்பம் என்று பெயர்.

2. பிரகிருதி யென்பது ஸத்வம் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற மூன்று
குணமுள்ளவஸ்து. ஸிருஷ்டி காலத்தில் அது மாறி வேறு பெயர்களை
யடைகிறது. பிரளயகாலத்திலும் அதற்கு ஒரேவிதமான மாறுபாடு
இருக்கு கொண்டேயிருக்கிறது. அப்போது அதற்குப் பிரகிருதி யென்
று பெயர். வேறு பெயர் கிடையாது. உதாரணம்—ஒரு பெரிய
குளத்தில் பெருங்காற்று அடிக்கும்போது தண்ணீரைபுரட்டிக்கொண்டு
வருகிறது. அந்தத் தண்ணீருக்கு அலையென்ற பெயர். காற்று மெது

மாறுவதுபோல் மாறுகிறதுமில்லை. அது எப்போதும் அநுபவித்தாலும், ஒவ்வொரு க்ஷணத்திலும் புதிதுபோல் இன்பமாயிருக்கிறது. ஆகையால் உடம்பு அழியும்போது ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை. [20]

வேதாவிநாஶிநம் நித்யம் ய ஏநமஜமவ்யயம் |
கதம் ஸ புருஷ: பார்த்த கம் காதயதி ஹந்தி கம் ||௨௧||

இப்படிப் பிறப்பும் இறப்பும் உருவத்தில் மாறுபாடும் இல்லாமையால் ஆத்மா, நிலையாயிருக்கிறதென்று எவன் அறிந்தானோ, அவன் பலவித உடம்புகளிலிருக்கும் ஆத்மாவைத் தானாகவோ பிறரைக்கொண்டோ அழிப்பதாக எப்படி நினைத்து 1 வருத்தப் படுவன். ஆகையால் ஆத்மாவைக் கொன்றேன் என்றும், கொல்லுவித்தேன் என்றும் துக்கப்படுவது ஆத்மாவை உள்ளபடி அறியாமையாலேயே. [21]

அவ— தேவரீர் சொன்னபடி ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லை, சாவு என்பது ஆத்மாவை உடம்பை விட்டுப்பிரிப்பதுதான். மிகவும் உயர்ந்த ராஜ உடம்பு போய்விடுகிறதே. அதைப்பற்றி வருத்தம் வாராதோ என்றால், பதில் சொல்லுகிறார்—

வாஸாம்ஸி ஜீர்ணாநி யதா விஹாய நவாநி க்ருஹ்ணாதி
நரோऽபராணி | ததா ஶரீராணி விஹாய ஜீர்ணாந்யந்யா
நி ஸம்யாதி நவாநி தேஹீ || ||௨௨||

சாஸ்திரப்படி செய்யப்படுகிற சண்டையில் சாகிறவனுக்கு ராஜ உடம்பைக்காட்டிலும் கோடிபங்கு அதிகமான அழகுள்ள உடம்பு வருகிறதென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. ஒருகாசு கூடப்பொறாத கிழிந்த அழுக்குத் துணியை உடுத்திக்கொண்டி

வாய் அடிக்கும்போது தண்ணீர் அசங்கிக் கொண்டேயிருக்கிறது. அதற்கு அலையென்று பெயரில்லை. அதுபோல ஆத்மாவுக்கு வேறு பெயரிடமுடியாத வேறுபாடும் கிடையாது.

1. உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான அழிவில்லாத ஆத்மாவொன்று இருப்பதாக நாமும் சொல்லுகிறோமேயொழிய நமக்கு மனதில் படவில்லை. நாமும் அர்ஜுனனைப்போலவே தானிருக்கிறோம். இது மனதில் பட்டதாக நினைக்கிறோம். ஆனால் மனதில் படவில்லை. இதைக்கவனிக்கவேணும்.

ருக்கிறவன் நூறுரூபாய் பெறுமானமுள்ள மிகவும் அழகான புதுத்துணியை உடுத்திக்கொள்ள வருத்தப்படுவனோ. ஸந்தோஷப்படமாட்டானோ. [22]

அவ— கீழ்ச்சொன்ன ஆத்மாவின் அழிவில்லாமை மனதில் நன்றாய்ப் படுவதற்காக மறுபடியும் விரிவாய்ச்சொல்லி ஸ்திரப்படுத்துகிறார்—

நைநம் சிந்தந்தி ஶஸ்த்ராணி நைநம் தஹதி பாவக: |
ந சைநம் க்லேதயந்த்யாபோ ந ஶோஷயதி மாருத: ||௨௩||

அச்சேத்யோऽயமதாஹ்யோऽயமக்லேத்யோऽஶோஷ்ய ஏவ ச |
நித்ய: ஸர்வகத: ஸ்தாணுரசலோऽயம் ஸநாதந: ||௨௪||

ஆத்மாவைக்கத்தியால் வெட்டவும், நெருப்பினால் கொளுத்தவும், ஜலத்தினால் நனைக்கவும், காற்றினால் உலர்த்தவும் முடியாது. ஆத்மா அவைகளுக்குள்ளே புகுமேயொழிய, ஆத்மாவுக்குள் அவைகளால் நுழையமுடியாது. கீழ்ச்சொன்ன வெட்டுவது முதலான ஸங்கதிகள் நுழைந்து தான் ஆகவேண்டும். நுழையாமல் முடியாது. ஆகையால் ஆத்மா அழிவில்லாதது. அழிக்கத்தகுந்ததல்ல. அழிக்கும் வஸ்துவுக்கு அகப்படாதது. இது முதலென்று இல்லாமலிருக்கிறது. [23–24]

அவ— கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கதிகளுக்கு விரோதமான அநுபவமுமில்லை, யுக்தியுமில்லை என்று காட்டி முடிக்கிறார்—

அவ்யக்தோऽயமசிந்த்யோऽயமவிகார்யோऽயமுச்யதே |
தஸ்மாதேவம் விதித்வைநம் நாநுஶோசிதுமர்ஹஸி ||

வெட்டுவது முதலான வேலைகளுக்குத் தகுந்த வஸ்துக்களை கண் முதலான இந்திரியங்களால் அறிகிறோம். அப்படி அவைகளால் ஆத்மாவை அறியமுடியாது. ஆகையால் ஆத்மா அந்த ஜாதியல்ல. ஒருக்கால் அதுபோலிருக்கலாமோவென்று எண்ணவும் முடியாது. ஆகையால் ஒருவிதமான வேறுபாடுக்கும் தகுந்ததல்ல. இந்த ஸங்கதி உன்மனதில் பட்டால் வருத்தமுண்டாகாது. [25]

அத² சைநம் நித்யஜாதம் நித்யம் வா மந்யஸே ம்ருதம் ।
ததா²பி த்வம் மஹாபா³ஹோ நைநம் ஶோசிதுமர்ஹஸி ‖

பிறப்பையும் சாவையும் இயற்கையாகவுடைய உடம்பு தவிர வேறு ஆத்மா இல்லையென்று நீ நினைத்தாலும், இப்படி அதிகமாக வருத்தப்பட நியாயமில்லை. அழியக்கூடிய உடம்பு அழியாதிருக்குமோ. [26]

ஜாதஸ்ய ஹி த்⁴ருவோ ம்ருத்யுர்த்⁴ருவம் ஜந்ம ம்ருதஸ்ய ச ।
தஸ்மாத³பரிஹார்யேऽர்தே² ந த்வம் ஶோசிதுமர்ஹஸி ‖

உண்டான எல்லா வஸ்துக்களும் தவராமல் அழிவதைப் பார்க்கிறோம். அப்படியே அழிந்ததும் கட்டாயம் உண்டாகும். ஆகையால் கட்டாயம் அழியக்கூடிய உடம்பை ஆத்மாவாகநினைத்தவன் அதின் அழிவுக்கு அழுவனோ? ஆற்றங்கரையிலுட்கார்ந்துகொண்டு ஜலத்துக்கு கிழக்கே போகிறதே ஸ்வபாவம் என்று தெரிந்தவன் அதற்கு அழுவனோ ?

அழிந்தது உண்டாகுமோ ? அது எப்படி என்றால்—சேணியன் துணி நெய்கிறானே. அந்தத்துணி முன் இருந்ததா ? இல்லாததா? சேர்ந்த நூல்கள் தவிர துணியென்று வேறு வஸ்து கண்ணுக்குத் தெரிகிறதோ. சேர்ந்தால் துணி. பிரிந்தால் நூல். இது தானே. ஆகையால் "உண்டாகிறது, அழிகிறது" என்பதிரண்டும் ஒரு வஸ்துவின் ஒரு விதமான இருப்பின் மாறுதல். அழிந்த காலத்திலும் வஸ்து இருக்கிறது. அழிந்தது உண்டாகலாம். புதிதாகத் துணியென்று முன் இல்லாத ஒன்று உண்டாகிறதென்று சொல்லுகிற தர்க்க சாஸ்திரகாரர்களுக்கும் கண்ணுக்குப்படுவது சேர்ந்த நூல்தானே. புதிதாய் முன்பில்லாத துணியென்று ஒன்று உண்டாகிறதென்பது கட்டுப்பாடுதானே. சேர்ந்த நூல் பிரியும்போது துணி கிழிந்தது என்று சொல்லுகிறது. துணி கிழிந்தது நூலின் பிரிவுதான். நூலாயிருந்த வஸ்துவிற்கு துணியாயிருப்பு அழிவு. அதுதானே துணிக்குப் பிறப்பு. ஆகையால் நூல் துணியாகும். துணி நூலாகும். இந்த மாறுதல் நிற்காது. [27]

𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌦𑍀𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌨𑌿𑌧𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌦𑍇𑌵𑌨𑌾 ॥ ॥௨௮॥

வஸ்துக்களுடைய முன் இருப்புபோய், வேறு இருப்பு வரும்போது, வந்தது கெடுதல் என்று தெரிந்தால், துக்கப்படலாம். ஒரு நல்ல மாம்பழத்தை இரண்டு நாள் பார்க்காமலிருந்து அது அழுகிப்போனால், அதைப்பற்றி வருத்தப்படுகிறோம். ஒரு மனிதன் இறந்துபோன பிறகு இன்னமாயிருக்கிறானென்று தெரியுமா? அது கெடுதல் என்று பார்க்கிறோ? எப்படி அதைப்பற்றி வருத்தப்படக்கூடும். இப்போதிருப்பதைக் காட்டிலும் வரப்போகிற இருப்பு நல்லதாயிருந்தால், ஸந்தோஷப்பட வேண்டாமா? குழந்தை பிறந்தவுடன் ஒருவன் ஸந்தோஷப்படுகிறானே. அதினுடைய முன் இருப்பு அவனுக்குத் தெரியுமா? அது கெடுதலாயிருந்ததா? ஆகையால் முன் இருந்ததும் தெரியவில்லை. பின்பு வரப்போகிறதும் தெரியவில்லை. ஆகையால் கெடுதி தெரியாமையால் ஒரு வஸ்து அழிவதை நினைத்து வருத்தப்பட நியாயமில்லை. [28]

அவ— உடம்பையே ஆத்மாவாக நினைத்தாலும், வருத்தப்பட நியாயமில்லையென்று சொன்னேன். உடம்பைக்காட்டிலும் வேறுப், ஆத்மாவென்று ஒரு வஸ்து இருக்கிறது. அது மிகவும் ஆச்சரியமானது. அதைப் பார்ப்பதும், சொல்லுவதும், கேட்பதும், கேட்டு அதின் உண்மையையறிவதும் மிகவும் அரிது என்று சொல்லுகிறார்—

𑌆𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌵𑌤𑍍𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍇𑌨𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌵𑌦𑍍𑌵𑌦𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍈𑌵
𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌃 । 𑌆𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌵𑌚𑍍𑌚𑍈𑌨𑌮𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌶𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑍇
𑌨𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌨 𑌚𑍈𑌵 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 ॥ ॥௨௯॥

ஒருவன் உயர்ந்த தபஸ்ஸைப்பண்ணி, பாபத்தைப் போக்கி, புண்ணியத்தைஸம்பாதித்து, உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாயும், தன்னைத்தவிர மற்ற அறிவில்லாத எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதியாயும், அதனாலே ஆச்சரியமாயுமிருக்கிற ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கிறான். இப்படிப்பட்ட ஒருவன் மற்றொருவனுக்குச் சொல்லுகிறான். இதையாரோ ஒருவன் கேட்கிறான்.

அப்படிக்கேட்டும் ஒருவனும் அதை யுள்ளபடி 1 அறியவில்லை.

தெஹீ நித்யமவத்யோऽயம் தேஹே ஸர்வஸ்ய பாரத ।
தஸ்மாத்ஸர்வாணி பூதாநி ந த்வம் ஶோசிதுமர்ஹஸி ॥

தேவ உருவம், மனித உருவம், மிருக உருவம், மர உருவம்-இவைகளில் ஜாதி, குணம், தேசம், காலம் முதலானவைகளால் வேறுபாடுகளும், அவைகளிலிருக்கும் ஆத்மாக்களுக்கு 2 ஸுகத்திலும் துக்கத்திலும் வேறுபாடுகளும் இருந்தாலும், அழிவில்லையென்கிற விஷயத்தில் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரேமாதிரி. சில உடம்புகளில் ஆத்மா அழிகிறதென்றும், சில உடம்புகளில் ஆத்மா அழிகிறதில்லை யென்றுமில்லை. வேறுபாடுகளும் அழிவும் உடம்புகளில்தானிருக்கின்றன ஆகையால் ஒரு ஆத்மாவைப் பற்றியும் நீ வருத்தப்படாதே. இவ்வளவு தூரம் சொன்னது பீஷ்மரும் துரோணரும் மாத்திரம் சாகவில்லை யென்பதில்லை. ஒரு ஆத்மாவுக்கும் சாவு இல்லை என்று காட்டுவதற்காக [30.]

அவ— துர்யோதநன் முதலானவர்கள் விஷயத்தில் ஸ்நேஹத்தாலும் தயையாலும் வந்த கலக்கத்தைத் தீர்த்தார். துரோணாசாரியர் முதலானவர்களைக் கொல்லுவது பாபம் என்கிற எண்ணத்தைப் போக்குகிறார்—

ஸ்வதர்மமபி சாவேக்ஷ்ய ந விகம்பிதுமர்ஹஸி ।
தர்ம்யாத்தி யுத்தாச்ச்ரேயோऽந்யத் க்ஷத்ரியஸ்ய ந வித்யதே ॥௩௧॥

---

1. உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவனே அரிது. அதையுள்ளபடி பார்க்கிறவன் அரிது என்று சொல்லவேணுமோ? இப்படிப்பட்டவர்களிருந்தாலும், அதைச்சொல்லுகிறவனே அரிது. அதினுடைய எல்லா ஸங்கதிகளையும் சொல்லுகிறவன் அரிது என்று சொல்லவேணுமோ? இப்படி சொல்லுகிறவர்களிருந்தாலும், கேட்கிறவனே அரிது. சிஷ்யனுக்கு வேண்டியஎல்லா குணங்களோடுகூடி, அதையுள்ளபடி யிருப்பதைக் கேட்பவன் அரிதென்று சொல்லவேணுமோ?

2. உடம்புகளில் மாறுபாடு இருப்பது எல்லாருக்கும் தெரியும். ஸுகத்திலும் துக்கத்திலும் வேறுபாடுகளிருப்பதாலே, ஆத்மாக்களுக்குள்ளும் வேறுபாடுகளிருக்கிறதோ என்று உண்டாகும் ஸந்தேஹம் இந்த ச்லோகத்தில் தீர்க்கப்படுகிறது.

இப்போது ஆரம்பித்திருக்கிற சண்டை பிராணிகளைக் கொல்லுவதாயிருந்தாலும், யக்ஞத்தில் ஆட்டைக்கொல்வதைப்போல், அதைத் தர்மமென்று நினை. கலங்காதே. நியாயமாக ஏற்பட்ட சண்டையைக் காட்டிலும், ஆத்மாவுக்கு க்ஷேமத்தைக்கொடுக்கிற வேறு நல்லவேலை க்ஷத்திரியனுக்குக் கிடையாது. க்ஷத்திரியனுக்குச் சண்டைசெய்வது தொழிலென்று, அந்தந்த ஜாதிக்குத் தொழில்களைச் சொல்லுமிடத்தில் (18-வது அத்தியாயம் 43-வது சுலோகம்) சொல்லப்போகிறார்.

யாகத்தில் ஆடு கொல்லப்பட்டாலும், அதற்கு மிகவும் இளப்பமான ஆட்டுருவம் போய், மிகவும் உயர்ந்ததான தேவ உருவம் வருகிறதென்று வேதம் சொல்லுகிறது. சிரங்கைக் கத்தியால் அறுத்து, வைத்தியன் செய்கிறவேலை, அந்த வேளையில் தொந்திரவைக் கொடுத்தாலும், பிறகு மிகுந்த ஸௌக்கியத்தைக்கொடுக்கிறது. அப்படியே யக்ஞத்தில் ஆட்டைக்கொல்வது. அப்போது அதற்குத் தொந்திரவாயிருந்தாலும், பிறகு ஸுகத்தை கொடுப்பதால், தோஷமன்று. சண்டையில் சாகிறவர்கள் தேவர்களாகிறார்கள் என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. [31]

𑌯𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾 𑌚𑍋𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑌪𑌾𑌵𑍃𑌤𑌮𑍍 ।
𑌸𑍁𑌖𑌿𑌨𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌲𑌭𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌮𑍀𑌦𑍃𑌶𑌮𑍍 ॥௩௨॥

பிரயத்நமில்லாமல் வந்ததும், மிகவுமுயர்ந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதும், ஒருவிதமான தடங்கலிலாததுமான இவ்விதமான சண்டை மிகுந்த புண்ணியம் பண்ணின க்ஷத்திரியர்களுக்கு வருகிறது. [32]

𑌅𑌥 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌨 𑌕𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 ।
𑌤𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌹𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑌾𑌪𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥ ॥௩௩॥

க்ஷத்திரியனுக்குக் கட்டாயம் செய்ய வேண்டியதென்று சாஸ்திரத்தால் சொல்லப்படுகிற, இப்போது நேர்ந்திருக்கிற, இந்தச் சண்டையை, இதின் உண்மையை யறியாமல், நீ விட்டுவிட்டால், தர்மத்தைச் செய்யாததினால் மேலுலோகத்தில் வரும் ஸுகத்தையும், இந்த லோகத்தில் வரும் கீர்த்தியையும் இழந்து, மிகுந்த பாபத்தையும் அடைவாய். [33]

𑌅𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇𑌽𑌵𑍍𑌯𑌯𑌾𑌮𑍍 ।
𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌤𑌿𑌰𑌿𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௩௪॥

ஸுகத்தையும் கீர்த்தியையும் இழப்பது மாத்திரமன்று, “அர்ஜுநன் சண்டை ஆரம்பித்தவுடன் பயந்து ஓடிப்போய் விட்டானும்” என்ற கெட்ட பெயரை எல்லா விடங்களிலும் எப்போதும் யாரும் சொல்லுவார்கள். அதினால் என்னவென்றால், நல்ல பெயர்பெற்ற ஒருவனுக்கு கெட்டபெயர் வருவதைக்காட்டிலும் சாவே மிகவும் நல்லது. [34]

அவ— நான் பந்துக்களிடத்தில் ஸ்நேஹத்தாலும் தயையாலும் அன்றோ சண்டைப்படாமலிருக்கிறேன். பயந்து ஓடுகிறான் என்று கெட்டபெயர் எப்படிவரும் என்றால், பதில்சொல்லுகிறார்-

𑌭𑌯𑌾𑌦𑍍𑌰𑌣𑌾𑌦𑍁𑌪𑌰𑌤𑌂 𑌮𑌂𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌰𑌥𑌾𑌃 ।
𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌚 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌮𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌲𑌾𑌘𑌵𑌮𑍍 ॥

தகுந்த கெட்டிக்காரர்களோடு சண்டை நேரும்போது, தகுந்த கெட்டிக்காரனென்று எதிரிகளால் கொண்டாடப்பட்ட ஒருவன் பயமில்லாவிட்டால், ஸ்நேஹத்தாலும் தயையினாலும் ஒதுங்குவது வழக்கமில்லை. ஒதுங்கவும் மாட்டான். கர்ணன் முதலானவர்கள் பயத்தாலே நீ ஓடினாய் என்று தான் நினைப்பார்கள்.

𑌅𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌵𑌾𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍𑌵𑌦𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌵𑌾𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌤𑌰𑌂 𑌨𑍁 𑌕𑌿𑌮𑍍 ॥ ॥௩௫॥

அதுவும் தவிர, “சூரர்களான எங்கள் முன்னிலையில் இந்த அர்ஜுநன் ஒரு க்ஷணம் நிற்க முடியுமா? வேறு இடத்தில்தான் இவன் ஸாமர்த்தியம் செல்லும்” என்று உன்னைப் பலவிதமாக துர்யோதநன் முதலான சத்ருக்கள் எல்லாரும் தூஷிப்பார்கள். அதைக்காட்டிலும் பெரிதான துக்கம் உனக்கு எது? இப்படி அவர்கள் சொல்லைக் கேட்கும்போது, அதைக்கேட்பதைக்காட்டிலும் சாவதே மேலென்று நீயே நினைப்பாய். [36]

அவ— ஆகையால் நீயாவது அவர்களைக் கொல்லுவது, அல்லது அவர்கள் உன்னை கொல்லுவது—இந்த இரண்டும் மிகவும் நல்லது என்று சொல்லுகிறார்—

𑌹𑌤𑍋 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌂 𑌜𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌾 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇 𑌮𑌹𑍀𑌮𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃 ॥ ॥௩௭॥

தர்மமான சண்டையில் நீ பிறர்களால் கொல்லப்பட்டால், அதினுலேயே உயர்ந்த ஸ்வர்க்கத்தையடைவாய். நீ அவர்களைக் கொன்ருல், ஒருவிதத் தொந்திரவுமில்லாத ராஜ்ஜியத்தை அநுபவிப்பாய். இந்த சண்டையைச் சாஸ்திரம் செய்யவேணுமென்று சொல்லுகையால், மோக்ஷத்தையும் அடைவாய். சண்டைப்படுவது மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமென்று நினைத்து, சண்டைக்குக் கிளம்புவதுதான் என் அத்தை குந்தியின் பிள்ளையான உனக்குத் தகுந்தது. [37]

அவ— மோக்ஷத்திற்காகச் சண்டை செய்கிற விதத்தைச் சொல்லுகிருர்—

𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇 𑌸𑌮𑍇 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌲𑌾𑌭𑌾𑌲𑌾𑌭𑍌 𑌜𑌯𑌾𑌜𑌯𑍌 ।
𑌤𑌤𑍋 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌨𑍈𑌵𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥௩௮॥

உடம்பைக்காட்டிலும் வேருய், உடம்பிலுள்ள ஒருவித கெடுதியும் அழிவும் இல்லாத ஆத்மாவையறிந்து, சண்டையில் நேரிடும் ஸுகத்தையும் துக்கத்தையும், லாபத்தையும் நஷ்டத்தையும், ஜயத்தையும் தோல்வியையும் ஸமமாக எண்ணி, அதாவது அவைகளால் மனது கலங்காமல், ஸ்வர்க்கம் முதலான பிரயோஜநங்களை விரும்பாமல், இந்தச சண்டையைக் கட்டாயம் செய்யவேண்டியதென்று நினைத்துச் சண்டையைச்செய். இப்படிச் செய்தால், இப்போதிருக்கிற ஸம்ஸாரம் போய்விடும். இனிமேல் ஸம்ஸாரமும் வராது. [38]

அவ— இப்படி ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிவித்து,இந்த அறிவுடன் செய்யவேண்டிய மோக்ஷத்திற்கு ஸாதநமான கர்மயோகத்தைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிருர்—

𑌏𑌷𑌾 𑌤𑍇𑌽𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌿𑌮𑌾𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁 । 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌯𑌯𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌹𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥ ॥௩௯॥

ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிவதற்குச் சொல்ல வேண்டியதைச் சொன்னேன். இந்த அறிவுடன் மோக்ஷத்திற்காகக் கர்மம் செய்யும்போது, என்ன நினைவு வேணுமோ அதைச் சொல்லுகிறேன். அந்த நினைவு இல்லாவிட்டால், அந்தக் கர்மத்தினால் ஸம்ஸாரம் போகாது. தாம்பிரம் முதலானவைகளைச் சுத்திசெய்யாமல் பஸ்மம் (மருந்து) பண்ணினால், அதனால் குணமுண்டாகாது. அது போல். [39]

அவ— சொல்லப்போகிற நினைவுடன் செய்கிற கர்மத்தின் பெருமையைச் சொல்லுகிறார்—

𑌨𑍇𑌹𑌾𑌭𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌨𑌾𑌶𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌸𑍍𑌵𑌲𑍍𑌪𑌮𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌰𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥௪௦॥

நான் சொல்லப்போகிற நினைவுடன் செய்ய வேண்டிய கர்மத்தை ஆரம்பித்து நடுவில் விட்டு விட்டாலும், செய்யப்பட்டது வீணாய்ப்போகாது. தோஷமுமில்லை. தைவவசத்தால் நடுவில் நின்றாலும், கொஞ்சம்செய்ததும் பெரிய பயத்தை யுண்டுபண்ணக்கூடிய ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கும். இந்த ஸங்கதி 6-வது அத்தியாயம் 40-வது சுலோகத்தில் விரிவாய்ச் சொல்லப்படும். உலகத்தில் ஒருவன் காத்துவிட்டு, மேலே செய்யவேண்டிய வேலைகளைச் செய்யாமல் விட்டுவிட்டால், அவனுக்கு ஒன்றும் அகப்படாது. விதைக்காமல் போனால், அந்த விதையைக் குத்திச் சாப்பிடலாம். அதையும் இழந்தான். நிறைந்த வெள்ளமுள்ள ஆற்றைத்தாண்டி, அக்கரை போக நினைத்தவன், அதிலிரங்கி கொஞ்சதூரம் நீந்தி நடுவாற்றில் நீந்தாமல் இருந்தால், அதுவரையில் நீந்தினதும் வீண். ஆற்றோடே போய்விடுவான். ஸ்வர்க்கத்திற்காக யாகம் செய்ய ஆரம்பித்தவன் நடுவில் அதை விட்டு விட்டால், செய்ததும் வீண், தோஷமுமுண்டு. அவன் பிரும்மராக்ஷஸ்ஸாகவும் ஆய்விடுவன் என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. [40]

அவ— மற்ற பிரயோஜனத்திற்காக கர்மங்கள் செய்யும்போது இருக்கும் நினைவைக்காட்டிலும், மோக்ஷத்திற்காக கர்மங்கள்செய்யும்போது இருக்கும் நினைவின் பெருமையைச் சொல்லுகிறார்—

வ்யவஸாயாத்மிகா புத்திரேகேஹ குருநந்தந ।
பஹுஶாகா ஹ்யநந்தாஶ்ச புத்தயோऽவ்யவஸாயிநாம் ॥

1. ஆத்மாவை யுள்ளபடி அறிந்து, மோக்ஷம் வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, கர்மங்களைச் செய்பவனுக்கு தன்னால் செய்யப்படும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய எல்லாக் கர்மங்களிலும் ஒரே நினைவு தானிருக்கிறது. ஏனென்றால்—அந்தக் கர்மங்கள் எல்லாவற்றுக்கும் அவனுக்கு மோக்ஷமொன்றே பலன். அப்படியே அவன் எல்

---

1. ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களுக்காகக் கர்மங்கள் செய்கிறவனுக்கு, உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான அழிவில்லாத ஆத்மாவென்று ஒருவஸ்து இருக்கிறது என்கிற அறிவுமாத்திரம் போதும். உடம்பைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்று அறிவுமாத்திரம் போதாது. அது உடம்போடு பிறந்து உடம்போடு அழியும் என்கிற தப்பெண்ணமிருந்தால், வேறு லோகத்தில் அநுபவிக்கக்கூடிய பலன்களை ஆசைப்பட்டுக் கர்மங்களைச் செய்யமாட்டான். ஆனால் ஆத்மா ஸ்வயம் பிரகாசம் (தானே தோன்றுகிறது) என்றும், அதில்இயற்கையாக ஒருவித தோஷம் கிடையாதென்றும், அது மிகவும் இன்பமானதென்றும், பகவானுக்கு உடம்பென்றும் அவன் அறியவேண்டியதில்லை. இந்த அறிவில்லாமலே ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களை ஆசைப்படவும், அவைகளுக்கு வேண்டிய ஸாதநங்களைச் செய்யவும், அந்தப்பலன்களை அநுபவிக்கவும் கூடும். ஸ்வர்க்கம் ஸுகமென்று சாஸ்திரத்தாலே தெரிந்தால், தானே அதில் ஆசையுண்டாகும். அதனுடைய ஸாதநங்களைச் செய்வதற்குத் தகுந்த உடம்பு முதலான கருவிகள் இருப்பதாலும், பலனை யநுபவிக்குங்காலத்தில் தானிருப்பதாக நிச்சயமிருப்பதாலேயும், அறிவில்லாத குடியானவன் நெல்லுக்காக வயலையுழுவதுபோல், அதின் ஸாதநங்களை அவன் செய்வான். ஸாதநங்கள் ஸரியாயிருந்தால், பலன் கட்டாயமுண்டாகும். அநுபவத்திற்காகவே அவன் பிறந்திருப்பதாலே, பலனை யநுபவிக்கவும் கூடும். அப்போது அவனுக்கு ஆத்மாவின் உள்ளபடி அறிவு வேண்டியதில்லை. ஸ்வர்க்கத்தை ஆசைப்பட்டவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்துதான் யாகங்களைச்செய்ய வேணுமென்று சாஸ்திரம் சொல்லவில்லை. ஆத்மாவை உள்ளபடி தெரியாதவனை ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களை அநுபவிக்கிறானென்றும், பசு முதலான வழியால் அவன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப் போகிறானென்றும் சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. அந்த ஸ்லோகத்திலும் ஆத்மாவை யுள்ளபடி அறியாதவன் ஸ்வர்க்கத்திற்காகப் பாடுபடுகிறானென்று சொல்லுகிறது.

லாக் கர்மங்களையும் மோக்ஷமென்கிற ஒரே பலனுக்காகச் செய்ய வேண்டியதென்று வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையாலே அவன் செய்யும் கர்மங்கள் வெவ்வேறாக இருந்தாலும், வெவ்வேறு விதிகளைக்கொண்டு செய்யப்பட்டாலும், மோக்ஷமென்கிற ஒரே பலனை அவைகளால் அடைய வேண்டியது. அந்த விதிகளெல்லாம் அவனுக்கு ஒரே விதியாயிருக்கின்றன. ஆகையாலே அவனுக்கு எல்லாக் கர்மங்களிலும் ஒரே நினைவுதான் இருக்கிறது. உதாரணம்—தர்சம் என்றும், பூர்ணமாஸமென்றும் சொல்லப்பட்ட யக்ஞங்களில் ஆறு 1 யாகங்களைச் செய்யும்படி ஐந்து விதிகளிருக்கின்றன. அந்த யாகங்கள் பலன் கொடுப்பதற்கு உதவியாக, பதினொன்று யாகங்கள் வேறு விதிகளால் தனித்தனி விதிக்கப்படுகின்றன. இவைகள் எல்லாவற்றுக்கும் ஸ்வர்க்கமொன்றே பலன். ஆகையால் இந்தக்கர்மங்கள் வெவ்வேறாக இருந்தாலும், ஒரே பலனைக் கொடுக்கிறதாகையால், அவைகளைப்பற்றின நினைவு ஒன்றுதான். இதுபோல மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்டவனுக்கு அவன் செய்யும் எல்லாக்கர்மங்களிலும் ஒரே நினைவுதானிருக்கிறது. ஸ்வர்க்கம்-பிள்ளை-பசு-சோறு, முதலான பலன்களை ஆசைப்பட்டவன் செய்யும் கர்மங்களில் இருக்கும் நினைவுகள் கணக்கில்லாதவைகளாயிருக்கின்றன. ஏனென்றால் — அவன் ஆசைப்படுகிற பலன்களுக்குக் கணக்கில்லை. ஸ்வர்க்கம் என்ற ஒரே பலனுக்காக வேதம் சொல்லுகிற தர்சமென்றும், பூர்ணமா

---

1. யாகமென்பது ஒரு தேவதைக்கு ஒரு பொருளை கொடுப்பது. அமாவாஸைக்கு அடுத்த பிரதமையில் மூன்று யாகங்கள் செய்ய வேண்டியது. அவைகளுக்குத் தர்சமென்று பெயர். பௌர்ணமாஸிக்கு அடுத்தப் பிரதமையில் மூன்று யாகங்கள் செய்ய வேண்டியது. அவைகளுக்கு பூர்ணமாஸம் என்று பெயர். தர்சமும் பூர்ணமாஸமும் சேர்ந்து ஸ்வர்க்கம் என்கிற பலனைக்கொடுக்கின்றன. இவைகள் பிரதானயாகங்கள். இவைகளுக்கு உதவிசெய்கிற யாகங்கள் பதினொன்று. அவை யாவன—ஐந்து பிரயாஜங்கள். இரண்டு ஆஜ்யபாகங்கள். இவைகளை பிரதானயாகங்களுக்கு முன்னாலே செய்ய வேண்டியது. ஸ்விஷ்டக்ருத். மூன்று அநுயாஜங்கள். இவைகளைப் பிரதான யாகங்களுக்குப் பின்னாலே செய்யவேண்டியது. இவைகளுக்குத் தனியான பலன் கிடையாது.

ஸமென்றும் சொல்லப்பட்ட கர்மங்களைச் செய்யும்போது, நடுவில் ஸ்வர்க்கத்தோடு அநேக 1 சின்ன பலன்களை ஆசைப்பட்டு, அவைகளுக்காகச் சில கர்மங்கள் செய்யப்படுவதால், ஒரே நினைவில் பல பிரிவுகளிருக்கின்றன.

2 இதினால் மோக்ஷம் வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவன் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியதாவது— 3 நித்யமென்றும், நைமித்திகமென்றும் சொல்லப்படுகிற கர்மங்களினால் சில முக்கியமான பலன்களும், நடுவில் சின்னபலன்களும் வருமென்று வேதத்தில் சொல்லப்படுகின்றன. அந்த பலன்களை யெல்லாம் விட்டுவிட்டு,

---

1. சின்ன பலன்கள்—உதாரணம் - தர்சமும் பூர்ணமாஸமும் செய்யும்போது, வருத்த அரிசிமாவை உண்டையாகப் பிடிப்பதற்காக ஒரு மர அகலில் ஜலத்தை யெடுத்து ஆஹவனீய அக்நிக்கு வடபுறம் வைக்க வேண்டியது. இந்த ஜலத்திற்குப் பிரணீதா என்று பெயர். யஜமானனுக்குப் பசுவில் ஆசையிருந்தால், மர அகலுக்குப் பதிலாக மாடு கறக்கிற பாத்திரத்தில் இந்த ஜலத்தை வைக்கவேண்டியது. அப்படிச் செய்தால், ஸ்வர்க்கம் என்கிற முக்கியமான பலனுடன், பசு என்கிற சின்ன பலனும் வருகிறது.

2. பலன்களை ஆசைப்பட்டுக் கர்மங்களைச் செய்கிறவனுக்கு அநேக நினைவுகளும், ஒவ்வொரு நினைவில் அநேகப் பிரிவுகளும் இருப்பதால், அவன் நாலு பக்கத்திலும் இழுக்கப்படுகிறான். அதனால் மனது கலங்கி, ஒரு கர்மத்தையும் நன்றாய்ச் செய்ய முடியாது. மோக்ஷத்திற்காகக் கர்மங்கள் செய்கிறவனுக்கு ஒரே நினைவு இருக்கிறபடியால், மனதில் கலக்கமில்லை. அவனுடைய சக்தி முழுவதையும் அந்தக் கர்மங்களில் செலுத்தி அவைகளை நன்றாய்ச் செய்யலாம்.

3. நித்யகர்மா என்றால், எந்தக் கர்மங்களைச் செய்யாமல் போனால், தண்டனை யுண்டென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறதோ, அவைகள். ஸந்தியாவந்தனம் முதலியவைகள். ஒருகாரணம் நேர்ந்தபோது செய்யவேண்டிய கர்மங்களை நைமித்திக கர்மங்கள் என்று சொல்லுகிறது. கிரஹணம் வந்தால், தர்ப்பணம் செய்வது நைமித்திக கர்மம். இவைகளையும் செய்யாவிட்டால் தண்டனையுண்டு. இவைகளை ஒரு காலத்தில் செய்ய வேண்டியது. நித்யகர்மங்களை உயிரோடிருக்கும் வரையில் செய்ய வேண்டியது.

அவைகளுக்கு எல்லாம் 1 மோக்ஷமொன்றே பலனென்றும், அவைகள் வெவ்வேறு சாஸ்திரங்களால் விதிக்கப்பட்டாலும், எல்லா விதியும் ஒரே விதியென்றும் எண்ணி, அவைகளைச் செய்யவேண்டியது. பலனுக்காகவே ஏற்பட்ட (காமிய) கர்மங்களிலும், தன்னுடைய ஜாதிக்கும் ஆசிரமத்துக்கும் தகுந்த கர்மங்களை அவைகளின் பலன்களில் ஆசையை விட்டு, அவைகளுக்கு மோக்ஷம் ஒன்றே பலனென்று எண்ணி, நித்யம் நைமித்திகம் என்ற கர்மங்களுடன் 2 சேர்த்துத் தன் சக்திக்குத் தகுந்தபடி செய்ய வேண்டியது. [41]

அவ— ஸ்வர்க்கம் முதலான பிரயோஜநங்களுக்காகக் கர்மம் செய்கிறவர்களைத் தூஷிக்கிறார்—

யாமிமாம் புஷ்பிதாம் வாசம் ப்ரவதந்த்யவிபஶ்சித꞉ ।
வேதவாதரதா꞉ பார்த² நாந்யதஸ்தீதி வாதி³ந꞉ ॥ ॥சஉ॥

காமாத்மாந꞉ ஸ்வர்க³பரா ஜந்மகர்மப²லப்ரதா³ம் ।
க்ரியாவிஶேஷப³ஹுலாம் போ⁴கை³ஶ்வர்யக³திம் ப்ரதி ॥சங॥

போ⁴கை³ஶ்வர்யப்ரஸக்தாநாம் தயாபஹ்ருதசேதஸாம் ।
வ்யவஸாயாத்மிகா பு³த்³தி⁴꞉ ஸமாதௌ⁴ ந விதீ⁴யதே ॥ ॥சச॥

---

1. நித்ய கர்மங்களைச் செய்வதனாலே பாபம் போகுமென்று சொல்லவில்லையா? மோக்ஷமென்கிற ஒரே பலனென்று சொல்லக்கூடுமோ? பதில்—நித்ய கர்மங்கள் பாபத்தை நாசம் செய்து, மனதின் கலக்கத்தைப் போக்கி, மோக்ஷத்திற்கு உதவி செய்கின்றன. ஆதலால் அவைகளுக்கும் மோக்ஷமே பலன்.

2. இதன் கருத்து—முமுக்ஷுவுக்கு காமியகர்மங்களில் அங்கங்கள் குறைந்தபோதிலும், நித்யகர்மங்களிலும் நைமித்திகங்களிலும் போல தோஷம் வராது. பிரதானமான தர்சத்திலும் பூர்ணமாஸத்திலும் விட்டுப்போவது உண்டானால் தோஷமுண்டு. அவைகளுக்கு அங்கமான பிரயாஜம் முதலான யாகங்களை, தேசமும் காலமும் ஒத்துக் கொள்ளாததாலே, விட்டபோதிலும் தோஷமில்லை. அப்படியே நித்ய கர்மங்களும், நைமித்திக கர்மங்களும், காமியகர்மங்களும் கர்மயோகத்துக்கு அங்கமாயிருப்பதாலே, ஒருக்கால் அவைகள் செய்ய முடியாமல் நின்றுபோய் விட்டாலும் குற்றமில்லை. பிரதானமான கர்மயோகம் நின்றால்தான் குற்றம்.

சிலர் நல்ல அறிவு இல்லாமல், சில கர்மங்களாலே சில பலன்கள் வருமென்று வேதத்தில் சொல்லுகிற வார்த்தைகளில் மனது படிந்து, அந்தப் பிரயோஜநங்களில் ஆசையை வைத்து, அவைகளுக்குள் ஸ்வர்க்கத்தையே உயர்ந்த பிரயோஜநமாக எண்ணி, அதைக்காட்டிலுமுயர்ந்த ஸுகம் கிடையாது என்று விஷயாநுபவத்தைப் பற்றியும், நாலு ஜநத்தை அடக்கி ஆளுகிற அதிகாரத்தைப்பற்றியும், சில பேச்சுக்களைப் பேசுகிறார்கள். அந்தப்பேச்சுக்கள், பின்னால் பழத்தைக் கொடுக்காத புஷ்பம்போல், கேட்கும் போது ஸுகமாயிருந்தாலும், முடிவில் ஸுகத்தைக் கொடுப்பதன்று. அவர்கள் சொல்லுங்கர்மங்களில் ஆத்மாவின் உண்மையான அறிவு இல்லை. வேலைபாகங்களே அதிகமாயிருக்கின்றன. அவைகள் ஸ்வர்க்கத்தில் அநுபவம் முடிந்தவுடன், முன்போல் பிறப்பைக் கொடுத்து, ஸ்வர்க்கம் முதலான பிரயோஜநங்களுக்காக மறுபடியும் கர்மங்களைச் செய்யும்படி செய்யும். இந்தக் கர்மங்களைப்பற்றியே பேசிக்கொண்டிருப்பதால், அவர்கள் மனது விஷயாநுபவத்திலும் அதிகாரத்திலும் படிந்திருக்கிறது. ஆத்மாவின் நினைவில் இல்லை. ஆகையால் ஆத்மாவை யுள்ளபடி அறிந்து, மோக்ஷத்திற்காகக் கர்மங்கள் செய்யவேணுமென்று அவர்கள் மனதில் தோன்றாது. ஆகையால் ஸ்வர்க்கம் முதலான பிரயோஜநங்களை மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் கொஞ்சங்கூட ஆசைப்படக்கூடாது. [42-44]

அ.— நல்ல தாய் தகப்பன்களைக்காட்டிலும் ஆயிரம் பங்கு அதிகமான பிரீதியுள்ள வேதமானது, ஜீவன்களுக்கு உயர்ந்த ஸுகத்தைக் கொடுப்பதற்காக ஏற்பட்டது. அது மிகவும் கொஞ்சமாயும் நிலையில்லாததுமான பிரயோஜநங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய கர்மங்களை ஏன் சொல்லுகிறது? மேலும், வேதத்தில் சொல்லிய கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டாமென்றுதான் சொல்லலாமோ என்னில், இரண்டு ச்லோகங்களாலே பதில் சொல்லுகிறார்:—

த்ரைகுண்யவிஷயா வேதா நிஸ்த்ரைகுண்யோ பவார்ஜுந ।
நிர்த்வந்த்வோ நித்யஸத்த்வஸ்தோ நிர்யோகக்ஷேம ஆத்மவாந் ॥ ௪௫ ॥

யாவாநர்த உதபாநே ஸர்வத: ஸம்ப்லுதோதகே ।
தாவாந் ஸர்வேஷு வேதேஷு ப்ராஹ்மணஸ்ய விஜாநத: ॥

உலகத்தில் ஜநங்கள் பலவிதமாயிருக்கிறார்கள். அவர்களில் சிலரிடம் ஸத்வமென்கிற குணம் மேலிட்டிருக்கிறது. சிலரிடத்தில் ரஜோகுணம். சிலரிடத்தில் தமோகுணம். ஸத்வகுணம் மேலிட்டவர்களுக்காக மோக்ஷத்திற்கு வேண்டிய கர்மங்களை வேதம் எப்படிக் காட்டுகிறதோ, அப்படியே ரஜோகுணமும் தமோ குணமும் மேலிட்டவர்களுக்கும் பிடித்த பலன்களை கொடுக்கத் தகுந்த கர்மங்களை வேதம் சொல்லுகிறது. அது அவைகளைச் சொல்லாவிட்டால், அவர்கள் தங்களுக்கு வேண்டிய பலன்களை அடைய வழிதெரியாமல், தப்பு வழிகளில் போய் கெட்டுப் போவார்கள். கும்பகோணம் முதலான பெரிய ஸ்தலங்களில் கூலிவேலை செய்கிறவர்களுக்காக கள்ளுக்கடைகள் இருக்கவேண்டியது. அப்படியில்லாவிட்டால், கள்ளு இல்லாவிட்டால் தாங்க முடியாதவர்கள் கள்ளுக்கடையிருக்கும் ஊர்களுக்குப்போய், கும்பகோணத்தில்போல் தொழில் அகப்படாமல், உத்ஸவகாலத்தில் ஆராவமுதனை கருடவாகனத்தில் எழுந்தருளப்பண்ணுகிற பாக்கியத்தையும், அதினாலுண்டாகும் புண்ணியத்தையும் இழந்து போவார்கள். ஆகையாலே வேதமானது பிரீதியினாலேயே அவரவர்களுக்கு வேண்டிய பலன்களுக்கு ஸாதனங்களைக் காட்டுகிறது.

பலன்களைக் கொடுக்கக்கூடிய கர்மங்களை இப்படி அர்ஜுனனிடத்தில் தூஷிக்கக் கூடுமோ, என்று ஸந்தேஹமுண்டாகலாம். அர்ஜுனன் "உமக்கு நான் சிஷ்யன், எனக்கு நல்ல ஸங்கதியைச் சொல்லவேணும்" என்று கேட்டுக்கொண்டபடியால், அவனிடத்தில் ஸத்வகுணம் மேலிட்டிருக்கிறதென்றும், அவன் மற்ற இரண்டு குணங்களையும் தலையெடுக்கவொட்டாமல் செய்ய வேண்டியது என்றும் நினைத்து பகவான் அருளிச் செய்கிறார். பிறவியிலேயே ஸத்வகுணம் மேலிட்ட நீ அந்த குணத்தையே வளரப்பண்ணு. கெட்ட பலன்களை கொடுக்கக்கூடிய புண்ணியங்களிலும், பாபங்களிலும் ஆசையில்லாதவனாய், ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் சேராத ஸத்வகுணத்தில் இரு. இது எப்படி வருமென்றால், சொல்லுகிறேன். ஆத்மாவின் உள்ளபடி அறிவையும், அதை

கொடுக்கக்கூடியவைகளையும் தேடி, அவைகளைக்காப்பாற்று. மற்றதைத்தேடாதே. இருப்பதையும் விட்டுவிடு. இப்படிச்செய்தால், ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் தன்னடையாய் போய்விடும். ஸத்வகுணம் வளரும்.

வேதத்தில் சொல்லிய எல்லா வேலைகளையும் எல்லாரும் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டியதில்லை. எல்லாருக்காகவும், எல்லாப்பிரயோஜநங்களுக்காகவும் ஏற்பட்டு தண்ணீர் நிறைந்திருக்கிற ஒரு குளத்தில் தாஹமெடுத்தவன் தாஹந்தணிய எவ்வளவு வேணுமோ, அவ்வளவுதான் எடுத்துக்கொள்ளுகிறான். 1. தண்ணீர் முழுவதையும் குடித்துவிடுகிறானா? அப்படியே வேதத்திலும். வேதத்தைப்படித்து, ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிந்து, இதை விடவேண்டியது, இதைப்பிடித்துக்கொள்ள வேண்டியது என்று தெரிந்து, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேணும், பகவானிடம் போகவேணும் என்று ஆசைப்படுகிறவன் அதற்காக வேண்டிய ஸங்கதிகளை மாத்திரம் எடுத்துக் கொள்ளவேணும். [46]

அவ— ஆகையால் ஸத்வகுணமுள்ளவனாய் மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிற நீ, மேலே சொல்லப்போகிற ஸங்கதியைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளவேணுமென்கிறார்—

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾 𑌫𑌲𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 ।
𑌮𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍂𑌰𑍍𑌮𑌾 𑌤𑍇 𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 ॥

நித்யம், நைமித்திகம், காம்யம் என்று பிரிவுள்ள கர்மங்களுக்கு ஏற்பட்ட 2 பலன்களில் ஆசையை வைக்காமல், கர்மங்களை

---

1. தண்ணீர் சேர்க்கப்போனவன் ஸ்நானம் பண்ணுகிறானே? ஸ்நானம் பண்ணப்போனவன் மீன் பிடிப்பானே? மீன் பிடிக்கப்போனவன் ஒருவேளை ஸ்நானஞ்செய்யலாம். அவன் ஸ்நானம் பண்ணுவதற்காகத்தான் மீன் குளத்தில் கொண்டுவந்து விடப்பட்டிருக்கிறது.

2. ஒருவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி தெரிந்தால்தான், பலன்களில் ஆசையை விடுவான். 'நான் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு' என்று தெரிந்தால், உடம்பையும் அதைச் சேர்ந்தவைகளையும் தன்னுடையதென்று எண்ணமாட்டான். அந்த எண்ணமில்லாவிட்டால், அவைகளுக்கு வேண்டிய வஸ்துக்களைத் தேடவேணுமென்ற ஆசையுண்டாகாது. ஆகையி

மாத்திரம் நீ 1. செய்யவேண்டியது. மோக்ஷமென்பது இப்போ திருக்கும் பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலான கட்டைவிடுவது. மற்ற

னால்பலனில் ஆசையைவிடுவதற்காக-தான் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு என்றும், அதுவும் அதைச் சேர்ந்தவைகளும் தன்னது அன்று என்றும், அறியவேணும். இது இந்த அத்தியாயம் 71-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்படும். மேலும், இந்தக் கர்மங்களை சுலோகத்தில் சொல்லியபடி செய்யும்போது, இரண்டு நினைவுகள் வேண்டியது. இந்தக் கர்மங்களே எனக்குப் பிரயோஜநம் என்பது ஒரு நினைவு. "தான் பகவானுக்கு வேலைக்காரன், வேலைசெய்து அவனை ஸந்தோஷப்படுத்த வேண்டியது" என்று தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைத்தெரிந்தால், "என் கர்மங்களால் பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்துகிறேன், ஆகையால் அவைகளே எனக்குப் பிரயோஜநம். அவைகளால் வேறு பிரயோஜநத்தை நான் வேண்டேன்" என்றுஎண்ணமுடியும். இரண்டாவது நினைவு-நான்கர்மங்களைச் செய்யவில்லையென்று. அதாவது—இந்த வேலைகளைச்செய்வது என் ஸ்வரூபத்துக்கு இயற்கையன்று. உடம்போடு கூடியிருப்பதாலே நான் அவைகளைச்செய்கிறேன் என்று நினைக்கவேண்டியது. அதாவது— ஆத்மாவுக்கு அடியோடே கர்மம்போய்விட்டால், அதாவது மோக்ஷம் வந்தால்—இம்மாதிரி வேலை இல்லை. இதுதவிர நான் பகவானுக்கு உட்பட்டவன், அவன் ஏவினபடி நான் வேலைசெய்கிறேன் என்றும் நினைக்க வேண்டும். ஆகையாலே இதற்காகவும் தன் ஸ்வரூபத்தை நினைக்க வேண்டும். அதாவது—தான் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு என்றும், பகவானுக்காக ஏற்பட்டவனென்றும், பகவானுக்கு உட்பட்டவன் என்றும். ஆகையாலேதான் ஸ்ரீ பாஷியகாரர் "ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிந்து கர்மயோகத்தைச் செய்ய வேண்டியது" என்று அடிக்கடி அருளிச் செய்கிறார்.

1. இந்த சுலோகத்தில், சாஸ்திரம் சொல்லுகிற வேலைகளை ஒருவன் எப்படிச் செய்யவேண்டியதென்று சொல்லப்படுகிறது. அவைகளில் மோக்ஷத்தை வேண்டுகிறவன் தன்னாலே செய்யமுடியுமான கர்மத்தை யெடுத்துக்கொண்டு, ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவரையில் விடாமல் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு நினைவுகளுடன் செய்துவர வேண்டியது. இது தான் கர்மயோகம். மற்ற கர்மங்கள் அதற்கு அங்கங்கள். அதாவது— கர்மயோகத்தினாலே ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு ஒவ்வொருநாளும் உண்டாகும் இடஞ்சல்களைப்போக்கி உதவி செய்கின்றன. இந்தக் கர்மங்களினாலே பகவானுக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகவேண்டியதாகையால் சாஸ்திரம் சொல்லும் கர்மத்தையே கர்மயோகமாகச் செய்யவேண்டியது. சாஸ்திரத்தில் சொல்லாதவைகளும், சாஸ்திரம் செய்யக்கூடாதென்று சொன்னவைகளும் பலன்களில் ஆசையை விட்டபோதிலும் கர்மயோகமாகமாட்டாது.

பலன்களை விரும்பினால் கட்டுத்தானே வரும். ஆகையால் பலன்களில் ஆசை வைக்கக்கூடாது. கர்மங்களையே பிரயோஜனமாக எண்ண வேண்டியது. ஏனென்றால், அவைகளால் எனக்கு ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. நான் ஸந்தோஷப்பட்டு கட்டை விடுவிப்பேன். வேறு ஒருவனாலும் விடுவிக்கமுடியாது. மற்ற பலன்களை விரும்புமவர்களைக்கண்டால் எனக்குப்பிடிக்கவில்லை. மேலும், அந்தக்கர்மங்களைச் செய்கிறபோது, நீ அவைகளைச் செய்கிறேனென்று நினைக்காதே. சாப்பாடு முதலிய வேலைகளால் பசிபோவது முதலிய பலன்கள் வந்து அநுபவிக்கும்போதும், நான் அந்த பலன்களை உண்டுபண்ணினேன்—என்று நினைக்காதே. நீ சாப்பிடுகிறதும், அதினால் பசிபோவதும் உன்னுடைய ஸத்வம் முதலான குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி உண்டாகிறது. பேனாவைக்கொண்டு ஒருவன் எழுதுவதுபோல், பகவானும், ஸத்வம் முதலிய உன் குணங்களும் உன்னைக் கொண்டு வேலைசெய்கின்றன என்று நினை. இந்த ஸங்கதி மேலே சொல்லப்போகிறது. இப்படி நினைத்துக்கொண்டு வேலைகளைச் செய். "சண்டைபோடமாட்டேன்" என்று நீ சொன்னாய். அப்படி வேலைசெய்யாமலிருப்பதைத் துளிக்கூட மனதில் வைக்காதே. நான் சொன்னபடி சண்டை முதலான கர்மங்களிலேயே உன் மனது இருக்க வேண்டியது. [47]

அவ— சொன்னதையே தெளிவாகச் சொல்லுகிறார்—

[illegible]
[illegible]

ராஜ்யம், பந்துக்கள் முதலானவைகளில் ஆசையை விட்டு, சண்டை முதலான கர்மங்களை யோகத்திலிருந்து செய். அதாவது அவைகளில் வருகிற ஜயத்தையும், தோல்வியையும் ஒரே மாதிரியாக நினைத்துச் சண்டையைச் செய். இப்படி இரண்டையும் ஒரே மாதிரியாக நினைப்பதை யோகம் என்று சொல்லுகிறது. [48]

அவ— "நினைவுவேண்டும்" "நினைவுவேண்டும்" என்று ஏன் பலதடவை சொல்லுகிறீர் என்றால், சொல்லுகிறார்—

[illegible]
[illegible] [illegible]

ஒரு கர்மத்தினுடைய முக்கியமான பலனை வேண்டாமலும், நடுவில் நேருகிற லாபநஷ்டங்களை ஒரேமாதிரியாக நினைத்தும், செய்கிற கர்மங்கள் மிகவும் உயர்ந்தன. பலன்களை நினைத்துச் செய்யும் கர்மங்கள் மிகவும் தாழ்ந்தன. ஏனென்றால், முதலில் சொன்ன கர்மமானது ஸம்ஸாரத்தில் உண்டாகும் எல்லா வருத்தங்களையும் போக்கி, அளவில்லாத ஸுகமான மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும். இரண்டாவது சொன்னது இப்போது ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற வருத்தத்தைக் காட்டிலும் அதிகமான வருத்தத்தை யுண்டாக்கும். நினைவுடன்சேர்ந்த செய்கையால்தான் ஸுகம் வரும். நினைவு இல்லாவிட்டால் செய்கைக்கு பலன் இல்லை. அதற்காகத் தான் நினைவை அடிக்கடி சொல்லுகிறது. ஆகையால் கர்மஞ்செய்யும்போது இந்த எண்ணம் உனக்குக்கட்டாயம் வேண்டியது.[49]

புத்தியுக்தோ ஜஹாதீஹ உபே ஸுக்ருததுஷ்க்ருதே |
தஸ்மாத்யோகாய யுஜ்யஸ்வ யோக: கர்மஸு கௌஶலம் ||

கீழ்ச்சொன்ன நினைவுடன் கர்மங்களைச் செய்தால், அதனால் பகவான் ஸந்தோஷப்பட்டு, வெகுகாலமாய் வந்துகொண்டிருக்கிற பலவித தொந்திரவுகளைக் கொடுக்கும்படியான, கணக்கில்லாத 1 புண்ணியங்களையும் பாபங்களையும் போக்குகிறான். ஆகையால் மிகவும் யோசனை பண்ணி, இந்த நினைவை ஸம்பாதித்துக்கொள். அது நல்ல கெட்டிக்காரனுக்குத்தான் வரும். [50]

கர்மஜம் புத்தியுக்தா ஹி பலம் த்யக்த்வா மனீஷிண: |
ஜன்மபந்தவினிர்முக்தா: பதம் கச்சந்த்யனாமயம் || ||௫௧||

---

1. புண்ணியமென்பது ஸுவர்க்கம் முதலான நல்லபலன்களை கொடுக்கும் கர்மங்கள். பாபமென்றால் நரகம் முதலான துக்கங்களை கொடுக்கும் கர்மங்கள். மோக்ஷத்தை வேண்டுகிறவனுக்கு இந்தஇரண்டும் இடஞ்சல்கள். இஷ்டப்படி போகவேணுமென்பவனுக்குத் தங்கத்தினால் செய்த விலங்கு போட்டாலென்ன! இரும்பினால் செய்த விலங்கு போட்டாலென்ன! இரண்டும் இடஞ்சல்தானே. ஆகையால் புண்ணியங்களையும் சிலவிடங்களில் பாபமென்கிற சொல்லாலே சொல்லுகிறது.

கர்மங்களின் பலன்களை வேண்டாமென்று வெறுத்து, கர்மங்களைக்கீழ்ச்சொன்ன நினைவுகளுடன் செய்தால், பிறவியென்கிற பெரிய 1 வருத்தம்போய், ஒரு தொந்திரவுமில்லாத அளவில்லாத 2 ஸுகமான பதம் வரும். இது உபநிஷத்துக்களில் பிரஸித்தம். [51]

யதா தே மோஹகலிலம் புத்திர்வ்யதிதரிஷ்யதி ।
ததா கந்தாஸி நிர்வேதம் ஶ்ரோதவ்யஸ்ய ஶ்ருதஸ்ய ச ॥

நான் சொன்ன நினைவுகளுடன் நீ கர்மங்களைச் செய்தால், அதனால் உன் பாபங்கள்போய், புத்தி தெளிந்து, நான் இதுவரையில் நீ விடவேண்டியதென்று சொன்னதும், இனிமேல்சொல்லப்போகிறதும் ஆன சின்ன பிரயோஜனங்களில் அலுப்புவரும். அப்போது "நான் முன்னே மிகுந்த கெடுதல்களைச் செய்தேன், நல்ல ஸங்கதிகளைச் செய்யவில்லை" என்று நினைத்து 3 நீயே வருத்தப்படுவாய். [52]

அவ— ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிந்து, கீழ்ச்சொன்ன நினைவுகளுடன் கர்மங்களைச்செய்வதாலே வரும் பலனைச் சொல்லுகிறார்—

ஶ்ருதிவிப்ரதிபந்நா தே யதா ஸ்தாஸ்யதி நிஶ்சலா ।
ஸமாதாவசலா புத்திஸ்ததா யோகமவாப்ஸ்யஸி ॥ ||௫௩||

என்னிடமிருந்து கேட்டதனால், ஆத்மா மற்ற வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் வேறு ஜாதியென்றும், அழிவில்லாதது என்றும், மிகவும்

---

1. முன் சுலோகத்தில் புண்ணியங்களையும் பாபங்களையும் விலக்கச் சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகத்தில் அதின்பலனான கட்டுப்போவதும் மோக்ஷத்தையடைவதும் சொல்லப்படுகிறது.

2. மூலத்தில் "பதம்" என்ற சொல் இருக்கிறது. அதற்கு அடையப்படுகிறது என்று பொருள். அது பகவான். மோக்ஷத்தையடையும்போது, ஒருவருடைய மறைந்திருக்கும் ஸ்வரூபம் வெளிப்படுகையால், அதுவும் அடையவேண்டியதாகையால், அதையும் பதமென்று சொல்லலாம். வைகுண்டமென்கிற இடத்திற்கும் போய் பகவானை அடையவேண்டியதாகையால், அதையும் பதமென்று சொல்லலாம்.

3. நீயே—நான் சொல்லாமலே. இன்னது விடவேண்டியது இன்னது எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது என்று உனக்கே தெரியும்

சின்னமென்றும் அறிந்திருப்பாய். இந்த அறிவு அடிக்கடி நினைப்பதால் ஸ்திரப்பட்டு, கர்மயோகத்தைச் செய்வதால் தெளிந்த உன் மனதில் கெட்டயுக்திகளால் கலங்காமல் எப்போது நிலையாயிருக்குமோ, அப்போது யோகத்தை அடைவாய். அதாவது ஆத்மாவைப் 1. பார்ப்பாய். இந்த சுலோகத்தால் சொல்லப்பட்டதாவது— சாஸ்திரத்தில் ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிந்து, கர்மயோகத்தைச் செய்தால், அந்த அறிவு நிலையாய் நிற்கும். இதற்கு ஸ்திதப்ராக்ஞதையென்று பெயர். அதனுல் யோகமென்று சொல்லப்படுகிற ஆத்மாவின் பார்வையுண்டாகும். [53]

அவ— கீழ்ச்சொன்ன ஸ்திதப்ரக்ஞதையென்பது என்ன? அதுஉள்ளவன் என்ன வேலைகளைச் செய்வன்? என்று அர்ஜுநன் கேட்கிறன்—

அர்ஜுந உவாச—

ஸ்திதப்ரஜ்ஞஸ்ய கா பாஷா ஸமாதிஸ்தஸ்ய கேசவ ।
ஸ்திததீ: கிம் ப்ரபாஷேத கிமாஸீத வ்ரஜேத கிம் ॥ ௫௪ ॥

மனதை வசப்படுத்திக்கொண்டு ஆத்மாவை நிலையாய் அறிகிறவனுடைய ஸ்வரூபம் என்ன? அவன் பேச்சு முதலான வேலைகள் எப்படியிருக்கும். [54]

அவ— வேலைகளைச் சொன்னல் ஸ்வரூபமும் சொன்னதாக ஆகுமென்று எண்ணி, பகவான் சொல்லுகிறர்—

ப்ரஜஹாதி யதா காமாந் ஸர்வாந் பார்த்த மநோகதாந் ।
ஆத்மந்யேவாத்மநா துஷ்ட: ஸ்திதப்ரஜ்ஞஸ்ததோச்யதே ॥ ௫௫ ॥

தெளிந்த மனதால் எவன் ஆத்மாவை எப்பொழுதும் உள்ளபடி நினைத்துக்கொண்டு மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து, அதனுல் உலக ஸங்கதிகள் எல்லாவற்றையும் நன்றய் விட்டுவிட்டானே, அப்

---

1. ஆத்மாவின் அறிவில் மூன்று படிகளிருக்கின்றன 1. சாஸ்திரத்தாலே அதையறிவது. 2. அதையே இடைவிடாமல் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது. இதற்குத் தியானமென்றும், உபாஸநமென்றும் பெயர். 3. ஆத்மாவைப் பார்ப்பது. கர்மயோகம் செய்து, மனது தெளிந்தபிறகு இரண்டாவது படி வருகிறது. இரண்டாவது படியால் மூன்றாவது படி வருகிறது.

போது அவனுக்கு ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாயிருக்கிறதென்று சொல்லுகிறது. இதுநாலுபடிகள்உள்ள ஞானநிஷ்டையில் உயர்ந்த படி. நன்றாய் விட்டுவிட்டானென்றால், பிறகு ஒருக்காலும் நினைப்பதில்லையென்று பொருள். [55]

அவ— இதற்கு அடுத்த கீழ்ப்படி (மூன்றாவது) சொல்லப்படுகிறது—

து:கேஷ்வநுத்விக்நமநா: ஸுகேஷு விகதஸ்ப்ருஹ: ।
வீதராகபயக்ரோத: ஸ்திததீர்முநிருச்யதே ॥ ௫௬ ॥

இஷ்டமான வஸ்துக்களின் பிரிவு முதலானவைகள் வந்தபோது வருத்தப்படான். மிகவும் பிடித்த வஸ்துக்கள் கிட்ட வந்தாலும் ஸந்தோஷமடைகிறதில்லை. ஆசையும் பயமும் கோபமும் போனவன். இப்படியிருந்து ஆத்மாவை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டேயிருக்கிறவனுக்கு ஆத்மாவின் அறிவு[1] நிலையாயிருக்கிறதென்று சொல்லப்படுகிறது. ஆசையென்றால் பிடிக்கும் வஸ்துக்கள் வரப்போகிறதென்று ஸந்தோஷம். பயமென்பது இஷ்டமான வஸ்துக்களின் பிரிவுகளுக்கும், பிடிக்காத வஸ்துக்களின் வரவுக்கும் காரணங்களைப்பார்த்து உண்டாகும் வருத்தம். கோபமென்றால் இஷ்டமான வஸ்துக்களைப் பிரித்தும், தொந்திரவைக் கொடுக்கும் வஸ்துக்களைச் சேர்த்தும், வருத்தத்தையுண்டுபண்ணுகிற ஒரு மனிதனுக்குத் தொந்திரவையுண்டுபண்ணக்கூடிய மனதின் கலக்கம். [56]

ய: ஸர்வத்ராநபிஸ்நேஹஸ்தத்தத்ப்ராப்ய சுபாசுபம் ।
நாபிநந்ததி ந த்வேஷ்டி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ॥ ௫௭ ॥

---

1. அர்ஜுனன், ஒருவனுக்கு ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாயிருப்பதற்கு அடையாளமென்ன என்று கேட்டான். அதற்குப் பகவான் இரண்டு சுலோகங்களால் பதில் சொன்னார். ஆத்மாவின் நினைவு நிலையாயிருக்கிறவர்கள் இருவர். ஒருவன் உலகங்களிலுள்ள வஸ்துக்களைக் கண் முதலான இந்திரியங்களால் அறிகிறதேயில்லை. மற்றொருவன் இவைகளை அறிந்தாலும், வருத்தமும் ஸந்தோஷமுமடைகிறதில்லை. இந்த இரண்டு பேர்களையும் இந்த அத்தியாயத்தின் 69—70 -வது சுலோகங்களில் ஸ்தோத்ரம் பண்ணுகிறார்.

இஷ்டமான வஸ்துக்களைக்கண்டபோது ஸந்தோஷப்பட்டு ஒன்றும் செய்கிறதில்லை. பிடிக்காத வஸ்துக்களைக்கண்டு வருத்தப்பட்டு ஒன்றுஞ் செய்கிறதில்லை. 1. எந்தவஸ்துவைக் கண்டாலும், நமக்கு இத்தால் என்னப் பிரயோஜநம் என்று இருக்கிறான்.

அவ- இதற்குக் கீழ்ப்படி (முதலாவதுபடி) யைச் சொல்லுகிறார்—

யதா ஸம்ஹரதே சாயம் கூர்மோऽங்கானீவ ஸர்வஶ: ।
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தேப்யஸ்தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ॥

இஷ்டமான வஸ்துக்கள் கண்ணுக்குப் படும்போது, பார்க்கக்கூடாதென்று நினைத்து, கண்ணையும் மனதையும் அதிலிருந்து இழுத்து, ஆத்மாவில் நிறுத்துகிறான். ஒரு குளத்திலிருக்கிற ஆமையானது மனிதனைக்கண்டவுடன், நீட்டின கால்களைச் சுருக்கிக்கொண்டு மறைந்து விடுகிறது. அதுபோல, கீழ்ப்படிகளால் மேல்படிகள் உண்டாகின்றன. 2. [58]

---

1. பாஷியத்தில் "எந்த வஸ்து" என்றிருந்தாலும், பிடித்தவஸ்துக்கள் என்று பொருள். பிடிக்காத வஸ்துக்களில் ஆசையுண்டாகவே இடமில்லை. பிரியமான வஸ்துக்களைக் கண்டால், அதனால் ஸந்தோஷமுண்டாகும். ஆனால் அது விஷயமாக ஒரு வேலையும் செய்கிறதில்லை. பிடிக்காத வஸ்துக்களைக் கண்டால், வருத்தமுண்டாகும். ஆனால் அதை விலக்குவதற்காக ஒரு வேலையும் செய்கிறதில்லை. இந்தப்படியில் விஷயங்களிலிருக்கும் ஆசைகளில் சில ஆசைகள் ஜயிக்கப்பட்டு போய்விட்டன. சில ஆசைகள் இருக்கின்றன. அவைகளையும் போக்குவதற்குப் பிரயத்தனப்படுகிறான். பிடிக்கும் வஸ்துக்கள் வருவதற்கு தானாக வேலை செய்கிறதில்லை. பிடித்த வஸ்துக்கள் தானாக வந்தபோதும், போனபோதும், ஸந்தோஷத்தாலும் வருத்தத்தாலும் ஒரு வேலையும் செய்கிறதில்லை.

2. 55-வது முதல் நான்கு சுலோகங்களில் நாலுபடிகள் சொல்லப்பட்டன. இந்த நாலுபடிகளுக்கு வித்தியாஸம் என்னவென்றால்- முதற்படியில் ஒருவன் விஷயங்கள் தன்னை யிழுக்குமென்று பயந்து, அவைகளில்லாத இடத்தில் போவான். விஷயங்கள் என்றால் இந்திரியங்களால் அநுபவிக்கக்கூடிய வஸ்துக்கள். இதற்கு அடுத்த

அவ — 1. கீழ்ச்சொல்லிய உபாயப்படி நடத்தை மிகவும் அரிது என்றும், அது [illegible] சொல்லுகிறார்—

விஷயா விநிவர்த்தந்தே நிராஹாரஸ்ய தேஹிந: ।
ரஸவர்ஜம் ரஸோऽப்யஸ்ய பரம் த்ருஷ்ட்வா நிவர்த்ததே ॥

இந்திரியங்களுக்கு ஆஹாரங்கள் விஷயங்கள். அவைகளை விஷயங்களில் போகாமல் அடக்கினவனுக்கு விஷயங்கள் தோன்றாது. ஆனால் அவைகளிலிருக்கும் ஆசை ஒழியாது. விஷயங்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஸாரமான ஆத்மாவைப் பார்த்தால்தான் ஆசையொழியும். நாம் பார்க்கக்கூடாது என்று எண்ணி சில வஸ்துக்களைப் பார்க்காமலிருக்கிறோம். ஆனால் அவைகளில் ஆசை யொழியவில்லை. இதை யோசித்தால் தெரியும் [59]

மேற்படியில் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் ஒரு நன்மை கிடைத்தால், அதனாலுண்டாகும் ஸந்தோஷத்தின் மேலெல்லையும், துக்கத்தைக் கொடுக்கும் தீமை வந்தால் அதனாலுண்டாகும் வருத்தத்தின் மேலெல்லையும் ப்ரயத்னப் பட்டுத் தடுப்பன். இதற்கடுத்த மேற்படியில் நன்மையும் தீமையும் வந்தால், ஸந்தோஷமும் துக்கமும் உண்டாகாது. ஒன்றிலும் ஆசையில்லாமையால் ஆசைப்பட்ட வஸ்து கிடைக்காமல் போகுமோ என்று பயமுமுண்டாகாது. அதை ஒருவரை எதிர்பார்த்து நிற்காததனால், அவனிடம் கோபமுமுண்டாகாது. இந்தப்படியில் விஷயங்கள் கண்ணில் படும். எல்லாவற்றிற்கும் மேலான படியில் விஷயங்களே கண்ணில் படாது. உதாரணம்-முதல் படியில் ஒருவன் ஒரு அழகான ஸ்திரீ கண்ணில் பட்டால், அவளைப் பார்க்கக்கூடாதென்று கண்ணைத் திருப்பிக் கொள்ளுகிறான். அதற்கு அடுத்த மேற்படியில் அவளைப் பார்த்தால் ஸந்தோஷமுண்டாகிறது. ஆனால் மேலே ஒருவேலையும் செய்கிறதில்லை. இதற்கு அடுத்த மேற்படியில் ஸந்தோஷமே உண்டாகிறதில்லை. மேற்படியில் ஸ்திரீயைப் பார்ப்பதேயில்லை. இப்போது நாமோ ஸ்திரீகளிருக்கிற இடத்தைவிட்டுப் போகாமல், அவர்களிருக்குமிடத்தைத் தேடிப்போகிறோம்.

2. இப்படி இந்திரிய ஜயத்தைச் சொல்லுகிறார் என்றால், தான் யோகத்தைச் சொன்னவுடன் அதை அர்ஜுனன் செய்யவேண்டுமென்று சொல்லுகிறேனென்ற பயத்தால், அதனால் தக்க எண்ணம் உண்டாகாமலிருப்பதற்காக இதைச்சொல்லுகிறேனென்று தோன்றுகிறது.

அவ— இப்படி ஆத்மாவைப்பார்க்காவிட்டால் விஷயங்களில் ஆசைபோகாது என்று கீழே சொல்லப்பட்டது. இப்போது விஷயங்களில் ஆசைபோகாமல் போனால், இந்திரியங்களை ஜயிக்க முடியாதென்று சொல்லுகிறார்—

யததோ ஹ்யபி கௌந்தேய புருஷஸ்ய விபஶ்சித: ।
இந்த்ரியாணி ப்ரமாதீநி ஹரந்தி ப்ரஸபம் மந: ॥ ॥௬௦॥

விஷயங்களில் ஆசைபோகாதபோனால், ஒருவன் சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு நல்ல ஸங்கதிகளைத் தெரிந்து, நல்ல வேலைகளில் பிரயத்தினம் பண்ணினாலும்,1. வலிமையுள்ள இந்திரியங்கள் அவனைக்கலக்கி பலாத்காரமாய் அவன் மனதை இழுத்துக்கொண்டு போய்விடும். ஆகையால் ஆத்மாவைப்பார்த்தால்தான் இந்திரியங்களை ஜயிக்கலாம். இந்திரியங்களை ஜயித்தால்தான் ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம். ஆகையால் உயர்ந்தபடி வருவது மிகுந்த வருத்தம்.

தாநி ஸர்வாணி ஸம்யம்ய யுக்த ஆஸீத மத்பர: ।
வஶே ஹி யஸ்யேந்த்ரியாணி தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா॥ ௬௧॥

கீழ்ச்சொன்னபடி ஒன்றுக்கொன்று துணையாயிருப்பதால், உயர்ந்தபடியை அடையமுடியாத கஷ்டத்தைத் தீர்ப்பதற்காக, விஷயங்களில் ஆசையிருப்பதாலே ஜயிக்கமுடியாத 2 இந்திரியங்களை அடக்கி, 3 மிகவும் இன்பமாயும், எல்லாப் பாபங்களையும் போக்குவதும் ஆன என்னுடைய திருமேனியில் உன் மனதை நிறுத்தி, ஜாக்கிரதையாய் என்னையே நினைத்துக்கொண்டிரு. இடை

---

1. இந்திரியங்களுக்கு வலிமை விஷயங்களில் ஆசை.

2. இவ்விடத்தில் இந்திரியங்களை அடக்குவதாவது விஷயங்களைத் தொடாமல்மாத்திரம்செய்வது. முழுவதும்இப்போது அடக்கமுடியாது.

3. இது சுலோகத்தில் உள்ள "மத்பர:" என்கிற சொல்லின் கருத்து. அதின் பொருள்—என்னையே நினைத்துக்கொண்டவனாய் என்று. ஆகையாலே கிருஷ்ணபகவானுடைய திருமேனியை நினையென்று சொல்லப்பட்டது. எதற்காக அவருடைய திருமேனியை நினைப்பது என்றால், அந்தத்திருமேனியில் இரண்டு குணங்கள் இருக்கின்றன. முதலாவது அது மிகவும் இன்பமானது. ஆகையால் அதில் மனதை நிறுத்தலாம். மிகவும் அழகான வஸ்துக்களைப் பார்த்தால், அவைகளை

விடாமல் என் திருமேனியை நீ நினைத்தால், உன்னுடைய 1 எல்லாப்பாபங்களும் போய்விடும். அதனால் மனது 2 தெளிந்து, ஆசையையொழித்து, இந்திரியங்களை உன் வசப்படுத்திக் கொள்வாய். அப்போது ஆத்மாவைப்பார்க்க முடியும். இதையே சுலோகத்தின் பின்பாதி சொல்லுகிறது. 'காற்றோடு கூடிய நெருப்பு வைக்கோல் போரைக் கொளுத்துவதுபோல், யோகிகளுடைய மனதிலிருக்கும் விஷ்ணு அவர்களுடைய எல்லாப் பாபங்களையும் கொளுத்திவிடுவான்'' என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. [61]

த்யாயதோ விஷயாந் பும்ஸஃ ஸங்கஸ்தேஷூபஜாயதே |
ஸங்காத் ஸஞ்ஜாயதே காமஃ காமாத் க்ரோதோऽபிஜாயதே ||
க்ரோதாத்பவதி ஸம்மோஹஃ ஸம்மோஹாத் ஸ்ம்ருதிவிப்ரமஃ |
ஸ்ம்ருதிப்ரம்சாத் புத்திநாசோ புத்திநாசாத் ப்ரணச்யதி ||௬௨||

யே நினைப்பது மனதிற்கு வழக்கம். அளவில்லாத தேஜஸுமுள்ள பகவானுடைய திருமேனியில் மனது நிலையாய் நிற்குமென்று சொல்லவேண்டுமோ. பிரும்மா முதலானவர்களுடைய உடம்பை நினைக்கலாம். ஆனால் அவைகளை நினைத்தவனுக்குப் பாபங்கள் போகாது. பகவானுடைய திருமேனியை நினைப்பவனுக்கு அவைகள் போய்விடும். பாபங்களைப் போக்குவது அதற்கு ஸ்வபாவம். நெருப்புக்கு வைக்கோல் போரை கொளுத்துவதுபோல். இது பகவானுடைய திருமேனிக்கு இரண்டாவது குணம்.

1. இங்கே 'எல்லாப் பாபம்' என்பதற்கு, ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு விரோதியான பாபங்கள் என்றுபொருள்.

2. மனது தெளிந்து என்றால் ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் குறைந்தென்று பொருள். அதனால்தான் விஷயங்களில் ஆசைபோகிறது. ஆத்மாவை விடாமல் நினைப்பதற்கு இடைஞ்சலானது இந்திரியங்கள் அடங்காமை. அதற்குக் காரணம் விஷயங்களில் ஆசையிருப்பது. அதற்கும் காரணம் ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் ஆகிற குணங்கள் மேலிட்டிருப்பது. இதைத் தடுப்பதற்கு இந்த சுலோகத்தில் சொன்னபடி பகவானுடைய திருமேனியில் மனதை வைத்து அதையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பது.

தானாகவே ஆசையொழியாமலும், என் உருவத்தில் மனதை வைக்காமலும், தன்னுடைய பிரயத்தினத்தால் இந்திரியங்களை அடக்கவேணுமென்று ஆரம்பித்தால், நெடுநாளாய் வந்த கெட்ட பழக்கத்தாலே வரும் விஷயங்களுடைய நினைவைத் தள்ளமுடியாது. விஷயங்களை நினைத்ததே ஆசை வளரும். ஆசை வளர்ந்தால் காமமுண்டாகும். காமமாவது ஆசையின் கடுமையான நிலை. அதாவது—எந்த ஸமயத்தில் விஷயங்களை யநுபவிக்காத போனால் தாங்கமுடியாதோ, அப்படிப்பட்ட ஆசை. காமத்தால் கோபமுண்டாகும். அந்தக்காமம் இருக்கும்போது அநுபவிக்க வேண்டிய விஷயம் கிட்டாதபோனால், "இவர்கள்தான் இந்த விஷயங்களை கிட்டவொட்டாமல் செய்தார்கள்" என்று அருகில் இருக்கிறவர்களிடம் கோபமுண்டாகிறது. கோபம் வந்தால், இன்னது செய்யலாம், இன்னது செய்யக்கூடாது என்கிற அறிவு போய்விடும். அப்போது எதை வேணுமோ, அதைச் செய்வன். தாய்தகப்பனையும் கொலைபண்ணுவன். அப்போது "இந்திரியங்களை அடக்கவேணுமென்று ஆரம்பித்தோம்" என்கிற நினைவு போய்விடும். அதுபோனால் ஆத்மாவைஅறியவேணுமென்கிற தீர்மானம் போய் விடும். அது போய்விட்டால், மறுபடியும் 1 ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்தி விடுவன். பிறப்பு சாவு முதலிய தொந்திரவுகள் நிற்காது. [62-63]

ராகத்வேஷவியுக்தைஸ்து விஷயாநிந்த்ரியைஶ்சரந் ।
ஆத்மவஶ்யைர்விதேயாத்மா ப்ரஸாதமதிகச்சதி ॥ ॥௬௪॥

61—வது சுலோகத்தில் சொல்லியபடி எல்லா உலகங்களுக்கும் ராஜாவான என்னுடைய திருமேனியில் மனதைப்பதித்து, எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கி, அதனால் ஆசையும் த்வேஷமும் ஆகிற வலிமைபோன இந்திரியங்களைத்தன் வசமாக்கி, விஷயங்கள்

---

1. சுலோகத்தில் "ப்ரணச்யதி" என்று சொல் இருக்கிறது. அதற்கு மிகவும் அழிந்து போவன் என்று பொருள். ஆத்மாவுக்கு அழிவில்லாமையாலே அந்தச் சொல்லுக்கு இல்லாதது போலாகிறான் என்று பொருள் கொள்ளவேணும். இல்லாதது என்றது தன்னையுள்ளபடி அறியாமை. அதற்குக்காரணம் உடம்பையே ஆத்மாவாக எண்ணுவது. அதற்கும் காரணம் கர்மத்தின் ஸம்பந்தம்.

எதிரில் இருந்தாலும், அவைகளை லக்ஷியம் பண்ணுமலிருக்கிறவனுக்கு மனது அடங்கி தெளிவையடைகிறது. [64]

ப்ரஸாதே ஸர்வது:கானாம் ஹானிரஸ்யோபஜாயதே ।
ப்ரஸந்நசேதஸோ ஹ்யாஸு புத்தி: பர்யவதிஷ்டதே ॥௬௫॥

மனது தெளிந்தால், உடம்புடன் சேர்க்கையால் வருகிற எல்லா துக்கங்களும் போய்விடுகின்றன. ஏனென்றால், ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு விரோதியான தோஷம்போன மனதுள்ளவனுக்கு அப்போதே ஆத்மாவின் அறிவு நிலைத்து நிற்கும். ஆகையால் மனது தெளிந்தால், ஒரு துக்கம் இராதென்றுசொல்லலாம்.

நாஸ்தி புத்திரயுக்தஸ்ய ந சாயுக்தஸ்ய பாவநா ।
ந சாபாவயத: ஶாந்திரஶாந்தஸ்ய குத: ஸுகம் ॥௬௬॥

என் திருமேனியில் மனதை நிறுத்தாமல், தன் பிரயத்நத்தால் இந்திரியங்களை அடக்கவேணுமென்று ஆரம்பித்தவனுக்கு, ஒருநாளும், அதாவது வெகுகாலம் பிரயத்நப்பட்டும், உடம்பைக்காட்டிலும் வேறன ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்காது. எப்போது அது இல்லையோ, அப்போது ஆத்மாவை நீடித்து நினைக்க முடியாது. ஆத்மாவை நீடித்து நினைக்காதவனுக்கு விஷயங்களில் ஆசை ஒழிவது இல்லை. ஆசையொழியாதவனுக்கு நிலையான அளவில்லாத ஸுகம் எப்படிக் கிடைக்கும். 1. [66]

மேற்சொல்லியபடி இந்திரியங்களை அடக்காதவனுக்கு வரும் தொந்திரவை மறுபடியும் சொல்லுகிறர்—

---

1. இந்த ச்லோகத்தில் யோகத்திற்கு அங்கங்களான ப்ரத்யாஹாரம் முதலான மூன்று அங்கங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. "ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்காது" என்பதனால் விஷயங்களிலிருந்து மனதைத் திருப்பி, ஆத்மாவில் அதை வைக்கவில்லையென்றுணர்த்தப்படுகிறது. விஷயங்களிலிருந்து மனதைத் திருப்புவதற்குப் ப்ரத்யாஹாரம் என்றுபெயர். மனதை ஆத்மாவில் நிறுத்துவதற்குத் தாரணை என்று பெயர். ப்ரத்யாஹாரம் முதலில் ஏற்பட்டுப் பிறகு தாரணை ஏற்படவேண்டியது. ப்ரத்யாஹாரமில்லாவிட்டால் தாரணை முடியாது. ஆத்மாவை நீடித்து நினைப்பது என்பது த்யானம். தாரணை இல்லாவிட்டால் த்யானம் முடியாது. த்யானமில்லாவிட்டால் ஆத்மாவைப் பார்க்க முடியாது. ஆத்மாவைப்

இந்த்ரியாணாம் ஹி சரதாம் யந்மனோऽநுவிதீயதே |
தத³ஸ்ய ஹரதி ப்ரஜ்ஞாம் வாயுர்நாவமிவாம்பஸி ||௬௭||

விஷயங்களிலேயே நோக்காயிருக்கிற இந்திரியங்களின் பின்னால் எவன் மனதை விடுகிறானோ, அந்த மனதானது அவனுடைய ஆத்மாவின் அறிவை வாரிக்கொண்டு போய்விடுகிறது. அதாவது ஆத்மாவை விட்டு விஷயங்களையே நினைக்கும்படி பண்ணுகிறது. ஸமுத்திரத்தில் கிழக்கே போகவேண்டிய கப்பலை கடுமையான கீழ்காற்று மேற்கே கொண்டு போவதுபோல.[67]

தஸ்மாத்³யஸ்ய மஹாபாஹோ நிக்ருஹீதாநி ஸர்வஶ꞉ |
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்தேப்யஸ்தஸ்ய ப்ரஜ்ஞா ப்ரதிஷ்டிதா ||

ஆகையால் கீழ்ச்சொல்லியபடி பாபங்களைப் போக்கக்கூடிய மிகவும் இன்பமான என் திருமேனியில் மனதைப்பதித்து, இந்திரியங்களை விஷயங்களில் போகாமல் எவன் தடுக்கிறானோ, அவனுக்குத்தான் ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்கும். [68]

அவ— இப்படி இந்திரியங்களை அடக்கி, அதனால் மனது தெளிந்தவனுக்கு வரும்பலனைச் சொல்லுகிறார்—

யா நிஶா ஸர்வபூதாநாம் தஸ்யாம் ஜாகர்தி ஸம்யமீ |
யஸ்யாம் ஜாக்ரதி பூதாநி ஸா நிஶா பஶ்யதோ முநே꞉ ||

உலகத்தில் பெரும்பாலும் ஜனங்களுக்கு ஆத்மாவின் அறிவானது கொஞ்சமேனும் வெளிச்சமில்லாத மழைகாலத்திய இருட்டிலிருக்கும் பண்டங்கள்போல் இருக்கிறது. இந்திரியங்களை அடக்கி மனது தெளிந்தவனுக்கு, அதே ஆத்மா நல்ல வெளிச்சத்தில் கண்ணால் பார்ப்பவனுக்கு பதார்த்தங்கள் தோன்றுவது

பார்க்காவிட்டால் விஷயங்களில் ஆசை போகாது. விஷயங்களில் ஆசை போவதை சுலோகத்தில் 'சாந்தி' என்கிற சொல்லாலே சொல்லியிருக்கிறது. அந்த சாந்தியில்லாவிட்டால், மோக்ஷமென்கிற நிலையான அளவில்லாத ஸுகம் வராது. அதைசுலோகத்தில் "ஸுகம்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி பிரத்யாஹாரம்-தாரணை-தியானம்-ஆத்மதர்சனம்-சாந்தி-ஸுகம் இவைகள் சங்கிலிபோல் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து ஒன்றினால் ஒன்று வருகிறது.

போல் தோன்றுகிறது. அதாவது—அவன் ஆத்மாவையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறான். அறிவில்லாத ஜனங்களுக்கு எப்போதும் தோன்றுகிற பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவைகள் மனது தெளிந்தவனுக்கு, இருட்டிலிருக்கும் பண்டம்போலிருக்கின்றன. அதாவது அவைகள் அவனுக்குத் துளியேனும் தோன்றுகிறதில்லை. 1. [69]

ஆபூர்யமாணமசலப்ரதிஷ்டம் ஸமுத்ரமாப: ப்ரவிசந்தி யத்வத் । தத்வத்காமா யம் ப்ரவிசந்தி ஸர்வே ஸ சாந்திமாப்நோதி ந காமகாமீ ॥௭0॥

மழைகாலத்தில் ஆறுகள்போய் விழுவதினாலே ஸமுத்திரம் பெருகவில்லை. கோடைகாலத்தில் ஆறுகள் வற்றிப்போகும்போது அது வடிபவில்லை. அது எப்போதும் ஒரேமாதிரியாயிருக்கிறது. அதுபோல எவன் ஆத்மாவையே எப்போதும் நினைத்து மஹாஸந்தோஷமடைந்து, பிடிக்காததோ பிடித்ததோ, எது கிட்டினாலும் எது கிட்டாவிட்டாலும் ஒரேமாதிரியா யிருக்கிறானோ, அவன்தான் ஸுகத்தையடைவன். எவன் விஷயங்களால் கலங்குகிறானோ, அவனுக்கு ஒருபோதும், அதாவது—ஆசைபோகிறவரையில், ஸுகம் கிடையாது. [70]

விஹாய காமாந்ய: ஸர்வாந்புமாம்ஶ்சரதி நி:ஸ்ப்ருஹ: । நிர்மமோ நிரஹங்கார: ஸ ஶாந்திமதிகச்சதி ॥௭௧॥

எவன் உடம்பை ஆத்மாவாக நினைக்காமலும், உடம்பைச் சேர்ந்த பண்டங்களைத் தன்னது என்று நினைக்காமலும், அவை

1. இந்த சுலோகத்தாலே, இந்த அத்தியாயம் 55-வது சுலோகத்தில் சொன்ன உயர்ந்தபடி சொல்லப்படுகிறது. அடுத்த சுலோகத்தில் 56-வது சுலோகத்தில் சொன்ன இரண்டாவதுபடி சொல்லப்படுகிறது. இவைகளும் மற்ற இரண்டு படிகளும் கர்மயோகம் செய்கிறவனுக்கு வரும் பலன்கள். இந்த அத்யாயத்தை முடிக்கிறவராய், கர்மயோகம் செய்கிறவனுக்கு லக்ஷ்யமாய் நிற்கும் ஆத்மாவின் அறிவை இந்த இரண்டு சுலோகங்களிலும், அதற்குக் காரணமான கர்மயோகத்தை 71-வது சுலோகத்திலும், இவைகளை ஒருவன் மறந்து போகாமலிருப்பதற்காக மறுபடியும் அருளிச் செய்கிறார்.

களை அடைய வேணுமென்ற எண்ணமில்லாமலும், 1 எல்லா விஷயங்களையும் விடுகிறானோ, அவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்த்து எல்லா துக்கங்களும் நீங்கி, உயர்ந்த ஸுகத்தை அடைகிறான். [71]

ஏஷா ப்ராஹ்மீ ஸ்திதி: பார்த்த நைநாம் ப்ராப்ய விமுஹ்யதி | ஸ்தித்வாஸ்யாமந்தகாலேऽபி ப்ரஹ்மநிர்வாணம்ருச்சதி || ||௭௨||

இதி ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ஸாங்க்யயோகோ நாம த்விதீயோऽத்யாய: ||

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம: ||

அழிவில்லாத ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்து, பலன்களை விரும்பாமல், நான் செய்யவில்லை என்கிற நினைவுடன் கர்மங்களைச் செய்தால், ஆத்மாவின் அறிவு நிலைத்து ஆத்மாவைப்பார்க்கலாம். பிறகு ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டான். இளவயதில் நல்ல வேலைகளைச் செய்யாமல் கெட்ட வேலைகளைச் செய்து அலைந்தவனும், நல்லவர்களுடன் சேர்க்கை முதலான காரணங்களாலே "இப்படிக் கெட்டுப்போய்விட்டேனே" என்று கிழத்தனத்தில் வருந்தி கீழ்ச்சொன்ன கர்மயோகத்தைச் செய்தாலும், அளவில்லாத ஸுகமான ஆத்மாவை அடையலாம். இளவயது முதல் இதைச்செய்கிறவனுக்கு ஸுகம் வருமென்று சொல்லவேணுமோ.

இந்த அத்தியாயத்தில் சொன்ன ஸங்கதிகளாவன— 1 ஆத்மாவினுடைய உண்மையான அறிவு. 2 சில நினைவுகளுடன் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியது என்கிற கர்மயோகத்தின் விதம். 3

---

1. இந்த சுலோகத்தில் கர்மயோகம் சொல்லப்படுகிறது. "எல்லா விஷயங்களையும் விடுகிறானோ" என்பதாலே கர்மங்களுடைய பலன்களில் ஆசையை விடுவது சொல்லப்பட்டது. ஆசைகளுக்குக் காரணம் பலன்கள் தன்னது என்கிற எண்ணம். அதற்கும் காரணம் உடம்பே ஆத்மா என்கிற எண்ணம். இந்த எண்ணம் போனால் உடம்பைச் சேர்ந்தவைகளைத் தன்னது என்று எண்ணமாட்டான். அந்த எண்ணமில்லாவிட்

இதனால் ஆத்மாவின் அறிவு நிலையாய் நிற்கும் என்பது. 4 அத ஞல் ஆத்மாவைப் பார்ப்பது. இவைகளை அர்ஜுநனுக்கு உண் டான தப்பு எண்ணத்தைப் போக்குவதற்காக பகவான் அருளிச் செய்து, கடைசியில் ஞானயோகத்தைச் செய்து, அர்ஜுநன் கஷ் டப்படவேண்டாம் என்று அதைச் செய்வதிலிருக்கும் கஷ்டத் தைத் தெளிவாகக் காட்டினர்.

நல்ல ஆசாரியர்களுடைய அநுக்கிரஹத்தாலே (கவலையாலே) ஒருவன் ஆத்மாவைத் தெரிந்து கர்மயோகத்தைச்செய்து ஆத்மா வைப்பார்க்க வேண்டியது.

இரண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ||

டால், பலன்களில் ஆசையை விட்டுவிடுவேன். இந்த ஸங்கதி இந்த அத் தியாயம் 47-வது சுலோகத்தின் 1-வது குறிப்பில் சொல்லியிருக்கிறது. அதைப் பார்க்க.

மூன்றுவது அத்தியாயம்.

அவ-வேதாந்தங்களில் ஒருகுற்றமுமில்லாத எல்லா நல்ல குணங்களோடுகூடிய பரப்பிரும்மமென்று சொல்லப்படுகிற பகவானை ஒருவன் அடைந்தால், துக்கம் கலப்பில்லாத அளவில்லாத ஸுகத்தை அடையலாமென்றும், அதை ஆசைப்படுகிறவன் அதற்காக பகவானைத் தியானம் பண்ணவேணுமென்றும், அப்படித் தியானம் பண்ணும்போது, ஜீவாத்மாவை உள்ளபடி பார்த்துத்தான் பண்ணவேணுமென்றும், ஜீவாத்மாவைப் பார்ப்பது தியானத்திற்கு அங்கமென்றும், சொல்லியிருக்கிறது. கீழ் அத்யாயத்தில் ஜீவாத்மா உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு என்றும், அழிவில்லாத வஸ்துவென்றும் சொல்லி, இந்த அறிவுடன் கர்மங்களை அவைகளின் பலன்களில் ஆசையில்லாமல் செய்ய வேண்டுமென்றும், அதினாலே ஞானயோகமுண்டாகி, அந்த ஞான யோகத்தினாலே ஜீவாத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கலாமென்றும் சொல்லப்பட்டது. மூன்றுவது அத்யாயம் முதல் நாலு அத்யாயங்களால் கீழ்ச் சொன்ன ஜீவாத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதையும், அதினுடைய ஸாதனத்தையும் விரிவாய்ச் சொல்லுகிறார்.

அர்ஜுந உவாச—

ஜ்யாயஸீ சேத்கர்மணஸ்தே மதா புத்திர்ஜநார்தந ।
தத்கிம் கர்மணி கோரே மாம் நியோஜயஸி கேஶவ ॥ ॥க॥

வ்யாமிஶ்ரேணேவ வாக்யேந புத்திம் மோஹயஸீவ மே ।
ததேகம் வத நிஶ்சித்ய யேந ஶ்ரேயோऽஹமாப்நுயாம் ॥ ॥உ॥

ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு கர்மத்தைக்காட்டிலும், ஆத்மாவை நினைப்பது உயர்ந்த ஸாதநம் என்று உமக்குத்தோன்றினால், பல தொந்திரவுகளுடன் கூடிய கர்மத்தை ஏன் என்னைப்பண்ணச் சொல்லுகிறீர்?

கர்மத்தைக் காட்டிலும் ஆத்மாவை நினைப்பது உயர்ந்த ஸாதநம் என்று எவ்விடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது? 2-வது

அத்தியாயத்தில் 49வது ச்லோகத்தில் சில நினைவுகளோடு செய்த கர்மங்களை உயர்ந்ததென்று சொல்லவில்லையா ? உயர்ந்ததென்றால் எந்த விஷயத்தில்? உயர்ந்ததாய் இருந்தாலும், கர்மத்தை ஏன் செய்யக்கூடாது? அது செய்வதில் என்னதொந்திரவுகள் இருக்கின்றன? என்று கேள்விகள் உண்டாகும். அதற்காக ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அர்ஜுநனுடைய அபிப்பிராயத்தை விவரமாக அருளிச் செய்கிறார்.

கர்மங்களைச் சொன்னபடி செய்தால், ஆத்மாவின் நினைவு நிலையாய் வரும். அதனால் ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம். ஆகையினாலே ஆத்மாவின் நிலையான நினைவு ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு கிட்டின உதவி. மேலும், ஆத்மாவின் நினைவு நிலையாய் நிற்குங் காலத்தில், ஆத்மாவைத் தவிர வேறு ஒரு விஷயமும் தோன்றாது. ஒரு விஷயமும் தோன்றாமலிருந்தால்தான் ஆத்மாவைப் பார்க்கமுடியும். எல்லா விஷயங்களையும் கவனித்தால்தான் கர்மங்களைச் செய்யமுடியும். ஒரு விஷயத்தையும் கவனிக்காமலிருக்கும்போது வருகிற ஆத்மாவின் பார்வைக்குக் கர்மங்களைச் செய்வது எப்படி உதவும். ஆகையினாலே, ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு ஆத்மாவின் நினைவுதான் உயர்ந்த ஸாதநம் என்று நீர் சொல்லியிருக்கையாலே, எல்லாக் கர்மங்களையும் விட்டு ஆத்மாவை நினைக்கும்படி என்னை ஏவவேண்டியது. எதற்காக எல்லா இந்திரியங்களுக்கும் வேலை கொடுக்கிற கர்மங்களைச் செய்யும்படி சொல்லுகிறீர். அவைகள் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு இடைஞ்சலாக இருக்குமல்லவா.

ஆகையால், உம்முடைய சொல்லினாலே எனக்கு கலக்கமுண்டாகிறது. இரக்கமுள்ள தேவரீர் என்னை அப்படிச் செய்யமாட்டீர். இரண்டையும் கலந்து பேசி, என்னை நீர் கலக்குகிறீர்போல் என்னுடைய புத்திக்குறைவினால் எனக்குத் தோன்றுகிறது. எனக்கு ஸந்தேஹமில்லாமல் தெளிவு வரும்படி ஒரேவிதமாய்ச் சொல்லும். எந்த வார்த்தையைக் கேட்டு, இதுதான் நான் செய்ய வேண்டியதென்று தீர்மானித்து, அதைச் செய்து நான் க்ஷேமத்தை யடைவேனோ. [2]

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌲𑍋𑌕𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌯𑌾𑌨𑌘 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍 ॥

𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌨 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑌵𑌧𑍃𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 । 𑌪𑍁𑌰𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌲𑍋𑌕𑍇-𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌸𑌮𑍍𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑍇, 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾-𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌾𑌦𑍌 𑌮𑌯𑍈𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 । 𑌨 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌃 𑌸𑌞𑍍𑌜𑌾𑌤𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌭𑌿𑌲𑌾𑌷𑌾𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌨𑍀𑌮𑍇𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌨𑌭𑌿𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌫𑌲𑍇𑌨 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌵𑍇𑌷𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌵𑌿𑌧𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌲𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑍁𑌲𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑌾𑌮𑌧𑌿𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 । "𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌤𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌤𑌮𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑍍𑌯 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃" 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑍈𑌕𑌵𑍇𑌷𑌤𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌇𑌹𑌾𑌪𑌿 "𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑍇" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌨𑌭𑌿𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌫𑌲𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍇𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌯, 𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑍁𑌲𑌤𑌾𑌰𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍋𑌹𑍋𑌤𑍍𑌤𑍀𑌰𑍍𑌣𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 "𑌪𑍍𑌰𑌜𑌹𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗 𑌉𑌦𑌿𑌤𑌃 । 𑌅𑌤𑌃 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 । 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 । 𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾-𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌤𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌃 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌕𑌵𑌿𑌷𑌯𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌸𑍍𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌃 । 𑌅𑌤𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍋 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 । 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑍁𑌲𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌽𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃, 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑍁𑌲𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍇𑌽𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰 𑌉𑌕𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌨 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌿𑌹 𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌮𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ ௩ ॥

பகவான் சொல்லுகிறார்:— நான் முன்னாலே சொன்னதை நீ நன்றாய் கவனிக்கவில்லை. இந்த உலகத்தில் எல்லாரும் ஒரே விதமான சக்தியுள்ளவர்களன்று. எல்லாருக்கும் மோக்ஷம் வேணு

மென்று ஆசை பிறந்த உடனேயே ஞானயோகம் செய்ய முடியாது. கர்மங்களை அவைகளின் பலன்களில் ஆசையில்லாமல், பகவானுடைய பிரீதிதான் வேணுமென்று செய்தால், பகவான் ஸந்தோஷத்தை யடைந்து, மனதிலுள்ள ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸு என்கிற குணங்களைப் போக்கி, இந்திரியங்களை மற்ற விஷயங்களில் போகாமல் அடக்கி, ஆத்மாவின் நினைவு நிலையாய் நிற்கும்படி செய்வன். ஆகையினால், இப்படி மனது அடங்கின பிறகுதான் ஆத்மாவை நினைக்கமுடியும். அதற்கு முன்பு எல்லாரும் கர்மயோகத்தையேதான் செய்ய வேண்டியது. ஆகையால், 1 இந்திரியங்கள் அடங்கினவர்களுக்கு ஞானயோகம், இந்திரியங்கள் அடங்காதவர்களுக்குக் கர்மயோகம் என்று பிரித்தே முன்னாலே சொன்னேன். இந்திரியங்களை அடக்குவதற்கும் அவைகள் உதவிதான். இடஞ்சலன்று. நீ கர்மங்களைச் செய்யாவிட்டால், உன் மனது அடங்காது. இப்போது ஞானயோகம் செய்ய உன்னால் முடியாது. நான் ஸந்தேஹம் வரும்படி சொல்லவில்லை.

பலன்களில் ஆசையில்லாமல், பகவானுடைய பிரீதிதான் வேணுமென்று எண்ணி, கர்மங்களைச் செய்தால், பகவான் ஸந்தோஷப்பட்டு கர்மங்கள் செய்கிறவனுடைய மனதின்கலக்கத்தை போக்குவர் என்று 18-வது அத்தியாயம் 46-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இதையே 2-வது அத்தியாயம் 47-வது சுலோகத்தில் "கர்மங்களையே நீ செய்ய வேண்டியது. பலன்களை நீ ஆசைப்படக்கூடாது" என்று சொல்லி, இப்படிக் கர்மங்களைச் செய்தால் புத்தியின் கலக்கம் தீரும். அப்போது அந்த அத்தியா

1. கர்மங்களை அவைகளின் பலன்களில் ஆசையில்லாமல், பகவானுடைய பிரீதிதான் வேணுமென்று எண்ணிச் செய்யவேண்டியது. இதற்கு கர்மயோகமென்று பெயர். அப்போது இந்த கர்மங்களை நான் செய்யவில்லை என்று எண்ணவேண்டியது. இந்த எண்ணமானது கர்மயோகத்திற்கு அங்கம். அதாவது கர்மயோகம் பலனைக் கொடுப்பதற்கு உதவியாயிருக்கிறது. அந்த எண்ணம் இல்லாமல் போனால், கர்மயோகத்தினால் பலன் வராது. இந்தஅங்கத்தோடுகூடி கர்மம் செய்வதைக்கர்மயோகம் என்றும், ஆத்மாவினுடைய ஸ்வரூபத்தை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதை ஞானயோகமென்றும் சொல்லுகிறது.

யம் 55-வது சுலோகம் முதல் நாலு சுலோகங்களில் சொல்லப் பட்ட ஆத்மாவை நினைப்பது ஆகிய ஞானயோகத்தைச் செய் யலாம் என்று சொல்லப்பட்டது. [3]

अव — सर्वस्य लोकस्य पुरुषस्य मोक्षेच्छायां जातायां सहसैव ज्ञानयोगे नाधिकार इत्याह —

न कर्मणामनारम्भान्नैष्कर्म्यं पुरुषोऽश्नुते ।
न च संन्यसनादेव सिद्धिं समधिगच्छति ॥ ॥४॥

न शास्त्रीयाणां कर्मणामनारम्भादेव पुरुषो नैष्कर्म्यं-ज्ञाननिष्ठां प्राप्नोति । न चारब्धस्य शास्त्रीयस्य त्यागात् । यतोऽनभिसंहितफलस्य परमपुरुषाराधनवेषस्य कर्मणस्सिद्धिस्स्यात् । अतस्तेन विना तां न प्राप्नोति । अनभिसंहितफलैः कर्मभिरनाराधितगोविन्दैरविनष्टानादिकालप्रवृत्तानन्तपापसञ्चयैर्व्याकुलेन्द्रियतयात्मविषयिका ज्ञाननिष्ठा दुस्सम्पादा ॥ ॥४॥

அவ— உலகத்தில் இருக்கிறவனுக்கு மோக்ஷம் வேணுமென்று ஆசை உண்டான உடனே, கர்மயோகம் செய்யாமல் ஞானயோகத்தைப் பண்ண முடியாதென்று சொல்லுகிறார்—

சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்களைச் செய்யாமலும், ஆரம்பித்த கர்மங்களை நிறுத்தியும், ஞானயோகம் செய்ய முடியாது. ஏனென்றால், பகவானுடைய பிரீதியை மாத்திரம் உத்தேசித்து கர்மங்களைச் செய்து, கோவிந்தனுன பகவானை ஸந்தோஷப் படுத்தாவிட்டால், நெடுநாளாய் வந்த கணக்கில்லாத பாபங்கள் போகாது. பாபங்கள் போனாலொழிய ஆத்மாவின் நினைவு வராது. ஆகையினால் கர்மயோகம் செய்யாவிட்டால், மனது தெளியாது. ஞானயோகமும் பண்ணமுடியாது. [4]

अव — अथ तदेवोपपादयति —

न हि कश्चित्क्षणमपि जातु तिष्ठत्यकर्मकृत् ।
कार्यते ह्यवशः कर्म सर्वः प्रकृतिजैर्गुणैः ॥

न ह्यस्मिँल्लोके वर्तमानः पुरुषः कश्चित्क्षणमपि कर्माकुर्वाणोऽवतिष्ठते । न करोमीति व्यवसितोऽपि सर्वः पुरुषः प्रकृतिसम्भवैः सत्त्वरजस्तमोभिः प्राचीनकर्मानुगुणं प्रवृद्धैर्गुणैः स्वोचितं कर्म प्रत्यवशः कार्यते प्रवर्त्यते । अत उक्तलक्षणेन कर्मयोगेन प्राचीनं पापसञ्चयं नाशयित्वा गुणांश्च सत्त्वादीन् वशे कृत्वा निर्मलान्तःकरणेन सम्पाद्यो ज्ञानयोगः ॥ ॥ ५ ॥

அவ— இதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறார்—

இந்த லோகத்தில் இருப்பவன் ஒருவனும் ஒரு காலத்திலும் ஒரு க்ஷணமும் ஒரு வேலையையும் செய்யாமல் இருக்க முடியாது. எவனும் தூங்குகிற காலம் தவிர, எப்பொழுதும் ஏதாவது ஒரு வேலையைச் செய்துகொண்டேயிருப்பன். ஏனென்றால், ஒரு காரியமும் செய்கிறதில்லையென்று தீர்மானம் பண்ணிக் கொண்டிருக்கிறவனையும், முன் பண்ணின கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி உடம்பில் வளர்ந்து வரும் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற குணங்கள் இவனை இழுத்துக் கொண்டுபோய், தம் தம் வேலைகளைச் செய்யும்படி செய்யும். இவன் அவைகளுக்கு உட்பட்டு விடுவான். ஆகையினால் கீழ்ச் சொல்லியபடி கர்மங்களைச் செய்து, தொடர்ந்து வருகிற பாபங்களைப் போக்கி, ஸத்வம் முதலான குணங்களை வசப்படுத்திக்கொண்டு, மனது தெளிந்தவனுக்குத்தான் ஞானயோகம் செய்ய முடியும். [5]

अव—अथ ज्ञानयोगाय प्रवृत्तस्यापि [illegible]
[illegible]—

कर्मेन्द्रियाणि संयम्य य आस्ते मनसा स्मरन् ।
इन्द्रियार्थान्विमूढात्मा मिथ्याचारः स उच्यते ॥ ॥ ६ ॥

[illegible]

தத்மநா: விஷயாநேவ ஸ்மரந் ய ஆஸ்தே, அதோ(அ)ந்யதா ஸங்கல்ப்ய அந்யதா வர்த்ததே இதி மித்யாசார உச்யதே । ஆத்மஜ்ஞாநாயோத்யுக்தோ விபரீதசேஷ்டோ விநஷ்டோ பவதீத்யர்த்த: ॥ ||௬||

அவ— கர்மயோகத்தைச் செய்யாமல், ஞானயோகம் செய்ய வேணுமென்று ஆரம்பித்தவன் அந்த எண்ணத்திற்குத் தப்பாக நடக்கிறானென்று சொல்லுகிறார்—

கர்மயோகம் செய்யாவிட்டால் பாபங்கள் போகாது. பாபங்கள் போகாவிட்டால் இந்திரியங்கள் அடங்காது. இந்திரியங்கள் விஷயங்களிலே போகும். ஆகையால் அப்படிப்பட்டவன் ஆத்மாவை நினைக்க ஆரம்பித்தால், மனது நெடுநாளாய் விஷயங்களிலேயே அழுந்தியிருக்கிறபடியால், ஆத்மாவில் செல்லாமல் விஷயங்களையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பன். ஆத்மாவை நினைக்க ஆரம்பித்து விஷயங்களை நினைக்கிறபடியால், எண்ணத்திற்கு விரோதமாக நடக்கிறானென்று சொல்லப்படுகிறான். அவன் நினைத்தது ஒன்று. செய்கிறது ஒன்று. இப்படியிருக்கிறோமென்று அப்போது அவனுக்குத் தெரியாது. ஆத்மாவை அறிவதற்கு ஆரம்பித்து அதற்கு இடஞ்சலான வேலையைச் செய்கிறபடியால், இவன் ஆசைப்பட்ட பிரயோஜனத்தை அடையமாட்டான். [6]

யஸ்த்விந்த்ரியாணி மநஸா நியம்யாரபதே(அ)ர்ஜுந ।
கர்மேந்த்ரியை: கர்மயோகமஸக்த: ஸ விஶிஷ்யதே ॥ ||௭||

அத: பூர்வாப்யஸ்தவிஷயஸஜாதீயே ஶாஸ்த்ரீயே கர்மணி இந்த்ரியாணி ஆத்மாவலோகநபரேண மநஸா நியம்ய தேப்ய: கர்மேந்த்ரியை: கர்மயோகம் ய: ஆரபதே ஸோ(அ)ஸங்கத்வாத் ப்ரமாதரஹித: ஜ்ஞாநநிஷ்டாத் புருஷாத் விஶிஷ்யதே ॥ ||௭||

இந்திரியங்களுக்கு விஷயங்களில் போவதே வழக்கம். அதைத் திடீரென்று நிறுத்த முடியாது. அவைகள் இயற்கையாகவே வேலைகளில் படிந்திருக்கின்றன. அவைகளை, முன் செய்து பழகின வேலைகள் போன்ற சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்களில்

செலுத்தி, ஆத்மாவைப் பார்க்க வேணுமென்கிற மனதோடே கெட்ட கர்மங்களில் போகாமல் தடுத்து, கீழ்ச் சொன்னபடி பலன்களில் ஆசையில்லாமல், எவன் கர்மயோகம் செய்ய ஆரம்பிக்கிறானோ, அவனுக்கு ஒருவிதமான கெடுதியும் நேராது. ஆரம்பித்த கர்மம் ஒரு நாளும் நிற்காது. ஆகையால், அவன் ஞானயோகம் செய்கிறவனைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன். இருகரையும் ஒத்துப்போகிற வெள்ளத்தில் நீந்தி அக்கரை போகிறவன்போல் ஞானயோகம் செய்கிறவன். பாலம் சுற்றிப் போகிறவன்போல் கர்மயோகம் செய்கிறவன். நீந்துகிறவனுக்கு நடுவில் கை சளைத்தால் தொந்திரவு. மற்றொருவனுக்கு அது இல்லை. [7]

𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃 ।
𑌶𑌰𑍀𑌰𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌚 𑌤𑍇 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌦𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃 ॥ ८ ॥

[illegible]

ஷ்டாஶநேநைவ ஶரீரதாரணம் கார்யம்। "ஆஹாரஶுத்தௌ ஸத்த்வஶுத்தி: ஸத்த்வஶுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி:" இதி ஶ்ருதே:। "தே த்வகம் புஞ்ஜதே பாபா யே பசந்த்யாத்மகாரணாத்" இதி வக்ஷ்யதே। அதோ ஜ்ஞாநநிஷ்டஸ்யாபி கர்மாகரணே தேஹயாத்ராபி ந ஸேத்ஸ்யதி। யதோ ஜ்ஞாநநிஷ்டஸ்யாபி த்ரியமாணஶரீரஸ்ய யாவத்ஸாதநஸமாப்தி மஹாயஜ்ஞாதிநித்யநைமித்திகம் கர்மாவஶ்யம் கர்தவ்யம்। யதஶ்ச கர்மயோகேऽந்தர்கதாத்மஜ்ஞாநம், ப்ராகுக்தப்ரகாரேண ஆத்மயாதாத்ம்யாநுஸந்தாநஞ்சாந்தர்கதம்। யதஶ்ச ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்ய கர்மயோக: ஸுஶகோऽப்ரமாதஶ்ச। அதோ ஜ்ஞாநநிஷ்டாயோக்யஸ்யாபி ஜ்ஞாநயோகாத் கர்மயோக ஏவ ஜ்யாயாந்। தஸ்மாத் த்வம் கர்மயோகமேவ குர்வித்யபிப்ராய:॥ ॥௮॥

அவ— முதலில் ஞானயோகம் செய்யமுடியாது. கர்மயோகம்தான் செய்யமுடியும் என்றும், கர்மயோகத்தில் கெடுதி கிடையாது என்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்போது ஞானயோகம் செய்யத் தகுந்தவனும் கர்மயோகம் செய்வது லகுவாயிருப்பதாலும், கெடுதியில்லாமையாலும் அவனுக்குக் கர்மங்களை விடமுடியாதாகையாலும், கர்மயோகத்தையே செய்ய வேணுமென்று சொல்லுகிறார்.

உடம்போடு கூடியிருக்கிறவனுக்கு வேலைசெய்து வழக்கம். பந்தடித்தாலென்ன? யாகம் செய்தால் என்ன? இரண்டும் இந்திரியங்களின் வேலைதானே. அதை லகுவாகச் செய்யக்கூடும். அது நிற்காமல் நடக்கும். தியானமானால் பழக்கமில்லாததினால், அதை முதலில் செய்வது வருத்தம். அது முழுக்க நடக்காது. ஆகையால் தியானத்தைக் காட்டிலும் கர்மம் உயர்ந்தது. கர்மத்தையே நீ செய். கர்மங்களைச்செய்யும்போது ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்து செய்ய வேண்டியதால், நான் செய்யவில்லை என்கிற எண்ணம் இருக்கவேணுமென்று மேலே சொல்லப்படுகிறது. அதாவது ஸம்ஸாரிகளின் வேலைகளை செய்வது ஆத்மாவுக்கு சுபாவமன்று. உடம்போடு சேர்ந்திருப்பதினாலேதான் அவைகளை ஒருவன் செய்

கிறான். இப்படி நினைப்பதினாலே ஆத்மாவின் நினைவும் கர்மத்தில் அடங்கியிருக்கிறது. இந்த காரணத்தினாலேயும் கர்மயோகமே உயர்ந்தது. இதற்கு இன்னொரு காரணமுமிருக்கிறது. உடம்பை வைத்துக்கொண்டு தானே ஞானயோகம் செய்ய வேண்டும். சாப்பிட்டால்தானே உடம்பு நிற்கும். 1 ஐந்து மஹாயக்ஞங்கள் முதலானவைகளைப் பண்ணி, மிகுதியிருக்கும் ஆஹாரத்தைச் சாப்பிட வேண்டும். ஆஹாரம் கெட்டுப்போனால் மனது கெட்டுப் போகும். மனது கெட்டால் நல்ல நினைவு வராது. மஹாயக்ஞங்களைப் பண்ணாமல் சாப்பிட்டால், பாபத்தையே ஒருவன் சாப்பிடுகிறானென்று மேலே சொல்லுகிறது. ஆகையால், ஞானயோகம் செய்கிறவனுக்கும் கர்மங்களை விடமுடியாது. ஆகையால், ஞானயோகம் செய்யத்தகுந்தவனும், கீழ்ச்சொன்ன பல காரணங்களாலே கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டும் [8]

अथ स्यात् — द्रव्यार्जनादेः कर्मणोऽर्हं कामक्रोधादि सम्बन्धित्वान्मुमुक्षोः सर्वं बन्धकत्वादनुष्ठानं न सम्भवतीति, तत्राह—

यज्ञार्थात्कर्मणोऽन्यत्र लोकोऽयं कर्मबन्धनः ।
तदर्थं कर्म कौन्तेय मुक्तसङ्गः समाचर ॥ ९ ॥

यज्ञादिशास्त्रीयकर्मशेषभूताद् द्रव्यार्जनादेः कर्मणोऽन्यत्रात्मीयप्रयोजनशेषभूते कर्मणि क्रियमाणेऽयं लोकः कर्मबन्धनो भवति । अतस्त्वं यज्ञाद्यर्थं

1. கல்யாணம் செய்துகொண்டு மனைவியுடன் இல்வாழ்க்கையில் இருக்கிற ஒவ்வொருவனும், ஆஹாரம் தயாரானபிறகு அதைக்கொண்டு தேவதைகளையும், பித்ருக்களையும், வீட்டிற்குவரும் அதிதிகளையும், மற்றைய எல்லாப் பிராணிகளையும் திருப்தி பண்ணவேண்டியது. இவைகளை முறையே தேவயக்ஞமென்றும், பித்ருயக்ஞமென்றும், மனுஷ்ய யக்ஞமென்றும், பூதயக்ஞமென்றும் சொல்லுகிறது. படித்த வேதத்தை தினம் சொல்லுவதை பிரும்ம யக்ஞமென்று சொல்லுகிறது. இந்த ஐந்தையும் ஐந்து மஹாயக்ஞங்கள் என்று சொல்லுகிறது.

த்ரவ்யார்ஜநாதிகம் கர்ம ஸமாசர। தத்ராத்மப்ரயோஜநஸாதநதயா யஸ்ஸங்க: தஸ்மாத்ஸங்காந்முக்த: ஸமாசர। ஏவம் முக்தஸங்கேந யஜ்ஞாத்யர்த்ததயா கர்மணி க்ரியமாணே யஜ்ஞாதிபி: கர்மபிராராதித: பரமபுருஷோஸ்யாநாதிகாலப்ரவ்ருத்தகர்மவாஸநாமுச்சித்யாவ்யாகுலாத்மாவலோகநம் ததாதீத்யர்த்த: ॥ ॥௯॥

அவ– கர்மங்களைச் செய்ய வேணுமானல், பணம் ஸம்பாதிப்பது முதலான வேலைகளைச் செய்யவேணுமே. அப்போது, "நான் கெட்டிக்காரன், பணம் என்னுடையது" என்பது முதலான கெட்ட எண்ணங்கள் வருமே. அதனல் மனது கலங்குமே. மோக்ஷம் வேணுமென்று ஆசைப்பட்டவனுக்கும் கர்மங்களுடைய 1 வாஸனையினலே மேன்மேலும் ஸம்ஸாரம் தொடர்ந்து வருமே. முன்னுலுண்டான வாஸனை ஒழியவில்லையே. இப்போது செய்கிற வேலையினலே அது வலுப்படுமே என்றுல், பதில் சொல்லுகிருர்—

யக்ஞம் முதலான சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்களுக்காக பணம் சம்பாதிப்பது முதலான் வேலைகளைச்செய்தால்,புதுவாஸனை உண்டாகாது. 2 முன் வாஸனையும் வலுப்படாது. உன்னுடைய

---

1. வாஸனை என்பது பழக்கத்தினல் ஒட்டிக்கொள்வது. ஒருவன் சாப்பிடும்போது நன்ருக செய்யப்பட்ட பருப்புக் குழம்பை கையால் சாப்பிட்டு, சாப்பிட்ட பிறகு கையைத் தேய்த்து அலம்பிவிட்டாலும், கையை மோந்து பார்த்தால் பருப்புக்குழம்பு வாஸிக்கிறது. குழம்பிற்கும், கைக்கும் கால் நாழிகைகூட சேர்க்கையில்லை. அப்படி யிருக்கச் செய்தே தேய்த்து அலம்பியும் போகிறதில்லை. அப்படியிருக்க நெடு நாளாக பிள்ளை, பெண்டாட்டி, பணம், முதலானவைகளில் ஆசை, கோபம், பொருமை, முதலிய ஸங்கதிகளும், அவைகளினல் ஏற்படும் வேலைகளும் வந்திருப்பதால்,அந்தப்பழக்கம் போவது மிகவும் வருத்தம். அந்தப் பழக்கத்தினல் வந்த ஒட்டுதலை வாஸனை என்று சொல்லுகிறது.

2. ஒருவேலை கெடுதியைக் கொடுக்கிறதென்றுமில்லை. ஒருவேலை ஸுகத்தைக்கொடுக்கிறதென்றுமில்லை. ஒருவேலை பகவானுக்கு வருத்தத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. அதனல் அவன் இவனுக்குத்

பிள்ளை, பெண்டாட்டிகளுக்காக பணம் ஸம்பாதித்தால்தான் கெடுதியுண்டாகும்.

ஆகையினலே யக்ஞங்களுக்காக வேலைகளைச்செய். செய்யும் போது இந்த வேலைகள் பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகையால், அந்த வேலைகளே பிரயோஜனம், எனக்கு அவைகளால் வேறு பிரயோஜனமில்லையென்று நினைத்துச் செய். இப்படிக் கர்மங்களைச் செய்தால், பகவான் யக்ஞம் முதலான கர்மங்களினலே ஸந்தோஷத்தை யடைந்து, நெடுநாளாய் வந்த கர்ம வாஸனையைப் போக்கி, உன்னை ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கும்படி செய்வான். [9]

ஸ்வ —யஜ்ஞஶிஷ்டேநைவ ஸர்வபுருஷார்த்தஸாதந நிஷ்டாநாம் ஶரீரதாரணகர்தவ்யதாயாம் அயஜ்ஞஶிஷ்டேந ஶரீரதாரணம் குர்வதாம் தோஷம் ஆஹ —

ஸஹயஜ்ஞா: ப்ரஜா: ஸ்ருஷ்ட்வா புரோவாச ப்ரஜாபதி: ।
அநேந ப்ரஸவிஷ்யத்வமேஷ வோऽஸ்த்விஷ்டகாமதுக் ॥ ॥௧0॥

"பதிம்விஶ்வஸ்ய" இத்யாதிஶ்ருதே நிருபாதிக: ப்ரஜா

துக்கத்தைக் கொடுக்கிறுன். ஒருவேலையினல் பகவான் ஸந்தோஷத்தை யடைகிறுன். அதனல் இவனுக்கு ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறுன். ஒருவேலை கெட்டது என்பதற்கு பகவானுக்கு வருத்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது என்று பொருள். நல்லது என்பதற்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடியது என்று பொருள். ஒரு பெரிய சேற்றில் இறங்குவது பகவானுக்கு இஷ்டமாயிருந்தால், அந்த சேறு இவன்பேரில் ஒட்டாது. மிகவும் தெளிந்திருக்கிற ஜலத்தில் இறங்குவதும் பகவானுக்கு இஷ்டமில்லாதிருந்தால், உடம்பு முழுக்க சேறய்விடும். ஆகையால், கெடுதியோ, நல்லதோ இரண்டும் தெய்வத்தின் வருத்தத்தினுலும் ஸந்தோஷத்தினுலுமே யொழிய வேலையினல் அல்ல. ஆகையினுல், இந்த வேலைகளில் பகவானுக்கு ஸந்தோஷமிருப்பதால், இந்த வேலைகள் கெட்ட வாஸனைகளைக் கொடுக்கக் கூடியதாயிருந்தாலும், அவை கெட்டவாஸனைகளைக் கொடுக்காது. கொடுக்காதது மன்னியில் முன்னிருந்த கெட்ட வாஸனைகளைப் போக்கி, எல்லையில்லாத ஸுகத்தைக் கொடுக்கும்படியான பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணும்.

பதிஶப்தஃ ஸர்வேஶ்வரம் விஶ்வஸ்ய ஸ்ரஷ்டாரம் விஶ்வாத்மாநம் பராயணம் நாராயணமாஹ | புரா-ஸர்க்ககாலே ஸ ஹ பகவாந் ப்ரஜாபதிஃ அநாதிகாலப்ரவ்ருத்தாசித்ஸம்ஸர்க்கவிவஶாந் உபஸம்ஹ்ருதநாமரூபவிபாகாந் ஸ்வஸ்மிந் ப்ரலீநாந் ஸகலபுருஷார்த்தாநர்ஹாந் அசேதநகல்பாந் ப்ரஜாஸ்ஸமீக்ஷ்ய பரமகாருணிகஸ்ஸ்வோஜ்ஜிஜீவயிஷயா ஸ்வாராதநபூதயஜ்ஞநிர்வ்ருத்தயே யஜ்ஞைஸ்ஸஹ தாஸ்ஸ்ருஷ்ட்வைவமவோசத்-அநேந யஜ்ஞேந ப்ரஸவிஷ்யத்வம்-ஆத்மநோ வ்ருத்திம் குருத்வம் | ஏஷ வோ யஜ்ஞஃ பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷாக்யஸ்ய காமஸ்ய ததநுகுணாநாம் ச காமாநாம் ப்ரபூரயிதா பவது || ||௧௦||

அவ— எந்தப் புருஷார்த்தத்தை விரும்புகிறவனும் மஹா யக்ஞங்களைச் செய்து மிகுந்த ஆஹாரத்தையேதான் சாப்பிடவேணும். அப்படிச் செய்யாமல் சாப்பிட்டு உடம்பை வளர்க்கிறவனுக்கு தோஷம்தான் உண்டு என்று சொல்லுகிறார்—

பகவான் ஒரு காலத்தில் எல்லா உலகங்களையும் துலைத்து விடுகிறான். அப்போது அசேதந வஸ்துக்களில் பிரகிருதி என்பது மாத்திரமும், ஜீவன்களும்தான் இருக்கின்றன. அதைப் பிராகிருத—பிரளயமென்று சொல்லுகிறது. அக்காலத்தில் ஜீவன்கள் உருவமும், பெயருமில்லாமல், நெடுநாளாய் வந்திருக்கிற பிரகிருதியினுடைய ஸம்பந்தத்தாலே அதற்கு உட்பட்டவர்களாய், உடம்பும் இந்திரியங்களும் இல்லாததினாலே, தங்களுக்கு 1 அறிவு என்கிற குணம் இயற்கையாகவே இருந்தபோதிலும், அந்த அறிவினால் ஒரு ஸங்கதியையும் அறியமுடியாமலும், ஒரு புருஷார்த்தத்தையும் அடைய முடியாமலும் அறிவில்லாத வஸ்துக்களைப் போல் இருக்கிறார்கள்.

அவர்களைப் பார்த்து பகவான் மிகவும் இரக்கப்பட்டு, அவர்

1. ஜீவன்களுக்கு கர்மம்அடியோடு போகிறவரையில், அறிவானது இந்திரியங்கள் வழியாகச்சென்று வஸ்துக்களை அறியவேண்டியது. மோக்ஷம் வந்தபிறகு, அறிவு இந்திரியங்களில்லாமலே எல்லா விஷயங்களிலும் பரவுகிறது.

களுக்கு ஸுகங்களைக் கொடுக்க வேணுமென்று நினைத்து, உலகங்களை மறுபடியும் உண்டுபண்ணி அவர்களுக்கு உடம்புகளையும், இந்திரியங்களையும் கொடுத்து, அவர்கள் தன்னை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக 1 யக்ஞங்களையும் ஏற்படுத்தி, அவர்களைப் பார்த்து "இந்தக் கருமங்களால் நீங்கள் க்ஷேமத்தை யடையுங்கள். இந்த யக்ஞங்கள் உங்களுக்கு மோக்ஷத்தையும் அதற்கு உதவியான வஸ்துக்களையும் வேண்டியபடி கொடுக்கும்" என்று சொன்னர்.

௩—௧௧.—

தேவாந் பாவயதாநேந தே தேவா பாவயந்து வ: ।
பரஸ்பரம் பாவயந்த: ஶ்ரேய: பரமவாப்ஸ்யத ॥ ॥௧௧॥

அநேந தேவதாராதநரூபேண தேவாந்-மச்சரீரபூ-
தாந் மதாத்மகாந் ஆராதயத । தே ச ஸ்வாராதநதுஷ்டா:

---

1. யக்ஞம் என்கிற வடமொழிச் சொல்லிற்கு ஒரு தேவதைக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கும் வேலை யென்று பொருள். வேதத்தில் பல பல தேவதைகளுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டுபண்ணி அவர்களிடமிருந்து பிரயோஜனங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுவதற்காக அநேக யக்ஞங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. இவைகளை ஸ்வர்க்கம் முதலான தாழ்ந்த பலன்களை ஆசைப்பட்டவர்களும், மோக்ஷமென்கிற உயர்ந்த பலனை ஆசைப்பட்டவர்களும் செய்ய வேண்டியது. ஆனல் ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களை விரும்புகிறவர்கள் இந்திரன் முதலான தேவதைகளை மாத்திரம் ஸந்தோஷப் படுத்துகிறார்கள். மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவன் இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கு ஆத்மாவாய், அவர்களுக்குள்ளேயிருந்து அவர்களை ஏவுகிற பகவானுடைய ஸந்தோஷத்தை வேண்டி கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். 7-வது அத்தியாயத்தில் 20-வது ச்லோகம் முதல் நாலு ச்லோகங்களாலே பகவானே எல்லா தேவதைகளுக்கும் உள்ளிருந்து அவர்களை ஏவுகிறனென்றும், அவன் ஆத்மாவென்றும், அவர்கள் அவனுக்கு உடம்புகள் என்றும் தேவதைகளுக்கு செய்யும் கர்மங்களினுலே அவன் தான் ஸந்தோஷப்படுவதாகவும், அவனே அந்தக் கர்மங்களுக்கு பலன் கொடுப்பதாகவும் சொல்லப்படுகிறது. இந்த இடத்தில் மோக்ஷம் வேணுமென்கிறவனைப் பற்றியே பேசுவதால், அதற்குத் தக்கபடியே இந்த ச்லோகங்களுக்கு அர்த்தத்தை ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் அருளிச் செய்கிறர்.

ஹோதாரஶ்ச ப⁴வந்தி'' இதி ஹி ஶ்ரூயதே । யஜ்ஞேநா ராதி⁴தாஸ்தே தே³வா மதா³த்மகா: ஸ்வாராத⁴நாபேக்ஷிதாந்ந பாநாதி³பி⁴ர்யுஷ்மாந் பா⁴வயந்து । ஏவம் பரஸ்பரம் பா⁴வயந்த: பரம் ஶ்ரேயோ மோக்ஷாக்²யமவாப்ஸ்யத² ॥ ॥௧௧॥

அவ— 1 யக்ஞம் என்பது அக்நியி (நெருப்பி) ல் மந்திரங்களைச் சொல்லி நெய் முதலானவைகளைச் சேர்ப்பது. அதுசெய்த உடனே போய்விடுமே. அவைகள் வேறு காலத்தில் பலனை எப்படிக் கொடுக்கும். அப்போது அது இல்லையே. 2 ஞானத்தாலேதான் மோக்ஷம் கிடைக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறதே. ஸ்வர்க்கங்களைக் கொடுப்பதாகச் சொல்லப்பட்ட யக்ஞங்கள் எப்படி மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும்? 3 மோக்ஷத்தைக் காட்டிலும் வேறான, பலவிதமான, ஸம்ஸாரிகள் வேண்டுகிற பலன்கள் மோக்ஷத்திற்கு எப்படி உதவும்? அவைகளை அதற்கு இடைஞ்சல்கள் என்றுகூடச் சொல்லலாமே. இப்படி உண்டாகும் சில ஸந்தேஹங்களுக்குப் பரிஹாரம் சொல்லுகிறார்—

எனக்கு உடம்பான தேவதைகளை இந்த யக்ஞங்களினாலே ஸந்தோஷப்படுத்துங்கள். யக்ஞங்களினாலே ஸந்தோஷமடைந்த தேவர்கள் தாங்கள் மறுபடியும் ஸந்தோஷப்படுவதற்கு வேண்டிய

---

1. யக்ஞங்கள் பலனைக் கொடுக்கவில்லை. அவைகள் தேவதைகளுக்கு ஸந்தோஷத்தை யுண்டு பண்ணுகின்றன. தேவதைகள் ஸந்தோஷமடைந்து பலன்களைக் கொடுக்கிறார்கள். இதனாலே முதல் கேள்விக்கு பதில் சொல்லப்பட்டது.

2-வது கேள்விக்கும் பதில்-ஞானத்தினாலே (தியானத்தாலே) பகவான் ஸந்தோஷத்தை அடைந்துமோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறான். அந்த ஞானத்திற்குக் கர்மங்கள் உதவியாயிருக்கின்றன. ஆகையினால் அது மோக்ஷத்திற்கு உதவியாகச் சொல்லப்பட்டது.

3-வது கேள்விக்கு பதில்:— ஸந்தோஷமடைந்த தேவதைகளோ, பகவானோ அவரவர்கள் வேண்டின வஸ்துக்களைக் கொடுக்கிறார்கள். மோக்ஷத்தை வேண்டாதவர்களுக்கு ஸம்ஸாரிகள் கோருகிற பலனைக் கொடுக்கிறார்கள். மோக்ஷத்தை வேண்டுகிறவர்களுக்கு அவர்கள் செய்யும் கர்மங்களுக்கு வேண்டின வஸ்துக்களைக் கொடுக்கிறார்கள்.

எல்லாவற்றையும் உங்களுக்குக் கொடுப்பார்கள். இப்படி ஒருவருக்கொருவர் செய்து கொண்டு மோக்ஷமென்கிற உயர்ந்த க்ஷேமத்தை அடையுங்கள். [11]

இஷ்டாந் போகாந் ஹி வோ தேவா தாஸ்யந்தே யஜ்ஞபாவிதா: । தைர்தத்தாநப்ரதாயைப்யோ யோ புங்க்தே ஸ்தேந ஏவ ஸ: ॥ ॥௧௨॥

யஜ்ஞபாவிதா: யஜ்ஞேநாராதிதா: மதாத்மபூதா தேவா: இஷ்டாந் போகாந் வோ தாஸ்யந்தே உத்தமபுருஷார்த்தலக்ஷணம் மோக்ஷம் ஸாதயதாம் யே இஷ்டா போகா: தாந் போகாந் பூர்வபூர்வயஜ்ஞபாவிதா தேவா தாஸ்யந்தே । உத்தரோத்தராராதநாபேக்ஷிதாந் ஸர்வாந் போகாந் தாஸ்யந்தே இத்யர்த்த: । ஸ்வாராதநார்த்ததயா தைர்தத்தாந் போகாந் தேப்யோ(அ)ப்ரதாய யோ புங்க்தே ஸ ஸ்தேந ஏவ ஸ: । ஸ்தேயம் ஹி நாம அந்யதீயே தத்ப்ரயோஜநாயைவ பரிகல்பிதே வஸ்துநி ஸ்வகீயதாபுத்திம் க்ருத்வா தேந ஸ்வாத்மபோஷணம் । அதோ(அ)ஸ்ய ந மோக்ஷாநர்ஹதாமாத்ரம், அபி து நிரயகாமித்வம் ச பவிஷ்யதீத்யபிப்ராய: ॥ ॥௧௨॥

யக்ஞங்களால் ஸந்தோஷப் படுத்தப்பட்ட என்னுடைய உடம்பான தேவதைகள், தங்களை மேன் மேல் ஸந்தோஷப் படுத்துவதற்கு வேண்டிய எல்லா ஸங்கதிகளையும் உங்களுக்குக் கொடுப்பார்கள். இப்படி அவர்கள் கொடுக்கும் திரவியங்களை நீங்கள் அவர்களுக்குக் கொடுக்க வேண்டியது. அப்படிக் கொடுக்காமல் நீங்களே சாப்பிட்டால், திருடர்கள் ஆவீர்கள். திருடு என்பது எது என்றால், ஒருவனுடையதுமாய், அவனுடைய ஸாதகத்திற்காக ஏற்பட்டதுமான வஸ்துவை யாதொரு ஸம்பந்தமில்லாத இன்னொருவன் தன்னுடையது என்று எண்ணி, அதைத் தான் உபயோகப் படுத்திக் கொள்வது. ஆகையால் தேவதைகளைக் கீழே சொன்னபடி ஸந்தோஷப் படுத்தாவிட்டால் மோக்ஷம் கிடைக்காது-என்பது மாத்திரமல்ல, நரகமும் வரும்,

𑌅𑌵— 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿—

𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑌿𑌨𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌿𑌲𑍍𑌬𑌿𑌷𑍈𑌃 ।
𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑌤𑍇 𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌘𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌾 𑌯𑍇 𑌪𑌚𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍 ॥

𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌣𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌪𑌚𑍍𑌯 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑌨𑍇𑌨 𑌯𑍇 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇 । 𑌤𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌲𑍋𑌪𑌾𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑍈𑌃 𑌕𑌿𑌲𑍍𑌬𑌿𑌷𑍈𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌾𑌯 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌯𑍋𑌪𑌾𑌦𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌪𑌚𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌘𑌮𑍇𑌵 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑌤𑍇 । 𑌅𑌘𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌘𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌵𑌿𑌮𑍁𑌖𑌾𑌃 𑌨𑌰𑌕𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌪𑌚𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥ ॥௧௩॥

அவ— இதையே விவரமாகச் சொல்லுகிறார்—

இந்திரன் முதலானவர்களுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கிற பகவானை ஸந்தோஷப் படுத்துவதற்காகவே திரவியங்களை அடைந்து, அவைகளைச் சமைத்து, சாப்பாட்டிற்குத் தகுதியாகப் பண்ணி, அவைகளைப் பகவானுக்குக் கொடுத்து, அவர் சாப்பிட்ட மிகுதியைச் சாப்பிட்டு, எவர்கள் உடம்பை வளர்க்கிறார்களோ. அவர்களுக்கு நெடுநாளாய்ச் செய்யப்பட்டு, ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்கு இடஞ்சல்களான எல்லா பாபங்களும் தானே போய் விடும். எவர்கள் பகவானாலே தன்னை ஸந்தோஷப் படுத்துவதற்காகக் கொடுத்த வஸ்துக்களைத் தங்கள் ஸுகத்திற்காக என்று எண்ணி, சமைத்துச் சாப்பிடுகிறார்களோ, அவர்களைப் பாபமென்றே சொல்லலாம். அவர்கள் பாபத்தைத்தான் சாப்பிடுகிறார்கள். அந்த சோறு பாபத்தை உண்டுபண்ணுகிற படியால், அது பாபமென்றே சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மாவினுடைய உண்மையை அறியவேணுமென்று யாராவது சொன்னாலும், அவரிடத்தில் கோபித்துக் கொள்வார்கள். இப்படி நரகம் போவதற்காகவே இருக்கிறார்கள். [13]

𑌕𑌿𑌂𑌚 — [illegible] 𑌲𑍋𑌕𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌮𑍂𑌲𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌉𑌪𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯, 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌶𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌅𑌨𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍇 𑌦𑍋𑌷𑌂 𑌚𑌾𑌹 —

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌨𑌸𑌂𑌭𑌵𑌃 ।
𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌃 ॥ ॥௧௪॥

𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌮𑍍 ।
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥ ॥௧௫॥

𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌤𑍀𑌹 𑌯𑌃 ।
𑌅𑌘𑌾𑌯𑍁𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌮𑍋𑌘𑌂 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌸 𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 ॥௧௬॥

𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌨𑌸𑌂𑌭𑌵 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌲𑍋𑌕𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌿𑌕𑌮𑍍 । 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑌾𑌵𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 — “𑌅𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌹𑍁𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇 । 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌵𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 । 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑍍𑌚 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌜𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌰𑍂𑌪𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌃 । 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌮𑍍 । 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑍍 । “𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌾𑌮 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇” 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃 । 𑌇𑌹𑌾𑌪𑌿 “𑌮𑌮 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮” 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑌃 “𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌶𑌰𑍀𑌰𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 । 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌪𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿, 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌗𑌤𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 — 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌮𑍂𑌲𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌏𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌂 — 𑌅𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌣𑌿, 𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍, 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌯𑌃, 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃, 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚 𑌸𑌜𑍀𑌵𑌾𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑌜𑍀𑌵𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑍍

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃 — 𑌇𑌤𑌿 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌣𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌵𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍 । 𑌇𑌹 𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌯𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍀 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑍀 𑌵𑌾 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌤𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌨 𑌦𑍇𑌹𑌧𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌅𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌸𑍋𑌽𑌘𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌅𑌘𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌤𑌂 𑌸𑍋𑌽𑌘𑌾𑌯𑍁𑌰𑍇𑌵𑌂 𑌚 𑌸𑍋𑌽𑌘𑌾𑌯𑍁𑌃 । 𑌸 𑌚 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑌾𑌮𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌰𑌾𑌮𑌃 — 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑌾𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌅𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑌿𑌤𑌦𑍇𑌹𑌸𑌂𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑌸𑍍𑌕𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌮𑍁𑌖𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌭𑍋𑌗𑍈𑌕𑌰𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌅𑌤𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑍌 𑌯𑌤𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌫𑌲𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌮𑍋𑌘𑌂 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌸 𑌜𑍀𑌵𑌤𑌿 ॥ ॥௧௬॥

அவ— மறுபடியும் லோக அனுபவத்தாலும் சாஸ்திரத்தாலும், எல்லாம் யக்ஞங்களாலேயே வருகின்றனஎன்பதைக் காண்பித்துக் கொண்டு, யக்ஞங்களைக் கட்டாயம் பண்ணவேணு மென்றும், பண்ணுதபோனல் கெடுதியுண்டென்றும் சொல்லுகிறுர்—

உலகத்தில் எல்லாப் பிராணிகளும் ஆஹாரத்தினுலேதான் வளர்கின்றன. ஆஹாரம் மழையினுலேதான் உண்டாகிறது. இந்த இரண்டு ஸங்கதிகளையும் எல்லாரும் கண்ணுலே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறேம். யக்ஞங்களால் மழை உண்டாகிறதென்பதை சாஸ்திரத்தினுல் அறிகிறேம். யக்ஞங்கள், பணம் ஸம்பாதிப்பது முதலான வேலையால் உண்டாகிறது. அந்த வேலை உடம்பால் உண்டாகிறது. உடம்பு இல்லாமற்போனுல் வேலையை என்னவிதமாய்ச் செய்யமுடியும். அந்த உடம்பு, ஜீவன் உடம்பிலிருந்து சோறைச் சாப்பிட்டு, தண்ணீரைக் குடிப்பதினுல் வேலைக்கு உதவுகிறது. ஆகையினுல், எல்லாருடைய உடம்புகளும் யக்ஞங்களாலேதான் உண்டாகின்றன. இப்படி, பகவானுல் ஏற்படுத்தி நடத்தப்பட்டு, ஒன்றினுல் ஒன்று உண்டாகி, சக்கிரம்போல் ஓயாமல் சுற்றிக்கொண்டிருக்கிற இந்த வரிசையைக்கர்மயோகம் செய்கிறவனே, ஞானயோகம் செய்கிறவனே, யார் நடத்தவில்லையோ, அவன் பாபத்தினுலே பிறந்து, பாபம் செய்வதற்காகவே இருக்

கிறான். ஆகையால், இந்திரியங்களைக் கொண்டு அவன் ஸுகப் படுவனே யொழிய ஆத்மாவைப் பார்த்து ஸுகப்படமாட்டான். சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய ஆஹாரத்தைக் கொண்டு உடம்பை வளர்க்காதபடியால், ரஜோ குணமும், தமோ குணமும் மேலிட்டு, ஆத்மாவைப் பற்றின பேச்சில் அலுப்பு உண்டாகி, விஷயங்களினுடைய அநுபவத்தினாலேதான் ஸந்தோஷப்படுவன். ஆகையால் ஞானயோகம் முதலியவைகளை ஆரம்பித்தாலும், முறைப்படி செய்யாமையால், அவன் பிரயத்தினம் வீணாய்ப் போய்விடும். அவன் இருந்தும் பிரயோஜனமில்லை. 1 [14–16]

[illegible] 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹—

𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌰𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 ।
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌚 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥௧௭॥
𑌨𑍈𑌵 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑍇𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌨𑌾𑌕𑍃𑌤𑍇𑌨𑍇𑌹 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌨 ।
𑌨 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌰𑍍𑌥𑌵𑍍𑌯𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌃 ॥௧௮॥
𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌸𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑌮𑌾𑌚𑌰 ।
𑌅𑌸𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌚𑌰𑌨𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍁𑌷𑌃 ॥௧௯॥

𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌸𑌾𑌧𑌨𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌃— [illegible] 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍈𑌵 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌨

1 ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் பக்ஷம் என்கிற சொல்லுக்கு வைச்வதேவம் பஞ்சமஹாயக்ஞம் என்கிற அர்த்தம் சொல்லுகிறார். வைச்வதேவத்தில் உபயோகப்படாத ஆஹாரம் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்காததுமன்னியில், நரகத்தைக் கொடுக்குமென்றும் சொல்லுகிறார். இது பக்தியோகம் செய்கிறவனுக்கும், ப்ரபத்தி செய்கிறவனுக்கும், இரண்டும் செய்யாதவனுக்கும் பொதுதான். இதை வைஷ்ணவர்களான நாம் சொல்லுகிறோமே யொழிய, பெரும்பாலும் செய்கிறதில்லை. செய்யாவிட்டாலும், செய்ய வேண்டியதுதான் செய்யவில்லை என்று சொல்வது மிகவும் நல்லது. இவைகள் பிரபந்நனுக்குச் செய்ய வேண்டியதில்லை என்று சொல்லி, அவைகளை விடுவது ஆசார்யர்களுடைய திருவுள்ளத்திற்கும், பகவானுடைய திருவுள்ளத்திற்கும் மிகவும் வருத்தத்தை உண்டுபண்ணும். மன்னிக்கவும்.

[illegible]

அவ— எவன் ஸம்ஸாரம் அடியோடேபோய் ஆத்மாவை எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறனே, அவன்தான் பிராமணன் முதலான ஜாதிகளுக்கும், பிரும்மசாரி முதலான ஆச்ரமங்களுக்கும் ஏற்பட்ட மஹா யக்ஞம் முதலானகர்மங்களைச் செய்யாமலிருக்கலாம். மற்ற யாரும் அவைகளைச் செய்ய வேணுமென்று சொல்லுகிறுர்—

எவன் மோக்ஷத்திற்குச் செய்ய வேண்டிய வேலைகளைச் செய்து, எல்லா கர்மங்களும்போய், ஆத்மாவைப் பார்ப்பதிலேயே ஆசையுள்ளவனுய், சோறு, தண்ணீரில் அபேக்ஷையில்லாமல் ஆத்

மாவைக் கொண்டே ஸந்தோஷமடைந்து, சந்தனம், புஷ்பம், பாட்டு, கூத்து முதலானவைகளால் ஸந்தோஷமடையவில்லையோ, அவனுக்குக் கர்மயோகம் முதலானவை ஒன்றும் செய்யவேண்டியதில்லை. ஏனென்றால், அவன் எப்போதும் இயற்கையாகவே ஆத்மாவையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறான். அவனுக்கு ஆத்மாவே சோறு. அதுவேதான் தண்ணீர். அதுவேதான் சந்தனம்-புஷ்பம் முதலானவைகள். 1 [17]

எப்போதும் இயற்கையாகவே அவன் ஆத்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கையால், அவனுக்குக்கர்மயோகம் முதலானவேலைகளைச் செய்வதினால் ஒருவித பிரயோஜனமுமில்லை. செய்யாததினால் நஷ்டமுமில்லை. அவனுக்கு விஷயங்களின் பார்வையிருந்தாலன்றோ, அது போவதற்காக கர்மயோகம் முதலானது செய்ய வேண்டும். [18]

2. ஆகையால், நீகர்மங்களின்பலன்களை ஆசைப்படாமல், ஆத்

---

1 இந்த சுலோகமும் அடுத்த 18-வது சுலோகமும், ஞானயோகம் செய்கிறவனைப் பற்றிச் சொல்லவில்லை. ஏனென்றால், ஞானயோகம் செய்யத் தகுந்தவனும் கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று 8-வது சுலோகம் முதல் 16-வது சுலோகம் வரையில் சொல்லப்பட்டது. 19-வது சுலோகம் இதையே சொல்லுகிறது. இவைகளுக்கு நடுவிலிருக்கிற இந்த இரண்டு சுலோகமும் ஸம்ஸாரம் போய் மோக்ஷத்தை அடைந்தவனைக் குறித்துப் பேசுகிறதென்றே நிர்மானிக்க வேண்டும். பிராமணன் முதலான ஜாதியும், பிரம்மசாரி முதலான ஆச்ரமும் எவனுக்கு இருக்கிறதோ, அவன்தான் அந்த ஜாதிக்கும் அந்த ஆச்ரமத்திற்கும் ஏற்பட்ட கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டியது. மோக்ஷத்தை யடைந்தவனுக்குக் கர்மத்தினாலே ஏற்பட்ட உடம்பு போய்விட்டபடியால் ஜாதியுமில்லை, ஆச்ரமுமில்லை.

2. ஆகையால்=கீழ் சுலோகங்களில் சொன்ன காரணங்களினாலே. அந்த காரணங்களாவன:— 1. மோக்ஷத்தை யடைந்தவன்தான் கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டியதில்லை (சுலோகம் 17—18). 2. கர்மயோகமானது ஸுலபமாகச் செய்யலாம். நிற்காமல் நடக்கும். (சுலோகம் 5—7). 3. கர்மயோகத்திலேயே ஆத்மாவின் அறிவு இருக்கிறது. (சுலோகம். 27—30). 4. ஞானயோகம் செய்கிறவனும் ஒருநாளும் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டியது. விடமுடியாது. (சுலோகம் 8-16). ஆகையினாலே ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் கர்மயோகம் உயர்ந்தது.

மாவைஉள்ளபடி பார்க்கும்வரையில் கர்மயோகத்தையே செய். 'நான் பண்ணவில்லை' என்கிற எண்ணத்தோடு கர்மங்களைச் செய்ய வேண்டுமென்று மேலே சொல்லப் போகிறது. அந்த எண்ணத்துடனே செய்தால், கர்மயோகத்தினாலேயே ஆத்மாவை உள்ளபடி ஒருவன் பார்ப்பன். வேறொன்றும் வேண்டியதில்லை. [19]

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍈𑌵 𑌹𑌿 𑌸𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌦𑌯𑌃 ।

𑌯𑌤𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍—𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌹𑌿 𑌜𑌨𑌕𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌰𑌾𑌜𑌰𑍍𑌷𑌯𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌨𑌾𑌮𑌗𑍍𑌰𑍇𑌸𑌰𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌸𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃—𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌵𑌨𑍍𑌤𑌃 ॥

ஞானயோகம் செய்யக்கூடியவனுக்கும், கர்மயோகமே ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு உயர்ந்த ஸாதனமாயிருப்பதினாலே, ஜனகர் முதலான மிகவும் தெரிந்தவர்கள் கர்மயோகத்தையே செய்து ஆத்மாவைப் பார்த்தார்கள்.

𑌏𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑌰𑍍𑌹𑌤𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗 𑌏𑌵 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗 𑌏𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌹𑍇𑌤𑍁𑌕𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑌯𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗 𑌏𑌵 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇—

𑌲𑍋𑌕𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌸𑌂𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 ॥௨௦॥

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾𑌚𑌰𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵𑍇𑌤𑌰𑍋 𑌜𑌨𑌃 ।
𑌸 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌲𑍋𑌕𑌸𑍍𑌤𑌦𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ॥௨௧॥

𑌲𑍋𑌕𑌸𑌂𑌗𑍍𑌰𑌹𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿 । 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌤𑌯𑌾𑌽𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑍃𑌤𑌯𑌾 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑌾𑌚𑌰𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌜𑍍𑌜𑌨𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑌾𑌚𑌰𑌤𑌿 । 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌮𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑌂-𑌯𑌦𑌙𑍍𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤

நதிஷ்டதி, ததாயமக்ருத்ஸ்நவித் ஜ்ஞாநயோகே ந திஷ்டதி ।
அதோ லோகரக்ஷாயை சிஷ்டதயா ப்ரதிதேந ச்ரேஷ்ட-
ந ஸ்வவர்ணாச்ரமோசிதம் கர்ம ஸகலம் ஸர்வதாநுஷ்டேயம் ।
அந்யதா லோகநாசஜநிதம் பாபம் ஜ்ஞாநயோகாதப்யே-
நம் ப்ரச்யாவயேத் ॥ ॥௨௧॥

அவ— மோக்ஷத்தை யடையவேண்டுமென்று ஆசையுண்டான உடனே, ஞானயோகம் செய்ய முடியாது. அவன் கர்மயோகத்தையே செய்ய வேண்டியது என்று முதலில் பகவான் சொன்னர். பிறகு, ஞானயோகம் செய்ய சக்தியுள்ளவனும் கர்மயோகத்தைத்தான் செய்யவேண்டுமென்பதற்கு கர்மயோகத்தை ஸுலபமாகச் செய்யலாமென்பது முதலான சில காரணங்களை அருளிச் செய்தார். இப்போது, இன்னொரு காரணம் சொல்லுகிறர். அதாவது நாலுபேர்களால் பெரியவன் என்று கொண்டாடப்பட்டவன் கர்மயோகத்தையேதான் செய்ய வேண்டும் என்று.

உலகத்தில் எல்லா சாஸ்திரங்களும் தெரிந்தவன் என்றும், தெரிந்தபடியே நடக்கிறவனென்றும் எவன் பேர்பெற்றிருக்கிருனே, அவன் எந்தெந்த வேலைகளை எப்படிச் செய்கிருனே, அந்தந்த வேலைகளைத்தான், அவன் செய்கிறபடியேதான், தெரியாத ஜனங்கள் செய்வார்கள். ஆகையால் தெரியாத ஜனங்கள் கெட்டுப்போகாமல் ஸௌக்கியத்தை யடைவதற்காக வியாபகனானவன் தன் ஜாதிக்கும், ஆச்ரமத்திற்கும் ஏற்பட்ட எல்லா கர்மங்களையும் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவரையில், எப்போதும் செய்து கொண்டு வரவேணும். அவன் இப்படிச் செய்யாமல் ஞானயோகத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்தால், அவனைப்பார்த்து கர்மங்களைக்கூட செய்யத் தெரியாத ஜனங்களும் ஞானயோகத்தையே செய்ய ஆரம்பிப்பார்கள். அது அவர்களால் செய்ய முடியாது. கெட்டுப்போய் விடுவார்கள். அவர்களைக் கெடுத்த தோஷம் அந்த வியாபகனுக்கு வந்து சேரும். ஆனல், அவனும் கெட்டுப் போய்விடுவன். அதாவது அவன் செய்ய ஆரம்பித்த ஞானயோகமும் நிறைவேருது.

ந மே பார்த்தாஸ்தி கர்தவ்யம் த்ரிஷு லோகேஷு கிஞ்சந ।
நாநவாப்தமவாப்தவ்யம் வர்த்த ஏவ ச கர்மணி ॥ ॥22॥

ந மே ஸர்வேச்வரஸ்யாவாப்தஸமஸ்தகாமஸ்ய ஸத்யஸங்கல்பஸ்ய த்ரிஷு லோகேஷு தேவமநுஷ்யாதிரூபேண ஸ்வச்சந்ததோ வர்த்தமாநஸ்ய கிஞ்சிதபி கர்த்தவ்யமஸ்தி । யதோ'நவாப்தம் கர்மணா'வாப்தவ்யம் ந கிஞ்சிதப்யஸ்தி, அதாபி லோகரக்ஷாயை கர்மண்யேவ வர்த்தே ॥ ॥22॥

நான் எல்லா லோகங்களுக்கும் யஜமானன். எனக்கு நினைத்தால் அகப்படாத வஸ்து ஒன்றுமில்லை. நான் எல்லாவற்றையும் அறிந்தவன். மூன்று லோகங்களிலும் எங்கெந்த உருவத்தோடு அவதாரம் பண்ணினாலும், என்னிஷ்டப்படி நடக்கிறேன். நான் இந்த லோகத்தில் எந்தக் கர்மத்தைச் செய்து எந்த வஸ்துவை அடைய வேண்டியது? அப்படியிருக்கச் செய்தேயும், உலகங்களைக் காப்பாற்றுவதற்காக, ஒரு கர்மத்தையும் விடாமல்[1] நான் செய்துகொண்டு வருகிறேன். [22]

யதி ஹ்யஹம் ந வர்த்தேயம் ஜாது கர்மண்யதந்த்ரித: ।
மம வர்த்மாநுவர்த்தந்தே மநுஷ்யா: பார்த்த ஸர்வச: ॥23॥
உத்ஸீதேயுரிமே லோகா ந குர்யாம் கர்ம சேதஹம் ।
ஸங்கரஸ்ய ச கர்த்தா ஸ்யாமுபஹந்யாமிமா: ப்ரஜா: ॥24॥

அஹம் ஸர்வேச்வரஸ்ஸத்யஸங்கல்ப: ஸ்வஸங்கல்பக்ருதஜகதுதயவிபவலயலீல: ஸ்வச்சந்ததோ ஜகதுபக்ருதிமர்த்யோ ஜாதோ'பி மநுஷ்யேஷு சிஷ்டஜநாக்ரேஸரஸ் வஸுதேவக்ருஹே'வதீர்ணஸ் ஸ்வவர்ணோசிதே கர்மண்யதந்த்ரிதஸ்ஸர்வதா

1 நானே இப்படி கர்மங்களைச் செய்தால், நீ செய்ய வேண்டாமா? எனக்குக் கர்மங்களினாலே ஆகவேண்டியது ஒன்றுமில்லை. உலகம் கெட்டுப்போனால் எனக்கு ஒரு தோஷமும் வராது. உனக்கோ ஆகவேண்டிய வேலைகள் ஏராளமாய் இருக்கின்றன. உன்னாலே உலகம் கெட்டுப் போனால், உனக்குத் தோஷம் உண்டு. ஆகையினாலே நீ கர்மயோகத்தை யேசெய்ய வேண்டும்.

यदि न वर्तेयम्, इमे शिष्टजनाग्रेसरवसुदेवसू-
नोर्मम वृत्तं कृत्स्नविच्छिष्टाः स्वप्रकारेण अयमेव ध-
र्म इत्यनुवर्तन्ते। ते च स्वकर्तव्याननुष्ठानेना-
करणे प्रत्यवायेन चात्मानमलब्ध्वा निरयगामिनो भवे-
युः। अहं कर्मोचितं कर्म न कुर्याम्, एवमेव
सर्वे शिष्टलोका मदाचारायत्तधर्मनिश्चयाः अकरणा-
देवोत्सीदेयुः नष्टा भवेयुः। शास्त्रीयाचाराननुपा-
लनादेषां शिष्टकुलानां संकरस्य च कर्ता
स्याम्। अत एव इमाः प्रजाः उपहन्याम्। यद्येवं सर्व-
विच्छिष्टजनाग्रेसरपाण्डुतनयो युधिष्ठिरानुजोऽ-
र्जुनस्तु यद्यज्ञाननिष्ठायामधिकरोति, तदस्याचारा-
नुवर्तिनोऽकृत्स्नविच्छिष्टा मुमुक्षवः स्वाधिकारमजान-
न्तः ज्ञाननिष्ठायां नाधिकारवन्तो विनश्येयुः। अतो
व्यपदेश्यविशेषः कर्मैव कर्तव्यम्॥ ॥२४॥

நான் எல்லா லோகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறவன். நினைத்ததை முடிக்கச்சக்தியுள்ளவன். விளையாட்டாக நினைத்த மாத்திரத்தில் எல்லா லோகங்களையும் உண்டு பண்ணி, காப்பாற்றி, அழித்துக் கொண்டிருக்கிறவன். லோகங்களுக்கு உபகாரம் செய்வதற்காக வேணுமென்று மனுஷியனாகப் பிறந்திருக்கிறேன். பொம்மையை ஆட்டுகிறதுபோல் உலகத்தை ஆட்டுவேன். அதனால் அவைகளுக்கு நல்ல அறிவு முதலானது உண்டாகி ஸௌக்கியம் உண்டாகாது. அதற்காக அவைகளுக்கு அறிவைக் கொடுத்து, நல்லது கெட்டது என்று என்னால் ஏற்படுத்தப் பட்டவைகளை அறிந்து, அந்தப்படி செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்து, அவைகள் க்ஷேமத்தை அடையும்படி செய்கிறேன். ஆகையால் நான் நினைத்தபடியே இருக்கக் கூடியவனாக இருந்தாலும், கர்மங்களையே செய்கிறேன். ஏனென்றால் மனுஷியர்களுக்குள் மிகவும் பெரியவரென்று பேர்பெற்ற வஸுதேவருக்குப் பிள்ளையாக நான் பிறந்திருக்கிறேன். ஆகையினாலே, என்னைப் பார்த்து ஜனங்கள் நான் செய்தபடி கர்மங்களைச் செய்வார்கள். அந்தக் குலத்திற்

குத்தகுந்த கர்மங்களைச் சோம்பலில்லாமல் நான் எப்போதும் செய்யவேணும். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், தெரியாத ஜனங்கள் நான் செய்யும் கர்மங்கள்தான் தர்மமென்று நினைத்து, அவைகளையே செய்வார்கள். அவைகள் அவர்களுக்குத் தகாதவைகளாயிருந்தால், செய்ய வேண்டியவைகளைச் செய்யாததினாலே பாபத்தையடைந்து, ஆத்மாவை உள்ளபடி அறியாமல் நரகத்தை அடைவார்கள். அப்படியானால் என்னாலேதானே அவர்கள் கெட்டுப் போவார்கள். எவர் எவர்கள் எந்தெந்த கர்மங்கள் செய்யவேணுமென்று ஏற்பட்டிருக்கிறதோ, அந்த ஏற்பாட்டை நான் அழித்தவனாக ஆய்விடுவேன். இதனாலேயே அந்த ஜனங்களைக் கெடுத்தவனாக ஆவேன். ஆகையினாலே, எந்தக்காரியங்கள் அவர்களுக்கு ஸௌக்கியத்தை உண்டுபண்ணுமோ, அவைகளைத்தான் செய்கிறேன். அதனால் எனக்கு ஒரு பிரயோஜனமுமில்லை. செய்யாவிட்டால் கெடுதியுமில்லை. அதுபோல மிகவும் பெரியவர் என்று பெயர்பெற்ற பாண்டுவின் பிள்ளையாயும், யுதிஷ்டிரருக்கு (தர்மபுத்திரருக்கு)த் தம்பியாயும் இருக்கிற நீ ஞானயோகத்தைச் செய்தால், உன்னைப் பார்த்து, நடத்தவேண்டியது தெரியாத ஜனங்களும் "இவரைப்போலேதான் நாமும் செய்யவேணும்" என்று நினைத்து, தங்கள் சக்தியைத் தெரிந்துகொள்ளாமல், ஞானயோகத்தையே செய்வார்கள். அது அவர்களால் செய்ய முடியாது. கெட்டுப்போய் விடுவார்கள். ஆகையால் வியாபகனுயிருக்கிற நீ கர்மயோகத்தையே செய்ய வேண்டும். [23-24]

सक्ताः कर्मण्यविद्वांसो यथा कुर्वन्ति भारत ।
कुर्याद्विद्वांस्तथाऽसक्तश्चिकीर्षुर्लोकसंग्रहम् ॥

न बुद्धिभेदं जनयेदज्ञानां कर्मसङ्गिनाम् ।
जोषयेत्सर्वकर्माणि विद्वान्युक्तः समाचरन् ॥ ௨௬ ॥

अविद्वांसः- आत्मन्यकृत्स्नविदः कर्मणि सक्ताः- कर्मणि सञ्जनीयसंबन्धाः- आत्मन्यकृत्स्नवित्तया तदभ्यासरूपे ज्ञानयोगेऽनधिकृताः कर्मयोगाधिकारिणः कर्मयोगमेव यथा आत्मदर्शनाय कुर्वते । तथा आत्मनि कृ

𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌃
𑌅𑌪𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿
𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌮𑍇𑌵
𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑌃 । 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌵𑌾
𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌙𑍍𑌗𑌿𑌨𑌾𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌾
𑌸𑌨𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌾𑌂
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌨 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌭𑍇
𑌦𑌂 𑌜𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍 । 𑌕𑌿𑌨𑍍𑌤𑍁 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌯𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌸
𑌥𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌮𑍇𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌨𑌿
𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁
𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌅𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌂 𑌜𑌨𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥

உலகத்தில் இருக்கும் ஜனங்கள் பெரும்பாலும் ஆத்மாவின் உண்மையை நன்றாய் அறியாதவர்கள். அவர்கள் உடம்போடுசேர்ந்திருப்பதினாலே கர்மங்களைவிட முடியாதவர்கள். ஆத்மாவைஅறியாத்தினாலே, ஆத்மாவையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பதான ஞான யோகத்தைச் செய்ய முடியாதவர்கள். கர்மங்களை விட முடியாமையினாலே, கர்மயோகத்தையே செய்யத் தகுந்தவர்கள். இப்படிப்பட்டவர்கள் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்காகக் கர்மயோகத்தையே எப்படிப் பண்ணுவார்களோ, அப்படியே ஆத்மாவின் உண்மையை நன்றாய்த் தெரிந்து, கர்மங்களில் பற்றில்லாமல் இருந்து, ஞானயோகம் செய்யத்தகுந்தவனாயும், வியாபகனாயுமிருக்கிறவன் கர்மயோகம்தான் ஆத்மாவைப்பார்ப்பதற்கு ஸாதநமென்று அவர்களுக்கு நிச்சயம் உண்டாகும்படி, தான் கருமயோகத்தையே செய்ய வேண்டியது. ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு கர்மயோகத்தைத் தவிர வேறு வழி ஒன்று இருக்கிறதென்கிற எண்ணத்தை அவர்களுக்கு உண்டு பண்ணவே கூடாது. ஞானயோகமில்லாமல் கர்மயோகத்தினாலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கலாமென்று நினைத்துக்கொண்டு, அதையே செய்து, நன்றாகத் தெரியாத ஜனங்களுக்கு எல்லாக்கருமங்களிலும் ஆசையை உண்டுபண்ண வேண்டும்.

௩௰ — 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑍋𑌽𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍

𑌶𑍍𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌨𑍍, 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑍁𑌪𑌦𑌿𑌶𑌤𑌿—

𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌗𑍁𑌣𑍈𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 ।
𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௨௭॥

𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌗𑍁𑌣𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌯𑍋𑌃 ।
𑌗𑍁𑌣𑌾 𑌗𑍁𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌸𑌜𑍍𑌜𑌤𑍇 ॥௨௮॥

𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍈𑌃-𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃-𑌯𑌥𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌅𑌹𑌂𑌕𑌰𑍋𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍌 𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾। 𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌅𑌨𑌹𑌮𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌾𑌵𑌹𑌮𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌃। 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌗𑍁𑌣𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌹𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌗𑍁𑌣𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌯𑍋𑌃-𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑍇 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌹𑌂𑌕𑌰𑍋𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌨 𑌸𑌜𑍍𑌜𑌤𑍇 ॥௨௮॥

அவ— கர்மயோகத்தை ஆத்மாவை நன்றாய்த் தெரிந்தவனும் செய்கிறான். ஆத்மாவை நன்றாய்த் தெரியாதவனும் செய்கிறான். இந்த இரண்டு பேர்களுக்கும் தாரதம்மியத்தைக் காண்பித்து, கர்மயோகம் செய்யும்போது அவசியம் வேண்டிய "இந்தக் கருமத்தை நான் செய்யவில்லை" என்கிற நினைவின் விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—

உடம்பில் அப்போதப்போது மேலிடுகிற ஸத்வம் முதலான குணங்களாலே அதததற்குத் தகுந்தபடி செய்யப்படுகிற கர்மங்களை அஹங்காரமுள்ளவன் நான் செய்கிறேனென்று நினைக்கிறான். அஹங்காரமென்பது உடம்பையே நான்(ஜீவன்)என்று நினைப்பது.

ஸத்வம் முதலான குணங்களின் பிரிவையும், இன்னின்ன குணங்கள் இன்னின்ன வேலைகளைச்செய்கின்றன என்பதையும் உண்மையாக அறிந்தவன் "இந்தக் கர்மங்கள் அந்தந்த குணங்க

ளால் ஏற்படுகின்றன. ஆத்மாவுக்கு அவைகளைச் செய்வது இயற்கையல்ல'' என்று நினைக்கிறான்.

ஆத்மாவுக்கு இயற்கையில் ஸம்ஸாரத்தைச் சேர்ந்த வேலை ஒன்றும் கிடையாது. இது முதல் என்று இல்லாத கர்ம ஸம்பந்தத்தால் ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்று மூன்று குணமுள்ள உடம்பு வந்திருக்கிறது. இந்த உடம்புடன் சேர்க்கையால், இந்த குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி கர்மங்களை ஆத்மா செய்கிறான். இந்த ஸங்கதிகளைத் தெரிந்தவன் "நான் செய்யவில்லை. குணங்களாலேதான் இந்த கர்மங்கள் ஏற்படுகின்றன" என்று நினைக்கிறான். கர்ம ஸம்பந்தம் இருக்கிற வரையில் இந்தக் கர்மங்களைச் செய்கிறான். கர்மம்போய் மோக்ஷத்தை அடைந்தபின்பு இந்த மாதிரி வேலைகள் செய்கிறதில்லை. உதாரணம்—ஜ்வரம் இருக்கிறவரையில் ஆஹாரம் கசக்கிறது. ஜ்வரம் போய் விட்டால், ஆஹாரம் இனிமையாய் இருக்கிறது. இதைக் கவனித்தவன் கசப்பு ஜ்வரத்தினால் உண்டாகிறதென்று நினைக்கிறான். [27—28]

[illegible] ॥௨௯॥

[illegible]

त्वात् । अतो व्यवस्थितो योगसङ्ग्रहायैतदेव का-
र्यम् । प्रकृतिविविक्तात्मस्वरूपनिरूपणेन गुणे-
षु कर्तृत्वारोपणं कर्मानुष्ठानप्रकार उक्तः । गु-
णेषु कर्तृत्वानुसन्धानं चेदमेव न स्व-
रूपप्रयुक्तमिदं कर्तृत्वम् । अपि तु गुणसंसर्ग-
कृतमिति प्राप्ताप्राप्तविवेकेन गुणकृतमित्यनु-
सन्धानम् ॥ ॥२८॥

அறியவேண்டிய ஸங்கதிகளை நன்றாய் அறியாமல், ஆத்மாவைப் பார்க்கவேணுமென்று ஆரம்பிக்கிறவர்கள், உடம்புடன் சேர்க்கையால் ரஜஸ் முதலான குணங்களாலே ஆத்மாவை உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாக அறியாமல், குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி உண்டாகிற வேலைகளையே பெரிதாக நினைக்கிறார்கள். ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றி கவனிக்கிறதில்லை. ஆகையால், அவர்களால் ஞானயோகம் பண்ண முடியாது. அவர்கள் கர்மயோகம்தான் செய்ய வேண்டும். இப்படிப்பட்ட அறியாதவர்களை, நீ ஞானயோகத்தைச்செய்து, அவர்களையும் ஞானயோகம் செய்யும்படி செய்யகூடாது. உன்னைப்போன்ற வியாபகன் ஞானயோகத்தைச் செய்தால், "அவர் செய்கிறதே நல்லது. அவர் செய்கிறதையே நாமும் செய்யவேணு" மென்று அவர்கள் ஞானயோகத்தை ஆரம்பிப்பார்கள். அவர்களாலே அது செய்யமுடியாது. கெட்டுப் போய்விடுவார்கள். ஆகையால், உயர்ந்தவனான நீ ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்து, எந்த வேலையையும் 'நான் செய்யவில்லை' என்று நினைத்து, கர்மயோகத்தைச்செய்து, கர்மயோகம் ஒன்றினாலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கலாமென்று எல்லா ஜனங்களுக்கும் தெரிவித்து, அவர்களுக்குக்கர்மயோகத்திலே ஆசையை உண்டு பண்ணு. நன்றாய்த் தெரியாத ஜனங்களின் ஸௌகரியத்திற்காக நீ கர்மயோகத்தைச் செய்யவேணும். [29]

अथ—आत्मनां परमपुरुषशरीरतया त-
न्नियाम्यत्वस्वरूपनिरूपणेन भगवति पुरुषोत्त-
मे सर्वात्मभूते गुणकृतं च कर्तृत्वमारोप्य
कर्मकर्तव्यतोच्यते—

𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾 ।
𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍀𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑍁𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌜𑍍𑌵𑌰𑌃 ॥ ॥௩0॥

𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯, 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍀𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌜𑍍𑌵𑌰𑍋 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚𑍋𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌷𑍍𑌵 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌯𑌚𑍍𑌚𑍇𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌚𑍇𑌤𑌃 – 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌣 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । “𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾 𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍇𑌤𑌂, 𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍃𑌤” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌭𑍂𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌿𑌤𑌾𑌰𑌮𑌾𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇। 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌯𑌶𑍍𑌚 “𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾”𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌃 । “𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑍋𑌹𑌨𑌂 𑌚, 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇𑌽𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 । 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌮𑌯𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍂𑌢𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌾𑌯𑌯𑍇”𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑍋 𑌮𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌯𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯, 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌮𑌮𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑍇 𑌨𑌿𑌰𑌾𑌶𑍀𑌃, 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌮𑌮𑌤𑌾𑌰𑌹𑌿𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌜𑍍𑌵𑌰𑍋 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌷𑍍𑌵 । 𑌸𑍍𑌵𑌕𑍀𑌯𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌕𑍀𑌯𑍈𑌶𑍍𑌚𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑍈𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑍈𑌕𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑍇𑌷𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯, 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌮𑌮𑌤𑌾𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑍇𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌲𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌪𑌾𑌪𑌵𑌾𑌸𑌨𑌯𑌾 𑌕𑌥𑌮𑌹𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌂𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌵𑌰𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃, 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌰𑌾𑌰𑌾𑌧𑌿𑌤𑍋 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌮𑍋𑌚𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌖𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌷𑍍𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । “𑌤𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵

ராணாம் பரமம் மஹேஶ்வரம் தம் தேவதாநாம் பரமம் ச தைவதம், பதிம் விஶ்வஸ்ய, பதிம் பதீநாம்" இத்யாதிஶ்ருதிஸித்தம் ஹி ஸர்வேஶ்வரத்வம் ஸர்வஶேஷித்வம் ச। ஸர்வேஶ்வரத்வம் நியந்த்ருத்வம்। ஶேஷித்வம் பதித்வம் ॥ ||௩௰||

அவ—நம்முடைய உடம்பு நம்முடைய ஏவுதலில்லாமல் ஒரு வேலையையும் செய்கிறதில்லை. அதுபோல பகவானுக்கு உடம்புகளான ஜீவன்களும் எப்போதும் அவனாலே ஏவப்பட்டுத்தான் எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறார்கள். இந்த உண்மையை அறிந்து, ஸத்வம் முதலான குணங்களாலே தான் வேலைசெய்வதும் பகவான் அதீனமென்று நினைத்து, கர்மங்களைப்பண்ணவேணுமென்று சொல்லுகிறார்—

எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறவனாய், எல்லாருக்கும் உள்ளேயிருந்து நடத்துகிறவனான என்னாலேதான் எல்லா வேலைகளும் நடக்கின்றன என்று வேதம் சொல்லுகிறது. இப்படிச்சொல்லப்பட்ட தெய்வத்தைப்பற்றிய உண்மையான அறிவுடனே கர்மங்களினாலே எனக்குப் பிரீதி உண்டாகவேணுமென்று நினைத்து, அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட பலன்களில் ஆசையில்லாமல், இந்தக் காரணத்தினாலேயே அந்த வேலைகளை உன்னுடையதென்று நினையாமல், விசாரப்படாமல் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய சண்டை முதலான எல்லா கர்மங்களையும் செய். "நெடுநாளாக கணக்கில்லாத பாபங்களை ஸந்தோஷமாகச் செய்தேன். இன்னும் செய்து கொண்டிருக்கிறேனே. எனக்கு எப்படி மோக்ஷம் வரும்" என்று வருத்தப்படாமல், பகவான் என்னுடைய வேலைகளாகிற ஒரு வியாஜத்தாலே ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, என் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குவான் என்று தேறி, கர்மயோகத்தையே செய். எல்லா வேலைகளையும் தெய்வமே நடத்துகிறதென்று நினை— "எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறவனும், எல்லா உலகங்களையும் ஸொத்தாக உடையவனுமான பகவான் தன்னதான என்னைக் கொண்டு, தன்னுடையதான என்னுடைய இந்திரியங்களாலே தன்னுடைய ஸந்தோஷத்திற்காகவே தானே எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறான்' என்று நினை. ஒரு வண்டிக்காரன் தன்னதான மாட்டை நடத்திக்

கொண்டுபோய், தன் பிரயோஜனத்தை எப்படி அடைகிருனே, அப்படியே பகவானும் தன்னதான நம்மைக் கொண்டு தனக்கு இஷ்டமான வேலைகளைச் செய்வித்து, நம்மை ஸாகப்படுத்தி, தான் ஸந்தோஷத்தை அடைகிருன். [30]

अव — अयमेव सर्वोपनिषत्सार इत्याह —

ये मे मतमिदं नित्यमनुतिष्ठन्ति मानवाः ।
श्रद्धावन्तोऽनसूयन्तो मुच्यन्ते तेऽपि कर्मभिः ॥

ये मानवाः शास्त्राधिकारिणोऽयमेव शास्त्रार्थ इत्येतन्मे मतं निश्चित्य तथानुतिष्ठन्ति, ये चाननुतिष्ठन्तोऽपि शास्त्रार्थे श्रद्दधाना भवन्ति, ये चाश्रद्दधाना अपि सन्तं शास्त्रार्थं न सम्यगिति नाभ्यसूयन्ति - अपि तु महागुणे शास्त्रार्थे दोषमनाविष्कुर्वन्तो भवन्तीत्यर्थः । ते सर्वे बन्धहेतुभिरनादिकालारब्धैः सर्वैः कर्मभिर्मुच्यन्ते । 'तेऽपि कर्मभि'रित्यपिशब्दादेषां व्यवक्रमणं । इदानीमननुतिष्ठन्तोऽपि शास्त्रार्थे श्रद्दधाना अनभ्यसूयवश्च श्रद्धया वा अनभ्यसूयया वा क्षीणपापा अचिरेणैव शास्त्रार्थमनुष्ठाय मुच्यन्त इत्यर्थः ॥

அவ— கர்மயோகத்தைத்தான் செய்யவேணும், அதனுலே யே ஞானயோகம் இல்லாமலே மோக்ஷம் கிடைக்கும். இதுதான் உபநிஷத்துக்களுக்கு மிகவும் முக்கியமான அர்த்தமென்று சொல்லுகிருர்—

சாஸ்திரத்தின்படி நடக்கத்தகுந்த மனிதர்களில், எவர் "இதுதான் பகவானுலே ஒப்புக்கொள்ளப்பட்ட சாஸ்திரத்தின்கருத்து" என்று நிர்மானித்து, இதைச் செய்கிறர்களோ—எவர்கள் இதைச் செய்யா விட்டாலும், இதைச் செய்ய வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறர்களோ—ஆசைப் படா விட்டாலும், இந்த விஷயம் பிசகென்று எவர்கள் நினைக்காமலும், சொல்லாமலும் இருக்கிருர்

களோ—அவர்கள் எல்லாரும் நெடுநாளாய் வந்து ஸம்ஸாரத்தைக் கொடுக்கும் கர்மங்களால் விடப்படுகிறார்கள். நல்ல வேலைகளில் த்வேஷம் இல்லாமலிருப்பது—முதல்படி. அவைகளைச் செய்ய வேணுமென்று ஆசைப்படுவது—இரண்டாவதுபடி. அவைகளைச் செய்வது—மூன்றாவதுபடி. கீழ்ப்படிகளால் மேல்படிகள் உண்டாகின்றன. அவைகளால் ஒருவன் ஸுகத்தை அடைகிறான் [31]

௩௨— 𑌅𑌥𑍇𑌦𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑌂 𑌮𑌤𑌮𑌨𑌨𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌾𑌂 𑌅𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌚 𑌦𑍋𑌷𑌮𑌾𑌹—

𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌦𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌮𑍍 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 ॥௩௨॥

𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌮𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌦𑌾𑌧𑌾𑌰𑌂, 𑌮𑌚𑍍𑌛𑍇𑌷𑌭𑍂𑌤𑌂, 𑌮𑌦𑍇𑌕𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌿- 𑌯𑍇 𑌚𑍈𑌵𑌮𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇, 𑌯𑍇 𑌚 𑌨 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌤𑍇, 𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌨𑍍, 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌨𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌚𑍇𑌤𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿। 𑌚𑍇𑌤𑌃𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃। 𑌤𑌦𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑌚𑍇𑌤𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌮𑍂𑌢𑌾𑌶𑍍𑌚 ॥ ॥௩௨॥

அவ— பகவானுக்கு இஷ்டமான இந்த ஸங்கதியைச் செய்யாதவர்களுக்கும், செய்யவேணுமென்று ஆசைப்படாதவர்களுக்கும், இதைத் தூஷிக்கிறவர்களுக்கும் வரும் கெடுதியைச் சொல்லுகிறார்—

எல்லா ஆத்மாக்களும் என்னுடம்பு. என்னாலே எப்போதும் தாங்கப்படுகிறார்கள். எப்போதும் என்னுடைய உபயோகத்திற்காகவே இருக்கிறார்கள். எப்போதும் எந்த வேலைகளிலும் என்னாலேதான் ஏவப்படுகிறார்கள்—என்று என் எண்ணம். எனக்கு இஷ்டமான இந்த ஸங்கதியை நினைத்து எல்லா வேலைகளையும் எவர்கள் செய்ய வில்லையோ, எவர்கள் செய்யவேணுமென்று ஆசைப்படவில்லையோ, எவர்கள் தூஷிக்கிறார்களோ? அவர்கள்

மிகவும் தெரியாதவர்கள். அவர்கள் மிகவும் கெட்டுப் போனவர்கள். அதாவது ஒரு பிரயோஜநத்தையும் அடையத்தகாதவர்கள். அவர்களுக்கு மனது என்கிற கருவி இல்லை. மனது இருந்தால் அறிவு இருக்காதோ. அறிவு இல்லாத்தினால் மனது இல்லையென்று நினை. ஒரு விஷயத்திலும் உண்மையை அறியாததாயன்னியில் எல்லாவற்றையும் மாறுதலாக நினைக்கிறார்கள். [32]

உக்த— ஏவம் ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்ய ஸ்த்ரூணோ ப்ரக்ருதம் கர்த்ருத்வம்-தத்வ ப்ராசீநவாஸநாயத்தமிதி ப்ரதிபாத்யநுஸந்தாய, கர்மயோகயோக்யஸ்ய ஜ்ஞாநயோகயோக்யஸ்ய ச கர்மயோகஸ்ய ஸர்வஸுகரத்வாத் ப்ரமாதஸம்பவாத் தத்த்வஜ்ஞாநஸ்ய நிரபேக்ஷத்வாச், இதரஸ்ய துஷ்கரத்வாத் ஸப்ரமாதத்வாச் ச ஶரீரதாரணாத்யர்த்ததயா கர்மாபேக்ஷத்வாச்-கர்மயோக ஏவ கர்தவ்யঃ। வ்யபதேஶ்யஸ்ய து விஶேஷதঃ ஸ ஏவ கர்தவ்ய இதி சோக்தம்। அதঃபரமத்யாயஶேஷேண ஜ்ஞாநயோகஸ்ய துஷ்கரதயா ஸப்ரமாதத்வமுச்யதே—

ஸத்ருஶம் சேஷ்டதே ஸ்வஸ்யாঃ ப்ரக்ருதேர்ஜ்ஞாநவாநபி।
ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூதாநி நிக்ரஹঃ கிம் கரிஷ்யதி ॥௩௩॥

ப்ரக்ருதிவிவிக்தாத்மஸ்வரூபமேவம், ததேவ ஸாக்ஷாத்கர்துமுபக்ரம்ய ஶாஸ்த்ராணி ப்ரதிபாதயந்தீதி ஜ்ஞாநாநபி, ஸ்வஸ்யாঃ ப்ரக்ருதேঃ-ப்ராசீநவாஸநாயாঃ ஸத்ருஶம் ப்ராக்ருதவிஷயேஷ்வேவ சேஷ்டதே। குதঃ? ப்ரக்ருதிம் யாந்தி பூதாநி-சித்ஸம்ஸ்ருஷ்டா ஜந்தவঃ அநாதிகாலப்ரவ்ருத்தவாஸநாமேவ யாந்தி। தாநி வாஸநாநுயாயீநி பூதாநி ஶாஸ்த்ரக்ருதோ நிக்ரஹঃ கிம் கரிஷ்யதி ॥ ॥௩௩॥

அவ—உடம்புடன் சேர்ந்த ஜீவனுக்கு உடம்பினுடைய ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ் என்கிற குணங்களில் ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொன்று மேலிடுவதால், வெவ்வேறு நிலைகள் ஏற்படுகின்றன. அவைகளும் பகவானுடைய லீலைதான் உண்டாகின்றன என்று நினைத்து, கர்மயோகம் செய்யக் கூடியவனும், ஞானயோகம் செய்யக்

கூடியவனும் கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டியது. இந்திரியங்களுக்கு வேலைசெய்தே பழக்கம் இருப்பதால், அதை ஸுலபமாகச் செய்யலாம். ஆகையாலே, அது நிற்காமல் நடக்கும். அது செய்யும்போது ஆத்மாவை உள்ளபடி நினைத்துக்கொண்டே செய்கிறபடியால், ஞானயோகத்தின் தேவையில்லை. ஞானயோகமென்பது இந்திரியங்களை அடக்கி ஆகவேண்டியதாகையால் செய்வது வருத்தம். நடுவில் நின்றுவிடும். அதற்கு உடம்பைப் போஷிப்பதற்காக கர்மயோகத்தின் தேவை உண்டு. ஆகையால், ஞானயோகத்தை விட்டு கர்மயோகத்தையே ஒருவன் செய்யவேண்டியது. வியாபகனாயிருக்கிறவன் கட்டாயம் அதையே செய்யவேண்டியது. இப்படி கீழே சொல்லப்பட்டது. இதற்கு மேல், மிகுதி அத்தியாயத்தினால்,ஞானயோகம் செய்வது வருத்தமென்றும், நடுவில் நின்று போய்விடுமென்றும் சொல்லுகிறது.

ஆத்மா உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு. அது எப்போதும் பகவானுக்காகவே இருக்கிறது. அதைத்தான் எப்போதும் நினைக்கவேண்டும் என்று 1 சாஸ்திரம் முறையிடுகிறது—என்று ஒருவன் அறிந்தாலும், அவனுடைய வாஸனை (பழைய பழக்கத்து)க்குத்தகுந்தபடி பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவைகளையே பார்ப்பதும், நினைப்பதுமாயிருக்கிறான். ஏனென்றால், ஜீவன்களுக்கு உடம்புடன் சேர்ந்திருப்பதால், நெடுநாளாய் உண்டான வாஸனை வலுவாயிருக்கிறது. ஆகையாலே அது பெரிய வெள்ளம்போலே அவனை இழுத்துக்கொண்டு போகிறது. அவனைச் சாஸ்திரமும் சாஸ்திரத்தைத் தெரிந்தவரும் அடக்கமுடியாது. வாஸனையானது உடம்பே ஆத்மாவென்கிற எண்ணத்தினாலே உண்டாகி, இது வரையில் செய்துவந்த கர்மங்களினாலே வலுப்பட்டிருக்கிறது. சாஸ்திரத்தினாலே உண்டான அறிவு இப்போதுதான் உண்டா

1. நம்மைப்போன்றவர்களுக்கு சாஸ்திரத்தில் இன்னது சொல்லியிருக்கிற தென்றே தெரியவில்லை. நாம் வாயாலே [சொல்லுகிறோமே யொழிய மனதில் படவில்லை. மனதில் படவில்லையென்றும் படவில்லை. அப்படிப்பட்டாலும் செய்யமுடியாது என்று இந்த சுலோகம் சொல்லுகிறது.

யிருக்கிறது. அதற்குவலிமையில்லை. அது எப்படி வாஸனையைத் தடுக்கும். 1

अव— प्रकृत्यनुयायित्वप्रकारमाह—

इन्द्रियस्येन्द्रियस्यार्थे रागद्वेषौ व्यवस्थितौ ।
तयोर्न वशमागच्छेत्तौ ह्यस्य परिपन्थिनौ ॥

श्रोत्रादिज्ञानेन्द्रियस्यार्थे शब्दादौ, वागादिकर्मेन्द्रियस्य वाच्ये वचनादौ, प्राचीनवासनाजनिततदनुकूलहर्षादिरेव रागोऽद्वेजनीयो व्यवस्थितः । तदनुरूप एव प्रतिहते उद्वेजनीयो द्वेषो व्यवस्थितः । तावेवं ज्ञानयोगाय यतमानं नियमितसर्वेन्द्रियं स्ववशे कृत्वा प्रसह्य स्वकार्येषु संयोजयतः । ततश्चायमात्मस्वरूपानुभवविमुखो विनष्टो भवति । ज्ञानयोगारम्भेण रागद्वेषवशमापद्य न विनश्येत् । तौ रागद्वेषौ ह्यस्य दुर्जयौ शत्रू ज्ञानाभ्यासं वारयतः ॥

அவ— வாஸனை மனதை இழுத்துக்கொண்டு போகிற விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—

காது முதலான ஞான இந்திரியங்களுக்கு நெடுநாளாய் சப்தம் முதலானவைகளைக் கேட்பது வழக்கம். வாய் முதலான கர்ம இந்திரியங்களுக்குச் சொல்லைச்சொல்வது முதலானவைகளில் வழக்கம். அதினாலே நல்லதோ, பொல்லாததோ ஒரு வஸ்து நேர்ந்த

1. இந்த சுலோகத்தை 2—வது அத்தியாயம் 60-வது சுலோகத்துடன் சேர்த்துப்பார்க்கவேண்டும். அதில் சாஸ்திரத்தினாலே உடம்பைக்காட்டிலும் ஆத்மாவேறு என்று தெரிந்து, அதைப் பார்ப்பதற்காக முயர்சி செய்கிறவனையும், இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் இழுத்துக் கொண்டு போகின்றன.—என்று சொல்லுகிறது. இந்த சுலோகம் வாஸனை இழுத்துக்கொண்டு போவதாகச் சொல்லுகிறது. வாஸனையினாலே விஷயங்களில் ஆசையுண்டாகிறது. அந்த ஆசை இந்திரியங்களுக்கு ஒருவலிமையைக் கொடுக்கிறது. அந்த இந்திரியங்கள் மனதுடன் சேர்ந்து, இவனை விஷயங்களில் இழுத்துக் கொண்டுபோகின்றன.

போது உடனே அதை அநுபவிக்க வேணுமென்று தடுக்க முடியாத ஆசை உண்டாகிறது. அதின் அநுபவத்தை யாராவது தடுத்தால், அவர்களிடத்தில் தடுக்கமுடியாத துவேஷம் உண்டாகிறது. ஆத்மாவை நினைப்பதற்காக ஆரம்பித்து எல்லா இந்திரியங்களையும் அடக்கிக் கொண்டு இருக்கிறவனை அந்த ஆசையும், துவேஷமும் தங்கள் வசப்படுத்திக் கொண்டு, பலாத்காரமாய் விஷயங்களை அநுபவிப்பதும், பேசுவதும் முதலான தங்கள் வேலைகளில் ஏவுகின்றன. ஆகையினாலே, அவன் ஆத்மாவைப் பார்க்க வேணுமென்கிற நினைவு போய் கெட்டுப் போகிறான். ஆகையால் ஒருவன் ஞானயோகம் செய்ய ஆரம்பித்து, ஆசைக்கும் துவேஷத்திற்கும் உட்பட்டுக் கெட்டுப் போகக்கூடாது. அவைகள் அவனுக்கு ஜயிக்கமுடியாத சத்துருக்கள். அவனை ஆத்மாவை நினைத்துக்கொண்டிருக்கவொட்டாமல் பண்ணும். ஆகையால் அதை ஆரம்பிக்கக் கூடாது. [34]

श्रेयान् स्वधर्मो विगुणः परधर्मात्स्वनुष्ठितात् ।
स्वधर्मे निधनं श्रेयः परधर्मो भयावहः ॥ ॥३५॥

अतः सुशकतया स्वधर्मभूतः कर्मयोगो विगुणोऽप्यप्रमादगर्भः प्रकृतिसंसृष्टस्य दुश्शकतया परधर्मभूतात् ज्ञानयोगात् सगुणादपि किञ्चित्स्वनुष्ठितात् सकाशात् श्रेयान्। स्वेनैवावाप्तं योग्यतया स्वधर्मभूते कर्मयोगे वर्तमानस्य कस्मिंश्चिज्जन्मन्यव्याप्ततया निधनमपि श्रेयः। अनन्तरायहततया परजन्मन्यव्याकुलकर्मयोगारम्भसम्भवात्। प्रकृतिसंसृष्टस्य स्वेनैवावाप्तदुश्शकतया परधर्मभूतो ज्ञानयोगः प्रमादगर्भतया भयावहः ॥ ॥३५॥

கர்மயோகமானது ஸுகமாகச் செய்யக் கூடியதாகையால், அது ஒருவனுக்கு ஏற்பட்ட தர்மம். ஞானயோகம் செய்வது வருத்தமாகையால் முழுக்க நடக்கக் கூடியதன்று. ஆகையினாலே அது அயலாருடைய தர்மம். ஞானயோகத்தை நன்றாகச் செய்

தாலும், கொஞ்ச காலத்தில் விட்டுப்போகுமாகையால், அதைக் காட்டிலும் கர்மயோகம்-மனது கலக்கத்தோடே கூடியிருப்பதனாலே குறைவுள்ளதாயிருந்தாலும்-நல்லது. கர்மயோகம் செய்கிறவனுக்கு ஒரே ஜன்மத்தில் பலன் வராமல் போய் விட்டாலும் அதுவே நல்லது. அடுத்த ஜன்மத்தில் குறைவன்னியில் அதைச் செய்ய ஆரம்பித்து, ஒரு தடங்கலுமில்லாமல் அதை முடிக்கக் கூடும். ஞானயோகமானது நடுவில் நின்றுவிடக் கூடியதாகையால், அதை நினைக்கும்போது பயப்படவேண்டும். இந்திரியங்கள் அடங்காததினால் கர்மயோகம் ஸரியாக நடக்கவில்லையே யொழிய, அதின் ஸ்வரூபம் போகிறதில்லை. இந்திரியங்கள் அடங்காதவனுக்கு ஞானயோகத்தின் ஸ்வரூபமே போய்விடும். மேல் ஜன்மத்திலும் அது வருவதற்கு நியாயமில்லை. ஆகையால் ஞானயோகத்தை நினைத்து பயப்பட வேண்டும். உதாரணம்:— அதிக வட்டிக்கு ஆசைப்பட்டு ரொக்கம் கொடுக்கல் வாங்கல் பண்ணுகிறவனுக்கு முதலே போய்விடும். நிலத்தில் பணத்தைப் போட்டவனுக்கு வரும்படி கொஞ்சமாயிருந்தாலும், முதலுக்கு மோசமில்லை. அதுபோல.

அர்ஜுந உவாச—

அத கேந ப்ரயுக்தோऽயம் பாபம் சரதி பூருஷ: ।
அநிச்சந்நபி வார்ஷ்ணேய பலாதிவ நியோஜித: ॥ ௩௬ ॥

ஸோऽயம் ஜ்ஞாநயோகாய ப்ரவ்ருத்த: புருஷ: ஸ்வயம் விஷயாநநுபவிதுமநிச்சந்நபி கேந ப்ரயுக்தோ விஷயாநநுபவரூபம் பாபம் பலாந்நியோஜிதஇவ சரதி ॥ ௩௬ ॥

அவ—பாபமானது ஒருவனை இழுக்கிறதென்று சொல்லப்பட்டது. அது ஆசையை யுண்டுபண்ணித்தானே யிழுக்கும். வேண்டாமென்றிருக்கிறவனை எப்படி இழுக்கும்—என்று அர்ஜுநன் கேட்கிறான்—

எப்போதும் ஆத்மாவையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கவேண்டுமென்று ஆரம்பித்தவன், விஷயங்களை அனுபவிக்க வேண்டாமென்று நினைத்துக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும், ஒருவனாலே

பலமாக இழுக்கப்பட்டவன்போல், எப்படி விஷயங்களை அனுபவிக்கிறான்? தண்ணீரோடு போகக்கூடாது, கரைக்கு வரவேணுமென்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கச் செய்தேயும், எப்படி ஒருவன் வெள்ளத்தினாலே இழுக்கப்படுகிறானோ, அப்படியே இவன் விஷயானுபவத்தில் இழுக்கப்படுகிறானே. வெள்ளஸ்தானத்திலிருந்து இவனை இழுப்பது எது? [36]

ஸ்ரீ 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 ॥

𑌕𑌾𑌮 𑌏𑌷 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧 𑌏𑌷 𑌰𑌜𑍋𑌗𑍁𑌣 𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌃 ।
𑌮𑌹𑌾𑌶𑌨𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌨𑌮𑌿𑌹 𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑌮𑍍 ॥ ‖௩௭‖

𑌅𑌸𑍍𑌯𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌭𑌿𑌭𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌯𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯𑌰𑌜𑍋𑌗𑍁𑌣𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌵𑌾𑌸𑌨𑌾𑌜𑌨𑌿𑌤𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌃 𑌕𑌾𑌮𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌶𑌨𑌃 𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌃 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌨𑌮𑌾𑌕𑌰𑍍𑌷𑌯𑌤𑌿 𑌏𑌷 𑌏𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌤𑌗𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌹𑌤𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌤𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾–𑌪𑌰𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌤𑌿 । 𑌏𑌨𑌂 𑌰𑌜𑍋𑌗𑍁𑌣𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌂 𑌸𑌹𑌜𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 ॥ ‖௩௭‖

ஜீவன் மூன்று குணமுள்ள உடம்போடு சேர்ந்திருக்கிறான். ஒரு காலத்தில் ஒரு குணம் மற்ற இரண்டு குணங்களையும் அடக்கி மேலிடுகிறது. இப்படி மேலிடுகிற ரஜஸ் என்கிற குணத்தினாலும், பழய வாஸனையினாலும், வஸ்துக்களைப் பார்க்கவேணும், சப்தங்களைக் கேட்கவேணும் என்று அடங்காத ஆசையுண்டாகிறது. இதுதான் ஞானயோகம் பண்ண ஆரம்பித்தவனுக்கு பெரிய சத்துருவாயிருந்து, அவனை விஷயங்களில் இழுக்கிறது. வாஸனையினால் ஆத்மாவில் ஆசை முளைக்கிறது. முளைக்குத் தண்ணீர் பாய்ச்சுவதுபோல், உடம்பிலிருக்கிற ரஜோகுணம் ஆசையை விருத்தி பண்ணுகிறது. பெருத்த பசியுள்ளவனுக்கு இன்னின்னதைத்தான் சாப்பிடுகிறதென்று கட்டுப்பாடில்லை. மனிதனைக்கூடப்பிடுங்கிச் சாப்பிடுவன். அதுபோலவே ஆசைபெருத்தால் எதை வேணுமோ செய்து விடுவன். இந்த ஆசையின்படி அனுபவிக்கத்

தடங்கல் வந்தால், தடுத்தவன்பேரில் அது கோபமாக மாறிவிடுகிறது. அப்போது அது பெரிய பாபமாக ஆகி, கொலைவரையில் செய்யும்படி பண்ணும். இப்படி ரஜோகுணத்தினாலே வலுப்படுகிற ஆசையானது ஞானயோகத்திற்குக் கூடவேயிருக்கும் சத்துரு என்று நினை. [37]

தூமேநாவ்ரியதே வஹ்நிர்யதாऽऽதர்சோ மலேந ச ।
யதோல்பேநாவ்ருதோ கர்ப்பஸ்ததா தேநேதமாவ்ருதம் ॥ ௩௮ ॥

யதா தூமேந வஹ்நிராவ்ரியதே, யதா ஆதர்சோ மலேந, யதோல்பேநாவ்ருதோ கர்ப்ப:, ததா தேந காமேநேதம் ஜந்துஜாதமாவ்ருதம் ॥ ॥ ௩௮ ॥

1 புகை எப்படிக்கூடவேயிருந்து நெருப்பை மறைக்கிறதோ, அழுக்கானது கண்ணாடியை எப்படிமறைக்கிறதோ, வயிற்றிலிருக்கும் கர்ப்பத்தை 'உல்பம்' என்பது வெளியில் வருகிறவரைக்கும் எப்படி விடாமல் மூடிக்கொண்டிருக்கிறதோ, அப்படியே காமம் என்கிற ஆசையானது எல்லா ஆத்மாக்களையும் விடாமலிருந்து தொந்திரவு பண்ணுகிறது. [38]

௩௯.—ஆவரணப்ரகாரமாஹ—

ஆவ்ருதம் ஜ்ஞாநமேதேந ஜ்ஞாநிநோ நித்யவைரிணா ।
காமரூபேண கௌந்தேய துஷ்பூரேணாநலேந ச ॥

[illegible] ஜ்ஞாநிநோ ஜ்ஞாநஸ்வரூபாவஸ்தாவிஷயம் ஜ்ஞாநமேதேந காமாகாரேண விஷயவ்யாமோஹஜநகேந நி

1 புகை நெருப்புடன் கூடவேயிருக்கிறது. புகையில்லாமல் நெருப்பில்லை. நெருப்புக் கிளம்பினால் புகை போய்விடும். கண்ணாடிக்கு அழுக்கு அடிக்கடி வந்துகொண்டிருக்கும், அதை அடிக்கடி துடைக்கவேணும். கர்ப்பத்தை மூடிக்கொண்டிருக்கும் வஸ்துவைக் கர்ப்பம் தானாக விலக்கமுடியாது. அதுபோல, ஆசை ஆத்மாவினுடன் கூடவேயிருக்கிறது. ஆத்மாவின் அறிவு வலுவானால், ஆசைபோய்விடும். அது அடிக்கடி விலக்கவிலக்க திரும்பி வரும். விடாமுயற்சியோடு அதைப்போக்கவேணும். ஒருவன் அதைத்தானாகப் போக்கமுடியாது. ஆசாரியர்களுடைய அனுக்கிரஹம் வேணும்.

த்ருமெவரிணா ரூவ்ய தழ் । தூஷ்வெரேண-ஷ்ராவ்த்ரு நஹ-விஷ
யேண । ஈநெதெநவ-வய-ராஷ்த்ரஹிதேந ॥ ॥௩௯॥

எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் இயற்கையாக அறிவு என்கிற குணம் இருந்தாலும், ஆசையானது அவர்களை ஆத்மாவைப் பற்றி நினைக்கவொட்டாமல் கெடுக்கிறது. அந்த ஆசையானது மயக்கத்தை உண்டு பண்ணி, ஆத்மாவினுடைய நிலையான ஸுகத திற்கு எப்போதும் இடைஞ்சலையே செய்கிறது. அவர்களுக் குத் தகாததும், எட்டாததுமான விஷயங்களைப்பற்றி பாடுபடும்படி செய்கிறது. அவர்களுக்குத் தருந்ததாய் அகப்படக்கூடிய விஷயங்களிலும், போதுமென்கிற எண்ணத்தை உண்டு பண்ணுகிறதில்லை. எத்தனையைக் கொளுத்தினாலும் அடங்காத நெருப்பைப்போல் இருக்கிறது. [39]

அவ—கெகாரவகாரணேரயம் காமூ ரூத்தாநமயிதிஷ்தீ
த்ருத்ராஹ—

ஐம்ஜ்ரியாணி மநா பவுஜிரஷ்யாயிஷ்டாநமுச்யதே ।
வைதெதவி-மோஹயத்யேஷ ஜ்ஞாநமாவ்ருத்ய தேஹிநழ் ॥௪௦॥

அயிதிஷ்தெத்ஹிரயம் காமூ ரூத்தாநதீம்ஜ்ரியாணி மநா
பவுஜிரஷ்யாயிஷ்டாநழ் । வைதெதஸிம்ஜ்ரியமநோபவுஜிஹி காமாயிஷ்டாநஹ ஒதெதவி-ஷயப்ரவணைஹ-ஹிநம் ப்ரக்ருதி ஸம்ஸ்ருஷ்டம் ஜ்ஞாநமாவ்ருத்ய விமோஹயதி-விவியம்மோஹயதி, ரூத்ஜ்ஞாநவிமுகம் விஷயாநுஹவபரம் கரோதீத்யர்த்ஃ ॥

அவ— எந்த உதவிகளைக் கொண்டு ஆசை ஆத்மாவிற்கு தொந்திரவு செய்கிறதென்று சொல்லுகிறார்.

கண் முதலான இந்திரியங்கள், மனது, பிரயோஜனமாகாததை பிரயோஜனம் என்று நினைப்பது—இவைகளைக் கொண்டு ஆசையானது, உடம்போடு சேர்ந்த ஜீவனை ஆத்மாவை நினைப்பதில் அலுப்பை உண்டுபண்ணி, விஷயங்களை அனுபவிக்கும்படி செய்கிறது. [40]

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌭𑌰𑌤𑌰𑍍𑌷𑌭 ।
𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌹𑌿 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌾𑌶𑌨𑌮𑍍 ॥௪௧॥

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑍋𑌪𑌰𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌶𑍍𑌶𑌤𑍍𑌰𑍁𑌃 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌕𑌰𑌣𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌵𑍈𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌤𑌯𑌾 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌦𑍌 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍋𑌪𑌾𑌯𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌸𑌮𑌯𑍇 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌨𑌿𑌯𑌮𑍍𑌯𑍈𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌾𑌶𑌨𑌂 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌵𑌿𑌷𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌨𑌾𑌶𑌨𑌂, 𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌹𑌿 𑌨𑌾𑌶𑌯 ॥ ॥௪௧॥

எல்லா இந்திரியங்களுடைய வேலைகளையும் நிறுத்திச் செய்யவேண்டிய ஞான யோகத்தில் இறங்கினவனுக்கு இந்த ஆசையானது பெரிய சத்துருவாயிருந்து, ஆத்மாவை நினைக்க வொட்டாமல் செய்து, விஷயங்களையே கட்டாயம் கவனிக்கும்படி செய்யும். ஆகையால், உடம்போடு கூடியிருப்பதினாலே இந்திரியங்களுடைய வேலையில் படிந்திருக்கிற நீ மோக்ஷத்திற்காக வேலை செய்யத் தொடங்கும்போதே, இந்திரியங்களின் வேலையான கர்மயோகத்தில் அவைகளைச்செலுத்தி, இந்தஆசை என்கிறசத்துருவைத்துலை. இந்த ஆசையானது ஆத்மாவென்று ஒன்று இருக்கிறதென்கிற ஒருபொதுவான எண்ணத்தைக் கெடுக்கும். அதினுடைய உயர்ந்த ஸங்கதிகளைக் கவனிக்கவொட்டாமலும் செய்யும். ஆத்மாவை நினைப்பதையும், ஆத்மாவைப்பற்றிச் சொல்லுகிற சாஸ்திரங்களைப்பார்ப்பதையும் கெடுக்கும். [41]

𑌕𑌵—𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌮𑌾𑌹—

𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌮𑌨𑌃 ।
𑌮𑌨𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 𑌪𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑌃 ॥

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌾𑌨𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃, 𑌯𑌤 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍃𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌮𑌨𑌃, 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌷𑍂𑌪𑌰𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿

மநஸி விஷயப்ரவணே ஆத்மஜ்ஞாநம் ந ஸம்பவதி। மநஸஸ்து பரா புத்தி:, மநஸி வ்யுபரதவிஷயேऽபி விபரீதாத்யவஸாயப்ரவ்ருத்தௌ ஸத்யாம் ஜ்ஞாநம் ந ப்ரவர்த்ததே। ஸர்வேஷு புத்திபர்யந்தேஷு ஸ்திதேஷ்வபி இச்சாபர்யாய: காமோ ரஜஸ்ஸமுத்பவோ வர்த்ததே சேத் ஏஷ ஏதாநீந்த்ரியாதீநி ஸ்வவிஷயே வர்த்தயித்வா ஆத்மஜ்ஞாநம் நிருணத்தி। ததிதமுக்தம் — யோ புத்தே: பரதஸ்து ஸ இதி। புத்தேரபி ய: பரஸ்ஸ காம இத்யர்த்த: ॥ ॥௪௨॥

அவ— அறிவைக் கெடுப்பதில் இன்னது முக்கியமென்று சொல்லுகிறார்—

ஐந்து இந்திரியங்கள்தான் ஆத்மாவைநினைக்க வொட்டாமல் செய்கின்றன. அவைகள் விஷயங்களில்போனால் ஆத்மாவை நினைக்கமுடியாது. அந்த இந்திரியங்களைக் காட்டிலும் மனது பெரிது. இந்திரியங்களை அடக்கினாலும், மனது விஷயங்களில் படிந்திருந்தால், ஆத்மாவை நினைக்கமுடியாது. அந்த மனதைக்காட்டிலும், புத்தி பெரிது. அதாவது—கெட்ட காரியத்தைக் கட்டாயம் செய்யவேணுமென்றோ, கெட்ட பிரயோஜநத்தைக் கட்டாயம் அடையவேணுமென்றோவருகிற ஒரு எண்ணம். அந்த எண்ணம் இருந்தால் மனதால் நல்லதை அறிய முடியாது. எண்ணமுள்பட எல்லாம் அடங்கினாலும், ஆசையென்கிற ரஜோகுணத்தினாலுண்டான காமம் இருந்ததேயானால், இந்திரியம் முதலான எல்லாவற்றையும் தன் வசமாகப் பண்ணிக்கொண்டு, ஆத்மாவை நினைக்க வொட்டாமல் செய்யும். ஆகையினால், இது எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் பெரிது. [42]

ஏவம் புத்தே: பரம் புத்த்வா ஸம்ஸ்தப்யாத்மாநமாத்மநா।
ஜஹி ஶத்ரும் மஹாபாஹோ காமரூபம் துராஸதம் ॥

இதி ஸ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம்
யோகஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுந ஸம்வாதே கர்ம
யோகோ நாம த்ருதீயோऽத்யாய: ॥

ஸ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம: ॥

𑌏𑌵𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌃 𑌪𑌰𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿
𑌨𑌂 𑌵𑍈𑌰𑌿𑌣𑌂 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂-𑌮𑌨𑌃, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾-𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑌭𑍍𑌯 𑌕
𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯, 𑌏𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌦𑍁𑌰𑌾𑌸𑌦𑌂 𑌶
𑌤𑍍𑌰𑍁𑌂 𑌜𑌹𑌿 𑌨𑌾𑌶𑌯 𑌇𑌤𑌿 ॥ ॥௪௩॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇
𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

கீழ்ச்சொல்லியபடி காமம் என்பது இந்திரியங்கள், மனது, எண்ணம்-இவைகளைக்காட்டிலும் ஞானயோகத்திற்கு பெரியசத்துரு என்று நினைத்து, கர்மயோகமே மிகவும் உயர்ந்ததென்கிற எண்ணத்தினலே மனதைக் கர்மயோகத்தில் நிறுத்தி, ஒருவராலும் வெல்லமுடியாத காமம் என்கிற சத்துருவைத் துலே. நீ கர்மயோகத்தைப்பண்ணு. அதனலே, பகவான் ஸந்தோஷப்பட்டு உனக்கு விஷயங்களில் இருக்கும் ஆசையைப் போக்கிவிடுவர்.

மூன்றும் அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதேபகவதே பாஷியகாராய மஹாதேசிகாய நம:

ஸ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

அத சதுர்த்தோऽத்யாய: ॥

த்ருதீயேऽத்யாயே ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்ய முமுக்ஷோ: ஸஹஸா ஜ்ஞாநயோகேऽநதிகாராத் கர்மயோக ஏவ கார்ய:, ஜ்ஞாநயோகாதிகாரிணோऽபி அகர்த்ருத்வாநுஸந்தாநபூர்வககர்மயோக ஏவ ஶ்ரேயாநிதி ஸஹேதுகமுக்தம்। விஶிஷ்டதயா வ்யபதேஶ்யஸ்ய ச விஶேஷத: கர்மயோக ஏவ கார்ய இத்யுக்தம்। சதுர்த்தேந இதாநீமஸ்யைவ கர்மயோகஸ்ய நிகிலஜகதுத்தரணாய மந்வந்தராதாவேவ உபதிஷ்டதயா கர்தவ்யதாம் த்ரடயித்வா, அந்தர்கதஜ்ஞாநதயா அஸ்யைவ ஜ்ஞாநயோகாகாரதாம் ப்ரதர்ஶ்ய, கர்மயோகஸ்வரூபம், தத்பேதா:, கர்மயோகே ஜ்ஞாநாம்ஶஸ்யைவ ப்ராதாந்யம் சோச்யதே। ப்ரஸங்காச்ச பகவதவதாரயாதாத்ம்யமுச்யதே ॥

ஸ்ரீ பகவாநுவாச —

இமம் விவஸ்வதே யோகம் ப்ரோக்தவாநஹமவ்யயம்।
விவஸ்வாந் மநவே ப்ராஹ மநுரிக்ஷ்வாகவேऽப்ரவீத் ॥ 1 ॥

ஏவம் பரம்பராப்ராப்தமிமம் ராஜர்ஷயோ விது: ।
ஸ காலேநேஹ மஹதா யோகோ நஷ்ட: பரந்தப ॥ ॥ 2 ॥

ஸ ஏவாயம் மயா தேऽத்ய யோக: ப்ரோக்த: புராதந: ॥
பக்தோऽஸி மே ஸகா சேதி ரஹஸ்யம் ஹ்யேதது³த்தமம் ॥ 3 ॥

யோऽயம் தவோதிதோ யோக:, ஸ கேவலம் யுத்தப்ரோத்ஸாஹநாயேதாநீமுதித இதி ந மந்தவ்யம்। மந்வந்தராதாவேவ நிகிலஜகதுத்தரணாய பரமபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷஸாதநதயேமம் யோகமஹமேவ விவஸ்வதே ப்ரோக்தவாந், விவஸ்வாம்ஶ்ச மநவே, மநுரிக்ஷ்வாகவ இத்யேவம் ஸம்ப்ரதாயபரம்பரயா ப்ராப்தமிமம் யோகம் பூர்வே ராஜர்ஷயோ விது:।

[illegible] || ௧ ||

ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவனுக்கு, நேற்றுவரையில் கெட்ட பழக்கங்கள் இருந்தபடியால், ஞானயோகத்தை உடனே செய்ய முடியாதென்றும், அவன் கர்மயோகத்தையே செய்ய வேணுமென்றும், ஞானயோகம் செய்யத்தகுந்தவனுக்கும் 'நான் இந்த வேலையைச் செய்யவில்லை' என்கிற எண்ணத்துடன் கர்ம யோகத்தையே செய்வது நல்லது என்றும், அநேக காரணங்களைக் கொண்டு மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது. அவன் வியாபகனாயிருந்தால் கட்டாயம் கர்ம யோகத்தையே செய்ய வேண்டியது என்றும் சொல்லப்பட்டது. இந்த நாலாவது அத்தியாயத்தில் எல்லா லோகங்களும் க்ஷேமத்தையடைய வேண்டியதற்காக, இந்தக் கர்ம யோகத்தையே இந்த மன்வந்தரம் துடங்குகிற காலத்தில் பகவானால் உபதேசிக்கப்பட்டதென்று சொல்லி, கர்மயோகத்தைச் செய்வதை உறுதிப்படுத்தி, அதில் ஆத்மாவின் அறிவு சேர்ந்திருக்கிறபடியால், அதுவே ஞானயோகம்போல் இருக்கிறதென்றும் காண்பித்து, கர்மயோகம் இன்னதென்பதையும், அதனுடைய பிரிவுகளையும், அதில் அறிவுதான் முக்கியமான ஸங்கதி யென்பதையும் சொல்லுகிறது. பகவான் பூமியிலே பண்ணுகிற அவதாரத்தின் பிரஸ்தாவம் வந்தபடியால், அதன் உண்மையும் சொல்லப்படுகிறது.

நான் சொன்ன கர்மயோகமானது உன்னைச் சண்டையில் மூட்டுவதற்காக இப்போதுதான் சொல்லப்பட்டது என்று நினையாதே. இதை இந்த மன்வந்தரத்தினுடைய ஆதியிலேயே எல்லா உலகங்களும் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி, மோக்ஷத்தை யடைவதற்காக நானே விவஸ்வானுக்குச் சொன்னேன். அவன் அதை மனு என்பவனுக்குச் சொன்னான். மனு இக்ஷ்வாகுவுக்குச் சொன்

ஞன். இப்படி வரிசையாக உபதேசித்து வந்த இதை முன்னிருந்த ராஜரிஷிகள் அறிந்து செய்தார்கள். வெகுநாள் ஆய்விட்டதினாலே யும், கேட்கிறவர்களுடைய புத்திக் குறைவாலேயும், இப்பொது அது போய்விட்டதென்றே சொல்லலாம். வியாஸர், பீஷ்மாசாரி யர் முதலான சிலரிடத்தில் தான் அது இருக்கிறது. நீ எனக்குத் தோழனாயிருப்பதினாலேயும், என்னிடத்தில் மிகுந்த பக்தி பண் ணுகிறபடியாலும், என்னை நீ கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டபடியா லும், உனக்கு நான் அதே கர்மயோகத்தை கொஞ்சமும் விடாமல், எல்லா அங்கங்களுடன் விரிவாகச் சொன்னேன். என்னைத்தவிர, இன்னொருவரால் அறியவும், தெளிவாகச் சொல்லவும் முடியாது. ஏனென்றால், இது உபநிஷத்துக்களில் மறைந்து ஒருவராலும் அறியப் படாமல் இருக்கிற ஸங்கதிகளுக்குள்ளே மிகவும் உயர்ந்தது. [1—3]

𑌅𑌥—𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌂𑌗𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌦𑌵𑌤𑌾𑌰𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌅𑌪𑌰𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍋 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌪𑌰𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌵𑌿𑌵𑌸𑍍𑌵𑌤𑌃 ।
𑌕𑌥𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌦𑍌 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 ॥ ॥௪॥

𑌕𑌾𑌲𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌅𑌪𑌰𑌮𑌸𑍍𑌮𑌜𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮𑌸𑌮𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌹𑌿 𑌭𑌵𑌤𑍋 𑌜𑌨𑍍𑌮 । 𑌵𑌿𑌵𑌸𑍍𑌵𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌕𑌾𑌲𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌂-𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌿𑌂𑌶𑌤𑌿𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌯𑍁𑌗𑌸𑌂𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌮𑍍। 𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌦𑍌 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌵𑌾𑌨𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌥𑌮𑍇𑌤𑌦𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌮𑍍।

𑌨𑌨𑍁 𑌚 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌹𑍁𑌤𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌃 । 𑌨 𑌚𑌾𑌸𑍌 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌮𑍇𑌨𑌂 𑌵𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌤𑌨𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿। 𑌯𑌤 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 “𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌪𑌰𑌂 𑌧𑌾𑌮 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍। 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌵𑌮𑌜𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍁𑌮𑍍 ॥ 𑌆𑌹𑍁𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑍃𑌷𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌰𑌦𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌅𑌸𑌿𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌲𑍋 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂

𑌨𑍈𑌵 𑌬𑍍𑌰𑌵𑍀𑌷𑌿 𑌮𑍇" 𑌇𑌤𑌿। 𑌯𑍁𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌰𑌰𑌾𑌜𑌸𑍂𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁
𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌕𑌲𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌂 "𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌏𑌵 𑌹𑌿 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌾
𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌯𑌃। 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌭𑍂𑌤𑌮𑌿
𑌦𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌂 𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌮𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁। 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌿 𑌕𑍃
𑌤𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍇𑌷𑌭𑍂𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌜𑌗𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃।
𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑍍𑌯𑌤𑍇-𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌯𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌂 𑌵𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌸𑍂
𑌨𑍁𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃। 𑌜𑌾𑌨𑌤𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌾𑌜𑌾𑌨𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌮𑍋𑌹𑌾
𑌶𑌯𑌃-𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌹𑍇𑌯𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍀𑌕𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑍈𑌕𑌤𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇
𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌅𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌕𑌾𑌮𑌸𑍍𑌯
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌪𑌰𑌵𑌶𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌜𑌾𑌲
𑌵𑌨𑍍𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾-𑌉𑌤 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑍍? 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌚 𑌕𑌥𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌃? 𑌕𑌿
𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌃? 𑌕𑌶𑍍𑌚 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃? 𑌕𑌦𑌾 𑌚 𑌜𑌨𑍍𑌮? 𑌕𑌿𑌮
𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌜𑌨𑍍𑌮? 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌶𑍍𑌨𑍋
𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௪॥

அவ— இந்தப் பிரஸ்தாவத்தில், ராமன், கிருஷ்ணன் முதலான பகவானுடைய அவதாரங்களின் உண்மையை உள்ளபடி அறிவதற்காக அர்ஜுநன் கேட்கிறான்.

“நான் விவஸ்வானுக்கு இதைச்சொன்னேன்” என்று சொன்னீரே. நீர் என்னோடு பிறந்திருக்கிறவர். விவஸ்வானோ இருபத்தெட்டு சதுர்யுகத்திற்கு முன் பிறந்தவன். ஆகையினாலே அவனுக்கு நீர் சொன்னது என்பது நடந்திருக்க முடியாததுபோல் தோன்றுகிறதே. அதை நான் எப்படி உண்மையென்று எண்ணுகிறது.

இந்த இடத்தில் ஒரு கேள்வி—ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் வேறு ஜன்மத்தில் விவஸ்வானுக்குச் சொல்லியிருக்கக் கூடாதா? பெரியோர்களுக்கு முன் ஜன்மங்களில் நடந்த ஸங்கதிகளின் நினைவு இருக்குமே. அர்ஜுநனுக்கு ஸ்ரீ கிருஷ்ணன் தெய்வமென்று தெரியுமே. பத்தாவது அத்தியாயம் 12-வது சுலோகத்தில் அவரைத் தெய்வமென்று தான் அறிந்ததாகச் சொல்லப்போகிறானே. தர்மபுத்திரர் ராஜஸூயயாகம் பண்ணினபோதும், மற்றகாலங்களிலும்

பீஷ்மர் முதலானவர்களிடமிருந்து, ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய பெருமையைக் கேட்டும் இருக்கிறானே. ஆகையினாலே அவனுக்கு இந்த ஸந்தேஹம் எப்படி வரக்கூடும்?—என்று.

இதற்குப்பதில்:— ஸ்ரீ கிருஷ்ணனைத் தெய்வமென்று அர்ஜுநனுக்கு நன்றாய்த் தெரியும். அப்படியிருந்தும், தெரியாதவன் போல் கேட்பதின் கருத்து என்னவென்றால்—ஒரு குற்றமுமில்லாமல், எல்லா நல்ல குணங்களுக்கும் இருப்பிடமாய், எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறவனும், எல்லாம் தெரிந்தவனும், நினைத்தபடி நடத்துகிறவனும், அடைய வேண்டியது ஒன்றுமில்லாதவனுமான தேவரீர், கர்மத்தில் அகப்பட்டு கஷ்டப்படுகிற மனிதர்களையும், தேவர்களையும்போல் பிறக்கிறீரே. (1) இது இந்திர ஜாலம் செய்கிறவன் ஜாலம் போல் பொய்யா? அல்லது உண்மையா? (2) உண்மையாயிருந்தாலும், தேவரீர் பிறக்கும் போது, தேவரீருடைய சுபாவம் போய் விடுகிறதா? அல்லது சுபாவத்தில் ஒன்றும் குறையாமல் வருகிறீரா? (3) உம்முடைய திருமேனி ஸத்வம் முதலான மூன்று குணமுள்ள 'பிரகிருதி' என்கிற திரவியத்தினாலே செய்யப்பட்டதா? அல்லது, ரஜஸ்ஸும், தமஸ்ஸும் கலக்காத, ஸத்வ குணமாத்திரமுள்ள திரவியத்தினால் உண்டானதா? (4) தேவரீர் பிறப்பதற்குக் காரணம் என்ன? அது கர்மமா? அல்லது தேவரீருடைய நினைவுமாத்திரமா? (5) எப்போது பிறக்கிறீர்? (6) எதற்காகப் பிறக்கிறீர்? இந்த ஸங்கதிகளைத் தெளிவாகத் தெரிந்து கொள்வதற்காக அர்ஜுநன் கேட்டான். இதுதான் அவன் கருத்தென்று பகவான் சொன்னபதிலினாலே ஏற்படுகிறது.

ஸ்ரீ ஹமவாநுவாவ—

ஷஹூநி செ வ்யதீதாநி ஜந்மாநி தவ வாஜுந |
தாந்யஹம் வெஜ ஸவாணி ந கும் வெசு வாஜவ ॥ ||ரு||

கூநெந ஜந்நஸத்யகூஊகூழ । ஷஹூநி செ வ்யதீதாநி ஜந்நாநீதிவஷநாகஃ, தவ வெதி ஞாஷோஂதயொவாஞாநாது॥

பகவான் சொல்லுகிறார்—நீயும், நானும், எத்தனையோ தடவை பிறந்துபோயிருக்கிறோம். எனக்கு உன்னுடைய பிறப்புகளும், என்னுடைய பிறப்புகளும் எல்லாம் தெரியும். உனக்கு ஒன்றும்

தெரியாது. இந்த வார்த்தையில் "எத்தனையோ" என்றும், "போயிருக்கிறோம்" என்றும் "பிறப்பு" என்றும் சொன்னதினாலே, பகவானுடைய பிறப்புகள் உண்மையென்று ஏற்படுகிறது. அர்ஜுநன் பிறப்பு உண்மையென்பதில் ஸந்தேஹமில்லை. அதைச் சொன்னது உதாரணமாகச் சொன்னது. [5]

[illegible]

[illegible] ॥ ॥௬॥

[illegible]

தேஹ ஸம்ஸ்தாநி, தேஷாம் ஸ்வஜாத்யாக்ருதி, ஜந்ம கர்ம ச மே
திவ்யமேவம் யோ வேத்தி தத்த்வத:'' இதி வக்ஷ்யமாணத்வாவிரோ
யாத்வ । || ௬ ||

அவ—கீழ் சுலோகத்தில் முதல் கேள்விக்குப் பதில் சொல்லப்பட்டது. அடுத்த சுலோகத்தில் அடுத்த மூன்று கேள்விகளுக்குப் பதில் சொல்லுகிறார்.

நான் பிறக்கும்போது என்னுடைய தெய்வத் தன்மையில் ஒன்றையும் விடாமலே, ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலிருக்கும் என்னுடைய திருமேனியில் ஒரு பாகத்தை மனிதர்கள் முதலானவர்கள் உடம்புபோல் செய்து கொண்டு, என்னுடைய எண்ணத்தினாலேயே பிறக்கிறேன். என்னுடைய உடம்பு பிரகிருதியினால் உண்டானதன்று. உலகத்தில் ஒருவன் ஒரு ஜன்மத்தில் மிகவும் கெட்டிக்காரனாக இருக்கிறான். அடுத்த ஜன்மத்தில் கர்மத்தினாலே அந்த கெட்டிக்காரத்தனம் போய், மிகவும் முட்டாளாக ஆய்விடுகிறான். அப்படி எனக்கு ஒரு பிறப்பிலும் என் சுபாவங்களில் ஒரு குறைவும் வருகிறதில்லை. ஆனால் சில வேளைகளில் அறியாதவன் போலவும், துக்கப்படுகிறவன் போலவும் ஒரு காரியத்திற்காகக் காட்டுகிறேன். உன்னைப்போல புண்ணியம் பாபம் என்கிற கர்மத்தினால் நான் பிறக்கவில்லை. 1

இந்த சுலோகத்தில் 'பிரகிருதி' என்றும், 'மாயை' என்றும் இரண்டு வடமொழிச் சொற்கள் இருக்கின்றன. 'பிரகிருதி' என்கிற சொல்லிற்கு உடம்பு என்று பொருள். என்னுடைய பிரகிருதி-என்னுடைய உடம்பு. அதாவது ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் இருக்கும் என்னுடைய உடம்பு. அதில் ரஜஸூம், தமஸூம் கலக்காத ஸத்வகுணம் மாத்திரம் உண்டு. மாயை என்கிற சொல்லிற்கு நினைவு என்று பொருள். அந்த சொல்லிற்கு 'நினைவு' பொருள் என்று நிகண்டுகள் சொல்லுகின்றன. அந்தப் பொருளிலேயே அந்தச்சொல்லை அநேகம் பெரியவர்கள் உபயோகப் படுத்தியிருக்கிறார்கள். (6)

---

1 ஆறாவது சுலோகத்தின் முன் பாதிக்குப் பொழிப்புரை:—பிறப்பில்லாதவனும், ஒரு குறைவில்லாதவனும் எல்லாரையும் அடக்குகிறவனுமிருந்து கொண்டு-என்று.

𑌅𑌵— 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌕𑌾𑌲𑌮𑌾𑌹—

𑌯𑌦𑌾 𑌯𑌦𑌾 𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌲𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌅𑌭𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥ ॥௭॥

𑌨 𑌕𑌾𑌲𑌨𑌿𑌯𑌮𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌤𑍍𑌸𑌂𑌭𑌵𑌸𑍍𑌯 । 𑌯𑌦𑌾 𑌯𑌦𑌾 𑌹𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍇𑌦𑍋𑌦𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑍍𑌯𑌚𑌾𑌤𑍁𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌯𑌾𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍍𑌲𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 । 𑌯𑌦𑌾 𑌯𑌦𑌾 𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 । 𑌤𑌦𑌾𑌽𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍇𑌨 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑌿 ॥ ॥௭॥

அவ— பகவானுடைய பிறப்பிற்குக்காலம் சொல்லுகிறார்.

நான் இன்னகாலத்தில் பிறக்கிறேன் என்று ஒரு கட்டுப்பாடு கிடையாது. பிராமணன் முதலான நாலு ஜாதிகளுக்கும், பிரும்மசாரி முதலான நாலு ஆச்ரமங்களில் இருக்கிறவர்களுக்கும், இன்னார், இன்னார், இன்ன இன்ன வேலைகளைச் செய்ய வேண்டியதென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட வேலைகள் எப்போது ஸரியாய் நடக்கவில்லையோ, அல்லது அடியோடு போய்விடுகிறதோ, எப்போது செய்யக் கூடாதென்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட வேலைகள் உண்டாகிறதோ, அப்போது அவைகளைப்பொறுக்காமல் நானே கீழ்ச்சொன்னபடி பிறக்கிறேன். (7)

𑌅𑌵— 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑌾𑌹—

𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯 𑌸𑌾𑌧𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌯 𑌚 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌾𑌮𑍍 ।
𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑌿 𑌯𑍁𑌗𑍇 𑌯𑍁𑌗𑍇 ॥ ॥௮॥

𑌸𑌾𑌧𑌵 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌧𑌰𑍍𑌮𑌶𑍀𑌲𑌾 𑌵𑍈𑌷𑍍𑌣𑌵𑌾𑌗𑍍𑌰𑍇𑌸𑌰𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌾𑌮𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌸𑌗𑍋𑌚𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌦𑍃𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌧𑌾𑌰𑌣𑌪𑍋𑌷𑌣𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑌲𑌭𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌲𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌿𑌥𑌿𑌲𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌭𑌵𑍇𑌯𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿𑌤𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌾𑌲𑌾𑌪𑌾𑌦𑌿𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯. 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌯 𑌚, 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌯

𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌆𑌰𑌾𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌾𑌯 𑌚,
𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌯𑍁𑌗𑍇 𑌯𑍁𑌗𑍇 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌮𑌿। 𑌕𑍃𑌤
𑌤𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾𑌦𑌿 𑌯𑍁𑌗𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌨𑌿𑌯𑌮𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௮॥

அவ—கடைசிக்கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுகிறார்.

ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், அவர்களுக்கு இடஞ்சல் பண்ணுகிறவர்களை துலைப்பதற்காகவும், குறைந்தும் அழிந்தும்போன தர்மங்களை உள்ளபடி நிலைநிறுத்துவதற்காகவும் எல்லா யுகங்களிலும் பிறக்கிறேன். ‘ஸாதுக்கள்’ என்பவர்கள் என்னுடைய பிரீதிக்காக எல்லா வேலைகளையும் செய்து, என்னிடத்தில் மிகவும் பிரீதியுள்ளவர்களாய், என்னை அடைவதற்குப் பிரயத்நப்பட்டவர்கள். என்னுடைய ஸ்வரூபமும், நான் செய்யும்வேலைகளும் அவர்களுடைய மனதுக்கும், வாக்குக்கும் எட்டவில்லை. என்னைப்பார்ப்பதையே சோறாகவும், தண்ணீராகவும், சந்தனம், புஷ்பம், வெற்றிலைகளாகவும் எண்ணுகிறார்கள். என்னைப்பார்க்கா விட்டால் ஒரு விநாடி எத்தனையோ கோடியுகமாக அவர்களுக்குத் தோன்றி, அவர்கள் உடம்பு முதலானவைகள் தளர்ந்து போகின்றன. ஆகையினால் அவர்களுக்கு என் ஸ்வரூபத்தையும், என் வேலைகளையும் காட்டி, அவர்களுடன் பேசி அவர்களைக்காப்பாற்றுகிறேன். இதுதான் என் அவதாரத்திற்கு முக்கியமான பிரயோஜனம். ஸாதுக்களுக்கு விரோதிகளை அவதாரம் செய்யாமல், என் நினைவினாலேயே துலைத்துவிடலாம். ஸாதுவைக் கீழே சொன்னபடி ரக்ஷிப்பதை நான் பிறக்காமல் செய்ய முடியாது. இடஞ்சல் பண்ணுகிறவர்களைத் துலைப்பது என்பது—கெட்ட காரியங்களுக்கு உதவுகிற உடம்புகளையும், கெட்ட எண்ணங்களையும் போக்குவதுதான். ஒருவன் வேலைக்காகக்கொடுத்த கத்தியைக் கொண்டு எல்லாரையும் வெட்டினால், அந்தக் கத்தியை அவனிடமிருந்து பிடுங்குவதுபோல. [8]

𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚 𑌮𑍇 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 ।
𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌨𑍈𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌸𑍋𑌽𑌰𑍍𑌜𑌨 ॥

வம் கர்மமூலஹேயத்ரிகுணப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க்க ரூபஜந்மரஹிதஸ்ய ஸர்வேச்வரஸ்ய ஸர்வஜ்ஞஸ்ய ஸத்யஸங்கல்பஸ்யாதிஸமஸ்தகல்யாணகுணகணஸ்ய ஸாதுபரித்ராணாய மத்ஸமாச்ரயணைகப்ரயோஜநம் திவ்யமப்ராக்ருதம் மதஸாதாரணம் மம ஜந்ம சேஷ்டிதம் ச தத்த்வதோ யோ வேத்தி। ஸ வர்த்தமாநம் தேஹம் பரித்யஜ்ய புநர்ஜந்ம நைதி। மதீயதிவ்யஜந்மசேஷ்டிதயாதாத்ம்யவிஜ்ஞாநேந வித்வஸ்தஸமஸ்தமத்ஸமாச்ரயணவிரோதிபாப்மாஸ்மிந்நேவ ஜந்மநி யதோதிதப்ரகாரேண மாமாச்ரித்ய மதேகப்ரியோ மதேகசித்தோ மாமேவ ப்ராப்நோதி॥

நீங்கள் கர்மத்தினாலே இளப்பமான மூன்று குணங்களுள்ள உடம்பை அடைவது ஆகிய பிறப்பு உள்ளவர்கள். அப்படி நான் பிறந்தவனல்ல. எல்லா உலகங்களையும் ஆளுகிறவன். எல்லாவற்றையும் எப்போதும் பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறவன். நினைத்தபடி நடத்துகிறவன். இது முதலான உயர்ந்த எல்லா குணங்களும் உடையவன். ஸாதுக்களைக் காப்பாற்றுவதற்காகவும், அவர்கள் என்னை அறிந்து அடைவதற்காகவும் நான் பிறக்கிறேன். என்னைத் தவிர, இன்னொருவரால் இவ்விதமாக பிறக்க முடியாது. எவன் இவ்விதமான என் பிறப்பையும் என் வேலைகளையும் உள்ளபடி அறிகிறானோ, அவன் இப்போதிருக்கிற உடம்பினுடைய முடிவிலேயே என்னிடத்திலேயே வந்து சேருவன். அவனுக்கு மறு பிறப்பில்லை.

என்னுடைய ஆச்சரியமான பிறப்பையும், வேலைகளையும் அறிவதினாலே, என்னை அடைவதற்கு விரோதியான எல்லா பாபங்களும் போய்,இக்தப் பிறப்பிலேயே சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி 1 பக்தியோகத்தையோ, சரணாகதியையோ செய்து, என்னைத்

1 பக்தியோகம் பண்ணுகிறவன் அநேக ஜன்மங்களில் அதைச் செய்து, பகவானிடம் போக வேணுமென்று அளவில்லாத ஆசைப்பட்டு, பகவான் தன்னைக் கூப்பிட்டுக்கொள்ளாமற் போனால், ஆணையிட்டு அழும்போது, பகவான் அவனைத் தன்னிடம் அழைத்துப்போவன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவ்வளவு ஆசை ஒரே ஜன்மத்தில் உண்டாகாது. ஆனால் இங்கே சொல்லியபடி பகவானுடைய பிறப்புகளையும், வேலைகளையும் நன்றாய் தியானம் செய்தால், ஒரே ஜன்மத்தில் அந்த ஆசை வந்து விடும்.

தவிர வேறு ஒரு வஸ்துவிலும் பிரீதியில்லாமல், என்னையே எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டு, என்னிடம் வந்து சேருவன். 1 [9]

சுவ-- தஷாஹ—

வீதராமஹயக்ரொயா ஊநுபா ஊஊவாஸ்ரிதாஃ ।
ஃஹவொ ஜ்ஞாநதவஸா வூதா ஊஹாெவொமதாஃ ‖ ‖கo‖

ஊநீயஜநூகஊ தஜ்ஞாநாவெ்ந தவஸா வூதா ஃஹவ வஹவo ஸoவ்ருதாஃ| தயாவ ஶ்ருதிஃ "தஸ்ய்ராஃ வரிஜாநoதி பொநிூ" ஊதிய்ராஃ யூதாஊொஹஸராஃ| வஹவo தஸ்ஜநூவுகாஈo ஜாநoதீத்யயுஃ॥ ‖ கo ‖

அவ—இதையே அடுத்த சுலோகம் சொல்லுகிறது.

2 என்னுடைய பிறப்புகளுடையவும், வேலைகளுடையவும், உண்மையை அறிவது என்கிற தபஸினாலே பரிசுத்தர்களாய் அநேகம் பேர்கள் இப்படி ஆனார்கள். [10]

---

1 நாம் அவதார ஸங்கதியை எவ்வளவு சொன்னாலும், சொல்லே யொழிய மனதில் படுவது கஷ்டம். நாம் சொல்லுவதில் கோடியில் ஒரு பங்கு நம் மனதில் பட்டால், உடனே பகவானிடம் போய் விடலாம். ஆனால் இந்தச் சொல்லும் வீணாகப்போகாது.

2 இந்த சுலோகத்திற்குப் பொழிப்புரை:—"ஆசையும், பயமும், கோபமும் போய், என்னையே நினைத்துக்கொண்டு, என்னையே அடைந்து, அநேகம் பேர்கள் இந்த அறிவாகிய தபஸினாலே பரிசுத்தர்களாய், என்னுடைய தன்மையை அடைந்தார்கள் (என் மாதிரி ஆனார்கள்).

பகவானிடத்திலே மாத்திரம் அவர்களுக்குப் பிரீதி இருப்பதினாலே, அவர்களுக்கு மற்றவைகளில் ஆசையில்லை. ஆசையினாலே தானே கோபம் உண்டாகிறது. ஆசையில்லாத்தினாலே கோபமும் கிடையாது. விஷயங்கள் கிடைப்பதினாலே ஸந்தோஷமும், அவைகள் கிடைக்காத்தினாலே வருத்தமும் இல்லாமையாலே அவர்களுக்கு பயமுமில்லை. இப்படி ஆசையும், பயமும் கோபமும் இல்லாததை 'என்னைத்தவிர வேறு ஒரு வஸ்துவிலும் பிரீதி யில்லாமல்' என்று கீழ் சுலோகத்தின் வியாக்கியாநத்தில் சொல்லப்பட்டது. என்னை அடைந்து என்பதின் பொருளை "சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி பக்தியோகத்தையோ சரணாகதியையோ பண்ணி" என்று சொல்லப்பட்டது. தபஸாலே பரிசுத்தர்களாய் என்பதின் பொருளை "எல்லா பாபங்களும் போய்" என்பதினால் சொல்லப்பட்டது.

𑌯𑍇 𑌯𑌥𑌾 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌭𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ।
𑌮𑌮 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 ॥

𑌨 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌵𑌤𑍀𑌰𑍍𑌯 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌮𑌿। 𑌅𑌪𑌿 𑌤𑍁 𑌯𑍇 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌃, 𑌯𑌥𑌾-𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣-𑌸𑍍𑌵𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇-𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌤𑌦𑌭𑍀𑌪𑍍𑌸𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌭𑌜𑌾𑌮𑌿-𑌮𑌾𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌾𑌮𑌿। 𑌕𑌿𑌮𑍍 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌮𑌦𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍈𑌕𑌮𑌨𑍋𑌰𑌥𑌾 𑌮𑌮 𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑌸𑌾𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑍍𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌕𑍀𑌯𑍈𑌶𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑌣𑍈𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑍈𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍈𑌰𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯 𑌅𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇॥

என்னை அடைய வேணுமென்று ஆசைப்பட்டவர்களை நான் தேவனாகவும், மனிதனாகவும் பிறந்து காப்பாற்றுகிறேன் என்பது மாத்திரமில்லை. பின்னையென்ன வென்றால்—ஒருவன் எந்த உருவத்தோடு என்னைப்பார்க்கவேணுமென்று விரும்புகிறானோ,1 அந்த உருவத்தோடு வந்து என்னை அவனுக்குக் காட்டுகிறேன்.

பல வார்த்தைகள் சொல்லி யென்ன? எவனாயிருக்கட்டும், என்னை அடையவேணும், என்னைப்பார்க்கவேணும் என்று நினைத்தால், பிரும்மா முதலானவர்களாலேயும் அறிய முடியாத என்னுடைய எல்லா ஸங்கதிகளையும், அவனுடைய கண் முதலான இந்திரியங்களாலேயே வேண்டியபடி அறியும்படியாகக் காண்பிப்பேன். அவன் அவைகளை அறிந்து ஸந்தோஷப்படுவன். [11]

𑌅𑌵.— 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑌙𑍍𑌗𑌿𑌕𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯, 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿

1. ஸ்ரீகிருஷ்ணனான என்னைக்குழந்தையாய்த் தொட்டிலில்படுத்துக் கொண்டிருந்தபடி பார்க்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டால், நான் அப்படியே அவனுக்கு ஸேவை ஸாதிக்கிறேன். வீடுகளிலும், ஒரு பிம்பத்தைச் செய்து அதில் நீர் இருக்கவேணுமென்று கேட்டால், அதிலும்வந்திருந்து நான் அவனைக்காப்பாற்றுவேன்.

𑌉𑌕𑍍𑌤𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍋 𑌦𑍌𑌰𑍍𑌲𑌭𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹 —

𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌹 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌃 ।
𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌂 𑌹𑌿 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍇 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌜𑌾 ॥௧௨॥

𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌫𑌲𑌂 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌾𑌃 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇—𑌆𑌰𑌾𑌧𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌨 𑌤𑍁 𑌸𑌕𑌲𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌕𑍁𑌤 𑌏𑌤𑌤𑍍? 𑌯𑌤𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍇 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌜𑌾 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾 𑌅𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌲𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌪𑌾𑌪𑌸𑌞𑍍𑌚𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌿𑌨𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌰𑌫𑌲𑌾𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌣𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌪𑌶𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌦𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑍇। 𑌨 𑌤𑍁 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌗𑍍𑌨𑌹𑍃𑌦𑌯𑍋 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌮𑌦𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌮𑌾𑌰𑌭𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥௧௨॥

அவ—பிரஸ்தாவத்தில் வந்த ஸங்கதியை முடித்து, கர்மயோகம் என்பது வெறும் வேலையல்ல, உயர்ந்த அறிவுடன் செய்யப்படுவதால், உயர்ந்த அறிவுதான் என்று சொல்லுவதற்காக, அப்படிப்பட்ட அறிவுடன் கர்மயோகத்தை செய்கிறவர்கள் அகப்படுவது 1 வருத்த மென்று சொல்லுகிறார்.

1 ஆத்மாவை உள்ளபடி முதலில் அறியவேண்டும். கர்மங்களின் பலன்களில் ஆசையைவிட்டு, பகவானுடைய பிரீதிக்காகவே அவைகளைச் செய்யவேண்டும். நடுவில் வரும் பணம் முதலானவைகளையும், ஸ்வர்க்கம் முதலானவைகளையும் விரும்பாமல், பகவானையே அடைவதுதான் பிரயோஜனமென்று எண்ண வேண்டியது. எந்த வேலை செய்தாலும், வண்டிக்காரனிடம் அகப்பட்ட வண்டிமாடுபோல், நாம் பகவானிடம் அகப்பட்டு அவனாலே வேலைகளைச் செய்விக்கப்படுகிறோம் என்றும் நினைக்கவேண்டியது. இப்படிச் செய்வது கர்மயோகம். இவைகளை வாயால் சொல்வதே கஷ்டம். நினைவு எப்படி வரும். செய்வது எங்கு இருக்கிறது.

எல்லாரும் இந்த உலகத்தில் பணம் காசு முதலான ஸுகங்களையும், ஸ்வர்க்கலோகத்திய ஸுகங்களையும் ஆசைப்பட்டு, இந்திரன் முதலான தேவதைகளை மாத்திரம் பூஜித்து, அவர்களை ஸந்தோஷப் படுத்துகிறார்கள். ஒருவனாவது அந்த பலன்களை ஆசைப்படாமல், இந்திரன் முதலான எல்லா தேவதைகளுக்கும் நான் தான் ஆத்மாவாயிருக்கிறேனென்றும், எல்லா யக்ஞங்களிலும் நான் தான் ஸந்தோஷத்தை யடைகிறேனென்றும் என்னை அறிந்து, பூஜித்து, ஸந்தோஷப் படுத்துகிறதில்லை. ஏனென்றால், இந்திரன் முதலானவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தினால், அவர்கள் பிள்ளை பெண்டாட்டி, சோறு, தண்ணீர், முதலான பலன்களை[1] உடனே கொடுக்கிறார்கள். ஜீவன்கள் இது முதல் என்று இல்லாமல் நெடுநாளாய் கணக்கில்லாத பாபங்களைச் செய்திருக்கிறார்கள். அதனாலே "உடம்பு வேறு. ஆத்மா வேறு. உடம்பும் அதைச்சேர்ந்தவைகளும் அழிவுள்ளவைகள். மிகவும் தாழ்ந்தவைகள். அவைகளால் ஆத்மாவுக்கு ஒரு பிரயோஜநமுமில்லை. ஆத்மா என்பது அழிவில்லாதது. மிகவுமுயர்ந்தது. பகவானை அடைய வேண்டிய வஸ்து, அதற்காகத்தான் வேலைகளைச் செய்யவேண்டியது" இது முதலான ஸங்கதிகளை அறிய முடியவில்லை. சீக்கிரம் உண்டாகிற பிள்ளை பெண்டாட்டி, மாடு கன்று முதலான பலன்களைத் தேடுகிறார்கள். ஒருவனும் ஸம்ஸாரத்தில் வெறுப்புண்டாகி மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்டு எனக்கு ஸந்தோஷத்தையுண்டு பண்ணும்படி கர்மயோகத்தை செய்ய ஆரம்பிக்கிறதில்லை. [12]

[illegible]

சாதுர்வர்ண்யம் மயா ஸ்ருஷ்டம் குணகர்மவிபாகஶ꞉ ।
தஸ்ய கர்த்தாரமபி மாம் வித்த்யகர்த்தாரமவ்யயம் ॥ ௧௩ ॥

[illegible]

---

1. இந்திரன் முதலான தேவதைகளிடம் பலன்களை வேண்டுவது ஒருவன் ஒரு பணக்காரனிடம் போய் அவனைத் தாஸனாய் ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, அவனிடமிருந்து இரண்டணா பெற்று ஸந்தோஷப்படுவது போல் இருக்கிறது.

கர்மவிபாகேந ச விபக்தம் மயா ஸ்ருஷ்டம் | ஸ்ருஷ்டிக்ரஹணம் ப்ரதர்ஶநார்த்தம் | மயைவ ரக்ஷ்யதே, மயைவ சோபஸம்ஹ்ரியதே | தஸ்ய விசித்ரஸ்ருஷ்ட்யாதே: கர்த்தாரமபி அகர்த்தாரம் மாம் வித்தி || ||௧௩||

அவ—பாபத்தினுலே அறிவு கெட்டு, கர்மயோகத்தை ஆரம்பிக்கிறதில்லை யென்று சொல்லப்பட்டது. அந்த பாபம் போவதற்கு வழியைச் சொல்லுகிறார்.

பிராமணன் முதலான நாலு ஜாதிகளையும், பிரும்மா முதல் புழுவரையிலுள்ள எல்லா ஜந்துக்களையும் நான் உண்டுபண்ணி, காப்பாற்றி, அழிக்கிறேன். ஸத்வம், ரஜஸ், தமஸ், என்கிற குணங்களில் சிலருக்கு சில குணங்கள் அதிகமாயும், சிலருக்கு குறைவாகவும் இருக்கும்படி செய்கிறேன். அந்த குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி, தொழில்களையும் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறேன். ஆகையினாலே உலகத்தில் ஒருவனைப்போல் ஒருவன் இருக்கவில்லை. ஒருவன் பெரிய பணக்காரன், மற்றொருவன் மிகவும் ஏழை. ஒருவன் மஹா புத்திமான். இன்னொருவன் அடியோடு முட்டாள். இப்படி உலகத்தைப் பலவிதமாகப் பண்ணியிருக்கிறேன். ஆனால் அப்படி நான் பண்ணியிருந்தபோதிலும், நான் பண்ணவில்லை யென்று நினை. [13]

அவ— அகர்த்ருத்வமாஹ—

ந மாம் கர்மாணி லிம்பந்தி ந மே கர்மபலே ஸ்ப்ருஹா ||
இதி மாம் யோऽபிஜாநாதி கர்மபிர்ந ஸ பத்யதே ||

யாநீமாநி விசித்ரஸ்ருஷ்ட்யாதீநி கர்மாணி மாம் ந லிம்பந்தி—ந மாம் ஸம்பத்நந்தி | ந ஹி யத்ப்ரயுக்தாநி தாநி தேவமநுஷ்யாதிவைசித்ர்யாணி, ஸ்ருஜ்யாநாம் புண்யபாபரூபகர்மவிஶேஷப்ரயுக்தாநீத்யர்த்த: | அத: ப்ராப்தாப்ராப்தவிவேகேந விசித்ரஸ்ருஷ்ட்யாதேர் நாஹம் கர்த்தா | யதஶ்ச ஸ்ருஷ்டா: க்ஷேத்ரஜ்ஞா: ஸ்ருஷ்டிலப்தகரணகளேபரா: ஸ்ருஷ்டிலப்தம் போக்யஜாதம் ஸ்வஸ்வகர்மாநுகுணம் புஞ்ஜதே | ஸ்ருஷ்ட்யாதிகர்மபலே ச தேஷாமேவ ஸ்ப்ருஹா

[illegible] ததாஹ ஸூத்ரகார꞉—வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாதிதி । ததா ச பகவாந் பராஶர꞉—நிமித்தமாத்ரமேவாயம் ஸ்ருஜ்யாநாம் ஸர்ககர்மணி । ப்ரதாநகாரணீபூதா யதோ வை ஸ்ருஜ்யஶக்தய꞉ ॥ நிமித்தமாத்ரம் முக்த்வைகம் நாந்யத்கிஞ்சித³வேக்ஷதே । நீயதே தபதாம் ஶ்ரேஷ்ட ஸ்வஶக்த்யா வஸ்து வஸ்துதாமிதி । ஸ்ருஜ்யாநாம் தேவாதீநாம் க்ஷேத்ரஜ்ஞாநாம் ஸ்ருஷ்டே꞉ காரணமாத்ரமேவாயம் பரமபுருஷ꞉ । தேவாதிவைசித்ர்யே து ப்ரதாநகாரணம் ஸ்ருஜ்யபூதக்ஷேத்ரஜ்ஞாநாம் ப்ராசீநகர்மஶக்தய ஏவ । அதோ நிமித்தமாத்ரம் முக்த்வா ஸ்ருஷ்டே꞉ கர்த்தாரம் பரமபுருஷம் [illegible] க்ஷேத்ரஜ்ஞவஸ்து தேவாதிவிசித்ரபாவே நாபேக்ஷதே, ஸ்வகதப்ராசீநகர்மஶக்த்யைவ ஹி தேவாதிவஸ்துபாவம் நீயத இத்யர்த்த꞉ । [illegible] ஸ்ருஷ்ட்யாதே꞉ கர்த்தாரமபி [illegible] ஸ்ருஷ்ட்யாதிகர்ம [illegible] ஸம்பந்திதம் [illegible] ப்ராசீநகர்மஸம்பந்திந்ய꞉ [illegible] ॥ ॥௧௪॥

அவ—ஒரே தேவலை(?) 'நான் செய்தேன்' 'நான் செய்பவனில்லை' என்பது எப்படி ஒட்டும்? என்றால் சொல்லுகிறார்—

ஒருவன் தேவனாகவும், மற்றொருவன் மனிதனாகவும் பிறந்திருக்கிறான். இது மாதிரி பேதங்கள் என்னால் ஏற்படவில்லை. ஜீவன்களுடைய புண்ணியத்தாலும், பாபத்தாலும் ஏற்பட்டவைகள். உதாரணம் ஒரு கொல்லையில் ஒருவன் வெவ்வேறு விதைகளை விதைக்கிறான். அவைகள் பலவிதமாய் முளைக்கின்றன. விதைத்தவன் ஒருவன். பூமி ஒன்று, தண்ணீரும் ஒரே கிணற்றிலிருந்து எடுக்கப்பட்டது. எருவும் ஒன்று. எல்லாம் ஒன்றாயிருந்தாலும் விதைகளின் வெவ்வேறு சக்திகளாலே வெவ்வேறு முளைகள் உண்டாகின்றன. அதுபோல. என்னாலே உண்டு பண்ணப்பட்ட ஜீவன்கள் அவரவர்களுக்குப் பிடித்த பண்டங்களை அவரவர்கள் கர்மத்திற்குத் தகுந்தபடி அநுபவிக்கிறேன்

டியது. அதற்காக அதற்குத்தகுந்த உடம்புகளையும், இந்த்ரியங்களையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன்.

உடம்புகளும், இந்திரியங்களும், உண்டாவதற்கு நான் பொதுவான காரணம். அவைகள் வெவ்வேறாயிருப்பதற்கு அவரவர்கள் கர்மங்களே காரணம். ஆகையினாலே பலவித பேதங்களை நான் உண்டு பண்ணினாலும், 'நான் உண்டு பண்ணவில்லை' என்று சொன்னேன். மேலும், எனக்கு ஒரு பிரயோஜனத்திலாசையினால், இப்படி பலவிதமான பேதங்களை நான் உண்டு பண்ணவில்லை. உலகத்தில் சில அதிகாரிகள் அவனவனுக்கு யோக்கியதைக்குத்தகுந்தபடி சில வேலைகளைக் கொடுக்கிறார்கள். அதை அவர்கள் தங்கள் பிரயோஜனத்திற்காகச் செய்யவில்லை. வேறு சிலர்கள் வேலை பண்ணிக் கொடுத்து லஞ்சம் வாங்குகிறார்கள். நான் அப்படி ஒரு பிரயோஜனத்தை ஆசைப்பட்டு, பலவித பேதங்களை செய்ய வில்லை. இப்படி யார் என்னை நினைக்கிறானோ, அவனுக்குக் கர்மயோகம் செய்வதற்கு இடஞ்சலான பாபங்கள் போய் விடும். அதாவது பகவான் எல்லாருக்கும் எல்லாவித உறவாயிருக்கிறான். எல்லாரும் ஸௌக்கியத்தை அடையவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு பலவிதமாய்ப் பாடுபடுகிறான். அவனுக்கு ஒருவனிடத்திலும் த்வேஷமில்லை. ஆனால் அவன் அவரவர்களுடைய பாபத்துக்கும் புண்ணியத்திற்கும் தகுந்தபடி ஒருவனை உயர்த்தியாயும்,ஒருவனைத் தாழ்த்தியாகவும் வைக்கிறான். இதை அறிந்தால் அவரவர்கள் தங்கள் பாபத்தை அறிந்து, அதைப்போக்கும் வழியைத் தேடுவர்கள். உலகத்திலும் இதைப்பார்க்கலாம். திருடனை ராஜா தண்டிக்கிறான். பள்ளிக்கூடத்தில் நன்றாய்ப் படித்த பையனுக்கு இனாம்கொடுக்கிறான். ராஜா அவனவனுடைய வேலைக்குத் தகுந்தபடி பலன் கொடுக்கிறான். தண்டிக்கப்பட்டவன் தன்னுடைய குற்றத்தினாலேதான் தண்டனை வந்ததென்று நினைத்தால்,திருட்டை நிறுத்திவிடுவன். அப்படியே பகவான், நம்முடைய பாபங்களுக்கு பலன் கொடுக்கிறானென்று எண்ணினால், நாமும் நம்முடைய பாபங்களை நிறுத்த முயற்சிசெய்வோம். தெய்வத்திற்குக்கண் இல்லையென்று

பகவானை வையமாட்டோம்.[1]

ஏவம் ஜ்ஞாத்வா க்ருதம் கர்ம பூர்வைரபி முமுக்ஷுபி:।
குரு கர்மைவ தஸ்மாத்த்வம் பூர்வை: பூர்வதரம் க்ருதம்॥ ॥௧௫॥

ஏவம் மாம் ஜ்ஞாத்வா விமுக்தபாபை: பூர்வைரபி முமுக்ஷுபி: கர்ம க்ருதம்। தஸ்மாத்த்வமுக்தப்ரகாரமத்விஷயஜ்ஞாநவிதூதபாப: பூர்வை: விவஸ்வந்மந்வாதிபி: க்ருதம் பூர்வதரம் புராதநம் ததாநீமேவ மயோக்தம் வக்ஷ்யமாணாகாரம் கர்மைவ குரு॥ ॥௧௫॥

இப்படி என்னைத் தெரிந்துகொண்டு, எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கி, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட முன்னிருந்த பெரியோர்கள் கர்மயோகத்தைச் செய்தார்கள். நீயும் அதே மாதிரி என்னை நினைத்து, பாபத்தைப் போக்கி, முன்னிருந்த விவஸ்வான், மனு முதலான பெரியோர்களுக்கு அப்போதே என்னால் சொல்லப்பட்டு, அவர்களால் செய்யப்பட்டு, நெடுநாளாய் வந்த கர்மயோகத்தையே கீழ்ச்சொல்லியபடியும், மேல் சொல்லப்போகிறபடியும் செய். (15)

ஸ்ய—வக்ஷ்யமாணஸ்ய கர்மணோ துர்ஜ்ஞாநதாமாஹ—

கிம் கர்ம கிமகர்மேதி கவயோऽப்யத்ர மோஹிதா:।
தத்தே கர்ம ப்ரவக்ஷ்யாமி யஜ்ஜ்ஞாத்வா மோக்ஷ்யஸேऽஶுபாத்॥

முமுக்ஷுணாநுஷ்டேயம் கர்ம கிம்ரூபம்? அகர்ம ச கிம்? அகர்மேதி கர்த்துராத்மநோ யாதாத்ம்யஜ்ஞாநமுச்யதே। அநுஷ்டேயம் கர்ம தத³ந்தர்க³தம் ஜ்ஞாநம் ச கிம்ரூபமிதி உபயத்ர கவயோ வித்வாம்ஸோऽபி மோஹிதா: யதாவந்ந

---

1. உலகத்தில் படித்தவரோ படிக்காதவரோ யாருக்கும் இது பாபம் என்றும், நாம் பாபத்தைப் பண்ணினோம், பண்ணுகிறோம் என்றும் தோன்றுகிறதே இல்லை. இதைத் தானாகவும், பிறர் சொன்னாலும் கவனிக்கிறதில்லை. நான் பாபி என்று மனதார நினைப்பதை மோக்ஷத்திற்கு ஆரம்பமென்று ஸ்ரீ தேசிகன் அருளிச் செய்திருக்கிறார்.

[illegible] ॥ கசு ॥

அவ— நான் சொல்லப்போகிற கர்மத்தை அறிவது மிகவும் வருத்தமென்று சொல்லுகிறார்.

ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவன் செய்யவேண்டிய கர்மம் இன்னது, அது செய்யும்போது நினைக்க வேண்டிய நினைவு இன்னது (அதாவது இன்ன வேலையை இன்ன நினைவுடன் செய்யவேண்டும்) என்கிற இந்த இரண்டு த்விஷயதில் மிகவும் தெரிந்தவர்களும் மயங்குகிறார்கள். அந்த அறிவோடு கூடிய கர்மத்தை நான் உனக்குச் சொல்லுகிறேன். அதை அறிந்து நீ 1. செய்தால், உனக்கு ஸம்ஸாரம் போய்விடும். (16)

[illegible]

[illegible] ॥கஎ॥

[illegible] ॥ கஎ ॥

அவ— அந்த ஸங்கதியை அறிவது ஏன் இவ்வளவு வருத்தம் என்றால், சொல்லுகிறார்—

---

1 ஒரு ஸங்கதியை அறிவதனால் மாத்திரம் பிரயோஜனமில்லை. அதைச்செய்தால்தான் பிரயோஜனம் உண்டு. நமக்கு அறிவதே கஷ்டமாயிருக்கிறது. எப்போது செய்யப்போகிறோம்.

ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குவதற்கு ஸாதனமான கர்மம் இன்னதென்று அறியவேணும். நித்தியம், நைமித்திகம், காமியம், என்பவைகளேயும், அவைகளுக்கு ஸாதனமான பணம் ஸம்பாதிப்பது முதலான வேலைகளேயும் அறியவேண்டும். கர்மத்தைச் செய்யும்போது கூட இருக்கவேண்டிய நினைவையும் அறியவேண்டும். ஆகையினுல் இவைகளை அறிவது மிகவும் கஷ்டம். நித்யம், நைமித்திகம், காமியம் என்கிற கர்மங்களேயும், அவைகளுக்கு ஸாதனமான பணம் ஸம்பாதிப்பது முதலானவைகளேயும் அறிவதாவது அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட பலன்களினுலே அவைகள் வெவ்வேறு என்கிற எண்ணத்தை விட்டு,எல்லாம் மோக்ஷம்என்கிற ஒரே பலனைக் கொடுப்பதினுல், அவைகள் எல்லாம் ஒரே வகுப்பு என்று எண்ணுவது. இது 2-வது அத்தியாயம் 41-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. (17)

அவ— 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋𑌰𑍍𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹—

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌦𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌯𑌃 ।
𑌸 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑍍 ॥௧௮॥

𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌤𑌰𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣 𑌏𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍। 𑌅𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨 𑌏𑌵 𑌯𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍। 𑌕𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 - 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍। 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑍇 𑌹𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌭𑍂𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌏𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌗𑌰𑍍𑌭𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍, 𑌸 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍-𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌤𑍍। 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌸 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃-𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯𑌾𑌰𑍍𑌹𑌃। 𑌸 𑌚 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑍍- 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑍃𑌤𑍍 ॥ ॥௧௮॥

அவ— மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமான கர்மத்தையும், அது செய்யும்போது இருக்கவேண்டிய நினைவையும் சொல்லுகிறார்—

மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமான கர்மத்தைச் செய்கிற

வன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி நினைப்பதினாலே, கர்மத்தில் அறிவு இருக்கிறதென்றும், ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி நினைக்கிறவன் கர்மத்தைச் செய்கிறபடியால், அறிவில் கர்மம் இருக்கிறதென்றும் எவன் பார்க்கிறானோ, அவன் கெட்டிக்காரன். அதாவது ஆத்மாவின் நினைவுசேர்ந்ததுதான் கர்மம். கர்மத்துடன் சேர்ந்ததுதான் ஆத்மாவின் நினைவு. ஆகையால் கர்மமே நினைவு. நினைவுதான் கர்மம். கர்மமும், ஆத்மாவின் நினைவும் ஒன்றைவிட்டு ஒன்று இராது. ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்து, கர்மத்தைச் செய்கிறவனுக்கு இரண்டும் ரொம்பிவிடுகிறது. இப்படி எவன் கர்மத்தை ஆத்மாவின் நினைவுடன் சேர்ந்ததென்று பார்க்கிறானோ, அவன் சாஸ்திரத்தை உள்ளபடி அறிந்தவன். மனிதர்களுக்குள்ளே அவன்தான் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கக்கூடியவன். அவன் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய எல்லா கர்மங்களையும் செய்கிறவன். 1. (18)

ஸவ— ஓ்ஷ்ருத்யேக்ஷண க்ரியமாணஸ்ய கர்மணோ ஜ்ஞாநாகாரதா ப்ரபஞ்ச்யத இத்யாஹ—

யஸ்ய ஸர்வே ஸமாரம்பா: காமஸங்கல்பவர்ஜிதா: ।
ஜ்ஞாநாக்நிதக்தகர்மாணம் தமாஹு: பண்டிதம் புதா: ॥௧௯॥

யஸ்ய ஶாஸ்த்ரீயா: ஸர்வே த்ரவ்யார்ஜநாதிபூர்வகா உத்தமவிஷயா நித்யநைமித்திககாம்யரூபா: ஸமாரம்பா: காமவர்ஜிதா: பலஸங்கவர்ஜிதா: ஸங்கல்பவர்ஜிதாஶ்ச । ப்ரக்ருத்யா தத்குணைஶ்சாத்மாநமேகீக்ருத்யாநுஸந்தாநம் ஸங்கல்ப:, ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபாநுஸந்தாநயுக்ததயா தத்ரஹிதா:। தமேவம் கர்ம குர்வாணம் பண்டிதம் கர்மாந்தர்கத

1. நாம் இப்போது நம்மைப்பிராமணனாக நினைத்துக்கொள்ளவுமில்லை, பிராமணன் இன்ன வேலை செய்யவேண்டுமென்பதையும் அறியவில்லை. சிலர் அதைச் செய்யவேணுமென்று வாயால் சொல்லுகிறார்களேயொழிய, மனதில் படவில்லை. செய்யவேணுமென்று ஆசையுமில்லை. சிலவேளைகளில் ஏதோ மிகவும் சொற்பமான ஆசையால் செய்தாலும், ஆத்மாவின் நினைவுடன் செய்வது அரிது.

तयात्मयाथात्म्यज्ञानाग्निना दग्धप्राचीनकर्माणम् आहुस्तत्त्वज्ञाः । अतः कर्मणो ज्ञानाकारत्वमुपपद्यते ॥ १९ ॥

அவ— செய்யப்படுகிற கர்மம் வேறு. ஆத்மாவின் நினைவு வேறு. இப்படியே பார்க்கிறோம். எப்படி கர்மம் நினைவாயிருக்கும். கண்ணாலே பார்ப்பதற்கு விரோதமாக இருப்பதைச் சாஸ்திரத்தைக்கொண்டோ, யுக்தியைக்கொண்டோ எப்படி ஸாதிக்கக்கூடும் ? என்றால் சொல்லுகிறார்.—

ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேணுமென்று நினைவுள்ளவன் நித்யம், நைமித்திகம், காமியம் என்கிற கர்மங்களையும், அவைகளுக்கு ஸாதனமான பணம் ஸம்பாதிப்பது முதலான கர்மங்களையும், அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட பலன்களில் ஆசையில்லாமல் பகவானுடைய பிரீதிதான் வேண்டுமென்றும், உடம்பு வேறு, ஆத்மா வேறு என்கிற எண்ணத்துடனும் செய்கிறான். இப்படிக் கருமங்களைச் செய்கிற அவனைக்கர்மங்களோடு சேர்ந்த ஆத்மாவின் அறிவு என்கிற நெருப்பினால், நெடுநாளாய் வந்த புண்ணியங்களையும், பாபங்களையும் கொளுத்திவிட்டவனென்று தெரிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள். நினைவினால் தான் கர்மம் பாபத்தைப் போக்குகிறது. நினைவுதான் ரஸம். ஆகையினாலே கர்மங்களை நினைவு (ஞானம்) என்று சொல்லுகிறது. [19]

अव— स तदेव विवृणोति—

त्यक्त्वा कर्मफलासङ्गं नित्यतृप्तो निराश्रयः ।
कर्मण्यभिप्रवृत्तोऽपि नैव किंचित्करोति सः ॥

कर्मफलसङ्गं त्यक्त्वा नित्यतृप्तः - नित्ये स्वात्मन्येव तृप्तः, निराश्रयः - अस्थिरप्रकृतावाश्रयबुद्धिरहितः, यः कर्माणि करोति, स कर्माणि अभिप्रवृत्तोऽपि नैव किंचित्कर्म करोति । कर्मापदेशेन ज्ञानाभ्यासमेव करोतीत्यर्थः ॥ ॥ २० ॥

அவ— இதையே விரிவாகச் சொல்லுகிறார்—

கர்மங்களுக்கு இவ்வுலகத்திலோ, வேறு உலகங்களிலோ

ஏற்பட்ட பலன்களில் ஆசையை விட்டு, அழிவில்லாத ஆத்மாவை நினைப்பதிலேயே ஸந்தோஷத்தை யடைந்து, உடம்பும், உடம்பைச்சேர்ந்தவைகளும் நிலையானவைகள் அல்லவென்று, அவைகளில் ஆசையில்லாமல், எவன் கர்மங்களைச் செய்கிறானோ, அவன் கர்மங்களையே ஆசைப்பட்டுச் செய்தாலும், கர்மங்களைச் செய்யவில்லை. கர்மம் என்று பெயரை வைத்துக்கொண்டு ஆத்மாவின் நினைவைத்தான் பழக்குகிறான். [20]

அத புநரபி கர்மணோ ஜ்ஞாநாகாரதைவ விஶோத்யதே—

நிராஶீர்யதசித்தாத்மா த்யக்தஸர்வபரிக்ரஹ: ।
ஶாரீரம் கேவலம் கர்ம குர்வந்நாப்நோதி கில்பிஷம் ॥௨௧॥

நிராஶீ: நிர்கதபலாபிஸந்தி:। யதசித்தாத்மா-யதசித்தமநா:। த்யக்தஸர்வபரிக்ரஹ:-ஆத்மைகப்ரயோஜநதயா ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதவஸ்துநி மமதாரஹித:। யாவஜ்ஜீவம் கேவலம் ஶாரீரமேவ கர்ம குர்வந் கில்பிஷம் - ஸம்ஸாரம் நாப்நோதி-ஜ்ஞாநநிஷ்டாவ்யவதாநரஹிதகேவலகர்மயோகேந ஏவம்ரூபேணாத்மாநம் பஶ்யதீத்யர்த: ॥ ॥௨௧॥

அவ— மறுபடியும் கர்மங்கள் நினைவாயிருக்கும் என்பதைத் தெளிவாகச் சொல்லுகிறார்—

கர்மங்களுக்கு ஏற்பட்ட பலன்களில் ஆசையில்லாமல், ஆத்மாவைத் தவிர வேறு விஷயங்களில் மனதைப் போகாமல் அடக்கி, ஆத்மா ஒன்றே வேணும் என்கிற நினைவினாலே உடம்பினும், உடம்பைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களிலும், இவைகள் என்னுடையவை என்கிற எண்ணத்தை விட்டு, எவன் செத்துப்போகிறவரையில் உடம்பினாலும், இந்திரியங்களாலும் கர்மங்களையே செய்துகொண்டிருக்கிறானோ, அவன் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறான். அவன் ஞானயோகமில்லாமலே இப்படிப்பட்ட கர்மயோகத்தினாலேயே ஆத்மாவைப் பார்த்துவிடுகிறான். [21]

𑌯𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑌾𑌲𑌾𑌭𑌸𑌂𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍀𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌮𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 ।
𑌸𑌮𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌚 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௨௨॥

𑌯𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑍋𑌪𑌨𑌤𑌶𑌰𑍀𑌰𑌧𑌾𑌰𑌣𑌹𑍇𑌤𑍁𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌃। 𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌾𑌤𑍀𑌤𑌃-𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑌾𑌧𑌨𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿 𑌅𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌶𑍀𑌤𑍋𑌷𑍍𑌣𑌾𑌦𑌿𑌸𑌹𑌃। 𑌵𑌿𑌮𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃 - 𑌅𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌪𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑍇𑌨 𑌪𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌮𑌤𑍍𑌸𑌰𑌃। 𑌸𑌮𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌚 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌜𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌮𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌃, 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌨 𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇-𑌨 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௨௨॥

கீழே சொன்னபடி கர்மயோகம் செய்கிறவன் தற்செயலாய்-அதாவது தன் பிரயத்னம் இல்லாமல், உடம்பை வளர்ப்பதற்கு வேண்டிய வஸ்துக்கள் கிடைத்தால், அவைகளைக்கொண்டு ஸந்தோஷப்படுகிறான். செய்யவேண்டியவேலைகளைச் செய்யும்போது, நடுவில் நேரிடுகிற குளிர் சூடு முதலானவைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறான். ஒருவனால் தனக்கு ஒரு தொந்திரவு நேரிடும்போது, இது நான் பண்ணின பாபத்தின் பலன் என்று நினைத்து, தொந்திரவு செய்கிறவனிடத்தில் கோபிக்கிறதில்லை. செய்ய வேண்டிய சண்டை முதலான வேலைகளைச் செய்யும்போது, ஜயம் முதலான பலன்கள கிடைத்தால் ஸந்தோஷமில்லை. கிடைக்காவிட்டால் வருத்தமுமில்லை. அவைகளுக்காக அவன் செய்யவில்லையே. மோக்ஷத்திற்காகவன்றோ செய்கிறான். இப்படியிருந்து ஒருவன் கர்மங்களையேசெய்தாலும், ஞானயோகமில்லாமலே ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறான். [22]

𑌗𑌤𑌸𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌚𑍇𑌤𑌸𑌃 ।
𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌾𑌚𑌰𑌤𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑌮𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௨௩॥

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌚𑍇𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑌤𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰𑌸𑌙𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌪𑌰𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑌮𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇-𑌨𑌿𑌶𑍍𑌶𑍇𑌷𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௨௩॥

ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிவதிலேயே மனது செல்வதால், வேறுவஸ்துக்களைப்பற்றின ஆசை தன்னடையே போய்விடுகிறது. அதினாலேயே இவனைச்சேர்ந்த எல்லா வஸ்துக்களும் இவனைவிட்டு விடுகின்றன. அதாவது எல்லா வஸ்துக்களுடன் இவன் இருந்தாலும், அவைகளிடத்தில் இவனுக்குப் பிடிமானமில்லை. யக்ஞம் முதலான கர்மங்களைச் செய்வதற்காக அவன் வேலைகளைச் செய்தாலும், அவனுக்குத் தொந்திரவு செய்யக் கூடிய, நெடு நாளாய் வந்த எல்லாக்கர்மங்களும் தானே போய் விடுகின்றன 1 [23]

𑌏𑌵𑌂—𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌨𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌪𑌰𑌿𑌕𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌨𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑌾𑌮𑌾𑌹—

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌹𑌵𑌿𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌹𑍁𑌤𑌮𑍍 ।
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌤𑍇𑌨 𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾 ॥ ॥௨௪॥

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌹𑌵𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌅𑌰𑍍𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌨𑍇𑌨𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌪𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌰𑍁𑌗𑌾𑌦𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮

1 ஆத்மாவைப்பார்க்கவேணுமென்று கர்மயோகம்பண்ணும்போது, மூன்று எண்ணங்கள் இருக்கக்கூடாது. (1) உடம்பே ஆத்மாவென்று எண்ணுவது. (2)உடம்பைச்சேர்ந்தவைகளை தன்னதென்று எண்ணுவது. (3)அவைகளில் ஆசையிருப்பது: முதல் எண்ணத்தினாலே இரண்டாவது எண்ணம் உண்டாகிறது. இரண்டாவது எண்ணத்தினாலே மூன்றாவதான ஆசை உண்டாகிறது. இந்தமூன்றும் ஆத்மாவைப்பார்க்க வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவனுக்கு இருக்கக்கூடாதென்று 2-வது அத்தியாயம்–71–வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இங்கே 19-வது சுலோகம்முதல்5 சுலோகங்களில் கர்மயோகம்செய்கிறவனுக்கு இவைகள் இல்லையென்றும், அவன்ஆத்மாவையே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிறானென்றும் சொல்லப்படுகிறது. 19-வது சுலோகமும்,23-வது சுலோகமும் கர்மயோகம்செய்தவனுடைய முந்தின கர்மங்கள்எல்லாம் போய்விடுகின்றன, பாக்கிஒன்றுமில்லை என்றும், 20- வது சுலோகம் அவன் ஒரு கர்மமும் செய்யவில்லை, கர்மம் என்கிற பெயரைவைத்துக் கொண்டு அவன் நினைவையே பழக்குகிறான் என்றும், 21-22- வது சுலோகங்கள் பந்தம்போவதற்கு ஞானயோகம் வேண்டியதில்லை. கர்மயோகமே போதுமென்றும் சொல்லுகின்றன.

𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌹𑌵𑌿𑌷𑍋𑌽𑌰𑍍𑌪𑌣𑌂 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑌮𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌹𑌵𑌿𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑌂 𑌹𑌵𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌮𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑍇𑌽𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾 𑌹𑍁𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌮𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌤𑍍𑌤𑍇, 𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌃, 𑌤𑍇𑌨 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌮𑌾𑌧𑌿𑌨𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑌯𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌗𑌨𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌣𑌾 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌨𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌵𑍍𑌯𑌵𑌹𑌿𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௨௪॥

அவ—உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவின் ஸ்வபாவத்தை நினைத்துக் கொண்டு, கர்மங்களைச் செய்யவேண்டுமென்று இது வரையில் சொல்லப்பட்டது, இப்போது எல்லா கருமங்களும், அவைகளைச்சேர்ந்தவைகளும் பகவானுக்கு உருவமாயிருக்கிறது என்கிற நினைவுடன் கர்மங்களைச் செய்யவேணுமென்று சொல்லப்படுகிறது.

எவன் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய ஹோமங்களைச் செய்யும் போது, ஹோமம் செய்யப்பட்ட நெய் முதலான பதார்த்தங்களையும், ஹோமம் செய்வதற்கு உதவியான இலை முதலானதையும், அந்த பதார்த்தங்களை யேற்றுக் கொள்ளுகிற அக்நியையும், ஹோமம் செய்கிற தன்னையும் ப்ரும்மமென்று எண்ணிக்கொண்டு, ஹோமத்தைச் செய்கிறானோ, அவன் பிரும்மமான தன் ஸ்வரூபத்தை அடைகிறான். அதாவது-மோக்ஷத்தை அடையவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவன் செய்யும் கர்மமானது பரப்பிரும்மமான பகவானுடைய உருவமென்று 1 எண்ணிச் செய்யப் படுவதால்,

---

1 நம்முடைய உடம்புகளில் ஜீவன்களான நாம் இருப்பதுபோல, பகவான் உலகத்தில் எல்லாவஸ்துக்களிலும் விட்டுப்பிரியாமல் ஆத்மாவாக இருக்கிறான். அவன் ஹோமம்செய்யப்பட்ட நெய்யிலும், ஹோமம் செய்வதற்கு உதவியான இலையிலும், அக்நியிலும், ஹோமம்செய்கிறவனிடத்திலும் இருக்கிறான். அவைகளெல்லாம் அவனுடைய உடம்புகள். இப்படியே உலகத்திலுள்ள எல்லாவஸ்துக்களும் பகவானுடைய உடம்புகள். இப்படி

அந்தக்கருமத்தில் அறிவு இருக்கிறது. அந்தக் கர்மத்தினாலேயே ஞானயோகமில்லாமலேயே நேராக ஆத்மாவைப்பார்க்கிறான்.[24]

𑌅𑌵 — 𑌏𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑌾𑌂 𑌉𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌹 —

𑌦𑍈𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌪𑌰𑍇 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 ॥
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑌾𑌵𑌪𑌰𑍇 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨𑍈𑌵𑍋𑌪𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 ॥௨௫॥

𑌦𑍈𑌵𑌂 — 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌰𑍍𑌚𑌨𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌮𑌪𑌰𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 — 𑌸𑍇𑌵𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌅𑌪𑌰𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌗𑍍𑌨𑍌 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨𑍈𑌵𑍋𑌪𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 । 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌹𑌵𑌿𑌃𑌸𑍍𑌰𑍁𑌗𑌾𑌦𑌿𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑌾𑌧𑌨𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । '𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌪𑌣𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌹𑌵𑌿𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌯𑌾𑌗𑌹𑍋𑌮𑌯𑍋𑌰𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ ॥௨௫॥

அவ— மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யும் கர்மங்கள் ஆத்மாவின் அறிவுடன் கூடியிருக்கிறதென்று சொல்லி, கர்ம யோகத்தினுடைய பிரிவுகளைச் சொல்லுகிறார்—

கர்மயோகம் பண்ணுகிறவர்களில் சிலர், பகவானுக்குப்பூஜை செய்கிறது என்கிற யக்ஞத்தை கர்மயோகமாகச் செய்கிறார்கள். வேறு சிலர் யாகத்தையும், ஹோமத்தையும் 24-வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி செய்கிறார்கள். 1 [25]

யே பகவான் எல்லாவஸ்துக்களில் இருப்பதாகவும் அவைகள் அவனுக்கு உடம்புகள்என்றும், அவைகளுக்கு அவன் ஆத்மாவென்றும் வேதம்சொல்லுகிறது. உடம்பையும் ஆத்மாவையும் ஒன்றாகச்சொல்வது லோகத்திலும் வேதத்திலும் வழக்கம். ஆகையால் வஸ்துக்களே பகவான் என்று சொல்லுகிற இடங்களுக்கு அந்தவஸ்துக்கள் பகவானுடைய உடம்பென்றே பொருள்கொள்ளவேணும்.

1 சாஸ்திரத்தில் பிராமணன் முதலான ஜாதிகளுக்கும், பிரும்மசாரி முதலான ஆச்ரமங்களுக்கும் தகுந்தபடி அநேக கர்மங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளில் ஒரு கர்மத்தைக் கர்மயோகம் செய்கிறவன் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு நேரான ஸாதனமாகச் செய்கிறான். ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவரையில் அதை ஒரு நாளும் விடாமல் செய்து கொண்டு

ஶ்ரோத்ராதீநீந்த்ரியாண்யந்யே ஸம்யமாக்நிஷு ஜுஹ்வதி |
ஶப்தாதீந்விஷயாநந்ய இந்த்ரியாக்நிஷு ஜுஹ்வதி || ||௨௬||

அந்யே ஶ்ரோத்ராதீநாமிந்த்ரியாணாம் ஸம்யமநே ப்ரயதந்தே | அந்யே யோகிந: இந்த்ரியாணாம் ஶப்தாதிவிஷயப்ரவணதாநிவாரணே ப்ரயதந்தே || ||௨௬||

வேறு சிலர் காது முதலான இந்திரியங்களை, விஷயங்கள் கிட்ட இருந்தபோதிலும், அவைகளிடத்தில் போகாமல் 1 அடக்குவதாகிய கர்மயோகத்தைச் செய்கிறார்கள். இன்னும் சிலர் சப்தம் முதலான விஷயங்களில் இந்திரியங்கள் போகாமலிருப்பதற்கு, அவைகள் இல்லாத விடத்தில் இருப்பதாகிய கர்மயோகத்தைச் செய்கிறார்கள். [26]

வருகிறான். மற்ற கர்மங்களை அதற்கு அங்கமாகச் செய்கிறான். அதாவது—அந்தக் கர்மத்தினாலே ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு அவைகள் உதவி செய்கின்றன. அதாவது அவைகள் பகவானுடைய பிரீதிக்கு என்று செய்யப்படுகிறபடியினாலே, பகவான் ஸந்தோஷப்பட்டு ஒவ்வொருநாளும் உடம்பிலுண்டாகும் ரஜஸ் தமஸ் என்கிற குணங்களைக் குறைத்து, ஸத்வம் என்கிற குணத்தை அதிகப்படுத்தி, கர்மயோகத்தை வளர்க்கிறான். இவ்விதமாக அந்தக் கர்மங்கள் மோக்ஷத்திற்கு நேரே ஸாதகமான கர்மத்திற்கு உதவி செய்கின்றன. ஆகையாலே அவைகளை அதற்கு அங்கமென்று சொல்லுகிறது. இந்த அர்த்தத்தை இந்த அத்தியாயம் 32-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்போகிறது. ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு நேராக ஸாதனமான கர்மங்களின் பிரிவுகள் இது முதல் 31-வது சுலோகம் வரையில் சொல்லப்படுகின்றன. அவரவர்கள் தங்களுடைய சக்திக்கும் ஆசைக்கும் தகுந்தபடி ஒவ்வொன்றைக்கர்மயோகமாக வைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள். இவ்விடத்தில் கர்மயோகத்தின் பிரிவுகளெல்லாம் 'யக்ஞம்' என்றும் ஹோமம் என்றும் சொல்லப்படுகின்றன. யக்ஞம், ஹோமம் என்பது ஒரு தேவதைக்கு பிரீதி உண்டாவதற்காக அக்நியில் ஒரு திரவியத்தை ஹோமம் செய்வது. ஆகையால் யக்ஞம் ஹோமம் என்று சொல்லும்போது அக்நியையும் சொல்லவேண்டும். அதனால் ஒவ்வொன்றை ஒவ்வொன்றுக்கு அக்நியாகச் சொல்லுகிறார்.

1 இந்திரியங்களை அடக்குவதென்பது பாபத்தை உண்டாக்கும் விஷயங்களில் இந்திரியங்களை அடியோடு போகாமல் செய்வதும், பாபமில்லாத விஷயங்களில் அதிக ஆவலுடன் செலுத்தாமல் இருப்பதும்,

ஸர்வாணீந்த்ரியகர்மாணி ப்ராணகர்மாணி சாபரே ।
ஆத்மஸம்யமயோகாக்நௌ ஜுஹ்வதி ஜ்ஞாநதீபிதே ॥ ॥௨௭॥

அபரே ஜ்ஞாநதீபிதே மநஸ்ஸம்யமயோகாக்நௌ ஸர்வாணி இந்த்ரியகர்மாணி ப்ராணகர்மாணி ச ஜுஹ்வதி। மநஸ இந்த்ரியப்ராணகர்மப்ரவணதாநிவாரணே ப்ரயதந்தே இத்யர்த்த:॥

இன்னும் சிலர் வலிமையுள்ள மனதை இந்திரியங்களுடையவும், பிராணன்களுடையவும் எல்லா வேலைகளிலும் படியாமல் இருக்கும்படி செய்வதாகிய கர்மயோகத்தைச் செய்கிறார்கள். கர்மங்களைச் செய்யும்போது ஆத்மாவை உள்ளபடி நினைப்பதினாலே மனதிற்கு வலிமை ஏற்படுகிறது. 1 [27]

த்ரவ்யயஜ்ஞாஸ்தபோயஜ்ஞா யோகயஜ்ஞாஸ்ததாபரே ।
ஸ்வாத்யாயஜ்ஞாநயஜ்ஞாஶ்ச யதயஸ்ஸம்ஶிதவ்ரதா: ॥ ॥௨௮॥

கேசித் கர்மயோகிநோ த்ரவ்யயஜ்ஞா: ந்யாயதோ த்ரவ்யாணி உபாதாய தேவதார்சநே ப்ரயதந்தே । கேசிச்ச தாநேஷு । கேசிச்ச யாகேஷு । கேசிச்ச ஹோமேஷு । ஏதே ஸர்வே த்ரவ்யயஜ்ஞா: । கேசித்தபோயஜ்ஞா: - க்ருச்ச்ரசாந்த்ராயணோபவாஸாதிஷு நிஷ்டாம் குர்வந்தி । யோகயஜ்ஞாஶ்சாபரே - புண்யதீர்த்தபுண்யஸ்தாநப்ராப்திஷு நிஷ்டாம் குர்வந்தி । இஹ யோகஶப்த: கர்மநிஷ்டாபேதப்ரகரணாத்தத்விஷய: । கேசிச்ச ஸ்வாத்யாயாப்யாஸபரா: । கேசித்

1. இந்த இரண்டு சுலோகங்களில் மூன்று கர்மயோகங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. முதலில் விஷயங்கள் கிட்ட இருந்தால், அவைகளில் இந்திரியங்கள் போகாமல் தடுப்பது. இரண்டாவதில் விஷயங்கள் கிட்ட இருந்தால், அவைகளில் இந்திரியங்கள் போகுமென்று பயந்து தூரத்தில் போய்விடுகிறது. மூன்றாவதில் இந்திரியங்களுடையவும், பிராணன்களுடையவும் வேலைகளில் மனதைப் போகாமல் தடுப்பது. அவைகளில் இரண்டாவதைக் காட்டிலும் முதல் வேலை கஷ்டம். அதைக் காட்டிலும் மூன்றாவது வேலை இன்னும் கஷ்டம். இந்திரியங்களுடைய வேலை-பார்ப்பது முதலியது. பிராணனுடையவேலை-மூச்சு விடுவது முதலானது.

𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌃-𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌶𑍍𑌚 | 𑌯𑌤𑌯𑌃-𑌯𑌤𑌨𑌶𑍀𑌲𑌾𑌃, 𑌸𑌂𑌶𑌿𑌤𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃-𑌦𑍃𑌢𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌃 || ||௨௮||

வேறு சிலர் திரவிய யக்ஞங்களையும், சிலர் தபஸாகிற யக்ஞத்தையும், சிலர் யோகம் என்கிற யக்ஞத்தையும், சிலர் வேதத்தைச் சொல்வதாகிற யக்ஞத்தையும், சிலர் அதின் அர்த்தத்தை அறிவதாகிற யக்ஞத்தையும், கர்மயோகமாகச் செய்கிறார்கள்.

திரவிய யக்ஞமென்பது சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி பொருள்களை ஸம்பாதித்து, அதைப் 1 பகவானைப் பூஜை செய்வதிலோ, யாகங்களையும், ஹோமங்களையும் செய்வதிலோ, தானம் செய்வதிலோ செலவழிப்பது. தபஸாகிற யக்ஞமென்பது, சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்து ஸுகத்தைக் குறைத்துக் கொள்ளுகிறவேலை. அவைகள் 2 கிருச்சிரம், சாந்தராயணம், உபவாஸம் முதலானவை

---

1. பகவானைப் பூஜைசெய்வதையும், யாகத்தையும் ஹோமத்தையும் செய்வதையும், கர்மயோகத்தின் பிரிவுகளாக 25-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இங்கே தானமாகிய யக்ஞத்தைச் சொல்லவந்தது. அதைத்தான யக்ஞமென்று சொல்லாமல், திரவியயக்ஞமென்று சொன்னதின் கருத்து—நியாயமானவழியாய்ப் பொருளைஸம்பாதித்து பகவானுடைய பூஜையையும் யாகங்களையும் ஹோமங்களையும் செய்யவேண்டுமென்றும், இவைகளும் தானயக்ஞமும் - தபோயக்ஞம் முதலானவைகளைக்காட்டிலும் வேறுஎன்றும் காட்டுவதற்காக, திரவிய யக்ஞம் என்கிற பொதுவான சொல்லாலேசொன்னது.

2. கிருச்சிரம் என்பதில் அனேகவிதங்களிருக்கின்றன. அவைகளில் பிராஜாபத்ய- கிருச்சிரம் என்பது பன்னிரண்டு நாளில் முடிக்கப்படுவது. முதல் மூன்று நாள் பகலில் மாத்திரம் சாப்பாடு. அடுத்த மூன்று நாள் ராத்திரியில் மாத்திரம் சாப்பாடு. அடுத்தமூன்றுநாள் யாராவது கொண்டுவந்து கொடுத்ததைச் சாப்பிடுவது. கடைசி மூன்று நாளில் சாப்பாடேயில்லை. சாந்திராயணம் என்பது முப்பது நாளில் முடிக்கக்கூடியது. ஒருவன் ஆஹாரத்தைப் பதினைந்து பாகமாகப் பண்ணிக்கொண்டு, கிருஷ்ணபக்ஷம் பிரதமை முதல் ஒவ்வொரு நாளும் ஒவ்வொரு பாகத்தைக் குறைத்துக் கொண்டுவந்து, அமாவாசையன்று கொஞ்சமும் சாப்பாடு இல்லாமலிருந்து, சுக்லபக்ஷம் பிரதமை முதல் ஆஹாரத்தைப் பதினைந்து பாகமாகப் பண்ணிக்கொண்டு, ஒவ்வொரு பாகம் ஏற்றிக்கொண்டு வருகிறது. பூர்ணிமையன்று பூர்ணமான ஆஹாரம்.

கள். யோகமென்பது ஸ்ரீரங்கம் முதலான க்ஷேத்திரங்களுக்கும், கங்கை முதலான புண்ணிய தீர்த்தங்களுக்கும் போவது. இவர்கள் எல்லாரும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு முயற்சி செய்கிறவர்கள். அவர்கள் ஒப்புக்கொண்ட விரதத்தை உறுதியாகச்செய்கிறவர்கள்.

𑌅𑌪𑌾𑌨𑍇 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌽𑌪𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌰𑍇 ।

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨𑌗𑌤𑍀 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 ॥௨௯॥
𑌅𑌪𑌰𑍇 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌾𑌹𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 ।

𑌅𑌪𑌰𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌤𑍇 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 𑌪𑍂𑌰𑌕𑌰𑍇𑌚𑌕𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌕𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 । 𑌅𑌪𑌾𑌨𑍇 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑌕𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌽𑌪𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌰𑍇𑌚𑌕𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌪𑌾𑌨𑌗𑌤𑍀 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌜𑍁𑌹𑍍𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌮𑍍𑌭𑌕𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌷𑍍𑌵𑌪𑍍𑌯𑌨𑍁𑌷𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌾𑌹𑌾𑌰𑌾 𑌇𑌤𑌿 ॥ ॥௨௯½॥

வேறு சிலர்கள் பிராணாயாமத்தைக் கர்மயோகமாகச் செய்கிறார்கள். அவர்களில் மூன்று வகுப்பு இருக்கின்றன. சிலர் மூச்சை விடுகிறார்கள்—சிலர் மூச்சை ஏத்துகிறார்கள்—சிலர் இரண்டுமில்லாமல் இருக்கிறார்கள்-இந்த மூன்று பெயர்களும் சாப்பாடு விஷயத்தில் கட்டுப்பாடு உள்ளவர்களாக இருக்கிறார்கள். [29½]

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌵𑌿𑌦𑍋 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌕𑍍𑌷𑌪𑌿𑌤𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌾𑌃 ॥௩௦॥
𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌮𑍃𑌤𑌭𑍁𑌜𑍋 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌮𑍍 ॥

𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌯𑌜𑍍𑌞𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌭𑍇𑌦𑍇𑌷𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌮𑍀𑌹𑌿𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌅𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 ‘𑌸𑌹𑌯𑌜𑍍𑌞𑍈𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑌹𑌾𑌯𑌜𑍍𑌞𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌕𑌰𑍍𑌮𑌰𑍂𑌪𑌯𑌜𑍍𑌞𑌵𑌿𑌦𑌃 — 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 । 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌕𑍍𑌷𑌪𑌿𑌤𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌾𑌃, 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌮𑍃𑌤𑍇𑌨 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌧𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤 𑌏𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍃𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 ॥ ॥௩௦½॥

25-வது ச்லோகம் முதல் இதுவரையில் சொல்லப்பட்ட கர்ம

யோகப்பிரிவுகளில்தங்களுக்குத் 1 தகுந்ததைச்செய்கிறவர்கள்3-வது அத்தியாயம்-10-வது சுலோகத்தில் எல்லாரும் செய்ய வேணுமென்று சொல்லப்பட்ட மகாயக்ஞம் முதலான நித்யம், நைமித்திகம் என்கிற கர்மங்களை அறிந்து, 2 விடாமல் செய்து கொண்டு, அதனாலே பாபங்களைப்போக்கி, யக்ஞத்தில் 3 மிகுதியான ஆஹாரத்தைச் சாப்பிட்டு, சரீரத்தை வளர்த்துக் கொண்டே கர்மயோகத்தைச் செய்து, அழிவில்லாத ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கிறார்கள். [30½]

𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍁𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮 ॥

𑌅𑌯𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯-𑌮𑌹𑌾𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌕𑌰𑍍𑌮𑌰𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌃-𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌲𑍋𑌕𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌲𑍋𑌕𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌮𑌾𑌖𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌨 𑌸𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑌿। 𑌕𑍁𑌤𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌖𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌤𑌯𑌾 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 '𑌅𑌨𑍍𑌯𑌃' 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌸𑌹𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌃 ॥ ॥௩௧॥

மஹா யக்ஞம் முதலான நித்தியகர்மங்களையும் நைமித்திக கர்மங்களையும் 4 செய்யாதவனுக்கு பிருகிருதி மண்டலத்திலுள்ள தர்மம், அர்த்தம், காமம் (அறம், பொருள், இன்பம்) என்கிற பலன்கள் அகப்படாது, இவைகளே அகப்படாவிட்டால்

1. இங்கே சொன்ன கர்மயோகத்தினுடைய பிரிவுகளுக்கு பலனில் வித்யாஸமில்லாமையினாலே ஒருவன் தனக்கு எது இஷ்டமோ அதைச் செய்யலாம் என்று கருத்து.

2. பிராணயாமத்தைக் கர்மயோகமாகச் செய்கிறவர்களும் யக்ஞங்களைச் செய்ய வேண்டியது என்று இதனால் காட்டப்பட்டது.

3. 3-வது அத்தியாயம் 13-வது சுலோகத்தை நினைத்து சொல்லப்பட்டது.

4. நான் கர்மயோகம் செய்கிறேனென்கிற எண்ணத்தினாலே பொதுவான தர்மங்களான நித்ய கர்மங்களையும், நைமித்திக கர்மங்களையும் விட்டவனுக்கு ஒரு பிரயோஜனத்தையும் அடையத் தகுதியில்லை என்று இந்த சுலோகத்தினால் சொல்லப்படுகிறது.

எப்படி அவனுக்கு இவைகளைக் காட்டிலும் வேறான மேலான மோக்ஷமென்பது அகப்படும். [31]

𑌏𑌵𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌮𑍁𑌖𑍇 ।
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌜𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍇𑌵𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇 ॥

𑌏𑌵𑌂 𑌹𑌿 𑌬𑌹𑍁𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌃 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌮𑍁𑌖𑍇 𑌵𑌿𑌤𑌤𑌾𑌃-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌃। 𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌜𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 । 𑌅𑌹𑌰𑌹𑌰𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌕𑌰𑍍𑌮𑌜𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 । 𑌏𑌵𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯 𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑍇 ॥ ॥௩௨॥

கீழ்ச் சொன்ன எல்லா கர்ம யோகங்களின் பிரிவுகளும் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்கு ஸாதனமாய் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. ஒவ்வொரு நாளும், நித்தியகர்மங்களையும், நைமித்திக கர்மங்களையும் விடாமல் செய்வதனால், அவைகள் 1 உண்டாகின்றன. நீ இந்த ஸங்கதியைத் தெரிந்து கொண்டு, சொன்னபடி செய்து, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கு. [32]

𑌅𑌵—𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌂𑌶𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹 —

𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌖𑌿𑌲𑌂 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇 𑌪𑌰𑌿𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥௩௩॥

𑌉𑌭𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌮𑌯𑌾𑌦𑌂𑌶𑌾𑌤𑍍 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑍋𑌂𑌶𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌾𑌨𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯

1. இதனாலே—கீழ்ச்சொன்ன கர்மயோகத்தின் பிரிவுகள் முக்கியமானது என்றும், நித்தியகர்மங்களும், நைமித்திககர்மங்களும் அதற்காகச் செய்ய வேண்டியதென்றும்—காட்டப்பட்டது. அவைகள் ஒவ்வொருநாளும் உண்டாகும் பாபத்தைப்போக்கி, ஸத்வ குணத்தை வளர்த்து, கர்மயோகம் வளரும்படி செய்கின்றன. அவைகளை ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவரையில் செய்ய வேண்டியது.

உபாதேயஸ்ய ஜ்ஞாநேந ஸஹிதஸாவேஷ்டு:, ததேவ ஸமேதை:
ஸாயநேந: ப்ராப்யபூதம் ஜ்ஞாநம் கர்மஜந்யதயா நா
ஹ்யஸ்யதே | ததேவ ஹ்யஸ்யஸ்யமாநம் க்ரமேண ப்ராப்யத-
ஶாம் ப்ரதிபத்யதே || ||௩௩||

அவ — கீழே சில நினைவுகளுடன் கர்மங்களைச் செய்யவேண்டும் என்று சொல்லப்பட்டது. அவைகளில் நினைவுதான் முக்கியமென்று சொல்லுகிறார்—

நினைவும், வேலையும் கலந்த கர்மத்தில் திரவியத்தைக் கொடுப்பது முதலான வேலைபாகத்தைக் காட்டிலும், நினைவு பாகம் தான் 1 உயர்ந்தது ஏனென்றால், எல்லாக் கர்மங்களையும் அவைகளினுடைய எல்லா அங்கங்களையும் செய்வது ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்காகத்தான். நாளைக்கு வரவேண்டிய ஆத்மாவின் அறிவை வேலை செய்யும் போதெல்லாம் 2 பழக்குகிறோம். இந்தப் பழக்கம் முற்றினால், நாம் அடையவேண்டிய ஆத்மாவின் பார்வை வருகிறது. [33]

தத்வித்தி ப்ரணிபாதேந பரிப்ரஶ்நேந ஸேவயா |
உபதேக்ஷ்யந்தி தே ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநிநஸ்தத்த்வதர்ஶிந: || ||௩௪||

---

1. நினைவுதான் உயர்ந்தது என்பதற்கு உதாரணம்—ஒரு பணக்காரன் வந்தவர்களுக்கு மரியாதையும் பிரீதியும் இல்லாமல், கணக்கில்லாத பதார்த்தங்களைச் சமையல் பண்ணி சாப்பாடு போடுகிறான். ஏழையான வேறொருவன் கையில் காசு அதிகமாக இல்லாததினால், ஏதோ அகப்பட்டதைக்கொண்டு 'சரியாய் ஒன்றும் செய்வதற்கு இல்லையே' என்று வருத்தப்பட்டு, வந்தவர்களுக்கு பயத்துடனும், பிரீதியுடனும் சாப்பாடு போடுகிறான், ஏழைக்கு ஏராளமான பலன் கிடைக்கிறது. இதில் எத்தனையில் ஒரு பங்கு பணக்காரனுக்கு வரும்? பகவான் 'எனக்குப் பணம் பெரிதல்ல. பிரீதிதான் பெரிது' என்று சொல்லுகிறான்.

2. நமக்கு வேண்டியது ஆத்மாவின் பார்வை. அதற்காக வேலை செய்கிறோம். வேலையை மாத்திரம் செய்யவில்லை, ஆத்மாவை நினைத்துக்கொண்டே அதைச் செய்கிறோம். நமக்கு வேண்டிய பார்வையை இப்படிப் பழக்கிக்கொள்ளுகிறோம். நமக்கு வேண்டியதும் அறிவு. பழக்குகிறதும் அறிவு. ஆகையால் அறிவுதான் முக்கியம்.

தஹாத்மவிஷயம் ஜ்ஞாநம் “அவிநாஶி து தத்வித்தி” இத்யா ரப்ய “ஏஷா தேऽபிஹிதா” இத்யந்தேந மயோபதிஷ்டம் । ததுக்தகர்மணி வர்தமாநஸ்ய விபாகாநுகுணம் காலே காலே ப்ரணிபாதபரிப்ரஶ்நஸேவாதிபிர்விஶதாகாரம் ஜ்ஞாநிப்யோ வித்தி । ஸாக்ஷாத்க்ருதாத்மஸ்வரூபாஸ்து ஜ்ஞாநிந: ப்ரணிபாதாதிபிஸ்ஸேவிதா: ஜ்ஞாநபுபுத்ஸயா பரித: ப்ருச்சதஸ்தவ ஆஶயமாலக்ஷ்ய ஜ்ஞாநமுபதேக்ஷ்யந்தி ॥ ॥௩௪॥

2-வது அத்தியாயம் 17-வதுசுலோகம் முதல்39-வது சுலோகம்வரையில் ஆத்மாவின்உண்மையைப்பற்றி நான் சொன்னேனே. அதை நினைத்துக்கொண்டே, நான் சொன்னபடி கர்மங்களைச் செய்துகொண்டுவா. அப்படிச்செய்து கொண்டு வரும்போது, உனக்குக்கொஞ்சம் தெளிவும், கொஞ்சம் ஸந்தேஹமும் வரும். ஸந்தேஹப்பட்ட ஸங்கதியை ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்து பார்த்த பெரியோர்களிடம் கேள். கேட்கும்போது அவர் பெருமையை அறிந்து மனதாலும், வாக்காலும், உடம்பாலும் வணங்கு. ஸந்தேஹப்பட்ட ஸங்கதியை மாத்திரம் குறிப்பிட்டுக் 1 கண்டிப்பாய்க் கேட்காமல், வணக்கத்துடன் கேள். உன்னுடைய வணக்கம் முதலானவைகளால் ஸந்தோஷப்பட்டு, அவர்கள் உண்மை

---

1. உதாரணம்-ஒரு ஸ்திரீ கடுகு கடன் வாங்க பக்கத்து வீட்டிற்குப்போய், அந்த வீட்டுக்காரியின் பெண்ணைப்பற்றி‘ரெங்கநாயகி ஸௌக்கியமாயிருக்கிருளா? கடிதாசு வருகிறதா? வெறுமனே தானே இருக்கிருள். ரொம்பநாளாச்சுதே. ஏன் அழைத்துவரவில்லை’ என்று சொல்லி, ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணி,கடைசியில் ஆத்துக்காரர்கடைக்குப்போயிருக்கிருர். வந்த உடன் கொடுக்கிறேன். கடனுக ஒரு கரண்டி முட்டை கடுகு கொடு’ என்று கேட்கிருள். வீட்டுக்காரி இதைக் கடனுகக் கொடுக்க வேண்டுமோ என்று சொல்லி, ஒரு பிடியை அள்ளிப் போடுகிருள். இப்படியே லோகத்தில் யாரும் பிச்சைக்குப் போகும் போது, அவர்களை ஸந்தோஷப்படுத்தி, தங்களுக்கு ஆகவேண்டியதைக் கேட்கிருர்கள். அதுபோல், பெரியோர்களை வணங்கி ஸந்தேஹம் உண்டான இடத்திற்குக் கீழேயே ஒரு வார்த்தையைப்பிரஸ்தாபித்துக் கேட்கவேணும். கச்சேரியில் ஸாக்ஷிக்காரனை வக்கீல் கேட்பதுபோல் கேட்கக்கூடாது,

யான ஸங்கதியை உனக்குச் சொல்லுவார்கள். அப்படி அப்போ தப்போது முறைப்படி பெரியோர்களைக் கேட்டுத்தெரிந்துகொள்.

அவ— அத ஆத்மயாதாத்ம்யவிஷயஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய ஸாக்ஷாத்காரரூபஸ்ய லக்ஷணமாஹ—

யஜ்ஜ்ஞாத்வா ந புநர்மோஹமேவம் யாஸ்யஸி பாண்டவ ।
யேந பூதாந்யசேஷேண த்ரக்ஷ்யஸ்யாத்மந்யதோ மயி ॥

யஜ்ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாத்வா புநரபி தேவாத்யாத்மாபிமாநரூபம் தந்மூலம் மமதாதிலக்ஷணம் ச மோஹம் ந யாஸ்யஸி, யேந ச தேவமநுஷ்யாத்யாகாரேண அநுஸம்ஹிதாநி ஸர்வாணி பூதாநி ஸ்வாத்மந்யேவ த்ரக்ஷ்யஸி । யதஸ்தவாந்யேஷாம் ச பூதாநாம் ப்ரக்ருதிவியுக்தாநாம் ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸாம்யம் । ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்கதோஷவிநிர்முக்தம் ஆத்மஸ்வரூபம் ஸர்வம் ஸமமிதி வக்ஷ்யதே "நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம, தஸ்மாத் ப்ரஹ்மணி தே ஸ்திதா:" இதி । அதோ மயி ஸர்வபூதாந்யசேஷேண த்ரக்ஷ்யஸி- மத்ஸ்வரூபஸாம்யாத் பரிசுத்தஸ்ய ஆத்மஸ்வரூபஸ்ய । "இதம் ஜ்ஞாநமுபாச்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யமாகதா:" இதி ஹி வக்ஷ்யதே । ததா "ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதி" இத்யாதிஷு நாமரூபவிநிர்முக்தஸ்யாத்மவஸ்துந: பரஸ்வரூபஸாம்யமவகம்யதே । அத: ப்ரக்ருதிவிநிர்முக்தம் ஸர்வமாத்மவஸ்து பரஸ்பரம் ஸமம் ஸர்வேச்வரேண ச ஸமம் ॥ ॥௩௫॥

அவ— ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கும்போது, இன்னமாதிரி இருக்குமென்று சொல்லுகிறார்—

ஆத்மாவை உள்ளபடி நீ பார்த்தால், 'நான் ராஜா, நான் பணக்காரன், அவன் பிச்சைக்காரன், அரிபோதனன் முட்டாள், நான் கெட்டிக்காரன், இது என்னுடையது' என்கிற இக்மாதிரி தப்பெண்ணங்கள் உண்டாகாது. ஆத்மா உடம்பு அன்று என்று தீர்த்துவிட்டபடியால், எல்லா ஆத்மாக்களும், ஞான ஸ்வரூபமாய்

ஒரே மாதிரியாயிருப்பதால், எல்லா ஆத்மாக்களும் உன்னிடத்தில் இருப்பதாகத்தோன்றும். பிறகு எல்லா ஆத்மாக்களும் என்னிடத்தில் இருப்பதாக உனக்குத் தோன்றும். அதாவது-எல்லா ஆத்மாக்களும் 1 ஞானஸ்வரூபமாகையால், அவர்கள் ஒரே மாதிரியென்றும்,எல்லாக் கருமங்களும் போனபோது அவர்கள் 2 பரிசுத்தர்களாய் என்னைப்போல் இருப்பார்கள் என்றும் உனக்குத்தோன்றும். ஜீவன்கள் முக்தர்களாகும்போது பகவானைப்போலிருப்பார்கள் என்று 14-வது அத்தியாயம் 2-வது சுலோகத்தில்சொல்லப்படும். முக்தியை அடையும்போது அவர்களுக்கு இப்போது இருக்கிற உருவங்களும், பெயர்களும் போய்விடுமாகையால், எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே மாதிரியாய் இருப்பார்கள். கர்மங்கள் போய்விட்டபடியால், அவர்கள் பகவானைப்போல் ஆய்விடுவார்கள். [35]

---

1. உடம்பு வேறு, ஆத்மா வேறு என்று நாம் அறியாமல், உடம்போடு சேர்ந்திருப்பதால், இவன் தேவன், இவன் மனிதன் என்று நினைக்கிறோம். நாம் கீழ்ச்சொல்லியபடி ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்த்தால், நம்மை ஞான ஸ்வரூபமென்று அறிவோம். அப்போது ஒரு பானைக்கு ஒரு சோறு பதம் என்பதுபோல், நம்மை அறிந்தபோதே மற்ற ஆத்மாக்களும் இப்படியே ஞானஸ்வரூபமென்று அறிந்து, எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே மாதிரி என்று அறிந்து கொள்வோம். இப்போது உலகத்தில் படித்தவர்களோ, படிக்காதவர்களோ யாருமே உடம்புவேறு ஆத்மா வேறு என்று சொல்லுகிறார்களே யொழிய,பெரும்பாலும் அறியவில்லை என்றே சொல்லலாம்.படித்தவர்கள் புஸ்தகங்களுக்கு மனதில் படாமலே விரிவாய் அர்த்தம் சொல்லுகிறார்கள். மனதில் படவில்லை என்பதும் தெரியவில்லை. மனதில் பட்டாலும், படவில்லையென்று தெரிந்தாலும் இப்போது வருகிற கோபம் வராது.

2. பகவான் எப்படி அமலமாய் (தோஷமில்லாமல்) இருக்கிறானோ, அப்படியே ஜீவன்கள்—முக்தர்களாகிறபோது,அவர்களுடைய எல்லாக் கர்மங்களும் அடியோடு போனபடியால்—தோஷமில்லாதவர்களாக ஆகிறார்கள். இதை அறிந்தவன் தன்னையும் மற்ற ஜீவன்களையும் பகவானைப்போல் தோஷமில்லாமலிருப்பதாகப் பார்க்கிறான். ஜீவன்கள் எல்லாரும் ஒரேமாதிரி என்பதற்கு இரண்டு காரணம்:--(1) உடம்பைக் காட்டிலும் வேறாய் ஞானஸ்வரூபமாய் இருப்பது. (2) கர்மங்கள் போனபோது பகவானைப்போல் அமலமாயிருப்பது. ஜீவன்கள் எல்லாரும் ஞானஸ்வரூபமாயிருக்கிறார்கள் என்றும், கர்மங்கள் அடியோடு போன

அபி சேதஸி பாபேப்ய꞉ ஸர்வேப்ய꞉ பாபக்ருத்தம꞉ ।
ஸர்வம் ஜ்ஞாநப்லவேநைவ வ்ருஜிநம் ஸந்தரிஷ்யஸி ॥௩௬॥

யத்யபி ஸர்வேப்ய꞉ பாபேப்ய꞉ பாபக்ருத்தமோ(அ)ஸி ஸர்வம் பூர்வார்ஜிதம் வ்ருஜிநார்ணவம் ஆத்மவிஷயஜ்ஞாநப்லவேநைவ ஸந்தரிஷ்யஸி ॥ ॥௩௬॥

யதைதாம்ஸி ஸமித்தோ(அ)க்நிர்பஸ்மஸாத்குருதே(அ)ர்ஜுந ।
ஜ்ஞாநாக்நி꞉ ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத்குருதே ததா ॥

ஸம்யகித்தோ(அ)க்நிரிந்தநஸஞ்சயமிவ பஸ்மஸாத்கரோதி ததாத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநரூபோ(அ)க்நிர்ஜீவாத்மகதமநாதிகாலப்ரவ்ருத்தாநந்த கர்மஸஞ்சயம் பஸ்மீகரோதி ॥ ॥௩௭॥

அவ— இந்த வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் அர்ஜுநனுக்கு மஹா பாபியான நான் இப்படி ஆத்மாவை எப்போது பார்க்கப் போகிறேன் என்று 1 திகில் உண்டாகிவிட்டது. அதை பகவான் தீர்க்கிறார்.

நீ எல்லா பாபிகளைக்காட்டிலும் மஹாபாபியாயிருந்தாலும், உன்னாலே ஸம்பாதிக்கப்பட்ட அளவில்லாத பாபமாகிற ஸமுத்திரத்தை ஆத்மாவின் உண்மையைப் பார்ப்பதாகிய தெப்பத்தினால் தாண்டிவிடுவாய். வளர்ந்த நெருப்பு அளவில்லாத விறகுகளைசாம்பலாக்குவதுபோல். ஆத்மாவின் உண்மையைப் பார்ப்பது கணக்

போக பகவானைப்போல் ஆகிறார்கள் என்றும் இரண்டு ஸங்கதிகள் அறியவேணும். ஜீவன்கள் எல்லாரும் ஞானஸ்வரூபமாயிருப்பதாலே எப்படி ஒரேமாதிரியோ, அப்படியே பகவானைப்போலிருப்பதாலும் ஒரேமாதிரி. இரண்டு பழமும் ருசியால் எப்படி ஒரேமாதிரியோ, அப்படியே ஒரேமரத்தில் உண்டானதாலும் ஒரேமாதிரி. அதுபோல.

1. இந்த ஸங்கதியைக் கேட்டவுடன் அர்ஜுநனுக்கு ‘நான் பாபி’ என்கிற திகில் உண்டானதே. அதுமாதிரி நமக்கு உண்டாகிறதோ? உண்டாகவில்லையே என்று வருத்தம் தோன்றுகிறதோ?’ இதை வாசிக்கிறதற்க்காகத்தான் நமக்குத் தெய்வம் தயவுபண்ணவேணும்.

இல்லாத நெடுநாளாய் வந்த எல்லா 1. பாபங்களையும் போக்கி விடும். 2. (36) (37)

ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருஶம் பவித்ரமிஹ வித்யதே ।
தத் ஸ்வயம் யோகஸம்ஸித்த: காலேநாத்மநி விந்ததி ॥ ॥௩௮॥

யஸ்மாதாத்மஜ்ஞாநேந ஸத்ருஶம் பவித்ரம் ஶுத்திகரமிஹ ஜகதி வஸ்த்வந்தரம் ந வித்யதே । தஸ்மாதாத்மஜ்ஞாநம் ஸர்வம் பாபம் நாஶயதீத்யர்த:। தத் ததாவிதம் ஜ்ஞாநம் யதோபதேஶமஹரஹரநுஷ்டீயமாநஜ்ஞாநாகாரகர்மயோகேந ஸம்ஸித்த: காலேந ஸ்வாத்மநி ஸ்வயமேவ லபதே ॥ ॥௩௮॥

ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதைப்போல் பாபத்தைப் போக்குகிற வஸ்து உலகத்தில் வேறு கிடையாது. ஆகையினால் அது எல்லா பாபங்களையும் போக்கிவிடும். நான் 3. கீழ்ச் சொன்னபடி

---

1. பெருமாளிடத்தில் போவதுதான் நமக்குப் பிரயோஜனம். அதற்குப் புண்ணியமும் இடஞ்சல். பாபமும் இடஞ்சல். புண்ணியம் பண்ணினவன் ஸ்வர்க்கத்திற்குப்போகிறான். பாபம்பண்ணினவன் நரகத்திற்குப் போகிறான். இரண்டுபேர்களாலும் பெருமாளிடத்தில் போகமுடியாது. உதாரணம்— ஒருவன் இரண்டுபேர்களை என் கோவிலுக்குப் போகவில்லையென்று கேட்டான். அவர்களில் ஒருவன் ‘நான் மிகவும் ஏழை. வயிற்றுப்பாடு படுவதே எனக்கு வேலையாயிருக்கிறது. கோவிலுக்குப்போகக் காலமில்லை’ என்று சொன்னான். மற்றொருவன் ‘எனக்கு லக்ஷரூபாய் கொடுக்கல் வாங்கல் இருக்கிறது. அதினால் எனக்கு ஒழியவில்லை’ என்று சொன்னான். பணமும், பணமில்லாமையும் கோவிலுக்குப்போகிற விஷயத்தில் ஒரேமாதிரி இடஞ்சல்கள். அதுபோல. பெருமாள் தன்னைத்தவிர வேறு பிரயோஜனத்தில் ஆசையுள்ளவனை அழைத்துக்கொள்வதில்லை.

2. முதல் சுலோகத்தில் பாபத்தை ஸமுத்திரமாகவும் ஞானத்தைத் தெப்பமாகவும், 2-வது சுலோகத்தில் பாபத்தை விறகாகவும், ஞானத்தை நெருப்பாகவும் சொல்லியிருக்கிறது. ஸமுத்திரத்தைத் தாண்டினாலும் ஸமுத்திரம் உருப்படியிருக்கிறது. நெருப்பினால் விறகு சாம்பலாய்விட்டால், உருப்படியே இல்லை.

3. அதாவது ‘சாஸ்திரத்தினால் அறிந்து, நித்யகர்மங்களுடனும் நைமித்திக கருமங்களுடனும் சேர்த்து’, குறைவில்லாமல், அந்தந்த காலங்களிலே பெரியோர்களைக் கேட்டுத் தெளிந்து’ என்று பொருள்.

நினைவுடன் விடாமல் ஒருவன் கர்மயோகத்தைச் செய்துவந்தால், இவ்விதமான ஆத்மாவின் அறிவு 1 தன்னடையேவரும். (38)

ஸ்வ—தஸ்யைவ ஸ்பஷ்டோஹ:—

ஶ்ரத்தாவாந் லபதே ஜ்ஞாநம் தத்பர: ஸம்யதேந்த்ரிய: ।
ஜ்ஞாநம் லப்த்வா பராம் ஶாந்திமசிரேணாதிகச்சதி ॥ ॥ ௩௯ ॥

ஏவமுபதேஶாத் ஜ்ஞாநம் லப்த்வா ச உபரிஷ்ட ஜ்ஞாந வ்ருத்தௌ ஶ்ரத்தாவாந், தத்பர:-தத்ரைவ நியதமநா: ததிதர விஷயாத் ஸம்யதேந்த்ரிய: அசிரேண காலேநாத்மக்ஷணவி பாகதஶாபந்நம் ஜ்ஞாநம் லபதே। ததாவிதம் ஜ்ஞாநம் லப்த்வா பராம் ஶாந்திமசிரேணாதிகச்சதி-பரம் நிர்வாணமாப்நோதி॥

அவ— அதையே தெளிவாகச் சொல்லுகிறார்.

பெரியவர்கள் சொன்னதைக் கேட்டு, ஸங்கதிகளை நன்றாய் அறிந்து, அவர்கள் சொன்ன அறிவே தனக்கு வரவேண்டுமென்று மிகவும் ஆசைப்பட்டு, அதையே எப்போதும் நினைத்து, மற்ற ஸங்கதிகளில் மனதை விடாமல் இருந்தவன் வெகு சீக்கிரத்தில் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பன். அந்தப் பார்வை வந்தால், எல்லா துக்கங்களும் போய்விடும். உயர்ந்த ஸுகத்தையும் அடைவன். [39]

அஜ்ஞஶ்சாஶ்ரத்ததாநஶ்ச ஸம்ஶயாத்மா விநஶ்யதி ।
நாயம் லோகோऽஸ்தி ந பரோ ந ஸுகம் ஸம்ஶயாத்மந: ॥

அஜ்ஞ:-உபதேஶலப்தஜ்ஞாநரஹித: । உபதிஷ்ட ஜ்ஞாநவ்ருத்த்யுபாயேஷ்வஶ்ரத்ததாந:-த்வராரஹித: । உபதிஷ்டே ஜ்ஞாநே ஸம்ஶயாத்மா-ஸம்ஶயமாநோ விநஶ்யதி-நஷ்டோ பவதி । அஸ்மிந்நுபதிஷ்டே ஆத்மயாதாத்ம்யவிஷயே ஜ்ஞாநே ஸம்ஶயாநஸ்யாயமபி ப்ராக்ருதோ லோகோ நாஸ்தி, ந ச ப

1. கர்மயோகத்தை நினைவுடன் செய்கையால், அந்த நினைவு ஒவ்வொருநாளும் வலுப்படுகிறது. ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்கு விரோதியான பாபமும் போய் விடுகிறது. இந்த இரண்டு காரணங்களினாலே ஆத்மாவின் பார்வை தானே வருகிறது.

ரஃ; தர்மார்தகாமரூபபுருஷார்தாஶ்ச ந ஸித்⁴யந்தி, குதோ மோக்ஷ இத்யர்தஃ । ஶாஸ்த்ரீயகர்மஸித்திரூபத்வாத் ஸர்வேஷாம் புருஷார்தாநாம், ஶாஸ்த்ரீயகர்மஜந்யஸித்தேஶ்ச ஶாஸ்த்ரார்தநிஶ்சயாயத்தத்வாத் । ஆத்மஸம்ஶயவதஃ ஸுகமல்பமபி ந ஸம்பவதி ॥ ॥௪௦॥

இப்படி பெரியோர்களிடத்தில் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ளாதவனும், அப்படித் தெரிந்து கொண்டாலும், அந்த அறிவை வளர்ப்பதற்கு பரபரப்பில்லாதவனும், அவர் சொன்ன ஸங்கதியில் ஸந்தேஹப் படுகிறவனும், கெட்டுப் போய்விடுவார்கள். பெரியோர்கள் சொன்ன விஷயங்களில் ஸந்தேஹமுள்ளவனுக்கு தர்மம், அர்த்தம், காமம், (அறம், பொருள், இன்பம்) இவைகளே கிடையாது. மோக்ஷ பலன் எப்படி வரும்? ஆத்மாவை நம்பினல் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட வேலைகளை ஒருவன் செய்வன். அதைச் செய்தால் தான் எல்லா பலன்களும் கிடைக்கும். ஆத்மாவைப் பற்றி ஸந்தேஹப்பட்டவனுக்கு ஒருவித ஸுகமும் துளிக்கூடக் கிடைக்காது. [40]

யோகஸந்ந்யஸ்தகர்மாணம் ஜ்ஞாநஸம்சிந்நஸம்ஶயம் ।
ஆத்மவந்தம் ந கர்மாணி நிபத்நந்தி தநஞ்ஜய ॥ ॥௪௧॥

யதோபதிஷ்டயோகேந ஸந்ந்யஸ்தகர்மாணம் ஜ்ஞாநாகாரதாபந்நகர்மாணம், யதோபதிஷ்டேந சாத்மஜ்ஞாநேநாத்மநி ஸம்சிந்நஸம்ஶயம் ஆத்மவந்தம் மநஸ்விநம் உபதிஷ்டார்தே த்ருடாவஸ்திதமநஸம் பந்தஹேதுபூதாநி ப்ராசீநாநி அநந்தாநி கர்மாணி ந நிபத்நந்தி॥ ॥ ௪௧ ॥

கீழ்ச் சொன்னபடி நினைவுடன் கர்மங்களைச் செய்பவனையும் ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிவதனல், அது விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லாதவனையும், சொன்ன ஸங்கதிகளில் உறுதியுள்ளவனையும் நெடுநாளாய் வந்த கர்மங்கள் தொந்தரவு பண்ணுது. [41]

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌹𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌸𑌿𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 |
𑌛𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍈𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌮𑌾𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑍋𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌭𑌾𑌰𑌤 ||௪௨||

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌸𑍂𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌸𑌾𑌂𑌖𑍍𑌯𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ||

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌨𑌮𑌃 ||

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑌂𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌹𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌂 𑌮𑌯𑍋𑌪𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌸𑌿𑌨𑌾 𑌛𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌯𑍋𑌪𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌮𑌾𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 | 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌭𑌾𑌰𑌤𑍇𑌤𑌿 ||௪௨||

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 |

ஆகையால், இதுவரையில் ஆத்மாவைப் பற்றித் தெளிவாக ஒருவரும் சொல்லிக் கொடுக்காததினாலே, நெடுநாளாய் இருந்த ஸந்தேஹமாகிற மரத்தை என் உபதேசத்தினால் கிடைத்த அறிவாகிய கோடாலியால் வெட்டி, கர்மயோகத்தைச்செய். அதற்காக, நான் சொன்னபடி உன் கர்மமாகிய சண்டையைச் செய்யக் கிளம்பு.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹா தேசிகாய நம:

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

𑌪𑌞𑍍𑌚𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃॥

——:0:——

𑌅𑌵—𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑍇𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌭𑍇𑌦𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌂𑌶𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑍁𑌕𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯 𑌏𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌯𑌾𑌶𑍍𑌶𑍈𑌘𑍍𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌾𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯, 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇—

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌚 𑌶𑌂𑌸𑌸𑌿।
𑌯𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍇𑌯 𑌏𑌤𑌯𑍋𑌰𑍇𑌕𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿 𑌸𑍁𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥௧॥

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌂-𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌚 𑌶𑌂𑌸𑌸𑌿। 𑌏𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿-𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑍇𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗 𑌏𑌵 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌃, 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌮𑍃𑌦𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌕𑌷𑌾𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯, 𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌥𑌯𑍋𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌦𑌶𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍀। 𑌸𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍌 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌂 𑌚 𑌶𑌂𑌸𑌸𑌿-𑌇𑌤𑌿। 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌯𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌯𑌦𑍇𑌕𑌂 𑌸𑍌𑌕𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌛𑍈𑌘𑍍𑌰𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌃-𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑍁𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌤𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌬𑍍𑌰𑍂𑌹𑌿॥ ॥௧॥

அவ— நாலாவது அத்தியாயத்தில் கர்மயோகம் நினைவு ரூபம் (நினைவுடன் சேர்ந்தது) என்பதையும், அதனுடைய ஸ்வரூபத்

தையும், பிரிவுகளையும், நினைவுபாகம்தான் முக்கியம் என்பதை யும் சொன்னார். ஞானயோகம் செய்யக் கூடியவனும் பல காரணங்களால் கர்மயோகத்தையே செய்ய வேண்டியது என்று மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்டது. இந்த ஐந்தாவது அத்தியாயத்தில் ஞான யோகத்தைக் காட்டிலும் கர்ம யோகத்தினால் ஆத்மாவைச் சீக்கிரத்தில் பார்க்கலாம் என்று சொல்லி, கர்ம யோகத்தில் அடங்கிய 'நான் செய்யவில்லை' என்கிற எண்ணத்தை விஸ்தாரமாகச் சொல்லி, அதனாலுண்டாகும் ஆத்மாவின் பார்வையையும் சொல்லுகிறார்.

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்.

மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்டவன் முதலில் கர்மயோகம் செய்யவேண்டியது. அதனால் மனது தெளிந்த பிறகு, ஞான யோகம் செய்து ஆத்மாவைப் பார்க்கலாமென்று இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் சொன்னீர். பிறகு ஞான யோகமே வேண்டியதில்லை. அதைச் செய்யக் கூடியவனும் கர்மயோகத்தாலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம் என்று மூன்றாவது, நாலாவது அத்தியாயங்களில் சொன்னீர். இந்த இரண்டில் எதனாலே, ஆத்மாவை ஸுகமாயும், சீக்கிரமாயும் பார்க்கலாம். அதை எனக்குச் சொல்லவேணும். [1]

ஸ்ரீ பகவாநுவாச —

ஸந்ந்யாஸ: கர்மயோகஶ்ச நிஶ்ஶ்ரேயஸகராவுபௌ ।
தயோஸ்து கர்மஸந்ந்யாஸாத் கர்மயோகோ விஶிஷ்யதே ॥

ஸந்ந்யாஸ:-ஜ்ஞாநயோக: கர்மயோகஶ்ச ஜ்ஞாநயோகஶக்தஸ்யாபி உபௌ நிரபேக்ஷௌ நிஶ்ஶ்ரேயஸகரௌ। தயோஸ்து கர்மஸந்ந்யாஸாத் ஜ்ஞாநயோகாத் கர்மயோக ஏவ விஶிஷ்யதே ॥ ॥௨॥

ஸ்ரீ பகவான் சொல்லுகிறார் —

ஞானயோகத்தாலே ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம். ஞானயோகம் இல்லாமல் ஞானயோகம் பண்ணக் கூடியவனும், கர்மயோகத்தாலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம். இந்த இரண்டில் ஞானயோகத்தைக் காட்டிலும் கர்மயோகமே சிறம். [2]

𑌅𑌵.— 𑌕𑍁𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹 —

𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌃 𑌸 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀 𑌯𑍋 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌨 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿 ।
𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑍋 𑌹𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌯𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌃 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑌿𑌮𑌪𑌿 𑌨 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿 । 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌕𑌿𑌮𑌪𑌿 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿 । 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌸𑌹𑌶𑍍𑌚 𑌸 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀—𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌃 । 𑌸 𑌹𑌿 𑌸𑍁𑌕𑌰𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௩॥

அவ.— ஏனென்றால் சொல்லுகிறார்—

எவன் கர்ம யோகத்தைச் செய்து, அதிலடங்கிய ஆத்மாவின் அனுபவத்தாலே ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, ஏற்கனவே பிடித்ததான வேறொரு வஸ்துவை ஆசைப்படவில்லையோ, அந்த ஸந்தோஷத்தினால் ஏற்கனவே பிடிக்காத வேறொரு ஸங்கதியில் த்வேஷம் இல்லையோ, குளிர், வெய்யில் முதலானவைகளைப் பொறுத்துக் கொள்ளுகிறானோ, அவனை எப்போதும் ஞான யோகம் செய்கிறவனாகவே நினை. அவன் கர்ம யோகத்தை ஸுகமாகச் செய்வதால், பிரயாஸமில்லாமல் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறான்.

𑌅𑌵.— 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌯𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌨𑍈𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹 —

𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌯𑍋𑌗𑍌 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌬𑌾𑌲𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌨 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌏𑌕𑌮𑌪𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑍇 𑌫𑌲𑌮𑍍 ॥ ॥௪॥

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍌 𑌫𑌲𑌭𑍇𑌦𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌭𑍂𑌤𑍌 𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌤𑍇 𑌬𑌾𑌲𑌾𑌃—𑌅𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌃 । 𑌨 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃—𑌅𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌵𑌿𑌦𑌃 । 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌾𑌧𑌯𑌤𑌿, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌕𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌫𑌲𑌭𑍇𑌦𑍇𑌨 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑍈𑌕𑌫𑌲𑌯𑍋𑌰𑍇𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌪𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌫𑌲𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇 ॥ ॥௪॥

அவ—ஆத்மாவைப் பார்க்கும் விஷயத்தில் கர்ம யோகத்திற்கு ஞான யோகத்தின் உதவி வேண்டியதில்லை. ஞான யோகத்திற்கு கர்ம யோகத்தின் உதவி வேண்டியதில்லை என்று சொல்லுகிறார்—

கர்ம யோகம் ஞானயோகத்தைத்தான் உண்டு பண்ணும். ஞான யோகம் ஒன்றினால்தான் ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம் என்று சொல்லுகிறவர் தெரியாதவர். இந்த இரண்டிற்கும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதாகிய பலன் உண்டு. ஆகையினாலே, அவைகளில் ஒன்றை மாத்திரம் நன்றாகச் செய்தாலும், ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம்.

ஸ்வ— ஏததேவ விவ்ருணோதி॥—

யத் ஸாங்க்யை: ப்ராப்யதே ஸ்தாநம் தத் யோகைரபி கம்யதே।
ஏகம் ஸாங்க்யம் ச யோகம் ச ய: பஶ்யதி ஸ பஶ்யதி॥

ஸாங்க்யை:-ஜ்ஞாநநிஷ்டை: யத்-ஃபலபூதம் ஆத்மாவலோகநரூபம் ஸ்தாநம் ப்ராப்யதே, ததேவ கர்மயோகநிஷ்டைரபி ப்ராப்யதே। அத: ஃபலைக்யாத் ஏகம் ஸாங்க்யம் யோகம் ச ய: பஶ்யதி, ஸ பஶ்யதி ஸ ஏவ பண்டித இத்யர்த்த:॥ ॥௫॥

அவ— இதையே விரிவாகச் சொல்லுகிறார்—

ஞான யோகத்தினால் அடையும்—ஆத்மாவைப் பார்ப்பதாகிய பலனைக் கர்ம யோகத்தினாலும் அடையலாம். இரண்டிற்கும் ஒரே பலனாகையால் அவைகள் ஒன்று. அதாவது ஞான யோகத்தையாவது, கர்ம யோகத்தையாவது செய்தால் போதும். இப்படி அறிகிறவன் உண்மையை அறிந்தவன். [5]

ஸ்வ—இயாந் விஶேஷ இத்யாஹ—

ஸந்ந்யாஸஸ்து மஹாபாஹோ து:க்கமாப்துமயோகத:।
யோகயுக்தோ முநிர்ப்ரஹ்ம நசிரேணாதிகச்சதி॥ ॥௬॥

ஸந்ந்யாஸ:—ஜ்ஞாநயோக: அயோகத:—கர்மயோகாத்ருதே ப்ராப்துமஶக்ய:। யோகயுக்த:—கர்மயோகயுக்த: ...

ஏவ முநி:- ஆத்மமநநஶீல: ஸ்வேந கர்மயோகம் ஸாதயித்வா ந சிரேண அல்பேநைவ காலேந ப்ரஹ்மாதிகச்சதி- ஆத்மாநம் ப்ராப்நோதி। ஜ்ஞாநயோகயுக்தஸ்து மஹதா து:கேந ஜ்ஞாநயோகம் ஸாதயதி, து:ஸாதத்வாத் அதிசிரேண ப்ராப்நோதீத்யர்த: । ॥௬॥

அவ— ஆனால் கொஞ்சம் பேதமிருக்கிறது என்று சொல்லுகிறார்—

கர்மயோகமில்லாமல், ஞானயோகத்தை அடைவது முடியாது. கர்மயோகம் செய்கிறவன் ஞானயோகமில்லாமலே ஆத்மாவை நினைத்து, பழக்கம் பண்ணி, பிரயாஸமில்லாமல் கர்மயோகத்தை முடித்து, கொஞ்ச காலத்திலேயே ஆத்மாவைப் பார்க்கிறான். ஞானயோகம் செய்கிறவனோ மிகவும் கஷ்டப்பட்டு, ஞானயோகத்தை முடிக்கிறான். இப்படிக் கஷ்டப்பட்டுச் செய்வதால், ஞானயோகத்தால் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு நாளாகிறது. [6]

யோகயுக்தோ விஶுத்தாத்மா விஜிதாத்மா ஜிதேந்த்ரிய: ।
ஸர்வபூதாத்மபூதாத்மா குர்வந்நபி ந லிப்யதே ॥௭॥

கர்மயோகயுக்தஸ்து ஶாஸ்த்ரீயே பரமபுருஷாராதநரூபே விஶுத்தே கர்மணி வர்த்தமாந:, தேந விஶுத்தமநா: விஜிதாத்மா, ஸ்வாப்யஸ்தே கர்மணி வ்யாப்ருதமநஸ்த்வேந ஸுகேந விஜிதமநா:, தத ஏவ ஜிதேந்த்ரிய: கர்துராத்மநோ யாதாத்ம்யாநுஸந்தாந நிஷ்டதயா ஸர்வபூதாத்மபூதாத்மா ஸர்வேஷாம் தேவாதிபூதாநாம் ஆத்மபூத ஆத்மா யஸ்யாஸௌ ஸர்வபூதாத்மபூதாத்மா, ஆத்மயாதாத்ம்யாநுஸந்தாநஸ்ய ஹி தேவாதீநாம் ஸ்வஸ்ய சைகாகார ஆத்மா, தேவாதிபேதாநாம் ப்ரக்ருதிபரிணாமவிஶேஷரூபதயா ஆத்மாகாரஸம்பவாத். ப்ரக்ருதிவியுக்த: ஸர்வத்ர தேவாதிதேஹேஷு ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸமாநாகார இதி 'நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம' இத்யநந்தரமேவ வக்ஷ்யதே। ஸ ஏவம்பூத: கர்ம குர்வந்நபி அநாத்மந்யாத்மாபிமாநேந

ந லிப்யதே-ந ஸம்பத்யதே। அசிராதேவாத்மாநம் ப்ராப்நோதீத்யர்த்த:॥ ॥௭॥

கர்மயோகம் செய்கிறவனே என்றால்-சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட—பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகிற[1]தோஷத்தைப்போக்குகிற கர்மங்களைச்செய்கிறன். அதனால் மனதுதெளிந்து, நெடுநாளாய்ப்பழகின கர்மங்களில் மனது செல்வதால் வருத்தமில்லாமல், மனதையும் இந்திரியங்களையும் ஜயித்து, தன்னை உள்ளபடி நினைக்கையால் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே மாதிரியென்று நினைத்து, கர்மங்களையே செய்கிறன். இப்படி இருந்து கொண்டு கர்மங்களையே செய்தாலும், உடம்பே ஆத்மா என்கிற நினைவு அவனுக்கு வருகிறதேயில்லை. ஆகையால் அவன் கர்மயோகத்தாலேயே ஆத்மாவைச் சீக்கிரம் பார்க்கிறன். ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி நினைக்கிறவனுக்கு தேவர்கள்முதலான ஆத்மாக்களும் தானும் ஒரேமாதிரி. அவர்களுக்கு ஒருவருக்கொருவர் இருக்கும் பேதங்கள் உடம்புகளில் இருக்கின்றன. கர்மங்கள் அடியோடே போகி உடம்பு போனபோது, அவர்கள் எல்லாரும் ஞானஸ்வரூபமாக இருப்பதால் ஒரேமாதிரி என்று தோன்றும். ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஒரே மாதிரி,ஒன்றன்று-என்பது இந்த அத்தியாயம் 19-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. [7]

அத — [illegible]
[illegible] ததேவோபக்ஷிப்தம் ப்ரபஞ்சயதி—

நைவ கிஞ்சித் கரோமீதி யுக்தோ மந்யேத தத்த்வவித் ।
பச்யந் ச்ருண்வந் ஸ்ப்ருசந் ஜிக்ரந் அச்நந் கச்சந் ஸ்வபந் ச்வஸந் ॥
ப்ரலபந் விஸ்ருஜந் க்ருஹ்ணந் உந்மிஷந் நிமிஷந்நபி ।
இந்த்ரியாணீந்த்ரியார்த்தேஷு வர்த்தந்த இதி தாரயந் ॥ ॥௯॥

ஏவமாத்மதத்த்வவித் ச்ரோத்ராதீநி ஜ்ஞாநேந்த்ரியாணி வாகாதீநி ச கர்மேந்த்ரியாணி ப்ராணாச்ச ஸ்வவிஷயேஷு வர்த்தந்தே

1 தோஷத்தைப் போக்குகிற— ரஜோகுணத்தையும், தமோகுணத்தையும், அவைகளால் உண்டாகும் ஆசையையும் க்ரோதத்தையும் போக்குகிறதான.

𑌇𑌤𑌿 𑌯𑍋𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌨𑍁𑌸𑌂𑌧𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌹𑌂 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌕𑌰𑍋𑌮𑍀𑌤𑌿
𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤-𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍈𑌕𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌮 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣
𑌸𑌂𑌬𑌂𑌧𑌕𑍃𑌤𑌮𑍀𑌦𑍃𑌶𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿
𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ||௮-௯||

அவ— கர்மயோகத்தால் ஆத்மாவைப்பார்ப்பது ஸுகமாயும் சீக்கிரமாயும் கூடுவதால், அதற்குவேண்டிய ஸங்கதியைச்சொல்லுகிறேன் கேள் என்கிறார்—

கீழ்ச்சொன்னபடி ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்தவன், கண்முதலான ஞானஇந்திரியங்களும், வாக்குமுதலான கர்ம இந்திரியங்களும், பிராணன்களும் அதததன் வேலையைச்செய்கிறதென்று நினைத்து, நான்ஒன்றும் செய்யவில்லை என்று நினைக்கவேண்டும். அதாவது—அறிவையே ஸ்வபாவமாகவுடைய எனக்கு கர்மத்தினாலே இந்திரியங்களுடையவும் பிராணனுடையவும் சேர்க்கைவந்திருக்கிறது. அதனாலே புண்ணியங்களையும் பாபங்களையும் செய்யும்படி நேர்ந்திருக்கிறது. கர்மம்போய் சுத்தனானால் இந்தமாதிரி வேலைகளைச்செய்யமாட்டேன் என்று நினைக்கவேண்டும். 1 [8–9]

𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿 𑌯𑌃 ।
𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨 𑌸 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌨 𑌪𑌦𑍍𑌮𑌪𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌵𑌾𑌮𑍍𑌭𑌸𑌾 ॥ ||௧௦||

---

1 ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்து கர்மயோகம்செய்கிறவன்-ஒன்றைப்பார்க்கும்போதும், கேட்கும்போதும், தொடும்போதும், மூக்கினால் முகரும்போதும், சாப்பிடும்போதும், நடக்கும்போதும், தூங்கும்போதும், மூச்சு விடும்போதும், பேசும் போதும், மலங்களை வெளியே தள்ளும் போதும், ஒன்றை எடுக்கும் போதும், கண்ணை மூடும் போதும், திறக்கும் போதும், இந்திரியங்கள் தம் தம் வேலைகளைச் செய்கின்றன என்று நினைத்து, நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையென்று எண்ண வேண்டியது. பார்ப்பது, கேட்பது, தொடுவது, முகருவது, சாப்பிடுவது—இவைகள் ஞானேந்திரியங்களின் வேலைகள். நடப்பது, பேசுவது, மலங்களை வெளியே தள்ளுவது, ஒன்றை எடுப்பது-இவைகள் கர்மேந்திரியங்களின் வேலைகள். இவைகளில் மலங்களை வெளியே தள்ளுவது என்பதில் உபஸ்தம் என்கிற இந்திரியத்தினுடைய வேலையும் சேர்ந்திருக்கிறது. தூங்குவது, மூச்சு விடுவது, கண்ணைத் திறப்பது —இவைகள் பிராணன்களுடைய வேலைகள்.

[illegible]

அ-— புண்ணியங்களையும், பாபங்களையும் செய்வது ஆத்மாவின் ஸ்வபாவமன்று. அது கர்மத்தால் வந்தது என்று நினைத்தாலும், உடம்போடு சேர்ந்திருப்பதால் உடம்பே ஆத்மா என்கிற நினைவு போருமோ என்றால், பதில் சொல்லுகிறார்.

1 இந்திரியங்கள்தான் இந்த வேலைகளைச்செய்கின்றன என்று எண்ணி, கர்மங்களின் பலன்களில் ஆசையில்லாமல், நான் ஒன்றையும் செய்யவில்லை என்று நினைத்து, கர்மங்களைச் செய்கிறவனுக்கு உடம்பே ஆத்மா என்கிற நினைவு வாராது. ஜலம் எல்லாவற்றிலும் ஒட்டுகிறதாயிருந்தாலும், தாமரை இலையின் முன் பக்கத்தில் எத்தனை நாளைக்கு வைத்திருந்தாலும் ஒட்டுகிறதில்லை. அந்த இலை ஜலத்திலேயே பிறந்து, ஜலத்திலேயே வளர்ந்து, ஜலத்திலேயே இருந்தாலும், அது ஜலத்தினால் நனைக்கப்படுகிறதில்லை. அது இலையின் குணம். அதுபோல, ஜீவன் உடம்போடு சேர்ந்து உடம்பினால் ஸுகங்களை அனுபவித்தாலும், அறிவின் வலுவினாலே தன்னை உடம்பாக எண்ணாமலும், ஸம்ஸாரத்தில் ஒட்டாமலும் இருக்கலாம். [10]

[illegible] |
[illegible] ॥ ॥௧௧॥

---

1 மூலத்தில் 'பிரும்மணி' என்கிற சொல் இருக்கிறது. 'பிரும்ம' என்பது பிரகிருதி. அதுதான் இந்திரியங்களாக ஆகியிருக்கிறது. ஆகையினாலே அந்த சொல்லுக்கு இந்திரியங்களிடத்தில் என்று பொருள்.

காயமநோபுத்தீந்த்ரியஸாத்யம் கர்ம ஸ்வர்காதிபலஸங்கம் த்யக்த்வா யோகிந ஆத்மவிஶுத்தயே குர்வந்தி - ஆத்மகதப்ராசீந கர்மபந்தவிநாஶாய குர்வந்தீத்யர்த: ॥ ॥௧௧॥

பெரியோர்கள் ஆத்மாவை அறிவதற்கு இடஞ்சலான தங்களுடைய பாபம் போவதற்காக உடம்பு, மனது, எண்ணம், கண் முதலான இந்திரியங்கள்—இவைகளைக் கொண்டு, சாஸ்திரத்தில் சொன்ன வேலைகளை பணம், ஸுவர்க்கம் முதலான பலன்களை ஆசைப் படாமல், பகவானுடைய பிரீதியே வேணுமென்று செய்கிறார்கள். அப்படிச் செய்து பாபங்களைப் போக்கி ஆத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். [11]

யுக்த: கர்மபலம் த்யக்த்வா ஶாந்திமாப்நோதி நைஷ்டிகீம் ।
அயுக்த: காமகாரேண பலே ஸக்தோ நிபத்யதே ॥ ॥௧௨॥

யுக்த:- ஆத்மவ்யதிரிக்தபலேஷ்வசபல: ஆத்மைகப்ரவண: கர்மபலம் த்யக்த்வா, கேவலாத்மஶுத்தயே கர்மாநுஷ்டாய நைஷ்டிகீம் ஶாந்திமாப்நோதி ஸ்திராமாத்மாநுபவரூபாம் நிர்வ்ருதிமாப்நோதி । அயுக்த:- ஆத்மவ்யதிரிக்தபலேஷு சபல: ஆத்மாவலோகநவிமுக: காமகாரேண பலே ஸக்த: கர்மாணி குர்வந் நித்யம் கர்மபிர்பத்யதே- நித்யஸம்ஸாரீ பவதி । அத: பலஸங்கரஹித இந்த்ரியாகாரேண பரிணதாயா: ப்ரக்ருதே: கர்மாணி ஸந்து ஆத்மநோ பந்தமோசநாயைவ கர்மாணி குர்வீதேத்யுக்தம் பவதி ॥௧௨॥

ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிவது என்கிற பிரயோஜனம் தவிர வேறு பிரயோஜனத்தில் ஆசையில்லாமல் ஆத்மாவிலேயே நோக்கு உள்ளவனாய், கர்மங்களின் பலன்களை விட்டு, தன்னிடத்திலிருக்கும் தோஷம் போவதற்காகவே வேலைகளைச் செய்கிறவன், அதனால் பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்தி, அதின் வழியாய் நிலையாயிருக்கும் ஆத்மாவை அனுபவிப்பதான ஸுகத்தை அடைகிறான். ஆத்மாவை அறியவேணுமென்று ஆசையில்லாமல், அதைக் காட்டிலும் வேறான பலன்களில் ஆசையுமுள்ளவனாய் கர்மங்களின்

பலன்களை விரும்பிக் கர்மங்களைச் செய்கிறவனுக்கு ஸம்ஸாரம் போகிறதில்லை. 1 ஆகையால் ஸம்ஸாரம் போவதற்காகக் கீழ்ச் சொல்லியபடி கர்மத்தையே செய். [12]

௧௩—𑌅𑌥 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌪𑌰𑌿𑌣𑌤𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍌 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇—

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌵𑌶𑍀 ।
𑌨𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌨𑍈𑌵 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍 ‖௧௩‖

𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌮𑍂𑌲𑌦𑍇𑌹𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂—𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌣 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌨𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍇 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍇𑌹𑍀 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌵𑌶𑍀 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌮𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍, 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌚 𑌨𑍈𑌵 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇 ‖ ‖௧௩‖

உண்மை அறிந்தவன் ஆத்மாவிற்கு நெடுநாளாய் வந்த கர்மத்தினால் ஏற்பட்ட உடம்பின்சேர்க்கையால், இந்தவேலைகளை நான்செய்கிறேன். அது எனக்கு இயற்கையல்ல. பிரளயகாலத்தில் உடம்பு இல்லாதபோது ஏதாவது வேலையைச்செய்கிறேனா, அதுபோல. கர்மங்கள் போனபிறகு இந்தமாதிரி வேலைகளைச் செய்வதில்லை என்று நினைத்து, எல்லாவேலைகளையும் 2 உடம்பேசெய்கிற

1 ஒரே கர்மமானது ஒருவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தைக் கொடுக்கிறது. மற்றொருவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறது—என்பது எப்படிக் கூடும் என்றால், அதற்குப் பதில் இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. கர்மங்கள் அவற்றின் பலங்களில் ஆசையுடையவனுக்கு ஸம்ஸாரத்தைக் கொடுக்கின்றன; ஆசையில்லாதவனுக்கு அதைப் போக்குகின்றன. ஒரே மருந்து தேனில் குழைத்துச் சாப்பிட்டால் ஒரு வேலையைச் செய்கிறது. நெய்யில் குழைத்துச் சாப்பிட்டால் வேறு வேலையைச் செய்கிறது.

2. இந்த சுலோகத்தில் "ஒன்பது வாசலுள்ள பட்டணத்தில்" என்று இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. உடம்புதான் இந்தப் பட்டணம். முகத்தில் இரண்டு கண்கள், இரண்டு மூக்குகள், இரண்டு காதுகள், வாய் ஆக ஏழு வாசல்கள். கீழே மலத்தையும், ஜலத்தையும் தள்ளுகிற இரண்டு வாசல்கள். ஆக ஒன்பது. இப்படி ஒன்பது வாசல்களுள்ள

தென்றெண்ணி, உடம்பை நான் தூக்குகிறேனென்றும் அதைநான் ஏவுகிறேனென்றும் எண்ணாமல், உடம்பிற்குஉள்படாமல், தன்னை உடம்பாக எண்ணாமல், நான்வேலையைச்செய்கிறேன் என்கிறஎண்ணத்தால் உண்டாகும் கவலையில்லாமல் இருக்கிறான். [13]

அத ஸாக்ஷாதாத்மந: ஸ்வாபாவிகரூபமாஹ—

ந கர்த்ருத்வம் ந கர்மாணி லோகஸ்ய ஸ்ருஜதி ப்ரபு: ।
ந கர்மபலஸம்யோகம் ஸ்வபாவஸ்து ப்ரவர்ததே ॥ ||௧௪||

அஸ்ய தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவராத்மநா ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்கேண வர்தமாநஸ்ய லோகஸ்ய தேவாத்யஸாதாரணம் கர்த்ருத்வம், தத்ததஸாதாரணாநி கர்மாணி, தத்தத்கர்மஜந்ய தேவாதிபலஸம்யோகம் ச அயம் ப்ரபு:-கர்மவச்ய: ஸ்வாபாவிகஸ்வரூபேணாவஸ்தித ஆத்மா ந ஸ்ருஜதி-நோத்பாதயதி । கஸ்தர்ஹி? ஸ்வபாவஸ்து ப்ரவர்ததே-ஸ்வபாவ: ப்ரக்ருதிவாஸநா । அநாதிகாலப்ரவ்ருத்தபூர்வபூர்வகர்மஜநிததேவாத்யாகாரப்ரக்ருதிஸம்ஸர்கக்ருததத்ததாத்மாபிமாநஜநிதவாஸநாக்ருதம் ஸர்வம் கர்த்ருத்வாதிகம் ந ஸ்வரூபப்ரயுக்தமித்யர்த: ॥ ||௧௪||

அவ— ஆத்மாவிற்கு இயற்கையாய் ஏற்பட்ட ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறார்—

தேவன், மனிதன், மாடு, மரம், முதலான உடம்புகளு

தென்று சொன்னதற்குக் கருத்து—உடம்பு அநேக அவயவங்கள் சேர்ந்து உண்டானது. ஆத்மா அப்படி யன்று. உடம்பில் ஓட்டைகள் இருக்கின்றன. அவைகள் ஆத்மாவில் இல்லை. உடம்பு பெரிது. ஆத்மா சின்னது. உடம்பு ஆத்மாவிற்கு உள்பட்டது. ஆத்மா ஸ்வதந்த்ரம். உடம்பு ஏவப்பட்டது. ஆத்மா ஏவுகிறது. இவ்விதமான வித்தியாஸங்களினாலே உடம்பைக் காட்டிலும் ஆத்மா வேறு என்று காட்டுவது. பட்டணம்போல் உடம்பு. பட்டணத்தில் இருக்கிறவர்கள்போல் இந்திரியங்கள். பட்டணத்தில் இருக்கும் ராஜாவைப்போல் அந்தர்யாமியாயிருக்கும் பகவான். வேலைக்காரனைப்போல் ஜீவன். இப்படி தன்னையும், உடம்பையும் பார்க்கிறவனுக்கு கவலை யென்பதே இருக்காது.

டன் சேர்ந்திருக்கும் ஜீவன்கள் அந்தந்த ஜாதிகளுக்கு ஏற்பட்ட பிரயத்தனங்களையும், வேலைகளையும், செய்து, அந்த வேலைகளால் உண்டாகும் பலன்களையும் அனுபவிக்கிறார்கள். ஆனால் இவர்கள் செய்யவுமில்லை, அனுபவிக்கவுமில்லை. ஆனால் பின்னை யார் செய்கிறார்கள் என்றால், அநாதி வாஸனை இப்படிச்செய்கிறது. நெடுநாளாய் ஒரு கர்மத்தினாலே இன்னொரு கர்மம், அதனாலே இன்னொரு கர்மம், இப்படி கர்மங்கள் வரிசையாய் ஆறுபோல் பெருகுகிறது. அதனாலே ஒருவன் தேவன் முதலான உடம்பை அடைந்து, தன்னை அந்த உடம்பாகவே நினைத்து, கர்மங்கள் செய்வதினால் வாஸனைகள் உண்டாகின்றன. அவைகளாலேதான் இந்த மாதிரி வேலைகளும் அநுபவங்களும் உண்டாகின்றன. கர்ம ஸம்பந்தம் போனால் சுத்தமான ஆத்மாவுக்கு இந்த வேலைகள் இல்லவேயில்லை. [14]

நாதத்தே கஸ்யசித் பாபம் ந சைவ ஸுக்ருதம் விபு: ।
அஜ்ஞாநேநாவ்ருதம் ஜ்ஞாநம் தேந முஹ்யந்தி ஜந்தவ: ॥ ॥கரு॥

கஸ்யசித் ஸ்வஸம்பந்திதயா அபிமதஸ்ய புத்ராதே: பாபம் து:கம் நாதத்தே-நாபநுததி। கஸ்யசித்ப்ரதிகூலதயா அபிமதஸ்ய ஸுக்ருதம்-ஸுகம் ச நாதத்தே-நாபநுததி। யதோ(அ)யம் விபு:-ந க்வசித், ந தேவாதிதேஹாத்யஸாதாரணதேச: । அத ஏவ ந கஸ்யசித்ஸம்பந்தீ-ந கஸ்யசித் ப்ரதிகூல:, ஸர்வம் வாஸநாக்ருதம்। ஏவம்ஸ்வபாவஸ்ய கதமியம் விபரீதவாஸநோத்பத்யதே? அஜ்ஞாநேநாவ்ருதம் ஜ்ஞாநம்-ஜ்ஞாநவிரோதிநா பூர்வபூர்வகர்மணா ஸ்வபலாநுபவயோக்யத்வாய அஸ்ய ஜ்ஞாநமாவ்ருதம்-ஸங்குசிதம்। தேந ஜ்ஞாநாவரணரூபேண கர்மணா தேவாதிதேஹஸம்யோகஸ்ததாத்மாபிமாநரூபமோஹஸ்ச ஜாயதே। ததஸ்ச ததாத்மாபிமாநவாஸநா, ததுசிதகர்மவாஸநா ச, வாஸநாதோ விபரீதாத்மாபிமாந:, கர்மாரம்பஸ்சோபபத்யதே॥

இந்த ஜீவன் கர்மத்தினால் எல்லா உடம்புகளிலும் இருக்கக் கூடியவன். இன்ன உடம்பில்தான் இருக்கிறதென்று கட்டுப்பாடு

இல்லை. ஆகையால் ஒருவனுக்கு இவன் உறவுமன்று, ஒருவனுக்கு சத்துருவுமன்று. ஆனால் இப்போது சிலரைத் தன் பிள்ளை, பெண்டாட்டி என்று நினைத்து, அவர்களுடைய வருத்தங்களைப் போக்கப் பாடுபடுகிறான். சிலரை சத்துரு என்று நினைத்து, அவர்களுக்குப் பலவிதமான கெடுதிகளை உண்டு பண்ணப்பாடுபடுகிறான். இதெல்லாம் வாஸனையாலேற்பட்டது. இயற்கையில் நல்லவனான ஜீவனுக்கு இந்தக் கெட்ட வாஸனை எப்படி வந்தது என்றால், இவனுடைய நல்ல ஞானத்தைக் கெடுக்கிற நெடுநாளாக வந்த கர்மத்தின் பலத்தை அனுபவிப்பதற்காக அந்த கர்மம் இவனுடைய ஞானத்தை நல்ல ஸங்கதிகளைக்கவனிக்க வொட்டாமலும் சுருங்கும்படியாகவும் செய்து விட்டது, நல்ல அறிவைக் கெடுக்கிற அந்த கர்மத்தினால், இவனுக்கு தேவன் முதலான உடம்பின் சேர்க்கையும், அந்த உடம்புதான் தான் என்கிற தப்பு எண்ணமும் உண்டாகிறது. பிறகு இந்த எண்ணத்தின் வாஸனையும் அதற்குத் தகுந்த வேலைகளின் வாஸனையும் உண்டாகிறது—மறுபடியும் இதேமாதிரி, வாஸனையால் தப்பு எண்ணமும் அந்த வேலைகளும் உண்டாகின்றன. [15]

ஸ்வ—ஃவவ ஜ்ஞாநவேஷ்வெநவ வ்ருஜிநம் ஸந்தரிஷ்யஸி, ஜ்ஞாநாக்நிஸ் ஸர்வகர்மாணி பஸ்மஸாத்குருதே ததா, ந ஹி ஜ்ஞாநேந ஸத்ருஶம் பவித்ரமிஹ வித்யதே இத்யுக்தம் ஸ்மாரயதி—

ஜ்ஞாநேந து தத³ஜ்ஞாநம் யேஷாம் நாஶிதமாத்மந: ।
தேஷாமாதி³த்யவஜ்ஜ்ஞாநம் ப்ரகாஶயதி தத்பரம் ॥ ॥ ௧௬ ॥

ஏவம் வர்தமாநேஷு ஸர்வேஷ்வாத்மஸு யேஷாமாத்மநாமுக்தலக்ஷணேந ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநேந அஹரஹரப்⁴யாஸாதேயாதிஶயேந நிரதிஶயபவித்ரேண ஜ்ஞாநேந தத்-ஜ்ஞாநாவரணமநாதிகாலப்ரவ்ருத்தாநந்தகர்மஸஞ்சயரூபமஜ்ஞாநம் நாஶிதம், தேஷாம் தத்-ஸ்வாபா⁴விகம் பரம் ஜ்ஞாநமபரிமிதமஸங்குசிதமாதி³த்யவத் ஸர்வம் யதாவஸ்தி²தம் ப்ரகாஶயதி । தேஷாமிதி விநஷ்டாஜ்ஞாநாநாம்

பஹுவசநநிர்தேஶாத் ஆத்மஸ்வரூபபஹுத்வம் 'ந த்வேவாஹம்
ஜாது நாஸம்' இத்யுபக்ரமாவகதம் ஸ்பஷ்டதரமுக்தம்।
ந சேதம் பஹுத்வமௌபாதிகம், விநஷ்டாஜ்ஞாநாநாமுபா
திகந்தாபாவாத்। 'தேஷாமாதித்யவஜ்ஜ்ஞாநம்' இதி வ்யதிரேக
நிர்தேஶாத், ஜ்ஞாநஸ்ய ஸ்வரூபாநுபந்தித்வமுக்தம்।
ஆதித்யத்ருஷ்டாந்தேந ச ஜ்ஞாத்ருஜ்ஞாநயோ: ப்ரபாப்ரபாவதோ
ரிவாவஸ்தாநம் ச। தத ஏவ ஸம்ஸாரதஶாயாம் ஜ்ஞாநஸ்ய க
ர்மணா ஸங்கோசோ மோக்ஷதஶாயாம் விகாஸஶ்சோபபந்ந:॥

அவ— நாலாவது அத்தியாயம் 36, 37, 38-வது சுலோகங்களில் ஆத்மாவின் அறிவானது எல்லா பாபங்களையும் போக்கும் என்று சொன்ன ஸங்கதியை அந்த அறிவின் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிற ஸமயத்தில் நினைப்பு மூட்டுகிறார்—

கர்மத்தால் மயங்குகிற ஜீவன்களுக்குள், நான் சொன்னதனால் உண்டான—ஆத்மாவைப் பற்றின—எவர்களுடைய உண்மையான அறிவு, ஒவ்வொருநாளும் பழக்கம் பண்ணிப் பண்ணி வளர்ந்து, அதனால் அவர்களுடைய அறிவை மறைக்கிற நெடுநாளாகவந்த எல்லையில்லாத கர்மங்களைத் துலைக்கிறதோ, அவர்களுக்கு இயற்கையாக ஏற்பட்டு, இதுவரையில் சுருங்கியிருந்த ஞானம் என்கிற குணமானது அளவில்லாமல் விரிவை யடைந்து, ஸூரியன் வெளிச்சம் எல்லா வஸ்துக்களையும் காட்டுகிறதுபோல், எல்லா வஸ்துக்களையும் உள்ளபடி காண்பிக்கும். (1) சுலோகத்தில் 'எவர்களுடைய அறிவு கர்மத்தைத் துலைக்கிறதோ' என்று ஜீவன்களைப் பலராகச் சொல்லுகையால், 2-வது அத்தியாயம் 12-வது சுலோகத்தில் ஜீவன்கள் பலர் என்று சொன்னது இந்த இடத்தில் மிகவும் நன்றாய்ச் சொல்லப்பட்டது. (2) நாலு பக்கங்களிலும் கண்ணாடி வைத்த ஒரு உள்ளில் ஒருவன் நின்றால், ஒரே புருஷன் கண்ணாடிகளில் பலராகத் தோன்றுகிறான். இங்கு ஜீவன்களைப் பலர் என்று சொன்னது அதுபோலல்ல. உண்மையாகவே பலர். ஏனென்றால் அஜ்ஞானம் போனவர்கள் பலர் என்று சொன்னபடியால் கண்ணாடியில் தோன்றினது போலன்று. (3) 'அவர்களுடைய ஞானம்' என்று சொல்லியிருப்பதால், ஜீவன்களுக்கு

இயற்கையாகவே 'ஞானம்' என்று ஒரு குணம் இருக்கிறதாக ஏற்படுகிறது. (4)'ஸூரியன் வெளிச்சம்போல்' என்று சொன்னதால் ஜீவன் ஸூரியன்போல் என்றும்,ஞானம் அதின்வெளிச்சம்போல் என்றும் ஏற்படுகிறது. (5) ஞானம் வெளிச்சம்போல் இருப்பதால்,ஜீவனுக்குக் கர்மம் இருக்கும் காலத்தில் அதுசுருங்குவதும், கர்மம் அடியோடு போகும்போது, அது எல்லையில்லாத விரிவை யடைவதும் கூடும். 1 [16]

𑌤𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 ।
𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑍂𑌤𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌾𑌃 ॥ ॥௧௭॥

𑌤𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑌃-𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾𑌤𑍍𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌵𑌸𑌾𑌯𑌾𑌃, 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃-𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑌨𑌸𑌃, 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃-𑌤𑌦𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌿𑌰𑌤𑌾𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃-𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌏𑌵𑌮𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑍂𑌤𑌕𑌲𑍍𑌮𑌷𑌾𑌃 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑌿-𑌯𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌸 𑌹𑍍𑌯𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௧௭॥

ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கவேணுமென்று தீர்மானித்து, அந்தப் பார்வையையே மனதால் நினைத்துக் கொண்டு, அதை பழக்கி, அதையே உயர்ந்த பிரயோஜநமென்று நினைக்கிறவர்கள் அப்படிப் பழக்கப்பட்ட அறிவினாலே நெடுநாளாய்வந்த பாபங்கள்போய் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கிறார்கள். பிறகு அந்தப் பார்வை அவர்களுக்கு ஒருக்காலும் போகிறதில்லை. [17]

𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌨𑌯𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇 𑌗𑌵𑌿 𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿 ।
𑌶𑍁𑌨𑌿 𑌚𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌵𑌪𑌾𑌕𑍇 𑌚 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌸𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌿𑌨𑌃 ॥ ॥௧௮॥

𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌵𑌿𑌨𑌯𑌸𑌂𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇, 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑍇, 𑌗𑍋𑌹𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌵𑌶𑍍𑌵𑌪𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌚 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌮𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑍇𑌷𑍁

1. இந்த சுலோகத்தில் ஆத்மாவையுள்ளபடி அறிந்து, பிறகு பக்தியோகத்தைப் பண்ணி, மோக்ஷத்தை யடையும்போது உண்டாகும் அறிவின் விரிவைச் சொல்லுகிறார்.

ஆத்மஸு பண்டி3தா: ஆத்மயாதா2த்ம்யவித3: ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸர்வத்ர ஸமத3ர்ஶிந: விஷமாகாரஸ்து ப்ரக்ருதே:, நாத்மந:, ஆத்மா து ஸர்வத்ர ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸம இதி பஶ்யந்தீத்யர்த2: ॥ ॥௧௮॥

அவ— ஒருவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கும்போது அவன் தோற்றம் எப்படி யிருக்கும்? என்றால் சொல்லுகிறார்—

இப்போது நாம் உலகத்தில் எல்லாரையும் பார்க்கும்போது, இவன் படித்து வணக்கமுள்ள பிராம்மணன், இவன் வெறும் பிராமணன் என்றும், இது பசு, இது யானை என்றும், இது நாய், இவன் நாய்தின்கிறவன் என்றும், அவர்களுடைய உருவங்களைக் கொண்டும், தொழில்களைக்கொண்டும், ஆத்மாக்களை வெவ்வேறாகப் பார்க்கிறோம். ஏனென்றால், உடம்பு என்றும், அதைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவென்றும் இரண்டு இருப்பதாகத் தோன்றவில்லை. இருப்பதாகச் சொல்லுகிறவர்களுக்கும் அவைகள் வேறென்று மனதில் படவில்லை. அதனாலே அந்தந்த ஆத்மாவை அந்தந்த உடம்பாகவே நினைக்கிறோம். தங்களுடைய ஆத்மாவை உள்ளபடிபார்த்து எல்லா உடம்புகளிலும் இருக்கும் ஆத்மாக்கள் இதே மாதிரி, வேற்றுமையெல்லாம் உடம்புகளில் இருப்பது என்று தெளிந்தவர்கள் கீழ்ச்சொல்லிய வஸ்துக்களில் ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறான உடம்புகளைத்தள்ளி, எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே மாதிரி என்று பார்ப்பார்கள். (இப்படிப் பார்க்கிறவனுக்கு யார் என்னபண்ணினாலும் கோபம்வராது.) [18]

இஹைவ தைர்ஜித: ஸர்கோ3 யேஷாம் ஸாம்யே ஸ்தி2தம் மந:।
நிர்தோ3ஷம் ஹி ஸமம் ப்3ரஹ்ம தஸ்மாத்3 ப்3ரஹ்மணி தே ஸ்தி2தா:॥௧௯॥

இஹைவ ஸாத4நாநுஷ்டா2நத3ஶாயாமேவ தை: ஸர்கோ3 ஜித: ஸம்ஸாரோ ஜித:। யேஷாம் உக்தரீத்யா ஸர்வேஷ்வாத்மஸு ஸாம்யே ஸ்தி2தம் மந:। நிர்தோ3ஷம் ஹி ஸமம் ப்3ரஹ்ம ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்க3தோ3ஷவியுக்ததயா ஸமாத்மவஸ்து ஹி ப்3ரஹ்ம। ஆத்மஸாம்யே ஸ்தி2தாஶ்சேத் ப்3ரஹ்மணி ஸ்தி2தா ஏவ தே। ப்3ரஹ்மணி ஸ்தி2திரேவ ஹி ஸம்ஸாரஜய:। ஆத்மஸு ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸாம்யமேவாநுஸந்த3தா4நா முக்தா ஏவேத்யர்த2: ॥ ॥௧௯॥

கீழ்ச்சொன்னபடி, எவர்கள் தம்முடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்த்து, இதேமாதிரிதான் மற்ற ஆத்மாக்களும்-ஆகையால் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஞானஸ்வரூபமாகையாலே ஒரேமாதிரிதான் என்று பார்க்கிறார்களோ, அவர்கள் ஸம்ஸாரத்தில் இருந்தபோதிலும், பிரும்மத்திலிருப்பதால் (பிரும்மத்தைப் பார்ப்பதால்) ஸம்ஸாரத்தை ஜயித்தவர்கள்தான். உடம்பின் சேர்க்கையால் உண்டான பேதங்கள் இல்லாமல் ஒரே மாதிரியான ஜீவன்கள் பிரும்மம். ஜீவன்களை ஒரே மாதிரியாகப் பார்க்கிறவன் பிரும்மத்தைப் பார்க்கிறவன். பிரும்மத்தை உள்ளபடி பார்த்தவனுக்கு ஸம்ஸாரம் கிடையாது. அதாவது— ஜீவன்கள் எல்லாரும் ஞானஸ்வரூபமாகையால் ஒரே மாதிரி என்று பார்க்கிறவர்கள் முக்தர்கள். முக்தர்களுக்கு துக்கம் கிடையாது. இவர்களுக்கும் துக்கம் கிடையாது என்று இவர்களைஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்.

(உலகத்தில் இருக்கும் அநேகவித வேற்றுமைகள் ஆத்மாவில் இருப்பதாகத்தோன்றுகிறபடியால், நமக்கு துக்கங்கள் உண்டாகின்றன. நம்முடைய ஆத்மாவை ஞான ஸ்வரூபமென்று, உள்ளபடி பார்த்து எல்லா ஆத்மாக்களேயும் ஒரேமாதிரியாகப் பார்த்தால், துக்கங்கள் உண்டாகாது. இப்போதே ஸுகம் வரும்' நாளைக்கு ஸுகம் என்பது மட்டுமல்ல. நாளைக்கு உயர்ந்த ஸுகம் வருமென்பதற்கு இதுவே அடையாளம்.) [19]

𑌏𑌵𑌂 — 𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌭𑍂𑌤𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌪𑌾𑌕𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑍁𑌪𑌦𑌿𑌶𑌤𑌿—

𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌨𑍋𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑍇𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍 ।
𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ॥ ॥௨௦॥

𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌾𑌸𑌨𑌯𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍, 𑌤𑌦𑍁𑌭𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌹𑌰𑍍𑌷𑍋𑌦𑍍𑌵𑍇𑌗𑍌 𑌨 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌕𑌥𑌮𑍍? 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃-𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃, 𑌅𑌸𑌂𑌮𑍋𑌹𑌃-𑌅𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑍇𑌣 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌥𑌿

ஸ்தாநதேஶீக்ருத்ய தேஹஸம்மோஹ: - ஸ்திரபுத்தி: । தத் கதம்? ப்ரஹ்மவித் ப்ரஹ்மணி ஸ்தித: - உபதேஶேந ப்ரஹ்மவித் து தஸ்மிந் ப்ரஹ்மண்யப்யாஸயுக்த: | ஏததுக்தம் பவதி - தத்த்வவிதுபதேஶேந ஸ்வரூபயாதாத்ம்யவித்பூத்வா தத்ரைவ யதமாநோ தேஹாத்மாபிமாநம் பரித்யஜ்ய ஸ்திரரூபாத்மாவலோகநப்ரியாநுபவே அஸ்திரே ப்ராக்ருதே ப்ரியாப்ரியே ப்ராப்ய ஹர்ஷோத்வேகௌ ந குர்யாத் - இதி ॥ ॥௨௦॥

அவ— இம்மாதிரி பார்வை உண்டாவதற்குமுன் கர்மயோகம் செய்கிறவன் என்னமாதிரி இருப்பன் என்றால், சொல்லுகிறார்-

இன்னின்ன உடம்பில் இருப்பவனுக்கு இன்னின்னது பிடிக்கும்-இன்னின்னது பிடிக்காது என்று பழைய வாஸனையால் ஏற்பட்டிருக்கிறது. எவன் ஒரு உடம்பிலிருக்கும்போது அந்த உடம்புக்கு ஏற்பட்ட பிடித்த வஸ்துக்களை அடைந்து ஸந்தோஷப்படாமலும், பிடிக்காத வஸ்துக்களை அடைந்து வருத்தப்படாமலும் இருக்கிறானே, அவன் எல்லா ஆத்மாக்களையும் ஒரேமாதிரியாகப் பார்ப்பன். அவனுக்கு வழக்கப்படி ஸந்தோஷமும் வருத்தமும் ஏன் வரவில்லை என்றால், அவன் நிலையாயிருக்கிற ஆத்மாவையே நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான். நிலையில்லாத உடம்பை ஆத்மாவாக நினைக்கவில்லை- இந்த இரண்டும் எப்படி வந்தது என்றால், ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்த பெரியோர்கள் உபதேசத்தினால் ஆத்மாவின் உண்மையைக் கேட்டான். கேட்டு அதன் உண்மையைப் பார்க்கவேணுமென்று பிரயத்தினப்பட்டான். உடம்பே ஆத்மா வென்கிற எண்ணம் போய், நிலையாயிருக்கிற ஆத்மாவைப் பார்ப்பதையே பெரிய பிரயோஜநமாக நினைத்து, அதைப்பழக்கினான். ஆகையாலே, நிலையில்லாத உடம்பைச் சேர்ந்த பிடித்த வஸ்துக்களையும், பிடிக்காத வஸ்துக்களையும் பார்க்கும்போது ஸந்தோஷமுமில்லை, வருத்தமுமில்லை. 1 [20]

---

1. சின்னபுத்தியால் சொல்லுகிறேன். மன்னிக்கவேணும். உண்மையை அறிந்தவர்களேமிகவும் அரிது. அவர்கள் உபதேசத்தைக் கேட்டு உண்மையை அறிகிறவனும் அரிது. அப்படிஅறிந்தாலும், அது வளரு

பாஹ்யஸ்பர்ஶேஷ்வஸக்தாத்மா விந்தத்யாத்மநி யத் ஸுகம் ।
ஸ ப்ரஹ்மயோகயுக்தாத்மா ஸுகமக்ஷயமஶ்நுதே ॥ ॥௨௧॥

அநவரதாப்யாஸேந ப்ராக்ருதேந பாஹ்யஸ்பர்ஶேஷு-ஆத்மவ்யதிரிக்தவிஷயாநுபவேஷு அஸக்தமநா: அந்தராத்மந்யேவ யத் ஸுகம் விந்ததி। ஸ ப்ராக்ருதாப்யாஸம் விஹாய ப்ரஹ்மயோகயுக்தாத்மா - ப்ரஹ்மாப்யாஸயுக்தமநா: ப்ரஹ்மாநுபவரூபம் அக்ஷயம் ஸுகம் ப்ராப்நோதி ॥ ॥௨௧॥

கீழ்ச்சொன்னபடி மற்ற பதார்த்தங்கள் பிடிக்காமையால், எவனுக்கு ஆத்மாவே பிடிக்கிறதோ; அவன் உடம்பைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களின் பழக்கத்தை விட்டு, எப்போதும் மனதால் ஆத்மாவையே நினைத்துப் பழகி, எல்லையில்லாத, அழிவில்லாத ஆத்மாவைப் பார்ப்பதாகிய ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறான். [21]

அவ—ப்ராக்ருதஸ்ய போகஸ்ய ஸுத்யஜதாமாஹ—

யே ஹி ஸம்ஸ்பர்ஶஜா போகா து:கயோநய ஏவ தே ।
ஆத்யந்தவந்த: கௌந்தேய ந தேஷு ரமதே புத: ॥௨௨॥

விஷயேந்த்ரியஸ்பர்ஶஜா: யே போகா: து:கயோநய: து:கோதர்கா:। ஆத்யந்தவந்த:-அல்பகாலவர்திநோ ஹி உபலப்யந்தே। ந தேஷு தத்யாதாத்ம்யவித் ரமதே ॥ ॥௨௨॥

அவ— உடம்பினால் வரும் ஸுகத்தை எளிதாக விடுவதற்கு வழி சொல்லுகிறார்—

இறதற்கு பாடுபடுகிறது வருத்தம். இப்படியிருந்தால், பிடித்த வஸ்துக்களைக் கண்டு ஸந்தோஷமும் பிடிக்காத வஸ்துக்களைக் கண்டு வருத்தமும் என் வராதிருக்கும். இந்த ஸங்கதி நமக்கு வரவில்லையே என்று வந்து இருக்கிறதோ. பெரியோர்களின் உபதேசத்தையும் சாஸ்திரத்தையும் கொண்டு ஜீவன் இருக்க வேண்டிய விதத்தை அறிந்து, ஒருவன் அப்படியில்லாதபோனாலும், அப்படியிருக்கவில்லையே யென்று வருத்தப் படாதபோனால், அவனிடத்தில் பகவானுக்கு எப்படிப் பிரீதி உண்டாகும். அவனுக்கு அவன் ஆசாரியபலத்தால் நல்ல கதி கிடைக்கலாம். அவனுக்கு வருத்தமில்லாமையால், அவனுக்கு பிரபத்தி செய்ய அதிகாரமில்லை, அவனால் சிஷ்யனுக்கு எப்படி ஸுகம் வரும்.

இந்திரியங்கள் விஷயங்களுடன் சேர்ந்து வரும் ஸுகங்கள் வருத்தப்பட்டு வருகின்றன. மேலும் வருத்தத்தைக் கொடுக்கின்றன. நிலையாயும் இருப்பதில்லை—என்று ஒருவன் அறிந்தால், அவைகள் அவனுக்குப் பிடிக்காது. 1 அவைகளை ஸுகமாய் விடலாம். [22]

𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌤𑍀𑌹𑍈𑌵 𑌯𑌃 𑌸𑍋𑌢𑍁𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍍𑌶𑌰𑍀𑌰𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 ।
𑌕𑌾𑌮𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌗𑌂 𑌸 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸 𑌸𑍁𑌖𑍀 𑌨𑌰𑌃 ॥௨௩॥

𑌶𑌰𑍀𑌰𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌗𑌿𑌹𑍈𑌵 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌦𑌶𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌮𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌗𑌂 𑌸𑍋𑌢𑍁𑌂-𑌨𑌿𑌰𑍋𑌦𑍍𑌧𑍁𑌂 𑌯𑌃 𑌶𑌕𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿, 𑌸 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃—𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌾𑌯𑌾𑌹𑌰𑍍𑌹𑌃 । 𑌸 𑌏𑌵 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌵𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌣𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌲𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑍈𑌕𑌸𑍁𑌖𑌸𑍍𑌸𑌂𑌪𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௨௩॥

விஷயங்களை அனுபவித்துவரும் ஸுகத்தில் தோஷங்களைப் பார்த்து, அவைகளில் கொஞ்சமேனும் பிடிமானமில்லாதவனாய், இந்த உடம்புடன் இருந்து ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு பழக்கம் செய்யும்போதே எவன் தன்னுடைய ஆத்மாவை அறிவதில் ஸந்தோஷத்தினால் கெட்ட ஆசையினுடைய வேகத்தையும்

---

1. கண்ணினால் ஒரு வஸ்துவை ஒருவன் பார்க்கிறான். அது கொஞ்சம் விலகிப்போனால் அழுகிறான். பாட்டுக்கேட்கும் போது பாட்டுப்பாடுகிறவன் கொஞ்சம் நிறுத்தினால் விசனப்படுகிறான். நல்ல மாங்காய் ஊறுகாயில் ஒரு துண்டத்தை வாயில் போட்டுக் கொண்டு கடித்து விழுங்குகிறான். உடனே இன்னொரு துண்டத்தை வாயில் போட்டுக் கொள்ளுகிறான். முதல் துண்டத்தைக் கடித்து விழுங்கின ஸுகம் கடிகாரத்தின் ஒரு டிக் காலமிருக்குமா? அந்த மாங்காயைக் கொண்டு வருவதற்கு எவ்வளவோ பிரயாஸம். அதைச் சாப்பிட்ட பிறகு எவ்வளவோ தொந்தரவு. இவைகளை ஒருவன் அறியும் போது, அவனுக்கு அலுப்புவர வேறு உபதேசம் வேண்டுமா? இதை நாம் வாயால் சொல்லுகிறோமே யொழிய நம் மனதில் படவில்லை. ஜன்மாந்தர ஸுக்ருதமும் பெரியவர்களுடைய அனுக்கிரஹமும் வேண்டும். நம்முடைய கவனிப்பு மாத்திரம் போதாது.

கோபத்தின் 1வேகத்தையும் தடுக்குகிறானோ, அவன்தான் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்குத் தகுந்தவன். அவன்தான் இந்த உடம்பு போனவுடனேயே ஆத்மாவைப்பார்ப்பதென்கிற ஒரே ஸுகத்தை அடைகிறான். [23]

𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌃𑌸𑍁𑌖𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌰𑌾𑌮𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌯𑌃 ।
𑌸 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑍋𑌽𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥௨௪॥

𑌯𑍋 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌯 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌸𑍁𑌖𑌃-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑍈𑌕𑌸𑍁𑌖𑌃, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌰𑌾𑌮𑌃 - 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌕𑍋𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑍈𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌸𑍁𑌖𑌵𑌰𑍍𑌧𑌕𑍋 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸 𑌤𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃 । 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌃-𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌕𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋 𑌯𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌸 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑍋 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌮𑍍-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 ॥ ॥௨௪॥

ஆத்மாவைத் தவிர, மற்ற எல்லா விஷயங்களுடைய அனுபவத்தை விட்டு, ஆத்மாவை நினைத்தே எவன் ஸுகப்படுகிறானோ, எவனுக்கு ஆத்மாவே அநேக ஸுகங்களைக் கொடுக்கக் கூடிய உயர்ந்த 2 தோட்டம்போல் இருக்கிறதோ, எவனுக்கு எப்போதும் ஆத்மா 3 ஒன்றே தோன்றுகிறதோ, அவன் ஆத்மாவாக

1. வேகமாவது யோஜிக்காமல் தடுக்கமுடியாதபடி செய்கிற வேலை. கெட்ட ஆசையின் வேகமென்பது—தகாத விஷயத்தை நினைப்பது, இளப்பமான பேச்சுகளைப்பேசுவது, ராஜாவின் அந்தப்புரத்தில் பிரவேசிப்பது-இவை முதலானவைகள். கோபத்தினுடைய வேகமாவது—பிறருக்கு வருத்தம் உண்டுபண்ணக்கூடிய வேலையை எண்ணுவது, கடுமையாய்ப் பேசுவது, அடிப்பது முதலானவைகள்.

2. தோட்டமானது, நிழல், தளிர், பூ, பழம், இவை முதலானவைகளால் ஒருவனுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கிறது. அதுபோல, ஆத்மாவானது தன்னுடைய ஞானம், ஆனந்தம் முதலான குணங்களால் ஸந்தோஷத்தை வளர்க்கிறது.

3. உலகத்தில் ஒருவன் சாதத்தை ஒரு இடத்தில் வைத்துக்கொண்டு, தண்ணீர், ஊறுகாய் இவைகளுடன் சாப்பிடுகிறான். ஆத்மாவை அனுபவிக்கிறவனுக்கு அப்படி யல்ல. அவனுக்கு ஆத்மாவே சோறு, ஆத்மாவே இடம், ஆத்மாவே தண்ணீரும் ஊறுகாயும். ஆத்மாவென்கிற ஒரு வஸ்துவே அவனுக்கு எல்லாமாக இருக்கிறது.

1 ஆகி, ஆத்மாவை அனுபவிக்கிற ஸுகத்தை அடைகிறான். [24]

லபந்தே ப்ரஹ்மநிர்வாணம்ருஷய: க்ஷீணகல்மஷா: |
ச்சிந்நத்வைதா யதாத்மாந: ஸர்வபூதஹிதே ரதா: ||௨௫||

ச்சிந்நத்வைதா: ஶீதோஷ்ணாதித்வந்த்வைர்விமுக்தா: யதாத்மாந:- ஆத்மந்யேவ நியமிதமநஸ:, ஸர்வபூதஹிதே ரதா: ஆத்மவத்ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் ஹிதேஷ்வேவ நிரதா:, ருஷய:- த்ரஷ்டார: ஆத்மாவலோகநபரா:| ய ஏவம்பூதாஸ்தே க்ஷீணாஶேஷாத்மப்ராப்திவிரோதிகல்மஷா: ப்ரஹ்மநிர்வாணம் லபந்தே || ||௨௫||

குளிர், வெய்யில் முதலான தொந்தரவுகளை ஜயித்து, மனதை ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற இடங்களில் போகாமல் அடக்கி, 2 எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அனுகூலமானதைச் செய்வதில் ஆசையோடு, எவர்கள் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறார்களோ, அவர்களுக்கு ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு இடைஞ்சலான எல்லா பாபங்களும் போய், அவர்கள் ஆத்மாவைப் பார்த்து ஸுகத்தை அனுபவிக்கிறார்கள். [25]

அத —உக்தகுணாநாம் ப்ரஹ்மப்ராப்திரத்யந்தஸுகரேத்யாஹ—
காமக்ரோதவியுக்தாநாம் யதீநாம் யதசேதஸாம் |
அபிதோ ப்ரஹ்மநிர்வாணம் வர்த்ததே விதிதாத்மநாம் || ||௨௬||

காமக்ரோதவியுக்தாநாம் யதீநாம்-யதநஶீலாநாம், யதசேதஸாம்-நியமிதமநஸாம் விதிதாத்மநாம், ப்ரஹ்மநிர்வாணம் அபிதோ வர்த்ததே ஏவம்பூதாநாம் ஹஸ்தஸ்தம் ப்ரஹ்மநிர்வாணமித்யர்த: || ||௨௬||

1. ஆத்மாவை அனுபவிப்பதற்குமுன் உடம்பாயிருந்தான். இப்போது ஆத்மாவாக ஆய்விடுகிறான். அதாவது, தன்னை முன்பு உடம்பாக நினைத்திருந்தான். இப்போது ஞான ஸ்வரூபனாக ஆத்மாவை நினைக்கிறான்.

2. 'எல்லாப்பிராணிகளுக்கும்' என்று தன்னைச் சேர்த்துச் சொன்னது—ஒருவன் தனக்கு எப்படி அனுகூலத்தையே செய்வனோ, அப்படியே மற்றவர்களுக்கும் செய்யவேணுமென்று காட்டுவதற்காக.

அவ— கீழ்ச்சொன்ன 1 குணம் உள்ளவர்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப் பிரயாஸம் இல்லாமல் உள்ளபடி பார்க்கிறார்கள்—

2. ஆசையும், கோபமும் இல்லாமல், ஆத்மாவை உள்ளபடி அறியவேணுமென்று 3 பிரயத்தனப்பட்டு, ஆத்மாவில் 4 எல்லாவித ஸுகங்களுமிருப்பதாக எண்ணி, இதர விஷயங்களில் 5 தோஷங்களைப் பார்த்து, மனதை ஜயிக்கிறவர்களுக்கு ஆத்மாவைப்பார்ப்பதனால் வரும் ஸுகம் அவர்களைச் சுற்றிலும் இருக்கிறது. அதாவது அவர்கள் 6 கையிலிருக்கிறது. [26]

अव—उक्तं कर्मयोगं स्वलक्ष्यभूतयोगशिरस्कमुपसंहरति—

स्पर्शान् कृत्वा बहिर्बाह्यांश्चक्षुश्चैवान्तरे भ्रुवोः । प्राणापानौ समौ कृत्वा नासाभ्यन्तरचारिणौ ॥ ॥௨௭॥

यतेन्द्रियमनोबुद्धिर्मुनिर्मोक्षपरायणः ।
विगतेच्छाभयक्रोधो यः सदा मुक्त एव सः ॥ ॥௨௮॥

---

1. இந்த குணங்களாவன:— 1. பிடித்த வஸ்துவினால் ஸந்தோஷமும், பிடிக்காத வஸ்துவினால் வருத்தமும் இல்லாமை. 2. ஆத்மாவைத்தவிர வேறு வஸ்துக்களில் ஆசையில்லாமை. 3. ஆத்மாவைத் தவிர, வேறு வஸ்துக்களை அனுபவித்து வரும் ஸுகத்தில் இருக்கும் கெடுதிகளை நினைக்கை. 4. ஆத்மாவையே எல்லாவிதமான இன்பமான வஸ்துக்களாக நினைப்பது. 5. ஆசையின் வேகத்தையும், கோபத்தின் வேகத்தையும் தடுப்பது. 6. எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் அனுகூலத்தையே செய்ய ஆசைப்படுவது. இவைகளில் 6-வது குணமானது எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரேமாதிரி என்கிற பார்வைக்கு மிகவும் உயர்ந்த ஸாதநம். இந்தப் பார்வை துளி வந்தால் இந்தக்குணம் வரும். அதால் இந்தப் பார்வை வளரும்.

2. இது 23-வது சுலோகத்தின் பொருள்.

3. இது 20, 21-வது சுலோகங்களின் பொருள்.

4. இது 24-வது சுலோகத்தின் பொருள்.

5. இது 22-வது சுலோகத்தின் பொருள்.

6. கையிலே ஒரு கழியை வைத்துக் கொண்டு அதினாலே மரத்திலிருந்து பறிக்க வேண்டிய பழம் போலன்று, கையிலேயே இருக்கிறது.

பாஹ்யாந் விஷயாந் ஸ்பர்ஶாந் பஹிஃ க்ருத்வா-பாஹ்யேந்த்ரியவ்யாபாரம் ஸர்வமுபஸம்ஹ்ருத்ய, யோகயோக்யாஸநே ருஜுகாய உபவிஶ்ய சக்ஷுஷீ ப்ருவோரந்தரே-நாஸாக்ரே விந்யஸ்ய, நாஸாப்யந்தரசாரிணௌ ப்ராணாபாநௌ ஸமௌ க்ருத்வா-ஆத்மாவலோகநாதந்யத்ர ப்ரவ்ருத்த்யநர்ஹேந்த்ரியமநோபுத்திஃ, தத ஏவ விகதேச்சாபயக்ரோதஃ மோக்ஷபராயணஃ-மோக்ஷைகப்ரயோஜநஃ, முநிஃ-ஆத்மாவலோகநஶீலஃ, யஃ, ஸ ஸாத்யதஶாயாமிவ ஸாதநதஶாயாமபி முக்த ஏவ இத்யர்தஃ ॥ ॥உஎ-உஅ॥

அவ— கர்ம யோகம் செய்தபிறகு ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம் என்று சொல்லி, கர்ம யோகத்தைப் பற்றின உபதேசத்தை முடிக்கிறார்—

கண் முதலான இந்திரியங்களை விஷயங்களில் விடாமல் தடுத்து, தியானம் பண்ணத் தகுந்த 1 ஆஸனத்தில் உடம்பை வளைக்காமல் உட்கார்ந்து, 2 கண்களை மூக்கு நுனியில் வைத்து, வெளியே வருகிற காற்றையும், உள்ளே போகிற காற்றையும், (பிராணனையும், அபானனையும்) 3 ஸமமாய்ப் பண்ணி, ஆத்மாவைப் பார்ப்பது தவிர வேறு விஷயங்களில் 4 இந்திரியங்களும், மனதும்

1. இது 6-வது அத்தியாயம் 11-வது சுலோகத்திலும் 13-வது சுலோகத்திலும் சொல்லப் போவதை நினைத்து சொல்லப்பட்டது.

2. சுலோகத்தில் "கண்ணை இரண்டு புருவங்களின் நடுவில் நிறுத்தி" என்று சொல்லியிருந்த போதிலும், 6-வது அத்தியாயம் 13-வது சுலோகத்தில் மூக்கைப் பார்த்துக் கொண்டு என்று சொல்லி யிருப்பதனாலே இப்படி சொல்லப்பட்டது.

3. 'ஸமமாய்ப் பண்ணி' என்பது ஒரேஇடத்தில் ஒரேவேலையுள்ளதாகப் பண்ணி என்றுபொருள் அன்று. ஒரேமாதிரி போகும்படி பண்ணி என்றுபொருள். அதாவது எப்படிமூச்சு வெளியேவருகிறதோ அப்படி மூச்சு உள்ளேபோகவேண்டியதென்று பொருள்.

4. 'இந்திரியங்களை விஷயங்களில் விடாமல்தடுத்து' என்பது விஷயங்களைத் தொட ஆரம்பித்ததைகளைத் தடுப்பது. இங்கே "போகாதபடி பண்ணி" என்பது அதினுடைய பலனைப் தன்னடையே விஷயங்களில் போகாததைச்சொன்னபடி. ஆகையினாலே ஒரேஸங்கதியை இரண்டு தடவை சொன்ன தோஷமில்லை.

எண்ணமும், போகாதபடி பண்ணி, அதனாலேயே ஆசையும், பயமும், கோபமும் போய், ஆத்மாவைப் பார்ப்பதையே பிரயோஜனமாக நினைத்து, எவன் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு பழக்கம் பண்ணுகிறானோ, அவன் எப்போதும் ஸம்ஸாரத்தால் விடப்பட்டவனே. அதாவது ஆத்மாவைப் பார்க்கிறபோதும், ஆத்மாவைப் பார்க்கப் பழக்குகிறபோதும், எப்போதும் துக்கப்படாதவன். [27—28]

உக்தஸ்ய நித்யநைமித்திககர்மேதிகர்தவ்யதாகஸ்ய கர்மயோகஸ்ய யோகசிரஸ்கஸ்ய ஸுகரதாமாஹ —

போக்தாரம் யஜ்ஞதபஸாம் ஸர்வலோகமஹேச்வரம் ।
ஸுஹ்ருதம் ஸர்வபூதாநாம் ஜ்ஞாத்வா மாம் சாந்திம்ருச்சதி ॥

யஜ்ஞதபஸாம் போக்தாரம் ஸர்வலோகமஹேச்வரம் ஸர்வபூதாநாம் ஸுஹ்ருதம் மாம் ஜ்ஞாத்வா சாந்திம்ருச்சதி-கர்மயோககரண ஏவ ஸுகம்ருச்சதி । ஸர்வலோகமஹேச்வரம்-ஸர்வேஷாம் லோகேச்வராணாமபீச்வரம் । "தமீச்வராணாம் பரமம் மஹேச்வரம்" இதி ஹி ச்ரூயதே । மாம் ஸர்வலோகமஹேச்வரம் ஸர்வஸுஹ்ருதம் ஜ்ஞாத்வா மதாராதநரூபஃ கர்மயோக இதி ஸுகேந தத்ர ப்ரவர்த்தத இத்யர்த்தஃ । ஸுஹ்ருத ஆராதநாய ஹி ஸர்வே ப்ரயதந்தே ॥ ॥௨௯॥

இதி ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசிதே ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யே பஞ்சமோऽத்யாயஃ ।

அவ— கீழ்ச்சொன்ன கர்ம யோகத்தை பிரயாஸமில்லாமல் செய்வதற்கு வழியைச் சொல்லுகிறார்—

உலகத்தில் செய்யப்பட்ட எல்லா யக்ஞங்களாலும், தபஸ்ஸுகளாலும் நான்தான் ஸந்தோஷத்தை யடைகிறவன். நான்தான எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹாராஜா. எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் க்ஷேமத்தை நினைக்கிறவனும் நானே. இப்படி என்னை ஒருவன் நினைத்து கர்ம யோகத்தைச் செய்தால், அதாவது கர்ம யோகத்தைச் செய்யும்போது என்னை இந்தமாதிரி நினைத்தால் அதைக் கொஞ்சங்கூட வருத்தமில்லாமல் ஸந்தோஷத்துடன் செய்வன். மிகவும் இன்பமான மாப்பிள்ளை வீட்டிற்கு வந்தால், எவ்வளவு வேலைகளைச் செய்தாலும் மாமியாருக்கு வருத்தமிராது. பரமஸந்தோஷமாக இருக்கும். அதுபோல.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

श्रीमते रामानुजाय नमः ॥

षष्ठोऽध्यायः ॥

——:0:——

श्रीभगवानुवाच—

अनाश्रितः कर्मफलं कार्यं कर्म करोति यः ।
स संन्यासी च योगी च न निरग्निर्न चाक्रियः ॥ ॥१॥

उक्तः कर्मयोगः सपरिकरः । इदानीं ज्ञानयोगकर्मयोगसाध्यात्मावलोकनरूपयोगाभ्यासविधिरुच्यते । तत्र कर्मयोगस्य निरपेक्षयोगसाधनत्वं द्रढयितुं ज्ञानाकारः कर्मयोगो योगशिरस्कोऽनूद्यते ।

कर्मफलं-स्वर्गादिकम् अनाश्रितः-कार्यं-कर्मानुष्ठानमेव कार्यं, सर्वात्मना अस्मत्सुहृद्भूतपरमपुरुषाराधनरूपतया कर्मैव मम प्रयोजनं-न तत्साध्यं किञ्चिदिति यः कर्म करोति । स संन्यासी च-ज्ञानयोगनिष्ठश्च, योगी च-कर्मयोगनिष्ठश्च-आत्मावलोकनरूपयोगसाधनभूतोभयनिष्ठ इत्यर्थः । न निरग्निर्न चाक्रियः-न चोदितयज्ञादिकर्मस्वप्रवृत्तः न च केवलज्ञाननिष्ठः, तस्य हि ज्ञाननिष्ठैव, कर्मयोगनिष्ठस्य तदुभयमस्तीत्यभिप्रायः ॥ ॥१॥

அவ— அங்கங்களுடன் கர்மயோகம் சொல்லப்பட்டது. ஞான யோகத்தினாலும், கர்ம யோகத்தினாலும் வரக்கூடிய ஆத்மாவின் பார்வையைப் பழக்கும் வழியை இந்த அத்தியாயத்தில் சொல்லுகிறார். முதலில் ஞான யோகத்தின் உதவியில்லாமலே, கர்ம யோகம் ஆத்மாவின் பார்வையை உண்டுபண்ணும் என்கிற விஷயத்தை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, அது ஞான ரூபமாயிருக்கிறதென்றும், முடிவில் ஆத்மாவின் பார்வையைக் கொடுக்குமென்றும் முன் சொன்னதையே சொல்லுகிறார்—

கர்மங்களுக்கு ஏற்பட்ட ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களில் ஆசையை விட்டு, நமக்கு மிகவும் வேண்டியவரான பகவானுக்குப்

பிரீதியை உண்டாக்குவதால் கர்மங்களே நமக்குப் பிரயோஜநம், வேறு ஒன்றும் வேண்டாம் என்று நினைத்து, எவன் ஸந்தோஷத்துடன் கர்மங்களைச் செய்கிறானோ, அவன் ஞான யோகத்தையும், கர்ம யோகத்தையும், இரண்டையும் செய்கிறவன். யக்ஞம் முதலான கர்மங்களைச் செய்யாத ஞான யோகக்காரன் அப்படியல்ல. அவனுக்கு ஞான யோகம் ஒன்றுதான். [1]

அவ—உக்தலக்ஷணகர்மயோகே ஜ்ஞாநவ்யாப்திமாஹ—

யம் ஸந்ந்யாஸமிதி ப்ராஹுர்யோகம் தம் வித்தி பாண்டவ ।
ந ஹ்யஸந்ந்யஸ்தஸங்கல்போ யோகீ பவதி கஶ்சந ॥ ॥௨॥

யம் ஸந்ந்யாஸ இதி ஜ்ஞாநயோக இதி ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநமிதி ப்ராஹு: தம் கர்மயோகமேவ வித்தி। ததுபபாதயதி—ந ஹ்யஸந்ந்யஸ்தஸங்கல்போ யோகீ பவதி கஶ்சநேதி । ஆத்மயாதாத்ம்யாநுஸந்தாநேந அநாத்மநி ப்ரக்ருதாவாத்மஸங்கல்ப: ஸந்ந்யஸ்த: யேந ஸ ஸந்ந்யஸ்தஸங்கல்ப:, அநேவம்பூத: அஸந்ந்யஸ்தஸங்கல்ப: । ந ஹ்யாத்மநிஷ்டே கர்மயோகிஷு அநேவம்பூத: கஶ்சந கர்மயோகீ பவதி । "யஸ்ய ஸர்வே ஸமாரம்பா: காமஸங்கல்பவர்ஜிதா:" இதி ஹ்யுக்தம் ॥௨॥

கர்ம யோகத்தை ஞான யோகமென்றே நினை—அதாவது ஞான யோகமென்பது ஆத்மாவின் உண்மையான அறிவு. அது கர்ம யோகத்திலும் இருக்கிறது. ஆத்மாவின் உண்மையை அறியாமல், அதாவது—ஆத்மாவே உடம்பு என்கிற எண்ணத்தை விடாமல், ஒருவனும் கர்ம யோகம் செய்ய முடியாது. இந்த ஸங்கதி 4-வது அத்தியாயம் 19-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. [2]

அவ—கர்மயோகஸ்யாப்ரமாதேந யோகம் ஸாதயதீத்யாஹ—

ஆருருக்ஷோர்முநேர்யோகம் கர்ம காரணமுச்யதே ।
யோகாரூடஸ்ய தஸ்யைவ ஶம: காரணமுச்யதே ॥ ॥௩॥

யோகம்-ஆத்மாவலோகநம் ப்ராப்துமிச்சோர்முமுக்ஷோ:

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗 𑌏𑌵 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌰𑍂𑌢𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌮𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌯𑌾𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌰𑍂𑌪𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௩॥

அவ— கர்ம யோகம் பண்ணிஞல்தான் தொந்தரவு இல்லாமல் ஆத்மாவைப் பார்க்கலாம். அது முழுக்க நடக்கும் என்று சொல்லுகிறார்—

ஆத்மாவைப் பார்க்க வேணுமென்று ஆசைப்படுகிற [1] ஏறவேணுமென்று நினைக்கிறவனுக்கு கர்ம யோகம்தான் செய்ய வேண்டும். ஏறினவனுக்கு ஆத்மாவைப் பார்ப்பதால் கர்மம் வேண்டாம். ஆகையால் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவரையில் கர்மம் செய்ய வேண்டியது. [3]

𑌅𑌵—𑌕𑌦𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹—

𑌯𑌦𑌾 𑌹𑌿 𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌨𑍁𑌷𑌜𑍍𑌜𑌤𑍇।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌰𑍂𑌢𑌸𑍍𑌤𑌦𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௪॥

𑌯𑌦𑌾𑌯𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌤𑍁 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌕𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌷𑍁, 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌨𑌾𑌨𑍁𑌷𑌜𑍍𑌜𑌤𑍇-𑌨 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌮𑌰𑍍𑌹𑌤𑌿। 𑌤𑌦𑌾 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍀 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌰𑍂𑌢 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌰𑍁𑌰𑍁𑌕𑍍𑌷𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑌨𑍁𑌷𑌙𑍍𑌗𑌾𑌵𑌹𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌦𑌨𑌨𑍁𑌷𑌙𑍍𑌗𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌰𑍂𑌪𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗 𑌏𑌵 𑌯𑍋𑌗𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍, 𑌅𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌨𑌨𑍁𑌷𑌙𑍍𑌗𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌮𑍇𑌵𑌾𑌰𑍁𑌰𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥ ॥௪॥

---

1. இதே ஸங்கதி 3-வது அத்தியாயம் 17-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகத்தில் "ஏறவேணுமென்று நினைக்கிறவன்" என்றும். "ஏறினவன்" என்றும் பொருளுள்ள இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. ஏறினவன் என்பவன் எப்போதும் ஆத்மாவையே பார்த்துக் கொண்டிருப்பதால் எதிரில் என்ன நின்றாலும் அவனுக்குத் தோன்றாது. ஆகையால் அவனுக்குக் கர்மம் வேண்டாம். ஏறவேணுமென்று நினைக்கிறவன் கர்மத்தைத்தான் செய்யவேண்டும்.

அவ—எப்போது ஏறினவன் ஆகிறான் என்றால் சொல்லு கிறார்—

எப்போதும் ஒருவன் ஆத்மா ஒன்றையே பார்த்துக்கொண் டிருப்பதால், அதைக்காட்டிலும் வேறான விஷயங்களை அனுப விப்பதிலும், அதற்கு வேண்டிய வேலைகளிலும், எவனுடைய இந்திரியங்கள் தாமாகவே செல்லாதோ, அப்போது அவன் உட ம்புதான் ஆத்மா என்கிற எண்ணத்தை அடியோடு விட்டு, "ஆத் மாவைப்பார்க்கிறவன் (ஏறினவன்)" என்று சொல்லப்படுகிறான். ஆகையால் ஏறுகிறவனுடைய இந்திரியங்கள் விஷயங்களில் போக த்தகுந்தவைகளாய் இருக்கிறபடியால், விஷயங்களில் இந்திரியங் கள் போகாதிருப்பதைப் பழக்குவதாகிய கர்மயோகத்தைத்தான் அவன் செய்யவேண்டியது. (4)

ஸவ—தஜெவாஹ—

உஃரெஷாத்நாzzத்ாநம் நாத்ாநவஸாஷயெசு ।
ஆடூெதூவ ஹாத்நோ வந்ூரா வெதூவ ரிவஷாத்நஃ॥௫॥

ஆத்நா உநஸா-விஷயாநந்ஷக்ஷூந உநஸா ஆத்ாந உூஸரெசு। தவீவரீ தந உநஸா ஆத்ாநம் நாவஸாஷயெசு। ஆடூெதூவ-உநவஷவ ஹாத்நோ வஂயுஃ, தஜெவாத்நோ ரிவுஃ॥ ॥௫॥

அவ—கீழ் இரண்டு சுலோகங்களில் சொன்ன அர்த்தத்தை விரித்துச்சொல்லுகிறார்—

மனதை ஆத்மாவைத்தவிர வேறு விஷயங்களில் போகவிடா மல் அடக்கி, ஆத்மாவையே பார்க்கும்படி செய்து, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி, ஆத்மாவுக்கு க்ஷேமத்தை உண்டுபண்ணவேண்டும். மன தை அடக்காமல் ஆத்மாவைக்கெடுக்கக்கூடாது. ஆத்மாவிற்கு மன து தான் பந்து (உறவு). மற்ற பந்துக்கள் நல்லதைக்கெடுத்தாலும் மனது ஸரியாக இருந்தால், அவர்களால் கெடுக்க முடியாது. ஆத் மாவிற்கு மனது தான் சத்துரு. மற்ற சத்துருக்கள் நல்லதைச் சொன்னாலும், மனது கெடுதலாயிருந்தால், அவர்களால் அனுகூல மில்லை. [5]

[illegible] ||௬||

[illegible] ||௬||

எவனால் மனது விஷயங்களில் போகாமல் தடுக்கப்படுகிறதோ, அந்த மனது அவனுக்குத்துணை. எந்த மனது எவனால் தடுக்கப்படவில்லையோ, அவனுக்கு அது சத்துருபோல் ஆத்மாவின் க்ஷேமத்தைக்கெடுக்கிறது. [6]

[illegible]—

[illegible] |
[illegible] ||எ||

[illegible] || ||எ||

அவ—ஆத்மாவைத் தியானம் பண்ண ஆரம்பிப்பதற்குத் தகுந்த இருப்பைச் சொல்லுகிறர்—

எப்போது குளிரையும், சூட்டையும், ஸுகத்தையும், துக்கத்தையும் அனுபவிக்கும்போதும், ஒருவன் தன்னைப்பெருமைப் படுத்துகிறபோதும், அவமானம் பண்ணுகிறபோதும், எவனுக்கு மனது கலங்காமல் இருக்கிறதோ, எவன் கண் முதலான இந்திரி

யங்களை வெளியில் விடாமல் இருக்கிறானோ, அப்போது அவன் ஆத்மாவைத் தியானம் பண்ணத்தகுந்தவன்.

சுலோகத்தில் பரமாத்மா என்கிற சொல் இருக்கிறது. அதற்கு ஜீவாத்மா என்றுதான் பொருள். முன்னே உடம்போடு சேர்ந்திருப்பதால் தன்னை உடம்பாகவே எண்ணினான். இப்போது உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாகத் தன்னை எண்ணியிருப்பதால், அவன் (பரமாத்மா) உயர்ந்த ஆத்மாவாகச் சொல்லப்படுகிறான். [7]

ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநத்ருப்தாத்மா கூடஸ்தோ விஜிதேந்த்ரிய: |
யுக்த இத்யுச்யதே யோகீ ஸமலோஷ்டாச்மகாஞ்சந: || ||8||

ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநத்ருப்தாத்மா- ஆத்மஸ்வரூபவிஷயேண ஜ்ஞாநேந தஸ்ய ச ப்ரக்ருதிவிஸஜாதீயாகாரவிஷயேண ஜ்ஞாநேந ச த்ருப்தமநா: | கூடஸ்த:-தேவாத்யவஸ்தாஸு ஸர்வஸாதாரண ஜ்ஞாநைகாகாராத்மநி ஸ்தித: | தத ஏவ விஜிதேந்த்ரிய: ஸமலோஷ்டாச்மகாஞ்சந:-ப்ரக்ருதிவிவிக்தஸ்வரூபநிஷ்டதயா ப்ராக்ருதவஸ்துவிசேஷேஷு போக்யத்வாபாவாத் லோஷ்டாச்மகாஞ்சநேஷு ஸமப்ரயோஜநோ ய: கர்மயோகீ ஸ யுக்த இத்யுச்யதே | ஆத்மாவலோகநரூபயோகாப்யாஸார்ஹ இத்யுச்யதே | ||8||

எவன் பொதுவாய் ஆத்மா என்று ஒன்று இருக்கிறது என்றும், உடம்பிற்கும் அதற்கும் வேறுபாடு இருக்கிறதென்றும், அறிந்து அதனால் ஸந்தோஷத்தையடைந்து, அனேக விதமான உடம்புகளில் ஆத்மா இருந்தபோதிலும், எல்லாவற்றிலும் ஞான ஸ்வரூபமாய், ஒரே மாதிரியாய் ஆத்மா இருக்கிறதென்று தீர்மானித்து, அந்த எண்ணம் உறுதியாய் இருப்பதால், இந்திரியங்களை ஜயித்து, உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவை எப்போதும் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறபடியினால், உலகத்திலுள்ள மற்ற வஸ்துக்களில் பிரீதி இல்லாமையால்1 தங்கத்தையும் ஓட்டுச்

1. ஓட்டுச்சல்லிக்கும், கருங்கல்சல்லிக்கும் வித்தியாஸம் இருந்தபோதிலும் இரண்டையும் ஒரேமாதிரி எப்படி அலக்ஷ்யம் பண்ணுகிறார்களோ, அதேமாதிரி கருங்கல்லுக்கும் தங்கத்திற்கும் வித்தியாஸ

கல்லையும், கருங்கல்லையும் ஒரே மாதிரியாய் நினைக்கிறானோ, அவன் ஆத்மாவின் பார்வையைப் பழக்கம் பண்ணத்(தியானம் பண்ண) தகுந்தவனென்று சொல்லப்படுகிறான். [8]

𑌜॰ — 𑌤𑌥𑌾𑌚 —

𑌸𑍁𑌹𑍃𑌨𑍍𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌯𑍁𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌯𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌷𑍁 ।
𑌸𑌾𑌧𑍁𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌚 𑌪𑌾𑌪𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌮𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥௯॥

𑌵𑌯𑍋𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌨𑌙𑍍𑌗𑍀𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍍𑌵𑌹𑌿𑌤𑍈𑌷𑌿𑌣𑌃 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌦𑌃 । 𑌸𑌵𑌯𑌸𑍋 𑌹𑌿𑌤𑍈𑌷𑌿𑌣𑍋 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 । 𑌅𑌰𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑍋𑌽𑌨𑌰𑍍𑌥𑍇𑌚𑍍𑌛𑌵𑌃 । 𑌉𑌭𑌯𑌹𑍇𑌤𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑍁𑌭𑌯𑌰𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌉𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑌾𑌃 । 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌤 𑌏𑌵𑍋𑌭𑌯𑌰𑌹𑌿𑌤𑌾 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌃 । 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌤 𑌏𑌵𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑍇𑌚𑍍𑌛𑌵𑍋 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌯𑌾𑌃 । 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌤 𑌏𑌵 𑌹𑌿𑌤𑍈𑌷𑌿𑌣𑍋 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌵𑌃 । 𑌸𑌾𑌧𑌵𑍋 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌶𑍀𑌲𑌾𑌃 । 𑌪𑌾𑌪𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌶𑍀𑌲𑌾𑌃 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑍈𑌕𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌨𑍍𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌭𑌾𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌮𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋𑌗𑌾𑌰𑍍𑌹𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௯॥

1உலகத்தில் ஒருவனுக்கு ஜனங்களில் சிலர்வேண்டியவர்கள் என்றும், சிலர் வேண்டாதவர்கள் என்றும், சிலர் இரண்டுமில்

மிருக்தபோதிலும், இவை யிரண்டையும் ஒரேமாதிரி அலக்ஷியம்பண்ணுகிறான். அவைகளில் எதினாலும் அவனுக்குப் பிரயோஜனமில்லை. பிரயோஜநமில்லாமையில்அவைகளெல்லாம்அவனுக்குஸமமாயிருக்கின்றன.

1. உலோகத்தில் வேண்டியவர்களை ஸுஹ்ருத்—மித்ர—பந்து—என்கிற மூன்று சொற்களால் சொல்லியிருக்கிறது. இவர்களில் பந்துக்கள்—தகப்பனார் முதலானவர்கள். மித்திரன்—ஸமான வயதுள்ள வேண்டியவன். ஸுஹ்ருத் என்பவன் ஸமமானவயஸில்லாத க்ஷேமத்தையே நினைக்கிறவன். வேண்டாதவர்களை 'அரி, த்வேஷ்ய' என்கிற சொற்களாலே சொல்லியிருக்கிறது. பந்து என்ற சொல்லுடன் சேர்த்துச்சொல்லியிருப்பதினாலே,'த்வேஷ்ய' என்றசொல் பிறப்பாலேவிரோதியைச்சொல்லுகிறது. 'அரி' என்கிற சொல்லானது ஒரு காரணத்தினாலே விரோதியாயிருக்கிறவனைச் சொல்லுகிறது. 'உதாஸீந' என்பவர்கள் ஸ்நேஹத்திற்கும் த்வேஷத்திற்கும் காரணமில்லாததால் இரண்டும் இல்லாதவர்கள். மத்யஸ்த என்கிற சொல்லானது பிறப்பினாலே இரண்டும் இல்லாதவர்களைச் சொல்லுகிறது.

லாதவர்கள் என்றும் மூன்று விதமாய்த்தோன்றுகிருர்கள். இது வும் தவிர, பொதுவாய் ஜனங்கள் நல்லவர்கள் என்றும், பொல் லாதவர்கள் என்றும் இரு வகை. எவன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்க்கவேணுமென்று ஆசைப்படுகிருனே, அவனுக்கு கீழ்சொன்ன பிரிவுள்ளவர்களால் லாபமுமில்லை, நஷ்டமுமில் லை. அதனுல் அவர்களிடத்தில் பிரீதியுமில்லை. துவேஷமுமில்லை. அவனுக்கு ஒருவராலும் பிரயோஜனம்இல்லாதபடியால், அவர்கள் எல்லாரும் ஒரேமாதிரியாய்த் தோன்றுகிருர்கள். 1 [9]

யோகீ யுஞ்ஜீத ஸததமாத்மாநம் ரஹஸி ஸ்தித꞉।
ஏகாகீ யதசித்தாத்மா நிராஶீரபரிக்³ரஹ꞉॥ ॥௧௦॥

யோகீ-உக்தப்ரகாரகர்மயோகநிஷ்ட²꞉, ஸததம்-அஹரஹ யோகாகாலெ ஆத்மாநம் யுஞ்ஜீத-ஆத்மாநம் யுக்தம் குர்வீத, ஸ்வத³ர்ஶநநிஷ்ட²ம் குர்வீதெத்யர்த²꞉। ரஹஸி ஜநவர்ஜிதெ நி꞉ஶப்³தே³ தே³ஶெ ஸ்தித꞉। ஏகாகீ-தத்ராபி ந ஸத்³விதீய꞉ யதசித்தாத்மா-யதசித்தமநஸ்க꞉, நிராஶீ꞉-ஆத்மவ்யதிரிக்தெ க்ருத்ஸ்நெ வஸ்துநி நிரபெக்ஷ꞉, அபரிக்³ரஹ꞉-தத்³வ்யதிரிக்தெ கஸ்மிம்ஶ்சித³பி மமதாரஹித꞉॥ ॥௧௦॥

அவ—இந்த அத்தியாயம் யோகத்தின் பழக்கத்தினுடைய விதியைச் சொல்லவந்தது. அதைச் சொல்லுகிருர்.

கீழ்ச்சொன்னபடி கர்மயோகம் செய்கிறவன் 2 ஒவ்வொரு

---

1 இந்த மூன்று சுலோகங்களில் ஆத்மாவின் அறிவுநிலையாய் நிற்ப தற்கு அடையாளங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. (1) உடம்பினுல் வருவ தையும், மனதினுல் வருவதையும் ஜயிப்பது. இது 7-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. (2) பணம் காசு முதலானவைகளை ஜயிப்பது. இது 8-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. (3) மனிதர்களை ஜயிப் பது. இது 9-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இந்தக் கடைசி ஜயமானது மற்றவைகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்தது.

(2) சுலோகத்தில் 'ஸததம்'என்கிற சொல் இருக்கிறது. அதற்கு எப்போதும் என்று பொருள். எப்போதும் கர்மயோகத்தை செய்யமுடி யாது. அப்படிச் செய்யவேணுமென்றும் யோகசாஸ்திரத்தில் சொல்ல வில்லை. ஆகையினுலே இங்கே அந்த சொல்லிற்கு ஒவ்வொரு நாளும் யோகம் செய்வதற்குத் தகுந்ததாக சாஸ்திரம் சொல்லுகிற—ஸத்வ குணம் மேலிட்டுஇருக்கிற எல்லாக் காலங்களிலும் என்று பொருள்.

நாளும் யோகம் செய்யும் காலத்தில் மனதால் 1 ஆத்மாவைப்பார்க்கவேண்டும். ஜனங்களில்லாமலும் 2 வெளியில் இருக்கிற ஜனங்களின் சப்தம் கேளாமலும் இருக்கிற இடத்தில் 3 தனியாக இருந்துகொண்டு, 4 மனதை வேறு விஷயங்களில் விடாமல், ஆத்மாவைத் தவிர வேறு வஸ்துக்களை வேண்டாமலும், அவைகளைத் தன்னதென்று எண்ணாமலும் ஆத்மாவை நினைத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும். [10]

𑌶𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌮𑌾𑌸𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ।
𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌨𑍀𑌚𑌂 𑌚𑍈𑌲𑌾𑌜𑌿𑌨𑌕𑍁𑌶𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍 ॥ ॥௧௧॥

𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ।
𑌉𑌪𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑍇 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 ॥ ॥௧௨॥

1. ஆத்மாவைத்தியானம் பண்ணுங்காலத்திலும் ஆத்மாவைப்பார்க்கிறான். தியானம் நிறைவேறினபிறகும் ஆத்மாவைப்பார்க்கிறான். முதல்பார்வையை தியானம் என்றும், இரண்டாவது பார்வையை ஸாக்ஷாத்காரம் என்றும் சொல்லுகிறது. முதல்பார்வை பிரயாஸத்தால் வருகிறது. இரண்டாவதுபார்வை அதிகப்பழக்கத்தால் தானகவே வருகிறது. முதல்பார்வையை உண்டுபண்ணுகிறது என்றும், இரண்டாவதை உண்டுபண்ணப்பட்டது என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இரண்டும் வேறல்ல. முன்சொன்னபடி இருப்பு (அவஸ்தை) மாத்திரம் வேறு.

2. சுலோகத்தில் 'ரஹஸி' என்கிற சொல்லிற்கு ஜனங்கள் இல்லாத இடத்தில் என்றுபொருள். அந்த இடத்திலும் வெளியில் இருக்கிறவர்கள் சொல்லும் சப்தமானது வந்தால் மனது அடங்கி இருக்காது. ஆகையினாலே வெளியிலிருந்து வரும் சப்தம் வராத இடம்என்று அந்த சொல்லிற்கு பொருள் கொள்ளவேணும்.

3. ரஹஸ்யமான இடத்திலும் சிஷ்யன் முதலான மிகவும் கிட்டினவர்களும் இருக்கக்கூடாதென்று கருத்து.

4. சுலோகத்தில் சித்த என்றும், ஆத்மா என்றும் இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. ஆத்மாஎன்பது மனது. சித்தம் என்பது ஒன்றை நினைப்பதுபோல வேலையைச் செய்யும்போது மனதிற்குப்பெயர். ஆகையினாலே மனதை வேறொன்றையும் நினைக்கும்படி விடாமல் என்று பொருள்.

𑌶𑍁𑌚𑍌 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌶𑍁𑌚𑌿𑌨𑌾 𑌜𑌨𑍇𑌨𑌾𑌪𑌰𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍇 𑌚 𑌅𑌶𑍁𑌚𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌭𑌿𑌰𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌚 𑌪𑌵𑌿𑌤𑍍𑌰𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌦𑍇𑌶𑍇, 𑌦𑌾𑌰𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌨𑍀𑌚𑌂 𑌚𑍈𑌲𑌾𑌜𑌿𑌨𑌕𑍁𑌶𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌮𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑍍𑌯, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌕𑌰𑍇 𑌸𑌾𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑍇 𑌉𑌪𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯, 𑌏𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂 (𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍈𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂) 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃-𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌵𑌿𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌯𑍁𑌞𑍍𑌜𑍀𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑍀𑌤 ॥ ॥௧௧-௧௨॥

யோகம் செய்கிற இடமானது நீட்டுக்காரனுடையதாயும், அவன் அதிகாரத்திற்கு உட்பட்டதாயும், அவன் செய்கிற வேலைக்கு இடமாயும், அசுத்தமான வஸ்துக்களால் தொடப்பட்டதாயும் இருக்கக்கூடாது. அது ஏற்கனவே சுத்தமாயிருக்கவேண்டியது. அதில் அதிக உயரமும் அதிக தாழ்த்தியும் இல்லாத பலகை முதலான ஆஸனத்தை அசங்காமல் போட்டு அதன்மேலே 1 துணியையும், அதன் மேலே மான் தோலையும், அதன் மேலே தர்ப்பப்பில்லையும் போட்டு 2 சாய்மானப் பலகையில் சாய்ந்துகொண்டு அதில் 3 உட்கார்ந்து, மனதைக் கலங்காமலும் ஒரே இடத்தில் நிற்கும்படியும் செய்து, வெளியில் இருக்கும் வஸ்துக்

---

1. பலகை கடினமாயிருப்பதால், மிருதுவாய் இருப்பதற்காக துணி. அது மடங்காமலிருப்பதற்காகவும் சுத்திக்காகவும் மான்தோல். சுத்திக்காகவும் ஸத்வகுணம் மேலிடுவதற்காகவும் தர்ப்பப்பில். சிலர் முதலில் தர்ப்பபில்லையும், அதன்மேலே மான்தோலையும், அதன்மேல துணியையும் போடவேணுமென்று எண்ணுகிறார்கள். இப்படி செய்வதனாலே மனதிற்கு ஒரு தெளிவு உண்டாகிறது

2. இந்தப்பலகை யில்லாவிட்டால் உடம்பைத்தூக்குகிற பிரயாஸத்தினாலே தியானம் கெட்டுப்போகும்.

3. நிற்கவும் கூடாது. படுக்கவும்கூடாது. நின்றால் வருத்தம் உண்டாகும், படுத்தால் தூக்கம் வரும். இரண்டும் தியானத்திற்கு விரோதம்.

களில் மற்ற இந்திரியங்கள் போகாமல் அடக்கி, தனக்கு 1 ஸம்ஸாரம் போவதற்காக ஆத்மாவைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க வேண்டும். [11–12]

𑌸𑌮𑌂 𑌕𑌾𑌯𑌶𑌿𑌰𑍋𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍𑌨𑌚𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌃 ।
𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌿𑌶𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑌵𑌲𑍋𑌕𑌯𑌨𑍍 ॥௧௩॥

𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌭𑍀𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌾𑌰𑌿𑌵𑍍𑌰𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ।
𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌂𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤 𑌆𑌸𑍀𑌤 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌃 ॥ ॥௧௪॥

𑌕𑌾𑌯𑌶𑌿𑌰𑍋𑌗𑍍𑌰𑍀𑌵𑌂 𑌸𑌮𑌮𑌚𑌲𑌂-𑌸𑌾𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌂 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌨𑍍, 𑌦𑌿𑌶𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑌵𑌲𑍋𑌕𑌯𑌨𑍍, 𑌸𑍍𑌵𑌨𑌾𑌸𑌿𑌕𑌾𑌗𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌂𑌪𑍍𑌰𑍇𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯, 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾-𑌅𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑌮𑌨𑌾𑌃, 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌭𑍀𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌨𑌃𑌸𑌂𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌅𑌵𑌹𑌿𑌤𑌃 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌤-𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌣𑌾𑌸𑍀𑌤 ॥ ॥௧௩-௧௪॥

உடம்பு, தலை, கழுத்து, இவைகளைக்கோணல் இல்லாமலும், அசங்காமலும் இதேமாதிரி நிலையாயிருந்துகொண்டு (சாய்மானம் இருக்கிறபடியால் அசங்காமல் நிலையாயிருக்க முடியும்) 2 நாலு பக்கமும் பார்க்காமல் இருப்பதற்காகத் தன் மூக்கின் நுனியைப் பார்த்துக்கொண்டு மிகுந்த ஸந்தோஷமுள்ளவனாய் பயமில்லா

1. ச்லோகத்தில் "ஆத்மாவிற்கு சுத்தி உண்டாவதற்காக" என்கிற பொருளுள்ள சொல் இருக்கிறது. ஆத்மாவிற்கு அசுத்தியானது கர்ம ஸம்பந்தந்தான். இங்கே மனக்கலக்கம் என்கிற அசுத்தி சொல்லவில்லை. ஏனென்றால் மனக்கலக்கம் போனவன்தான் இத்யோகத்தை செய்கிறான்.

2. கண்கள் நாலுபக்கமும் போகாமலிருப்பதற்காகத்தான் யோகம் ஆரம்பிக்கிற காலத்தில் மூக்கின் நுனியைப்பார்ப்பது. கண்ணை மூடிக்கொண்டால் வெளியில் இருக்கிற வஸ்துக்களைப்பார்க்காமல் இருக்கலாம். ஆனால் அப்படிச்செய்வதால் தூக்கம் வந்துவிடும். அதற்காக மூக்கின் நுனியைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டியது. தியானம் செய்கைக்கு மூக்கைப்பார்ப்பதும் இடைஞ்சலாகையால், தியானத்திற்கு இடைஞ்சலன்னியில் கண்களை மூக்கில்வைத்துக்கொள்ளவேணுமென்று கருத்து.

மல் 1 ஸ்திரீகளை நினைப்பது, பார்ப்பது, பேசுவது முதலானவை இல்லாமல், மனதை அடக்கி, மிகவும் அழகான என்னுடைய திருமேனியில் அதை நிறுத்தி, ஜாக்கிரதையாய் அதையே நினைத்துக்கொண்டு இருக்கவேண்டும். [13-14]

யுஞ்ஜந்நேவம் ஸதாத்மாநம் யோகீ நியதமாநஸ: ।
ஶாந்திம் நிர்வாணபரமாம் மத்ஸம்ஸ்தாமதிகச்சதி ॥ ॥கரு॥

ஸதா மயி பரஸ்மிந் ப்ரஹ்மணி பராயத்தே மந: ஸமாதாய ஸதாத்மாநம்-மநோ யுஞ்ஜந் நியதமாநஸ:-மத்ஸ்பர்ஶபவித்ரீக்ருததயா நிஶ்சலமாநஸ: மத்ஸம்ஸ்தாம் நிர்வாணபராம் ஶாந்திமதிகச்சதி- நிர்வாணகாஷ்டாரூபாம் மத்ஸம்ஸ்தாம் மயி ஸம்ஸ்திதாம் ஶாந்திமதிகச்சதி ॥ ॥கரு॥

அவ—ஜீவஸ்வரூபத்தை நினைக்கவேண்டிய காலத்தில் தேவரீரை ஏன் நினைக்கவேண்டும்? என்றால், சொல்லுகிறார்:—

இப்படி மஹாபுருஷனான என்னுடைய அழகாயும் பாபத்தைப் போக்குகிறதுமான திருமேனியை நினைப்பதால் வந்த ஸந்தோஷத்தினால் மனது சுத்தமாகி, ஒரேஇடத்தில் நிற்கும்படிசக்தி உண்டாகி, ஜீவனைத்தியானம் செய்து, கடைசியில் என்னைப்போல் பசி தாஹமில்லாதவனாய், எல்லா ஸுகங்களையும் 2 அடைவன்.

---

1. ஸ்தனங்களையுடைய மாம்ச பிண்டத்தை (ஸ்திரீயை) இன்பமாக நினைப்பது, பார்ப்பது, அதுடன்பேசுவது முதலானவைகள் கூடாதென்று கருத்து.

2. இந்த ஆறுசுலோகங்களாலே யோகம் என்கிற தியானம் சொல்லப்பட்டது. தியானம் என்றால் ஒன்றை வேறுஎண்ணம் கலப்பில்லாமல் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது. இதுதான் ஸமாதிஎன்பதும். இரண்டிற்கும் வித்யாஸம் என்னவென்றால், ஜீவனுடைய தியானத்தில் வித்தியாஸமில்லை. பகவானுடைய தியானத்தில் உண்டு. அதாவது பகவானுடைய திருமேனியையும்சேர்த்து நினைத்துக்கொண்டிருப்பது தியானம். ஸமாதி யென்பது பகவானுடைய திருமேனியை விட்டு ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் நினைத்துக் கொண்டிருப்பது. தியானம் நிலையாய் நிற்பதற்கு ஆறு அங்கங்கள் வேண்டியது. அவையாவன— யமம், நியமம், ஆஸனம், பிராணாயாமம், பிரத்தியாஹாரம், தாரணை. இவை

அத—ஸ்வவர்த்தியோகஸாரஸாரணஸ்ய ஆத்மநோ நியமஸ்ய ஸஹாத்மஸ்திதாம் ஆத்மநோ ஸம்வதி ஸஹஸா ஏவ யுக்திரு ஷியாய அத்யுபவி யோகோபகரணமாஹ—

நாத்யஶ்நதஸ்து யோகோऽஸ்தி ந சைகாந்தமநஶ்நத: |
ந சாதிஸ்வப்நஶீலஸ்ய ஜாக்ரதோ நைவ சார்ஜுந ||௧௬||

யுக்தாஹாரவிஹாரஸ்ய யுக்தசேஷ்டஸ்ய கர்மஸு |
யுக்தஸ்வப்நாவபோதஸ்ய யோகோ பவதி து:கஹா ||௧௭||

அத்யஶநாநஶநே யோகவிரோதிநீ, அதிவிஹாராவி

களில் யமம்என்பது ஐந்து குணங்கள். அவைகளாவன —1. அஹிம்ஸா—ஒருவனுக்கும் ஒருவிதமான தொந்தரவை உண்டுபண்ணுமை. 2. அஸ்தேயம்—ஒருவனுடைய சொத்தை அவன் ஸம்மதமில்லாமல் எடுக்காமை. 3. ஸத்தியம்—நடந்ததை நடந்தபடியேசொல்வது. 4. பிரம்மசர்யம்—ஸ்திரீகளை இன்பமாக நினைப்பது பார்ப்பது முதலானவைகள் இல்லாமை. 5. அபரிக்ரஹம்-ஒருவஸ்துவிலும் தன்னது என்கிற எண்ணமில்லாமை. இந்த அத்தியாயத்தில் பிரும்மசரியம் 14-வது சுலோகத்திலும், அபரிக்ரஹம் 10-வது சுலோகத்திலும் சொல்லப்பட்டன. இவைகளைச் சொன்னபோதே மற்ற மூன்று குணங்களும் இருக்க வேணுமென்று ஸித்தம். நியமம் என்பது ஐந்து குணங்கள். 1. படித்தவேதத்தை தினம் சொல்லிக்கொண்டிருப்பது. 2 .சௌசம். அதாவது சுத்தியாயிருப்பது. 3. ஸந்தோஷம். 4. தபஸ். 5 பகவானிடத்தில் மனதை நிறுத்திஅவனை நினைத்துக்கொண்டிருப்பது. இந்த ஐந்து குணங்களில் 3 வதும்,5வதும் 14 வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டன. மற்ற மூன்று குணங்களும் வேண்டுமென்று ஸித்தம். ஆஸனம் என்கிற அங்கம் விஸ்தாரமாகச் சொல்லப்பட்டது. பிராணாயாமத்தை இந்தஇடத்தில் சொல்லவில்லை. ஆனால் 5-வது அத்தியாயம் 27-வது சுலோகத்தில் சொன்னதை வைத்துக்கொள்ளவேண்டும். பிரத்தியாஹாரம் என்பது சப்தம்முதலானவிஷயங்களில் இந்திரியங்களை போகவொட்டாமல் தடுத்து மனதிற்கு ஒத்து வேலைசெய்யும்படி செய்வது. இதை 12-வது சுலோகத்தில் 'மனதிந்திரியங்களை அடக்கி' என்று சொல்லப்பட்டது. தாரணை என்பது தியானம் பண்ணவேண்டிய வஸ்துவில் மனதை நிறுத்துவது. இதை 12-வது சுலோகத்திலேயே சொல்லியிருக்கிறது. இந்த ஆறு அங்கங்களும் இருந்தால் தான் தியானம் சரியாய் நடக்கும். (விஷ்ணுபுராணம் 6-வது அம்சம் 7-வது அத்தியாயம் 36,37,38,43,61,62 சுலோகங்கள்.)

ஹாரௌ ச । ததாதிஸ்வப்நஜாகரௌ । ததாத்யா யாஸாநாயாஸௌ । மிதாஹாரவிஹாரஸ்ய மிதாயாஸஸ்ய மிதஸ்வப்நாவபோதஸ்ய ஸகலது:கஹா-பந்தநாஶநோ யோகஸ்ஸம்பந்நோ பவதி ॥ ॥௧௬-௧௭॥

அவ—இப்படி யோகத்தை ஆரம்பிக்கும்போது மனதின் தெளிவுக்காக அதைப் பகவானுடைய திருமேனியில் வைத்துத் தியானம் செய்யவேணுமென்று சொல்லி, இப்போது யோகத் திற்கு வேறு ஒரு உதவியைச் சொல்லுகிறார்—

அதிகமாகச் சாப்பிடுகிறதும் அடியோடு சாப்பிடாமல் இருக் கிறதும், அதிகமாய் [1] வேலை செய்கிறதும், கொஞ்சம் கூடவேலை செய்யாமலிருப்பதும், அதிக தூக்கமும், அதிக விழிப்பும், அதிக சிரமும் கொஞ்சங்கூட சிரமமில்லாமலிருப்பதும் யோகத்திற்கு இடைஞ்சல். 2 நிதானமான ஆஹாரம், வேலை, சிரமம், தூக்கம், விழிப்பு இவைகள் உள்ளவனுக்குத்தான் எல்லா துக்கங்களையும் போக்கக்கூடிய யோகமானது ஸரியாய் நடக்கும். [16.17]

யதா விநியதம் சித்தமாத்மந்யேவாவதிஷ்டதே ।
நிஸ்ஸ்ப்ருஹஸ்ஸர்வகாமேப்யோ யுக்த இத்யுச்யதே ததா ॥௧௮॥

யதா ப்ரயோஜநவிஷயம் சித்தமாத்மந்யேவ விநியதம்-விஶேஷேண நியதம் - நிரதிஶயப்ரயோஜநதயா தத்ரைவ நியதம் நிஶ்சலமவதிஷ்டதே, ததா ஸர்வகாமேப்யோ நிஸ்ஸ்ப்ருஹஸ்ஸந் யுக்த இத்யுச்யதே-யோகார்ஹ இத்யுச்யதே ॥௧௮॥

அவ— இதுவரையில் யோகத்திற்கு வேண்டியவைகள் சொல்லப்பட்டன. இப்போது யோகதசையைச் சொல்லப்போ கிறார். அதற்கு முந்தி யோகம் செய்யத் தகுந்த தசையை

1 வேலையென்கிற சொல்லிற்கு சோம்பல் போவதற்காகச் செய்யும் வியாபாரம் என்றுபொருள். ஶ்ரமம் என்கிற சொல்லிற்குச் சிரமத்தைக் கொடுக்கும்படியான வியாபாரம் என்றுபொருள்.

2 நிதானம் என்கிறசொல்லினாலே அதிகமும்கூடாது குறைவும் கூடாது என்று காட்டப்படுகிறது. அதிகமும். குறைவும்தோஷங்கள்.

(இருப்பை) கீழே 4-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டதை ஞாபகப்படுத்துகிருர்.—

ஆத்மாவைப் பார்ப்பது தவிர, வேறு பிரயோஜனங்களை நினைக்காமல், ஆத்மாவையே மிகவும் உயர்ந்த பிரயோஜனமென்று நினைத்து, எப்போது ஆத்மாவிலேயே மனது அசையாமல் நிற்கிறதோ, அப்போது எல்லா ஆசைகளும் ஒழிந்திருப்பதால், ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்குத் தகுந்தவன் என்று சொல்லப்படுகிருன். [18]

யதா தீபோ நிவாதஸ்தோ நேங்கதே ஸோபமா ஸ்ம்ருதா |
யோகிநோ யதசித்தஸ்ய யுஞ்ஜதோ யோகமாத்மந: ||௧௯||

நிவாதஸ்தோ தீபோ யதா நேங்கதே-ந சலதி ஸசல ஸஞ்ஜ்வலதி | யதசித்தஸ்ய-நிவ்ருத்தஸர்வேதரவ்ருத்தே யோகிந: ஆத்மநி யோகம் யுஞ்ஜத: ஆத்மஸ்வரூபஸ்ய ஸா உபமா | நிவாதஸ்ததயா நிஶ்சலஸ்ய ஸதீபவந்நிவ்ருத்தஸர்வேதராவ்ருத்திதயா நிஶ்சலோ ஜ்ஞாநப்ரஸ ஆத்மா திஷ்டதீத்யர்த:|| ||௧௯||

அவ-யோகதசையை(யோகத்தின் இருப்பை)ச்சொல்லுகிருர்:

காற்று இல்லாத இடத்தில் இருக்கும் விளக்கு எப்படி அசையாமல் 1 வெளிச்சத்துடன் இருக்குமோ, அப்படியே ஆத்மாவைத்தவிர 2 வேறு வஸ்துக்களில் மனதை விடாமல் அடக்கி, யோகம் செய்கிறவனுடைய 3 ஆத்மா இருக்கும். அதா

1. அசையாமல் இருப்பதற்கு மலையை உதாரணமாகச் சொல்லலாம். அப்படிச்சொல்லாமல் விளக்கை உதாரணமாகச் சொன்னதற்குக் கருத்து—அது வெளிச்சத்துடன் இருக்கிறது என்று காட்டுவதற்காக.

2 சுலோகத்தில் "மனதை அடக்கி" என்கிறசொல்லிற்கு மனதை "ஆத்மாவைத்தவிர வேறுவஸ்துக்களில் போகாமல் அடக்கி, ஆத்மாவில் நிறுத்தி" என்றுபொருள். மனதால் ஒன்றையும் நினைக்கக்கூடாதென்று சொன்னால், 'யோகம் யுஞ்ஜத' என்கிறசொற்களோடு விரோதிக்கும்.

3 விளக்கைப்போல் ஆத்மா, அதன்வெளிச்சம்போல் ஆத்மாவினுடைய ஞானம் என்கிறகுணம், காற்றைப்போல் வெளியில் போகும்

வது காற்று இல்லாத இடத்தில் இருப்பதினுலே விளக்கு அசையாமல் வெளிச்சத்தோடு கூடி இருக்கிறது. அப்படியே ஆத்மாவைத்தவிர, வேறு ஒன்றையும் மனதால்நினைக்காதபோது,அவனுடைய ஞானம் என்கிற குணமானது நாலு பக்கமும் போகாமல் ஆத்மாவினிடத்திலேயே நிலையாயிருக்கிறது. அப்போது ஆத்மாவை நன்ருய் பார்க்கிருன். [19]

𑌯𑌤𑍍𑌰𑍋𑌪𑌰𑌮𑌤𑍇 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌸𑍇𑌵𑌯𑌾 ।
𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌤𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥௨௦॥
𑌸𑍁𑌖𑌮𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍 ।
𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌚𑍈𑌵𑌾𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌶𑍍𑌚𑌲𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 ॥ ॥௨௧॥
𑌯𑌂 𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌚𑌾𑌪𑌰𑌂 𑌲𑌾𑌭𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌂 𑌤𑌤𑌃 ।
𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌨 𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌨 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌣𑌾𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌲𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥
𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌵𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌸 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌯𑍋𑌗𑍋𑌽𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌣𑍍𑌣𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌸𑍇𑌵𑌯𑌾 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌉𑌪𑌰𑌮𑌤𑍇𑌽𑌤𑌿𑌶𑌯𑌿𑌤𑌸𑍁𑌖𑌮𑌿𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌰𑌮𑌤𑍇, 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾-𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌤𑍁𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿। 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑌤𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌕𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿-𑌅𑌨𑍁𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌾𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌚𑌲𑌤𑌿 𑌯𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌲𑌬𑍍𑌧𑍍𑌵𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌰𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑌣𑌾 𑌨𑌾𑌪𑌰𑌂 𑌲𑌾𑌭𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌯𑍋𑌗𑍇

மனது. காற்றடித்தால் விளக்குஅசையும். வெளிச்சம் குறையும். அப்படியே மனது நாலுவஸ்துக்களிலும் போகும்போது ஞானம் என்கிற குணம் மனதுடன்கூடப்போய் ஒன்றிலும் நிறைந்திருக்காது.கர்மம்போகிறவரையில் இந்தகுணம் மனதுவழியாகவே விஷயங்களில் போகும். காற்றின்ருல் விளக்குஅசையாமல் வெளிச்சம் நன்ருய்த்தெரியும். அப்படியே மனது ஆத்மாவினிடத்திலேயே இருந்தால், இந்தகுணமும் அநிலையேநிறைந்து இருக்கும். அப்போது ஆத்மாவை நன்ருய்ப்பார்க்லாம்.

யஸ்மிந் ஸ்தி2தோ விரமதா(?) கு3ருணாபி து3:கே2ந ந விசால்யதே, தம் து3:க2ஸம்யோக3வி
யோக3ம்-து3:க2ஸம்யோக3ப்ரத்யநீகாகாரம் யோக3ஸஞ்ஜ்ஞி
தம் விந்த்3யாத்। ஸ ஏவம்ரூபோ யோக3: ப்ரத்யாரம்ப4ம்
நிஶ்சயேந அநிர்விண்ணசேதஸா-ஹ்ருஷ்டசேதஸா யோ
கோ3 யோக்தவ்ய: ॥ ॥௨0—௨௩॥

அவ—அடுத்த நான்கு சுலோகங்களினுலே ஆத்மாவைப் பார்ப்பதே மிகவும் உயர்ந்த பிரயோஜனமென்று காட்டி, யோக தசையையே விரிவாகச்சொல்லுகிறூர்.—

ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்காக, மற்ற விஷயங்களில் போகாதபடி அடக்கப்பட்ட மனதானது, யாதொரு யோகஸமயத்தில் ஆத்மாவைப்பார்ப்பது உயர்ந்த ஸுகமென்று ஸந்தோஷப்படுகிறதோ, எந்த யோகத்தில் யோகம் செய்கிறவன் மனதினுல் ஆத்மாவைப் பார்த்துக் கொண்டு வேறு வஸ்துக்களை வேண்டாமல், ஆத்மாவினிடத்திலேயே ஸந்தோஷத்தை அடைகிறுனே, எந்த யோகத்தில் இந்திரியங்களைக்கொண்டு அடைய முடியாத, தன்னறிவினுலேயே மாத்திரம்அடையக்கூடிய உயர்ந்தஸுகத்தை அநுபவிக்கிறுனே, எந்த யோகத்தில் இருப்பவன் உயர்ந்த ஸுகத்தை அனுபவிப்பதினுலே ஒருக்ஷணங்கூட அதை விடமுடியாமல் இருக்கிறுனே,எந்தயோகத்தை விட்டபோது-அதாவது அந்த நினைவு கலைந்தபோது-மறுபடியும் அதையே ஆசைப்பட்டுக்கொண்டு, வேறு பிரயோஜனத்தை நினைக்கமாட்டானே, எந்த யோகம்செய்கிறபோதும் செய்யாதபோதும் மிகவும் குணமுள்ள பிள்ளை இறந்துபோனது முதலான பெரிய துக்கத்தினுலும் யோகத்திற்கு விரோதமான வருத்தத்தை அடைகிறதில்லையோ—அதைத்துக்கத்திற்குச் சத்துருவென்றும், யோகமென்று பெயர் உள்ளது என்றும் நினை. யோகமானது இவ்வளவு மிகவும் உயர்ந்ததென்று ஆரம்பத்திலேயே தீர்மானித்து மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் அதைச் செய்யவேண்டியது. 1 [20-23]

1. இந்த நாலுசுலோகங்களில் சொல்லிய ஸங்கதிகள் —1. மனது வேறு விஷயங்களில் போகாமல் ஆத்மாவினிடத்திலேயே நின்றுவிடுகிறது. 2. அதற்கு வேறொன்றும் பிடிக்கவில்லை. 3. ஆத்மஸ்வரூபத்தை

𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑌶𑍇𑌷𑌤𑌃 ।
𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑌮𑍍𑌯 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 ॥ ॥௨௪॥

𑌶𑌨𑍈𑌶𑍍𑌶𑌨𑍈𑌰𑍁𑌪𑌰𑌮𑍇𑌦𑍍𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌯𑌾 ।
𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌚𑌿𑌂𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ ॥௨௫॥

𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌜𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌜𑌾𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 । 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌜𑌾𑌶𑍍𑌶𑍀𑌤𑍋𑌷𑍍𑌣𑌾𑌦𑌯𑌃, 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌜𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌯𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌾𑌃 । 𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌨𑌸𑍈𑌵 𑌤𑌦𑌨𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾—𑌸𑌂𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌜𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌾𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌹𑌰𑍍𑌷𑍋𑌦𑍍𑌵𑍇𑌗𑍌 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌨𑍍𑌤𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌂 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑌮𑍍𑌯, 𑌶𑌨𑍈𑌶𑍍𑌶𑌨𑍈𑌰𑍍𑌧𑍃𑌤𑌿𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌯𑌾- 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌵𑌿𑌷𑌯𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌦𑍁𑌪𑌰𑌮𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑍇𑌤𑍍 ॥ ॥௨௪-௨௫॥

அவ—எந்த வஸ்துவிலும் என்னுடையது என்கிற எண்ணம் இல்லாமை முதலான அங்கங்கள் தனித்தனியாகச் சொல்லப்பட்டன. அவைகளை வருத்த மில்லாமல் தெரிந்துகொள்ளுவதற்காகவும், யோகத்தை ஸுகமாய் செய்யலாமென்று காட்டுவதற்காகவும் அவைகளைச்சேர்த்து இங்கே நினைப்பு மூட்டுகிறார்.—

உலகத்தில் ஸுகங்களும், துக்கங்களும் இரண்டு விதமாய் வருகின்றன—(1)1. நினைவினால்,(2) கண் முதலான இந்திரியங்க

யே மிகவும் உயர்ந்தஸுகமாக அநுபவிக்கிறது. 4.அதைநிறுத்த முடிகிறதில்லை, 5. வேறு ஸுகங்களினாலாவது, பெரிய துக்கத்தினாலாவது மனது அதிலிருந்து சலிக்கிறதில்லை.

1. நினைவினால் வருகிறவைகள்—இவன் என்பிள்ளை, இது என்நிலம், இது என் பணம் என்று நினைப்பதினாலே உண்டாகிற ஸுகங்களும், அவைகள் போவதினால் உண்டாகும் துக்கங்களும். இவைகளை என்னுடையவைகள் அன்று என்று எண்ணினால், அடியோடுவிட்டுவிடலாம். இந்திரியங்களுக்கும் விஷயங்களுக்கும் சேர்க்கையினால் உண்டாகும் ஸுகங்களுக்கும், துக்கங்களுக்கும் உதாரணம்—கடுமையானவெய்யிலில் மிகவும்குளிர்ந்த ஜலத்தை மேலே விட்டுக்கொண்டால் உண்டாகும்

ளுக்கும் விஷயங்களுக்கும் சேர்க்கையினால். முதல் விதமான எல்லா ஸுகங்களையும் துக்கங்களையும்—அவைகள் நம்முடையதன்று என்று அடிக்கடி நினைத்து—விடவேண்டியது. இந்த நினைவினால் அதை ஸுகமாய் விடலாம். இரண்டாவது விதமான ஸுகங்களும் துக்கங்களும் நினைவினால் விலக்க முடியாமையால், அவைகளைப் பொறுத்துக்கொண்டு ஸந்தோஷத்தையும் வருத்தத்தையும் அடையாமலிருக்கவேண்டியது. எல்லா இந்திரியங்களையும், எல்லா விஷயங்களிலிருந்து [1] இழுத்து [2] நல்ல யோசனையினாலும் [3] உறுதியினாலும், அவைகளிலிருந்து கொஞ்சம் கொஞ்சமாய் [4] ஒழிந்து, மனதை ஆத்மாவினிடத்தில் [5] வை

ஸுகம். அதேகாலத்தில் கொதிக்கிற ஜலத்தை விட்டுக் கொண்டால் உண்டாகும் துக்கம். இவைகளை விடமுடியாது. ஆனால் இவைகளை அனுபவித்தே தீரவேண்டும் என்று நினைத்துப்பொறுத்தால், அவைகளில் ஸந்தோஷமும், வருத்தமும் உண்டாகாது. உலகத்தில் சொல்லம்பு, வில்லம்பு என்று இரண்டுண்டு. அதில் வில்லம்பைப்பொறுக்கலாம் சொல்லம்பைப் பொறுக்கமுடியாது. வில்லம்பினால் வந்த புண் ஆறிவிடும். சொல்லம்பினால் வந்த மனதின் துக்கம் ஆறாது என்று சொல்வதுவழக்கம். ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்றாக அறிந்தவனுக்குச் சொல்லம்பு லக்ஷ்யமில்லை. எவ்வளவு விவேகியாயிருந்தாலும், உடம்பில் முள்ளுக் குத்தினால் வலிக்கும். அதைக்கஷ்டப்பட்டுப் பொறுத்துக்கொள் என்று சொல்லுகிறார்.

1. இப்படி இந்திரியங்களை விஷயங்களிலிருந்து இழுப்பதற்கு பிரத்யாஹாரம் என்றுபெயர்.

2. யோசனை என்றால் உடம்புவேறு, ஆத்மாவேறு, ஆத்மாவைப்பார்ப்பதுதான் மிகவும் உயர்ந்த பிரயோஜனம் என்கிற நினைவு.

3. உறுதியென்பது ஆரம்பித்த நல்லபழக்கத்தை எவ்விதத் தடங்கல் வந்தாலும் விடாமல் செய்யவேணுமென்கிற நினைவு. இது அறிவினால் வரவேண்டியது.

4. ஒழிந்து என்கிற சொல்லாலே பிரத்யாஹாரம் என்பது தியானத்திற்கு அங்கமென்று காட்டப்பட்டது. ஸ்நானம் செய்து சாப்பிடு என்றால், ஸ்நானமானது சாப்பாட்டிற்கு அங்கம். அதுபோல்.

5. இதற்குத் தாரணை என்றுபெயர்.

த்து அதைத்தவிர [1] வேறொன்றையும் நினைக்கக்கூடாது. [25]

யதோ யதோ நிஶ்சரதி மநஶ்சஞ்சலமஸ்திரம் |
ததஸ்ததோ நியம்யைததாத்மந்யேவ வஶம் நயேத் ||௨௬||

ஸ்வபாவசலதயா அஸ்திரம் மந: யதோ யதோ விஷயப்ராவண்யேந நிஶ்சரதி | ததஸ்ததோ யத்நேந நியம்ய ஆத்மந்யதிஶயிதஸுகபாவநயா வஶம் நயேத் || ||௨௬||

நல்லதோ பொல்லாததோ பழகினதோ பழகாததோ மனதானது ஒருஸங்கத்திலும் நிலையாய் நிற்கிறதில்லை. அதுவே அதற்கு வழக்கம். ஆத்மாவை நினைத்துக் கொஞ்சங்கூட பழக்கமில்லை. ஆகையால் ஆத்மாவில் மனது நிலையாய் நிற்காமல், விஷயங்களில் ஆசையினால் எதெதில் போகிறதோ, அததலிருந்து, ஆத்மாதான் உயர்ந்த ஸுகம் என்று நினைத்து, மிகவும் சிரமப்பட்டு, அதைத்திருப்பி, ஆத்மாவில் வைக்கவேண்டியது. இப்படி எண்ணினால் மனதை ஸுகமாக அடக்கலாம். [26]

ப்ரஶாந்தமநஸம் ஹ்யேநம் யோகிநம் ஸுகமுத்தமம் |
உபைதி ஶாந்தரஜஸம் ப்ரஹ்மபூதமகல்மஷம் || ||௨௭||

ப்ரஶாந்தமநஸம் - ஆத்மநி நிஶ்சலமநஸம் - ஆத்மந்யஸ்தமநஸம் தத ஏவ தக்தாஶேஷகல்மஷம் தத ஏவ ஶாந்தரஜஸம் - விநஷ்டரஜோகுணம் தத ஏவ ப்ரஹ்மபூதம் - ஸ்வஸ்வரூபேணாவஸ்திதம் ஏநம் யோகிநம் ஆத்மாநுபவரூபம் உத்தமம் ஸுகம் உபைதி | ஹீதி ஹேதௌ | உத்தமஸுகரூபகாஷ்டாத்ஸ்வரூபமேவேத்யர்த்த: || ||௨௭||

மனதை வெளியில் விடாமல் ஆத்மாவிலேயே இருக்கும்

---

1. வேண்டியதோ வேண்டாததோ, இரண்டுமில்லாததோ ஒன்றையும் நினைக்கக்கூடாது. ஆத்மாவைமாத்திரம் நினைத்துக்கொண்டிருக்கவேண்டியது.

படி செய்வதால் எல்லா 1 பாபங்களும் போகின்றன. பாபம் போனால் ரஜோகுணம் போய்விடுகிறது. அப்போது யோகம் செய்கிறவன் 2 சுத்தமான தன் ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கிறான். அப்போது ஆத்மாவை அனுபவிப்பதான உயர்ந்த 3 ஸுகம் தன்னடையே வரும். ஆத்மாவென்பது உயர்ந்த ஸுக ஸ்வரூபமாயிருப்பதால். [27]

ஏவம் யுஞ்ஜந் ஸதாத்மாநம் யோகீ விகதகல்மஷ: |
ஸுகேந ப்ரஹ்மஸம்ஸ்பர்சமத்யந்தம் ஸுகமச்நுதே ॥௨௮॥

ஏவம்-உக்தப்ரகாரேண ஆத்மாநம் யுஞ்ஜந் தேநைவ விகதபூர்வாபராசேஷகல்மஷோ ப்ரஹ்மஸம்ஸ்பர்சம் ப்ரஹ்மாநுபவரூபம் ஸுகமத்யந்தம் அபரிமிதம் ஸுகேந அநாயாஸேந ஸதா அச்நுதே ॥ ॥௨௮॥

கீழ்ச் சொன்னபடி யோகத்தைச் செய்கிறவன் அதினாலேயே நெடு நாளாய் வந்த எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கி, ஆத்மாவைப்பார்ப்பதாகிய அளவில்லாத ஸுகத்தைப் பிரயாஸமில்லாமல் எப்போதும் அனுபவிக்கிறான். 4 [28]

---

1. பஞ்சகவ்யம் சாப்பிட்டவனுக்குப் பாபங்கள் போகுமென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. அப்படியே தன் ஆத்மாவைப்பற்றி யோகம் செய்கிறவனுக்கு அந்தயோகத்தினாலேயே பாபங்கள் போய்விடுமென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது.பகவான்இப்படி ஏற்படுத்தியிருக்கிறான்.

2. சுலோகத்தில் 'பிரும்மபூதம்' என்ற சொல் இருக்கிறது. அதற்கு மிகவும் பெரியதாய் ஆகிறான் என்று பொருள். முன்னாலே உடம்பே ஆத்மாவென்று ஒருதப்பெண்ணம் உண்டாகி, ஜீவன் வருத்தப்பட்டுக் கொண்டிருந்தான். அந்த இருப்பைக் காட்டிலும் இப்போது ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்து ஸுகப்படுவதினாலே இப்போதிருப்பை முன்னிருப்பைக்காட்டிலும் பெரிதென்று சொல்லலாம்.

3.சுலோகத்தில் உயர்ந்தஸுகம் வரும்என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்தஸுகம் ஆத்மாவைப் பார்க்கிறஸுகம்தான். விஷயங்களினால் உண்டாகும் ஸுகம் அற்பமாயும் துக்கத்தோடு கலந்து இருப்பதாலும் தாழ்ந்தது. ஆத்மாவைப்பார்ப்பதினால் உண்டாகும் ஸுகம் அளவில்லாமலும் துக்கத்தின் கலப்பில்லாமலும் இருப்பதால் உயர்ந்த ஸுகம்.

4. இந்த சுலோகத்தோடு [illegible] முடிக்கிறான். [illegible] சொன்னபடி [illegible] இந்தஅத்தியாயம் 10-வது சுலோகம் முதல்ஆரம்

அவ— அத யோகவிபாகதஶா சதுஷ்ப்ரகாரா உச்யதே-

ஸர்வபூதஸ்தமாத்மாநம் ஸர்வபூதாநி சாத்மநி।
ஈக்ஷதே யோகயுக்தாத்மா ஸர்வத்ர ஸமதர்ஶந: ॥௨௯॥

ஸ்வாத்மந: பரேஷாம் ச பூதாநாம் ப்ரக்ருதிவியுக்தஸ்வரூபாணாம் ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸாம்யாத்-வைஷம்யஸ்ய ச ப்ரக்ருதிகதத்வாத், யோகயுக்தாத்மா ப்ரக்ருதிவியுக்தேஷு ஆத்மஸு ஸர்வத்ர ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸமதர்ஶந: - ஸர்வபூதஸ்தம் ஸ்வாத்மாநம் ஸர்வபூதாநி ச ஸ்வாத்மநி ஈக்ஷதே। ஸர்வபூதஸமாநாகாரம் ஸ்வாத்மாநம்-ஸ்வாத்மஸமாநாகாராணி ச ஸர்வபூதாநி பஶ்யதீத்யர்த்த:। ஏகஸ்மிந் ஆத்மநி த்ருஷ்டே ஸர்வஸ்யாத்மவஸ்துந: தத்ஸாம்யாத்-ஸர்வமாத்மவஸ்து த்ருஷ்டம் பவதீத்யர்த்த:-"ஸர்வத்ர ஸமதர்ஶந:" இதி வசநாத் "யோऽயம் யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்தஸ்ஸாம்யேந" இத்யநந்தரபாஷணாச்ச, "நிர்தோஷம் ஹி ஸமம் ப்ரஹ்ம" இதி வசநாச்ச ॥ ॥௨௯॥

அவ.—மேல் நாலு சுலோகங்களாலே ஆத்மாவைப் பார்க்கிறவனுக்கு வரும் நாலு படிகளை அடிப்படி முதல் சொல்லுகிறார்.

1 உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான தானும் மற்ற ஆத்மாக்களும் ஞானஸ்வரூபம் என்று ஒரே மாதிரி. தேவன், மனிதன் முதலான வேற்றுமை உடம்புகளில்தான் இருக்கிறது. த்யானம் செய்து

பித்து, இதுவரையில் சொல்லப்பட்டபடி என்று அர்த்தம். இந்த சுலோகத்தில் நான்கு ஸங்கதிகள் சொல்லப்படுகின்றன—(1) யோகத்தின் மஹிமையினாலே ஆத்மாவின் பார்வை என்கிற உயர்ந்த ஸுகமுண்டாகிறதென்றும் (2) ஆத்மாவைப்பார்த்தபிறகு அந்த ஸுகத்திற்கு அளவில்லையென்றும், (3) அதற்கு அழிவில்லையென்றும், (4) அது கஷ்டப்படாமல் வரும் என்றும்.

1. சுலோகத்தில் 'எல்லா ஆத்மாக்களையும் ஒரேமாதிரியாகப் பார்க்கிறான்' என்று சொன்னது கூடுமென்று காட்டுவதற்காக, ஆத்மாக்கள் இயற்கையாகவே ஒரேமாதிரி என்றும், வேற்றுமை உடம்புகளில்தானிருக்கிறது என்றும் வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்பட்டது.

தன்னை உள்ளபடி பார்த்தவன், தானும் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஞானஸ்வரூபம் என்று ஒரே மாதிரி என்று பார்க்கிறான். 1 எல்லா ஆத்மாக்களில் தான் இருப்பதாகவும் தன்னிடத்தில் எல்லா ஆத்மாக்களும் இருக்கிறதாகவும் பார்க்கிறான், அதாவது எல்லா ஆத்மாக்களை தன்னைப் போலவும், தன்னை எல்லா ஆத்மாக்களைப் போலவும் பார்க்கிறான். அதாவது உடம்பை விட்டுப்பிரிந்த எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் ஞான ஸ்வரூபம் என்பது ஒன்று தான் இருக்கிறது. வேறு பேதம் கிடையாது. ஆகையினால் அவைகள் எல்லோரும் 2. ஒரே மாதிரி என்று பார்க்கிறான். ஆத்மா என்கிற வஸ்துக்களுக்குக் கணக்கில்லை. அவைகளில் ஒன்றாகிய தன்னை உள்ளபடி பார்த்தால், மற்றவை எல்லாம் அதே மாதிரியாகையால், எல்லா ஆத்மாக்களையும் பார்த்ததாக ஆகிறது.

இந்த சுலோகத்திற்கு எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒன்று தான் என்று பொருளல்ல. இங்கே ஆத்மாக்கள் எல்லாம் ஒரே மாதிரி என்றுதான் சொல்லப் படுகிறது. சுலோகத்திலேயே "எல்லாரையும் ஒரே மாதிரியாகப்பார்க்கிறான்" என்று சொல்லியிருப்பதினாலேயும், இந்த அத்தியாயம் 33-வது சுலோகத்தில் "எல்லாரையும் ஸமமாகப் பார்க்கவேணுமென்று சொன்னீரே" என்று அர்ஜுனன் சொல்வதினாலேயும், 5-வது அத்தியாயம் 19-வது சுலோகத்தில் "கர்மம் போய் ஸமமாயிருக்கும் ஆத்மாக்களை பிரும்மம்" என்று சொல்வதினாலேயும் இப்படித்தான் பொருள் கொள்ளவேண்டியது. [29]

1. யோகத்தில் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பதினாலே எல்லாரையும் ஒரேமாதிரியென்று பார்க்கிறான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. யாரை யாருக்கு ஸமமாகப் பார்க்கிறானென்று காட்டுவதற்காக, தான் எல்லாரிடத்தில் இருப்பதாகவும், எல்லாரும் தன்னிடத்தில் இருப்பதாகவும் இந்த சுலோகம் சொல்லுகிறது.

2. யோகம் செய்கிறவன் தன் ஆத்மாவை மாத்திரந்தான் பார்க்கிறான். அவன் தன்னையும், மற்றவர்களையும் ஒரேமாதிரி என்று எப்படிப் பார்க்கக்கூடும்? அதற்கு பதில் சொல்லப்படுகிறது—ஒரே ஜாதி வஸ்துக்களில் ஒரு வஸ்துவைப் பார்ப்பதினாலேயே-ஒரு பானை சோற்றிற்கு ஒரு சோறு பதம் என்கிற பழமொழிப்படி—அந்த ஜாதியில் சேர்ந்த எல்லா வஸ்துக்களும் பார்க்கப்படுகின்றன.

𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌮𑌯𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌸 𑌚 𑌮𑍇 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥௩௦॥

𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌪𑌾𑌕𑌦𑌶𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑌾𑌗𑌤𑌃, “𑌨𑌿𑌰𑌞𑍍𑌜𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍁𑌪𑍈𑌤𑌿” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑍋 𑌵𑌿𑌧𑍂𑌤𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌪𑌾𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍, 𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌚 𑌮𑌯𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿-𑌅𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍇𑌨 𑌅𑌨𑍍𑌯𑌤𑌰𑌮𑍀𑌦𑍃𑌶𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌃 𑌅𑌹𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿-𑌨𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍁𑌪𑌯𑌾𑌮𑌿 । 𑌮𑌮𑌾𑌪𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌮𑌵𑌲𑍋𑌕𑌯𑌨𑍍 𑌸 𑌨𑌾𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍁𑌪𑌯𑌾𑌤𑌿 ॥

அவ.—இதற்கு அடுத்த மேல்படியைச் சொல்லுகிறுர்.—

முதல் படியிலிருக்கிறவனைக் காட்டிலும் [1] அதிகப்பழக்கமுள்ளவன் புண்ணியங்களும் பாபங்களும் நீங்கி, ஸ்வரூபத்தோடு இருக்கிற எல்லா ஜீவன்களையும் [2]என்(பகவான்) மாதிரிஇருப்ப

---

1 யோகம் செய்கிறவன் தானும் மற்ற ஆத்மாக்களும் ஞான ஸ்வரூபமென்றும், எல்லாரும் ஒரே மாதிரி என்றும், வெவ்வேறு உடம்புகளில் இருப்பதுதான் ஒருவருக்கொருவர் பேதம் என்றும் தெரிந்த பிறகு, உடம்புகளின் சேர்க்கை ஞான ஸ்வரூபமாயிருக்கிற ஆத்மாவிற்கு எப்படி வந்ததென்று விசாரிக்கிறுன். அது அவரவர்கள் கர்மத்திஞலே வந்ததென்றும், புண்ணியமும் பாபமுமாகிய கர்மம் போனல், எல்லாரும் பகவானைப்போல் ஆய் விடுவார்களென்றும் சாஸ்திரத்திஞலே தெரிந்து கொண்டு அதை நினைக்கிறுன். அப்போது தன்னைப் பார்க்கும் போது, என்னுடைய கர்மம் போனல் பகவான் மாதிரி ஆய் விடுவேனென்று நினைப்பதிஞலே, பகவானுடைய நினைவு வருகிறது.

2 உதாரணமாகச் சொல்லப்பட்டது. எப்படி நான் என்னைப் பார்க்கும்போது அவனையும் என் மாதிரி என்று பார்க்கிறேனே, அப்படியே அவனும் தன்னை பார்க்கும்போது தன் மாதிரி நான் இருக்கிறேனென்று என்னையும் நினைக்கிறுன். பகவான் எல்லாரையும் பார்க்கிறேனென்று சொன்னதனல், பகவானும் ஆத்மாக்களும் ஒரே மாதிரி

தாகப் பார்த்துக் கொண்டு எல்லா ஆத்மாக்களிலும் என்னையும், என்னிடத்தில் எல்லா ஆத்மாக்களையும் பார்க்கிறான். நானும் அவர்களும் ஒரே மாதிரியாய் இருப்பதால், ஒருவரைப் பார்க்கும் போது மற்றவர்களும் இப்படித்தான் இருக்கிறார்கள் என்று பார்க்கிறான். இப்படித் தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கிறவனுக்கு நான் மறைகிறதில்லை. தன் மாதிரியாயிருப்பதினாலே என்னை எப்போதும் அவன் பார்க்கிறான். என்னைப் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற எனக்கும் என் மாதிரி இருப்பதினாலே அவன் மறைகிறதில்லை. அதாவது அவனை எப்போதும் நான் பார்க்கிறேன். [30]

𑌅𑌵 — 𑌅𑌥 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌵𑌿𑌪𑌾𑌕𑌦𑌶𑌾𑌮𑌾𑌹 —

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌮𑌯𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 ॥ ௩௧ ॥

𑌯𑍋𑌗𑌦𑌶𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌸𑌙𑍍𑌕𑍁𑌚𑌿𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍈𑌕𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌏𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃-𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌭𑍇𑌦𑍇𑌷𑍍𑌵𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍋 𑌭𑌜𑌤𑍇, 𑌸 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌵𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌥𑌾𑌨𑌕𑌾𑌲𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌯𑌥𑌾𑌤𑌥𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍 𑌮𑌯𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇-𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿-𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ௩௧ ॥

அவ — இதற்கும் மேற்பட்ட படியைச் சொல்லுகிறார்.—

ஆத்மாவிற்கு அடியோடே கர்மம் போன பிறகு, அவனுடைய ஞானம் என்கிற குணமானது ஒருவிதச் சுருக்கமுமில்லாமல் விரிவை அடைகிறது. பகவானுடைய அறிவு போலவே ஆகிறது. பேதமில்லை. இப்படி போகம் பண்ணுகிற காலத்தில் அந்த குணத்தில் உண்டாகும் தாரதம்யமில்லாமல், அந்த

என்கிற ஸங்கதியானது எல்லாம் தெரிந்த பகவானுக்குத் தோன்றுவதால், உண்மையானது என்று காட்டப்பட்டது. எல்லா ஜீவன்களும் ஒரே மாதிரி என்றும், கர்மம்போன ஜீவன்கள் பகவான் மாதிரி என்றும், 4-வது அத்தியாயத்தில் 35-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது, அது இங்கே விரிவாய்ச் சொல்லப் படுகிறது.

ஆத்மாவைப் பகவான் மாதிரி இருப்பதாக 1 நன்ருய்ப் பார்க்கிற வன், யோகம் நின்று உலகத்தில் வேலைகளைச் செய்யும்போதும், தன்னையும் எல்லா ஆத்மாக்களையும் பார்க்கும்போது அவர்களை பக வானைப்போலவே இருப்பதாகப் பார்க்கிருன். [31]

அவ— ததோঽபி காஷ்டாமாஹ—

ஆத்மௌபம்யேந ஸர்வத்ர ஸமம் பஶ்யதி யோঽர்ஜுந।
ஸுகம் வா யதி வா து:கம் ஸ யோகீ பரமோ மத: ॥

ஆத்மநஶ்சாந்யேஷாம் சாத்மநாம் ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஔபம்யேந ஆத்மநி சாந்யேஷு ச ஸர்வத்ர வர்தமாநம் புத்ரஜந்மாதிரூபம் ஸுகம் தந்மரணாதிரூபம் ச து:கமஸம்பந்தஸாம்யாத் ஸமம் ய: பஶ்யதி - பரபுத்ரஜந்மமரணாதிஸமம் ஸ்வபுத்ரஜந்மமரணாதிகம் ய: பஶ்யதீத்யர்த:। ஸ யோகீ பரமோ மத:-யோககாஷ்டாம் கதோ மத: ॥ ௩௨ ॥

அவ.—எல்லாவற்றிற்கும் மேற்பட்ட படியைச் சொல்லுகிருர்.—

யோகம் செய்கிறவன் தானும் மற்ற ஆத்மாக்களும் ஞான ஸ்வரூபமாயிருப்பதினுலே ஒரே மாதிரி என்கிற நினைவை நன்ருக ப்பழக்கம் செய்வதினுலே, தன்னிடத்திலும், மற்ற ஆத்மாக் களிடத்திலும் இருக்கும்—பிள்ளை பிறப்பது முதலான ஸுகத்தை யும், பிள்ளை சாவது முதலான துக்கத்தையும்— தங்கள் ஒரு வருக்கும் அவைகளில் ஸம்பந்த மில்லை யென்று— ஸமமாகப் பார்க்கிருன். அதாவது தனக்கு வருகிற பிள்ளை பிறந்த ஸுக த்திலும், பிள்ளை இறக்கும் துக்கத்திலும்—மற்றவர்களுக்கு ஸம்பந்

1. நன்ருய்ப் பார்ப்பதினுலே பழக்கம் முற்றி, ஆத்மாக்களும் பக வானும் ஒரே மாதிரி என்கிற நினைவானது ஒன்றன் பின் ஒன்ருக ஆறுபோல் பெருகிக் கொண்டு வருகிறதாகையினுலே, யோகம் நின்று வேறு வேலை செய்யும் போதும் இந்த நினைவு தொடர்ந்து வருகிறது.

தமில்லாதது போல — தனக்கும் ஸம்பந்த மில்லாமலிருக்கிறான்1. இப்படிப் பட்டவன் யோகத்தினுடைய உயர்ந்த படியை அடைந்தவன்.2 [32]

அர்ஜுந உவாச —

யோऽயம் யோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த: ஸாம்யேந மதுஸூதந ।
ஏதஸ்யாஹம் ந பஶ்யாமி சஞ்சலத்வாத் ஸ்திதிம் ஸ்திராம் ॥ ௩௩ ॥
சஞ்சலம் ஹி மந: க்ருஷ்ண ப்ரமாதி பலவத் த்ருடம் ।
தஸ்யாஹம் நிக்ரஹம் மந்யே வாயோரிவ ஸுதுஷ்கரம் ॥ ௩௪ ॥

யோऽயம் தேவமநுஷ்யாதிபேதேந ஜீவேஶ்வரபேதேந ச வ்யவஸ்திதேஷு ஸர்வேஷ்வாத்மஸு ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸர்வத்ர ஸாம்யேந ஆத்மயோகஸ்த்வயா ப்ரோக்த:, ஏதஸ்ய யோகஸ்ய ஸ்திராம் ஸ்திதிம் ந பஶ்யாமி, மநஸஶ்சஞ்சலத்வாத் । ததாஹி அநவரதாப்யஸ்தவிஷயேஷ்வபி ஸ்வத ஏவ சஞ்சலம் புருஷேணைகத்ராவஸ்தாபயிதுமஶக்யம் மந: ப்ரமாதம் பலாத் ப்ரஸஹ்ய த்ருடம் ந்ருத்யதி । தஸ்ய ஸ்வாப்யஸ்தவிஷயேஷ்வபி சஞ்சலஸ்வபாவஸ்ய மநஸஸ்தத்விபரீதாகாராத்மநி ஸ்தாபயிதும் நிக்ரஹம் ப்ரதிகூலகதேர்மஹாவாதஸ்ய வ்யஜநாதிநேவ ஸுதுஷ்கரம் மந்யே । மநோநிக்ரஹோபாயோ வக்தவ்ய இத்யபிப்ராய: ॥ ॥ ௩௩ - ௩௪ ॥

---

1. இரண்டாவது படியில் கர்மம் இல்லாமையினாலும், கர்மத்தினால் வரும் அறிவின் வித்தியாஸமில்லாமையினாலும், ஜீவன் பகவான் போலிருக்கிறானென்று யோகி நினைக்கிறான். இப்படியே யோகம் நின்றபோதும் நினைக்கிறான். அது மூன்றாவது படி. நாலாவது படியில் கர்மங்களுடையவும், அறிவுகளுடையவும் வித்தியாஸத்தால் வரும் ஸுகத்திலும் துக்கத்திலும் வித்தியாஸமில்லாமையை நினைக்கிறான்.

2. இது ஜீவாத்ம யோகத்தினுடைய உயர்ந்தபடி. பகவானுடைய யோகத்தைப்பற்றி மேலே சொல்லப்போகிறார்.

அர்ஜுநன் சொல்லுகிறான்—

1 தேவன் முதலான பிரிவுகளாலும், ஜீவன், பகவான் என்கிற பிரிவினாலும், எல்லா ஆத்மாக்களையும் பகவானையும் ஒருவருக்கொருவர் வேறென்று நாளது வரையில் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். ஆகையால் ஞானஸ்வரூபமாயிருப்பதினாலே எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரே மாதிரி என்றும், அடியோடு கர்மம் போன பிறகு எல்லா ஆத்மாக்களும் பகவான் மாதிரி என்றும் எண்ணுவது மிகவும் கஷ்டம். அப்படி ஏதோ கொஞ்சம் நினைவு வந்தாலும், அது 1 நிலையாய் நிறகாது என்று தோன்றுகிறது. ஏனென்றால், மனது ஒரே விஷயத்தில் நிற்கிறதில்லை. நெடு நாளாய் மிகவும் பிரீதியோடு பழகின பிள்ளை, பெண்டாட்டி முதலானவைகளையும் ஒரு நாழிகை விடாமல் நினைப்போமென்றால், மனது நிற்காது. நிறுத்தினாலும் அந்த மனது ஒருவனை பலாத்காரமாய் கலக்கி, இன்னொரு இடத்திற்கு இழுத்துக்கொண்டே போய் விடும். இப்படி இருக்கும் மனதை இதுவரையில் ஒருக்காலும் நினைக்காத கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கதியில் நிலையாக நிறுத்துவது என்பது கடுங்காற்றை விசிறியால் தடுப்பதுபோல் முடியாதென்று நினைக்கிறேன். ஆகையினாலே, மனதை அடக்குவதற்கு வழி சொல்லவேணும்.

ஸ்ரீஹஹவா நுவாவ—

சுஸம்ஶயம் உஹாவாஹோ உநோ உ⁻நி—ுஹ ஹம் வலு |
க்ஷுஹ்யாஸெந தூ களெஷய வெவராகெஹ்ண வ ஷ்ஹ்யதெ ||

---

1. நான் அநாதி காலமாய் “அவன் வேறு, இவன் வேறு, நான் வேறு” என்று எண்ணிக்கொண்டு வருகிறேன். என்ன யோஜித்துப்பார்த்தாலும், நான் அழகாயிருக்கிறேன், நான் பணக்காரன், யுத்தத்தில் நான் கெட்டிக்காரன், இவன் அழகில்லாதவன், இவன் பிச்சைக்காரன், இவன் வில்லை தொடத்தகாதவன், இது முதலான எண்ணங்கள் எனக்குப் போகவில்லை. என் மனது அடங்கவில்லை. இப்படி நினைப்பது என்னாலே எப்படி முடியும். எல்லாம் தெரிந்த நீர் தான் இதை நினைக்கவும் சொல்லவும் கூடும்—என்று அர்ஜுநன் கருத்து. இந்த அத்தியாயம் 5-வது 6-வது சுலோகங்களில் யோகத்திற்கு ஸாதநம் சொல்லப்பட்டது. அதையே தெளிவாய்த்தெரிந்து கொள்ளுவதற்காக அர்ஜுநன் கேட்கிறான்.

𑌅𑌸𑌂𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌿𑌃 ।
𑌵𑌶𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌤𑍁 𑌯𑌤𑌤𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌯𑍋𑌽𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌮𑍁𑌪𑌾𑌯𑌤𑌃 ॥௩௬॥

𑌚𑌞𑍍𑌚𑌲𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌨𑍋 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌨 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 । 𑌤𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌕𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌜𑌨𑌿𑌤𑌾𑌭𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍋𑌷𑌾𑌕𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌜𑌨𑌿𑌤𑌵𑍈𑌤𑍃𑌷𑍍𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌚 𑌕𑍍𑌰𑌮𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌸𑌂𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 - 𑌅𑌜𑌿𑌤𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌮𑌹𑌤𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌃 । 𑌉𑌪𑌾𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌶𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 - 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌗𑌰𑍍𑌭𑍇𑌣 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌜𑌿𑌤𑌮𑌨𑌸𑌾, 𑌯𑌤𑌮𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌅𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌯𑍋𑌗𑍋𑌽𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌃 ॥ ॥௩௫—௩௬॥

பகவான் சொல்லுகிறார்—

மனதுக்கு ஒரு இடத்தில் நிலையாய் நிற்காமல் இருப்பதே ஸ்வபாவமாகையால், அதை அடக்க முடியாது என்கிற விஷயத்தில் ஸந்தேஹமில்லை. அப்படியிருந்தாலும், ஆத்மா உயர்ந்த 1 குணமுள்ளது என்று எப்போதும் நினைத்தால், அதை உள்ளபடி பார்க்கவேணு மென்று ஆசையுண்டாகும். மற்ற விஷயங்களில் உள்ள தோஷங்களைப் பல தடவை நினைத்தால், அவைகளில் வெறுப்புண்டாகும். இந்த ஆசையினாலும், வெறுப்பினாலும் மனதைக் கஷ்டப் பட்டு அடக்கலாம். மனதை அடக்காமல் 2 எவ்வளவு பிரயாஸப் பட்டாலும், கீழ்ச்சொன்ன பார்வையை அடைய முடியாது. கீழ் அத்தியாயங்களில் சொன்ன 3. கர்மயோகத்தினாலே மனதை அடக்கி யோகத்தைப் பழக்குகிறவன் அதையே ஸுகமாக அடையலாம். [35-36]

1. ஆத்மாவின் குணங்களாவன—அது அழிவில்லாதது, ஞான ஸ்வரூபம், மிகவும் இன்பமானது, இயற்கையில் கர்மத்திற்கு உட்பட்டதன்று, இயற்கையில் தோஷமில்லாதது—இவை முதலானவைகள்.

2. 'மஹாபாஹோ' (பெரிய கைகளை யுடையவனே) என்று சுலோகத்தில் சொன்னதின் கருத்து:—உபாயத்தாலே எது செய்ய முடியுமோ, அதை வலிமையால் செய்ய முடியாதென்று.

3. கர்மயோகம்தான் மனதை அடக்குதற்கு வழி. முன் சொன்ன ஆசையும் வெறுப்பும் கர்மயோகத்துக்கு உதவிகள்.

அவ.—அத “நேஹாபிக்ரமநாஶோzஸ்தி” இத்யாரப்யோதிதம் யோகமாஹாத்ம்யம் யதாவஜ்ஜ்ஞாதுமர்ஜுந: ப்ருச்சதி। அஜ்ஞஸாத்யதாஜ்ஞாநதயா யோகஶிரஸ்கதயா ச ஹி கர்மயோகஸ்ய மாஹாத்ம்யம் தத்ரோதிதம்। தத்ர யோகமாஹாத்ம்யமேவ—

அர்ஜுந உவாச—

அயதி: ஶ்ரத்தயோபேதோ யோகாச்சலிதமாநஸ: ।
அப்ராப்ய யோகஸம்ஸித்திம் காம் கதிம் க்ருஷ்ண கச்சதி ॥௩௭॥
கச்சிந்நோபயவிப்ரஷ்டஶ்சிந்நாப்ரமிவ நஶ்யதி ।
அப்ரதிஷ்டோ மஹாபாஹோ விமூடோ ப்ரஹ்மண: பதி ॥௩௮॥
ஏதந்மே ஸம்ஶயம் க்ருஷ்ண சேத்துமர்ஹஸ்யஶேஷத: ।
த்வதந்ய: ஸம்ஶயஸ்யாஸ்ய சேத்தா ந ஹ்யுபபத்யதே ॥௩௯॥

ஶ்ரத்தயா யோகே ப்ரவ்ருத்தோ ஸ்வல்பதராப்யாஸாச்ச யதநவைகல்யேந யோகஸம்ஸித்திமப்ராப்ய யோகாச்சலிதமாநஸ: காம் கதிம் கச்சதி। உபயவிப்ரஷ்டோzயம் சிந்நாப்ரமிவ கச்சிந்ந நஶ்யதி। யதா மேகஶகல: பூர்வஸ்மாத் ப்ருஹதோ மேகாத் விச்சிந்ந: பரம் ப்ருஹந்தம் மேகமப்ராப்ய மத்யே விநஷ்டோ பவதி, ததைவ கச்சிந்ந நஶ்யதி। கதமுபயவிப்ரஷ்டதா? அப்ரதிஷ்டோ விமூடோ ப்ரஹ்மண: பதீதி। யதாவஸ்திதம் ஸ்வர்காதிஸாதநபூதம் கர்ம பலாபிஸந்திரஹிதஸ்யாஸ்ய புருஷஸ்ய ஸ்வபலஸாதநத்வேந ந ப்ரதிஷ்டா ந பவதீத்யப்ரதிஷ்ட:, ப்ரக்ராந்தே ப்ரஹ்மண: பதி விமூட: தஸ்மாதபி ப்ரச்யுத:। அத உபயவிப்ரஷ்டதயா கிமயம் நஶ்யத்யேவ, உத ந நஶ்யதி। ததேநம் ஸம்ஶயமஶேஷதஶ்சேத்துமர்ஹஸி। ஸ்வத: ப்ரத்யக்ஷேண யுகபத்ஸர்வம் ஸதா பஶ்யதஸ்த்வத்தோzந்ய: ஸம்ஶயஸ்யாஸ்ய சேத்தா ந ஹ்யுபபத்யதே ॥

அவ.—இரண்டாவது அத்யாயம் 40-வது சுலோகத்தில் 1. யோகத்தின் பெருமை சொல்லப்பட்டது. அதை உள்ளபடி அறிந்துக் கொள்வதற்காக அர்ஜுநன் கேட்கிறான்.—

1. முன்னே கர்மயோகத்தின் பெருமையன்றோ சொல்லப்பட்

ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்காக யோக(தியான)த்தை ஆரம்பித்து, வலுவான பழக்கமாகிய ப்ரயத்னக் குறைவினாலே யோகத்தினுடைய பலனை அடைவதற்கு முன்னாலே அதிலிருந்து மனது 2 சலித்தவனுக்கு 3 கதி என்ன? பெரிய மேகத்திலிருந்து பிரிந்த துண்டு மேகம் போல் இரண்டுமில்லாமல் அவன் கெட்டுப்போகிறானா? அதாவது பெரிய மேகத்தை விட்டு துண்டு மேகம் தனியாய் வந்தால், அது முன்னே இருந்த மேகத்துடனும், பின்னே வரும் மேகத்துடனும் சேராமல் நடுவில் உறுப்படியில்லாமல் போய் விடுகிறது. அது போல 4 கர்மங்களைச் செய்யும் போது ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களை வேண்டாமென்று விட்டு விட்டான். ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கோ ஸரியானபடி யோகத்தைச் செய்ய வில்லை. ஸ்வர்க்கத்திற்கு ஸ்வர்க்கமும் போய் விட்டது. ஆத்மாவின் பார்வையும் வரவில்லை. ஆகையினால் இவன் வீணாய்ப் போய்விடுவனா? அல்லது ஸௌக்கியத்தை அடைவனா? எல்லா ஸங்கதிகளையும் பிரத்தியக்ஷமாய் ஒரே காலத்தில் எப்போதும் பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற உம்மைத் தவிர இந்த ஸந்தேஹத்தைப்போக்குகிறவர்கள் இல்லை. ஆகையால் இந்த ஸந்தேஹத்தைத் தீர்த்துத் தெளிய வைக்கவேணும். [37-38-39]

டது. இப்போது கர்ம யோகத்தின் பலனாகிய ஆத்மாவின் பார்வையின் பெருமை சொல்லப்படுகிறது. இதை முன்னாலே சொல்லப் பட்டதாக எப்படி சொல்லலா மென்றால், பதில்—ஆத்மாவைப் பற்றின அறிவு சேர்ந்திருப்பதும், தியானத்தின் வழியாய் ஆத்மாவின் பார்வையைக் கொடுப்பதும்—என்கிற இந்த இரண்டும்தான் கர்மயோகத்திற்குப் பெருமையாகச் சொல்லப்பட்டது. அது யோகத்தின் பெருமைதான். யோகமாவது ஆத்மாவின் தியானம்.

2. யோகத்தை எல்லா அங்கங்களுடனே செய்ய முடியாதவன்.

3. ஆசைப்பட்ட விஷயங்களின் அநுபவமா? அல்லது மோக்ஷமா? அல்லது நாகமா? இவைகளில் எது? இந்த ஸங்கதியைத்தான் 38–வது ச்லோகத்தில் விரிவாய்ச் சொல்லுகிறார்.

4. கர்ம ஸ்வரூபத்தைச் செய்வதில் ஒரு குறைவுமில்லை. ஆனால் பலன் வேண்டாமென்று விட்டு விட்டபடியால் ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்கள் வராது என்று கருத்து.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌨𑍈𑌵𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌨 𑌹𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌕𑍃𑌤𑍍𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌤𑌾𑌤 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ ॥௪௦॥

𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌯𑍋𑌗𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌇𑌹 𑌚𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇-𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌦𑌿𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑍇 𑌚𑌾𑌭𑌿𑌮𑌤𑌾𑌨𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌵𑌾𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌨𑌹𑌿 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌰𑍂𑌪𑌯𑍋𑌗𑌕𑍃𑌤𑍍 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌕𑌾𑌲𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ ॥௪௦॥

அவ: — பகவான் சொல்லுகிறார்—

ஆவலுடனே யோகத்தை ஆரம்பித்து, அதைப்பூர்ணமாகச் செய்ய முடியாதவனுக்கு ஸ்வர்க்கம் முதலான ஸுகங்களின் அனுபவத்திலும், ஆத்மாவைப் பார்ப்பதிலும் கிடையாதது ஒன்றுமில்லை. ஒரு வித கெடுதியும் கிடையாது. கெடுதி என்றால் ஆசைப்பட்ட பலனை அடையாமையும் தொந்தரவைக் கொடுக்கும் தோஷத்தை அடைவதும். மிகுந்த நல்ல காரியமானயோகத்தைச் செய்கிற எவனுக்கும் 1. ஒருக்காலும் கெடுதி கிடையாது. [40]

𑌸—𑌕𑌥𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹—

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍁𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍀𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌃 ।
𑌶𑍁𑌚𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑌾𑌂 𑌗𑍇𑌹𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌭𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌭𑌿𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌯𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌭𑍋𑌗𑌾𑌭𑌿𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌅𑌤𑌿𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌜𑍍𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌅𑌤𑌿𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 𑌯𑍋𑌗𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌨𑍋

---

1. இவ்வளவு நல்ல வேலையை ஆரம்பித்தவன் மூன்று காலத்திலும் நல்லவன். அவனுக்குக் கெடுதல் கிடையாது. ஏனென்றால், வெகு காலமாய் கணக்கில்லாத புண்ணியத்தைப் பண்ணித்தான் இந்த யோகத்தை ஆரம்பிக்கக்கூடும். இப்போது மிகுந்த நல்ல வேலையான யோகத்தைச் செய்கிறான். பின்னாலும் புண்ணிய லோகத்தை யடைவது, யோகத்தை முடிப்பது, மோக்ஷத்தை அடைவது முதலானவைகள் வரப்போகின்றன.

யாவத்தத்போகத்ருஷ்ணம் ஸுகம் ஶாஶ்வதீஸ்ஸமாஸ்தத்ரோஷித்வா. த
தந்தே போகே வித்ருஷ்ணே ஶுசீநாம் ஶ்ரீமதாம்-யோகமாரப்
தாம் யோக்யாநாம் குலே யோகமாரப்தவத் ப்ரஷ்டோ யோகமா
ஹாத்ம்யாஜ்ஜாயதே ॥ ॥௪௧॥

எந்த விதமான ஸுகத்தில் ஆசையினால் யோகத்தை ஸரியாகச் செய்து முடிக்க வில்லையோ அதேமாதிரியான 1 மிகவும் உயர்ந்த ஸுகத்தை இவன் கொஞ்சம் பண்ணின யோகத்திற்காக பகவான் ஸந்தோஷப் பட்டுக் கொடுக்கிறான். அவன் மிகுந்தபுண்ணியம் பண்ணினவர்கள் அடையும் லோகங்களை அடைந்து,வெகு காலமிருந்து, 2 அதை அனுபவிக்கிறான். அந்த ஸுகத்தை அனுபவித்து,ஆசை 3 அடங்கின பிறகு,யோகத்தை ஆரம்பிக்கத் தகுந்த சுத்தியையும் (அநுஷ்டானத்தையும்)ஸம்பத்தையும்(நல்ல அறிவையும்) உடையவர்களுடைய வயிற்றில் பிறக்கிறான். இது யோகத்தைக் கொஞ்சம் செய்து அதில் மனது சலித்தவனுக்கு வருகிற பலன். இது யோகத்தின் மஹிமையால் வருகிறது. [41]

அதவா யோகிநாமேவ குலே பவதி தீமதாம் ।
ஏதத்தி துர்லபதரம் லோகே ஜந்ம யதீத்ருஶம் ॥ ॥௪௨॥

[illegible] யோகிநாம் தீமதாம்-யோ
கம் குர்வதாம் ஸ்வயமேவ யோகோபதேஶக்ஷமாணாம் கு

---

1. ஆசைப்பட்ட ஸுகத்தினுடைய ஜாதியாயிருந்தாலும், அந்த ஜாதியில் மிகவும் உயர்ந்தது. உலகத்திலும் ஒரே ஜாதியான ரஸங்களிலும், வாஸனைகளிலும் சில உயர்ந்தவை, சில தாழ்ந்தவைகளாயிருக்கின்றன.

2. தர்மத்திற்காக ஸம்பாதித்த பொருளை தன் ஸுகத்திற்காக செலவழிப்பதுபோல்.

3.ஒருவன் ஸ்வர்க்கத்திற்காக புண்ணியம்செய்து ஸ்வர்க்கத்தை அநுபவித்து, அந்த புண்ணியம் செலவழிந்து திரும்பி வருவதுபோல், இவன்யோகத்தின் பெருமை போய்த் திரும்பி வரவில்லை. அந்தப் பெருமையானது செலவழிந்து போகக் கூடியதல்ல. ஸுகத்தை இடைவிடாமல் அனுபவிப்பதினாலே, அதில் அலுப்பு வருவதாலும், பிராரப்த கர்மத்தில் இருக்கும் புண்ணியத்தினாலே ஸத்வகுணம் மேலிட்டு விவேகம் உண்டாவதினாலே [illegible] ஆசை அடங்குகிறது.

ஸ ப⁴வதி | ததே³தது³ப⁴யவித⁴ம் யோக³ப்⁴ரஷ்டாநாம் யோகி³நாம் ச குலே ஜந்ம லோகே வ்யாக்²யாதாநாம் து³ர்லப⁴தரம் | ஏதத்³ யோக³மாஹாத்ம்யக்ருதம் || ||42||

1. யோகத்தை வெகுதூரம் பழக்கி, அது பூர்த்தியை அடைவதற்கு முன்னமே அதிலிருந்து மனது சலித்தவன் யோகத்தைத் தான் பண்ணிக்கொண்டும், பிறருக்கு அதைச் சொல்லிக் கொடுக்க தகுந்தவர்களுமாய் இருக்கிறவர்களுக்கு 2 பிள்ளையாகப் பிறக்கிறான். யோகத்தை ஒருவரிடத்திலிருந்து தெரிந்துகொண்டு ஆரம்பிக்கக்கூடியவர்கள் வயிற்றில் பிறப்பும், யோகத்தைச் செய்கிறவர்கள் வயிற்றில் பிறப்பும்—இந்த இரண்டும் விஷயங்களையே பார்த்துக்கொண்டு மோக்ஷத்தில் ஆசையில்லாமல் இருப்பவர்களுக்கு வருவது மிகவும் அரிது. யோகத்தின் பெருமையாலேதான் வரவேண்டியது. 3 [42]

தத்ர தம் பு³த்³தி⁴ஸம்யோக³ம் லப⁴தே பௌர்வதே³ஹிகம் |
யததே ச ததோ பூ⁴ய: ஸம்ஸித்³தௌ⁴ குருநந்த³ந ||43||
பூர்வாப்⁴யாஸேந தேநைவ ஹ்ரியதே ஹ்யவஶோ(அ)பி ஸ:

தத்ர ஜந்மநி ததே³வ பௌர்வதே³ஹிகம் யோக³விஷயம் பு³த்³தி⁴ஸம்யோக³ம் லப⁴தே | ததஸ்ஸுப்தப்ரபு³த்³த⁴வத் பூ⁴யஸ்ஸம்

---

1. இந்த ஸங்கதி சுலோகத்தில் சொல்லப்படாமல் போனபோதிலும், முன் சுலோகத்தில் சொன்ன பிறப்பைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பிறப்பை இதில் சொல்வதினாலே, அதற்குக் காரணமும் உயர்ந்ததாயிருக்க வேணுமென்று கருத்து.

2. சுலோகத்தில் "யோகிகளுடைய குலத்தில்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு யோகம் செய்கிற ஒருவனுடைய பிள்ளை, பேரன் முதலானவர்கள் வயிற்றில் பிறப்பு என்று பொருளல்ல. ஏனென்றால் அதினாலே யோகத்திற்கு அதிக உதவியில்லை. ஆகையினாலே தான் யோகம் செய்து கொண்டும், அதைச் சொல்லிக் கொடுக்க தகுந்தவனுமாய் இருக்கிறவனுக்கு பிள்ளையாய்ப் பிறக்கிறானென்றுதான் பொருள்.

3. முன் சுலோகத்தில் பிறரிடத்தில் போய் யோக விஷயமான உபதேசத்தைப் பெறுவதற்குத் தகுந்தவர்களைச் சொல்லிற்று. இந்த சுலோகத்தில் தாமே உபதேசம்பண்ணத் தகுந்தவர்களைச் சொல்லுகிறது.

ஸம்ஸித்தௌ யததே | யதா நாந்தராயஹதோ பவதி ததா யத-
தே | தேந பூர்வாப்யாஸேந பூர்வேண யோகவிஷ-
யேணாப்யாஸேந ஸ யோகப்ரஷ்டோ ஹ்யவஶோऽபி யோக-
வஶ ஏவ ஹ்ரியதே | ப்ரவ்ருத்திலிங்கம் ஸ்ப்ருஹ்ய தஸ்ய ப்ராரோஹாத் த்ருஷ்டிதம் ப்ரஹ்ம ||

அவ—கீழ்ச்சொன்ன பிறப்பினால் மோக்ஷத்திற்கு என்ன உதவி? முன்னே செய்த யோகம் போய்விட்டதே என்றால், சொல்லுகிறார்—

இப்படிப் பிறந்து முன் பண்ணின யோகவிஷயமான நினைவு வந்து, அந்தயோகத்தை ஆரம்பித்து, அதைக் கெடுதியில்லாமல் முடிப்பதற்குத்தகுந்தபடி பிரயத்தனம் பண்ணுகிறான். [1]உதாரணம்:—ஒருவன் மிகுந்த ஆசையுடன் ஒருவேலையைச் செய்து கொண்டிருக்கும்போது, தூக்கம்வந்து அது நின்றுபோய்விட்டாலும், தூக்கத்திலிருந்து எழுந்திருந்தவுடன் ஆசையுடன் அதை

1. ஒருவனுக்கு முன் ஜன்மத்திலே உண்டான எல்லா ஸம்ஸ்காரங்களும் மறு ஜன்மத்திலே மறைந்து போவதாலே, முன் ஜன்மத்தில் பண்ணின யோகத்தின் நினைவு இந்த ஜன்மத்தில் எப்படி வரக்கூடும்? என்றால், இதற்கு பதில் தூங்கி எழுந்தவனென்கிற உதாரணத்தினாலே காட்டப்படுகிறது. புண்ணியம் செய்தவர்களுக்கு முன் ஜன்மத்தில் உண்டான நல்ல ஸம்ஸ்காரங்கள் மறைகிறதில்லை என்று கருத்து. ஸம்ஸ்காரமென்பது ஒரு வஸ்துவின் பார்வை முதலானதாலே உண்டாகி, பிறகு அந்த நினைவு மூட்டுகிற அடையாளங்கள் சேர்ந்தால்—மறுபடி அந்த வஸ்துவின் நினைவை உண்டாக்குகிற குணம். வாஸனையென்பது ஒரு அறிவினால், அல்லது வேலையினால் அதேமாதிரி அறிவிலும், வேலையிலும் ஒரு ஆசையை உண்டு பண்ணுவது. ஆகையினால் அறிவு வேறு. ஸம்ஸ்காரம் வேறு, வாஸனை வேறு. முன் ஜன்மத்தின் வாஸனை மறு ஜன்மத்தில் வரும். ஸம்ஸ்காரம் எல்லாருக்கும் வராது. ஆதிபரதர் தான் வளர்த்த மானை நினைத்துக் கொண்டு இறந்தபடியால் மானாகப் பிறந்தார். அப்போது முன் ஜன்மத்தில் செய்தது எல்லாம் அவர் நினைவிற்கு வந்து, மறுபடியும் இப்படிக் கெட்டுப்போகாமலிருப்பதற்கு வேண்டிய பிரயத்தனம் பண்ணினார். விதுரர் உயர்ந்த ஜாதியில் பிறந்து பக்தியோகம் பண்ணி, ஏதோ ஒரு காரணத்தினால் சூத்திர ஜாதியில் பிறந்தார். அந்த ஜன்மத்தில் முன் பண்ணின பக்தியோகத்தின் நினைவு வந்து பக்தி யோகத்தைச் செய்து முடித்தார்.

மறுபடியும் ஆரம்பித்து முடிப்பன். அதுபோல. முன் பண்ணின யோகத்தின் பழக்கம் இவனை அதைப்பண்ணும்படி பலாத்காரமாய் இழுக்கிறது. இவ்விதமான யோகத்தின் பெருமையை ஆதி பரதர், விதுரர், பீஷ்மர் முதலானவர்களுடைய சரித்திரங்களில் பார்க்கலாம். (43,43½,)

ஜிஜ்ஞாஸுரபி யோகஸ்ய ஶப்³த³ப்³ரஹ்மாதிவர்ததே ॥ ॥௪௪॥

அப்ரவ்ருத்தயோகோ யோகே³ ஜிஜ்ஞாஸுரபி ததஶ்சலித மாநஸ꞉ புநரபி தாமேவ ஜிஜ்ஞாஸாம் ப்ராப்ய க்ரமேண யோகா³தி⁴கம் யோக³மநுஷ்டா²ய ஶப்³த³ப்³ரஹ்மாதிவர்ததே । ஶப்³த³ப்³ரஹ்ம தே³வமநுஷ்யப்ருதி²வ்யந்தரிக்ஷஸ்வர்கா³தி³ ஶப்³தா³பி⁴லாபயோக்³யம் ப்³ரஹ்ம ப்ரக்ருதி꞉। ப்ரக்ருதிப³ந்தா⁴த்³விமுக்தோ தே³வமநுஷ்யாதி³ஶப்³தா³பி⁴லாபாநர்ஹம் ஜ்ஞாநாநந்தை³கதாநம் ஆத்மாநம் ப்ராப்நோதீத்யர்த²꞉ ॥ ॥௪௪॥

யோகத்தை ஆரம்பிக்காமல், ஆரம்பிக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருந்து, அதிலிருந்து மனது சலித்தவன் மறுபடியும் அதே ஆசையை 1அடைந்து, கர்மயோகம் முதலாய் யோகம் வரையில்செய்து, தேவன், மனிதன் என்று சொல்லக் கூடிய உடம்பையும், அதனால் அநுபவிக்கக்கூடிய ஸ்வர்க்கம் முதலான லோகங்களையும் விட்டு, ஞானஸ்வரூபமாயும், ஆனந்தத்திற்கு ஒரே இருப்பிடமாயும் இருக்கும் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்க்கிருன். [44]

ப்ரயத்நாத்³யதமாநஸ்து யோகீ³ ஸம்ஶுத்³த⁴கில்பி³ஷ꞉ ।
அநேகஜந்மஸம்ஸித்³த⁴ஸ்ததோ யாதி பராம் க³திம் ॥ ॥௪௫॥

யத ஏவம் யோக³மாஹாத்ம்யம் தஸ்மாத் அநேகஜந்மார்ஜித புண்யஸஞ்சயை꞉ ஸம்ஶுத்³த⁴கில்பி³ஷ꞉ ஸம்ஸித்³த⁴ஸஞ்ஜாத꞉ ப்ர

1. யோகம் செய்து கொண்டிருந்து அதிலிருந்து மனது சலித்தவனுக்கு மறுபடியும் யோகம் வருகிறது. யோகம் ஆரம்பித்தவுடன் மனது சலித்தவனுக்கு அதனுடைய ஆரம்பம். யோகம் செய்ய வேணு மென்று ஆசைப்பட்டு மனது சலித்தவனுக்கு அந்த ஆசை வருகிறது. இப்படி அந்தந்த இருப்புக்குத் தகுந்தபடி யோகமோ, யோகத்தின் ஆரம்பமோ, யோகத்தில் ஆசையோ மறுபடியும் வருகிறது.

यत्नाद्यतमानस्तु योगी संशुद्धकिल्बिषः अनेकजन्मसंसिद्धस्ततो याति परां गतिम्
यात्येव ॥ ॥௪௫॥

யோகத்திற்கு இவ்வளவு பெருமை யிருப்பதால் அநேக ஜன்மங்களிலே பண்ணின புண்ணியங்களால் பாபங்கள்போய், யோகம் செய்வதற்குத் தகுந்தவனாகி, அதிகப்பிரயத்தனப்பட்டவன், அதிலிருந்து யதோ ஒரு காரணத்தால் மனது சலித்தாலும், மறுபடியும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பன். மோக்ஷத்தையும் அடைந்து விடுவன்.

अथ — अतिशयितपुरुषार्थनिष्ठतया योगिनः
सर्वस्मादाधिक्यमाह —

तपस्विभ्योऽधिको योगी ज्ञानिभ्योऽपि मतोऽधिकः ।
कर्मिभ्यश्चाधिको योगी तस्माद्योगी भवार्जुन ॥ ॥௪௬॥

केवलतपोनिष्ठेभ्यः पुरुषार्थतया अभिमतेभ्यः, आत्मज्ञानव्यतिरिक्तज्ञाननिष्ठेभ्यः, यश्च केवलाश्वमेधादिकर्मिभ्यः, तेभ्यः सर्वेभ्यः पुरुषार्थसाधनत्वेनाधिकः, तपस्विभ्यो ज्ञानिभ्यः कर्मिभ्यश्चाधिको योगी । तस्माद्योगी भवार्जुन ॥ ॥௪௬॥

அவ—கீழ்ச் சொன்ன யோகத்தின் பெருமை தபஸ் முதலானவைகளில் ஒன்றிற்கும் கிடையாது. ஆகையினாலே, யோகம் செய்கிறவன் தபஸ்ஸு முதலானவைகளைச் செய்கிறவர்களைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவன் என்று சொல்லி, யோகத்தையும் யோகம் செய்கிறவனையும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, ஜீவாத்மாவின் யோகத்தைப் பற்றின வார்த்தையை முடிக்கிறார்—

எந்தப் பிரயோஜனங்களை யோகமில்லாத பட்டினி முதலான தபஸ்ஸுகளாலேயும், ஆத்மாவின் அறிவைத்தவிர வேறு அறிவினாலேயும், ஆத்மாவின் உள்ளபடி யோகமில்லாத அசுவமேதம் முதலான யக்ஞங்களாலேயும் ஒருவன் அடைகிறானோ— அவைகளெல்லாவற்றைக் காட்டிலும், யோகத்தினாலே வரும் பிரயோஜனம் மிகவும் உயர்ந்தது. ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன தபஸ், ஞானம், கர்மம் இவைகள் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் யோகி மிகவும் உயர்ந்தவன். ஆகையினாலே நீ யோகியாக ஆகவேண்டும். [16]

𑌏𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌙𑍍𑌗𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌪𑌤𑌿𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑍋𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 । 𑌅𑌥 𑌪𑌰𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍌𑌤𑌿—

𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌮𑌦𑍍𑌗𑌤𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 ।
𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌭𑌜𑌤𑍇 𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌸 𑌮𑍇 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑌮𑍋 𑌮𑌤𑌃 ॥௪௭॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌸𑍂𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂
𑌯𑍋𑌗𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇
𑌯𑍋𑌗𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑌂𑌚𑌮𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑍇 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀 । ‘𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌥𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍’ 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾𑌃। 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌃। 𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑌾𑌰𑌣𑍇 𑌷𑌷𑍍𑌠𑍀 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿। “𑌅𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌤𑌪𑌸𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑌯𑌃। 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨 𑌪𑌂𑌚𑌮𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃। 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑌾𑌣𑍋 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑌮𑌃 । 𑌤𑌦𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 [illegible] 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌮𑍇𑌰𑍍𑌵𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌷𑌪𑌾𑌣𑌾𑌮𑌿𑌵 । 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌷𑌪𑌾𑌣𑌾𑌮𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑍂𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌭𑌾𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌮𑍇𑌰𑍍𑌵𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 [illegible] । 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑍇𑌣𑌾𑌨𑌨𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌦𑍍𑌗𑌤𑍇𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾—𑌮𑌨𑌸𑌾· 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 । 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌮𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍 𑌮𑌦𑍍𑌗𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌨𑌸𑌾, 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍—𑌅𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌲𑍇𑌷𑌾𑌸𑌹𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍌 𑌤𑍍𑌵𑌰𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍, 𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌤𑍇-𑌮𑌾𑌂-𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑌨𑌿𑌰𑌵𑌧𑌿

जगदुदयविभवलयलीलम्, अस्पृष्टाशेषदोषमनवधिकातिशयज्ञानबलैश्वर्यवीर्यशक्तितेजःप्रभृत्यसंख्येयकल्याणगुणनिधिम्, स्वाभिमतानुरूपैकरूपाचिन्त्यदिव्याद्भुतनित्यनिरवद्यनिरतिशयौज्ज्वल्यसौन्दर्यसौगन्ध्यसौकुमार्यलावण्ययौवनाद्यनन्तगुणनिधिदिव्यरूपम्, वाङ्मनसापरिच्छेद्यस्वरूपस्वभावम्, अपारकारुण्यसौशील्यवात्सल्यौदार्यमहोदधिम्, अनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्यम्, प्रणतार्तिहरम्, आश्रितवात्सल्यैकजलधिम्, अखिलमनुजनयनविषयतां गतम्, अजहत्स्वस्वभावम्, वसुदेवगृहे अवतीर्णम्, अनवधिकातिशयतेजसा निखिलं जगद्भासयन्तम्, आत्मकान्त्या विश्वमाप्याययन्तम् - भजते- सेवते- उपास्त इत्यर्थः । स मे युक्ततमो मतः- सर्वेभ्यः श्रेष्ठ इति सर्वं सर्वदा यथावस्थितं स्वत एव साक्षात्कुर्वन्नहं मन्ये ॥

इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये
षष्ठोऽध्यायः ॥

प्रथमषट्कं समाप्तम् ॥

அவ— மோக்ஷத்திற்காகச் செய்யவேண்டிய பகவானுடைய தியானத்திற்கு உதவியாக உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்ட ஜீவாத்மாவின் உள்ளபடி பார்வை சொல்லப்பட்டது. இதற்குப் பிறகு பகவானுடைய தியானத்தைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்—

இதுவரையில் சொல்லப்படாத ஒருயோகியை இப்போது சொல்லப்போகிறேன். அவன் இந்த அத்தியாயம் 29—வது சுலோகம் முதல் நாலுசுலோகங்களால் சொல்லப்பட்ட யோகிகளைக் காட்டிலும், 46—வது சுலோகத்தில் சொன்ன தபஸரும்

ஞானமும், கர்மமும் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் மிகவும் சிறந்தவன். தபஸ்முதலானவைகள் உள்ளவர்களைக் காட்டிலும் நாலு விதமான யோகிகள் சிறந்தவர்களாயிருந்தாலும், சொல்லப்போகிற யோகியைக்காட்டிலும் மட்டம் என்பதில் எல்லாரும் ஒரே மாதிரி. கடுகில் ஒன்று சிறியதாயும், ஒன்று பெரியதாயுமிருந்தாலும், மலையைக் காட்டிலும் சின்னது என்பதில் எல்லா கடுகுகளும் ஒரேமாதிரிதானே. அதுபோல. அவன் யாரென்றால், என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியுடன் எப்போதும் என்னையே நினைத்துக்கொண்டு, ஒருக்ஷணம் என்னை விட்டுப்பிரிந்தால் தாங்கமுடியாதவனாய், என்னை எப்போது அடையப்போகிறேனென்று அவசரப்பட்டு 1எவன் என்னைத்தியானம் பண்ணுகிறானோஅவன். அவன் மிகவும் உயர்ந்தவன் என்று எல்லாவற்றையும் எப்போதும் உள்ளபடி தானாகவே பார்த்துக் கொண்டிருக்கிற எனக்குத் தோன்றுகிறது 2 [47]

ஸ்ரீ மதே பகவதே பாஷியகாராய மஹாதேசிகாய நம:

---

1. முதல் அத்தியாயத்தில் ஆரம்பத்தில் சொன்னபடி ஸ்ரீ பாஷியகாரர் பகவானை இங்கே வர்ணிக்கிறார்.

2. அர்ஜுனனுக்கு ஜீவாத்ம யோகத்தைச் சொன்னபோது, அவன் இவ்வளவுதான் நான் தெரிந்து கொள்ள வேண்டியது என்று எண்ணாமலிருப்பதற்காக, இதற்கு மேற்பட்ட ஒரு யோகத்தை பிரஸ்தாபிக்கிறார். இந்த யோகத்தை 7, 8, 9-வது அத்தியாயங்களில் விவரமாய்ச்சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீமதே வேதாந்தராமாநுஜமஹாதேசிகாய நம:

தமிழ் அர்த்தத்துடன் கூடிய

ஸ்ரீமத்கீதாபாஷியம்.

இரண்டாவது பாகம்.

(7-வது முதல் 12-வது அத்தியாயம் உள்பட)

கும்பகோணம்

ஸ்ரீ ஜனார்த்தன பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸில்

பதிப்பிக்கப்பெற்றது.

விலை] 1929 [ரூ. 1—0—0

குறிப்பு.

(2-வது அத்தியாயம் 28-வது சுலோகம் 43-வது பக்கம் தமிழ் உரைக்குப் பதிலாக கீழ் அச்சிட்டிருப்பதை வைத்துக் கொள்ள வேண்டியது.)

மனிதன் முதலான உடம்புக்கு இப்போது இருக்கும் உருவம் அதைவிட்டு பிரியாத ஸ்வபாவமல்ல. அப்படியே இதற்கு முன்னே இருந்த இருப்பும், இதற்குப் பிற்பாடு வரப்போகிற இருப்பும் ஸ்வபாவமல்ல. ஆகையால் அதற்கு மாறுவது என்பதுதான் ஸ்வபாவம். ஆகையால் இந்த உடம்புக்கு வரப்போகிற மாறுதலைப்பற்றி கவலைப்படக்கூடாது. இந்த உடம்பு உண்டானதுதானே. இதற்கு முன்பு இது ஒருவிதமாக இருந்திருக்குமே. அதை இதற்கு ஸ்வபாவமென்று சொல்லுகிறாயோ? அப்படிச் சொன்னால், அந்தஸ்வபாவம்போய், இப்படி உடம்பாக ஆனதற்கு நீ அழவேணும். இப்போது இருக்கும் உருவமே ஸ்வபாவம்; ஒருவித இடஞ்சலால் மாறுதல் வருகிறது என்று சொன்னால், அந்த இடஞ்சல் தடுக்க முடியாததாக இருந்தால், அது வந்தே தீரும். துக்கப்படுவதில் பிரயோஜனமில்லை. மேலும் அந்த இடஞ்சல் போகாதோ. போகக்கூடியதுதானே. அதுபோனால் ஸ்வபாவமான இந்த உடம்பு உருவம் வருகிறது; அழுவானேன். வஸ்துக்களுக்கு மாறுதலே ஸ்வபாவம். ஒருவன் அதைப் பொறுக்காமல் வருத்தப்பட்டால், அவன் எல்லா வஸ்துக்களையும் பார்த்து அழுது கொண்டேதான் இருப்பன். இப்போது புதிதாய் அழவேண்டியதற்கு என்ன காரணம்.

விஷய அட்டவணை.

9-வது அத்தியாயம்.

10-வது அத்தியாயம்

11-வது அத்தியாயம்.

12-வது அத்தியாயம்.

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃 ॥

𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

𑌭𑌾—𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑍇𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌷𑌟𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌵𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌜𑌗𑌦𑍇𑌕𑌕𑌾𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍇𑌃 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌤𑌦𑌙𑍍𑌗𑌭𑍂𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑍇𑌨 𑌷𑌟𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌪𑌰𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌚 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 “𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌤𑌮𑍍 । 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌤𑌮𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑍍𑌯 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 “𑌵𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌯𑌾𑌯 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌤𑍇 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿 𑌨 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿 । 𑌸𑌮𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑌿𑌪𑍍𑌯 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌰𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌭𑍂𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 । “𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑌿𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑍇𑌤𑌿”, “𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌨𑌮𑍃𑌤 𑌇𑌹 𑌭𑌵𑌤𑌿” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌨𑌮𑍍 - “𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌵𑌾 𑌅𑌰𑍇 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑍋 …𑌨𑌿𑌦𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌃”, “𑌆𑌹𑌾𑌰𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃, 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌃 । 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌲𑌮𑍍𑌭𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌃”, “𑌭𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌹𑍃𑌦𑌯𑌗𑍍𑌰𑌨𑍍𑌥𑌿𑌶𑍍𑌛𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌂𑌶𑌯𑌾𑌃 । 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌵𑌰𑍇” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍇𑌕𑌾𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 [illegible] 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑌮𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍋𑌪𑌾𑌸𑌨𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂 [illegible] । [illegible] “𑌨𑌾𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨 𑌲𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨 𑌮𑍇𑌧𑌯𑌾 𑌨 𑌬𑌹𑍁𑌨𑌾

ப்ராப்தேந । யதேவம் ஶிஷ்யேணாபி தேந ப்ரஹ்மஸ்வரூபவிஷ
ஜ்ஞ: ப்ரத்யக்ஷதாபந்நம் ஸ்வாதிஶயவிஶேஷணாச்ச பரா
ணாத்ந: வரணீயத்வஹேதுபூதம் ஸம்பூர்ணவிஷயஸ்யா
த்யர்த்தப்ரியத்வேந ஸ்வயமப்யத்யர்த்தப்ரியரூபம் ஸ்ம்ருதிஸ
ந்தாநமேவோபாஸநஶப்தவாச்யமிதி ஹி நிஶ்சீயதே । ததேவ
ச ஹி பக்திரித்யுச்யதே । 'ஸ்நேஹபூர்வமநுத்யாநம் பக்தி
ரித்யபிதீயதே' இத்யாதிவசநாத் । அத: 'தமேவம் வித்வாநம்ரு
த இஹ பவதி । நாந்ய: பந்தா அயநாய வித்யதே', 'நாஹம்
வேதைர்ந தபஸா ந தாநேந ந சேஜ்யயா । ஶக்ய ஏவம்
விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம் யதா ॥ பக்த்யா த்வநந்
யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோऽர்ஜுந । ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச
தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப' இத்யநயோரைகார்
த்யம் ஸித்தம் பவதி ॥

தத்ர ஸப்தமே தாவதுபாஸ்யபூதபரமபுருஷ
ஸ்வரூபயாதாத்ம்யம், ப்ரக்ருத்யா ததிரோதாநம், தந்நி
வ்ருத்தயே பகவத்ப்ரபத்தி:, உபாஸகவிதாபேத:, ஜ்ஞாநிந: ஶ்ரை
ஷ்ட்யம் சோச்யதே ॥

ஜீவன்கள் அழிவில்லாத ஸுகத்தை அடைவதற்காக, மஹா லெக்ஷிமியோடு கூடின நாராயணனை அடைய வேண்டியது. அதற்காக அவனைத் தியானம் செய்ய வேண்டியது. அந்தத் தியானத்தைச் சொல்லுவதற்காக, ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் முதல் ஆறு அத்தியாயங்களினலே அந்தத் தியானத்திற்கு உதவியான ஜீவாத்மாவின் உள்ளபடி பார்வையையும், ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்து கர்மங்களைச் செய்வதினல் அந்தப் பார்வை உண்டாகும் என்பதையும் சொன்னர். இப்போது நடுவிலிருக்கும் ஆறு அத்தியாயங்களாலே அடைய வேண்டிய பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தையும், பக்தி யென்று சொல்லப்படுகிற தியானத்தையும் சொல்லுகிருர். இந்த ஸங்கதியை 18-வது அத்தியாயத்தில் 46-வது சுலோகம் முதல் ஒன்பது சுலோகங்களினலே சுருக்கிச் சொல்லப்போகிருர்.

உபநிஷத்துக்களில் "பகவானைப்பற்றின அறிவினால் அவனை அடைய வேண்டும்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. இன்னுமொரு இடத்தில் நினைவினால் என்று இருக்கிறது, இன்னுமொரு இடத்தில் இடைவிடாத நினைவினால் என்று இருக்கிறது. வேறு இடத்தில் பகவானைப்பார்ப்பதினால் என்று இருக்கிறது. அறிவு, நினைவு, இடைவிடாத நினைவு, பார்வை-என்கிற சொற்களுக்கு ஒரேபொருள் கொள்ள வேண்டியது. ஏனென்றால், வேதத்தில் "பசுவை (நாலுகாலுள்ள பிராணியை)க் கொன்று யாகம் செய்ய வேண்டியது" என்று சொல்லியிருக்கிறது. இன்னுமொரு இடத்தில் "வெள்ளாட்டினுடைய வயிற்றிலிருக்கும் வபையை ஹோமம் பண்ணுவதற்குத் தகுந்த மந்திரத்தைச் சொல்லு என்று அத்வர்யு ஹோதாவை ஏவுகிறான்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதினால் பசு என்கிற சொல்லுக்கு வெள்ளாடு என்று பொருள் என்று மீமாம்ஸையில் நிர்மாணிக்கப்பட்டிருக்கிறது. இதை ஸாமான்ய-விசேஷ நியாயம் என்று வடமொழியில் சொல்லுகிறார்கள். அதாவது பொதுவான சொல்லுக்கு ஒரு காரணத்தைக்கொண்டு அதின் பொருளில் அடங்கிய ஒரு வஸ்துவை மாத்திரம் பொருளாகக் கொள்ளுவது. அந்த நியாயப்படி இங்கே பொருள் கொள்ள வேண்டும். அறிவு என்பது பொதுவான சொல். அதன் பொருளில் அடங்கினது நினைவு என்பது. அதுவும் பொதுவான சொல். அதில் அடங்கினது இடைவிடாத நினைவு. அது கண்ணாலே பார்ப்பதுபோல் தெளிவாயிருக்கலாம். அல்லது தெளிவில்லாமலிருக்கலாம். ஆகையினாலே இந்தப் பொதுவான சொற்களுக்கெல்லாம் கண்ணாலே பார்ப்பதுபோல் தெளிவாய், இடைவிடாமல் நினைப்பது என்று பொருள்.

மேலும் வேதத்தில் ஒரு இடத்தில், பெரியவர்களிடத்தில் பகவானைப்பற்றி கேட்க வேணுமென்றும், கேட்ட ஸங்கதியை யோசிக்க வேணுமென்றும், பிறகு பகவானைத் தியானம் செய்ய வேணுமென்றும், தியானத்தினால் அவனை அடையலாமென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இன்னொரு இடத்தில் "பகவானைக் கேட்பதினாலும், யோசிப்பதினாலும், தியானம் பண்ணுவதினாலும், அடைய முடியாது. பின்னை எப்படி அடையலாமென்றால், அவன்

எவனைக்கூப்பிடுகிறானே, அவனால்தான் அவனை அடைய முடியும். அவனுக்குத்தான் அவன் தன்னைக் காட்டுவன்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. இப்படி வேதம் சொல்லுகிறதே. நாம் எதைச்செய்கிறது? நாம் தியானம் செய்கிறதா? அல்லது அவனாக நம்மைக்கூப்பிடுவனென்று ஒன்றும் செய்யாமலிருக்கிறதா என்று ஸந்தேஹம் உண்டாகிறது. இந்த ஸந்தேஹத்தைப் பெரியோர்கள் இரண்டு இடங்களையும் ஒட்டி தீர்த்திருக்கிறார்கள். உலகத்தில் ராமன் என்பவன் கிருஷ்ணன் என்பவனை எப்போது கூப்பிடுவன். அவனுக்குக் கிருஷ்ணனிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி இருந்தால் தான் கூப்பிடுவன். ராமனுக்கு எப்போது மிகுந்த பிரீதியிருக்கும். கிருஷ்ணனுக்கு ராமனிடத்தில் மிகுந்த பிரீதி இருந்தால் தான் இருக்கும். ஆகையால் நமக்கு பகவானுடைய இடைவிடாத நினைவு மாத்திரம் போதாது. நமக்குப் பிள்ளை பெண்டாட்டிகளிடம் பிரீதி இருப்பதுபோல், பிரீதியோடே நாம் பகவானை இடைவிடாமல் நினைத்தால், அவனுக்கு நம்மிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதி உண்டாகும். அப்போது அவன் நம்மைக் கூப்பிடுவன். ஆகையால் பிரீதியுடன் தியானம்பண்ணினால், பகவானை அடையலாம் என்று பொருள் கொள்ள வேணும். அப்படிக் கொண்டால் எல்லாச் சொற்களுக்கும் பொருத்தமான பொருள் ஏற்படும்.

பகவானுக்கு நம்மிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியிருக்கிறது. இது இன்றைக்கோ நேற்றைக்கோ உண்டானதன்று. இதுமுதல் என்று இல்லாத காலமாய் இருக்கிறது. நாமோ அவனை அநாதி காலமாய் தெரிந்து கொள்ளவேயில்லை. அதுவும் தவிர, அவனுக்குப் பிடிக்காத—மிகுந்த வருத்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய—வேலைகளைக் கணக்கில்லாமல் செய்திருக்கிறோம். இப்பவும் செய்கிறோம். இப்படி யிருக்கையில், பெரியோர்கள் மூலமாய் அவனைத் தெரிந்து, அவனிடத்தில் கொஞ்சம் பிரீதியை நாம் பண்ணினால், அவன் தயையினாலே நம்மிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியைப் பண்ணி, நம்மைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொண்டு போகிறான். இப்படிப் பிரீதியுடன், கண்ணாலே பார்ப்பதுபோல் தெளிவாய், இடைவிடாமல் நினைப்பதை பக்தி யென்றும், பக்தி யோகம் என்றும் சொல்லுகிறது.

ஏழாவது அத்தியாயத்தில் தியானம் பண்ண வேண்டிய பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தின் உண்மையையும், உடம்புடன் சேர்ந்திருப்பதால் அந்த உண்மை நமக்கு மறைந்திருக்கிறது என்பதையும், அந்த மறைவு நீங்குவதற்கு பகவானைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்ள வேணுமென்பதையும், அவனைத் தியானம் செய்கிறவர்களின் பிரிவுகளையும், அவர்களில் பகவான் தான் வேணுமென்று தியானம் செய்கிறவர்களின் உயர்த்தியையும் சொல்லுகிறார்.

ஸ்ரீபகவாநுவாச—

மய்யாஸக்தமநா: பார்த்த யோகம் யுஞ்ஜந் மதாஸ்ரய: ।
அஸம்ஸயம் ஸமக்ரம் மாம் யதா ஜ்ஞாஸ்யஸி தச்ச்ருணு ॥

மயி ஆஸக்தமநா:-அத்யர்த்தமத்ப்ரியத்வேந மத்ஸ்வரூபகுணசேஷ்டிதாதிவிஸ்லேஷே க்ஷணமாத்ரவிஸ்லேஷேऽபி விஸீர்யமாணஸ்வரூபதயா மயி ஸுகாடம்பத்தமநா:, மதாஸ்ரய:-ததா ஸ்வயம் ச மயா விநா விஸீர்யமாணதயா மதாஸ்ரய: மதேகாதார:, மத்யோகம் யுஞ்ஜந்-யோகவிஷயபூதம் மாம் அஸம்ஸயம்-நிஸ்ஸம்ஸயம் ஸமக்ரம்-ஸகலம் யதா ஜ்ஞாஸ்யஸி - யேந ஜ்ஞாநேந ஜ்ஞாஸ்யஸி தஜ்ஜ்ஞாநம் மயோச்யமாநம் ஸ்ருணு ॥ ௧॥

பகவான் சொல்லுகிறார்.

என்னிடத்தில் உயர்ந்தபிரீதி இருப்பதினாலே, என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும், என் குணங்களையும், நான்செய்த வேலைகளையும், என்னுடைய ஸொத்துக்களையும் விட்டுப் பிரிந்தால், அரைக்ஷணம் கூடத் தாங்கமுடியாமலிருப்பதால், எப்போதும் என்னையே நினைத்துக்கொண்டும், என்னால் எப்பொழுதும் தாங்கப்பட்டும் இருந்துகொண்டு, என்னைத் தியானம் செய்ய ஆரம்பிப்பதற்காக ஸந்தேஹமில்லாமல் என்னுடைய எல்லா ஸங்கதிகளையும், எப்படிச்சொன்னால் நீ அறிவாயோ, அந்தமாதிரி சொல்லுகிறேன். நீ மிகவும் ஜாக்கிரதையாய்க் கேள். [1]

ஜ்ஞாநம் தேऽஹம் ஸவிஜ்ஞாநமிதம் வக்ஷ்யாம்யஶேஷத꞉।
யஜ்ஜ்ஞாத்வா நேஹ பூயோऽந்யஜ்ஜ்ஞாதவ்யமவஶிஷ்யதே ॥
அஹம் தே மத்விஷயமிதம் ஜ்ஞாநம் விஜ்ஞாநேந ஸஹாஶேஷதோ வக்ஷ்யாமி। விஜ்ஞாநம்-விவிக்தாகாரவிஷயம் ஜ்ஞாநம்। யதாऽஹம் அகிலசேதநாசேதநவஸ்துஜாதாந்நிகிலஹேயப்ரத்யநீகதயாऽநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணாநந்தமஹாவிபூதிதயா ச விவிக்த꞉ - தேந விவிக்தவிஷயஜ்ஞாநேந ஸஹ மத்ஸ்வரூபவிஷயஜ்ஞாநம் வக்ஷ்யாமி। கிம்பஹுநா? யஜ்ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாத்வா மயி புநரந்யஜ்ஜ்ஞாதவ்யம் நாவஶிஷ்யதே ॥ ॥௨॥

நான் என்னைப் பொதுவாகவும், விசேஷமாகவும் சொல்லுகிறேன். விசேஷமாவது—உலகத்தில் இருக்கும் அறிவுள்ள ஜீவன்களோ, அறிவில்லாத வஸ்துக்களோ, அவைகளைக் காட்டிலும் நான் வேறு ஜாதியானவன். இருட்டை ஸூரியன் போக்குவது போல், எல்லாக் கெடுதிகளையும் போக்கக் கூடியவன். எல்லையில்லாத கணக்கில்லாத உயர்ந்த குணங்கள் என்னிடத்திலிருக்கின்றன. எல்லா உலகங்களும் என்னுடைய ஸொத்து. இந்த மாதிரி ஸங்கதிகள். அதிகமாகச் சொல்லுவானேன்? மறுபடியும் என்னைப் பற்றி அறிந்து கொள்ள வேண்டிய ஸங்கதி மீதியில்லாமல் சொல்லுகிறேன். [2]

அத—வக்ஷ்யமாணஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய து³ர்லபதாமாஹ—

மநுஷ்யாணாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சித்யததி ஸித்தயே ।
யததாமபி ஸித்தாநாம் கஶ்சிந்மாம் வேத்தி தத்த்வத꞉ ॥ ॥௩॥

மநுஷ்யா꞉-ஶாஸ்த்ராதிகாரயோக்யா꞉, தேஷாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சிதேவ ஸித்திபர்யந்தம் யததே। ஸித்திபர்யந்தம் யதமாநாநாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சிதேவ மாம் விதித்வா மத்த꞉ ஸித்தயே யததே। விதிதாம் ஸஹஸ்ரேஷு கஶ்சிதேவ தத்த்வதோ யதாவஸ்திதம் மாம் வேத்தி, ந கஶ்சிதிதி அபிப்ராய꞉। 'ஸ மஹாத்மா ஸுது³ர்லப⁴꞉', 'மாம் து வேத ந கஶ்சந' இதி ஹி வக்ஷ்யதே ॥ ॥௩॥

அவ—ஒருவனுக்கு நான் சொல்லப்போகிற அறிவுவருகிறது வருத்தமென்று சொல்லுகிறார்.

சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய வேலைகளை நடத்தக்கூடிய ஆயிரம் பேர்களில் ஒருவன்தான் பலன் கிடைக்கும் வரையில் ஒரு வேலையைச் செய்கிறான். அப்படி வேலை செய்கிற ஆயிரம் பேர்களில் ஒருவன்தான் என்னை அறிந்து, என்னிடத்தில் இருந்து பலனை அடைவதற்காகப் பாடுபடுகிறான். என்னை அறிந்த ஆயிரம்பேர்களில் ஒருவன்தான் என்னை 1 உள்ளபடி அறிகிறான்—என்று சொன்னார். இப்படிச் சொன்னதிற்கு இப்படிப்பட்ட ஒருவனும் இல்லையென்று கருத்து. அதாவது அரிது என்று கருத்து. "அப்படிப்பட்ட மஹாத்மா (ரொப்பப் பெரியவன்) அகப்படுவது மிகவும் அரிது" என்றும், "என்னை ஒருவனும் அறியவில்லை" என்றும் மேலே சொல்லப் போகிறார். (சுலோகம்–19-26) [3]

பூமிராபோऽநலோ வாயு: கம் மநோ புத்திரேவ ச ।
அஹங்கார இதீயம் மே பிந்நா ப்ரக்ருதிரஷ்டதா ॥ ॥௪॥

அஸ்ய விசித்ராநந்தபோக்யபோகோபகரணபோகஸ்தாநரூபேணாவஸ்திதஸ்ய ஜகத: ப்ரக்ருதிரியம் கந்தாதிகுணக ப்ருதிவ்யப்தேஜோவாய்வாகாசாதிரூபேண மந ஆதீந்த்ரியரூபேண மஹதஹங்காரரூபேண சாஷ்டதா பிந்நா மதீயேதி வித்தி ॥ ॥௫॥

இந்த ஆச்சரியமான எல்லையில்லாத ஜகத்தானது அநுபவிக்கத் தகுந்த வஸ்துக்களாகவும், அநுபவத்துக்கு உதவிகளாகவும், அநுபவத்துக்கு வேண்டிய இடங்களாகவும் இருக்கிறது. அதையுண்டு பண்ணுகிற பூமி, ஜலம், நெருப்பு, காற்று, ஆகாசம், மனது முதலான இந்திரியங்கள், மஹத், அஹங்காரம்—இப்படி எட்டு விதமாய் பிரிந்திருக்கிற 2 பிரகிருதியானது

---

1. சுலோகத்தில் பின்பாதி ஒரே வாக்கியமாயிருந்தாலும், அதை இரண்டு வாக்கியமாக வியாக்கியானத்தில் பண்ணியிருக்கிறது. ஏனென்றால், பொதுவாக அறிந்த பிற்பாடுதானே உள்ளபடி அறிவது கூடும்.

2. பிரகிருதி என்பது ஸத்வம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு என்கிற மூன்று குணங்களையுடைய வஸ்து. அது சுத்தஸத்வம் இருக்குமிடம் தவிர, மற்ற இடங்களில் எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது. அதினுடைய

மூன்று குணங்களும் ஸமமாயிருக்கும்போது, பிரளயம் என்கிற இருப்பு. ஒருகுணம் மேலிட்டு மற்றவைகள் குறைந்து இருக்கும்போது ஜகத்து உண்டாகிறது. ஜகத்து உண்டாகும் விதமாவது:— முதலில் பிரகிருதி மஹத்து என்கிற வஸ்துவாக ஆகிறது. மஹத்து அஹங்காரமாக ஆகிறது. அந்த அஹங்காரம் மூன்று பிரிவாக இருக்கிறது, ஸத்வகுணம் மேலிட்டதும், ரஜஸ்ஸு மேலிட்டதும், தமஸ்ஸு மேலிட்டதும் என்று. ஸத்வகுணம் மேலிட்டதிலிருந்து மனது முதலான பதினொன்று இந்திரியங்கள் உண்டாகின்றன. (7-வது பக்கத்தில் 1-வது குறிப்பைப்பார்க்க). தமோகுணம் மேலிட்டதிலிருந்து ஆகாசமும், அதிலிருந்து காற்றும், காற்றிலிருந்து நெருப்பும், நெருப்பிலிருந்து ஜலமும், ஜலத்திலிருந்து பூமியும் உண்டாகின்றன. இவைகளைப் பஞ்சபூதங்கள் என்று சொல்லுகிறது. அஹங்காரமானது ஆகாசமாக மாறும்போது, நடுவில் சப்ததந்மாத்திரம் என்கிற ஒரு வஸ்துவாக ஆகி ஆகாசமாக ஆகிறது. அப்படியே மற்றநாலுபூதங்களும் அந்தந்த தந்மாத்திரங்கள்வழியாக உண்டாகின்றன. ஐந்துபூதங்கள், ஐந்து தந்மாத்திரங்கள், பதினொன்று இந்திரியங்கள், மஹத், அஹங்காரம்—ஆக இருபத்து மூன்று தத்வங்கள். இவைகளுக்குக்காரணமான பிரகிருதியையும்சேர்த்துஇருபத்துநாலுதத்வங்கள் என்று சொல்லுகிறது. சுலோகத்தில் காரணமான பிரகிருதியை எட்டுவிதமாய் பிரிந்திருக்கிறது என்று சொன்னது எப்படியென்றால், பதினொன்று இந்திரியங்களை ஒருவகுப்பாகப்பண்ணியும், தந்மாத்திரங்களைப் பூதங்களுடன் சேர்த்தும் எட்டு என்கிற கணக்கு ஏற்படுகிறது. இவைகள் சேர்ந்து பலவிதமான இந்த ஜகத்து உண்டாகிறது. காரணமான இவைகளை உண்டுபண்ணுவதை ஸமஷ்டி-ஸ்ருஷ்டி என்றும், இவைகளிலிருந்துபலவிதமாய் தோன்றுகிற ஜகத்தை உண்டுபண்ணுவதை வியஷ்டி-ஸ்ருஷ்டி என்றும் சொல்லுகிறது. ஸமஷ்டியும், வியஷ்டியும் இன்னதென்று உதாரணத்தைக் கொண்டு தெரிந்து கொள்ளலாம் சமையல் பண்ணுகிறவன் தனித்தனியாயிருக்கும் உப்பு, புளி, மிளகாய், கடுகு, வெந்தயம், காயம், கறிகாய் முதலான ஸாமான்களைப் பல விதமாய்ச் சேர்த்து, குழம்பு ரஸம், கறி, என்று பெயருள்ள பதார்த்தங்களாகச் செய்கிறான். தனித்தனியாய் இருந்தவைகளை ஸமஷ்டி (பொது) என்றும், அவைகளைச் சேர்த்து உண்டானதை வியஷ்டி-(பிரிந்தவைகள்) என்றும் சொல்லுகிறது. இதுபோல ஒன்றோடொன்று சேராத பூமி முதலானவைகள் ஸமஷ்டி. அவைகளைச் சேர்த்து உண்டான ஜகத்து வியஷ்டி.

1. பிரகிருதி என்னுடையது என்று சொல்வதாலே, அது பகவானைக்காட்டிலும் வேறுஎன்று ஏற்படுகிறது. உலகத்தில் ஸொத்து வேறு, ஸொத்தையுடையவன் வேறு என்று பார்க்கிறோம். அப்படியே பகவான் வேறு, பிரகிருதி வேறு.

𑌅𑌪𑌰𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍 ।
𑌜𑍀𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌯𑌯𑍇𑌦𑌂 𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌜𑌗𑌤𑍍 ॥௫॥

𑌅𑌯𑌂 𑌅𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃। 𑌇𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂-𑌇𑌤𑍋𑌽𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌭𑍂𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌂, 𑌜𑍀𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌂-𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌰𑍂𑌪𑌾𑌂 𑌮𑌦𑍀𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿। 𑌯𑌯𑍇𑌦𑌮𑍍-𑌅𑌚𑍇𑌤𑌨𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌜𑌗𑌦𑍍𑌧𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௫॥

இது என்னுடைய 1 தாழ்ந்த 2 பிரகிருதி. அறிவுள்ள ஜீவன்களால் அநுபவிக்கப்படுகிற அறிவில்லாத இந்தப் பிரகிருதியைக் காட்டிலும் வேறான—அதை அநுபவிப்பதாலே உயர்ந்ததான அறிவுள்ள ஜீவன்களை 3 என்னுடைய உயர்ந்த மற்றொரு பிரகிருதி

1. ஜீவன்கள் அறிவில்லாத வஸ்துக்களை அநுபவிக்கிறார்கள். அநுபவிக்கிற ஜீவன்களை உயர்ந்தவர்களாகவும், அநுபவிக்கப்படுகிற அறிவில்லாத வஸ்துக்களைத் தாழ்ந்தனவாகவும் சுலோகம் சொல்லுகிறது.

2. பிரகிருதி என்கிற சொல்லுக்குக் காரணம் என்று பொருள். அறிவுள்ள ஜீவன்கள்—அறிவு இல்லாத வஸ்துக்கள் இவைகளிரண்டும் சேர்ந்து உலகம் உண்டாகிறது. ஆதலால் உலகத்தை காரியம் (உண்டாகிறது) என்றும், இவை யிரண்டையும் காரணம் (உண்டுபண்ணுகிறது) என்றும் சொல்லுகிறது. அவைகளில் மாறுகிற—அறிவில்லாத வஸ்துக்களை உண்டாகிறது என்று சொல்லலாம். மாறுதலும் அறிவுமில்லாத அறிவுள்ள ஜீவன்களை உண்டாகிறதென்றும் உண்டுபண்ணுகிற தென்றும் சொல்லலாமா? என்றால், பதில்—ஜீவன்களுக்கு இரண்டு விதமான இருப்பு இருக்கிறது. பிரளய காலத்தில் எல்லாரும் ஒரேமாதிரியாகவும், அறிவில்லாத வஸ்துக்களைப் போலவும் இருக்கிறார்கள். ஸிருஷ்டி காலத்தில் வெவ்வேறு உடம்புகளோடும், இந்திரியங்களோடும் சேருகிறார்கள். இந்த சேர்க்கையாலே அவர்களுடைய அறிவிலும், அவர்கள் செய்யும் வேலைகளிலும், அவர்களுடைய அநுபவங்களிலும், பல வேறுபாடுகள் இருக்கின்றன. இந்த இருப்பு வியக்தமான இருப்பு. முன் இருப்பு அவ்யக்த இருப்பு. முன் இருப்பு காரணம். பின் இருப்பு காரியம் (செய்யப்பட்டது). காரணம் என்பது காரியத்துக்கு முன் இருக்கும் இருப்பு.

3. இங்கு பகவான் ஜீவன்களைக் காட்டிலும் வேறு என்று ஏற்படுகிறது. முன் சுலோகம் அவர் ஜகத்தைக் காட்டிலும் வேறு

யாக நினை. அந்த ஜீவன்களால்தான் இந்த அறிவில்லாத லோகங்கள் 1 தூக்கப்படுகின்றன. [5]

𑌏𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑍀𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌧𑌾𑌰𑌯 ।
𑌅𑌹𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥ ॥௬॥

𑌏𑌤𑌦𑍁𑌭𑌯𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌚𑍇𑌤𑌨𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑍂𑌪𑌮𑌦𑍀𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌦𑍍𑌵𑌯𑌯𑍋𑌨𑍀𑌨𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌚𑌾𑌵𑌚𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌿𑌶𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌦𑍀𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌧𑌾𑌰𑌯। 𑌮𑌦𑍀𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌦𑍍𑌵𑌯𑌯𑍋𑌨𑍀𑌨𑌿 𑌹𑌿 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌦𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵। 𑌤𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌦𑍍𑌵𑌯𑌯𑍋𑌨𑌿𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍁𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌮𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌮𑌦𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌚𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑍋𑌽𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑍋𑌽𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌚 𑌶𑍇𑌷𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌧𑌾𑌰𑌯। 𑌤𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌮𑌷𑍍𑌟𑌿𑌭𑍂𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌯𑍋𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍। "𑌮𑌹𑌾𑌨𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍇 𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇। 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇। 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌿 𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇। 𑌤𑌮𑌃 𑌪𑌰𑍇 𑌦𑍇𑌵 𑌏𑌕𑍀𑌭𑌵𑌤𑌿," "𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌤𑍋𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑍇 𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰," "𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌿𑌣𑍀। 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌭𑌾𑌵𑍇𑌤𑍌 𑌲𑍀𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿। 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑌾𑌧𑌾𑌰𑌃 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃। 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌨𑌾𑌮𑌾 𑌸 𑌵𑍇𑌦𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌗𑍀𑌯𑌤𑍇" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾 𑌹𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌯𑌃॥ ॥௬॥

என்று சொல்லிற்று. ஆகையாலே அவர் அறிவுள்ளதோ அறிவில்லாததோ, எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதி. ஜீவன்கள் அறிவில்லாத வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறு என்று சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே உலகத்தில் மூன்று தத்வங்கள் இருக்கின்றன—பிரகிருதி, ஜீவன்கள், பகவான்—என்று.

1. ஜீவன்கள் தூங்குகிற காலத்தில் அறிவில்லாத வஸ்துக்களை (உடம்புகளை) தங்களுடைய ஸ்வரூபத்தாலே தூக்குகிறார்கள். விழித்துக் கொண்டிருக்கும்போது தங்களுடைய ஸங்கல்பத்தாலே (எண்ணத்தாலே)யும் தூக்குகிறார்கள்.

1 என்னுடையதான, அறிவுள்ளதும்—அறிவில்லாததும் என்று இருவகைப்பட்ட—ஸமஷ்டியான (பொதுவான) இந்த இரண்டு பிரக்ருதிகளால் உண்டான—பிரும்மா முதல் புழுவரையில் உயர்ந்தவைகளாகவும், தாழ்ந்தவைகளாகவு மிருக்கும்—உடம்புடன் சேர்ந்திருக்கிற எல்லாப் பிராணிகளும் என்னுடையது என்றுநினை. என்னுடைய இரண்டு பிரக்ருதிகளால் எல்லாமுண்டானபடியாலே அவைகளும் என்னுடையவைகள்தான். இப்படியிருப்பதாலே, அதாவது—ஜகத்து இரண்டு பிரக்ருதிகளிலிருந்து உண்டானபடியாலும், அந்த இரண்டு பிரக்ருதிகளும் என்னிடமிருந்து உண்டானபடியாலும்—எல்லா லோகங்களும் என்னிடத்திலிருந்து தான் 2 உண்டாகின்றன. என்னிடம்தான் வந்து முடிவில் அடங்குகின்

---

1. முன் இரண்டு சுலோகங்களாலே ஸமஷ்டியான அறிவில்லாத வஸ்துக்களும், ஸமஷ்டியான ஜீவன்களும் பகவானுடைய ஸொத்து என்று சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகம் அறிவில்லாத வஸ்துக்களும், ஜீவன்களும் சேர்ந்து உண்டான வியஷ்டி வஸ்துக்கள் பகவானுடைய ஸொத்துக்கள் என்று சொல்லுகிறது.

2. இரண்டு பிரக்ருதிகளும் பகவானிடமிருந்து உண்டாகின்றன என்று வேதத்தில் எங்கே சொல்லியிருக்கிறது என்றால், பதில்-வேதத்தில் இரண்டு பிரக்ருதிகளும் பகவானிடத்தில் பிரளய காலத்தில் லயத்தை அடைகின்றன என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதைக்கொண்டு, பகவானிடமிருந்து அவைகள் உண்டாகின்றன என்று வேதத்தினால் சொல்லப்படுகிறதென்று ஒப்புக்கொள்ள வேண்டும். பகவானிடத்தில் இவைகள்லயத்தைஅடைகிறது (அடங்குகிறது) என்பது, பாலில்ஜலத்தை விட்டால், இதுபால், இதுஜலம், என்றுஎப்படிப்பிரித்துஅறியமுடியாதோ, அப்படியே பகவானிடத்தில்இந்த இரண்டும் பிரித்துஅறியமுடியாதபடி சேருகிறதுதான். பாலோடு சேர்ந்த ஜலத்தைஎப்படிப்பால் என்றுசொல்லுகிறோமோ, அப்படியே இரண்டு பிரக்ருதிகளோடு சேர்ந்த பகவானைப் பிரும்மம் என்று சொல்லுகிறது. இரண்டுதத்வங்களுக்கும் ஸ்வரூபத்தில் அழிவில்லை. ஆகையாலே அவைகளை நித்தியங்கள் என்றுசொல்லுகிறது. பிரிக்கமுடியாதபடி ஒன்றாயிருப்பதாலே அவைகளை ஒன்று என்றும் சொல்லுகிறது.

பகவான் தான் ஜகத்துக்கு உபாதாநகாரணமும், நிமித்தகாரணமும். ஒரு குயவன் மண் கட்டியிலிருந்து சட்டியையும் பானையையும் செய்கிறான். மண்கட்டியை உபாதாநகாரணம் என்றும், குயவனை நிமித்

றன. எல்லாம் என்னுடையவைகளாக இருப்பதாலே நானே 1 சேஷி என்று நினை. ஸமஷ்டியான அறிவுள்ள பிரகிருதியும், அறிவில்லாத பிரகிருதியும் பகவானிடமிருந்து உண்டாகிறது என்பது வேதத்திலும் ஸ்மிருதிகளிலும் சொல்லப் பட்டிருக்கிறது. (6)

மத்த: பரதரம் நாந்யத் கிஞ்சிதஸ்தி தனஞ்ஜய ।

யதா ஸர்வகாரணஸ்யாபி ப்ரக்ருதித்வயஸ்ய காரணத்வேந ஸர்வாசேதநவஸ்துசேஷிணஶ்சேதநஸ்யாபி சேஷித்வேந காரணதயா சேஷிதயா சாஹம் பரதர:, ததா ஜ்ஞாந ஶக்திபலாதி குணயோகேந சாஹமேவ பரதர: । மத்தோऽந்யத் மத்வ்யதிரிக்தம் கிஞ்சித் ஜ்ஞாநபலாதிகுணாந்தரயோகி பரதரம் நாஸ்தி ॥ ॥ கூ½ ॥

எல்லாவற்றையு முண்டுபண்ணுகிற இரண்டு பிரகிருதிகளை உண்டுபண்ணுகையாலும், எல்லா அறிவில்லாத வஸ்துக்களுக்கு சேஷிகளான ஜீவன்களுக்கும் சேஷியாயிருப்பதாலும், எப்படி நான் பரதரனே (மிகவும் உயர்ந்தவனே) 2 அப்படியே, ஞானம், சக்தி, வலிமை, முதலான குணங்களாலேயும் நான்தான் பரதரன்.

தகாரணம் என்றும் சொல்லுகிறது. இங்கே இரண்டுகாரணமும் வேருயிருக்கிறது. இப்படியே உலகத்தில் எங்குமிருக்கிறது. அப்படியிருக்க எப்படி பகவான் இரண்டுகாரணமுமாய் இருக்கக்கூடும் என்றால், பதில்— இரண்டு பிரகிருதிகளோடும் சேர்ந்த பகவானே ஜகத்தாக ஆகிறான். தாயாருடைய கர்ப்பத்தில் வைக்கப்பட்ட ஜீவனோடுகூடிய ரேதஸ்ஸான து குழந்தையாய் வளர்ந்து, வெளியே வந்து, வளர்ந்து பாலனாகவும், யுவாவாகவும் எப்படி ஆகிறதோ; அப்படியே இரண்டுபிரகிருதிகளோடு சேர்ந்திருக்கிற பகவான் மஹத், அஹங்காரம், ஆகாசம் முதலானவைகளாய் வரிசையாய் ஆகி, பிறகுஜகத்தாக ஆகிறான். இதைத்தான் வேதத்தில் "நான்பஹுவாக (பலவஸ்துக்களாக) ஆகவேணும்" என்று பகவான் நினைத்ததாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

1. எவனுக்காகவே (அதாவது-எவனுடைய உபயோகத்துக்காகவே) எந்தவஸ்து இருக்கிறதோ, அதை அவனுக்கு சேஷம் என்றும், அவனைச்சேஷி என்றும் சொல்லுகிறது.

2 இது சுலோகத்தில் சொல்லாமல் போனபோதிலும், அப்படியே அர்த்தம் கொள்ளவேணும். முன் சுலோகங்களில் எல்லாவஸ்துக்களுக்கு

1 என்னைத்தவிர குணங்களாலே பரதரமான வஸ்து உலகத்தில் கிடையாது. (7)

𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌮𑌣𑌿𑌗𑌣𑌾 𑌇𑌵 ॥ ॥௭॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌮𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌮𑌣𑌿𑌗𑌣𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍇 𑌮𑌯𑌿 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 । "𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂... 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂... 𑌏𑌷 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌪𑌹𑌤𑌪𑌾𑌪𑍍𑌮𑌾 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑍋 𑌦𑍇𑌵 𑌏𑌕𑍋 𑌨𑌾𑌰𑌾𑌯𑌣𑌃" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌶𑌤𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌮𑍍 [illegible] ॥௭॥

உண்டுபண்ணப் பட்டதும், அவைகளை யுண்டுபண்ணுகிற துமான எல்லாஉலகமும், 2 நூலில் மணிகளை கோர்ப்பதுபோல்,

---

ம் யஜமானையும், அவைகளை உண்டுபண்ணுகிறவனையும் சொன்னபடியாலே, பகவானை மிகவும் உயர்ந்தவன் என்று ஏற்படுகிறது. அதையே இந்த சுலோகம் உறுதிப்படுத்துகிறதென்றால், அவ்வளவு பிரயோஜனமுள்ளதாக ஆகாது. புதிதான ஸங்கதியைச் சொல்லக்கூடுமேயானல் அதைச்சொல்லுவதுதான் தகுதி. ஆகையாலே குணங்களால் உயர்த்தி சொல்லப்பட்டது.

1. சுலோகத்தில் "பரதரம்" என்றும், "அந்யத்" என்றும் சொற்கள் இருக்கின்றன. "அந்யத்" என்ற சொல்லை "மத்த: "என்ற சொல்லுடன் சேர்த்து,என்னைத்தவிர வேறான மிகவுமுயர்ந்த வஸ்து இல்லையென்று அர்த்தம் பண்ணவேணும். அப்படியில்லாமல் என்னைக்காட்டிலும் மிகவுமுயர்ந்தது—என்று அர்த்தம் பண்ணினல் "அந்யத்"என்ற சொல் வேண்டியதில்லை. கீழே சொன்னபடி அர்த்தம் பண்ணினல், நான்தான் மிகவும் உயர்ந்தவன் என்று பொருள் கிடைக்கும். ஆகையால்,எனக்குஸமானனும், மேல்பட்டவனுமில்லை என்றேற்படும்.

2. நூல் அறுபட்டால் மணிகள் சிதறிப்போய்விடும். உடம்பில் ஆத்மா போய்விட்டால் அது அழிந்துபோய்விடும். அதுபோல பகவான் இல்லாவிட்டால் உலகம்முழுதும் சிதறிப்போய்விடும். நூல் உதாரணத்தாலே எப்படி ஒரேநூல் எல்லாமணிகளையும் தாங்குகிறதோ, அப்படியே பகவானும் எல்லா உலகங்களையும் தாங்குகிறான் என்றும், மணிகள் நெருங்கியிருந்தால் எப்படி நூல் மறைந்திருக்குமோ, அப்படியே பக

என்னிடத்தில் கோர்க்கப் பட்டிருக்கிறது.1 (6½)

வான் எல்லா வஸ்துக்களிலு மிருந்தாலும், எல்லாருக்கும் தெரியாமல் மறைந்திருக்கிறான் என்றும், நூலாலே மணிகளுக்கு உபயோகமே யல்லாமல், மணிகளால் நூலிற்கு எப்படி உபயோக மில்லையோ,அப்படியே பகவானாலே எல்லா லோகங்களும் தூக்கப்படுகிறதே யல்லாமல், அவன் அவைகளின் அதீனமா யிருக்கவில்லை என்றும் ஏற்படுகிறது.

1.இந்த சுலோகத்தில் எல்லாவஸ்துக்களில் பகவான் நுழைந்து, அவைகளைத் தூக்கிக் கொண்டிருக்கிறானென்று சொல்லியிருக்கிறது. வஸ்துக்களுக்குள்ளே நுழைந்திருப்பது அவைகளை ஏவி அவைகளைக் கொண்டு வேலைசெய்வதற்காக. இப்படி பகவான் எல்லாருடைய ஹிருதயத்தி லிருந்து ஏவி வேலை வாங்குகிறானென்று 18-வது அத்தியாயம் 61-வது சுலோகத்தில் சொல்லப் போகிறது. 4-வது சுலோகம் முதல் இதுவரையில் பகவானைப் பற்றிச்சொன்னதாவது—பகவான் எல்லாவற்றையும் தூக்குகிறான். எல்லாவற்றையும் ஏவி வேலை வாங்குகிறான்.எல்லாம் அவனுடைய ஸொத்து. அதாவது-அவனுக்கு வேலைசெய்து அவனை ஸந்தோஷப் படுத்தவேண்டியது. ஆகையாலே எல்லாம் அவனுக்கு உடம்புகள். அவைகளுக்கு அவன் ஆத்மா. ஆத்மா என்பது-ஒருவஸ்துவைத் தூக்கிக்கொண்டு, அதை ஏவி வேலைவாங்கி, அதைத் தன்னிஷ்டப்படி உபயோகப் படுத்துகிறவன். உடம்பு என்பது—ஒரு அறிவுள்ளவனாலே தூக்கப்பட்டு,அவனால் ஏவப்பட்டு, அவன் இஷ்டப்படி உபயோகிக்கத் தகுந்த வஸ்து.

பகவானே எல்லா வஸ்துக்களாக ஆகிறான் என்று கீழே சொல்லப் பட்டது. இதினாலே அவனுக்கு உடம்பாகிய ஜீவன்களுக்கும், பிரகிருதிக்கும் போல அவனுக்கு மாறுதல் உண்டோ என்று ஸந்தேஹம் உண்டாகலாம். ஜீவன்களுக்கு ஸ்வரூபத்தில் வேறுபாடு இல்லை. அது ஒரேமாதிரியாக இருக்கிறது. ஆனால் அவனுடைய அறிவுஎன்கிற குணமானது சிலவேளைகளில் சுருங்கியும், சிலவேளைகளில் விரிவையடைந்து கொண்டு மிருக்கிறது. பிரகிருதியின் ஸ்வரூபமே மாறி, வேறு உருவங்கள்வந்து, வேறுபெயர்களை அடைகிறது. பகவானுக்கு இந்த இரண்டு விதமானவேறுபாடுகளும் கிடையாது. ஏனென்றால், அவன் ஆத்மாவாகவும், மற்றவைகள் அவனுக்கு உடம்பாகவும் இருக்கின்றன. நம்முடைய உடம்புகளுக்கு குழந்தைப்பருவமும், யௌவனமும், கிழத்தனமும் வருகிறபடியால் அதற்கு மாறுதல் இருக்கிறது. இது அந்த உடம்புக்குள் இருக்கும் ஜீவனுக்குக் கிடையாது. அதுபோல். இந்த சுலோகத்தாலே இன்னொரு ஸங்கதி ஏற்படுகிறது. "ஜீவன்களும், பிரகிருதியும் ஒன்றினால் தூக்கப்படவில்லை,அவைகள்தனியாகவெஇருக்கின்றன" என்றுசிலர் சொல்லுகிறார்கள்.அந்தமதம்பிசகுஎன்று காட்டப்படுகிறது.

ஏவம் — ஸர்வஸ்ய பரஶேஷதைகஶரீரதயா ததாத்-மகத்வேந ஸர்வப்ரகாரஸ்ய ஸர்வப்ரகார: பரஶே-ஷத்வாவஸ்தித இதி ஸர்வைஶ்ஶப்தைஸ்தஸ்யைவாபிதா-நமிதி தத்ப்ரகாரதாப்ரபஞ்சநேநாஹ—

ரஸோঽஹமப்ஸு கௌந்தேய ப்ரபாஸ்மி ஶஶிஸூர்யயோ:।
ப்ரணவஸ்ஸர்வவேதேஷு ஶப்த: கே பௌருஷம் ந்ருஷு ॥
புண்யோ கந்த: ப்ருதிவ்யாம் ச தேஜஶ்சாஸ்மி விபாவஸௌ।
ஜீவநம் ஸர்வபூதேஷு தபஶ்சாஸ்மி தபஸ்விஷு ॥ ॥௯॥
பீஜம் மாம் ஸர்வபூதாநாம் வித்தி பார்த ஸநாதநம்।
புத்திர்புத்திமதாமஸ்மி தேஜஸ்தேஜஸ்விநாமஹம் ॥ ॥௧௦॥
பலம் பலவதாம் சாஹம் காமராகவிவர்ஜிதம்।
தர்மாவிருத்தோ பூதேஷு காமோঽஸ்மி பரதர்ஷப ॥௧௨॥

ஸர்வே ஸர்வவிலக்ஷணா பாவா: ஸத்வராஜஸதாமஸா: மச்சே-ஷபூதா: மச்சரீரதயா மய்யேவாவஸ்திதா:। அதஸ்தத்ப்ரகாரோঽஹமேவாவஸ்தித: ॥ ॥௮-௧௧॥

அவ—ஆகையால் எல்லாம் பகவானுக்கு உடம்புகள், அவன் அவைகளுக்கு ஆத்மா. ஆகையால் எல்லாம் அவனுக்குப் [1] பிரகாரங்கள். அவன் எல்லாப்பிரகாரமா யிருக்கிறான். எல்லா சொற்களும் அவனையே சொல்லுகின்றன. இந்தக்காரணத்தாலே அந்தந்த சொற்களாலே பகவானையே அடுத்தநாலுசுலோகங்கள் சொல்லுகின்றன—

1. உலகத்தில் ஒரு ரோஜாப்பூவைப் பார்க்கும்போது, 'இது ரோஜா, இது சிகப்பு" என்று அறிகிறோம். "சிகப்பு" என்கிற அறிவு சிகப்பு என்கிற குணத்தையும், அது உடையவஸ்துவையும், ரோஜா என்கிற அறிவு ரோஜா என்கிற ஜாதியையும், அது உள்ள வஸ்துவையும் காட்டுகின்றன. இருப்பதாகத் தோன்றுகிற சிகப்பு என்கிற குணத்தையும், ரோஜாவென்கிற ஜாதியையும் "பிரகாரம்" என்றும், அவைகளை உடையதாகத் தோன்றுகிற வஸ்துவை "பிரகாரி" என்றும் வடமொழியில் சொல்லுவது வழக்கம். அந்த குணமும் ஜாதியும் அந்த வஸ்துவைவிட்டுத் தனியாய் இருக்கிறதில்லை. அப்படியே பகவானிடத்தில் எல்லாவஸ்துக்

1ரஸம், வெளிச்சம் முதலான 2 விலக்ஷணமான எல்லா வஸ்துக்களும் என்னிடமிருந்துதான் உண்டாகின்றன. என்னுடைய உபயோகத்துக்காகவே தான் இருக்கின்றன. என் உடம்பாகையால் என் அதீனமாகவே இருக்கின்றன. ஆகையால் நானே எல்லாப்பிரகாரமாக இருக்கிறேன்—அதாவது அவையெல்லாம் எனக்குப் பிரகாரம். (8–11)

களும் ஒருபோதும் பிரியாமல் இருக்கின்றன. ஆகையாலே அவைகளைக் காட்டும்சொற்களாலே பகவானைவேதமும், வேதமறிந்தவர்களும் சொல்லுவது வழக்கம்.

1. ரஸம், வெளிச்சம் முதலான சொற்களாலே பகவானையே சொல்லுவதற்குக் காரணம் காட்டப்படுகிறது. உலகத்தில் "ராஜா தான் ராஜ்யம்" என்று சொல்லுகிறார்கள். அதற்கு ராஜாவின் அதீனமாக ராஜ்யம் இருக்கிறதென்று பொருள். இங்கே அப்படிப் பொருள் கொள்ளக் கூடாது. முக்கியமான பொருள் கிடைக்கும்போது, அதை விடுவதற்கு நியாயமில்லை.

2. 12-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்போகிற ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் மேலிட்ட பதார்த்தங்களைக் காட்டிலும் வேறு என்று பொருள். இந்த நாலு சுலோகங்களில் சொல்லுகிற ரஸம்கந்தம் முதானவைகள் அந்தந்த திரவியங்களுக்கு முக்கியமான குணங்கள்.

சுலோகங்களுக்குப் பொழிப்புரை—ஜலத்திலுள்ள ரஸம் என்கிற குணம் நான். சந்திரனுடையவும் ஸூரியனுடையவும் வெளிச்சம் நான். எல்லாவேதங்களுக்கு முக்கியமான பிரணவமும், ஆகாசத்தில் சப்தம் என்கிறகுணமும், ஜீவன்களிடத்திலுள்ள வேலைசெய்யும் சக்தியும், நான். (குறிப்பு:—ரஸமென்பது ஜலத்தின் முக்கியமானகுணம். ஜலம் நெருப்பிலிருந்து உண்டாகும்போது- நெருப்பிலில்லாமல் ஜலத்துக்கு இக்தகுணம் புதிதாய் உண்டாகிறது.வெளிச்சம்என்பது—அது இருக்கும் ஸூரியனையும் சந்திரனையும் காட்டிலும் வேறான நாலுபக்கத்திலும் பரவுகிற தேஜஸ்ஸான திரவியம். இந்த வெளிச்சத்தைக்கொண்டு ஜகத்துக்குச் சந்திரனும், ஸூரியனும் உபகாரம் பண்ணுகிறபடியாலே அது முக்கியமானது. பிரணவமானது எல்லாவேதங்களின் அர்த்தத்தைச் சுருக்கமாகச் சொல்வதால் அது முக்கியமானது.)

9-வது சுலோகம்-பூமியிலுள்ள நல்லவாஸனையும், அக்னியிலுள்ள கொளுத்துகிற சக்தியும், உடம்போடு கூடிய எல்லா பிராணிகளும்

பிழைத்திருப்பதற்குக் காரணமும், தபஸ்ஸு செய்கிறவர்களின் தபஸ்ஸும் நான். (குறிப்பு—துளஸி முதலானவஸ்துவின் நல்லவாஸனையாலே பூமி ஸத்வகுணத்தை அதிகப்படுத்துவதாலும்,ஸுகத்தை உண்டு பண்ணுவதாலும் அது முக்கியமான குணம். உடம்போடு கூடிய எல்லாரிடத்திலும் என்று சொல்வதில் பிரும்மாமுதலானவர்களைச் சேர்த்து சொல்லப்பட்டது.)

10-வது சுலோகம். அந்தந்த வஸ்துக்களுக்கு இருக்கும் இன்னொரு வஸ்துவாக ஆகிற சக்தியை நான் என்று தெரிந்து கொள். மண்ணோடு சேர்ந்த விதைக்கு மரமாக ஆகிறசக்திபோல. புத்தியுள்ளவர்களுடைய புத்தியாகவும், தேஜஸ்ஸையே ஸ்வபாவமாக உடையவர்களுடைய தேஜஸ்ஸாகவும் நான் இருக்கிறேன். (குறிப்பு-தேஜஸ்ஸு என்பது ஒருவனாலும் அவமானப்படுத்த முடியாதபடி இருப்பது. ஒருவனை அவமானப்படுத்தும் ஸாமர்த்தியம் என்றும் சொல்வது உண்டு.

11-வது சுலோகம். பலமுள்ளவர்களுடைய காமத்தாலும், ராகத்தாலும் விடப்பட்ட பலம் என்கிறகுணம் நான். தேவர்களிடத்திலும் மனிதர்களிடத்திலுமிருக்கிற தர்மத்திற்கு விரோதமில்லாத காமமும் நான். (குறிப்பு:-ராகம் என்றால் ஆசை. அதுமுற்றினால் காமமாகிறது. இவைகளோடு சேர்ந்த பலமானது அயலாருக்கு ஹிம்ஸையை உண்டு பண்ணுமாகையால், அதுடன்சேராத-தர்மம் செய்வதற்கு உபயோகமான-பலம் இங்கே சொல்லப்பட்டது. தர்மத்துக்கு விரோதமில்லாத காமமாவது-ஒருவனுக்குத்தன் மனைவியினிடத்தில் இருக்கும் ப்ரீதி முதலானது.)

வேதத்தில் சில இடங்களில் பகவான் வேறு, ஜகத்து வேறு என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதைப்பேதச்ருதி என்று சொல்கிறது. வேறு சில இடங்களில் ஜகத்தே பகவான் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதை அபேதச்ருதி என்று சொல்லுகிறது. இந்த இரண்டு சுருதிகளுக்கும் பொருந்தும்படியாக அர்த்தம் சொல்லவேண்டியது. உண்மையில் பகவான் வேறு, ஜகத்து வேறு. ஜகத்தைப் பகவானுக்கு உடம்பாகவும், பகவான் ஜகத்துக்கு ஆத்மாவாகவும், ஜகத்துப் பகவானுடனே எப்போதும் சேர்ந்தும், ஒருக்ஷணமும் அவனைவிட்டுப் பிரியாமலும் இருப்பதால், ஜகத்தையே பகவானாகச் சொல்லுகிறது. மனிதனும், அவன் உடம்பும் எப்போதும் சேர்ந்திருக்கிறபடியால், அவனை உடம்பாகச் சொல்லுவது வழக்கம். "நான் மனிதன்" என்று ஒருவன் சொல்லுகிறான். "நான்" என்பது அழிவில்லாத ஜீவன். "மனிதன்" என்பது அழியக்கூடிய உடம்பு. இவையிரண்டும் ஒன்றாக இருக்கமாட்டாது.

ஸு॥—கிம் விஶிஷ்யாபிதீயதே—

யே சைவ ஸாத்த்விகா பாவா ராஜஸாஸ்தாமஸாஶ்ச யே ।
மத்த ஏவேதி தாந் வித்தி ந த்வஹம் தேஷு தே மயி ॥௧௨॥

ஸாத்த்விகா ராஜஸாஸ்தாமஸாஶ்ச ஜகதி தேஹத்வேநேந்த்ரியத்வேந போக்யத்வேந தத்தேதுத்வேந சாவஸ்திதா யே பாவா:, தாந் ஸர்வாந் மத்த ஏவோத்பந்நாந் வித்தி| தே மச்சரீரதயா மய்யேவாவஸ்திதா இதி ச | ந த்வஹம் தேஷு—நாஹம் கதாசிதபி ததாயத்தஸ்திதி:| அந்யத்ராத்மாயத்தஸ்திதேரபி ஶரீரஸ்ய ஶரீரேணாத்மந:ஸ்திதாவுபகாரோ வித்யதே | இஹ து தைர்ந கஶ்சிதுபகார:| கேவலம் லீலைவ ப்ரயோஜநமித்யர்த்த: ॥ ॥௧௨॥

தனித்தனியாய்ச் சொல்லுவானேன். உலகத்தில் சில வஸ்துக்களில் ஸத்வகுணமும், சிலவஸ்துக்களில் ரஜோகுணமும்,

---

ஆகையால் நான் உடம்பு என்பதற்கு, உடம்பிலே நான் இருக்கிறேன் என்று பொருள். அப்படியே "ஜகத்து பகவான்" என்றால், ஜகத்தில் பகவான் இருக்கிறான் என்று பொருள். இப்படித்தான் பொருள் கொள்ள வேணுமென்பது "ஜகத்து பகவானுக்கு உடம்பு" என்று சொல்லுகிற சில வேதவாக்கியங்களால் ஏற்படுகிறது. இவைகளுக்குக் கடகச்ருதி என்று பெயர். 4-5-6—வது சுலோகங்களில் பேதச்ருதியின் அர்த்தமும், 8—11—வது சுலோகங்களில் அபேதச்ருதியின் அர்த்தமும், 7-வது சுலோகத்தில் கடகச்ருதியின் அர்த்தமும் சொல்லப்படுகிறது.

வேறுசிலர்-"அபேதம்(பேதமில்லாமை)தான் உண்மை.பேதச்ருதி பேதத்தைக்காட்டுகிறது. பேதத்தைத்தெரிந்துகொண்டுதானே அதை இல்லையென்றுசொல்லவேண்டும், அதற்காக"-என்றுசொல்லுகிறார்கள். அது ஸரியானதன்று. ஏனென்றால், பேதம் என்று ஒன்று இருப்பதாக வேறு பிரமாணங்களாலே தெரிந்தாலன்றோ, அதை இல்லை யென்று வேதம்சொல்லக்கூடும். பகவானை வேதத்தால் அல்லதுஅறியமுடியாத தாலே அவனுக்கும் உலகத்துக்கும் பேதத்தை வேறுபிரமாணங்களாலே அறியமுடியாது. வேதத்திலேயே அதைத் தெரிந்துகொள்ளவேண்டியது. வேதம் முதலில் பேதத்தைச் சொல்லி, பிறகு அதை இல்லை யென்று சொன்னால், அது பயித்தியக்காரன் வார்த்தை போலாகும். ஆகையாலே கீழே சொன்னபடிதான் பொருள் கொள்ளவேணும்.

சிலவஸ்துக்களில் தமோகுணமும் மேலிட்டிருக்கின்றன. அவைகள் உடம்புகளாகவும், இந்திரியங்களாகவும், அவைகளால் அநுபவிக்கத்தக்கவைகளாகவும், 1 அவைகளை உண்டுபண்ணுகிறவைகளாகவும் இருக்கின்றன. இவைகள் எல்லாம் 2 என்னிடமிருந்தே உண்டானவைகள் என்று நினை. என் உடம்புகளாய் இருப்பதால், என் அதீநமாயுமிருக்கின்றன. ஒருக்காலத்திலும் அவைகள் அதீநமாய் நான் இருக்கவில்லை. உலகத்தில் ஆத்மாவின் அதீநமாக உடம்புகள் இருந்தபோதிலும், உடம்பினாலே ஆத்மாவுக்கு உதவி உண்டு. அப்படி அவைகளாலே எனக்குத் துளிக் கூட உதவி இல்லை. அவைகளை நான் விளையாட்டு (லீலை)க்காக வைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். (12)

த்ரிபி⁴ர்கு³ணமயைர்பா⁴வைரேபி⁴: ஸர்வமித³ம் ஜக³த் ।
மோஹிதம் நாபி⁴ஜாநாதி மாமேப்⁴ய: பரமவ்யயம் ॥ ॥௧௩॥

தத³ேவம் சேதநாசேதநாத்மகம் க்ருத்ஸ்நம் ஜக³ந்மதீ³யம் காலே காலே மத்த ஏவோத்பத்³யதே, மயி ச ப்ரலீயதே, மய்யேவாவஸ்தி²தம், மச்ச²ரீரபூ⁴தம், மதா³த்மகம் சேத்யஹமேவ காரணாவஸ்தா²யாம் கார்யாவஸ்தா²யாம் ச ஸஶரீரதயா ஸர்வப்ரகாரோऽவஸ்தி²த: । அத: காரணத்வேந ஶேஷித்வேந ச ஜ்ஞாநாத்³யஸங்க்²யேயகல்யாணகு³ணக³ணைஶ்ச ஸ்வாஹமேவ ஸர்வேப்⁴ய: ப்ரகாரேப்⁴ய: பரதர:, மத்தோऽந்யஸ்ய கல்யாணகு³ணக³ணஸ்ய பரதரம் ந வித்³யதே । ஏவம்பூ⁴தம் மாம் த்ரிகு³ணாத்மகாஜஸதாமஸகு³ணமயைரேபி⁴ர்பா⁴வைர்மோஹிதம் பரம். மேப்⁴யோ பா⁴வேப்⁴ய: கல்யாணகு³ணக³ணைஸ்து தத்²ஸ்தா²நாம்ருதா ப்ரகாரேப்⁴ய: பரமுத்க்ருஷ்டதம். அவ்யயம்-ஸமதி³கூரபே⁴வ

1. இதனால் ஸ்ருஷ்டி இருப்பு சொல்லப்படுகிறது.

2. "என்னிடமிருந்தே" என்பதாலே உலகத்திற்கு உபாதான காரணமும், நிமித்தகாரணமும் பகவான் ஒருவனே என்று காட்டப்படுகிறது. மேலும், ஸத்வகுணம் மேலிட்டது முதலான பலவஸ்துக்களைச் சொல்லுவதாலே அதற்குத் தகுந்த அநேககாரணங்கள் உண்டா என்கிற ஸந்தேஹமும் தீர்க்கப்படுகிறது.

[illegible] ‖ ‖கங‖

அவ—இப்படி பகவானுடைய உண்மையான ஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது. மேல் பிரகிருதியினலே அது மறைக்கப்படுகிறது என்று சொல்கிறார்.

இப்படி அறிவுள்ளது, அறிவில்லாததுஎன்று இருவகையான இந்த எல்லா உலகமும் என்னுடையது. அந்தந்த காலத்தில் என்னிடமிருந்துதான் உண்டாகிறது. பிறகு என்னிடம்தான் வந்து அடங்குகிறது. என்னிடத்திலேயே இருக்கிறது, அது எனக்கு உடம்பு. நான் அதுக்கு ஆத்மா. இந்தக்காரணங்களாலே, பிரளயகாலத்தில் அழியாமலிருக்கிற ஜீவன்கள் உருவமாயும் பிரகிருதி உருவமாயும் நான்தான் இருக்கிறேன். இப்போது காணப்படுகிற அனேக வஸ்துக்களின் உருவமாயு மிருக்கிறேன். ஆதலால் உண்டு பண்ணுவதாலும், எல்லா வஸ்துக்களையும் உபயோகித்துக் கொள்வதாலும், அறிவு முதலான கணக்கில்லாத உயர்ந்த நல்ல குணங்களாலும் எல்லாவிதத்தாலும் நானே மிகவும் உயர்ந்தவன். என்னிடத்திலிருக்கும் ஒரு ஸங்கதியாலாவது மிகவும் உயர்ந்தவஸ்து வேறொன்றும் கிடையாது. இப்படி ஸத்வம் முதலான மூன்று குணங்களுள்ள மற்ற எல்லாவஸ்துக்களைக் காட்டிலும், என்னிடத்தில் மாத்திரமிருக்கிற நல்ல குணங்களின் கூட்டங்களாலும், 1 பலவிதத்தாலே நான் இன்பமாயிருப்பதினு

---

1. பிரகிருதியிலிருந்து உண்டான வஸ்துக்கள் சப்தம் முதலான தங்களுடைய குணங்களாலே ஸுகத்தைக்கொடுக்கின்றன. பகவானே ஞானம் சக்திமுதலான குணங்களாலும், திருமேனியினுடையபலவிதங்களான குணங்களாலும், சுத்த ஸத்வம் என்கிற திரவியத்தினுடைய சப்தம் முதலான குணங்களாலும், பிராகிருத வஸ்துக்களையும் பகவானுடையது என்கிற எண்ணத்தினல் ஸுகத்தைக் கொடுப்பதாகப்பண்ணுகையாலும் பகவான் மிகுந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்கக் கூடியவன். அந்த ஸுகங்களின் உயர்த்திக்கு எல்லையில்லை.

லும் மிகவும் உயர்ந்தவனுயும், இவைகளுக்கு ஒருக்காலும் குறை வில்லாதவனுயும், எப்போதும் ஒரே மாதிரியாயும் இருக்கிற என்னை-தேவன், மாடு(திர்யக்) மனிதன், மரம்(ஸ்தாவரம்)என்று 1 நான்கு வகைப்பட்ட உலகம், 2 ஸத்வம் முதலான குணங்களால் ஏற்பட்டதாயும், மிகவும் இளப்பமாயும், நிலையில்லாததாயும் அவரவர்கள் கர்மங்களுக்குத் தக்கபடி உடம்புகளாயும், இந்திரியங்களாயும், பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலான அநுபவிக்கத் தகுந்த வஸ்துக்களாயுமிருக்கிற பதார்த்தங்களினலே 3 மயங்கி அறியவில்லை. (13)

[illegible]

1. சுலோகத்தில் 'இந்த எல்லா ஜகத்" என்ற சொற்கள் இருக்கின்றன. அதில் "எல்லா" என்கிற சொல்லானது தேவஜாதியில் சேர்ந்த பிரும்மா முதலானவர்களை மற்றவர்களுடன் சேர்த்துச் சொல்லுகிறது. "இந்த" என்கிற சொல்லாலே கண்ணலேபார்க்கப் படுகிற மரம் மாடு மனிதன் முதலான வேறுபாடுகளைக் காட்டுகிறது. "ஜகத்" என்ற சொல்லானது உடம்புகளோடு சேர்ந்த ஜீவன்களைச் சொல்லுகிறது.

2. "ஸத்வம் முதலானகுணங்களால் ஏற்பட்ட" என்பதாலே ஸாகத்தில் துக்கத்தின் கலப்பு சொல்லப்பட்டது. ரஜஸூம் தமஸூம் துக்கத்திற்கும் மோஹத்திற்கும் காரணம் என்று 14-வது அத்தியாயத்தில் சொல்லப்போகிறார். "கர்மங்களுக்கு த்தக்கபடி" என்பதாலே இவைகளுண்டாகி போகிறதென்றும், ஆசையாலே நிலையில்லாதது என்றும், இளப்பம் என்றும் ஏற்படுகிறது.

3. சுலோகத்தில் "மூன்று வகையான வஸ்துக்களாலே மயங்கி" என்று சொல்லியிருக்கிறது. அவைகளில் ஸத்வகுணம் மேலிட்டவைகள் நல்லவை. ஸத்வகுணத்தால் அறிவன்றோ உண்டாகிறது. அதிலே எப்படி மயக்கமுண்டாகும் என்றல், பதில்--விஷம்கலந்த அன்னத்தில் தேனைச்சொட்டவிட்டால் முட்டாளுக்கு அதைச் சாப்பிடவேணுமென்று ஆசையுண்டாகும். அப்படியே அவனவன் கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி துக்கத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய வஸ்துக்களில் துளி ஸாகமிருப்பதாலே, அந்தஸாகத்தின் ஆசையாலே ஜனங்கள் மயங்கக்கூடும். ஸத்வம் என்பது ஸாகத்தில் ஆசையை யுண்டு பண்ணும் குணம்.

𑌷𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌭𑌾𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍋-
𑌗𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌵𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹—

𑌦𑍈𑌵𑍀 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍀 𑌮𑌮 𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌦𑍁𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾 ॥ ॥௧௫½॥

𑌦𑍈𑌵𑍀 𑌏𑌷𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍀-𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋𑌮𑌯𑍀, 𑌮𑌮 𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌦𑍈𑌵𑍀-𑌦𑍇𑌵𑍇𑌨 𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑌾 । 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍𑌦𑍁𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾-𑌦𑍁𑌰𑌤𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌾 । 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌸𑍁𑌰𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌮𑌿𑌵 𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌰𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨; 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 "𑌤𑌤𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 । 𑌆𑌜𑌗𑌾𑌮 𑌸𑌮𑌾𑌜𑍍𑌞𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌜𑍍𑌵𑌾𑌲𑌾𑌮𑌾𑌲𑌿 𑌸𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑍍 । 𑌤𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌂 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌮𑍍𑌬𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁𑌗𑌾𑌮𑌿𑌨𑌾 । 𑌬𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌕𑍍𑌷𑌤𑌾 𑌦𑍇𑌹𑌮𑍇𑌕𑍈𑌕𑌶𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍂𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 । 𑌅𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌨 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌾𑌚𑍀 । 𑌐𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌜𑌾𑌲𑌿𑌕𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌪𑌿 𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍌𑌷𑌧𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑍍𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌵𑍀𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑌃 । 𑌤𑌥𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍌𑌷𑌧𑌾𑌦𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌾𑌯𑌾, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑍇𑌷𑍁 𑌅𑌨𑍁𑌗𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌿𑌥𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌶𑌬𑍍𑌦𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑍌𑌪𑌚𑌾𑌰𑌿𑌕𑌃 । 𑌮𑌞𑍍𑌚𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌶𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿𑌵𑌤𑍍 । 𑌏𑌷𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍀 𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌕𑍀 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌮𑌾𑌯𑍈𑌵 "𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌯𑌿𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍍𑌵𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌨𑌂, 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚 । 𑌅𑌤𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌗𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌦𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌨𑌾𑌭𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 ॥ ॥௧௫½॥

அவ— தேவரீர் இருக்கும்போது எல்லா ஜனங்களுக்கும் மற்ற வஸ்துக்கள் எப்படிப் பிடிக்கின்றன. தேவரீரோ, இயற்கையாகவே அளவில்லாமல், உயர்ந்த ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறவர், அழிவில்லாதவர். எப்போதும் ஒரேவிதமாயிருப்பவர். உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் மிகவும் இன்பமானவர். உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களோ மூன்று குணமுள்ளவைகள். ஆதலால்

துக்கம் கலந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்குமவைகள். இளப்பமானவைகள். நிலையில்லாதவைகள் என்றால், பதில் சொல்லுகிறார்—

உலகத்தை யுண்டு பண்ணுவது முதலான வேலைகளை விளையாட்டாகச் செய்து கொண்டிருக்கிற நான் ஸத்வம் முதலான மூன்று குணங்களோடுகூடிய பிரகிருதி என்கிற 1 என்னுடைய வஸ்துவை ஜீவன்களை மயக்கும்படி 2 செய்திருக்கிறேன். ஆகை

---

1. மாயை என்பது, பிரகிருதி. அதை வைத்துக்கொண்டு வேலை செய்கிறவன் மாயீ. கிருஷ்ணபகவான் தான் மாயீ. மாயீ வேறு, கிருஷ்ணபகவான் வேறு என்று உண்டாகும் ஸந்தேஹத்தைத் தீர்ப்பதற்காக சுலோகத்தில் "மம மாயா" (என்னுடைய மாயை) என்கிற சொல் இருக்கிறது.

2. பகவான் மிகுந்த இரக்கமுள்ளவனல்லவா? எல்லாரையும் காப்பாற்ற வேண்டியவன் எப்படி பிரகிருதியைக் கொண்டு மயக்கலாம்—என்றால், பதில்—உலகத்தில் ஒருகுழந்தை நடக்க ஆரம்பிக்கும்போது? அதற்கு நடை பழக்குவதற்காக ஒரு பொம்மையை முன்னாலே வைக்கிறார்கள். அதை எடுப்பதற்காக ஆசைப்பட்டு குழந்தைத் தட்டுத்தடுமாறி நடந்து வருகிறது. அப்படியே பகவானும் ஜீவன்கள் தன்னைத் தியாகம் செய்வதற்காக வேண்டிய சில குணங்களைப் பழக்கத்தினாலே ஸம்பாதிக்கும்படி உலகத்திலுள்ள வஸ்துக்களை நம் மனதையும், இந்திரியங்களையும் இழுக்கும்படி செய்திருக்கிறான். அவர்கள் அவைகளால் இழுக்கப்பட்டு அந்தவஸ்துக்களை ஸம்பாதிக்கப் பிரயத்தினப்படுகிறார்கள். இப்படி வேண்டிய குணங்களைப் பழக்கத்தினாலே அடைகிறார்கள். அந்த குணங்களாவன—கட்டாயம் செய்யவேண்டிய வேலையைச் செய்யும்போது உண்டாகும் வருத்தத்தைப் பொறுத்துக் கொள்ளுதல். இதை வடமொழியில் "திதிக்ஷா" என்று சொல்லுகிறது. இரண்டாவது குணம் விடாமுயற்சி. ஒரு வேலையைச் செய்து பலன் பெறாவிட்டாலும், பலன் வருகிறவரையில் திருப்பித் திருப்பி அந்த வேலையைச் செய்வது. இதை "த்ருதி" என்று வடமொழியில் சொல்லுகிறது. செய்யவேண்டிய வேலையில் மனதை வைத்து, வேறொன்றிலும் அதை விடாதிருப்பது. இதை வடமொழியில் "ஐகாக்ரியம்" என்று சொல்லுகிறது. இது மூன்றாவது குணம். இன்னொரு குணம் உத்ஸாஹம். இவை முதலானவை. இவைகளைப் பிச்சைக்குப் போகிறவனிடம் பார்க்கலாம். பிச்சை கேட்கும்போது அவனை வைதால், அதைப் பொறுத்துக் கொள்கிறான். சிலவிடங்களில் ஒரு தடவையில் பிச்சை கிடைக்

யாலே 1 ஒருவனும் அதைத்தாண்ட முடியாது. ஆகையால் என்னுடையமாயையினால்மயங்கிக்கிடக்கிற எல்லா ஜகத்தும்"நான் எல்லையில்லாத ஆநந்தத்தைக் கொடுக்கிறவன்" என்று தெரிந்து கொள்ளவில்லை.

இந்த சுலோகத்தில் இருக்கும் "மாயா" என்கிற சொல்லுக்கு ஆச்சரியமான வேலையைச் செய்கிற வஸ்து என்று பொருள். ஸ்ரீ விஷ்ணு புராணத்தில் "சம்பரன் என்கிற அஸுரனுடைய ஆயிரம் மாயைகளை பெருமானுடைய சக்கிரம் அறுத்து விட்டது." என்று சொல்லி யிருக்கிறது. அந்த இடத்தில் மாயா என்பதற்கு ஆச்சரியமான வேலைகளைச் செய்யும் ஆயுதம் என்று பொருள். ஆகையால் அந்த சொல்லுக்குப் பொய் என்று பொருள் இல்லை. இந்திரஜாலம் செய்கிறவனை மாயாவீ (மாயையுள்ளவன்) என்று சொல்வதுண்டு. பார்க்கிறவர்களுக்குஉண்மையில்லாதவஸ்துக்களைத்தோன்றும்படிபண்ணுகிறமந்திரம்,பச்சிலை முதலானவைகளைவைத்துக்கொண்டிருப்பதாலே அவனுக்கு இந்தப் பெயர் வருகிறது. மந்திரம், பச்சிலை முதலானவைகளை அந்த விடத்தில் மாயை. அவைகள் பொய்யன்று. அவைகளால் உண்டாகும் புத்தியும் பொய்யன்று. மாயை என்கிற சொல்லை உபயோகப்படுத்துகிற எல்லா

காவிட்டாலும் உறுதியுடன் பலதடவை அதே இடங்களுக்குப் போகிறான். பிச்சை வாங்குவதிலேயே அவன் மனது நிற்கிறது. அவன் உத்ஸாஹத்தைச் சொல்ல வேண்டியதில்லை. என்ன மழை பெய்தாலும், என்ன இடி இடித்தாலும், அவன் வேலை நிற்கிறதில்லை.

இப்படிப் பிரகிருதியிலிருந்து உண்டான வஸ்துக்களை ஜீவன்களை இழுக்கும்படி செய்வதாலே அவர்கள் அவைகளிலேயே மூழ்கிப் போவார்கள் என்று அவைகளில் துக்கத்தையும் கலந்து வைத்திருக்கிறான். அவைகளை ஸம்பாதிக்கும்போதும் அநுபவிக்கும்போதும் அவைகளில் உண்டாகும் துக்கத்தைப் பார்த்து, ஜீவன்கள் அவைகளை விட்டுவிடவேணுமென்று பகவானுடைய கருத்து.

1. பகவான் தன் இஷ்டப்படி நடக்கிறவன். அவன் ஒருவராலும் செய்ய முடியாத வேலைகளை செய்யும் சக்தியுள்ளவன். அவன் விளையாட்டுக்காகப்பிரகிருதியை எல்லாரையும் இழுக்கும்படி செய்திருக்கிறான். எல்லா ஜீவன்களும் அவனுக்குள்பட்டவர்கள், எவன் அதைத் தாண்டக்கூடும்?

விடங்களுக்குப் பொருத்தமான ஒரே பொருளைச் சொல்ல வேண்டியது. சில இடங்களில் பொய்யான ஸங்கதியை மாயை என்று சொல்வதுண்டு. அந்த இடங்களில் அந்தப் பொய்யான வஸ்துக்கள் மாயையல்ல. மாயையினால் தோன்றுகின்றன. அதனால் அவைகளை மாயை என்று சொல்லுகிறது. ஒருவன் ஒருவீட்டு ஜனங்களால் தொந்திரவை அடையும்போது, அந்த வீட்டுத்தொந்திரவு தாங்கமுடியவில்லை என்று சொல்லுகிறான். அந்த வீடா தொந்திரவு பண்ணிற்று? அல்ல. வீடு என்கிற சொல்லுக்கு வீட்டிலுள்ள ஜனங்கள் என்று பொருள். அதுபோல் மாயை என்பதற்கு மாயையினால் தோன்றுகிறது என்று பொருள். எல்லா சொற்களுக்கும் இன்ன இன்ன பொருளென்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. வீடு என்கிற சொல்லுக்கு வீடுதான் பொருள். அதை முக்கியமான பொருள் என்று சொல்லுகிறது. வீடு என்கிற சொல்லுக்கு வீட்டிலிருப்பவர்களைப் பொருளாகக் கொண்டால், அந்தப் பொருளை கௌணம் என்று சொல்லுகிறது. அவைகளை தோன்றப் பண்ணுகிற மாயை என்கிற வஸ்து உண்மைதான். உபநிஷத்துக்களில் இந்த சொல்லானது பிரகிருதியைச் சொல்லுகிறது. அதை அடக்கி ஆளுகிற பகவானை "மாயி" (மாயையுடையவன்) என்று சொல்லுகிறது. இது என்ன ஆச்சரியமான வேலையைச் செய்வதென்றால், நாம் பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை அறியவொட்டாமல் பண்ணுறதும், பிரகிருதியினால் உண்டான பல தொந்தரவுகளைக்கொடுக்கிற பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலான வஸ்துக்களை இன்பமென்று நினைக்கும்படி செய்வதும், இதுமுதலானபல வேலைகளைச் செய்கிறது. (13½)

अथ—मायाविमोचनोपायमाह—

मामेव ये प्रपद्यन्ते मायामेतां तरन्ति ते ॥१४॥

मामेव-सत्यसङ्कल्पं परमकारुणिकमनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्यं ये शरणं प्रपद्यन्ते, ते एतां मदीयां गुणमयीं मायां तरन्ति-मायामुत्सृज्य मामेवोपासत इत्यर्थः ॥ ॥१४॥

அவ— இந்த மாயையைப் போக்குவதற்கு வழி சொல்லு கிறார்—

1 நினைத்த வேலையை முடிக்கிறவனும் அளவில்லாத தயை யுள்ளவனும், தாரதம்மியம் பார்க்காமல் எல்லாப்பிராணிகளையும் காப்பாற்றுகிறவனுமான 2 என்னையே எவர்கள் கெஞ்சிக்கேட் டுக் கொள்ளுகிறார்களோ, அவர்கள் இந்தப் பிரகிருதியால் மயங் காமல் என்னையே தியானம் செய்கிறார்கள். [14]

𑌅𑌥—𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 [illegible] 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹—

𑌨 𑌮𑌾𑌂 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌿𑌨𑍋 𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌨𑌰𑌾𑌧𑌮𑌾𑌃।
𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾𑌽𑌪𑌹𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 ॥௧௫॥

---

1. நான்போட்ட விலங்கை நான்தான் தறிக்கவேணும். எனக்கு விலங்கு போடுவதில் மாத்திரம் எண்ணமில்லை. கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொ ண்டால், முன் எண்ணத்தை மாற்றி விலங்கைத்தறித்து விடுவேன். ஆகையால் என்னைத்தான் கெஞ்சவேணும். என்னைக்கெஞ்சினால் பிர யோஜனமுண்டு. மயக்கத்தைத் தீர்க்கும் சக்தி மாத்திர மிருந்தால், போதாது. தயையும் கூட இருக்கவேணும். இல்லாவிட்டால் அவனைக் கெஞ்சிக்கேட்டுக் கொள்ளுவதில் பிரயோஜநமில்லை தயையிருந்தாலும் "இவனைச்சேர்த்துக் கொள்ளலாம், இவனைச்சேர்த்துக் கொள்ளக் கூடாது" என்று லோகத்தாரைப்போல் கட்டுப்பாடு பண்ணினால், பொறுக்கமுடியாத குற்றங்களைச் செய்த சிலர் அவனிடம் போகமுடி யாது. ஆகையால் தாரதம்மியம் பாராமல் எல்லாரையும் ரக்ஷிக்கிறவனாய் இருக்கவேண்டும். இந்த குணம் பகவானுக்கு இருக்கிறதென்று காக் கை, குரங்கு (ஸுக்ரீவன்) ராக்ஷஸன் (விபீஷணன்,) த்ரௌபதி முத லானவர்கள் சரித்திரத்தால் நன்றாய் தெரிந்து கொள்ளலாம், "ராவ ணனே வந்தாலும் சேர்த்துக்கொள்வேன்" என்று சொல்லியிருக்கிறான்.

2. பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தை மறைக்கிறபடியால். பிரகிருதி ஒரு திரைபோல் இருக்கிறது. அவனைக்கெஞ்சி கேட்டுக் கொள்ளுகிற வனுக்கு அது மறைக்கிறதில்லை. மறைக்காததும் தவிர அந்தப்பிரகி ருதியே கண்ணாடிபோல் இருந்து பகவானுடைய குணங்களையும் தன் னுடைய கெடுதிகளையும் காட்டுகிறது.

𑌮𑌾𑌂 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌿𑌨𑌃—𑌪𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌤𑌾𑌰𑌤𑌮𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿—𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃—𑌨𑌰𑌾𑌧𑌮𑌾𑌃—𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾𑌪𑌹𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌃—𑌆𑌸𑍁𑌰𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃—𑌇𑌤𑌿। 𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃—𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌭𑌗𑌵𑌚𑍍𑌛𑍇𑌷𑌤𑍈𑌕𑌰𑌸𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌶𑍇𑌷𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌾𑌃। 𑌨𑌰𑌾𑌧𑌮𑌾𑌃—𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌮𑌦𑌾𑌨𑍁𑌕𑍂𑌲𑍍𑌯𑌵𑌿𑌮𑍁𑌖𑌾𑌃। 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾𑌪𑌹𑍃𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌃—𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌮𑌦𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌸𑌮𑍍𑌭𑌾𑌵𑌨𑌾𑌪𑌾𑌦𑌿𑌨𑍀𑌭𑌿𑌃 𑌕𑍁𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌭𑌿𑌰𑌪𑌹𑍃𑌤𑌂, 𑌤𑍇 𑌤𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃। 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃—𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌮𑌦𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑍁𑌦𑍃𑌢𑌮𑍁𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌯𑍈𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿. 𑌤𑍇 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃। 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌮𑌾𑌃॥

அவ—இப்படியிருந்தால் பகவானுடைய தியானத்தை உண்டு பண்ணக்கூடிய பிரபத்தியை அவனிடத்தில் ஏன் எல்லாரும் செய்கிறதில்லை என்றால், சொல்லுகிறார்—

பாபம் பண்ணினவர்கள் என்னிடத்தில் வந்து கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொள்வதில்லை. அவர்கள் பாபத்தின் தாரதம்மியத்தாலே நாலுவகைப்பட்டவர்கள். (1) மூடர்கள். அதாவது முன் சொன்னபடி நமக்கு யஜமானனாக பகவான் என்று ஒருவன் இருக்கிறானென்று அறியாமல், இயற்கையாக அவனுக்குச் சேஷமாயிருக்கிற தன்னையும், மற்ற எல்லா வஸ்துக்களையும் தனக்காகவே இருப்பதாக நினைக்கிறவர்கள். (2) நராதமர்கள் 1 (மனிதர்களுக்குள்ளே மிகவும் தாழ்ந்தவர்கள்.) அதாவது—தைவம் என்று ஒன்று

1. அறிவில்லாதவர்களுக்கும் கெட்ட யுக்திகளால் அறிவைக்கெடுக்கிறவர்களுக்கும் நடுவில் நராதமன் என்ற சொல்லினாலே பகவானுடைய அறிவுவந்தவரைத்தான் சொல்லவேணும். உபநிஷத்துக்களின் அர்த்தத்தைஸந்தேஹமில்லாமல் தெரியாவிட்டாலும், எல்லா லோகங்களிலும் பிரஸித்தமான புராணக்கதைகளாலேபகவானைப் பொதுவாகத் தெரியும். ஆனால் அவனுடைய நல்ல குணங்கள் நன்றாய் தெரியாது. அதனால்அவனிடம் போக வேணுமென்று எண்ணமுண்டாகவில்லை, த்வேஷமுமில்லை.

இருப்பதாகப்பொதுவாகத்தெரிந்தாலும், அவனிடம் போகவேணும், அவனை நினைக்கவேணும் என்று எண்ணமில்லாதவர்கள். (3) சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு தைவத்தையும், அது எல்லா உலகங்களுக்கும் யஜமாநன் என்பதையும் அறியும்போது, "அது எப்படியிருக்கக்கூடும்" என்கிற தப்பு யுக்திகளைக் கொண்டு அதைத் தூஷிக்கிறவர்கள். (4) தைவம் எல்லா உலகத்துக்கும் யஜமானன், எல்லாவற்றையு மூண்டு பண்ணுகிறவன் என்று தீர்மானமாய் தெரிந்தும், அவனிடத்தில் த்வேஷம் பண்ணுகிறவர்கள். இவர்களில் முதல் வகுப்பைக் காட்டிலும் இரண்டாவது வகுப்பார்கெட்டவர். இரண்டாவது வகுப்பாரைக் காட்டிலும் மூன்றாவது வகுப்பார் இன்னும் கெட்டவர்கள். நாலாவது வகுப்பார் எல்லாரையும் காட்டிலும் கெட்டவர்கள். 1 [15]

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌂 𑌜𑌨𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌿𑌨𑍋𑌽𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 ।
𑌆𑌰𑍍𑌤𑍋 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍁𑌰𑌰𑍍𑌥𑌾𑌰𑍍𑌥𑍀 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍀 𑌚 𑌭𑌰𑌤𑌰𑍍𑌷𑌭 ॥

𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌿𑌨𑌃-𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌃, 𑌮𑌾𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌮𑍁𑌪𑌗𑌮𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌤𑍇 𑌚 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌤𑌾𑌰𑌤𑌮𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃। 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌗𑌰𑍀𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑍈𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌾𑌧𑌿𑌕𑌤𑌮𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌆𑌰𑍍𑌤𑌃-𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌹𑍀𑌨𑌃 𑌭𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌮𑌃। 𑌅𑌰𑍍𑌥𑌾𑌰𑍍𑌥𑍀-𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌕𑌾𑌮𑌃। 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑌭𑍇𑌦𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍, 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌯𑍈𑌕𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌕 𑌏𑌵𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌃। 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍁𑌃-𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌵𑌾𑌪𑍍𑌤𑍀𑌚𑍍𑌛𑍁𑌃। 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍀 𑌚 "𑌇𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌭𑌗𑌵

---

1. அறியாதவன் குற்றம் பண்ணுவதைக் காட்டிலும் அறிந்தவன் குற்றம் பண்ணினால், அவனுக்கு அதிக தண்டனை உண்டு. இந்த நியாயப்படி இவர்களுக்கு நல்ல ஞானமிருப்பதே அவர்களை மிகுந்த பாபிகள் என்று சொல்லுவதற்குக் காரணம். ஏனென்றால் அறிவு த்வேஷத்துக்கு மாத்திரம் உதவுகிறது. நன்றாக பகவானை அறிந்தும் அவனை த்வேஷிப்பதற்குக் காரணம் முன்செய்த பாபத்தின் கொடுமை.

𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌂 𑌜𑌨𑌾𑌃 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌿𑌨𑍋𑌽𑌰𑍍𑌜𑌨 । 𑌆𑌰𑍍𑌤𑍋 𑌜𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌸𑍁𑌰𑌰𑍍𑌥𑌾𑌰𑍍𑌥𑍀 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍀 𑌚 𑌭𑌰𑌤𑌰𑍍𑌷𑌭 ॥ ॥ கசு ॥

புண்ணியம் பண்ணினவர்கள் என்னிடத்தில் பிரபத்தி பண்ணி, அதாவது என்னைக் கெஞ்சிக் கேட்டுக் கொண்டு, என்னையே தியானம் பண்ணுகிறார்கள். அவர்களும் புண்ணியத்தின் தாரதம்மியத்தினாலே நாலுவகைப் பட்டவர்கள். (1) பணம் ஏராளமாய் இருந்து, அது போய், மறுபடியும் அது வேணும் என்று ஆசைப்படுகிறவர்கள். (2) மிகவும் ஏழையாகவே யிருந்து, புதிதாகப் பணம் வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவர்கள். இந்த இரண்டு வகுப்பாரும் ஒரே வகுப்புதான். அவர்களுக்கு வேண்டிய பிரயோஜநம் பணம் மாத்திரம் தான். பணம் என்கிற சொல்லாலே பிரும்மப்பட்டம் வரையிலுள்ள ஸம்பத்தைச் சொல்லுகிறது. (3) உடம்பை விட்டு [1] ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்த்துக் கொண்டிருக்க வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவர்கள். (4) ஞானிகள். அதாவது—தாங்கள் பகவானுக்காகவே ஏற்பட்டவர்கள் என்று அறிந்து பகவானையே யடையவேணும் என்றும், அவனே எல்லாப் பிரயோஜநங்களுக்கும் மேல்பட்ட பிரயோஜநம் என்றும் எண்ணுகிறவர்கள். அவர்கள் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை

---

1. முதலிரண்டு வகுப்பார்கள் வெளியிலிருக்கும் பிரயோஜநங்களை ஆசைப்பட்டவர்கள். ஞானி என்பவர்கள் பகவானை ஆசைப்பட்டவர்கள். ஆகையால் மூன்றாவது வகுப்பார் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தைமாத்திரம் பார்க்கிறவர்கள் என்றே கொள்ளவேணும். ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்ப்பது விஷயங்களைக்காட்டிலும் மிகுந்த ஆனந்தத்தை கொடுக்கக்கூடியது. அதுவும் ஜீவன் அடையவேண்டிய வஸ்து. பணம் வேண்டுகிறவர்களை ஒரு வகுப்பாக சொன்னபடியாலே, மூன்றே வகுப்பு ஏற்படுகிறது. இந்த மூன்று வகுப்பைப்பற்றியே எட்டாவது அத்தியாயத்தில் பேசப்போகிறார்.

ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்ப்பதற்கு ஒரு இடம் ஏற்பட்டிருக்கிறது, சிலர் அதற்கு வேண்டிய வேலைகளைச்செய்து, அந்த இடத்திற்குப் போய், கொஞ்சகாலம் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து மறுபடியும் பிறக்கிறார்கள். அவர்களன்று இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டவர்கள். வேறுசிலர் மோக்ஷத்தை அடைவதற்காக, மோக்ஷத்

மாத்திரம் பார்ப்பதில் நிற்காதவர்கள். இவர்களில் முதல் இரண்டாவது வகுப்பாரைக் காட்டிலும் மூன்றாவது வகுப்பார் உயர்ந்தவர். நாலாவது வகுப்பார் எல்லாரைக்காட்டிலு முயர்ந்தவர்] ஏனென்றால், பிரபத்திக்கு வேண்டிய நம்பிக்கை முதலானவைகள் எல்லாருக்கும் இருந்தாலும், அவர்கள் ஆசைப்படும் பலத்தின் பேதத்தால் பிரபத்திகளுக்கு பேதமும், அவைகளைச் செய்தவர்களின் பேதமும் ஏற்படுகிறது. [16]

தேஷாம் ஜ்ஞாநீ நித்யயுக்த ஏகபக்திர் விஶிஷ்யதே ।
ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த²மஹம் ஸ ச மம ப்ரிய:॥

தேஷாம் ஜ்ஞாநீ விஶிஷ்யதே, குத: ? நித்யயுக்த ஏகபக்திரிதி ச-தஸ்ய ஹி மதேகப்ராப்யஸ்ய மயா யோகோ நித்ய:॥ இதரயோஸ்து யாவத்ஸ்வாபிலஷிதப்ராப்தி யோக: । ததா ஜ்ஞாநிநோ மய்யேகஸ்மிந்நேவ பக்தி: । இதரயோஸ்து ஸ்வாபி

தைக்கொடுக்கக்கூடிய வேலைகளை செய்கிறார்கள். அவர்கள் சிலகாரணத்தால் முன் சொன்ன இடத்துக்குப்போய்,கொஞ்சகாலம் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்த்து, பிறகு ஸம்ஸாரத்துக்குத்திரும்பாமல் மோக்ஷத்தை அடைகிறார்கள். அவர்கள்தான் இங்கே சொல்லப்பட்டவர்கள். இவர்களும் ஞானிகளும் மோக்ஷத்தை அடைகிறபடியால், இவர்களை இரண்டுவகுப்பாகப் பிரிக்கலாமோ வென்றால்,பதில்—ஒருவர் கொஞ்சகாலம் பகவானை அனுபவிக்காமல் தன்னைமாத்திரம் பார்த்துக்துக் கொண்டிருக்கிறார். இந்த இளப்பத்தைப்பற்றி இவர்களைத் தனியாக பிரித்தது. இவர்கள் சாஸ்திரத்தினால் ஜீவஸ்வரூபத்தை அறிந்து கர்மயோகத்தையும் ஞானயோகத்தையும் செய்து, ஜீவஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்த்தார்கள். அதை அனுபவிப்பதில் ஆசை உண்டாயிற்று. அதினால் நான் பிரும்மத்துக்கு உடம்பு என்று தன்னை முக்கியமாகவைத்துத்தியானம்செய்தார்கள்.பிரும்மத்தைச் சேர்த்துத்தியானம்பண்ணினதால், பகவான்ஸந்தோஷத்தைஅடைந்துஅவர்களுக்குமோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறான். தன்ஸ்வரூபத்தைஅனுபவிப்பதில் ஆசையினாலே"நான்' 'நான்'என்று தன்னை முக்கியமாகத்தியானம் செய்ததற்குதண்டனையாகவும்,தன்னைஅனுபவிப்பதில்ஆவலிருந்ததால்அதைகொடுப்பதற்காகவும் கைவல்லியத்தில் கொஞ்சம்காலம் வைத்து, பிறகு மோக்ஷத்தை கொடுக்கிறான்.

ஷிதே தத்ப்ராப்தேச்சேந நயிவ| ஏகஸ்மிந்நேவ விஶிஷ்யதே| கிஞ்ச ப்ரியோ ஹி ஜ்ஞாநிநோऽத்யர்த்தமஹம்-அத்யர்த்தஶப்தோऽபி ப்ரேயவசந:| ஜ்ஞாநிநோऽஹம் யதா ப்ரிய:, ததா ஸர்வஜ்ஞேந ஸர்வஶக்திநாப்யபிதாதும் ந ஶக்யத இத்யர்த்த:, ப்ரியத்வஸ்யேயத்தாரஹிதத்வாத் | யதா ஜ்ஞாநிநாமக்ரேஸரஸ்ய ப்ரஹ்லாதஸ்ய 'ஸத்வாஸக்தமதி: க்ருஷ்ணே தஶ்யமாநோ மஹோரகை:| ந விவேதாத்மநோ காத்ரம் தத்ஸ்ம்ருத்யாஹ்லாதஸம்ஸ்தித:' இதி| ஸோऽபி ததைவ மம ப்ரிய: || || கஎ ||

இந்த வகுப்புகளுக்குள் ஞானீ என்பவன் மிகவும் உயர்ந்தவன். ஏனென்றால், என்னை அறிந்தது முதல் ஒருநாளும் அவன் என்னை விடவில்லை. என்னைக்கொஞ்சகாலம் தியானம் செய்தான். பிறகு என்னையே அடைந்தான். மற்ற இரண்டு வகுப்பார்களும் பணம் முதலானவை கைக்கு வந்தவுடன், என்னை விட்டு விடுகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பணம் முதலானவைகளிலும், அதைக் கொடுப்பதாலே என்னிடத்திலும் பிரீதி இருக்கிறது. அதுவும்நான் கொடுக்கும்வரையில். ஞானிக்குப் பிரீதிமுழுமையும்என்னிடத்தில் தான்இருக்கிறது.அவனுக்கு என்னைத்தவிர வேறுபிரயோஜநத்தில் ஆசையில்லை. எல்லாம் தெரிந்த என்னாலும் ஞானிக்கு என்னிடத்திலிருக்கிற பிரீதியை இவ்வளவுஎன்று சொல்லமுடியாது. ஏனென்றால், அந்தப் பிரீதிக்கு அளவில்லை. அதைப் பார்க்கும்போது எனக்கு அவனிடத்தில்இருக்கும் பிரீதி மிகவும் கொஞ்சம் என்று தோன்றுகிறது. ஞானிகளுக்குள் மிகவுமுயர்ந்த[1]பிரஹ்லாதன் என்னைநினைத்து ஸந்தோஷப்பட்டுக் கொண்டிருந்ததாலே, பெரிய பாம்பு கடித்ததைக்கூட அறியவி

---

1. பிறந்ததுமுதலே உயர்ந்தஞானமுடையவன். பகவான் எல்லா லோகத்துக்கும் ராஜா அல்லஎன்று தன் தகப்பன் சொன்னதையும் கேட்காதவன். ஆயிரம் வழியாக பயமுறுத்தியும் மனது கலங்காதவன்.கொடுமையான துக்கத்திற்குக் காரணம் இருந்தபோதிலும், துக்கத்தை அநுபவிக்க வில்லை. இதற்குக் காரணம் பகவானிடத்தில் இருந்த எல்லையில்லாத பிரீதி,

ல்லையாம். ஞானியிடத்தில் எனக்கும் அப்படியே 1 அளவில்லாத பிரீதி இருக்கிறது. [17]

𑌉𑌦𑌾𑌰𑌾𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵𑍈𑌤𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍀 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌮𑍍 ।
𑌆𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸 𑌹𑌿 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 ॥௧௮॥

𑌸𑌰𑍍𑌵 𑌏𑌵𑍈𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾 𑌉𑌦𑌾𑌰𑌾𑌃- 𑌵𑌦𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃, 𑌯𑍇 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌪𑌿 𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 𑌹𑌿 𑌮𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌦𑌾𑌯𑌿𑌨𑌃। 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍀 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌮𑍍- 𑌤𑌦𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌧𑌾𑌰𑌣𑍋𑌽𑌹𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 । 𑌕𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵𑌂- 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌯𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌸𑌂𑌭𑌾𑌵𑌨𑌯𑌾 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌮𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 । 𑌅𑌤𑌃 𑌤𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌮𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌧𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌨 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌤𑌤𑍋 𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌹𑌿 𑌸𑌃 ॥ ॥௧௮॥

இவர்கள் எல்லாரும் எனக்கு 2 தங்கள் ஸொத்து முழுமையும் மிகவும் பிரீதியுடன் கொடுக்கிறவர்கள். ஏனென்றால் என்னைத் தியானம் செய்து, என்னிடமிருந்து ஏதாவது ஒன்றை வாங்கிக் கொள்கிறவர்களை எனக்கு எல்லாவற்றையும் கொடுக்கிறவர்களாக நினைக்கிறேன். ஆனால் ஞானிதான் எனக்கு ஆத்மா. நான் அவனுக்கு உடம்பு என்று என் எண்ணம். அதாவது—ஆத்மாவாலே தான் உடம்பு நிற்கிறது. அப்படியே அவனாலேதான் நான் இருக்கிறேன். அவனால் என்னை விட்டுப்பிரிந்து அரைவினாடி கூடத் தாங்கமுடியாது. ஆதலால் என்னையே எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பிரயோஜனமாக நினைத்திருக்கிறான். நானும்

---

1. ஞானீ பகவானிடத்தில் அவன் ஸ்வரூபத்தையும் அவனுடைய கணக்கில்லாத குணங்களையும், ஸொத்துக்களையும் பார்த்து, பிரீதி பண்ணுகிறான். பகவானுக்கோவென்றால் அவ்வளவு பிரீதியும் ஞானி ஒருவனிடத்திலேயே உண்டாகிறது.

2. என்னை அடைந்தவர்களுக்கு எல்லாபலன்களையும் கொடுப்பது (பரமௌதார்யம்) என்கிற ஒரு ஸங்கதியைத்தான் நான் எனக்கு எல்லா ஸொத்தாகவும் நினைத்திருக்கிறேன். அந்த ஸொத்து என்னிடமிருந்து வாங்குகிறவர்கள் இல்லாமல் போனால், எனக்கு எப்படிக் கிடைக்கும் ஆகையால் என்னிடமிருந்து வாங்கிக் கொள்ளுகிறவர்கள் எனக்குஎல்லாஸொத்தையும் கொடுக்கிறவர்கள்.

அவன் இல்லாமல் போனால் அரைநொடிகூட தாங்க மாட்டேன். ஆகையால் அவன் எனக்கு ஆத்மா. [18]

𑌬𑌹𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑍁𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑌃 ॥ ௧௯ ॥

[illegible]

॥ ௧௯ ॥

ஜீவன் என்னுடைய உபயோகத்திற்காகவே தான் ஏற்பட்டவன் என்று தன்னுடைய ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அறிந்து, என்னை அடைந்து, என் வேலைகளைத்தான் செய்ய வேணுமென்று எண்ணி, என்னை அடைவதற்கு உதவியான என் தியானத்தை பண்ணுகிறது என்பதற்கு சில ஜன்மங்களில் மாத்திரம் செய்த புண்ணியங்கள் போதாது. 1 அநேக ஜன்மங்களில் பண்ணின புண்ணியங்களாலே அந்த ஜன்மங்களின் கடைசியில் "நான் பகவானுக்கு வேலை செய்வதற்காகவே ஏற்பட்டவன். என் ஸ்வரூபமும், இருப்பும், வேலைகளும் எல்லாம் அவன் அதீநம். அவனிடத்தில் கணக்கில்லாத நல்ல குணங்கள் கூட்டம் கூட்டமாக இருப்பதாலே, அவனே மிகவும் உயர்ந்தவன்" என்கிற 2 எண்ணம் உண்டாகி, "வாஸுதேவன் தான் நான் அடைய வேண்டிய வஸ்து, அவன் தான் என்னைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொண்டு போகக்கூடியவன். அவன் தான் இன்னும் எனக்கு வேண்டிய எல்லா வஸ்துக்களும்" என்று எண்ணி, என்னைத் தியானம் செய்கிறான். இப்படிப்பட்ட பெரிய மனதை உடையவன் உலகத்தில் அகப்படுவது மிகவும் அரிது.

---

1. சுலோகத்தில் அநேகஜன்மங்கள் என்று பொதுவாகச் சொன்ன போதிலும், நல்ல அநேகஜன்மங்கள் என்றுதான் பொருள். ஜன்மங்கள் அதிகமாயிருப்பதாலே ஞானம் வந்துவிடாது. அப்படி வருவதாயிருந்தால், எல்லாரும் பிரயாஸமில்லாமல், ஞானியாக ஆய்விடுவார்களே.

2. ஒருவன் இங்கே சொல்லுகிறபடி ஞானியாவதற்கு இடைஞ்சல் அவன் முன்செய்த பாபம். இந்தப் பாபமானது அநேக ஜன்மங்களில் செய்த புண்ணியங்களாலே போக வேண்டும். இங்கு ஓர் கேள்வி— பாபம் என்பது அதின் பலனை அனுபவிப்பதாலும், அதற்கு ஏற்பட்ட பிராயச்சித்தங்களாலும் போகுமே ஒழிய, புண்ணியத்தினால் எப்படி போகும்—என்று. பதில்—இங்கு புண்ணியம் என்பது பணம் பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலான பலன்களுக்காக பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணக் கூடிய சில வேலைகள். இந்த வேலைகளைச் செய்தவர்களுக்கு பகவான் அந்த வேலைகளால் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, அந்தந்த பலன்களைக் கொடுப்பதுமன்றி, மிகுந்த தயையினால் தன்னுடைய உண்மையான அறிவுக்கு இடைஞ்சலான முன்னே செய்த பாபங்களையும் போக்குகிறான். இதைப் பற்றித்தான் புண்ணியங்களால் பாபம் போகுமென்று சொன்னது. இதற்கு வெகு காலம் ஆகும். அதனாலேதான் வெகு ஜன்மங்களின் கடைசியிலென்று சொல்லியிருக்கிறது.

"வாஸுதேவன்தான் எல்லாம்" என்று சுலோகத்திலிருப்பதற்குக் கீழ் சொன்னதுதான் பொருள். எல்லா உலகமும் வாஸுதேவன்தான், அதாவது—அவனைத்தவிர வேறு வஸ்து கிடையாது—என்று பொருள் அல்ல. ஏனென்றால் முன் இரண்டு சுலோகங்களில் "ஞானிக்கு என்னிடத்தில் அளவில்லாத ப்ரீதி இருக்கிறதெ"ன்றும், "அவன் என்னைத்தான் மிகவும் உயர்ந்த பிரயோஜனமாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறான்" என்றும் சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகத்தில் "ஜ்ஞாநவான்" (ஞானமுடையவன்) என்று சொன்னது முன் சுலோகங்களில் சொன்ன ஞானியைத்தான். மேலும், இந்த அத்தியாயம் 4-வது சுலோகம் முதல் 12-வது சுலோகம் வரையில் அறிவில்லாத பிரகிருதியும், அறிவுள்ள ஜீவன்களும் பகவானுடைய ஸொத்துக்கள், பகவானுக்காகவே ஏற்பட்டவைகள் என்றும், இந்த இரண்டு பிரகிருதியினுடையவும், அவைகளால் உண்டு பண்ணப்பட்ட உலகத்தினுடையவும் ஸ்வரூபமும், இருப்பும், வேலைகளும் பகவானுக்கு அதீநம் என்றும், அவன்தான் எல்லாவிதத்தாலும் உயர்ந்தவன் என்றும் சொல்லப்பட்டது. ஆகையாலே பகவானும் உலகமும் ஒன்றன்று.

அத— தஸ்ய ஜ்ஞாநிநோ துர்லபத்வம் ப்ரதிபாதயதி—

காமைஸ்தைஸ்தைர்ஹ்ருதஜ்ஞாநா: ப்ரபத்யந்தே(அ)ந்யதேவதா: ।
தம் தம் நியமமாஸ்தாய ப்ரக்ருத்யா நியதா: ஸ்வயா ॥

ஸர்வே ஹி லௌகிகா: புருஷா: ஸ்வப்ரக்ருத்யா-வாஸநயா அநுகுணகுணமயவிஷயநியதா:-நியதா: தைஸ்தை: ஸ்வவாஸநாநுகுணை: காமை: குணமயைர்பாவை: காமை:-ஹ்ருதவிஷய: ஹ்ருதமத்ஸ்வரூபவிஷயஜ்ஞாநா: தத்ஸாதநஸித்த்யர்த்தம், அந்யதேவதா: இந்த்ராதிகா: கேவலா: ப்ரபத்யந்தே-தம் தம் நியமமாஸ்தாய - தத்தத்தேவதா விசேஷாராதநாஸாதாரணம் நியமமாஸ்தாய, ப்ரபத்யந்தே-ஆராதயந்தீத்யர்த்த: ॥ ॥௨௦॥

அவ—கீழ்ச்சொன்ன ஞானி அகப்படுவது அரிது என்பதற்கு காரணம் சொல்லுகிறார்.

உலகத்திலிருக்கும் எல்லாப்பிராணிகளும் நெடுநாளாய் வந்த பாபவாஸனையோடு சேர்ந்திருக்கிறார்கள். ஒருவனாவது அதை விட்டவனில்லை. அந்த வாஸனையினால் எல்லாருக்கும் என்னைத்தவிர மற்றஸங்கதிகளிலேயே ஆசையுண்டாகிறது. அந்த ஆசை வலிமை யுள்ளதாயிருப்பதாலே, என் ஸ்வரூபத்தைப் பற்றி அவர்களால் அறிய முடியவில்லை. ஆசைப்பட்ட அந்தந்த வஸ்துக்கள் கிடைப்பதற்காக, என்னைக்காட்டிலும் வேறான இந்திரன்முதலான தேவர்களை, என்னைச் சேர்க்காமல், சாஸ்திரங்களில் சொல்லியபடி, அந்தந்த தேவதைகளுக்கு மாத்திரம் ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக வேலைகளைச்செய்து, அவர்களையே ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்கள். ஆகையால் என்னிடத்தில் ஆசையுள்ளவன் மிகவும் அரிது. (20)

யோ யோ யாம் யாம் தநும் பக்த: ச்ரத்தயார்சிதுமிச்சதி ।
தஸ்ய தஸ்யாசலாம் ச்ரத்தாம் தாமேவ விததாம்யஹம் ॥ உக ॥

தா அபி தேவதா மதீயாஸ்தநவ: "ய ஆதித்யே திஷ்டந் யஸ்யாதித்யச்சரீரம்" இத்யாதிச்ருதிபி: அபிஹிதா மதீயதநுத்வேந அஜாநந்நபி யோ யோ யாம் யாம் மதீயாம் தநும் பக்த: ச்ரத்தயார்சிதுமிச்சதி, தஸ்ய தஸ்யாஜாநதோऽபி மத்தநுவிஷயைஷா ச்ரத்தேதி மத்தநுத்வாநுஸந்தாய தாமேவாசலாம் நிர்விக்நாம் விததாம்யஹம் ।

இப்படி அவர்களால் ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்ட இந்திரன் முதலான தேவதைகள் என்னுடைய உடம்புகள் என்று வேதம் சொல்லுகிறது. இந்த ஸங்கதியை அவர்கள் அறியாவிட்டாலும், எவனெவன் எந்த எந்த என்னுடைய உடம்பான அந்தந்த தேவதைகளைப் பிரீதியுடனும் சிரத்தையுடனும் பூஜிப்பதற்கு ஆசைப்படுகிறானோ, அவனுடைய அந்தப்பிரீதியையும் சிரத்தையையும் என் உடம்பைப்பற்றினவையென்று நினைத்து, நானே அவைகளை இடஞ்சலில்லாமலும், நிலையாகவும் செய்கிறேன். (21)

ஸ தயா ச்ரத்தயா யுக்தஸ்தஸ்யாராதநமீஹதே ।
லபதே ச தத: காமாந் மயைவ விஹிதாந் ஹி தாந் ॥ உஉ ॥

𑌸 𑌤𑌯𑌾- 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑍇𑌰𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌸𑌂𑌰𑌭𑌤𑍇। 𑌤𑌤𑌃-𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌾𑌤𑍍, 𑌤𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌲𑌷𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌲𑌭𑌤𑍇। 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍍𑌯𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌮𑌦𑍀𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌨𑌵𑌃, 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌚𑌨𑌂 𑌚 𑌮𑌦𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑍋 𑌮𑌦𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌾𑌰𑌾𑌧𑌕𑌾𑌭𑌿𑌲𑌷𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௨௨॥

அ-என்னைத்தவிர வேறுபலன்களில் ஆசைப்பட்டு, வேறு தேவதையினிடம் ஒருவன் போனாலும், அந்த தேவதையைப்பூஜிப்பது ஸரியாய் நடக்காமல், பலன் கிடைக்காவிட்டால், சாஸ்திரத்தில் கூடாது என்று சொல்லப்பட்டு மிகுந்த துக்கத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய பாபங்களைச்செய்து, கெட்டுப்போய் விடுவார்களே என்று பயந்து, மிகுந்த கருணையாலே நானே அந்த தேவதைகளைப்பூஜிப்பதற்கு சிரத்தையைக் கொடுத்து, அதின் இடஞ்சலைத்தீர்த்து, ஸரியாய் நடத்தி, அந்தந்த பலன்களையும் கொடுக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறார்—

அவன் தடங்கலில்லாத அந்த சிரத்தையோடு கூடினவனாய் என்னுடைய உடம்புகளான அந்தந்த தேவதைகளைப்பூஜிக்கிறான். அதினால் அவன் வேண்டின பலனையும் அடைகிறான். அதை நானே கொடுக்கிறேன். பூஜை செய்யுங்காலத்தில் பூஜை செய்யப்பட்டவர்கள் என் உடம்புகள் என்றும், ஆகையால் அவர்களைப் பூஜைசெய்வது என்னுடைய பூஜையென்றும், அவனுக்குத் தெரியாத போதிலும், உண்மையில் அது என் பூஜையானதால், நான் தான் அவர்களுக்கு பலனைக் கொடுக்கிறேன். (22)

𑌅𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌫𑌲𑌂 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑌲𑍍𑌪𑌮𑍇𑌧𑌸𑌾𑌮𑍍 ।
𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌵𑌯𑌜𑍋 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌮𑌪𑌿 ॥ ॥௨௩॥

𑌤𑍇𑌷𑌾𑌮𑌲𑍍𑌪𑌮𑍇𑌧𑌸𑌾𑌮𑍍- 𑌅𑌲𑍍𑌪𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍀𑌨𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌜𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌫𑌲𑌮𑌲𑍍𑌪𑌮𑌨𑍍𑌤𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌕𑍁𑌤𑌃-𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍𑌦𑍇𑌵𑌯𑌜𑍋 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿- 𑌯𑌤 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌤𑌦𑍍𑌯𑌾𑌜𑌿𑌨𑍋 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿- 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌹𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌭𑍋𑌗𑌾𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌕𑌾𑌲𑌵𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌶𑍍𑌚।

தத்தத்ஸ்தாயாத்ம்யம் ப்ராப்தாத்ஸ்ஸஹ ப்ரத்யவந்தே ॥ அந்தவத்
த்விதி தேஷாமேவ அல்பமேதஸாம் அவாராதநாநுரூபம் பலம் ஜநாகரா
வஸித்வஸஜ்ஜம் த்வல்பம், அதீர்ணவேதக்ஷ்யோஜநா: அம்
ப்ராப்நுவந்தி, ந வாநந்த்யவதாம் தே । "மாமுபேத்ய
து கௌந்தேய புநர்ஜந்ம ந வித்யதே" இதி ஹி வக்ஷ்யதே ॥

அவ—இந்திரன் முதலான தேவதைகளைமாத்திரம் பூஜை செய்கிறவர்களுக்கு தேவரீரே பலன் கொடுத்தால், அவர்களைக் காட்டிலும் தேவரீரையே பூஜிக்கிறவர்களுக்கு என்ன விசேஷம் என்றால், சொல்லுகிறார்—

ஆனால், இந்திரன் முதலானவர்களை மாத்திரம் பூஜை செய்கிறவர்கள் கட்டாயம் அறியவேண்டியதான—அவர்கள் என் உடம்புகள் என்பதை 1 தெரிந்து கொள்ளாதபடியால், அந்தப் பூஜையால் வரப்பட்டப் பிரயோஜநம் கொஞ்சமாயிருக்கும். சீக்கிரமும் போய் விடும். ஏனென்றால், இந்திரன் முதலானவர்களை மாத்திரம் பூஜிக்கிறவர்கள் அவர்கள் இருக்குமிடம் போகிறார்கள். அந்த தேவர்கள் அநுபவிக்கும் ஸுகம் கொஞ்சம். அவர்கள் கொஞ்சகாலம் தானிருப்பார்கள். அவர்கள் இருக்கிறவரைக்கும் இருந்து அவர்களுடன் கூட அவர்களைப்போல் கொஞ்சம் ஸுகத்தை அனுபவித்து, அவர்கள் போகும்போதுபோய்விடுகிறார்கள். என்னிடத்தில் பிரீதியுள்ளவர்களாய் அந்த கர்மங்கள்தானே எனக்குத் திருப்தியுண்டுபண்ணுகிறது என்று அறிந்து, அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட ஸ்வர்க்கம் முதலான கொஞ்சமான பிரயோஜநங்களை

---

1. சுலோகத்தில் "அல்பமேதஸாம்" என்றுசொல்லி யிருக்கிறது. அதின் பொருள்—அல்பமான இந்திரன் முதலானவர் களிடத்திலும், அவர்கள் கொடுக்கும் பலன்களிலும் மேதை-(எண்ணம்) உள்ளவர்கள்—என்று. தேவர்களிடத்தில் அறிவு (எண்ணம்) என்றால், அவர்களே பலன் கொடுக்கிறார்கள் என்கிற அறிவும், அவர்களுக்கு பகவான் ஆத்மாவாயிருந்து பலனைக் கொடுக்கிறான் என்கிற அறிவில்லாமையும். அவர்கள் கொடுக்கும் பலன்களில் அறிவு (எண்ணம்) என்றால், அவைகளை ஆசைப்படுவதும், அவைகளுக்கு மேற்பட்ட நிலையான ஸுகத்தை அறியாமையும்.

விரும்பாமல், என் ஸந்தோஷத்தை மாத்திரம் ஆசைப்பட்டு, அந்த கர்மங்களைச் செய்கிறவர்கள் என்னிடம் வந்து சேருகிறார்கள். என்னுடையஇருப்பிடத்திற்கு அழிவில்லாமையால், அவர்கள்என்னிடம் நிலையாயிருப்பார்கள். திரும்பி வருகிறதில்லை. இந்த ஸங்கதியை மேலே எட்டாவதுஅத்தியாயத்தில் 16-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்போகிறது. (23)

அவ— ஏதமேவ தர்ஹி ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயத்வாய மம மநுஷ்யாதிஷ்வவதாரவ்யக்திம் விதுஷ: ஸர்வே கிமிதி நாஶ்ரயந்த இத்யத்ராஹ—

அவ்யக்தம் வ்யக்திமாபந்நம் மந்யந்தே மாமபுத்தய: ।
பரம் பாவமஜாநந்தோ மமாவ்யயமநுத்தமம் ॥ ॥ ௨௪ ॥

ஸர்வே: க்ஷுத்ராராதயோ ... ஸர்வேஶ்வரோ வா ஜநகாதிவைபவஸ்ய ஸர்வேஶ்வரஸ்ய பரகாருண்யாதாஶ்ரிதவாத்ஸல்யாச்ச ஸர்வஸமாஶ்ரயணீயத்வாயாஜஹத்ஸ்வபாவஸ்யைவ வஸுதேவஸூநோரவதீர்ணம் இதி மமைவம் பரம் பாவமவ்யயமநுத்தமமஜாநந்த: ப்ராக்ருதராஜஸூநுஸமாநமித: பூர்வமநபிவ்யக்திதாநீம் கர்மவஶாஜ்ஜந்மவிஶேஷம் ப்ராப்ய வ்யக்திமாபந்நம் ப்ராப்தம் மாமபுத்தயோ மந்யந்தே । அதோ மாம் நாஶ்ரயந்தே ந கர்மாணி சாசரந்தி ॥ ॥ ௨௪ ॥

அ.வ—எல்லோரும் என்னிடம் வரவேண்டுமென்றுதான் நான் மனிதன் முதலான உருவத்துடன் வந்திருக்கிறேன். இப்படிச்செய்தும், சிலருக்கு அது [1] உபயோகப்படவில்லை என்று சொல்லுகிறார்.

---

1. ஜனங்கள் இந்திரன் முதலான தேவதைகளைப் பூஜிப்பதனால் உண்டான வாஸனையினால், உம்மைப் பற்றித் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. தேவரீர் சோராக வராதிருக்கும்போது அந்த வாஸனை இப்படி இடைஞ்சல் பண்ணலாம். தேவரீரே மனித உருவமாக வந்து எல்லாருடைய கண்களில் படும்போது, தேவரீரை விட்டுவிட்டு இந்திரன் முதலானவர்களிடம் ஏன் போகிறார்களென்றால், அதற்குப் பதில்இந்த சுலோகத்தில் சொல்லுகிறது.

சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய 1 எல்லா கர்மங்களும் என்னை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காகத்தான் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. நான் எல்லா லோகங்களுக்கும் யஜமானன். என்னையும் என்னுடைய ஸ்வபாவங்களையும் இவ்வளவென்று நினைக்கவும் சொல்லவும் முடியாது. இப்படி உயர்ந்தவனாயிருந்தாலும், மிகுந்த தயையினாலேயும் எல்லோரும் என்னுடைய ஜனங்களாகையாலே—அவர்கள் எப்படி இருந்தாலும் இருக்கட்டும், நான் அவர்களிடம் போக வேண்டியது என்கிற பிரீதியினாலேயும், எல்லோரும் என்னிடம் வருவதற்காகவும் தைவத்தன்மையை விடாமலே நான் வஸுதேவருக்குப் பிள்ளையாக வந்திருக்கிறேன். இந்த ஸங்கதியை அறியாமல், உலகத்தில் ராஜாக்களுக்கு பிள்ளை பிறக்கிறதுபோல் ஏதோ ஒரு கர்மத்தாலே இப்போது வந்து பிறந்திருக்கிறேன் என்று 2 முட்டாள்கள் நினைக்கிறார்கள் அதனாலே என்னிடம் வருகிறதில்லை. என்னைப்பூஜை செய்வதுமில்லை. (24)

ஸ்வ— ஸௌலப்யஸ்ய ந ப்ரகாஶஹேதுமாஹ—

நாஹம் ப்ரகாஶஸ்ஸர்வஸ்ய யோகமாயாஸமாவ்ருத: ।
மூடோऽயம் நாபிஜாநாதி லோகோ மாமஜமவ்யயம் ॥ ௨௫ ॥

க்ஷேத்ரஜ்ஞஸாதாரணமநுஷ்யத்வாதிஸம்ஸ்தாநயோகமாயயா ஸமாவ்ருதோऽஹம் ந ஸர்வஸ்ய ப்ரகாஶ: । மயி மநுஷ்யத்வாதி ஸம்ஸ்தாநதர்ஶநமாத்ரேண மூடோऽயம் லோகோ மாம் அதிவாய்விந்த்ரகர்மாணமதிஸூர்யாக்நிதேஜ

---

1. ச்லோகத்தில் "பரம் பாவம்" (உயர்ந்த ஸ்வபாவம்) என்று சொற்கள் இருக்கின்றன. அந்த ஸ்வபாவமாவது—எல்லை யில்லாத உயர்த்தியும், எவனும் கிட்ட வரும்படி ஸுலபனாயிருக்கையும். இந்த உயர்த்தியானது சாஸ்திரத்தில்...சொல்லவும் முடியாது" என்கிற வரையில் சொல்லப்பட்டது. கிட்ட வரும்படியான தன்மையானது "மிகுந்த...பிரீதியினாலேயும்" என்கிற வரையில் சொல்லப்பட்டது.

2. "முட்டாள்" என்கிற சொல்லாலே பகவானுடைய அவதாரத்தின் உண்மையைப் பற்றிக் கேட்பதும், நினைப்பதுமில்லையென்றும், மற்றவர்களைக் காட்டிலும் பகவான் வேறு என்று தெரிந்து கொள்ளக்கூடிய அடையாளங்களைக் கண்ணாலே பார்க்கும்போதும் அதை கண்டுபிடிக்க சக்தி யில்லை யென்றும் சொல்லப் பட்டது.

ஸ்வாஸாதாரணமனுஷ்யத்வாதி ஸம்ஸ்தாநம் நிகிலஜநஸாதாரணம்
ஸர்வஸ்வம் தம் ஸர்வஸமாச்ரயணீயத்வாய மநுஷ்யத்வம்
ஸமாச்ரிதம் நாபிஜாநாதி ॥ ॥௨௫॥

அவ—உம்முடைய இந்தஸ்வபாவத்தைத்தேவரீர் என்ஜனங்களுக்குக் காண்பிக்கிறதில்லை. அதாவது—எல்லாரும் நம்மிடம் வரவேண்டுமென்றுதானே தேவரீர் அவதாரம் செய்கிறீர். தேவரீரோ ஒரு தடங்கலில்லாமல் நினைத்தபடி முடிக்கிறவர் அல்லவா உம்முடைய எண்ணம் என் நிறைவேறுகிறதில்லை-என்றால்,சொல்லுகிறார்.—

1நான் ஜீவன்களுக்கு மாத்திரம் ஏற்பட்டிருக்கிற மனிதன் முதலான உருவமாய் வந்திருப்பதால், எல்லாருக்கும் நான் தை

1. சுலோகத்தில் "யோகமாயா" என்றசொல் இருக்கிறது. மாயா என்கிற சொல்லுக்கு ஆச்சரியமான வேலையைச் செய்கிறவஸ்து என்று பொருள். அந்தவஸ்து இங்கே எது என்றால், யோகம்என்கிற சொல்லாலே சொல்லப்பட்ட—மனிதஉருவமும், மனிதன்போல் அலங்காரமும்,பேச்சும். இது ஆச்சரியமான வேலையைச் செய்கிறது. அந்தவேலையாவது—கோவர்த்தனமலையை ஒரு சுண்டுவிரல் நுனியாலே ஏழுநாள் தூக்கியும், சிரமமில்லாமல் இருந்தார் என்பதைத்தவிர, தைவம் என்று தீர்மானிப்பதற்கு வேறு அடையாளம் வேணுமா? அந்த அடையாளத்தையும் தீர்மானிக்க வொட்டாதே பண்ணுகிறதே இந்த மனிதஉருவம். இதுதான் இது செய்கிற ஆச்சரியமான வேலை. மேலும் இது சிலர்க்கு மறைக்கிறது. சிலர்க்கு மறைக்கிறதில்லை. இதுவும் ஒரு ஆச்சரியம். மாயா என்ற சொல்லிற்கு 4—வது அத்தியாயம் 6-வது சுலோகத்தில் எண்ணம் என்றும், 7—வது அத்தியாயம்–17–வது சுலோகத்தில் முக்குண முள்ள பிரகிருதி என்றும் பொருள் சொல்லப்பட்டது. இந்த அர்த்தங்கள் இங்கே பொருந்தாது. ஏனென்றால், பிரகிருதியால் மறைக்கப்பட்டிருப்பது பகவானுடைய எல்லா இருப்புக்கும் பொதுவானது. அவதாரத்தில் மாத்திரமுள்ளதை இங்கே சொல்லவேண்டியது. அது கீழே சொன்ன மனித உருவம் முதலானவை. எண்ணமும் பகவானுக்கு எப்போது முள்ளது. யோகம் என்கிற சொல்லானது சேர்க்கையைச் சொல்லுகிறது. எதின்சேர்க்கை யென்றால், மனித உருவத்தின் சேர்க்கை என்று இந்த இடத்தால் ஏற்படுகிறது.

வத்தன்மையுள்ளவன் என்று தெரியவில்லை. 1 முட்டாள் ஜனங்கள் வாயு இந்திரன் முதலானவர்களாலே செய்யமுடியாத வேலைகளை நான் செய்வதையும், ஸூரியனையும் அக்கினியையும் காட்டிலும் அதிக பளபளப்பாய் நான் இருப்பதையும் பார்த்தும், என் மனித உருவத்தை மாத்திரம் நினைத்து, நானும் மனிதன் தான் என்று தீர்மானித்து, “நான் எல்லா உலகங்களுக்கும் 2 ஒரே காரணம். நான் எல்லாருக்கும் யஜமானன், எல்லாரும் என்னிடம் வருவதற்காக நான் மனித உருவத்துடன் வந்திருக்கிறேன்” என்று 3 அறியவில்லை. (25)

வேதாஹம் ஸமதீதாநி வர்த்தமாநாநி சார்ஜுந ।
பவிஷ்யாணி ச பூதாநி மாம் து வேத ந கஶ்சந ॥ ௨௬ ॥

ஸமதீதாநி வர்த்தமாநாந்யநாகதாநி ச ஸர்வாணி பூதாந்யஹம் வேத ஜாநாமி । மாம் து வேத ந கஶ்சந்யாந்

1. பகவான் எல்லாரும் தன்னிடம் வருவதற்காக எடுத்துக்கொண்ட மனித உருவமே, அவனை விடுவதற்குக் காரணமானால், இது எவருடைய குற்றம்? என்றால், “முட்டாள் ஜனங்கள்” என்கிற சொல்லாலே பதில் சொல்லப்படுகிறது. பகவான் தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை முழுவதும் மறைக்கவில்லை. மற்றவர்களாலே செய்யக்கூடாத வேலைகளைச் செய்து, மற்றவர்களுக்கில்லாத பளபளப்பைக் காட்டினார். முட்டாள்கள் மனித உருவம் என்கிற சின்ன ஒரு ஸங்கதியை மாத்திரம் கவனித்து, பகவான் என்று அறியவில்லை. மேகத்தினால் மறைக்கப்பட்ட ஸூரியனை மினி மினிப்பூச்சியாக எண்ணுவதுபோல் இது இருக்கிறது.

2. சுலோகத்தில் “அஜம் (பிறப்பில்லாதவன்)” அவ்யயம் (குறைவில்லாதவன்) என்று இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. எல்லா உலகங்களுக்கும் காரணமாயிருப்பதாலே, பகவான் மற்றவர்களைப்போல் கர்மத்தால் பிரப்பில்லாதவன். குறைவில்லை என்பது ஸ்வரூபத்திலும், குணங்களிலும் மாறுதலில்லாமை. மஹாராஜா வாகையாலே தான் அவதாரம் செய்யும் போதும், ஈசுவரத்தன்மையில் ஒன்றையும் விடாமல் வருகிறான்

3. பின்னை எப்படி அறிகிறார்கள் என்றால், மற்ற மனிதர்களைப் போல கர்மத்தினால் பிறப்பும், அறிவுக் குறைவும் உள்ளவனாக எண்ணுகிறார்கள்.

ஸ்ருஷ்டேஷு காலத்ரயவர்த்திஷு ஸர்வேஷு தேஷு மாம்
வஸுதேவம் விதம் வா ஸர்வேஷ்வம் ஸர்வஸமாச்ரயணீயத்வாய அவதீர்ணம்
விதித்வா மாமேவ ஸமாச்ரயந் கச்சிதபி வர்த்ததே ஹ்யதஸ்த்வஃ।
அதோ ஜ்ஞாநீ ஸுதுர்லப ஏவ ॥ ॥௨௬॥

இதற்கு முன்னாலே[1] செத்துப்போன எல்லாப் பிராணிகளையும், இப்போது இருக்கிற எல்லாரையும், நாளைக்கு வரப்போகிற எல்லாரையும் எனக்குத் தெரியும். இப்படி என்னால் அறியப்பட்ட மூன்று காலத்திலுள்ள எல்லாப் பிராணிகளுக்குள்ளே ஒருவனாவது என்னுடைய மேலான எல்லாரும் என்னிடம் வருவதற்காகப்பகவானான நான் வஸுதேவருக்குப் பிள்ளையாக வந்திருக்கிறேன் என்று அறிந்து, என்னிடத்திலேயே வருகிறவன் அகப்படவில்லை. ஆகையால் ஞானி அகப்படுவது மிகவும் அரிது. (26)

ததா ஹி,

இச்சாத்வேஷஸமுத்தேந த்வந்த்வமோஹேந பாரத।
ஸர்வபூதாநி ஸம்மோஹம் ஸர்கே யாந்தி பரந்தப ॥௨௭॥

இச்சாத்வேஷாப்யாம் ஸமுத்திதேந பரிணதேந த்வந்த்வமோஹேந ஸர்வபூதாநி ஸர்கே ஜந்மகால ஏவ ஸம்மோஹம் யாந்தி। வாஸநாஸம்ஸ்க்ருதே த்வந்த்வேஷ்வேஷு ஸர்வத்ர வஸ்துஷு ஸர்வஜந்துநாம் யதிஷ்யா த்வேஷ்யா தயைவ, ததாஸநயா ஸர்வவிஜந்தூநாம் ஸர்வதைவ த்வந்த்வேஷு விஷயேஷு ந ஸர்வத்ர ஸம்மோஹனம் பவதி। தேந மோஹேந ஸர்வபூதாநி ஸம்மோஹம் யாந்தி। தத்விஷயேஷு த்வேஷஸ்வபாவாநி பவந்தி, ந த்வாஸ்ரேஷவிஷயே ஸ்வஸ்வபாவாநி। ஜ்ஞாநீ

1. பகவான் தனக்கு எல்லாம் தெரியுமென்று சொன்னது-பகவானைத் தெரிந்து கொள்ளவில்லை என்பது இப்போது மாத்திரமன்று. முன் காலத்திலும் அப்படித்தான் இருந்தது. இனிமேலும் அப்படித்தான் ஆகப்போகிறது—என்பதைக் காட்டுவதற்காக.

த–ா இச்சாத்³வேஷஸமுத்தே²ன த்³வந்த்³வமோஹேன பா⁴ரத । ஸ
ர்வபூ⁴தானி ஸம்மோஹம் ஸர்கே³ யாந்தி பரந்தப ॥ ॥உஎ॥

அவ–1 உலகத்தில் அப்படித்தானே இருக்கிறது பாரென்கிறார்.

ஆசையாலும் த்வேஷத்தாலும் 2 உண்டாகிற குளுமை, சூடு முதலான இரண்டு வகைகளாலே எல்லாப் பிராணிகளும் பிறக்கும்போதே 3 மயங்குகிறார்கள். அதாவது–போன ஜன்மத்தில் எந்த வஸ்து பிடித்ததோ, எந்தவஸ்து அலுத்ததோ, அதேமாதிரி வாஸனையாலே பிறக்கிற காலத்திலேயே ஆசையும் அலுப்பும் உண்டாகிறது. அதினாலே ஜனங்கள் மயங்கி, அந்த விஷயங்களில் ஆசையும், அலுப்புமுள்ளவர்களாய் இருக்கிறார்கள். அந்த வாஸனை எல்லாருக்கும் என்னைத்தவிர மற்ற விஷயங்களிலேயே இருக்கிறது. ஆகையால் ஒருவனும் என்னைவிட்டு வருத்தப்படவுமில்லை. என்னோடு சேர்ந்து ஸந்தோஷப்படவுமில்லை. ஞானியோ என்னோடு சேர்ந்தால், ஸந்தோஷத்தையும், என்னை விட்டுப் பிரிந்தால், துக்கத்தையும் அடைகிறான். இவ்விதமான தன்மையுடையவன் ஒருவனாவது பிறப்பது மிகவும் அரிது. (27)

---

1. மூன்று காலங்களிலும் எல்லாரும் பகவானை அறியாமலிருப்பதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறார்.

2. ஒருவன் பிறக்கும்போதே ஒரு வஸ்துவில் ஆசையும், மற்றொரு வஸ்துவில் அலுப்பும் எப்படி உண்டாகும். குழந்தைக்கு பிறந்த உடனே ஒன்றுமே தெரியாதே. ஆகையால் அப்படி உண்டாவதற்குக் காரணமில்லையே. அப்படி உண்டானாலும், பகவான் விஷயத்தில் என் ஆசை வரக்கூடாது? என்றால், பதில் சொல்லுகிறார். முன் ஜன்மத்தில் உண்டான வாஸனை ஜீவனுடன்கூட வருகிறது. அதனாலே ஆசையும் அலுப்பும் பிறந்த உடனேயே வருகின்றன. வாஸனை எந்த வஸ்துவில் இருக்கிறதோ, அதிலேதான் ஆசையுண்டாகும். பகவானிடத்தில் முன் ஜன்மத்தில் ஆசை யில்லாததினால், அந்த விஷயமான வாஸனை உண்டாகவில்லை. இந்த ஜன்மத்தில் எப்படி பகவானிடத்தில் ஆசை உண்டாகக் கூடும்.

3. இங்கே மயக்கமாவது—இன்பமில்லாதவைகளை இன்பமாக எண்ணுவதும், அலுப்பு வரக்கூடாத வஸ்துவில் அலுப்பு வருவதும்.

𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑌗𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂 𑌜𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑍍 ।
𑌤𑍇 𑌦𑍍𑌵𑌨𑍍𑌦𑍍𑌵𑌮𑍋𑌹𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌂 𑌦𑍃𑌢𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃 ॥௨௮॥

𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌅𑌨𑍇𑌕𑌜𑌨𑍍𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑍋𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌸𑌞𑍍𑌚𑌯𑍇𑌨 𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑌭𑌾𑌵𑌮𑍋𑌹𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌮𑍁𑌖𑍍𑌯𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿 𑌵𑌾𑌽𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌲𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌾𑌪𑌂, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌗𑌤𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑌂 । 𑌤𑍇 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌤𑌾𑌰𑌤𑌮𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯 𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑍋𑌹𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌜𑌰𑌾𑌮𑌰𑌣𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍇 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌵𑌾 𑌦𑍃𑌢𑌵𑍍𑌰𑌤𑌾𑌃 - 𑌦𑍃𑌢𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌃 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇॥ ॥௨௮॥

அவ—எல்லாரும் இப்படி மயங்கினால், எவன் பகவானைத் தியானம் செய்வன்? இந்த அத்தியாயம் 16-வது சுலோகத்தில் நாலு வகுப்பார் பகவானைத் தியானம் பண்ணுவர்கள் என்று சொன்னது எப்படி ஒட்டும் என்றால், சொல்லுகிறார்.—

எவர்களுக்கு 1 வெகு ஜன்மங்களில் பண்ணின உயர்ந்த புண்ணியங்களாலே என்னைத்தவிர மற்றவஸ்துக்களில் ஆசையையும், என்னிடத்தில் அலுப்பையும் உண்டுபண்ணக்கூடிய நெடுநாளாய் வந்த பாபம் போய்விட்டதோ, அவர்கள் என்னைக் கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டு, மயக்கம் தெளிந்து, அவரவர்கள் பண்ணின புண்ணியத்துக்குத் தகுந்தபடி சிலர் பணத்துக்காகவும், சிலர் ஸம்ஸாரம்போய் ஜீவஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி அநுபவிப்பதற்காகவும், சிலர் என்னிடம் வருவதற்காகவும் உறுதியுடன் என்னையே தியானம் செய்கிறார்கள். (28)

---

1. சுலோகத்தில் புண்ணிய கர்மங்களைச் செய்தவர்கள் என்று பொதுவாய் சொல்லியிருக்கிறபோதிலும், பகவானை அறிவதற்கு இடைஞ்சலான பாபத்தைப் போக்குவதற்கு உயர்ந்த புண்ணியம் வேண்டுமென்றும், அது ஒரேஜன்மத்தில் பண்ணினது போதாது என்றும், காட்டுவதற்காக "வெகுஜன்மங்களிலே பண்ணின உயர்ந்த" என்று பாஷ்யத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இந்த ஸங்கதியை இந்த அத்தியாயம் 19-வது சுலோகத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது. அதின் கீழே இருக்கும் குறிப்பைப் பார்க்க.

அவ.— அத த்ரயாணாம் பகவந்தம் பஜமாநாநாம் ஜ்ஞாதவ்யவிஶேஷாநுபாதேயாம்ஶ்ச ப்ரஸ்தௌதி—

ஜராமரணமோக்ஷாய மாமாஶ்ரித்ய யதந்தி யே |
தே ப்ரஹ்ம தத்விது: க்ருத்ஸ்நமத்யாத்மம் கர்ம சாகிலம் ||௨௯||

ஜராமரணமோக்ஷாய-ப்ரக்ருதிவியுக்தாத்மஸ்வரூபதர்ஶநாய மாமாஶ்ரித்ய யே யதந்தே| தே தத் ப்ரஹ்ம விது:, அத்யாத்மம் ச க்ருத்ஸ்நம் விது:| கர்ம சாகிலம் விது: || ||௨௯||

அவ—பகவானைத்தியானம் பண்ணுகிற மூன்று வகுப்பார்களும், அறியவேண்டிய ஸங்கதிகளையும், நினைக்கவேண்டிய ஸங்கதிகளையும், செய்யவேண்டியவைகளையும் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்.—

கிழத்தனமும் சாவும் போவதற்காக-அதாவது-உடம்பு முதலான நினைவு இல்லாமல் ஜீவஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் நீடித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருப்பதற்காக, (கைவல்யத்திற் காக)எவர்கள் என்னைத்தியானம் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் அந்த[1]ப்ருஹ்மத்தையும்,எல்லா அத்யாத்மத்தையும், எல்லாகர்மங்களையும் அறியவேண்டியது. (29)

ஸாதிபூதாதிதைவம் மாம் ஸாதியஜ்ஞம் ச யே விது: |
ப்ரயாணகாலேzபி ச மாம் தே விதுர்யுக்தசேதஸ: ||௩௦||

இதி ஸ்ரீ பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஸ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுந ஸம்வாதே ஜ்ஞாநவிஜ்ஞாநயோகோ நாம ஸப்தமோzத்யாய: ||

அத்ர ய இதி வசநநிர்தேஶாத் பூர்வநிர்திஷ்டேப்யோzந்யோzதிகாரிணோ ஜ்ஞாயந்தே | ஸாதிபூதம் ஸாதிதைவம் மாமைஶ்வர்யார்திநோ யே விதுரித்யர்தநாதஸ்வரூபவைஶ்வரூப்யாயாநுஸந்தேயமுக்தம்| ததா ஸாதியஜ்ஞமித்யபி த்ரயாணாமதிகாரிணாமவிஶேஷணவிஷயதே, ஸமாஸவ்யாஸ| த்ரயாணாம் ஹி நித்யநைமித்திகாநுஷ்டாந

1. இந்த சுலோகத்திலும் அடுத்த சுலோகத்திலும் வருகிற சொற்களுக்கு அடுத்த அத்தியாயத்தின் முதலிலேயே பகவானே அர்த்தம் சொல்லப்போகிறார்.

[illegible] । 𑌤𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌕𑌾𑌲𑍇𑌽
𑌪𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 । 𑌤𑍇 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌚𑌕𑌾
𑌰𑌾𑌤𑍍 𑌜𑌰𑌾𑌮𑌰𑌣𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯 𑌯𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌕𑌾
𑌲𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍁𑌚𑍍𑌚𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌤𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌨𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚
𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾𑌧𑌿𑌯𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌕𑌾𑌲𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇
𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃
𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌾𑌯 𑌨𑌮𑌃

பணத்தை விரும்பித் தியானம் பண்ணுகிறவர்கள், அதிபூதத்தோடும், அதிதைவத்தோடும் கூடிய என்னை அறியவேண்டியது. கீழ்ச்சொன்ன மூன்று வகுப்பார்களும் அதியஜ்ஞத்தோடுகூடிய என்னை அறியவேண்டும். மூன்று வகுப்பார்களும் இறந்துபோகிறகாலத்தில் அவரவர்கள் ஆசைப்படுகிற பிரயோஜனத்துக்குத் தகுந்தபடி என்னை நினைக்கவேண்டும்.

இந்த சுலோகத்தில் பின்பாதியில் இருக்கிற "ச"; என்கிற சொல்லை "தே", என்கிற சொல்லுடன் சேர்க்கவேண்டியது. அப்போது அவைகளின் பொருள்—அவர்களும்—என்று. அதனாலே 29-வது சுலோகத்தில் சொன்ன ஸம்ஸாரம் போய் ஜீவஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசைப் படுகிறவர்களையும் சேர்த்து, அவர்களும் இறந்துபோகிற காலத்தில் பகவானைத் தாங்கள் விரும்புகிற பிரயோஜனத்துக்குத் தகுந்தபடி நினைக்க வேணுமென்று சொல்லப் படுகிறது. பகவானிடம் போக வேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவர்களுக்கும் இந்த இரண்டு எண்ணங்களும் வேண்டியபடியால் அவர்களையும் சேர்த்துக் கொள்ளவேண்டியது. அந்த இரண்டு எண்ணங்களாவன—பகவான் அதியக்ஞத்தோடே கூடினவன் என்று நினைப்பதும், இறந்துபோகிறகாலத்தில் தாங்கள் விரும்புகிற பிரயோஜனத்துக்குத் தகுந்தபடி பகவானை நினைப்பதும். பகவானை அதியக்ஞத்தோடு கூடியவராக என் நினைக்கவேண்டும்—என்றால், மூன்று வகுப்பார்களும், மஹாயக்ஞம் முதலான நித்திய கர்மங்களையும், நைமித்திக கர்மங்களையும் கட்டாயம் செய்யவேண்டியதாகையால்.(30)

𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

𑌅𑌵— 𑌸𑌪𑍍𑌤𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌉𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌚𑍇𑌤𑌨𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌆𑌧𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑍈𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑌰𑌤𑌰𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋𑌮𑌯𑍈𑌰𑍍𑌦𑍇𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌚𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍈𑌰𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌲𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌦𑍁𑌷𑍍𑌕𑍃𑌤𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌹𑌹𑍇𑌤𑍁𑌕𑍈𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌿𑌰𑍋𑌧𑌾𑌨𑌂, 𑌅𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌹𑍇𑌤𑍁𑌕𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌚 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌂, 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌤𑌾𑌰𑌤𑌮𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑍈𑌶𑍇𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 𑌚𑌾𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌭𑍇𑌦𑌂, 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌪𑍍𑌸𑍋𑌰𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌤𑌯𑍈𑌕𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑌯𑌾 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌚 𑌶𑍍𑌰𑍈𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌂, 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌲𑌭𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯, 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌭𑍇𑌦𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍌𑌷𑍀𑌤𑍍 । 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌮𑌷𑍍𑌟𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌭𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌨𑌕𑍍𑌤𑌿.

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚

𑌕𑌿𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌕𑌿𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌕𑌿𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮 ।
𑌅𑌧𑌿𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌕𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௧॥

𑌅𑌧𑌿𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌕𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌮𑌧𑍁𑌸𑍂𑌦𑌨 ।
𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌚 𑌕𑌥𑌂 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 ॥ ॥௨॥

𑌜𑌰𑌾𑌮𑌰𑌣𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌯𑌤𑌮𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌤𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌕𑌿𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌂 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚 𑌕𑌿𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 । 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌧𑌿𑌭𑍂𑌤𑌮𑌧𑌿𑌦𑍈𑌵𑌂 𑌚 𑌕𑌿𑌂 । 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌃 । 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌧𑌿𑌯𑌜𑍍𑌞𑌭𑌾𑌵𑌃 𑌕𑌥𑌂 । 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌚 𑌏𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌭𑌿𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑍋𑌽𑌸𑌿 ॥ ॥௨॥

அவ—ஏழாவது அத்தியாயத்தில் பரப்பிரும்மமான வாஸுதேவன் தியானம் செய்யத்தகுந்தவன்; அவன் அறிவுள்ளதும், அறிவில்லாததுமான எல்லா உலகத்துக்கும் சேஷி; எல்லாவற்றையு முண்டுபண்ணுகிறவன்; எல்லாவற்றையும் தாங்குகிறவன்; எல்லாம் அவனுக்கு உடம்பாயிருப்பதாலே, எல்லாம் அவனுக்கு பிரகாரம்; அதினுல் எல்லா சொற்களும் அவனையே சொல்லுகின்றன; எல்லாவற்றையும் அவன் ஏவுகிறுன்; கூட்டம் கூட்டமான எல்லா நல்லகுணங்களாலும் அவனே மிகவுமுயர்ந்தவன்; ஸத்வம் முதலானகுணங்களோடு கூடியஉடம்புகளாகவும்,கண் முதலான இந்திரியங்களாகவும்,அவைகளால் அநுபவிக்கத்தகுந்தவைகளாகவும் நெடுநாளாய் வந்த பாபவரிசைகளினுலே உண்டான வஸ்துக்கள் அவனைஉள்ளபடிபார்க்கவொட்டாமல் மறைக்கின்றன; மிகவும் உயர்ந்த புண்ணியத்தாலே அவனைப்பிரபத்தி பண்ணி, அந்த மறைவைப் போக்கவேண்டும்; போக்கி அவனைத் தியானம் பண்ணுகிறவர்கள் புண்ணியங்களின் தாரதம்மியத்தாலே மூன்று விதமான பிரயோஜநங்களை விரும்புவதாலே, மூன்றுவிதமாயிருக்கிறுர்கள்; அவர்களுக்குள்ளே பகவானை மாத்திரம் ஆசைப்படுகிறவன் அவனை ஒருக்காலும் விடாதபடியாலும், அவனிடத்தில்மாத்திரம் ஆசையுள்ளவனுகையாலும், அவனுக்கு மிகவும் வேண்டியவனுயிருப்பதாலும், மிகவும் உயர்ந்தவன்; அப்படிப்பட்டவன் அகப்படுவது மிகவும் அரிது—என்று இவைகளைச்சொல்லி, இந்த மூன்றுபேர்களுக்கும், அறிய வேண்டியவைகளிலும், செய்யவேண்டியவைகளிலும் வேறுபாடு இருக்கிறது என்பதைப் பிரஸ்தாபித்தார். இப்போது எட்டாவது அத்தியாயத்தில் கீழ்ப்பிரஸ்தாபித்த ஸங்கதிகளை விரிவாகச் சொல்லுகிறுர்—

அர்ஜுநன் கேட்கிறுன்.

கிழத்தனமும், சாவும் போவதற்காக—அதாவது—உடம்பு முதலானவைகளை நினையாமல் ஆத்மஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் அநுபவிப்பதற்காக உபமைத்தியானம்செய்கிறவர்களால் அறியவேண்டியதாகச் சொன்ன பிரும்மமும்,அத்யாத்மமும், கர்மமும் என்ன? பணத்தை ஆசைப்பட்டவன் அறியவேண்டிய அதிபூதமும்,அதிதைவமும் என்ன ? மூன்றுபேர்களும் அறியவேண்டிய அதியக்

ஞன் என்பவன் யார்? அவன் எதிலே அதியக்ஞன் என்று சொல்லப்படுகிறான்? மூன்று பேர்களும் சாகும் காலத்தில் மனதை அடக்கிக் கொண்டு உம்மை எப்படி அறியவேண்டும்? இவைகளைச் சொல்லவேண்டும் என்று. [1–2]

श्रीभगवानुवाच—

अक्षरं ब्रह्म परमं स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते ।
भूतभावोद्भवकरो विसर्गः कर्मसंज्ञितः ॥३॥

तद् ब्रह्मेति निर्दिष्टं परमक्षरं – न क्षरतीत्यक्षरं क्षेत्रज्ञसमष्टिरूपम्। तथा च श्रुतिः 'अव्यक्तमक्षरे लीयते अक्षरं तमसि लीयते' इत्यादिका। परमक्षरं प्रकृतिविनिर्मुक्तात्मस्वरूपम्। स्वभावोऽध्यात्ममुच्यते – स्वभावः प्रकृतिः। अनात्मभूतं आत्मसम्बन्धि भूतसूक्ष्मतद्वासनादिकं पञ्चाग्निविद्यायां ज्ञातव्यतयोदितम्। तदुभयं प्राप्यतया त्याज्यतया च मुमुक्षुभिर्ज्ञातव्यम्। भूतभावोद्भवकरो विसर्गः कर्मसंज्ञितः – भूतभावः मनुष्यादिभावः – तदुद्भवकरो यो विसर्गः 'पञ्चम्यामाहुतावापः पुरुषवचसो भवन्ति' इति श्रुतिसिद्धो योषित्सम्बन्धजः स कर्मसंज्ञितः। तदपि सानुबन्धमुद्वेजनीयतया परिहरणीयतया च मुमुक्षुभिर्ज्ञातव्यम्। परिहरणीयता चानन्तरमेव वक्ष्यते 'यदिच्छन्तो ब्रह्मचर्यं चरन्ति' इति ॥ ॥३॥

பகவான் சொல்லுகிறார்—

பிரும்மம் என்று சொன்னது உயர்ந்ததான [1] அக்ஷரம், அதாவது—உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மஸ்வரூபம்.

---

1. அக்ஷரம் என்றால், ஒருவிதமான மாறுபாடில்லாத ஜீவனுடைய பொதுவான ஸ்வரூபம். ஜீவன் கர்மத்தாலே தேவன் முதலான பல வித உடம்புகளை அடைந்து, தேவன் என்றும், மனிதன் என்றும், வெவ்வேறாகச் சொல்லப் படுகிறான். அந்தக் கர்மம் போய்விட்டால், அவனு

அத்யாத்மம் என்பது ஸ்வபாவம்—பிரகிருதி, அதாவது—ஆத்மாவைக் காட்டிலும் வேறாயும், ஆத்மாவுடன் சேர்ந்துமிருக்கிற உடம்பும், அதுடன் கூடியிருப்பதாலே உண்டாகும் அக்ஞானமும், கர்மமும், வாஸனை முதலானதும். இது 1 பஞ்சாக்கினி (ஐந்து அக்கினி) தியானத்தில் அறிய வேண்டியதாகச் சொல்லப் படுகிறது. இவை இரண்டில் ஒன்றை அடைய வேண்டியதென்றும், ஒன்றைத் தள்ள வேண்டியதென்றும், மோக்ஷத்தை ஆசைப்

க்கு உடம்பு கிடையாது. கர்மம் இருக்கும் காலத்திலும், இன்ன உடம்பில்தான் இருக்க வேணுமென்று கட்டுப் பாடுமில்லை. உதாரணம்—கடையில் கத்திரிக்காய் இருக்கிறது. அதைக்கறியாகவும், துகையலாகவும், பச்சடியாகவும், பலவிதமாய்ச் செய்யலாம். கத்திரிக்காய் முன்னாலே எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவாயிருந்தது. அதுபோல ஜீவன் பொதுவாயிருக்கிறான். கர்மத்தினால் அந்தந்த உடம்பில் நுழைந்து, அதற்குத் தகுந்த பெயரையடைந்து, அதற்கு உரிய வேலைகளைச் செய்கிறான். கத்திரிக்காயின் உருவம் மாறுகிறது. ஜீவனுக்கு உருவத்தில் மாறுபாடில்லை.

1. வேதத்தில் பஞ்சாக்கினி வித்யையென்று ஒரு தியானம் சொல்லப்படுகிறது. அதில் ஜீவன் சாகிறபோது பெரிய உடம்பைவிட்டுச் சின்ன உடம்புடன் போய், திரும்பி பெரிய உடம்புடன் பிறப்பதை விரிவாய்ச் சொல்லுகிறது. அவன் முதலில் தேவலோகத்திற்குப் போய், உயர்ந்த ஸுகத்தை அநுபவிப்பதற்குத் தகுந்த அழகான உடம்பை அடைகிறான். அங்கு சில காலம் ஸுகத்தை அநுபவித்து, அந்த ஸுகத்தை உண்டுபண்ணின புண்ணியம் செலவழிந்த பிறகு, அந்த உடம்பு போய், சின்ன உடம்புடன் மேகத்திற்கு வந்து சேருகிறான். அப்போது இது மேகம், இது அவன் உடம்பு என்று பிரிக்கக்கூடாதபடி அத்துடன் சேர்ந்திருக்கிறான். இதன் பிறகு மழையுடன் கூட பூமிக்கு வந்து தானியங்களுடன் சேருகிறான். அந்த தானியம் சமைக்கப்பட்டுச் சாப்பிடும்போது, ஒரு ஆணுடைய உடம்பில் வந்து சேருகிறான். பிறகு அவனுடைய ரேதஸ்ஸாக ஆகி, ஒரு பெண்ணுடைய கர்ப்பத்தில் வந்து சேருகிறான். அப்போதுதான் அவனுக்கு மனிதன் (புருஷன்) முதலான பெயர் உண்டாகிறது. ஜீவன் வரிசையாக தேவலோகத்தையும், மேகத்தையும், தானியத்தையும், ஆணையும், பெண்ணையும் வந்து சேருகிறான். இந்த ஐந்தையும் ஐந்து அக்கினியாகச் சொல்லி இவன் அவைகளைச் சேருவதை ஐந்து ஹோமங்களாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஐந்தாவது ஹோமத்தில் அவனுக்குப் புருஷன் என்று பெயர்

படுகிறவன் அறியவேண்டியது. கர்மம்என்பது—ஆத்மாவை மனிதன் என்று சொல்லும்படி பண்ணுகிற விஸர்க்கம். அதாவது— ஆணும் பெண்ணும் சேரும்போது, பெண்ணின் உடம்பில் ரேதஸ்ஸை விடுவது. அதுவும், அதைச்சேர்ந்தவைகளும் அருவருக்கக்கூடியதாகையால், விடவேண்டியதென்று அவன் அறியவேண்டியது. விடவேண்டியது என்பதை 11-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்போகிறார். [3]

அதிபூதம் க்ஷரோ பாவ: புருஷஶ்சாதிதைவதம் |
அதியஜ்ஞோऽஹமேவாத்ர தேஹே தேஹப்ருதாம் வர || ௪ ||

ஐஶ்வர்யார்த்திநாம் ஜ்ஞாதவ்யதயா நிர்திஷ்டம் அதிபூதம் க்ஷரோ பாவ:- வியதாதிபூதேஷு வர்த்தமாநஸ்தத்தத்பரிணாமவிஶேஷ: க்ஷரணஸ்வபாவ: விலக்ஷணஶப்தஸ்பர்ஶாதிஸாஶ்ரய: । விலக்ஷணாஸ்ஸாஶ்ரயா: ஶப்தஸ்பர்ஶரூபரஸகந்தா: ஐஶ்வர்யார்த்திபி: ப்ராப்யாஶ்ஶப்தாதயோऽநுஸந்தேயா:| புருஷஶ்சாதிதைவதம்- அதிதைவதஶப்தநிர்திஷ்ட: புருஷ:| அதிதைவதம்- தைவதோபரி வர்த்தமாந:, இந்த்ரப்ரஜாபதிப்ரப்ருதிதைவதோபரி வர்த்தமாந:, இந்த்ரப்ரஜாபதிப்ரப்ருதீநாம் போக்யஜாதாத்விலக்ஷணஶப்தாதேர்போக்தா புருஷ: | ஸ ச போக்த்ருத்வாவஸ்தா ஐஶ்வர்யார்த்திபி: ப்ராப்யதயாऽநுஸந்தேயா । அதியஜ்ஞோऽஹமேவ- அதியஜ்ஞஶப்தநிர்திஷ்டோऽஹமேவ । அதியஜ்ஞ:- யஜ்ஞைராராத்யதயா வர்த்தமாந: । அத்ர இந்த்ராதௌ மம தேஹபூதே ஸ்திததயாऽவஸ்திதோऽஹமேவ யஜ்ஞைராராத்ய இதி மஹாயஜ்ஞாதிநித்ய

வருகிறது என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. தேவலோகத்தை விட்டுக் கர்ப்பத்தில் வந்துசேருகிற வரையில், ஜீவனுக்கு அறிவில்லாத்தினால் ஸுகமும் துக்கமுமில்லை. இந்த ஸங்கதியைத் தெரிந்துகொண்டு, ஒருவன் பெரிய உடம்போடும், சின்ன உடம்போடும் சேர்ந்திருப்பதில் வெறுப்புண்டாகி, உடம்பை அடியோடு தொலைப்பதற்கு முயற்சி செய்யவேண்டியது. இதைத்தான் இந்த சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

மௌநதிதீகாநூஷாநவெஸாயாம் தூயாணாமேயிகாரிணாமெ
நாஸஸ்நுயமெதக ॥ ॥சு॥

பணத்தை ஆசைப்படுகிறவன் அறியவேண்டியதாகச் சொல்லப்பட்ட அதிபூதமென்பது—பிரகிருதி என்கிற அறிவில்லாத வஸ்துவாலுண்டான—அழிவு முதலான மாறுபாட்டை அடையக் கூடிய—உயர்ந்த வர்ணம், வாஸனை, ரஸம் முதலானவைகளும், அவைகளையுடைய வஸ்துக்களும். அவன் இவைகளை அடைய வேண்டுமென்றிருப்பதால், அவைகளைத்தான் நினைக்க வேண்டியது. அதிதைவம் என்பது—இந்திரன், பிரும்மா, முதலானவர்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்தஸோகங்களை அநுபவிக்கிறவனானதான். இவன் அந்த ஸோகங்களை அநுபவிக்கப் போகிறவனாகத் தன்னை நினைக்கவேண்டியது. அதியக்ஞம் என்பது—நான்தான் (பகவான்). ஏனென்றால், யக்ஞம் முதலான நல்ல கருமங்களினாலே பூஜிக்கப்படுகிறவன். என்னுடைய உடம்புகளான இந்திரன் முதலான எல்லா ஜீவன்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருந்து, நான்தான் யக்ஞங்களால்பூஜிக்கப்படுகிறேன்—என்பதை மஹாயக்ஞம்முதலானநித்தியம், நைமித்திகம் என்கிற கர்மங்களைச் செய்யும்போது மூன்றுபேர்களும் நினைக்கவேண்டியது. (4)

அந்தகாலெ ச மாமெவ ஸ்மரந்முக்த்வா கலெவரம் ।
யஃ ப்ரயாதி ஸ மத்பாவம் யாதி நாஸ்த்யத்ர ஸம்ஶயஃ ॥ ॥ரு॥

உக்தவிதாநாம் ஸாதாரணமிதம் । அந்தகாலெ ச மாமெவ ஸ்மரந் கலெவரம் த்யக்த்வா யஃ ப்ரயாதி, ஸ மத்பாவம் யாதி— மம யோ பாவஃ ஸ்வபாவஃ தம் யாதி, ததாநீம் யதா மாம் அநுஸந்தத்தெ, ததாவிதாகாரோ பவதீத்யர்த்தஃ, யதா ஆதிபரதாதயஸ்ததாநீம் ஸ்மர்யமாணம்ருகஸஜாதீயாகாராஸ்ஸம்பந்நாஃ ॥ ॥ரு॥

இப்போது சொல்லப் போகிறதும் மூன்றுபேர்களுக்கும் பொது. எவனுக்குச்செத்துப் போகிறகாலத்தில் வேறு நினைவுவராமல் என் நினைவுமாத்திரம் வருகிறதோ, அவன்தான் 1 என்மாதிரி

1. சுலோகத்தில் "மத்பாவம்" என்ற சொல் இருக்கிறது. அதில் பாவசப்தத்திற்கு ஸ்பாவம் (தன்மை)என்று பொருள். அதாவது—

ஆகிறன். என்னைப் பெரியபணக்காரன் என்று நினைத்தால், பணக்காரனுக ஆகிறன். என்னையே அடையவேணுமென்றுநினைத்தால், என்னையே அடைகிறன். தனக்குவேண்டிய என்னிடத்திலிருக்கிற ஸங்கதியை நினைப்பதினல், அது அவனுக்கு வருகிறது, ஆதிபாதன் (ஜடபாதர்) என்பவர் ஒருமானை வளர்த்துக்கொண்டு வந்து, செத்துப்போகிறகாலத்தில் அதையே நினைத்து, அடுத்தஜந்மத்தில் மானுகப் பிறந்தாராம். (5)

ஸ்வ— ஸதத்ஸ்விஷயஸஜாதீயாகாா தாவாத நியஞ்யது தயஸ்ய ஸ்ஹாவஹதி ஸாஸ்வஷ்டோஹ—

யம் யம் வாபி ஸ்மரந் ஹாவம் த்யஜத்யந்தெ கலெவரம் ।
தம் தமெவைதி கௌந்தெய ஸதா தத்ஹாவஹாவிதஃ ॥ ॥ சு ॥

எனக்குஎன்ன தன்மையிருக்கிறதோ, அதேமாதிரி தன்மையைஅடைகிறன். இந்தசொல்லிற்கு பகவானுகவேஆய்விடுகிறன் என்று பொருளன்று. அப்படிப் பொருள் சொல்வது வேதத்திற்கு விரோதம். இந்தசொல்லிற்கு பகவான் மாதிரியாயிருக்கிறன் என்று பொருள்கொள்ளாமல் வேறு பொருள் சொல்லமுடியாது. ஏனென்றல்—பகவானுடைய தன்மையை அடைகிறது என்றல் என்ன? குளவியின் கூட்டில் வைக்கப்பட்ட புழு குளவிஜாதியாக ஆய்விடுகிறதே. அதுபோல பகவான் எப்படி ஈசுவரனே (அடக்கி ஆளுகிறவனே) அப்படி இவனும் இன்னெரு ஈசுவரனுக ஆய்விடுகிறன் என்றல், அப்போது இரண்டு ஈசுவரன் இருப்பதாக ஏற்படுமே. மேலும், மூன்றுபேர்கள் பகவானைத்தியானம் பண்ணுகிறர்கள்—பணத்தை ஆசைப்படுகிறவன்; தன்னுடைய உண்மையான ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்க்க ஆசைப்படுகிறவன்; பகவானுடனே எப்போதும் கூடஇருக்கவேணும் என்று ஆசைப்படுகிறவன். இவர்கள் மூன்றுபேர்களும் தியானம்பண்ணி வெவ்வேறு ஈசுவரனுகப்போய்விட்டால், இந்த மூன்றுபேர்களுக்கும் பலனில் என்ன வித்தியாஸம். பலன் ஒன்றயிருந்தால், தியானம் பண்ணுகிறவர்களுக்கு மூன்றுபிரிவு சொன்னதுதான் எப்படிக்கூடும். ஆகையால் எவன் பகவானை எந்த ஸங்கதியோடு நினைக்கிறனே, அதேமாதிரி ஸங்கதிதான் வரும். அவனையும் பகவானையும் வேறுகக் காட்டக்கூடிய குணங்கள் இருக்கவே இருக்கின்றன. அவைகள் போகிறவையல்ல. இந்தஸங்கதி பாஷியத்தில் காட்டிய உதாரணத்தாலும் ஏற்படுகிறது. ஜடபாதர் எந்தமானை நினைத்தாரோ, அந்தமானுக ஆய்விடவில்லை, அதுபோல உருவம் வந்தது.

ஸ்வேச்சா-ஸங்கல்பேந யம் யம் வாபி பாவம் ஸ்மரந் கலேவரம் த்யஜதி, தம் தம் பாவமேவ ப்ராணாந்தஸமயே ஏதி । ஸ்ம்ருத்யுத்பத்தி யஸ்ய ப்ரதிபந்தகாபாவே தத்விஷயவஸ்து ஜாயதே ॥ ॥௬॥

அவ—செத்துப் போகிறகாலத்தில் உண்டாகும் நினைவுக்கு ஒரு சக்தி இருக்கிறது. அதாவது-ஒருவன் எந்த ஸங்கதியை நினைக்கிறனோ, அதேமாதிரி ஸங்கதியை அவனுக்கு வரும்படி செய்கிறது-என்று, அதைத் தெளிவாய்ச் சொல்லுகிறர்—

ஒருவன் செத்துப்போகிற காலத்தில் எந்த எந்த ஸங்கதியை நினைத்து சாகிறனோ, அதேமாதிரி ஸங்கதியையே செத்தபிறகு அடைகிறன். இருக்கும் காலத்தில் எதை எப்போதும் நினைத்துக்கொண்டிருகிறனோ, அதின் நினைவுதான் செத்துப்போகிற காலத்தில் வரும். [6]

தஸ்மாத்ஸர்வேஷு காலேஷு மாமநுஸ்மர யுத்ய ச ।
மய்யர்பிதமநோபுத்திர்மாமேவைஷ்யஸ்யஸம்ஶய: ॥ ॥௭॥

யஸ்மாத்பூர்வகாலாப்யஸ்தவிஷயபாவநா ஹ்யந்த்யப்ரத்யயோ ஜாயதே, தஸ்மாத்ஸர்வேஷு காலேஷு-ஆப்ரயாணாத் அஹரஹர்மாமநுஸ்மர। அஹரஹரநுஸ்ம்ருதிகரம் யுத்தாதிகம் வர்ணாஶ்ரமாநுபந்தி ஶ்ருதிஸ்ம்ருதிசோதிதம் நித்யநைமித்திகம் ச கர்ம குரு । ஏவமாத்மநோ மய்யர்பிதமநோபுத்திரந்தகாலே ச மாமேவ ஸ்மரந் யதாபிமதப்ரகாரம் மாம் ப்ராப்ஸ்யஸி । நாத்ர ஸம்ஶய: ॥ ॥௭॥

ஆகையால், செத்துப் போகிறவரையில் ஒவ்வொருநாளும் என்னையே நினை. 1 எப்பொழுதும் அந்த நினைவை உண்டுபண்

1. ஶ்லோகத்தில் "என்னை நினை, சண்டைப்படு" என்று சொல்லியிருக்கிறது. நினைப்பதற்கு பலன் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது கடைசியில் அந்தநினைவு வருகிறது என்று. சண்டைப்படு என்பதற்குப்பலன் சொல்லவில்லை. இரண்டுவேலைகளைச் சேர்த்துச் சொல்லி,ஒன்றுக்கு மாத்திரம் பலனைச் சொன்னால், மற்றென்று அதற்கு அங்கம், அதாவது—அதற்கு உதவிசெய்கிறது—என்று ஒருநியாயம். இந்தநியாயப்படி சண்டைப்படுவது நினைப்பதற்கு அங்கம். அதைக்காட்டுவதற்காகத்தான் "நினைவை உண்டுபண்ணக்கூடிய" என்று சொல்லியிருக்கிறது,

ணக்கூடிய—நீ செய்யவேண்டியதாகச் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய—சண்டை முதலான நித்திய கர்மங்களையும், நைமித்திக கர்மங்களையும் முறைப்படி செய், இந்த மாதிரி உன் மனதையும் எண்ணத்தையும் 1 என்னிடத்தில் கொடுத்து, செத்துப்போகிற காலத்தில் என்னையே நினைத்தால், நீ வேண்டிய பலனை அடைவாய். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. [7]

அத² — ஏவம் ஸாமாந்யேந ஸ்வப்ராப்யப்ராப்திரந்த்யப்ரத்யயாயத்தேத்யுக்த்வா, தத³ர்த²ம் ப்ரயாணகாலாநுஸந்தா⁴நப்ரகாரபே⁴த³ம் வக்துமாரப⁴தே । தத்ரைஶ்வர்யார்தி²நாமுபாஸநப்ரகாரம், யயோபாஸநமந்த்யப்ரத்யயப்ரகாரஞ்சாஹ—

அப்⁴யாஸயோக³யுக்தேந சேதஸா நாந்யகா³மிநா ।
பரமம் புருஷம் தி³வ்யம் யாதி பார்தா²நுசிந்தயந் ॥ ८ ॥

அஹரஹரப்⁴யாஸயோகா³ப்⁴யாம் யுக்ததயா நாந்யகா³மிநா சேதஸா அந்தகாலே பரமம் புருஷம் தி³வ்யம் மாம் வக்ஷ்யமாணப்ரகாரம் அநுசிந்தயந் மாமேவ யாதி । மத்³வதை³ஶ்வர்யவிஶிஷ்டதயா மத்ஸமாநாகாரோ ப⁴வதி । அப்⁴யாஸ:- நித்யநைமித்திகாவிருத்³தே⁴ஷு ஸர்வேஷு காலேஷு மநஸோபாஸ்யஸம்ஶீலநம் । யோக³ஸ்த்வஹரஹர்யோக³காலேऽநுஷ்டீ²யமாநம் யதோ²க்தலக்ஷணமுபாஸநம் ॥ ॥८॥

அவ—கீழ்ச் சொன்ன மூன்று பேர்களும் செத்துப்போகிற காலத்தில் வரும் நினைவினால் தான் தங்களுக்கு வேண்டிய ஸங்கதிகளை அடைகிறார்கள் என்று பொதுவாகச் சொல்லி, அவர்கள் செய்கிற தியானத்தில் உள்ள வேறுபாட்டைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார். பணத்தைவிரும்புகிறவன் நினைக்கவேண்டிய விதத்தையும், அந்த நினைவுக்குத் தகுந்தபடி செத்துப்போகிற காலத்தில் நினைக்க வேண்டிய விதத்தையும் சொல்லுகிறார்.

---

1. மனதைக் கொடுப்பது—நினைப்பது. புத்தியைக் கொடுப்பது பகவான் நினைத்தஸங்கதியைக் கொடுப்பர் என்கிற தீர்மானம்.

நாள்தோறும் அப்யாஸத்தையும், யோகத்தையும் செய்வதால், என்னைத்தவிர வேறொன்றையும் நினைக்காத மனதால், செத்துப்போகிற ஸமயத்தில் மேலே சொல்லுகிறபடி என்னையே அடைகிறான். அதாவது—ஜடபரதர் மான் உருவத்தை அடைந்தது போல், ஐசுவரியத்தை யுடையவனாக என்னை நினைத்து, என்னைப் போல் ஐசுவரியத்தை அடைகிறான். அப்யாஸம் என்றால், பழக்கம். அதாவது—யோகம் செய்யாத காலத்திலும், சாஸ்திரத்தில் சொல்லியவேலைகளைச் செய்து மீந்த காலத்திலும் என்னையே நினைத்துக்கொண்டிருப்பது. யோகம் என்றால், ஒரு காலத்தில் தியானம் செய்ய வேண்டிய முறைப்படி என்னை இடைவிடாமல் நினைப்பது. [8]

𑌕𑌵𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌮𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌰𑌮𑌣𑍋𑌰𑌣𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌮𑌨𑍁
𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌦𑍍𑌯𑌃 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌤𑌾𑌰𑌮𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌮𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍
𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍 ॥ ॥௯॥

𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌮𑌨𑌸𑌾𑌚𑌲𑍇𑌨 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌯𑍋𑌗
𑌬𑌲𑍇𑌨 𑌚𑍈𑌵 । 𑌭𑍍𑌰𑍁𑌵𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌾𑌵𑍇𑌶𑍍𑌯
𑌸𑌮𑍍𑌯𑌕𑍍 𑌸 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌮𑍁𑌪𑍈𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑍍 ॥ ॥௧௦॥

𑌕𑌵𑌿𑌂-𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌮𑍍 । 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑌂-𑌪𑍁𑌰𑌾𑌤𑌨𑌮𑍍 । 𑌅𑌨𑍁𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂-𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾𑌰𑌮𑍍 । 𑌅𑌣𑍋𑌰𑌣𑍀𑌯𑌾𑌂𑌸𑌂-𑌜𑍀𑌵𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌤𑌰𑌮𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌾𑌤𑌾𑌰𑌂-𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌰𑌮𑍍 । 𑌅𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌂-𑌸𑌕𑌲𑍇𑌤𑌰𑌵𑌿𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 । 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍- 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 । 𑌤𑌮𑍇𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌮𑌹𑌰𑌹𑌰𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌯𑍋𑌗𑌬𑌲𑍇𑌨𑌾𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌸𑌂𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌚𑌲𑍇𑌨 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌭𑍍𑌰𑍁𑌵𑍋𑌰𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌮𑌾𑌵𑍇𑌶𑍍𑌯-𑌸𑌂𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍 𑌭𑍍𑌰𑍂𑌮𑌧𑍍𑌯𑍇 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌨𑍁𑌸𑍍𑌮𑌰𑍇𑌤𑍍 । 𑌸 𑌤𑌮𑍇𑌵𑍋𑌪𑍈𑌤𑌿 - 𑌤𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌯𑌾𑌤𑌿 - 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌨𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௧௦॥

பணத்தை வேண்டுகிறவன் பகவானை எல்லாம் தெரிந்தவராகவும், எப்பொழுதுமிருக்கிறவராகவும், எல்லா லோகங்களையும் அட

க்கி ஆளுகிறவராகவும், எல்லாவற்றிலும் உள்ளே நுழையும்படி 1 மிகவும் சின்ன வஸ்துக்களைக்காட்டிலும் சின்னவராகவும், எல்லாவற்றையு முண்டுபண்ணுகிறவராகவும், மற்ற எல்லாவஸ்துக்களைக்காட்டிலும் 2 வேறு ஜாதியாகவும், 3 அப்பிராகிருதமாய் வேறு ஒருவருக்குமில்லாத உயர்ந்த திருமேனியையுடைய

1. சின்னவர் என்பதற்கு மிகவும் சின்னதான வஸ்துக்களிலும் நுழையத் தகுந்தவர் என்று பொருள். உதாரணம்— ஒரு வஸ்துவை மிகவும் ஸக்ஷ்மமாகப் பொடி பண்ணி வெழுமூணுயிருக்கிற பலகையில் வைத்தால், அந்தப்பொடி அந்தப் பலகைக்குள்ளே போகிறதில்லை. மேலேதான் இருக்கும். அதே பலகையில் ஒரு சொட்டு ஜலத்தை விட்டால், அந்த ஜலம் உள்ளே போய்விடுகிறது. ஆகையால் அந்தப் பொடியைக் காட்டிலும் ஜலம் ஸூக்ஷ்மம் (நுழையத் தகுந்தது.) அந்த ஜலத்தைக் காட்டிலும் நெருப்பு இன்னும் ஸூக்ஷ்மம். ஒரு தவலையில் ஜலத்தை வைத்து அடுப்பில் வைத்து அடியில் நெருப்பைப் போட்டால், இந்த நெருப்பு தவலை வழியாய் தண்ணீரில் சேருகிறது. ஜலம் தவலைக்கு வெளியில் வருகிறதில்லை. ஜலம் நுழையாத தவலையில் நெருப்பு நுழைந்தது. ஆகையால், ஜலத்தைக் காட்டிலும் நெருப்பு ஸூக்ஷ்மம். இவைகள் எல்லாவற்றையும் காட்டிலும் ஜீவன் மிகவும் ஸூக்ஷ்மம். அதைக்காட்டிலும் பகவான் இன்னும்ஸூக்ஷ்மம். ஸூக்ஷ்மம் என்பதற்கு இதுதான் பொருள். சின்னது என்று பொருளல்ல. உலகமெல்லாம் நிறைந்த பகவானுடைய ஸ்வரூபம் சின்னது அன்று.

2. சுலோகத்தில் "அசிந்த்யரூபம்" என்கிற சொல் இருக்கிறது. அதற்கு நினைக்க முடியாத ஸ்வரூபத்தை உடையவன் என்று பொருள் அன்று. ஏனென்றால், பகவானை நினைக்கும்படியாக சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. ஆகையாலே பகவானையும் மற்றவஸ்துக்களையும் ஒரேஜாதி என்று நினைக்கக்கூடாதென்று தான் பொருள், சிலர் மற்றவஸ்துக்களைப்பார்த்து பகவான் என்பவரும் அவைகளைப்போல்தான் இருக்கவேண்டுமென்றும், கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள் பகவானிடத்தில் இருக்கக்கூடாதென்றும் மயங்குவார்கள். அந்தமயக்கத்தைத் தீர்ப்பதற்காக இந்தச் சொல்லை உபயோகப்படுத்தி யிருக்கிறது.

3. சுலோகத்தில் "ஆதித்யவர்ணம்" என்றும், "தமஸ: பரஸ்தாத்" என்றும் இரண்டுசொற்களிருக்கின்றன. முதல் சொல்லுக்கு ஸூரியனைப்போல் பளபளப்பாயிருக்கிறது என்று பொருள். அந்த பளபளப்பானது பகவானுடைய ஸ்வரூபத்திலில்லை. பகவானுடைய திருமேனியில் தானிருக்கிறது. தமஸ் என்கிற சொல் உலகத்திலுள்ள எல்லா

வராகவும், ஒவ்வொரு நாளும் பிரீதியுடன் தியானம் செய்யவேண்டியது. அந்தப் பழக்கத்தாலே ஸம்ஸ்காரம் 1 வலுத்து வேறொன்றையும் நினையாத மனதால் செத்துப் போகும் காலத்தில் புருவங்களுக்கு நடுவில் பிராணனை வைத்து, அந்த இடத்திலேயே 2 பகவானை அப்படியே நினைத்து உடம்பை விட்டால், என்னைப் போல் 3 ஐசுவரியத்தை அடைகிறான். [9—10]

அவ— அத² கைவல்யார்தி²நாம் ஸ்மரணப்ரகாரமாஹ—

யத³க்ஷரம் வேத³விதோ³ வத³ந்தி விஶந்தி யத்³யதயோ வீதராகா³: । யதி³ச்ச²ந்தோ ப்³ரஹ்மசர்யம் சரந்தி தத்தே பத³ம் ஸங்க்³ரஹேண ப்ரவக்ஷ்யே ॥ ॥௧௧॥

யத³க்ஷரம் ஸூக்ஷ்மத்வாதி³கு³ணகம் வேத³விதோ³ வத³ந்தி। வீதராகா³ஶ்ச யதயோ யத³க்ஷரம் விஶந்தி। யத³க்ஷரம் ப்ராப்துமிச்ச²ந்தோ ப்³ரஹ்மசர்யம் சரந்தி। தத்பத³ம் ஸங்க்³ரஹேண ப்ரவக்ஷ்யே। பத்³யதே க³ம்யதே சேதஸேதி பத³ம்- தந்நிஷ்ட²வேத்³யம் ஸ்வரூபமக்ஷரம் யதோ²பாஸ்யம் ததா² ஸங்க்ஷேபேண ப்ரவக்ஷ்யாமீத்யர்த²: ॥ ॥௧௧॥

வஸ்துக்களுக்கும் காரணமான பிரகிருதி என்கிற திரவியத்தைச் சொல்லுகிறது. அதைக்காட்டிலும் மேலான என்றால் சுத்தஸத்வம் என்ற திரவியத்தாலுண்டானது என்று ஏற்படுகிறது. அதிலிருந்து உண்டான திருமேனியானது கர்மத்துக்கு உட்பட்டதன்று. அழிவில்லாதது, ஒருவிதக்குற்றமுமில்லாதது. அது அனேகஸூரியர்கள் சேர்ந்தது போல் அளவில்லாத பிரகாசத்தையுடையது.

1. யோகத்தைச் சொல்லுகிற இடங்களில் புருவங்களுக்கு நடுவில் பிராணனை அசையாமல் வைக்கவேணும் என்று சொல்லியிருக்கையால், அதை இங்கே சொல்லி இருக்கிறது.

2. புருவங்களின் நடுவில்தான் பகவானையும் இருப்பதாக நினைக்கவேணும். பகவானுக்கு வேறு இடத்தைச் சொல்லாததினாலும், யோகத்தைச்சொல்லுமிடங்களில் இந்த இடத்தையே சொல்லியிருப்பதாலும், பகவானுக்கும் இதுவே இடம்.

3. ஐசுவரியத்துக்காகக் கீழ்ச்சொன்ன குணங்களோடு பகவானைத்தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு பகவானைப் போல் ஐசுவரியம் மாத்திரம் வருமே ஒழிய, பகவானுடைய குணங்கள் வாராது. மோக்ஷத்திற்காக பகவானைத்தியானம் பண்ணுகிறவனுக்கு குணங்களும் வரும்.

அவ—ஆத்மஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்க்க ஆசைப்படுகிறவர்கள் நினைக்கவேண்டிய விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—

1 அஸ்தூலத்வம் (பெருமனு யில்லாமை) முதலான குணங்களுள்ளதாக எந்த அக்ஷரத்தை (பிரும்மத்தை) வேதம் அறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்களோ, மற்ற வஸ்துக்களில் ஆசை யில்லாதவர்கள் எந்த அக்ஷரத்தை அடைகிறார்களோ, எந்த அக்ஷரத்தை அடையவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, ஸ்திரீயை நினைப்பது முதலியவைகளைச்செய்யாமலிருக்கிறார்களோ, அந்த நானுகிற—எல்லா வேதாந்தங்களாலும் அறியத் தகுந்த— 2 அக்ஷரத்தை எப்படித் தியானம் செய்யவேண்டுமோ, அப்படிச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லுகிறேன். [11]

ஸர்வத்வாராணி ஸம்யம்ய மநோ ஹ்ருதி நிருத்ய ச ।
மூர்த்ந்யாதாயாத்மந: ப்ராணமாஸ்திதோ யோகதாரணாம் ॥ ௧௨ ॥
ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம வ்யாஹரந் மாமநுஸ்மரந் ।
ய: ப்ரயாதி த்யஜந் தேஹம் ஸ யாதி பரமாம் கதிம் ॥ ௧௩ ॥

ஸர்வாணி ஶ்ரோத்ராதீநீந்த்ரியாணி ஜ்ஞாநத்வாரபூதாநி ஸம்யம்ய- ஸ்வவ்யாபாரேப்யோ விநிவர்த்ய, ஹ்ருதயகமலநிவிஷ்டே மய்யக்ஷரே மநோ நிருத்ய, யோகாக்யாம் தாரணாமாஸ்தித: மய்யேவ நிஶ்சலாம் ஸ்திதிமாஸ்தித:, ஓமித்யேகாக்ஷரம் ப்ரஹ்ம மத்வாசகம் வ்யாஹரந், வாச்யம் மாமநுஸ்மரந், ஆத்மந: ப்ராணம் மூர்த்ந்யாதாய, தேஹம் த்யஜந் ய: ப்ரயாதி। ஸ யாதி பரமாம் கதிம் - ப்ரக்ருதிவியுக்தம் மத்ஸமாநாகாரமபுநராவ்ருத்திமாத்மாநம் ப்ராப்நோதீத்யர்த: । 'யஸ்ய ஸர்வே

1. தன் (ஆத்ம) ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்க்கவேணு மென்று ஆசைப்படுகிறவன் தியானம் செய்யவேண்டிய பகவானுடைய குணங்கள்—முண்டக உபநிஷத்தில் முதல் முண்டகத்தில் சொன்ன இது பருத்ததுமன்று, இது சின்னதுமன்று, இதுமுதலான குணங்கள்.

2. இங்கே ஸ்வரூபத்தில் ஒருவிதமான மாறுதலில்லாத பகவானுடைய ஸ்வரூபத்தின் தியானம் சொன்னது--ஸ்வரூபத்தில் மாறுதலில்லாத ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தை அடைவதற்காக.

ஷு ஸர்வேஷு நச்யத்ஸு ந விநச்யதி | அவ்யக்தோऽக்ஷர இத்யுக்தஸ்தமாஹு: பரமாம் கதி''மிதி ஹ்யநந்தரமேவ வக்ஷ்யதே॥

அறிவுக்கு வழிகளான காது முதலான இந்திரியங்களை அவைகளின் விஷயங்களில் போகாமல் 1 அடக்கி, ஹிருதயகமலத்தில் இருக்கும் அக்ஷரமாகிய என்னிடத்தில் மனதை 2 நிறுத்தி, என்னையே 3 நிலையாய் தியானம் பண்ணுகிறவன் என்னைச் சொல்லுகிற ஒற்றை எழுத்தான பிரணவத்தைச் சொல்லிக் கொண்டு, அந்த எழுத்துக்குப் பொருளான என்னை நினைத்துக் கொண்டு, தன் 4 பிராணனைத் தலையில் வைத்து, உடம்பைவிடவேண்டியது. அவன் உயர்ந்த இடத்தை அடைகிறான். அதாவது—பிரகிருதியின் நினைவில்லாமல் என்னைப் போலிருக்கிற மறுபடியும் திரும்பி வருவது இல்லாத 5 ஜீவஸ்வரூபத்தை அடைகிறான். அதாவது

---

1. இப்படி அடக்குவதை பிரத்யாஹாரம் என்று சொல்லுகிறது.

2. சுலோகத்தில் மனதை ஹிருதயத்தில் வைத்து என்றிருக்கிறது. அதற்கு மனது என்கிற இந்திரியத்தை ஹ்ருதயம் என்கிற இடத்தில்வைத்து—அதாவதுமனதால்ஹிருதயத்தைநினைத்து—என்றுதான்பொருளாகும்.பகவானுடையதியானத்தைசொல்லவந்தஇடத்தில் ஹிருதயத்தைத் தியானம்பண்ணும்படி சொல்லுவதுஸரியன்று. ஆகையால் மனதை ஹிருதயத்திலிருக்கும் பகவானிடத்தில் வைத்து என்று பொருள்கொள்ள வேணும்.

3. பிரத்யாஹாரம், தாரணை, தியானம் என்று யோகத்தின் படிகள் சொல்லியிருக்கின்றன. பிரத்யாஹாரம் என்பது கண்முதலான இந்திரியங்களை அடக்குவது. தாரணை என்பது மனதைத் தியானிக்க வேண்டியவஸ்துவைத் தவிர வெளியில்போகாதபடி அதில் நிறுத்துவது. தியானம் என்பது வேறுவஸ்துவின் நினைவு கலக்காமல் ஒன்றையே நினைப்பது. இந்தஇடத்தில் தாரணம் என்று சொன்னது இரண்டாவதான தாரணையைச் சொல்லவில்லை. அதற்கு அடுத்தபடியான தியானத்தைச் சொல்லுகிறது.

4. மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்டவனுடைய பிராணன் உடம்பை விட்டுப் போகும் காலத்தில் தலைவழியாய் போகவேண்டியதாகையால், "பிராணனைத்தலையில்வைத்து" என்று சொல்லியிருக்கிறது.

5. ஆத்மாவை மாத்திரம் பார்க்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டவன் அடையவேண்டியது தன் ஸ்வரூபம் மாத்திரம்தான். ஆனால்இவன் தன்

பார்க்கிறான். அடியோடு கர்மம்போன ஜீவஸ்வரூபத்தை உயர்ந்த அடையவேண்டிய வஸ்துவாக மேலே 24-வது சுலோகத்தில் சொல்லப் போகிறது. (12—13)

அவ— ஐஶ்வர்யார்த்திந: கைவல்யார்த்திநஶ்ச ஸ்வப்ராப்யாநுகுணம் பகவத்த்யாநப்ரகார உக்த:। அத ஜ்ஞாநிநோ பகவத்த்யாநப்ரகாரம் ப்ராப்திப்ரகாரஞ்சாஹ-

அநந்யசேதா: ஸததம் யோ மாம் ஸ்மரதி நித்யஶ: ।
தஸ்யாஹம் ஸுலப: பார்த்த நித்யயுக்தஸ்ய யோகிந: ॥14॥

நித்யஶோ மாம் ஸததம் அநந்யசேதா: ய: ஸ்மரதி- அத்யர்த்தமத்ப்ரியத்வேந மயா விநா ஆத்மதாரணமலபமாநோ நிரதிஶயப்ரியாம் ஸ்ம்ருதிம் ய: கரோதி, தஸ்ய நித்யயுக்தஸ்ய- நித்யயோகம் காங்க்ஷமாணஸ்ய யோகிநோ(அ)ஹம் ஸுலப:- அஹமேவ ப்ராப்ய:, ந மத்பாவைஶ்வர்யாதிக:; ஸுப்ராப்யஶ்ச தத்வியோகமஸஹமாநோ(அ)ஹமேவ தம் வ்ருணே। மத்ப்ராப்த்யநுகுணோபாஸநவிபாகம் தத்விரோதிநிரஸநம் அத்யர்த்தமத்ப்ரியத்வாதிகம் சாஹமேவ ததாமீத்யர்த்த:। "யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்ய:" இதி ஹி ஶ்ரூயதே। வக்ஷ்யதி ச "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் । ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே ॥ தேஷாமேவாநுகம்பார்த்தமஹமஜ்ஞாநஜம் தம: । நாஶயாம்யாத்மபாவஸ்தோ ஜ்ஞாநதீபேந பாஸ்வதா" இதி ॥ ॥14॥

அவ—இப்படி பணத்தையும், தன் ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் அநுபவிப்பதையும் அடைய வேண்டியவர்கள் பகவானைத் தியானம் பண்ணவேண்டிய விதம் சொல்லப் பட்டது. இப்போது ஞானீ பகவானைத் தியானம் செய்யும் விதத்தையும், பிரயோஜனத்தை அடைகிற விதத்தையும் சொல்லுகிறார்—

ஸ்வரூபத்தைமாத்திரம் கொஞ்சகாலம் அநுபவித்து, பிறகுபகவானிடம் போகிறான். ஸம்ஸாரத்துக்கு இவன் திரும்பி வருகிறதில்லை. ஆகையாலே ஜீவஸ்வரூபத்தையும் உயர்ந்த இடமாகச்சொல்லிற்று.

ஆரம்பித்தது முதல் பிறகு ஒருக்காலமும் விடாமல், அதாவது—பணம், தன்னைமாத்திரம் அநுபவிப்பது ஆகியபிரயோஜனங்களை விரும்பாமல்,பகவானைத் தவிர இன்னொரு இடத்தில் மனதை வைக்காமல்—என்னிடத்தில் ;அளவில்லாத ஆசையிருப்பதனுல், என்னை அரைக்ஷணம் நினைக்காத போனுல் தாங்கமுடியாமல், எவன் அளவில்லாத பிரீதியுடன் தியானம்செய்கிறுனே, எப்போதும் என்னுடனே இருக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற அந்த யோகி என்னைத் தான் அடைகிறுன். கீழேசொன்ன இரண்டு பேர்களைப் போல் என் மாதிரியான ஐசவரியம் முதலானவைகளை அடைகிறதில்லை. பிரயாஸமில்லாமலும் என்னை அடைகிறுன் என்னை ஆசைப்படாமல் ஐசுவரியம் முதலானவைகளை ஆசைப் படுகிறவர்களுக்குப் பிரயாஸம் அதிகம். என்னையே அடையவேணுமென்று தியானம் பண்ணுகிறவனைவிட்டு என்னுல் பிரியமுடியவில்லை. ஆகையால் அவனுடைய தியானத்தை ச்சீக்கிரம் 1 பழுக்கும்படி செய்கிறேன். அதற்கு 2 இடைஞ்சலையும் போக்குகிறேன். அவனுக்கு என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியையும் கொடுக்கிறேன். என்னேடுகூட பரமபதத்தில் ஒரு கட்டிலில் அவன் உட்காருகிறவரையில் நடுவில் அவனுல் செய்ய முடியாத—செய்யவேண்டிய—எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறேன். இந்த வேலையை என்னுடைய சுமையாக நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறேன். 3 (14)

---

1. பழுக்கும்படிசெய்வதாவது—நினைவு வேறு எண்ணங்கலக்காமல் ஒரே கம்பிபோலிருக்கும்படியும், கண்ணுல் பார்ப்பதுபோல் தெளிவாயிருக்கும்படியும் செய்வது, பகவானைப் பார்க்க வேணுமென்று அதிகமான ஆவலை யுண்டுபண்ணுவது முதலானவைகளைச் செய்வது.

2. இடைஞ்சல்கள்—கெட்ட கர்மங்கள், ரஜோகுணம்—தமோகுணம்மேலிடுதல், ஆசையும், த்வேஷமும், மயக்கமுமுண்டாவது முதலானவைகள்.

3. இங்கே சொன்னவைகளெல்லாம் வெறும் ஸ்தோத்திரமன்று, அப்படியே வேதம் சொல்லுகிறது. இதே ஸங்கதியை 10-வது அத்தியாயத்தில் 10-வது ச்லோகத்தில் சொல்லப் போகிறது. பணத்தையும் ஆத்மஸ்வரூபம் மாத்திரத்தின் பார்வையையும் ஆசைப்படுகிறவர்கள் தியானம் பண்ண வேண்டிய பகவானுடைய குணங்கள் இன்னது

𑌅𑌥— 𑌅𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌨𑌃 𑌕𑍈𑌵𑌲𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌨𑌶𑍍𑌚𑌾𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌮𑍍, 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚𑌾𑌹—

𑌮𑌾𑌮𑍁𑌪𑍇𑌤𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌲𑌯𑌮𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌮𑍍 ।
𑌨𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌸𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌾𑌃 ॥ ॥௧௫॥

𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌲𑌯𑌮𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌯𑌤 𑌏𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃. 𑌮𑌹𑌾𑌮𑌨𑌸𑌃, 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾 𑌅𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌮𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌧𑌾𑌰𑌣𑌮𑌲𑌭𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌮𑌯𑍍𑌯𑌾𑌸𑌕𑍍𑌤𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌮𑌦𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌃, 𑌮𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌸𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌃 ॥ ॥௧௫॥

அவ—அவரவர்கள் அந்தந்த வேலைகளைச் செய்ய ஆரம்பிப்பதற்குமுன் அவைகளால் வரும் பிரயோஜனங்களின் ஸங்கதிகளை அவசியம் அறியவேண்டியது. ஆகையால் இதன் பிறகு இந்த அத்தியாயத்தின் மேல்பாகத்தில் ஞானியும், ஆத்மாநுபவத்தை மாத்திரம் ஆசைப் படுகிறவனும் தங்கள் பிரயோஜனங்களை அடைந்த பிறகு திரும்பி வருகிறதில்லை என்றும், பணத்தை ஆசைப்பட்டவன், அதை அடைந்து மறுபடியும் பிறக்கிறனென்றும் சொல்லுகிறார்—

என்னை அடைந்தவர்கள் எல்லா துக்கங்களுக்கும் இருப்பிடமாயும் நிலையில்லாததுமான பிறப்பை மறுபடியும் அடைகிறதில்லை.

என்று கீழே சொல்லப்பட்டது. பகவானையே ஆசைப்படுகிறவர்கள் இன்ன குணங்களுடன் தியானம் பண்ணவேண்டியது என்று இங்கே சொல்லவில்லை. உபநிஷத்துக்களில் அனேக விதமானத் தியானங்கள் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அந்தந்தத்தியானத்தைச் செய்யும்போது, அததற்கு ஏற்பட்ட குணங்களுடன் தியானம்செய்யவேண்டியது என்று நினைத்து,அவைகளை இங்கே தனியாகச்சொல்லவில்லை என்று தோன்றுகிறது.இந்தசுலோகத்தின் அவதாரிகையில், "பகவானைத்தியானம்செய்யும் விதத்தையும்" என்று சொன்னது எது வென்றல், தியானத்தை ஆரம்பித்ததுமுதல் எப்போதும் பகவானையே நினைத்துக் கொண்டிருப்பது, மற்றதையும், மற்றப் பிரயோஜனங்களையும் நினைக்கக்கூடாது என்பது முதலானவை.

ஏனென்றால், அவர்கள் பெரிய மனதுடையவர்கள்; என்னை உள்ளபடி அறிந்தவர்கள்; என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியினாலே என்னைவிட்டிருந்தால், ஒரு நிமிஷம்கூடத் தாங்க முடியாதவர்கள்; இவர்கள் என்னிடத்திலேயே மனதை வைத்து, என்னையே தியானம் செய்து, உயர்ந்த பிரயோஜனமான என்னை அடைந்திருக்கிறார்கள். [15]

அத — ஐஶ்வர்யக³திம் ப்ராப்தாநாம் ப⁴க³வந்தம் ப்ராப்தாநாம் ச புநராவ்ருத்திம் அபுநராவ்ருத்திம் ச ஹேதூபந்யாஸம் ஆஹ —

> ஆப்³ரஹ்மபு⁴வநால்லோகா: புநராவர்திநோऽர்ஜுந ।
> மாமுபேத்ய து கௌந்தேய புநர்ஜந்ம ந வித்³யதே ॥ ௧௬ ॥

ப்³ரஹ்மலோகபர்யந்தா ப்³ரஹ்மாண்டோ³த³ரவர்திந: ஸர்வே லோகா: போ⁴கை³ஶ்வர்யாலயா: புநராவர்திந: விநாஶிந:। அத ஐஶ்வர்யக³திம் ப்ராப்தாநாம் ப்ராப்யஸ்தா²நவிநாஶாத் விநாஶித்வம் அவர்ஜநீயம்। மாம் ஸர்வஜ்ஞம் ஸத்யஸங்கல்பம் நிகி²லஜக³து³த³யவிப⁴வலயலீலம் பரமகாருணிகம் ஸதை³கரூபம் ப்ராப்தாநாம் விநாஶப்ரஸங்கா³பா⁴வாத் தேஷாம் புநர்ஜந்ம ந வித்³யதே । ॥ ௧௬ ॥

அவ — ஐசுவரியத்தை அடைந்தவர்கள் மறுபடியும் பிறக்கிறார்கள் என்பதற்கும், பகவானை அடைந்தவர்கள் மறுபடியும் பிறக்கிறதில்லை என்பதற்கும் காரணத்தைச் சொல்லுகிறார் —

1 பிரும்மலோகம் உள்பட 2 பிரும்மாண்டத்தின் நடுவிலுள்ள — ஸகத்திற்கும் ஐசுவரியத்திற்கு மிருப்பிடமான — எல்

---

1. பிரும்மலோகம் உள்பட என்பது சுலோகத்திலிருக்கிற "ஆ" என்ற சொல்லுக்குப் பொருள்.

2. பிரும்மாண்டம் என்பது பிரும்மாவின் வீடு. பிரகிருதி பெரிய ஸமுத்திரம். பிரும்மாண்டங்கள் அதிலுண்டாகும் குமிழிகள். இப்படியானால் அதற்குள் இருப்பவர்கள் அழிந்து போவார்கள் என்று சொல்ல வேண்டுமோ.

லா லோகங்களும் ஒரு காலத்தில் அழிந்துவிடுகின்றன. அதனால் அவைகளை அடைந்தவர்கள் மறுபடியும் பிறக்கிறார்கள். வீடு இருந்த விடம்தெரியாமல் அழிந்துபோனால், அதிலிருந்தவர்கள் இன்னொருஇடம் போகமாட்டார்களோ. என்னுடைய இடமான பரமபதம் நிலையானது. அதற்கு ஒருக்காலும் அழிவில்லை. அந்தஇடத்தில் 1 எல்லாம் தெரிந்த—நினைத்தபடி தவராமல் நடத்துகிற—எல்லாலோகங்களையு முண்டுபண்ணி, காப்பாற்றி, அழிப்பதை விளையாட்டாகச் செய்கிற—அளவில்லாத தயையுள்ள—எப்போதும் ஒருமாதிரியாயிருக்கிற—என்னை அடைந்தவர்களுக்கு அழிவுக்குப் பேச்சேயில்லாமையாலே, மறுபடியும் பிறப்பே கிடையாது.[16]

அத:— ப்ரஹ்மலோகபர்யந்தாநாம் லோகாநாம் தத்ரத்யாநாம் ச ஸர்கப்ரலயவ்யவஸ்தாம் தர்ஶயதி—

ஸஹஸ்ரயுகபர்யந்தமஹர்யத்ப்ரஹ்மணோ விது: ।
ராத்ரிம் யுகஸஹஸ்ராந்தாம் தேऽஹோராத்ரவிதோ ஜநா: ॥

அவ்யக்தாத்வ்யக்தயஸ்ஸர்வா: ப்ரபவந்த்யஹராகமே ।
ராத்ர்யாகமே ப்ரலீயந்தே தத்ரைவாவ்யக்தஸம்ஜ்ஞகே ॥௧௭॥

பூதக்ராமஸ்ஸ ஏவாயம் பூத்வா பூத்வா ப்ரலீயதே ।
ராத்ர்யாகமேऽவஶ: பார்த ப்ரபவத்யஹராகமே ॥௧௮॥

யே மநுஷ்யாதிசதுர்முகாந்தாநாம் ஸ்தாவராந்தாநாம் ச அஹோராத்ரவ்யவஸ்தாவிதோ ஜநா:, தே ப்ரஹ்மணஶ்சதுர்முக

1. பகவானிடம் போனவன் மறுபடி பிறக்கிறதில்லை என்பதற்கு காரணங்கள் இந்த சொற்களாலே சொல்லப்படுகின்றன. பகவானைத்தவிரமற்றவர்களுக்கு எல்லாம் தெரியாது. நினைத்தபடி செய்யமுடியாது. பகவானாலுண்டு பண்ணப் பட்டவர்கள். இரக்கமில்லாதவர்கள். ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸு முள்ளவர்களாய், அதனால் ஆசையும்த்வேஷமும் உள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். அவர்கள் ஒரேமாதிரியாய் இருக்கமாட்டார்கள். இப்படிப்பட்ட தாழ்ந்த தேவதையை யடைந்தவன் அந்ததேவதையாலேயா, மற்றவர்களாலேயோ அந்தவிடம் விட்டுத் திரும்பிவரக்கூடும். இடமும் நிலையில்லை, அவர்களும் நிலையில்லை,

ஹஸ்ய யத³ஹ:, சதுர்யுக³ஸஹஸ்ராவஸாநம் விது³:,
ராத்ரிம் ச ததா²விதா⁴ம் | தத்ர ப்³ரஹ்மணோ(அ)ஹராக³மஸமயே
யே த்ரைலோக்யாந்தர்வர்திநோ தே³ஹேந்த்³ரியபோ⁴க்³ய
போ⁴க³ஸ்தா²நரூபா வ்யக்தயஸ்தச்ச²ரீராவஸ்தா²த³வ்ய
க்தாத் ப்ரப⁴வந்தி | தஸ்மிந்நேவாவ்யக்தாவஸ்தா²விஶேஷே ராத்ர்யா
க³மஸமயே ப்ரலீயந்தே | ...
...
... ப்ரலீயந்தே | ... ப்ரப⁴வதி |
ததா² வர்ஷஶதாவஸாநே ... ஸஹஸ்ராந்தே ப்³ரஹ்ம
லோகபர்யந்தா லோகா: ப்³ரஹ்மா ச "ப்ருதி²வ்யப்ஸு ப்ரலீயதே,
ஜ்யோதிஷ்யாப: ப்ரலீயந்தே" இத்யாதி³க்ரமேண அவ்யக்தாக்ஷரதம:
பர்யந்தம் ஸர்வே ப்ரலீயந்தே | ஏவம் உத்பத்திவிநஶ்யத: க்ருத்ஸ்ந
ஸ்ய காலவ்யவஸ்தா² ...
... நாம் ...
... ராவ்ருத்திரவர்ஜநீயா | ... தாநாம் ந புந
ராவ்ருத்திஸம்ப⁴வ: || ||௧௭-௧௮-௧௯||

அவ—பிரும்மலோகம் உள்படஎல்லா லோகங்களும், அவைகளிலிருக்கிறவர்களும் இத்தனை இத்தனை காலமிருந்து அழிய வேண்டியதென்று பகவான் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறான் என்று சொல்லுகிறார்—

மனிதன் முதல் பிரும்மா வரையிலுள்ளவர்களுக்கு என்றுலே ஏற்படுத்தப்பட்ட நாள் கணக்கை அறிந்தவர்கள், பிரும்மாவின் ஒரு பகல் ஆயிரம் சதுர்யுகம் (நாலுயுகங்கள்) என்று அறிகிறார்கள். ராத்திரியும் அதேமாதிரி. பூலோகம், புவர்லோகம், ஸ்வர்லோகம் என்கிற லோகங்களில் 1 உடம்புகளாகவும், இந்திரியங்க

1. சுலோகத்தில் "அவியக்தாத்" என்றும், "வ்யக்தய:" என்றும் இரண்டு வடமொழிச்சொற்கள் இருக்கின்றன. இவைகளில் "அவ்யக்த" என்றசொல்லுக்கு மூலப்பிரகிருதி யென்றும், "வியக்தய:" என்றசொல்லுக்கு அதிலிருந்து உண்டான மஹத் முதலானவைகள் என்றும் பொருள் ஏற்பட்டிருக்கிறது. இந்த இடத்தில் அப்படிப்பொரு

ளாகவும், அநுபவிக்கக்கூடிய வஸ்துக்களாகவும், அநுபவத்துக்கு வேண்டிய இடங்களாகவும் இருக்கிற எல்லா வஸ்துக்களும் பிரும்மாவுக்குப் பொழுது விடிகிற காலத்தில் பிரகிருதியினுல் ஏற்பட்ட அவனுடைய உடம்பிலிருந்து உண்டாகின்றன. அஸ்தமன காலத்தில் அந்த உடம்பிலேயே அடங்கிவிடுகின்றன. இந்த மூன்றுலோகத்திலிருக்கும்-கர்மத்துக்கு உட்பட்ட-1எல்லாப்பிராணிகளும் பிரும்மாவுக்கு பொழுதுவிடியும் போது உண்டாகி, அஸ்தமன காலத்தில் செத்து,மறுபடியும் பொழுதுவிடியும்போது உண்டாகிறுர்கள். இவையெல்லாம் இப்படி உண்டாகிறதும் போகிறதுமாயிருக்கின்றன. பிரும்மாவுக்கு 2 நூறுவர்ஷமான பிறகு, பிரும்மலோகம் வரையிலுள்ள லோகங்களும், 3 அதனை

ளல்ல. ஏனென்றுல், இந்த இடம் பிரும்மாவுக்குப் பொழுது விடிகிற காலத்தில் உண்டாகிறவைகளைச் சொல்லுகிறது. மஹத் முதலானவைகள் பிரும்மா உண்டாவதற்கு முன்பே உண்டானவைகள். அவியக்த என்பது—பிரும்மாவின் உடம்பாக ஆகியிருக்கிற பிரகிருதியையும், "வியக்தய:" என்பது பிரும்மாவினுல் உண்டுபண்ணப்பட்ட எல்லாவஸ்துக்களையும் சொல்லுகின்றன.

1. இங்கு "அவச:" என்றசொல்லுக்கு ஒருவருக்கும்உட்படாதவனென்று பொருளல்ல. பிறக்கிறுன், சாகிறுன் என்று சொல்லுகையால், தன் அதீனமில்லை—கர்மத்துக்கு உட்பட்டவன் என்றுபொருள்.

2. கீழேசொன்னபடி, உலகமுண்டாவதையும் அழிவதையும் நைமித்திகப்பிரளயம் என்று சொல்லுகிறது. இதைச்சொன்னவருக்கு பிராகிருதப்பிரளயத்தையும் சொல்வதில் கருத்து. பிராகிருதப்பிரளயம் என்றுல் பிரும்மாண்டமும் அழிந்துபோவது. அப்போது பிரும்மாவினுடைய இடத்துக்கும் பிரும்மாவுக்கும் அழிவு ஏற்படும். இதுவே கீழ் 16-வதுசுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது.

3. பூமியானது ஜலமாக ஆகிறது. ஜலம் நெருப்பாகவும், நெருப்பு காற்றுகவும் ஆகின்றன. இந்தவரிசையாய் எல்லாம் பிரகிருதியாக ஆகி, அதுவும், ஜீவன்களும் பகவானிடத்தில் சேர்ந்துவிடுகின்றன. மண் ஜலமாவதுபோல் பிரகிருதிக்கும் ஜீவன்களுக்கும் அழிவில்லை. அவைகளுக்கு பகவானிடம் சேர்க்கைதான். அப்போது அவைகளைத்தனி உருவாக அறியமுடியாது. இப்படி பூமிமுதலானவைகளே அழிந்தால், அவைகளின் சேர்க்கையாலுண்டான பிரும்மாண்டத்திற்கும், பிரும்மாவினுடைய உடம்புக்கும் அழிவுண்டென்று சொல்லவேண்டுமோ.

யுண்டாக்கும் வஸ்துக்களில் வரிசையாய் அடங்கி, கடைசியில் என்னிடம் வந்து சேருகின்றன. பிரும்மாவும் போய்விடுகிறார். இப்படி என்னைத்தவிர எல்லா வஸ்துக்களுக்கும் ஒரு காலத்தில் என்னிடத்திலிருந்து பிறப்பும், என்னிடத்தில் வந்து அடங்குவதும் இருக்கிறபடியாலே, அவர்களுக்கு அழிவு கட்டாயம் வந்தே தீரும். ஆகையால் ஐசுவரியத்தை அடைந்தவர்கள் மறுபடியும் பிறக்காமலிருக்க முடியாது. எனக்கும் என்னிடத்துக்கும் இப்படி அழிவில்லாமையாலே, என்னிடம் வந்தவர்களுக்கு மறு பிறப்பில்லை. [17–18–19]

𑌅𑌥 — 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 —

𑌪𑌰𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌭𑌾𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃।
𑌯𑌃 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿॥

𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍।
𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌮 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌮𑌮॥ ॥௨௧॥

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍-𑌅𑌚𑍇𑌤𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌭𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌃-𑌉𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌭𑌾𑌵𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌃-𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍈𑌕𑌾𑌕𑌾𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌃। 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌃-𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌣𑍇𑌨 𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌃-𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌕𑌾𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌸𑌨𑌾𑌤𑌨𑌃-𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌾𑌨𑌰𑍍𑌹𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌃। 𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌯𑌦𑌾𑌦𑌿𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌕𑌾𑌰𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿। 𑌸𑍋𑌽𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌰 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃-"𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌮𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇, 𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌰 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁। 𑌤𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃। 𑌅𑌯𑌮𑍇𑌵 "𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌯𑌜𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌹𑌂 𑌸 𑌯𑌾𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑌰𑌮𑌗𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌰𑌃। 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌵𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌯𑌮𑍇𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂

𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌤𑌦𑍍𑌧𑌾𑌮 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌮𑌮 - 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑍍 । 𑌅𑌚𑍇𑌤𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍇𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌜𑍀𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑍍 । 𑌅𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌵𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍃𑌤𑍀𑌯𑌮𑍍 । 𑌤𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍 । 𑌅𑌥𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌵𑌾𑌚𑍀 𑌧𑌾𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌶𑍍𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑌪𑌰𑌿𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑌤𑌯𑌾 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑌰𑌂 𑌧𑌾𑌮 ॥ ௨௧ ॥

அவ—கைவல்லியத்தை (ஜீவாத்மாமாத்திரத்தின் அநுபவத்தை) அடைந்தவர்களும் மறுபடியும் பிறக்கிறதில்லை என்று சொல்லுகிறார்—

கீழே அவ்யக்தம் என்று சொல்லப்பட்ட அறிவில்லாத பிரகிருதியைக் காட்டிலும் ஜீவன் என்கிற வஸ்து உயர்ந்தப் பிரயோஜநமாயிருப்பதாலே, உயர்ந்தது. எப்போதும் அறிவுள்ளதாயிருக்கையாலே பிரகிருதியைக்காட்டிலும் அது வேறுஜாதி. சப்தம் முதலிய பிரமாணங்களால் ஜீவன் என்று ஒன்று ஏற்பட்டாலும், நான் என்று தன்னாலே தான் தனக்குத் தோன்றுகிறது. பிறப்புக்கும் அழிவுக்கும் தகுதியில்லாமையால், நித்தியம் என்று சொல்லப்படுகிறது. அது அக்ஷரம்-அதாவது 1 எல்லா உடம்புகளிலிருந்தாலும் அவைகள் அழியும்போது அது

---

1. சுலோகத்தில் "பூதேஷு" என்கிற சொல் இருக்கிறது. அது பூமி முதலான ஐந்து மஹாபூதங்களைச் சொல்லி, அவைகளால் உண்டான உடம்புகளைச்சொல்லுகிறது. உடம்புகள் எல்லாம் அழியும்போதும், அதிலிருக்கும் ஜீவனுக்கு அழிவில்லை. ஜீவன் அழிவில்லைஎன்று இங்கேசொல்லுவானேன் என்றால், பதில்—எள்ளில் எண்ணெயிருக்கிறது. எள்ளை நெருப்பில்போட்டால், எள்ளும் எண்ணெயும் சாம்பலாய் விடுகிறது. அதுபோல உடம்புகளில் ஜீவனிருப்பதாலே, ஒரு உயிர் பிராணியை நெருப்பில்போட்டால், உடம்புகள் சாம்பலாவதுபோல— அதிலுள்ள ஜீவனுக்கும் அழிவுண்டோவென்று ஸந்தேஹம் உண்டாகக் கூடும். அதைத்தீர்ப்பதற்காக அதற்கு அழிவில்லை என்று இங்கே சொல்லப்பட்டது.

க்கு அழிவில்லை. 12-வது அத்தியாயம் 3-வது சுலோகத்திலும், 15-வது அத்தியாயம் 16-வது சுலோகத்திலும், இது அக்ஷரம் என்று சொல்லப்படுகிறது. வேதம்தெரிந்தவர்கள் இதைப் பரமகதியாக (உயர்ந்த அடையத்தகுந்த வஸ்துவாக)ச் சொல்லுகிறார்கள். இந்த அத்தியாயம் 13-வது சுலோகத்தில் இதையே "பரமகதி" என்கிற சொல்லாலே சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது—பிரகிருதியை விட்டுப் பிரிந்த சுத்தமான ஜீவ ஸ்வரூபம். இப்படிப்பட்ட ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அடைந்தவர்கள் மறுபடியும் பிறக்கிறதில்லை. அது என்னுடைய ஸொத்துக்களில்மிகவுமுயர்ந்தது அதாவது—அறிவில்லாத பிரகிருதி என்பது ஒரு ஸொத்து. அத்துடன் சேர்ந்திருக்கிற ஜீவன் இரண்டாவது. [2] முக்தன்--அதை விட்டுப் பிரிந்த ஜீவன் மூன்றாவது. இவன் இவைகளுக்குள் மிகவும் உயர்ந்தவன். ஏனென்றால், இவன் மறுபடியும் பிறக்கிறதில்லை.

---

1. மோக்ஷத்தை அடைந்தவனும் பகவானுக்கு உட்பட்டவன்தானே. ஒருவருக்கு முட்படாதபகவான் அவனைமறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தில் தள்ளக்கூடாதோ? ஸ்வர்க்கத்துக்குப்போனவர்களை இந்திரன் மறுபடியும் பூமியில் தள்ளிவிடுகிறானென்று சொல்லியிருக்கிறதே. ஒருவருக்குட்பட்ட இந்திரனே இப்படிச்செய்தால்,ஒருவருக்கு முட்படாத பகவான் என்னசெய்யக்கூடாதுஎன்றஸந்தேஹமுண்டாகலாம். அதைத்தீர்ப்பதற்காகசுலோகத்தில் "மறுபடியும் பிறக்கிறதில்லை" என்றுசொல்லியிருக்கிறது. ஒருவன் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவருவதற்கு கர்மம் தான்காரணம். பகவானுக்கு உட்பட்டிருப்பது அல்ல. கர்மமோ அடியோடுபோய்விட்டது. பகவானுடைய தயையோ அளவில்லாதது. அது அவனுக்கு இயற்கையாக உள்ளது. அவன் எப்படி ஜீவனை ஸம்ஸாரத்திற்கு அனுப்பவன். இந்தஸந்தேஹத்தை இன்னொருவிதமாயும் தீர்க்கலாம்—ஒருவன் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பிவராமலிருப்பதற்குக் காரணம்-பகவானை அடைவது மாத்திரமன்று. ஜீவன் ஜீவனுடையஸ்வரூபத்தை அடைவதும் காரணம். அதை அடைந்தவனுக்குத்திரும்பி வருகிற பேச்சே கிடையாது.

2. ஏழாவது அத்தியாயம் 5-வது சுலோகத்தில் ஜீவன் பகவானுடையஸொத்து என்று சொல்லப்பட்டதே. அதை இங்கேமறுபடியும் சொல்லுவானேன்? என்றால், பதில்—அந்தவிடத்தில் ஸமஷ்டி ஜீவனைச்சொன்னது.அதாவது— தேவன் முதலான உடம்புகளில் நுழையாமல் பிரகிருதியுடன் சேர்ந்த ஜீவனைச்சொன்னது. இந்த இடத்தில் மோக்ஷத்தை அடைந்தவனும் பகவானுக்கு ஸொத்து என்று சொல்லுகிறது,

சுலோகத்தில் "பரமம் தாம" என்கிற சொற்கள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு மிகவுமுயர்ந்த ஸொத்து என்று அர்த்தம் பண்ணி, கீழேவியாக்கியானம் பண்ணப்பட்டது. "தாம" என்கிற சொல்லானது வெளிச்சத்தையும் சொல்லுகிறது. அந்த வெளிச்சம் என்பது இங்கே அறிவு. பிருகிருதியுடன் சேர்ந்திருக்கும் ஜீவனுக்கு அறிவு கொஞ்சமாயிருக்கிறது. மோக்ஷத்தை அடைந்தவனுடைய அறிவுக்கு அளவில்லை. ஆகையால் அளவில்லாத வெளிச்சமுடையவன் என்றும்சொல்லலாம். [20–21]

𑌅𑌵— 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹 ॥—

𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸 𑌪𑌰𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾 ।
𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌤𑌮𑍍 ॥௨௨॥

"𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌤𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯 । 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌤𑌂 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌮𑌣𑌿𑌗𑌣𑌾 𑌇𑌵, 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿, 𑌯𑍇𑌨 𑌚 𑌪𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌤𑌮𑍍, 𑌸 𑌪𑌰𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 "𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌚𑍇𑌤𑌾𑌸𑍍𑌸𑌤𑌤𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃 ॥ ॥௨௨॥

அவ—ஞானி அடையும் வஸ்து முன்னே சொல்லப்பட்ட ஜீவனைக்காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்ததென்று சொல்லுகிறார்.—

"என்னைக் காட்டிலுமுயர்ந்த வஸ்து இல்லை" என்றும் (7-வது அத். 7-வது சு.) "எல்லாவற்றைக்காட்டிலும் நான்[1] உயர்ந்தவன்" என்றும் (7-வது அத். 13-வது சு.) சொல்லப்பட்ட

1. சுலோகத்தில் "து" என்கிற சொல் இருக்கிறது. அது முன் சொன்னதைக் காட்டிலும் சொல்லப்போவது வேறு என்று காட்டுகிறது. முன் இரண்டு சுலோகங்களில் ஜீவஸ்வரூபம் சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகம் பகவானைச் சொல்லுகிறது. ஜீவஸ்வரூபத்தைக் காட்டிலும் பகவான் மிகவுமுயர்ந்தபிரயோஜனம் என்று ஏற்படுகிறது. "து" என்கிற சொல் வேறு என்று தானே சொல்லும். அது உயர்ந்தது என்றுசொல்லுமோ என்றால், உயர்ந்ததுஎன்பதற்குஅடையாளங்கள் சுலோகத்தில் இருக்கின்றன-(1) வேறுஒருபிரயோஜனத்தையும்ஆசை

யாதொரு பகவானுக்கு உள்ளேயிருக்கிறதோ எல்லாவுலகமும்; எந்த பகவானுல் எல்லா உலகமும் நிரம்பியிருக்கிறதோ, இப்படிப்பட்ட உயர்ந்த பகவானை என்னை 8—வது அத்தியாயம் 14—வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி வேறொரு பிரயோஜநத்தையும் ஆசைப்படாதவர்கள் அடைகிறார்கள். [22]

स्व— स्वयाथात्म्यविदः परमैकान्तिनिष्ठस्य च साधारणीमर्चिरादिकां गतिमाह । उभयोरप्यर्चिरादिका गतिः श्रुतौ श्रुता । साधारणार्चिरादिकां यथा पञ्चाग्निविद्यायाम् "तद्य इत्थं विदुर्ये चेमेऽरण्ये श्रद्धा तप इत्युपासते तेऽर्चिषमभिसंभव[illegible]" [illegible] "[illegible]" [illegible] यति, एतेन प्रतिपद्यमाना इमं मानवमावर्तं नावर्तन्ते" इति । न च प्रजापतिवाक्यादौ श्रुतपरविद्याङ्गभूतात्मप्राप्तिविषयेयं "तद्य इत्थं विदुः" इति श्रुतिः "ये चेमेऽरण्ये श्रद्धां तप इत्युपासते" इति परविद्यायाः पृथक्श्रुतिवैयर्थ्यात् । पञ्चाग्नि

ப்படாமல் செய்த பக்தியாலே அடையக்கூடியது என்று சொல்லியிருப்பது. (2) புருஷன் என்கிற சொல். அது பகவானைத்தான் சொல்லுகிறது. எப்படியென்றால், ஹிருதயத்திலிருக்கிறவன், எல்லா வஸ்துக்களாலும் நிறைந்தவன். அவனுக்கு ஒரு வஸ்து இல்லையென்று கிடையாது, எப்போது மிருப்பவன், அளவில்லாத பதார்த்தங்களைக் கொடுக்கிறவன்" என்று அர்த்தச்சொல்லுக்குப் பொருள். இப்படிப்பட்டவன் பகவான்தான். சுலோகத்தில் "யஸ்யாந்த:" "யேநஸர்வம்" என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு "எந்த உயர்ந்தவனுக்குள் எல்லா உலகமுமிருக்கிறதோ, எவனால் எல்லா உலகமும் நிறைந்திருக்கிறதோ" என்று பொருள். எந்தவனையே தெரிந்தவனைத்தான் யாதொருவன் என்று சொல்லுகிறது வழக்கம். பகவானிடத்தில்தான் எல்லா உலகமுமிருக்கிறதென்றும், அவனால் தான் எல்லா உலகமும் நிறைந்திருக்கிறதென்றும் உபநிஷத்துக்களிலும் 7-வது அத்தியாயம் 7-வது சுலோகத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது.

வித்யாயாம் ச "இதி து பஞ்சாக்நிவிதா: பரமாத்ம ஷிவஸமோ பவந்தீ"தி, "அரண்யவாஸின꞉ ச ... ணா꞉" இதி வாக்யாபேதேநைவ ... ரவாதேவ ஸாதநாந்தரஸம்ஸ்ருஷ்டாநாம், ஶ்ரத்தாஸத்யதப꞉ ஷப்தேஷுதி விதிவிதோபியேகவிஷயாய, "தத்ய இத்தம் விது꞉—தே(அ)ர்சிஷமபிஸம்பவந்தி, இதம் மாநவமாவர்த்தம் நாவர்த்தந்தே" இதி விவிக்த விதிவிதஸ்தாநி த்யாஜ்யதயா ப்ராப்யதயா ச இதம் விதாஸ்யேதர்சிராதிநா கச்சந்தி நவ வாநராவர்த்தந்த இத்யுக்ததி கம்யதே। ஶ்ருதயாஸ்தாத்வி த꞉ பரமபுருஷநிஷ்டஸ்ய ச "ஸ ஏநாந் ப்ரஹ்ம கமயதீ"தி ப்ரஹ்மப்ராப்திவசநாதுபயோ꞉ காலேதவஸ்து ப்ரஹ்மாத்மகதயா, ப்ரஹ்மஶேஷதைகரஸத்வாநுஸந்தாநம்- தத்தந்யாயா த்வபரஶேஷதைகரஸத்வம் ச "ய ஆத்மநி திஷ்டந்—யஸ்யாத்மா ஶரீரம்" இத்யாதிஶ்ருதிஸித்தம் ॥

யத்ர காலே த்வநாவ்ருத்திமாவ்ருத்திம் சைவ யோகிந꞉ ।
ப்ரயாதா யாந்தி தம் காலம் வக்ஷ்யாமி பரதர்ஷப ॥ ௨௩ ॥
அக்நிர்ஜ்யோதிரஹஶ்ஶுக்ல꞉ ஷண்மாஸா உத்தராயணம் ।
தத்ர ப்ரயாதா கச்சந்தி ப்ரஹ்ம ப்ரஹ்மவிதோ ஜநா꞉ ॥ ௨௪ ॥

அத்ர காலஶப்தோ மார்கஸ்யாஹ꞉ப்ரப்ருதிஸம்வத்ஸராந்த காலாபிமாநிதேவதாபூயஸ்தயா மார்கமுபலக்ஷணயதி। யஸ்மிந் மார்கே ப்ரயாதா யோகிநோ(அ)நாவ்ருத்திம், புண்யகர்மாணஶ்சாவ்ருத்திம் யாந்தி, தம் மார்கம் வக்ஷ்யாமீத்யர்த꞉। அக்நிர்ஜ்யோதிரஹஶ்ஶுக்ல꞉ ஷண்மாஸா உத்தராயணமிதி ஸம்வத்ஸராந்தா ப்ரதிபந்ந꞉ ॥

அவ—ஜீவாத்மாவின் உண்மையை அறிந்தவனும், பகவானைத்தி யானம் செய்கிற ஞானியும் போகிற-அந்த 1 அர்ச்சிராதி என்கிற-வழியைச் சொல்லுகிறார். அர்ச்சிராதி (வெளிச்சம் முதலான) வழி

1. வெளிச்சம் முதலான வழியைச்சொன்னது பிரும்மத்தைத் தியானம் பண்ணுகிறவர்கள் தினம்தோறும் நினைத்துக்கொண்டிருப்ப

பகவானுடையஇடம் போகிறவனுக்கு எப்படி உண்டோ, அப்படியேஆத்மஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் அடைகிறவனுக்குமுண்டு. அந்த வழியால்போனவன் திரும்பிவருகிறதில்லை. இந்த இரண்டு ஸங்கதிகளையும் வேதமே பஞ்சாக்கினி வித்யையைச்சொல்லுகிற இடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. (இந்த அத்தியாயம் 3-வது சுலோகம் 2-வது குறிப்பைப் பார்க்க). ஜீவன் உடம்பை விட்டுப் புறப்பட்டு ஸ்வர்க்கதிற்குப் போய், திரும்பி வந்து, பிறக்கிற விதத்தைச் சொல்லி, மேலே ஜீவனுடையவும், பிரகிருதியினுடையவும் உண்மையைச்சொல்லி, அவைகளில் பிரகிருதியை விடவேண்டியதென்றும், உண்மையான ஜீவஸ்வரூபத்தை அடைய வேண்டுமென்றும் அறிந்து, எவர்கள் தியானம் பண்ணுகிறார்களோ—அவர்களையும், "எவர்கள் காட்டிலிருந்து கொண்டு பகவானைச் சிரத்தையுடன் தியானம் செய்கிறார்களோ, அவர்களையும்-அமாநவன் இந்த வழியால் பகவானிடம் சேர்க்கிறான். அவர்கள் ஸம்ஸாரமாகிய சுழலுக்குத் திரும்பி வருகிறதில்லை." என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவர்களில் முதலில் சொன்னவர்கள் ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை தியானம் செய்கிறவர்கள். அவர்களையும், பகவானைத் தியானம் பண்ணுகிறவர்களையும் வேதம் பிரித்தே சொல்லுகிறது. ஜீவாத்மஸ்ரூபத்தை த்தியானம் பண்ணுகிறவர்கள் தங்களைப் பகவானுடைய உடம்புகளாகவும் தியானம் செய்யவேண்டியது. இல்லாவிட்டால் இந்த வழியும், இதுவழியால் பகவானை அடைவதும் கிடைக்காது. இவையிரண்டும் இவர்களுக்கு இருக்கிறதாக வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அந்தத் தியானத்தில் பகவானும் சேர்ந்திருப்பதால், தங்கள் ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் கொஞ்சகாலம் அநுபவித்தபிறகு பகவானிடம் போகிறார்கள். பகவானுக்கு ஜீவன்கள் உடம்புகள் என்பதுதான் ஜீவனுடைய உண்மையான ஸ்வரூபம். இப்படியே வேதம் அந்தர்யாமி பிராம்மணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

தற்காக. மற்றொருவழியைச் சொன்னது—அது இளப்பமானது; அந்த வழி நாம் போகக்கூடாது என்று எண்ணுவதற்காக.

எந்த 1 வழியால் போகிற யோகிகள் ஸம்ஸாரத்தையடைய மாட்டார்களோ, அந்த வழியையும், எந்த வழியால் போன 2 புண்ணியம் செய்தவர்கள் இந்தஉலகத்துக்கு திரும்பி வருகிறார்களோ, அந்தவழியையும் சொல்லுகிறேன். அதாவது—நெருப்பாகிய வெளிச்சம், பகல், சுக்லபக்ஷம், (வளர்பிறை) உத்தராயணம்—இந்தவழியால் போகிற யோகிகள் திரும்புகிறதில்லை. பிரும்மத்தைத்தியானம் பண்ணுகிறவர்கள் தான் இந்த வழியில் போவார்கள். பிரும்மத்தைக்கட்டாயம் அடைவார்கள். பிரும்மத்தை அடையாதிருக்கமாட்டார்கள். நெருப்பின் வெளிச்சம் முதலான நான்கைச் சொன்னதைக் கொண்டு அவைளுக்கு மேலே யிருக்கிற 3 வர்ஷம் முதலானவைகளைச் சொன்னதாக வைத்துக் கொள்ள வேண்டியது. [23–24]

தூமோ ராத்ரிஸ் ததா க்ருஷ்ண: ஷண்மாஸா தக்ஷிணாயநம் ।
தத்ர சாந்த்ரமஸம் ஜ்யோதிர் யோகீ ப்ராப்ய நிவர்த்ததே ॥
ஏதச்ச தூமாதிமார்கஸ்தபித்ருலோகாதே: ப்ரதர்சநம் । அத்ர யோகிசப்த: புண்யகர்மஸம்பந்திவிஷய: ॥ ௨௫ ॥

---

1. 23-வது சுலோகத்தில் "காலே" என்ற சொல் இருக்கிறது. அது வழியைத்தான் சொல்லுகிறது. காலத்தைச் சொல்லவில்லை. ஏனென்றால், 24-வது சுலோகத்தில் நெருப்பாகிய வெளிச்சம் என்று ஆரம்பித்து 27-வது சுலோகத்தில் "ஸ்ருதீ" (வழி) என்று முடிக்கிறது. அதைக்காலம் என்று சொல்லுவானேன் என்றால், இந்தவழியில் காலத்துக்கு அபிமானியான தேவதைகள் பலர் இதில் போகிறவனை நடத்துகிறார்கள். அதனால் அந்தச்சொல்லை உபயோகித்தது.

2. சுலோகத்தில் "யோகிந:" என்ற சொல்லிற்கு ஞானிகள் என்றும், புண்ணியகர்மத்தின் ஸம்பந்தமுள்ளவர்கள் என்றும் பொருள்.

3. உத்தராயணத்துக்குமேலே, வர்ஷம், வாயு, ஸூரியன், சந்திரன், மின்னல், வருணன், இந்திரன், பிரஜாபதி. இவர்கள் பகவானாலே ஏவப்பட்டு அவரிடம் போகிறவர்களை அழைத்துக்கொண்டு போகிறார்கள். அவர்களுக்கு வடமொழியில் "ஆதிவாஹிகர்கள்" என்றுபெயர். அவர்களில் மின்னல்என்பவனை வைகுண்டத்திலிருக்கும் நித்தியஸூரி என்று வேதம் சொல்லுகிறது. அவனுக்கு அமாநவன் என்றுபெயர். அவனோடு சேர்த்துச்சொல்லியிருப்பதாலே, மற்றவர்களும்நித்தியஸூரிகள். சிலர் அல்லவென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

புண்ணியம் செய்து புகை, ராத்திரி, கிருஷ்ணபக்ஷம், 1 தக்ஷிணாயநம், இந்த வழியால் போகிறவன் சந்திரனை அடைந்து திரும்பி வருகிறான். (25)

𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇 𑌗𑌤𑍀 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍇 𑌮𑌤𑍇 ।
𑌏𑌕𑌯𑌾 𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌮𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾𑌽𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌃 ॥௨௬॥

𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌾 𑌗𑌤𑌿𑌃 𑌅𑌰𑍍𑌚𑌿𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾, 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾 𑌚 𑌧𑍂𑌮𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾 । 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌯𑌾𑌽𑌨𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌯𑌾𑌤𑌿। 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌯𑌾 𑌤𑍁 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇। 𑌏𑌤𑍇 𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑍇 𑌗𑌤𑍀 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑍇 𑌮𑌤𑍇 । "𑌤𑌦𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 𑌯𑍇 𑌚𑍇𑌮𑍇𑌽𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌤𑌪 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 𑌤𑍇𑌽𑌰𑍍𑌚𑌿𑌷𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌅𑌥 𑌯 𑌇𑌮𑍇 𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌪𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇 𑌦𑌤𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 𑌤𑍇 𑌧𑍂𑌮𑌮𑌭𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀"𑌤𑌿 ॥ ॥௨௬॥

இந்த இரண்டு வழிகளில் ஒன்று 2. வெளுப்பு. ஒன்று கருப்பு. நெருப்பு முதலான வழி வெளுப்பு. புகை முதலான வழி கருப்பு. வெளுப்பு வழியால் போனவன் திரும்பி வருகிறதில்லை. இது ஜீவனுடைய உண்மையை அறிந்து, அவனை பகவானுடைய உடம்பென்று தியானம் பண்ணுகிறவர்களுக்கும், பகவானை ஜீவன்களுக்கு ஆத்மாவென்று தியானம்பண்ணுகிறவர்களுக்கும் ஏற்பட்டது. கருப்பு வழியால் போனவன் திரும்பிவருகிறான். இது ஸ்வர்க்கம் முதலான லோகங்களை அடைவதற்காக புண்ணியம் செய்தவர்களுக்கு ஏற்பட்டது. இந்த இரண்டுவழிகளும் அழிவில்லாதவைகள். அதாவது உலகத்துடன் உண்டாகின்றன-உலகத்துடன் போகின்றன என்று வேதம் சொல்லுகிறது. (26)

---

1. இவைகளுக்குமேலே பித்ருலோகமும் ஆகாசமும் இருக்கின்றன.

2. இந்த வழிகளை வெளுப்பு என்றும், கருப்பு என்றும் சொல்வதற்குக் காரணம்—ஒன்றில் சுக்லபக்ஷமிருப்பதும், மற்ற ஒன்றில் கிருஷ்ணபக்ஷம் இருப்பதும். ஒன்று சுத்தமாயிருப்பதும், மற்றொன்று அசுத்தமாயிருப்பதும் என்றும் சொல்லலாம்.

नैते सृती पार्थ जानन् योगी मुह्यति कश्चन।
तस्मात्सर्वेषु कालेषु योगयुक्तो भवार्जुन ॥ ॥२७॥

एते सृती जानन् योगी प्रयाणकाले कदाचन न मुह्यति । स्वयमेव देवयानेन पथा याति । तस्मादहरहरर्चिरादिगतिचिन्तनाख्ययोगयुक्तो भव ॥ ॥२७॥

இந்த இரண்டு வழிகளில் ஒன்று இளப்பமானது, தள்ளவேண்டியதென்றும், மற்றொன்று உயர்ந்தது எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியதென்றும் அறிந்து, உயர்ந்தவழியை எப்பொழுதும் தியானம் பண்ணுகிறவன் செத்துப் போகிறகாலத்தில் மயங்குகிறதில்லை. அதாவது அவன் தனக்கு ஏற்பட்ட தேவயாநம் என்று சொல்லப்பட்ட வெளுப்பு வழியை அறிந்து அதாலேயே போகிறான். ஆகையால் ஒவ்வொருநாளும் வெளுப்பான வழியைத் தியானம் செய்துகொண்டிரு. (27)

अथ अध्यायद्वयोदितशास्त्रार्थवेदनमाहात्म्यमाह—

वेदेषु यज्ञेषु तपःसु चैव दानेषु यत्पुण्यफलं प्रदिष्टम् । अत्येति तत्सर्वमिदं विदित्वा योगी परं स्थानमुपैति चाद्यम् ॥ २८ ॥

इति श्रीभगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे अक्षरब्रह्मयोगो नामाष्टमोऽध्यायः॥

ऋग्यजुस्सामाथर्वरूपवेदाभ्यासयज्ञतपोदानप्रभृतिषु सर्वेषु पुण्येषु यत्फलं निर्दिष्टम् । इदमध्यायद्वयोदितं भगवन्माहात्म्यं विदित्वा तत्सर्वमत्येति-तद्वेदनसुखातिरेकेण तत्सर्वं तृ

𑌣𑌮𑌨𑍁𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇। 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍀 𑌚 𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌿𑌨𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌂
𑌪𑌰𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑍈𑌤𑌿 ॥ ॥௨௮॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇
𑌅𑌷𑍍𑌟𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

அவ—7-வது அத்தியாயத்திலும், இந்த அத்தியாயத்திலும் சொல்லப்பட்ட ஸங்கதிகளை அறிவதற்குப் பிரயோஜநம் சொல்லுகிறார்—

இந்த இரண்டு அத்தியாயங்களில் சொன்ன பகவானுடைய பெருமையை அறிவதால் வரும் பிரயோஜநம்—நாலுவேதங்களை ஒவ்வொருநாளும் சொல்வதாலும், யக்ஞத்தையும் தபஸ்ஸையும் தானத்தையும் இவைபோன்ற புண்ணியகர்மங்களைச் செய்வதாலும் என்ன பிரயோஜநங்கள் கிடைக்குமென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறதோ, அவைகளைக்காட்டிலும் கோடிபங்கு உயர்ந்தது. இதை அறிவதே உயர்ந்த ஸுகம். அதை அனுபவிக்கிறவன் மற்றப்பிரயோஜநங்களைத் திருணமாக எண்ணுவன். அவன் ஞானியாக ஆகி, ஞானிகள் அடையும்படியான உயர்ந்ததும் எப்பொழுதுமிருப்பதுமான ஸ்ரீவைகுண்டத்தை அடைகிறான். (28)

குறிப்பு.

கீழே 24-வது சுலோகத்தில் தன் ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் அநுபவிக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டுப் பகவானைத் தியானம் செய்கிறவன் வெளிச்சம் முதலான வழியால் பகவானிடம் போகிறானென்றும், அவன் ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருகிறதில்லையென்றும் சொல்லப்பட்டது. அவன் தன் ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் அநுபவிக்கவேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டபடியால், பகவானிடம் சேராகப் போகிறதில்லை. நடுவில் தங்கியிருந்து, கொஞ்சகாலம் தன் ஸ்வரூபத்தை மாத்திரம் பார்த்து ஸுகத்தை அநுபவித்து, பிறகு பகவானிடம்போகிறான். இந்த அநுபவத்துக்குக் கைவல்யம் என்று பெயர். அதாவது—பகவானையும் பிரகிருதியையும் நினையாமல் தன் ஸ்வரூபத்தைமாத்திரம் அநுபவிப்பது.

2. இந்த அநுபவம் தூக்கத்தில் அநுபவிக்கும் ஸுகத்தைப்போல் இருக்கிறது. தூங்கி எழுந்தவன் மிகவும் ஸுகமாய் தூங்கினேன் என்றுசொல்லுகிறான். அப்போது தன்னைமாத்திரம் அறிகிறான். வேறொன்றையும் அறிகிறதில்லை. கைவல்லியத்தை அநுபவிக்கிறவனும் தன்னை மாத்திரம் பார்க்கிறான். வேறொன்றையும் பார்க்கிறதில்லை. தூங்குகிற ஸுகத்துக்கும் கைவல்லிய ஸுகத்துக்கும் கொஞ்சம் வித்தியாஸமுண்டு. தூக்கத்தினால் வரும் ஸுகம் தெளிவில்லாததும், கொஞ்சகாலமும் தானிருக்கும். கைவல்லிய ஸுகம் தெளிவாயும் நீடித்துமிருக்கும். அது 6--வது அத்தியாயம் 20-வது முதல் நாலு சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்ட ஸுகம்போல் அளவில்லாததாயிருக்கும். தூக்கத்தில் வரும் ஸுகம் இவ்வளவு உயர்ந்ததன்று.

3. அந்த கைவல்லிய ஸுகமும் பகவானை இரண்டு விபூதிகளுடனும் சேர்த்து அநுபவிப்பதைக்காட்டிலும் மிகவும் தாழ்ந்தது. ஆகையாலே வெளிச்சமான வழியால் போனவனுக்கு இந்த ஸுகம் நீடித்திருக்காது . அவனைப் பகவான் சீக்கிரம் தன்னிடம் அழைத்துகொள்வன்.

4. எவன் தன் ஸ்வரூபத்தைமாத்திரம் அனுபவிக்க'வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, தான் பகவானுக்காக இருக்கிறவன் என்றும், பகவானுக்குட்பட்டவனென்றும் தன் ஸ்வரூபத்தை முழுவதும் அறியாமல், உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான தன் ஸ்வரூபத்தைமாத்திரம் தியானம் பண்ணுகிறானோ, அவனுக்கும் கைவல்லியானுபவம் வருகிறது. ஆனால் அவன் தியானத்தில் பகவானைச்சேர்த்து கொள்ளாததினாலே, வெளிச்சம் முதலான வழி அவனுக்குக்கிடையாது. ஆகையாலே அவன் இந்த அநுபவம் ஆனபிறகு மறுபடியும் பிறக்கிறான்.

5. தியானத்தில் பகவானைச் சேர்க்கிறவனுக்கும், பகவானைச்சேர்க்காதவனுக்கும் உண்டாகும் கைவல்லியானுபவம் வைகுண்டமென்கிற தேசத்தில் இருக்கக்கூடாது. ஏனென்றால், பரமபதம்என்பது அளவில்லாத உயர்ந்த இடம். ஒருவன் அந்த இடத்தில் மட்டமான ஸுகத்தை நிலையாக அநுபவிக்கிறதாக இருந்தால், அந்த இடத்திற்கு உயர்த்தி எப்படி? அங்கும் ஸுகங்களுக்குத்தாரதம்மியமிருந்தால், பிரகிருதி மண்டலத்திற்கும், அதற்கும் வித்தியாஸம் என்ன? மேலும், அதை அநுபவித்து ஒருவன் ஸம்ஸாரத்துக்குத்திரும்பிவரவேண்டியது. வைகுண்டலோகத்துக்குப் போனவரோ திரும்பிவருகிறதில்லை. ஆதலால் கைவல்லியாநுபவமானது பிரகிருதி மண்டலத்திலேயே இருக்கவேண்டியது.

6. இப்படியிருக்க, ஸ்ரீ பாஷியகாரர் ம[illegible]த்தைச் சேர்ந்த சிலர் கைவல்லியமென்கிற அநுபவம் நிலையாயிருக்கும் என்றும், அதை அநுப

விச்ரமிடம் வைகுண்டமென்றும் சொல்லுகிறார்கள். கீழே சொன்ன காரணங்களாலே இது பிசகு. இது தவிர, தத்வத்தையும், ஹிதத்தையும் அவர்கள் வேறாக எண்ணுகிறார்கள். தத்வம் என்றால், அந்தந்த வஸ்துக்களின் உண்மை. ஹிதமென்றால், அடையவேண்டிய பிரயோஜநங்களுக்காகச்செய்யவேண்டிய வேலை. ஸ்ரீபாஷியகாரர் மதத்தில் பகவானுன நாராயணன் எல்லாருக்கும் தகப்பன் என்றும், மஹாலக்ஷ்மீ தாயாரென்றும், ஜீவன்களை அவர்களுக்குப் பிள்ளையென்றும் சொல்லியிருக்கிறது. மஹாலக்ஷ்மியைத் தைவகுப்பில் சேர்த்திருக்கிறது. இது வேதத்துக்கும், ருஷிகளுடைய வார்த்தைகளுக்கும், நம்முடைய பெரியோர்களின் வார்த்தைகளுக்கும் பொருந்தியிருக்கிறது. அப்படியிருக்க அவர்கள் மஹாலெக்ஷ்மியை ஜீவனென்று சொல்லி, பிள்ளை வகுப்பில் சேர்க்கிறார்கள். மேலும் நாம் பகவானிடத்தில் போவதற்காகச் செய்யவேண்டிய வேலை சரணாகதி. கீதையில் கடைசி சுலோகத்தில்இதைச் செய்யவேண்டியதாக ஸ்ரீபகவான் சொல்லுகிறார். அவர்கள் "இதைச் செய்யவேண்டியதில்லை, பகவானே தன்னுடைய ஸொத்தான நம்மைத்தானேகாப்பாற்றுவான்"என்றுசொல்லுகிறார்கள். அவர்களில் சிலர் சரணாகதி செய்யவேண்டியதை ஏட்டுக்கொண்டு, பஞ்சஸம்ஸ்காரம் செய்யும்போதே (சங்கு சக்கிரங்களை தரித்துக்கொள்வது முதலானது) இது செய்யப்படுகிறதென்றும், இன்னும் சிலர் ஸ்ரீ பாஷியகாரர் நமக்காக முன்னேயே செய்துவிட்டாரென்றும் சொல்லுகிறார்கள்.

7. வேதத்துக்கு வெவ்வேறாக அர்த்தம்சொல்வதாலே மூன்று மதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளில் ஒன்றானவிசிஷ்டாத்வைத மதம் என்பது ஸ்ரீ பாஷியகாரரால் நன்றாய் வெளியிடப்பட்டது. அதைச்சேர்ந்த எல்லாரும் ஒரேமாதிரியாக இருக்கவேண்டியது. இப்படியிருக்க, இதிலேயே இரண்டு மதங்கள் ஏற்பட்டிருக்கிறது வருத்தத்தைக் கொடுக்கிறது. இப்படி அனேக மதங்கள் உலகத்தில் எற்படுவதற்குக்காரணம்-எந்தமதம் நல்லது என்று கவனிக்காமலிருப்பதுதான்.அதற்கும் காரணம் ஆத்மாவின் ஸௌக்கியத்தைப்பற்றி சிரத்தைக்குறைவு. அதுவுந்தவிர, ஒருவன் ஒருமதத்தின் உண்மையை அறிந்து, அதனால் ஸுகத்தை அநுபவித்தால், அவனுக்கு மற்றவர்களும் இப்படியநுபவிக்கவில்லையேயென்று அவர்களிடத்தில் தடுக்கமுடியாத-அளவில்லாத-தயையுண்டாகும். ஆகையால் நல்மதத்தை அடைந்தும், அதின் உண்மையை அறிந்து ஸுகப்பட்டு, மற்றவர்களிடத்தில் எல்லையில்லாத தயையுள்ளவர்கள் இப்போது அரிதாயிருக்கிறார்கள். இரண்டு மதக்காரர்கள் சேர்ந்து வார்த்தை சொல்வது முடியவில்லை. கலியுகத்தில் நல்

லஸங்கதிகள் கடப்பது மிகவும் அரிது. ஆனாலும் அடியோடு இல்லையென்றும் சொல்லமுடியாது. நல்லவர்களும் இருப்பார்கள். நல்லஸங்கதிகளை விசாரித்து அறிந்து நிலையான ஸுகத்தை அடைவார்கள். அப்படி ஸ்ரீ ஆசார்யர்களும் பகவானும் கிருபை பண்ணவேணும்.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

எட்டாவது அத்தியாயம்
முற்றிற்று

उपासकभेदनिबन्धना विशेषाः प्रतिपादिताः । इदानीमुपास्यस्य परमपुरुषस्य माहात्म्यम्, ज्ञानिनां च विशेषं विशोध्य, भक्तिरूपस्योपासनस्य स्वरूपमुच्यते ।

श्रीभगवानुवाच—

इदं तु ते गुह्यतमं प्रवक्ष्याम्यनसूयवे ।
ज्ञानं विज्ञानसहितं यज्ज्ञात्वा मोक्ष्यसेऽशुभात् ॥ ॥ १ ॥

इदं तु ते गुह्यतमं भक्तिरूपमुपासनाख्यं ज्ञानं विज्ञानसहितम्-उपासनगतविशेषज्ञानसहितम् अनसूयवे ते प्रवक्ष्यामि । मद्विषयं सकलेतरविसजातीयमपरिमितप्रकारं माहात्म्यं श्रुत्वा एवमेव सम्भवतीति उन्नयनाय ते प्रवक्ष्यामीत्यर्थः । यज्ज्ञानमनुष्ठानपर्यन्तं ज्ञात्वा मत्प्राप्तिविरोधिनः सर्वस्मादशुभान्मोक्ष्यसे ॥ ॥ १ ॥

தியானம் செய்கிறவர்களுடைய பிரிவுக்குத் தகுந்தபடி அவர்கள் அறியவேண்டியவைகளும், செய்யவேண்டியவைகளும் சொல்லப்பட்டன. இப்போது, தியானம் செய்யத் தகுந்த பகவானுடைய பெருமையையும், ஞானியினுடைய உயர்த்தியையும் தெளிவாகச் சொல்லி, பக்தியென்கிற தியானத்தினுடைய ஸ்வரூபம் சொல்லப்படுகிறது.

பகவான் சொல்லுகிறார்—

மிகவும் 1 ரஹஸ்யமான பக்தி யென்கிற தியானத்தை அதின் எல்லா ஸங்கதிகளுடன் பொறாமைப்படாதவனான உனக்

1. கீழே சொன்ன கர்மயோகம் ரஹஸ்யமானது. ஞானயோகம் அதைக்காட்டிலும் ரஹஸ்யமானது. சொல்லப்போகிற தியானம் இவையிரண்டைக்காட்டிலும் மிகவும் ரஹஸ்யமானது இந்த ஸங்கதி சுலோகத்தில் "து" என்றசொல்லால் காட்டப்பட்டது. இதைக் கேட்க வேண்டுமென்றுமிருந்த ஆவலுண்டாவதற்காகவும், இதைக் கண்டவர்

குச் சொல்லுகிறேன். என்னைத் தவிர வேறொருவருக்கும் இல்லாத—அனேக விதமான—என்னுடைய பெருமையைக் கேட்டு, இப்படி இருக்குமா என்று ஸந்தேஹப்படாமல் நீ நம்புகிறாய். ஆகையால் நீ இதைக் கேட்பதற்குத் தகுந்தவன். எல்லாவற்றையும் ஸுகமாக உனக்குப் புரியும்படி சொல்லுகிறேன். எந்த ஸங்கதியையறிந்து, அறிந்தபடி செய்து, 1 என்னை அடைவதற்கு இடைஞ்சலான 2 எல்லாப்பாபங்களையும் போக்கப்போகிறாயோ.[1]

ராஜவித்யா ராஜகுஹ்யம் பவித்ரமித³முத்தமம் ।
ப்ரத்யக்ஷாவக³மம் த⁴ர்ம்யம் ஸுஸுக²ம் கர்துமவ்யயம் ॥

ராஜவித்யா-வித்யாநாம் ராஜா। ராஜகுஹ்யம்-குஹ்யாநாம் ராஜா। ராஜ்ஞாம்வித்யேதி வா ராஜவித்யா। ராஜாநோ ஹி விஸ்தீர்ணாகா³த⁴மநஸ꞉; மஹாமநஸாமியம் வித்யேத்யர்த²꞉ । மஹாமநஸ ஏவ ஹி கோ³பநீயகோ³பநகுஶலா இதி தேஷாமேவ குஹ்யம்। உத்தமம் பவித்ரம்-மத்ப்ராப்திவிரோத்யஶேஷகல்மஷாபஹம்। ப்ரத்யக்ஷாவக³மம்-அவக³ம்யத இத்யவக³மோ விஷய꞉; ப்ரத்யக்ஷபூ⁴தோऽவக³மோ விஷயோ யஸ்ய ஜ்ஞாநஸ்ய தத்ப்ரத்யக்ஷாவக³மம்; ப⁴க்திரூபேணோபாஸ்யமாநோऽஹமுபாஸிது꞉ ததா³நீமேவ ப்ரத்யக்ஷதாமுபக³ச்சா²மீத்யர்த²꞉ । ததா²பி த⁴ர்ம்யம்-த⁴ர்மாத³நபேதம் । த⁴ர்மத்வம் ஹி நி꞉ஶ்ரேயஸஸாத⁴நத்வம் । ஸ்வரூபேணைவ அத்யர்த²ப்ரியத்வேந ததா³நீமேவ மத்ப்ராப்தி... நிரதிஶயநி꞉ஶ்ரேயஸரூபத்வமபி நிரதிஶயநி꞉ஶ்ரேயஸரூபத்வாத்³ஜி

களுக்குச் சொல்லாமல் காப்பாற்ற வேண்டுமென்பதற்காகவும் இது சொல்லப்படுகிறது.

1. பக்தி உண்டாவதற்கு விரோதியான பாபங்களைப் போக்குவது கர்மயோகம் முதலானவை. பகவானை அடைவதற்கு விரோதியான பாபங்களைப் போக்குவது சொல்லப்போகிற பக்தி.

2. பாபம் என்கிற சொல்லாலே ஸுவர்க்கம் முதலானதைக்கொடுக்கும் புண்ணியமும் சொல்லப்படுகிறது. இதை 58—வது பக்கத்துக் குறிப்பில் பார்க்க.

[illegible]ப்ரத்யய: | அத ஏவ ஸுஸுகம் கர்த்தும்-
ஸுஸுகோபாதானம் அத்யர்த்தப்ரியத்வேனோபாதேயம் |
அவ்யயம் அக்ஷயம் மத்ப்ராப்திம் ஸாதயித்வாபி ஸ்வயம் ந க்ஷீயதே |
ஏவம்ரூபமுபாஸனம் குர்வதோ மத்ப்ரதானேऽபி ந க்ருதேऽபி
ந கிஞ்சித்க்ருதம் மயாஸ்யேதி மே ப்ரதிபாதீத்யர்த்த: || ||௨||

சொல்லப்போகிற தியானமானது எல்லாத் தியானங்களுக்குள்ளே 1 உயர்ந்தது. எல்லா ரஹஸ்யங்களுக்குள்ளும் 2 உயர்ந்தது. என்னை அடைவதற்கு இடைஞ்சலான எல்லாப்பாபங்களையும் போக்கக்கூடியது. இந்தத் தியானத்தைச் செய்யும்போது, செய்கிறவனுக்கு அப்போதே கண்ணால் காணப்படுவதுபோல் தியானம் செய்யப்பட்ட நான் தோன்றுகிறேன். அது தியான காலத்தில் மிகுந்த ஸுகமாயிருப்பதும் தவிர, அளவில்லாத ஸுகமான மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கிறது. இந்த ஸங்கதிகளாலே அதைச் செய்வது மிகவும் இன்பமாயிருக்கும். பலனைக் கொடுத்தும், அழிந்து போகிறதில்லை. 3 அதாவது—என்னைத் தியானம் செய்தவனுக்கு

---

1. சுலோகத்தில் "ராஜவித்யா" என்கிற சொல்லுக்கு இது பொருள். ராஜாக்களுடைய வித்யை என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். ராஜாக்களுடைய வித்யை என்று சொன்னதாலே, மற்ற இரண்டு வர்ணத்தாரும் இதைச் செய்யக் கூடாதென்று கருத்தன்று. இதைப் பெரிய ஆழமான மனதுடையவர்களாலேதான் செய்யமுடியும். ராஜாக்கள்தான் அப்படிப்பட்டவர்கள். அதனாலேதான் இதை அவர்களுடையதென்று சொல்லிற்று அப்பேர்ப்பட்ட மனதுடைய மற்ற இரண்டு வர்ணத்தாரும் இதைச் செய்யலாம்.

2. இங்கும் ராஜாக்களுடைய ரஹஸ்யம் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். பெரிய ஆழமான மனதுடையவர்கள்தான் நல்ல ஸங்கதிகளைக் கண்டவர்களுக்குச் சொல்லாமல் ரக்ஷிப்பார்கள். இவ்விதமான மனதில்லாதவர்கள் நல்லதோ--பொல்லாததோ--மனதில்பட்டால், தாங்காமல் அதைச் சீக்கிரம் வெளியிடுவார்கள்.

3. எந்தக்கர்மமும் அதின் பலனைக் கொடுத்தவுடன் போய்விடும். இந்தத்தியானமோ பலன் கொடுத்த பிறகும் போகிறதில்லை. அதாவது மோக்ஷமாகிற பலனும் இதற்குப் போதாதென்று கருத்து.

நான் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்தும், "ஐயோ! இவனுக்குத்தகுந்த படி நான் ஒன்றும் செய்யவில்லையே" என்று எனக்குத் தோன்றுகிறது. [2]

𑌅𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪 ।
𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 ॥௩॥

𑌅𑌸𑍍𑌯-𑌉𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌖𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌯-𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌨𑌿𑌃𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑌰𑍂𑌪𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌤𑌤𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌅𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾𑌃 - 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌾𑌸𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌤𑍍𑌵𑌰𑌾𑌰𑌹𑌿𑌤𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌃 𑌮𑌾𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌨𑌿𑌤𑌰𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌅𑌹𑍋 𑌮𑌹𑌦𑌿𑌦𑌮𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥௩॥

என்னைப்பற்றின இந்தத்தியானமென்கிற தர்மமானது-அதை செய்கிறவர்களுக்கு என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியிருப்பதால்-மிகவும் இன்பமாயும், அளவில்லாத ஸுகமான மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பதாயும், பலனைக் கொடுத்தும் அழிவில்லாததாயுமிருக்கிறது. இதைச் செய்யத் 1 தகுந்த நிலைமையை யடைந்தும், நம்புதலோடு இதைச் செய்யவேணுமென்று பரபரப்பில்லாதவர்கள் என்னை அடையாமல், யமனைப்போல் நடுக்கத்தைக்கொடுக்கக் கூடிய ஸம்ஸாரத்தில் முழுகிக் கிடக்கிறார்கள். 2 இந்த ஆச்சரியத்தை என்ன என்று சொல்லுவேன். [3]

1. இந்த யுத்தகளத்தில் லக்ஷக்கணக்காய் இருக்கிற ஜனங்களுக்குள்ளே இதைச்செய்யக்கூடியவர்கள் இருந்தாலும், பெரியோர்களிடம் இதைக் கேட்கவில்லை. கேட்டாலும், கவனிக்கவில்லை. கவனித்தாலும், நம்புதலில்லை. நம்பிக்கையிருந்தாலும், இதைச் செய்வதில் பரபரப்பில்லை.

2. இந்தத்தியானம் செய்யும்போதே அளவில்லாத ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறது. பிறகு அளவில்லாத ஸுகமான மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கிறது. செய்வதில் கஷ்டமுமில்லை. ஸம்ஸாரமோ அளவில்லாத துக்கத்தைக் கொடுக்கிறது. இந்த இரண்டுக்கு மிருக்கும் வித்தியாஸத்தைத் தெரிந்தும், தியானத்தைவிட்டு, ஸம்ஸாரத்தையே மிகவும் ஆசையுடனேபற்றுகிறார்களேயென்றுபகவானுக்கே ஆச்சரியமுண்டாகி,

ஶ்ருணு—தாவத் ப்ராப்யபூ⁴தஸ்ய மம மாஹாத்ம்யம்—

மயா ததமித³ம் ஸர்வம் ஜக³த³வ்யக்தமூர்த்திநா |
மத்ஸ்தா²நி ஸர்வபூ⁴தாநி ந சாஹம் தேஷ்வவஸ்தி²த꞉ ‖ ௪ ‖

ந ச மத்ஸ்தா²நி பூ⁴தாநி பஶ்ய மே யோக³மைஶ்வரம் |
பூ⁴தப்⁴ருந்ந ச பூ⁴தஸ்தோ² மமாத்மா பூ⁴தபா⁴வந꞉ ‖ ௫ ‖

இத³ம்—சேதநாசேதநாத்மகம் க்ருத்ஸ்நம் ஜக³த், அவ்யக்தமூர்த்திநா—அவ்யக்தஸ்வரூபேண மயா அந்தர்யாமிணா ததம்—அஸ்ய ஜக³தோ தா⁴ரணார்த²ம் நியமநார்த²ம் ச ஶேஷித்வேந வ்யாப்தமித்யர்த²꞉ | யதா²ந்தர்யாமிப்³ராஹ்மணே "ய꞉ ப்ருதி²வ்யாம் திஷ்ட²ந்-யம் ப்ருதி²வீ ந வேத³, ய ஆத்மநி திஷ்ட²ந்—யமாத்மா ந வேத³" இதி சேதநாசேதநவஸ்துஜாதேஷ்வத்³ருஷ்டேநாந்தர்யாமிணா தத்ர தத்ர வ்யாப்திருக்தா | தத꞉ மத்ஸ்தா²நி ஸர்வபூ⁴தாநி—ஸர்வாணி பூ⁴தாநி மயி அந்தர்யாமிணி ஸ்தி²தாநி | தத்ரைவ ப்³ராஹ்மணே "யஸ்ய ப்ருதி²வீ ஶரீரம்—ய꞉ ப்ருதி²வீமந்தரோ யமயதி, யஸ்யாத்மா ஶரீரம்-ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி" இதி ஶரீரத்வேந நியாம்யத்வப்ரதிபாத³நாத் தத³யத்தே ஸ்தி²திநியமநே ப்ரதிபாதி³தே, ஶேஷித்வம் ச | ந சாஹம் தேஷ்வவஸ்தி²த꞉—அஹம் து ந ததா³யத்தஸ்தி²தி꞉| மத்ஸ்தி²தௌ தைர்ந கஶ்சிது³பகார இத்யர்த²꞉। ந ச மத்ஸ்தா²நி பூ⁴தாநி—ந க⁴டாதீ³நாம் ஜலாதே³ரிவ தா⁴ரகத்வம் | கத²ம்? மத்ஸங்கல்பேந | பஶ்ய மம ஐஶ்வரம் யோக³ம்—அந்யத்ர குத்ராப்யஸம்பா⁴வநீயம் மத³ஸாதா⁴ரணமாஶ்சர்யம் யோக³ம் பஶ்ய |

இப்படிச் சொன்னது. இது பாபத்தின் பெருமை. ச்லோகத்தில் "பரம்தப" என்ற சொல் இருக்கிறது. அதற்குச் சத்துருக்களைக் கொளுத்துகிறவன் என்று பொருள். நீ வெளியேயிருக்கிற உன் சத்துருக்களைக் கொளுத்துவதுபோல், உள்ளேயிருக்கிற—பாபாப்பில்லாமைக்குக் காரணமான—உன் சத்துருக்களையும் நீ கொளுத்தவேணுமென்று கருத்து.

கோ(அ)ஸௌ யோக:? பூதப்ருந்ந ச பூதஸ்தோ மமாத்மா
பூதபாவந:— ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் பர்தாஹம், ந
ச தை: கஶ்சிதபி மமோபகார:। மமாத்மைவ பூதபாவந:
மம மநோமயஸ்ஸங்கல்ப ஏவ பூதாநாம் பாவயிதா தாரயிதா
நியந்தா ச ॥ ॥௪—௫॥

அவ—அடைய வேண்டியவனான என்னுடைய நினைக்கமுடியாத பெருமையைச் சொல்லுகிறேன். கேள்—

அறிவுள்ளது, அறிவில்லாதது என்று இருவகையான இந்த எல்லா உலகத்துக்குள்ளும், நான் ஒருவனுக்கும் தெரியாமல், அதைத் தூக்குவதற்காகவும், ஏவுகிறதற்காகவும் யஜமானனாயிருந்து 1 நிறைந்திருக்கிறேன். ஆகையால் எல்லா வஸ்துக்களும் உள்ளேயிருந்து ஏவுகிற என்னிடத்தில் இருக்கின்றன. அதாவது—என் அதீனமாயிருக்கின்றன. நான் அவைகளில் இல்லை. அதாவது—அவைகளின் அதீனமாயில்லை. என் இருப்புக்கு அவைகளால் துளிக்கூட உபகாரமில்லை. (4)

ஆனால் அவைகள் என்னிடத்தில் இல்லை. அதாவது—ஜலத்தைக் குடம் தூக்குவதுபோல், அவைகளை நான் 2 தூக்கவில்லை.

---

1. ஆகாசம் என்பது எங்கும் நிறைந்திருக்கிறது. ஆனால் அது ஒன்றையும் ஏவுகிறதில்லை. ராஜா தன் ஜனங்களை ஏவுகிறான். ஆனால் அவன் எங்கும் நிறைந்திருக்கவில்லை. பகவானோ ஆகாசம்போல் எங்கும் நிறைந்து, ராஜாவைப்போல் எல்லாரையும் ஏவுகிறான். இப்படியே உபநிஷத்து ஒருவஸ்துவாலும் அறியப்படாமல் அதற்குள்ளேயிருந்து அதை ஏவுகிறானென்று சொல்லுகிறது. இப்படியே எல்லாம் பகவானுக்கு உடம்பென்றும், அவனால் ஏவப்படுகிறதென்றும், சொல்லுவதாலே, அவைகளுடைய இருப்பும் பகவானுக்கு அதீனமென்று சொன்னதாக ஆகிறது.

2. முதல் சுலோகத்தில் என்னிடத்தில் எல்லா வஸ்துக்களுமிருக்கின்றன என்று சொன்னதால், பகவான் எல்லாவற்றையும் தூக்குகிறானென்றும், இரண்டாவது சுலோகத்தில் அவைகள் என்னிடத்தில் இருக்கவில்லையென்றும் சொன்னதால், அவன் தூக்கவில்லையென்றும் ஏற்படுகிறது. இவைகள் ஒன்றுக்கொன்று விரோதியாதோவென்றால், பதில்—

பின்னை யெப்படி யென்றால்-எல்லாவற்றையும் நினைவினால் தாங்குகிறேன். என்னைத் தவிர இன்னொருவனிடத்தில் இருக்குமோ என்று நினைக்க முடியாத-என்னிடத்தில் மாத்திரமுள்ள—ஆச்சரியமான நினைவைப்பார். அந்த நினைவு என்னவென்றால் - உண்டாகிற எல்லா வஸ்துக்களும் உண்டாகட்டும்; அவைகள் இருக்கும்வரையில் ஒரு குறைவுமில்லாமலிருக்கட்டும்; அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட வேலைகளை அவைகள் ஸரியானபடி செய்யட்டும்; ஸூரியன் முதலான வஸ்துக்கள் கீழே விழாமல் அங்கேயே இருக்கட்டும்-இவைமுதலான எண்ணங்கள். அந்த நினைவுகளின்படி எல்லா வேலைகளும் நடக்கின்றன. என் நினைவுக்கு அவ்வளவு சக்தி இருக்கிறது. [4–5]

௬வ — 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌨𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌮𑌾𑌹 —

𑌯𑌥𑌾𑌽𑌽𑌕𑌾𑌶𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌗𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 ।
𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌧𑌾𑌰𑌯 ॥௬॥

𑌯𑌥𑌾 𑌆𑌕𑌾𑌶𑍇𑌽𑌨𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑌨𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 । 𑌸 𑌤𑍁 𑌵𑌾𑌯𑍁𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑌾𑌲𑌮𑍍𑌬𑌨𑍋 𑌮𑌦𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌶𑍍𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑌗𑌮𑌨𑍀𑌯𑌃- 𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌧𑍃𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌦𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌧𑍃𑌤𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌧𑌾𑌰𑌯। 𑌯𑌥𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌦𑌃 ՝՝𑌮𑍇𑌘𑍋𑌦𑌯𑌸𑌾𑌗𑌰𑌸𑌂𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌃 𑌸𑍍𑌫𑍁𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌾𑌯𑍋𑌃। 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑍁𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑌙𑍍𑌗𑍋 𑌗𑌤𑌿𑌰𑍁𑌷𑍍𑌣𑌰𑌶𑍍𑌮𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋

குடம் ஜலத்தைத் தாங்குவதுபோல் நான் தாங்கவில்லை. நினைவினால் தாங்குகிறேன். மேலும், குடம்போல் ஒருவனுக்கு உட்பட்டுத் தாங்கவில்லை. ஒருவனுக்கும் உட்படாமல் தாங்குகிறேன். அதாவது-ஒரு குடத்தில் ஜலத்தை வைத்தால், அந்தக் குடத்தினால் ஜலத்தைத் தாங்காமலிருக்க முடியாது. அதுபோலல்ல நான். வேணுமென்றால் தாங்குவேன். வேண்டாமென்றால் நினைத்தபோதே கீழேபோட்டுவிடுவேன். நான் ஒருவனுக்கும் உட்படாதவன். ஆகையால் முன்சொன்ன விரோதமில்லை.

विधृताः प्रभवन्ति शायाः" इति । विष्णोरन्यस्याधा-
रणानि हेमाभ्यधारणीत्यर्थः । श्रुतिरपि "एतस्य
वा अक्षरस्य प्रशासने गार्गि सूर्याचन्द्रमसौ
विधृतौ तिष्ठतः, भीषास्माद्वातः पवते । भीषो-
देति सूर्यः । भीषास्मादग्निश्चेन्द्रश्च" इत्यादिका ॥६॥

அவ—நினைவினால் எல்லா வேலையும் செய்யப்படுகிறது என்பதற்கு உதாரணம் சொல்லுகிறார்—

ஒருவிதமான 1 பிடிப்பில்லாத இடத்தில், அதாவது ஆகாசத்தில், ஒருபெரியகாற்று இருந்துகொண்டு எங்கும் போகிறதே. அதை யார் தூக்குகிறார்கள். ஒருவனும் தூக்காமல் ஒருபிடிப்புமில்லாமல் எப்படி நிற்கும். ஆகையால் அதை நான்தான் தூக்குகிறேன்; என்னால்தான் நிற்கிறது என்று ஒப்புக்கொள்ள வேணும். அதுபோல 2 எல்லா உலகத்தையும் நான்தான் தூக்குகிறேன். ஆனால் என்னை ஒருவனுக்கும் தெரியாது. இப்படியே வேதத்தை நன்றாய் அறிந்தவர்கள் சொல்லுகிறார்கள்:— "ஆகாசத்தில் திடீரென்று ஒரு நிமிஷத்தில் ஜலம் நிறைந்த மேகங்கள் வருகின்றன. ஸமுத்திரத்தில் பெரிய பெரிய அலைகள் ஓயாமல் வந்துகொண்டிருந்தாலும், கரைக்கு வந்து திரும்பி விடுகின்றன. சந்திரன் வரவர வளர்ந்து நிறைந்து, பிறகு கொஞ்சம் கொஞ்சமாய்க் குறைந்து போகிறது. ஒரு விநாடிக்கு முன் இலைகூட

1. இந்த சுலோகத்தில் "வாயு: ஆகாசஸ்தித:" என்று இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்கு ஆகாசத்திலிருக்கும் காற்றுஎன்று ஏற்பட்டபொருள். இவ்விடத்தில் அப்படிப்பொருளல்ல. பின்னை என்னவென்றால்-ஒருவிதமான பிடிப்புமில்லாத காற்று என்று பொருள். வேறு ஒன்றால் தூக்கப்படாமலும், ஏவப்படாமலும் உம்மாலேயே தூக்கப்படுவதும் ஏவப்படுவதுமான ஒருபொருளைக்காட்டும் என்ற கேள்விக்குப்பதிலாக அப்படிப்பட்ட பொருளைக் காட்டுகிறது இந்த சுலோகம். ஆகையால் காற்றை ஆகாசம் தூக்குகிறது என்று சொல்வது ஒட்டாது.

2. ஒரு பெரிய பக்ஷியின் உடம்பு ஒரு விதமான பிடிப்பில்லாத இடத்தில் இருந்துகொண்டு பறக்கிறது. அதின் உடம்பில் ஜீவாத்மா இல்லாவிட்டால், அது நிற்குமோ? பறக்குமோ? அதுபோல்.

அசங்கவில்லை; திடீரென்று பெருங்காற்று அடிக்கிறது. திடீரென்று மின்னல் உண்டாகிறது. ஒருநாள்கூடத் தவறாமல் காலையில் ஸூரியன் கிளம்புகிறான். இவையெல்லாம் ஸ்ரீமானான நாராயணனுடைய ஆச்சரியமான சக்தியினாலுண்டாகின்றன" என்று. இப்படியே வேதத்திலும் "எல்லா லோகங்களும் பகவானுடைய ஆக்ஞையினால் இருக்கின்றன" என்றும், "ஸூரியன், இந்திரன், அக்கினி, காற்று, யமன் முதலானவர்கள் எந்த வேளையில் எந்தக் குற்றம் வருமோவென்று பகவானுக்கு நடுங்கி, தங்கள் தங்கள் வேலைகளைச் செய்கிறார்கள்" என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. 1 [6]

𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌕𑌲𑍇𑌤𑌰𑌨𑌿𑌰𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 । 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑌾𑌵𑌪𑍍𑌯𑌾𑌹—

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌮𑍍 ।
𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । ॥௭॥

𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌜𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌂-𑌮𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂-𑌤𑌮𑌶𑍍𑌶𑌬𑍍𑌦𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌾𑌂-𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌾𑌨𑌰𑍍𑌹𑌾𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇-𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑌾𑌵𑌸𑌾𑌨𑌸𑌮𑌯𑍇 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌯𑌥𑌾𑌹 𑌮𑌨𑍁𑌃 "𑌆𑌸𑍀𑌦𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌮𑍋𑌭𑍂𑌤𑌮𑍍, 𑌸𑍋𑌽𑌭𑌿𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿"𑌤𑌿। 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 "𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰"𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾 । "𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑍇 𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇 - 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌿 𑌲𑍀𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌮 𑌆𑌸𑍀𑌤𑍍𑌤𑌮𑌸𑌾 𑌗𑍂𑌢𑌮𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍇𑌤𑌮𑌿"𑌤𑌿 𑌚॥ ॥௭॥

---

1. 7-வது அத்தியாயம் 7-வது சுலோகத்தில் பகவான் எங்கும் நிறைந்து, எல்லாவற்றையும் தாங்குகிறானென்று சொல்லப்பட்டது. அதையே இங்கே சொல்லி, இரண்டு ஸங்கதிகளைப் புதிதாகச் சொல்லுகிறார். அவையாவன—(1) பகவான் எல்லாவற்றையும் எண்ணத்தினால் தான் தாங்குகிறான். (2) அவனை ஒருவனுக்கும் தெரியாது—என்று. இந்த இரண்டாவது ஸங்கதி நூலில் கோத்த மணி உதாரணத்தாலும் ஏற்படும். ஆனால் அதை இங்கே வெளிப்படையாகச் சொல்லுகிறது.

அவ—தன்னைத்தவிர வேறொன்றை எதிர்பார்க்கவேண்டா மல் இருக்கிற பகவானுடைய நினைவினால் எல்லாம் இருக்கிறதெ ன்றும், அந்தந்த வேலையைச்செய்கிறதென்றும் சொல்லப்பட்டது. அப்படியே அவருடைய நினைவினாலேதான் எல்லாஉலகங்களும் உண்டாகி, அழிகின்றன என்றும் சொல்லுகிறார்—

1 குந்தியின்பிள்ளையே! பிரும்மாவுக்கு நூறுவயதாகி முடி கிற்காலத்தில் அசைகிறது, அசையாதது என்று இருவகைப்பட்ட இப்போதிருக்கும் எல்லாவஸ்துக்களும், இப்போதிருக்கும் உருவங் களையும் பெயர்களையும் விட்டு, என் எண்ணத்தால் என்னுடைய உடம்பாயும்—தமஸ் என்று சொல்லப்பட்டதுமான பிரகிருதி என்கிற வஸ்துவாக ஆய்விடுகிறது. மறுபடியும் பிரும்மாவை உண்டுபண்ணுவதாகிற ஸ்ருஷ்டிகாலம் வரும்போது, அந்தப்பிரகி ருதியிலிருந்தேமுன்னிருந்ததுபோலவே வெவ்வேறு உருவங்களை யும் பெயர்களையும் உள்ளவஸ்துக்களை உண்டுபண்ணுகிறேன். இந் தஸங்கதி மநுஸ்மிருதியிலும்வேதத்திலும்சொல்லியிருக்கிறது.(7)

ப்ரக்ருதிம் ஸ்வாமவஷ்டப்ய விஸ்ருஜாமி புந: புந: ।
பூதக்ராமமிமம் க்ருத்ஸ்நமவசம் ப்ரக்ருதேர்வசாத் ॥ ॥அ॥

ஸ்வகீயாம் விசித்ரபரிணாமிநீம் ப்ரக்ருதிமவஷ்டப்ய- அஷ்டதா பரிணமய்ய இமம்-சதுர்விதம் தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவராத்மகம் பூதக்ராமம் மதீயாயா மோஹிந்யா: குணமய்யா: ப்ரக்ருதேர்வசாதவசம் புந: புந: காலேகாலே விஸ்ருஜாமி ॥ ॥அ॥

ஆச்சரியங்களான வெவ்வேறு பதார்த்தங்களாக ஆகிற பிரகிருதி என்கிற என்னுடையதான வஸ்துவை 2 எட்டு

---

1. நீ குந்தியின் உடம்பிலிருந்துஉண்டானதை நீ அறியாவிட்டா லும், வேண்டியவர்கள் சொல்லைக்கேட்டு நீ நம்புகிறாய். அப்படியே என் உடம்பிலிருந்து இந்த உலகம் உண்டானதென்று என் சொல்லைக்கே ட்டு நீ நம்பு என்று கருத்து.

2. 7-வது அத்தியாயம் 4-வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி எட் டுவிதம். இதினால் ஸமஷ்டி ஸ்ருஷ்டி செய்வது சொல்லப்பட்டது,

விதமாக முதலில் ஆக்குகிறேன். அவைகளிலிருந்து காணப்படுகிற தேவன்—பக்ஷி—மனிதன்—மரம்—என்று நாலுவிதமான எல்லாப்பிராணிகளையும் வெவ்வேறு உருவம், பெயர், இடம், காலம், அநுபவம், இவைகளுள்ளவைகளாக அப்போதப்போது திரும்பத் திரும்ப உண்டுபண்ணுகிறேன். ஸத்வம் முதலான மூன்று குணங்களோடு கூடியதும், எல்லாரையும் மயக்குகிறதுமான என்னுடைய பிரகிருதிக்கு அவைகள் உட்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளால் அதை மீறமுடியாது. (8)

அவ—ஏவம் தர்ஹி விஷமஸ்ருஷ்ட்யாதீநி கர்மாணி தே வைஷம்யநைர்க்ருண்யாதிநா ஸம்பந்தயந்தீத்யத்ராஹ—

ந ச மாம் தாநி கர்மாணி நிபத்நந்தி தநஞ்ஜய |
உதாஸீநவதாஸீநமஸக்தம் தேஷு கர்மஸு || ௯ ||

ந ச தாநி—விஷமஸ்ருஷ்ட்யாதீநி கர்மாணி மாம் நிபத்நந்தி—மயி வைஷம்யநைர்க்ருண்யாதிகம் நாவஹந்தி| யத: க்ஷேத்ரஜ்ஞாநாம் பூர்வக்ருதாந்யேவ கர்மாணி தேவாதிவிஷமபாவஹேதவ:, அஹம் து தத்ர வைஷம்யே அஸக்த: தத்ராதாஸீநவதாஸீந: | யதாஹ ஸூத்ரகார: "வைஷம்யநைர்க்ருண்யே ந ஸாபேக்ஷத்வாத், ந கர்மாவிபாகாதிதி சேந்நாநாதித்வாத்" இதி || ||௯||

அவ—இந்த உலகமானது பேசத்தெரிந்ததும், பேசத்தெரியாததும், ஏழையும், பணக்காரனும், வியாதியும், உடம்பு ஸௌக்கியமும், அழகும், கண்ணுக்குப்பிடிக்காமையும்— இவையுள்ளதாயும் என்று இப்படிப்பலவிதமாயிருக்கிறது. இவைகளைப் பகவான் உண்டுபண்ணுகிறான் என்றால், அவனுக்குச்சிலரிடத்தில் ஸ்நேஹமும், சிலரிடத்தில் த்வேஷமும், சிலரிடத்தில் தயையில்லாமையும் ஆகியகெடுதல்கள் இருப்பதாகஏற்படுமே என்றால், சொல்லுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்னபடி உலகத்தைப் பலமாதிரியாக நான் உண்டுபண்ணுவதால், என்னிடத்தில் இரக்கமில்லாமை, பக்ஷபாதம் பண்ணுகை என்கிற குற்றங்கள் வாராது. ஏனென்றால். ஜீவன்கள்

நெடுநாளாய் ஒன்றின்பின் ஒன்றாக வரிசையாகச் செய்துவந்த கர்மங்களே அந்த தாரதம்மியங்களுக்குக் காரணம். நானாகச்செய்யவில்லை. ஒருவனை இளப்பமாகவோ, உயர்ந்தவனாகவோ பண்ணவேண்டு மென்று எனக்கு ஆசை யில்லை. 1 யார் எப்படியிருந்தால்எனக்கென்ன? என்றுஇருப்பவன்போல் இருக்கிறேன். வேதத்திற்கு அர்த்தமான பிரும்மஸூத்ரங்களிலும் இந்த ஸங்கதி சொல்லியிருக்கிறது. (9)

மயாத்யக்ஷேண ப்ரக்ருதி꞉ ஸூயதே ஸசராசரம் ।
ஹேதுநாநேந கௌந்தேய ஜகத்விபரிவர்ததே ॥ ॥௧0॥

தஸ்மாத் க்ஷேத்ரஜ்ஞகர்மாநுகுணம் மதீயா ப்ரக்ருதி꞉ ஸத்யஸங்கல்பேந மயா அத்யக்ஷேணாவேக்ஷிதா ஸசராசரம் ஜகத் ஸூயதே । அநேந க்ஷேத்ரஜ்ஞகர்மாநுகுணமதீக்ஷணேந ஹேதுநா ஜகத் விபரிவர்ததே இதி மத்ஸ்வாம்யம் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் நைர்க்ருண்யாதிதோஷரஹிதத்வமித்யேவமாதிகம் மம வஸுதேவஸூநோரைச்வர்யம் யோகம் பச்ய। யதாஹ ச்ருதி꞉ "அஸ்மாந்மாயீ ஸ்ருஜதே விச்வமேதத் தஸ்மிம்ச்சாந்யோ மாயயா ஸந்நிருத்த꞉, மாயாம் து ப்ரக்ருதிம் வித்யாந்மாயிநம் து மஹேச்வரம்"இதி ॥ ॥௧0॥

அவ—உண்டாகும் வஸ்துக்களின் தாரதம்மியங்கள் கர்மத்தால் ஏற்படுகிறதென்றால், எப்போதும் மாறுகிற தன்மையுள்ள பிரகிருதி தானாகவே கர்மத்தினாலே அந்தந்த வஸ்துக்களாக ஆகட்டுமே; அதில்உம்முடையவேலை எதற்கு? என்றால்,சொல்லுகிறார்—

நினைத்தபடி நடத்துகிற யஜமானனான என்னால் ஜீவன்களுடைய கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி—என்னுடைய உடம்பான-பிர

---

1. ஒருவன் ஒருவேலையைச் செய்யும்போது மற்றொருவன் அதைக் கவனிக்காமல் இருந்தால், அவன் அந்த வேலையைச் செய்ததாகவும் செய்வித்ததாகவும்எப்படிஏற்படாதோ, அப்படியே பகவான் உலகத்தை உண்டுபண்ணுகிறபோது, அதின் தாரதம்மியத்தை உண்டுபண்ணவேண்டுமென்று அவனுக்கு எண்ணமில்லாமையால், அவன் உதாஸீனன். அதாவது—அவன் செய்தவனுமல்ல, செய்வித்தவனுமல்ல.

கிருதியானது இன்னின்ன வஸ்துக்களை யுண்டுபண்ணட்டுமெ ன்று நினைக்கப்பட்ட எல்லா உலகத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது. உலகத்தில் ஒருவேலைக்காரன் நல்லது பண்ணினாலும், கெட்டது பண்ணினாலும், அதைப்பார்த்து யஜமானன் தானே பலனைக் கொடுக்கிறான். அதுபோல உலகத்திலிருக்கும் தாரதம்மியங்கள் கர்மங்களினால் உண்டானதாயிருந்தாலும், அவைகளை அறிவுள்ள ஒருவன்தானே உண்டுபண்ணவேணும். ஆதலால் நான்தான் அவைகளை உண்டுபண்ணினேன். அறிவில்லாத கர்மமே யுண்டுபண்ணுமா? இப்படி என் நினைவினால் இந்த உலகமானது திரும்பித் திரும்பி வருகிறது. ஆதலால் நான்உலகத்திற்கு யஜமானன், நினைத்தபடி நடத்துகிறவன். பக்ஷபாதம் முதலான குற்றமில்லாதவன். இவைமுதலான என்னுடைய ஈசுவரத் தன்மையைப்பார்[1]. 7-வது சுலோகத்தில் நான்தான் உலகத்தை உண்டுபண்ணுகிறேன் என்று சொன்னதை இங்கே முடிக்கிறார். (10)

𑌅𑌵𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌮𑍂𑌢𑌾 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍀𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌪𑌰𑌂 𑌭𑌾𑌵𑌮𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌮 𑌭𑍂𑌤𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 ॥ ॥௧௧॥

𑌏𑌵𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌂 𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌜𑌗𑌦𑍇𑌕𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑌿𑌕𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌯 𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍀𑌂 𑌤𑌨𑍁𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌕𑍃𑌤𑍈𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌮𑌭𑌿𑌰𑍍𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃 𑌅𑌵𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿-𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌸𑌮𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌭𑍂𑌤𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌮𑌾𑌪𑌾𑌰𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑍌𑌦𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍌𑌶𑍀

---

1. 7-வது அத்தியாயத்தில் 6-வது சுலோகத்தில் உலகமானது பகவானிடமிருந்து உண்டாகி, அவனிடத்திலேயே பிரளயகாலத்தில் வந்துஅடங்குகிறது என்று சொல்லப்பட்டது. அதையேஇந்த இடத்தில் 7-வது சுலோகம் முதல் நான்கு சுலோகங்களால் சொல்லுகிறார். இங்கே அதிகமாய் சொல்லுகிறவைகளாவன.—உலகம் பகவானுடைய உடம்பான பிரகிருதியிலிருந்து உண்டாகிறது. முதலில் ஆகாசம் முதலான ஸமஷ்டிகள் உண்டாகின்றன. அவைகளிலிருந்து வியஷ்டியான வெவ்வேறு வஸ்துக்கள் உண்டாகின்றன. உண்டாகும் தாரதம்மியங்களுக்குப் பகவான் காரணமன்று. ஜீவன்களுடைய கர்மங்கள்தான் காரணம். அப்படியிருந்த போதிலும், பகவானுடைய ஸங்கல்பமில்லாவிட்டால் உலகம் உண்டாகாது—என்று.

ஸ்வாஶ்ரிதவாத்ஸல்யேந மநுஷ்யத்வஸமாஶ்ரயணலக்ஷணமிமம் பரம் பாவமஜாநந்தோ மநுஷ்யத்வஸமாஶ்ரயணமாத்ரேண மாமிதரஸஜாதீயம் மத்வா திரஸ்குர்வந்தீத்யர்த: ‖ ‖௧௧‖

அவ—ஞானிகளுடைய பெருமையைச் சொல்லுவதற்காக, பகவானை உள்ளபடி அறியாதவர்களுடைய ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறார்—

இப்படி எல்லா உலகங்களுக்கும் நான் பெரிய ராஜவாயும், எல்லாம் தெரிந்தவனுயும், நினைத்தபடி நடத்துகிறவனுயும், எல்லா உலகங்களையும் ஒருவனுய் உண்டுபண்ணுகிறவனுயும், அளவில்லா ததயையினுலே எல்லாரும் என்னிடம் வருவதற்காக 1 மனித உருவத்தை உடையவனுயு மிருக்கிற என்னை மூடர்கள் தாங்கள் பண்ணின பாபங்களினுலே உலகத்திலிருக்கும் மனிதர்களுக்குள் நானும் ஒருவன் என்று நினைத்து, என்னுடைய உயர்ந்த தன்மையை அறியாமல், மனிதஉருவத்தை மாத்திரம்பார்த்து, 2 அலக்ஷியம் பண்ணுகிறுர்கள். என்னுடைய உயர்ந்த தன்மையாவது—கேட்டதைக் கொடுப்பது, தாழ்ந்தவர்களுடனும் இடைவிடாமல் பழகுவது, குற்றங்களைப்பார்க்காமல் ஜனங்களிடத்தில் ஆசையுள்ளவனுயிருப்பது. என் ஸொத்தான எல்லாமனிதர்களும் என்னிடம் வருவதற்காக மனித உருவத்துடன் லோகத்தில் வந்திருப்பதும். கீழ்ச்சொன்ன குணங்கள்என்னை இப்படிவரும்படி செய்தது. (11)

மோகாஶா மோககர்மாணோ மோகஜ்ஞாநா விசேதஸ: ।
ராக்ஷஸீமாஸுரீம் சைவ ப்ரக்ருதிம் மோஹிநீம் ஶ்ரிதா: ‖

---

1. பகவானுடைய திருமேனி மனித உருவம் போலிருந்த போதிலும், அதுவேறுஜாதியானவஸ்துவி (சுத்தஸத்வத்தி) லிருந்துஉண்டானது. ஒருகுடம்மண்ணுல்செய்யப்பட்டது. ஒன்று தங்கத்தால்செய்யப்பட்டது. இவையிரண்டுக்கும்உருவமும் பெயரும் ஒரேமாதிரியாயிருந்தாலும், அவைகள் வெவ்வேறு ஜாதியான வஸ்துக்களால் செய்யப்பட்டன. அதுபோல.

2. பகவானுடைய உருவம் மனித உருவம் போலிருக்கிறது. அதினுல் அவனிடம் காணப்படுகிற-மற்றவர்களைக் காட்டிலும் உயர்த்திக்கு அடையாளங்கள் மனதில் படாமல், அவனை மற்றவர்களைப் போல் எண்ணுவது. இது தான் அலக்ஷியம் பண்ணுவது.

யே ச மநுஷ்யத்வே [illegible] ராக்ஷஸீமாஸுரீம் ச மோஹிநீம் ப்ரக்ருதிமாஸ்ரிதா: மோகாஸா: - மோகவாஞ்சிதா: நிஷ்பலவாஞ்சிதா:, மோக கர்மாண: - மோகாரம்பா:, மோகஜ்ஞாநா: - ஸர்வேஷு [illegible] விபரீதஜ்ஞாநதயா நிஷ்பலஜ்ஞாநா:, விசேதஸ: - ததா ஸர்வத்ர [illegible] ஜ்ஞாநா: [illegible] ॥ ௧௨ ॥

நான் மனிதஉருவமாக இருக்கச்செய்தேயும், என்னிடத்தில் காணப்படும் அளவில்லாத தயை முதலான பெருமையை அறியவொட்டாமல்செய்கிற ரஜோகுணமும், தமோகுணமும் மேலிட்டிருக்கிறஸ்வபாவத்தைச்சிலர்அடைந்திருக்கிறார்கள். அவர்களுக்கு ஆசைப்படும் பலன்கள் கிடைக்கிறதில்லை. அவர்கள் ஆரம்பித்த வேலைகள் நடக்கிறதில்லை. என்னுடையதான எல்லா உலகங்களையும் பற்றி உள்ளபடி அறியாமல் 1 தப்பாக நினைக்கிறபடியால், அவர்களுக்கு அறிவு இருந்தும் பிரயோஜநமில்லை. அப்படியே எல்லா விஷயத்திலும் உண்மையை யறியாதவர்கள். எல்லா லோகங்களுக்கும் ராஜாவான என்னை மற்றவர்களைப்போல நினைத்து, என்விஷயத்தில் என்னவேலைகளைச் செய்ய நினைக்கிறார்களோ, பொதுவாய் எந்த பலனைக் குறித்து வேலையை ஆரம்பிக்கிறார்களோ, 2 அவைகள் எல்லாம் வீணாய்ப்போகின்றன. (12)

---

1. தப்பாக நினைப்பதாவது—பகவானுக்கு உட்பட்டதை அவனுக்குஉட்படாததென்றும்,பகவானுடைய ஸொத்தைத் தன்னதென்றும், ஸ்வயம்பிரகாசமாயும் அழிவில்லாததுமான ஜீவஸ்வரூபத்தைத் தானாய்த்தோன்றாத அழிவுள்ளஉடம்பாகஎண்ணுவதும், நிலையில்லாத பலனை நிலையுள்ளதாக எண்ணுவதும்.

2. பகவான் ராமாவதாரம்பண்ணினபோது, ராவணன் பகவானைக் கொல்லவேணுமென்று நினைத்தான். அவன் நினைவெல்லாம் தப்பாயிருந்தபடியால், அவனுடைய ஒரு வேலையும் அவன் நினைத்தபடி நடக்க

மஹாத்மாநஸ்து மாம் பார்த தைவீம் ப்ரக்ருதிமாஶ்ரிதா: ।
பஜந்த்யநந்யமநஸோ ஜ்ஞாத்வா பூதாதிமவ்யயம் ॥ ௧௩ ॥

[illegible] ॥ ௧௩ ॥

அவ— இப்படி உம்மைஅவமானம் செய்கிறமூடர்கள் நிறைந்த உலகத்தில் நீர் என் அவதாரம் பண்ணினீர்; ஒரு பிரயோஜநமும் இல்லையேஎன்று கேட்டால், என்னையுள்ளபடி அறிந்த சில பெரியோர்கள் இருக்கிறார்கள்; அவர்களுக்காக நான் அவதாரம் செய்திருப்பதாலே, அதற்குப் பிரயோஜநமுண்டென்றுகாட்டி, அவர்களின் நடவடிக்கையைச் சொல்லி, பக்தியைச் சொல்லுகிறார்—

அனேக ஜந்மங்களிலே பண்ணின கணக்கில்லாத புண்ணியங்களால் என்னைத் தைவம் என்று அறிந்து, என்னைப் பிரபத்தி பண்ணி (கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டு), எல்லா பாபங்களும் நீங்கி, ஸத்வகுணம் மேலிட்ட சில பெரியோர்களுமிருக்கிறார்கள். அவர்கள் எல்லா உலகத்தை உண்டு பண்ணினவனும், ஒருவித 1 கெடுதியில்லாதவனும், மனதாலே நினைக்கவும், வாயால் சொல்லவும் முடியாத குணங்களையும், வேலைகளையும் உடையவனும் ஆயிருந்தும், அளவில்லாத தயையினால் ஸாதுக்களைக்கா

வில்லை. உண்மையான அறிவில்லாமையாலே தப்பான எண்ணமுண்டாகிறது, அதினால் ஆரம்பித்த வேலை நடக்கிறதில்லை. நடந்தாலும், ஆசைப்பட்ட பலன் கிடைக்கிறதில்லை.

1. அவதாரத்திற்குக்காரணம் தயை. கர்மமன்று. ஆசையால் ஞானத்தின் குறைவு முதலான கெடுதல்களில்லை.

ப்பாற்றுவதற்காக நான் மனிதனாகப் பிறந்திருக்கிறேனென்று அறிந்து, என்னிடத்தில் இருக்கும் அளவில்லாத பிரீதியினாலே என்னை ஒரு விநாடி நினையாவிட்டால், கண் முதலான இந்திரியங்களும், மனதும், ஆத்மாவும் தாங்கமுடியாமல், என்னை நினைப்பதையே பிரயோஜநமாக எண்ணித் தியானம் செய்கிறார்கள் (13)

ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தஶ்ச த்ருடவ்ரதா: |
நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் பக்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே ||கச||

அத்யர்த்தமத்ப்ரியத்வேந மத்கீர்த்தநயதநநமஸ்காரைர்விநா க்ஷணாணுமாத்ரேऽப்யாத்மதாரணமலபமாநா: | மத்குணவிஶேஷவாசீநி மம நாமாநி ஸ்ம்ருத்வா புலகாஞ்சிதஸர்வாங்கா: ஹர்ஷகத்கதகண்டா: நாராயண-க்ருஷ்ண-வாஸுதேவேத்யேவமாதீநி ஸததம் கீர்த்தயந்த:, ததைவ யதந்த:-மத்கர்மஸு அர்ச்சநாதிகேஷு தது(ப)யோகிஷு ச பவநநந்தநவநகரணாதிகேஷு ச த்ருடஸங்கல்பா யதமாநா:, பக்திபாரா, [illegible] [illegible] நமஸ்யந்த:, ஸததம் மாம் நித்யயுக்தா:-நித்யயோகம் காங்க்ஷமாணா: [illegible] வ்யவஸாயா உபாஸதே || ||கச||

[1]என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியிருப்பதனாலே, என் பெயர்களைச் சொல்லுவது, என் வேலைகளைச் செய்யப்பிரயத்தினப்படுவது, என்னை வணங்குவது—இவைகள் இல்லாவிட்டால் ஒரு விநாடியில் எத்தனையோ ஒரு பாகங்கூட ஆத்மா தாங்காமல், என்னுடைய உயர்ந்தகுணங்களைச் சொல்லுகிற பெயர்களை நினைத்து, உடம்பெல்லாம் மயிர்க்கூச்சலடைந்து, ஸந்தோஷத்தினால் தொண்டை தழுதழுத்து, நாராயணா! கிருஷ்ணா! வாஸுதேவ! இவை முதலான

1. கீழ் ச்லோகத்தில் தியானம் செய்கிறார்கள் என்று தியானத்தைச் சொன்னார். அதுவே அளவில்லாத பிரீதியுடனே செய்யப்படுகிறதென்றும். அதுவே பக்தனுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லவும், அவனுடைய வேலைகளைச் செய்யவும், அவனை வணங்கவும் தூண்டுகிறது என்று இந்த ச்லோகம் சொல்லுகிறது.

என்பெயர்களை [1] எப்பொழுதும் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியே என்னைப் பூஜிப்பது, அதற்கு உதவியான—கோவில் கட்டுவது, புஷ்பத் தோட்டம் போடுவது—முதலான வேலைகளில் மிகவும் உறுதியோடு பிரயத்நம் பண்ணுகிறார்கள். மிகுந்த பக்தியாலே மனதோடும், கட்டாயம் ஸேவிக்கவேணுமென்கிற எண்ணத்தோடும், தாங்கள் பகவானைச் சேர்ந்தவர்கள் என்கிற நினைவோடும், இரண்டு கால்களையும், இரண்டு கைகளையும் நீட்டி, தலையையும் பூமியில் வைத்து, இப்படி எட்டு அங்கங்களோடு புழுதி, சேறு, கல், பூமியிலிருப்பதைக் கவனிக்காமல், ஒருகன முள்ள கம்பைப் பூமியில் போட்டால் போல், முழு உடம்பையும் தரையில் போட்டு நமஸ்காரம் செய்கிறார்கள். இப்படி என்னுடன் எப்போதுமிருக்க வேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, ஆத்மா இருக்கிற வரையில் எனக்கு வேலை செய்ய வேண்டுமென்று உறுதியோடு என்னை எப்போதும் தியானம் செய்கிறார்கள். (14)

ஜ்ஞாநயஜ்ஞேந சாப்யந்யே யஜந்தோ மாமுபாஸதே।
ஏகத்வேந ப்ருதக்த்வேந பஹுதா விஶ்வதோமுகம் ॥௧௫॥

அந்யேऽபி மஹாத்மாந: பூர்வோக்தை: கீர்த்தநாதிபி:,
ஜ்ஞாநாக்யேந யஜ்ஞேந ச யஜந்தோ மாமுபாஸதே। கதம்;
பஹுதா ப்ருதக்த்வேந - ஜகதாகாரேண விஶ்வதோமுகம்-
விஶ்வப்ரகாரமவஸ்திதம், மாமேகத்வேநோபாஸதே। ஏதது-
க்தம் பவதி-- பகவாந் வாஸுதேவ ஏவ நாமரூபவிபாகாந-
ர்ஹாதிஸூக்ஷ்மசிதசித்வஸ்துஶரீரஸ்ஸந் ஸத்யஸங்கல்ப: விவி-
தவிபக்தநாமரூபஸ்தூலசிதசித்வஸ்துஶரீரஸ்ஸ்யாமிதி ஸங்க-
ல்ப்ய, ஸ ஏக ஏவ தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவராதிவிசித்ர-
ஜகச்சரீரதயா திஷ்டதீத்யநுஸந்தாநேந மாமுபாஸத
இதி ॥ ॥ ௧௫ ॥

---

1. எப்பொழுதும்—தனியாய் இருக்கும்போதும், ஜனங்கள் கிட்ட இருக்கும் பொழுதும். இதனால் பகவானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுவதற்கு வெட்கப்படவில்லை என்றும், ஒருவனுக்காகச் சொல்லவில்லையென்றும் காட்டப்படுகிறது.

1 வேறு சில பெரியோர்கள் கீழ் சுலோகத்தில் சொன்னபடியும், 2 நினைவு ரூபமான யக்ஞத்தினாலும் என்னை ஸந்தோஷப்படுத்திக் கொண்டு, தியானம் செய்கிறார்கள். எப்படி யென்றால், எல்லா உலக உருவமாகப் பல விதமாயிருக்கிற என்னை ஒரேவிதமாகத் தியானம் பண்ணுகிறார்கள். அதாவது—பிரளய காலத்தில் பகவானான வாஸுதேவன் தான், 3 தனித்து இருப்பதாகச் சொல்லமுடியாத பிரகிருதி-ஜீவன்கள் ஆகிய இரண்டு உருவமுள்ளவனாயிருந்தான். அப்போது அவைகளுக்கு வெவ்வேறான உருவம்களும் பெயர்களும் இல்லை. அவைகள் மிகவும் ஸூக்ஷ்மமாய் (சின்னதாய்) இருந்தன. பிறகு, பலவிதமான உருவங்களும் பெயர்களுமுடைய உலக உருவமாக ஆகவேணுமென்று நினைத்து, நினைத்தபடி நடத்துகிறவனாகையாலே, அவன் ஒருவனே தேவன்-பக்ஷி-மனிதன்-மரம்-என்று சொல்லப்படுகிற ஆச்சரியமான உலகவடிவாக இருக்கிறான்—என்று நினைத்து, அவர்கள் தியானம் செய்கிறார்கள். (15)

𑌅𑌵𑌤𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾- 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌣𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹—

𑌅𑌹𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌤𑍁𑌰𑌹𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌧𑌾𑌽𑌹𑌮𑌹𑌮𑍌𑌷𑌧𑌮𑍍 ।
𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌽𑌹𑌮𑌹𑌮𑍇𑌵𑌾𑌜𑍍𑌯𑌮𑌹𑌮𑌗𑍍𑌨𑌿𑌰𑌹𑌂 𑌹𑍁𑌤𑌮𑍍॥ ॥௧௬॥

---

1. இந்த சுலோகத்தில் சொல்லுகிறவர்கள் பகவானைப் பூர்ணமாகத் தியானம் பண்ணுகிறவர்கள். அதாவது—எல்லா உலக உருவமாக இருக்கிறானென்று தியானம்செய்கிறார்கள்.

2. 13-வது சுலோகத்தில் பகவானை நினைப்பதையே பிரயோஜனம் என்றும், 14-வது சுலோகத்தில், பகவானுடைய திருநாமங்களைச் சொல்லுவது முதலான பக்திக்குக்கிட்டினவைகளோடு தியானத்தைச் செய்யவேண்டுமென்றும்சொல்லி, இந்தசுலோகத்தில்தியானம் பண்ணப்பட்ட பகவானைத்தியானம்பண்ணவேண்டியவிதம்சொல்லப்படுகிறது.

3. பிரகிருதியும், ஜீவன்களும் அழிவில்லாதவைகள். பிரளயகாலத்தில் அவைகள் பகவானிடம் சேர்ந்திருக்கின்றன. ஆனால், சேர்ந்திருக்கின்றன என்று சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு அறியவேணுமேயொழிய, பாலில் சேர்ந்த ஜலத்தைப் போலத் தனித்துக் காணமுடியாது.

அஹம் க்ரது: - அஹம் ஜ்யோதிஷ்டோமாதிக: க்ரது: । அஹம் மஹாயஜ்ஞ: । அஹமேவ பித்ருகணபோஷிணீ ஸ்வதா । ஔஷதம் ஹவிஶ்சாஹமேவ । அஹமேவ மந்த்ர: । அஹமேவாஜ்யம் । ப்ரதர்ஶநார்த்தமிதம் - ஸோமாதிகம் ச ஹவிரஹமேவேத்யர்த்த: । அஹமாஹவநீயாதிகோऽக்நி: । ஹோமஶ்சாஹமேவ ॥ ௧௬ ॥

அ.—நானே எல்லா உலக வடிவாகவும் இருக்கிறேன் என்று சொல்லுகிறார்—

ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான யாகங்களும் நான்தான். ஐந்து மஹாயக்ஞங்களும் நான்தான். பித்ருதேவதைகளை வளர்க்கிற ஸ்வதை என்பதும் நான்தான். பயிர் முதலானவைகளிலிருந்து உண்டாகிற மாவு-சோறுமுதலான ஹவிஸ்ஸும் நான்தான். ஹவிஸ்ஸைக் கொடுக்கும் காலத்தில் சொல்லுகிற மந்திரம் என்கிற சொற்களும் நான்தான். நெய்யும் நான்தான். ஸோமம் முதலான ஹவிஸ்ஸும் நான்தான். இந்த ஹவிஸ்ஸை வாங்கிக்கொள்ளுகிற ஆஹவநீயம் என்கிற நெருப்பும் நான்தான். நெருப்பில் ஹவிஸ்ஸைப் போடுவதென்கிற ஹோமமும் நான்தான். [16]

பிதாऽஹமஸ்ய ஜகதோ மாதா தாதா பிதாமஹ: ।
வேத்யம் பவித்ரமோங்கார ருக்ஸாம யஜுரேவ ச ॥ ௧௭ ॥

அஸ்ய ஸ்தாவரஜங்கமாத்மகஸ்ய ஜகத: தத்ர தத்ர பித்ருத்வேந மாத்ருத்வேந தாத்ருத்வேந பிதாமஹத்வேந ச வர்த்தமாநோऽஹமேவ । அத்ர தாத்ருஶப்தோ மாதாபித்ருவ்யதிரிக்தே உத்பத்திப்ரயோஜகே சேதநவிஶேஷே வர்த்ததே । யத்கிஞ்சித் வேதவேத்யம் பவித்ரம் பாவநம் ததஹமேவ । வேதகஶ்ச ப்ரணவ: ஓங்காரோऽஹமேவ । ருக்ஸாமயஜூரூபோ வேதஶ்சாஹமேவ ॥ ௧௭ ॥

அசைகிறது—அசையாதது என்று இருவகையான இந்த உலகத்தில் 1 தகப்பன், தாய், இவர்களைத் தவிர ஒருவன் உண்டாவத

1. தகப்பன், தாய் முதலானவர்களுக்குள்ளே அந்தர்யாமீ (உள்ளேயிருந்து ஏவுகிறவன்) ஆய் இருந்து பகவான்தான் எல்லாமேயல்

ற்கு உதவியானவன்; பாட்டன் எல்லாரும் நான்தான். ஜீவன்களுடைய தோஷத்தைப் போக்குவதாக வேதத்தாலே அறியப்படுகிறதும் நான்தான். வேதத்துக்கு ஆதாரமான பிரணவமும் நான்தான். ருக்-ஸாமம்-யஜுஸ்-என்கிற வேதத்தின் பிரிவுகளும் நான்தான்.

𑌗𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌃 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌤𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌬𑍀𑌜𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ॥ ॥௧௮॥

𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌗𑌤𑌿𑌃- 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 । 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾-𑌧𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑌾, 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌃-𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑌾, 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑍀-𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾, 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸𑌃-𑌵𑌾𑌸𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂- 𑌵𑍇𑌶𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿, 𑌶𑌰𑌣𑌂- 𑌇𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌕𑌤𑌯𑌾𑌽𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌵𑌾𑌰𑌣𑌤𑌯𑌾 𑌚 𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌣𑍀𑌯𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌶𑍍𑌶𑌰𑌣𑌂, 𑌸 𑌏𑌵𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵 । 𑌸𑍁𑌹𑍃𑌤𑍍- 𑌹𑌿𑌤𑍈𑌷𑍀 । 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌸𑍍𑌯𑌚𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌕𑍁𑌤𑍍𑌰𑌚𑌿𑌦𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑌯𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌦𑌹𑌮𑍇𑌵 । 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌂-𑌨𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌧𑌾𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌪𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌬𑍀𑌜𑌂-𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌵𑍍𑌯𑌯𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌤𑌦𑌹𑌮𑍇𑌵 ॥ ॥௧௮॥

அவரவர்களுக்கு ஒவ்வொரு காலத்தில் அடையவேண்டிய இடமும் நான்தான். எல்லா வஸ்துக்களைத் தாங்குகிறவனும், எல்லாவற்றையும் அடக்கி ஆளுகிறவனும், எல்லா ஸங்கதிகளையும் நேராகப் பார்க்கிறவனும், வீடு முதலான இருப்பிடமும், வேண்டியவைகளை ஸம்பாதித்துக் கொடுப்பதற்காகவும், [illegible]வுகளைப் போக்குவதற்காகவும் ஜனங்களால் அடையப்படுகிற ஜீவனும் நான்தான். உலகத்துக்கு க்ஷேமத்தை நினைக்கிறவனும் நான்தான். உலகம் உண்டாகுமிடமும், அடங்குகிற இடமும் நான்தான். உண்டாகிற வஸ்துக்களும், அழியும் வஸ்துக்களும் நான்தான். எல்லா வஸ்துக்களையும் அழிவில்லாமலிருந்து உண்டுபண்ணுகிறதும் நான்தான். (18)

𑌤𑌪𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑌹𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌷𑌂 𑌨𑌿𑌗𑍃𑌹𑍍𑌣𑌾𑌮𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑌿 𑌚 ।
𑌅𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌦𑌸𑌚𑍍𑌚𑌾𑌹𑌮𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 ॥ ॥௧௯॥

...யும் செய்கிறேன். அதாவது—தகப்பனுயிருந்து உண்டுபண்ணுகிறேன், சோறாகவும், தண்ணீராகவுமிருந்து அவர்களை வளர்க்கிறேன்.

[illegible] ||௧௯||

அவ—கீழ் மூன்று சுலோகங்களாலே உலகத்தில் உயர்ந்ததாகச் சொல்லப்படுகிற யாகம் முதலான வஸ்துக்கள் பகவானுடைய அதீநம் என்று சொல்லப்பட்டது. இந்தசுலோகத்தில் அவைகளுடைய வேலைகளும் பகவானுடைய அதீந மென்று சொல்லப்படுகிறது—

நெருப்பு, ஸூரியன் முதலான வடிவாயிருந்து நானே எல்லா உலகங்களையும் தபிக்கும்படி செய்கிறேன். கோடை முதலான காலத்தில் அடியோடு மழையில்லாமல் செய்வதும் நான்தான். மழைகாலத்தில் மழைபெய்கிறதும் நான்தான். பிராணிகளுக்குப் பிழைப்பை யுண்டுபண்ணுவதும், சாவை யுண்டுபண்ணுவதும் இந்த இரண்டும் நான்தான். ஒவ்வொன்றாகச் சொல்லுவானேன். இப்போதிருக்கிற எல்லா வஸ்துக்களும் நான்தான். சென்றகாலத்தில் போனவைகளும், வருங்காலத்தில் வரப்போகிறவைகளும் நான்தான். அறிவுள்ளது அறிவில்லாதது என்று இருவகைப்பட்டவைகள் எல்லாம் எப்போதும் என் உடம்பாகையாலே, எல்லாம் எனக்குப் பிரகாரங்களாயிருக்கின்றன. இந்தமாதிரி நான்ஒருவனே பல வடிவாக இருப்பதால், எல்லாமாக இருப்பவன் நான் ஒருவன் என்று நினைத்துத் தியானம் செய்கிறார்கள். (19)

அவ—[illegible] —

𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌾𑌂 𑌸𑍋𑌮𑌪𑌾𑌃 𑌪𑍂𑌤𑌪𑌾𑌪𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍈𑌰𑌿𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾
𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑌾𑌸𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰
𑌲𑍋𑌕𑌮𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍 ॥ ॥௨௦॥

𑌤𑍇 𑌤𑌂 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑍇 𑌪𑍁
𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌏𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰
𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌗𑌤𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌕𑌾𑌮𑌾 𑌲𑌭𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥ ॥௨௧॥

𑌋𑌗𑍍𑌯𑌜𑍁𑌸𑍍𑌸𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌂 । 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌃, 𑌨 𑌤𑍁 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 । 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌹𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌵𑍇𑌦𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾𑌽𑌤𑌿𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌨𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨 𑌚 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑍋𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 । 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑍇𑌦𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌕𑍇𑌵𑌲𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌯𑌾𑌗𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍋𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌿𑌬𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍂𑌤𑌪𑌾𑌪𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌪𑌾𑌪𑌾𑌤𑍍𑌪𑍂𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍈𑌰𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑍈𑌰𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌦𑍈𑌵𑌤𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾𑌽𑌨𑍁𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑍈𑌰𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑍈𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾, 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂-𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌸𑌂𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌸𑍁𑌰𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌵𑌭𑍋𑌗𑌾𑌨𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌤𑍇 𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌾𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌭𑌵𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇 𑌕𑍍𑌷𑍀𑌣𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌮𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌏𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌧𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌮𑌾𑌃 𑌕𑍇𑌵𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍀𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌃 𑌗𑌤𑌾𑌗𑌤𑌂 𑌲𑌭𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌅𑌲𑍍𑌪𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌦𑍀𑌨𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௨௦-௨௧॥

அவ—பகவானை அநுபவிப்பது ஒன்றிலே மாத்திரம் ஸாகத்வத அடைகிற—மிகவும் பெரியவர்களான—ஞானிகளுடைய நடவடிக்கையை இப்படிச் சொல்லி, அவர்கள் மிகவும் உயர்ந்தவர்கள் என்பதைத் தெரிவிப்பதற்காக, இப்பொழுது பலன்களை ஆசைப்படுகிற மூடர்களுடைய நடவடிக்கையைச் சொல்லுகிறார்—

உலகத்தில் அநேகம்பேர்கள் வேதத்தில் முன்பாகத்தில் சொல்லப்படுகிற இந்திரன் முதலான தேவதைகளை மாத்திரம் குறித்துச் செய்கிற ஸோமயாகங்களில், அவர்களுக்கு ஸோமரஸத்தைக் கொடுத்து, அதின் மீதியைத்தாங்கள் சாப்பிட்டு, அதினால் ஸ்வர்க்கம் முதலானவைகளை அடைவதற்கு இடஞ்சலான பாபங்களைப் போக்கி, ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று கேட்கிறார்கள். உண்மையில் அந்த தேவதைகளுக்கு ஆத்மாவாக இருக்கிற நான்தான் அந்த யாகங்களால் ஸந்தோஷமடைந்தேன். ஆனால் நான் ஆத்மா என்றும், நான்தான் ஸந்தோஷமடைந்தேன் என்றும், யாகம் செய்கிறவர்கள் அறிந்துகொள்ளவில்லை. அவர்கள் ஒருவித துக்கம் கலப்பில்லாத ஸுகமுள்ள தேவலோகத்தை அடைந்து, தேவதைகள் அநுபவிக்கிற உயர்ந்த ஸுகங்களை முன்செய்த புண்ணியங்களுக்குப் பலனாக அநுபவிக்கிறார்கள். இப்படி ஸ்வர்க்கலோகத்தில்கிடைக்கும் பெரிதான ஸுகங்களை அநுபவித்து, அந்தஅநுபவத்துக்குக் காரணமான புண்ணியம்செலவழிந்த பிறகு, மறுபடியும் இந்த மனிதலோகத்திற்கே வருகிறார்கள். வேதத்தின் கடைசியான உபநிஷத்துக்களில் சொன்னஸங்கதிகளை அறியாமல், இப்படிமிகவும் இளப்பமான ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களை ஆசைப்பட்டு, வேதத்தில் முன்பாகத்தில் சொன்ன தர்மங்களை மாத்திரம் செய்து, [1] அல்பமாயும் நிலையில்லாததுமான ஸ்வர்க்கம் முதலான ஸுகங்களை அநுபவித்து, திரும்பித் திரும்பி வருகிறார்கள். [20–21]

அவ— ஜ்ஞாநிநஸ்து நிரதிஶயப்ரியமத்வேதநம் க்ருத்வா நிரவதிகாதிஶயாநந்தம் ப்ராப்ய ந புநராவர்த்தந்த இதி தேஷாம் விஶேஷம் தர்ஶயதி—

---

1. தேவலோகத்தில் ஸுகத்தை அநுபவிக்கும்போது, அது அதைக்காட்டிலும் மேலான பிரும்மா முதலானவர்களுடைய ஸுகங்களை நினைக்கும்போது, கொஞ்சமாயிருப்பதாலே, துக்கமாகத் தோன்றும். அது நிலையில்லாதிருப்பதை நினைக்கும்போது, இன்னம் துக்கமாயிருக்கும். அது முடியும்போது மிகவும் துக்கமாயிருக்கும். பிறகு ஏத்தச் சால்போல் போவது வருவது, திரும்பிவந்து கர்ப்பத்தில் இருப்பது, வியாதியினால் கஷ்டப்படுவது, நரகத்தில் கஷ்டத்தைஅநுபவிப்பது இவை முதலான கஷ்டங்களைச் சொல்லக்கூட முடியாது.

𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌯𑍇 𑌜𑌨𑌾𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 ।
𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌂 𑌵𑌹𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌾𑌃- 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌃- 𑌮𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌲𑌾𑌭𑌾𑌤𑍍 𑌮𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌕𑍈𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾 𑌮𑌾𑌂 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌯𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌜𑌨𑌾𑌃 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 - 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌤 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇-𑌅𑌨𑌨𑍍𑌯𑌮𑌨𑌸 𑌉𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 । 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂-𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌭𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂, 𑌅𑌹𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌂, 𑌅𑌪𑍁𑌨𑌰𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌮𑌂 𑌚 𑌵𑌹𑌾𑌮𑌿 ॥ ॥௨௨॥

அவ—கீழ்ச் சொன்ன பெரியோர்களேயென்றால், அளவில்லாத ஸுகமான என்னுடைய தியானத்தைச் செய்து, அளவில்லாத ஆநந்தமான என்னை அடைந்து, மறுபடியும் இந்த ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருகிறதில்லை என்று அவர்களுடைய [1] பெருமையைக் காண்பிக்கிறார்—

பெரியோர்கள் ஒரு விநாடிகூட என்னை நினைக்காத போனால் தாங்காமல், என்னை நினைப்பதையே எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்த பிரயோஜனமாக எண்ணி, எல்லா உயர்ந்த குணங்களோடும், எல்லா ஸொத்துக்களோடும்கூடின என்னை ஒன்றையும் விடாமல் தியானம் செய்கிறார்கள். எப்போதும் என்னுடனே இருக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கொண்டிருக்கிற அவர்களை நான் என்னிடம் [2] அழைத்துக் கொண்டு, அளவில்லாத ஸுகத்தைக் கொடுத்து, அந்த ஸுகத்திற்கு ஒரு குறைவும் வாராதபடி பண்ணுகிறேன். [22]

---

1. அந்தப்பெருமைக்கு இரண்டு காரணம்—1 அவர்கள் செய்யும் உபாயமும் ஸுகமாயிருப்பது. 2 அவர்கள் அடையும் பலனும் அழிவில்லாததும், ஒருவிதக் குற்றமில்லாததும், அளவில்லாததுமான ஆநந்தமாயிருப்பது.

2. ச்லோகத்தில் "யோகக்ஷேமம்" என்ற சொல் இருக்கிறது. யோகம் என்றால் புதிதாய் ஒன்றைக் கொடுப்பது. க்ஷேமம் என்றால், அதைக் குறைவில்லாமல் காப்பாற்றுகிறது. மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்ட

யேऽப்யந்யதேவதாபக்தா யஜந்தே ஶ்ரத்தயாந்விதா: |
தேऽபி மாமேவ கௌந்தேய யஜந்த்யவிதிபூர்வகம் || ||௨௩||

யே த்விந்த்ராதிதேவதாபக்தா: கேவலத்ரயீநிஷ்டா: ஶ்ரத்தயாந்விதா: இந்த்ராதீந் யஜந்தே, தேऽபி பூர்வோக்தேந ந்யாயேந ஸர்வஸ்ய மச்சரீரதயா மதாத்மகத்வேந இந்த்ராதிஶப்தாநாம் ச மத்வாசித்வாந் மாமேவ யஜந்தே | கிந்த்வவிதிபூர்வகம் யஜந்தே—இந்த்ராதீநாம் தேவதாநாம் கர்மஸ்வாராத்யதயா அந்வயம் யதா வேதாந்தவாக்யாநி "சதுர்ஹோதாரோ யத்ர ஸம்பதம் கச்சந்தி தேவை:" இத்யாதீநி விதததி; ந ததாவேத்ய யஜந்தே | வேதாந்தவாக்யஜாதம் ஹி பரமபுருஷஶரீரதயாவஸ்திதாநாமிந்த்ராதீநாமாராத்யத்வம் விதத்தஸ்ய பரமபுருஷஸ்யைவ ஸாக்ஷாதாராத்யத்வம் விததாதி | சதுர்ஹோதார: அக்நிஹோத்ரதர்ஶபூர்ணமாஸாதீநி கர்மாணி, யத்ர பரமாத்மநி ததாவஸ்திதே ஸத்யேவ தச்சரீரபூதேஷு தேவேஷு ஸம்பதம் கச்சந்தி—இந்த்ராதிதேவாநாமாராதநாநி கர்மாணீதி யாவத் ஸம்பதம் கச்சந்தீத்யர்த்த: || ||௨௩||

அவ—எல்லா தேவதைகளும் பகவானுக்கு உடம்புகள் தானே. ஆகையால் 20-வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி யாகம் செய்கிறவர்கள் பகவானைத்தானே ஸந்தோஷப் படுத்துகிறார்கள். இது பகவானுக்குத் தெரியுமே. அவர்களுக்கும் ஏன் பகவான் மோக்ஷத்தைக் கொடுத்து, அதைக் குறைவில்லாமல் காப்பாற்றக் கூடாது? என்றால், பதில் சொல்லுகிறார்—

இந்திரன் முதலான தேவதைகளிடத்தில் பக்தியுள்ளவர்களாய், வேதத்தில் முன் பாகத்தில் சொல்லிய கர்மங்களை மாத்தி

வர்களுக்கு வேறு ஸுகங்களைக் கொடுத்து, அவைகளைக்காப்பாற்றுவது நியாயமில்லை. ஆகையால் இங்கே யோகம் என்கிற சொல்லுக்கு பகவானை அடையும்படி செய்வதும், க்ஷேமம் என்கிற சொல்லுக்கு அதற்குக் குறைவு வராமல் செய்வதும்--என்றுதான் பொருள் கொள்ளவேணும்.

ரம் ச்ரத்தையோடு செய்து, அவர்களை மாத்திரம் எவர்கள் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்களோ, அவர்களும் என்னைத்தான் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்கள். ஏனென்றால், அந்த இந்திரன் முதலான தேவதைகள் என்னுடைய உடம்புகள். நான் அவர்களுக்கு ஆத்மா. அவர்களைச் சொல்லும் சொற்களுக்கும் நானே பொருள். ஆனால் அந்தக் கர்மங்கள் எனக்குப் பூஜையென்றும், அவைகளால் நான்தான் ஸந்தோஷப்படுகிறேன் என்றும் அவர்கள் அறியவில்லை. உபநிஷத்து இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கு கர்மங்கள் பூஜையாகும் விதத்தை எப்படிச் சொல்லுகின்றனவோ, அதைத் தெரிந்து அவர்கள் பூஜை செய்யவில்லை. உபநிஷத்துக்கள்-அந்தக் கர்மங்கள் பகவானுக்கு உடம்பான இந்திரன் முதலானவர்களுக்குப் பூஜையாயிருக்கின்றன; ஆகையால் அவர்களுக்கு ஆத்மாவான பகவானுடைய 1 பூஜையாகத்தான் ஆகிறது—என்று சொல்லுகிறது. [23]

𑌅𑌵— 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌐𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌆𑌰𑌾𑌧𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌆𑌰𑌾𑌧𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌸 𑌏𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌨 𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌅𑌤 𑌏𑌵 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌫𑌲𑌭𑌾𑌗𑌿𑌨𑌶𑍍𑌚𑍍𑌯𑌵𑌨𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌤𑌦𑌾𑌹—

𑌅𑌹𑌂 𑌹𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌰𑍇𑌵 𑌚 ।
𑌨 𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌮𑌭𑌿𑌜𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑌶𑍍𑌚𑍍𑌯𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌤𑍇 ॥ ॥௨௪॥

𑌪𑍍𑌰𑌭𑍁𑌰𑍇𑌵 𑌚-𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑌪𑍍𑌰𑌦𑌾𑌤𑌾 𑌚𑌾𑌹𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃॥ ॥௨௪॥

அவ—ஆகையால் கீழ்ச்சொல்லியபடி வேதத்தினுடைய முன்பாகத்தில் சொல்லிய கர்மங்களைச் செய்கிறவர்கள் ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான கர்மங்கள் இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கு ஆத்மாவாயிருக்கிற பகவானுடைய பிரீதியை யுண்டுபண்ணுகிறவைகள்; இந்தக் கர்மங்களால் பகவான் தான் பிரீதியை அடைகிறான் என்று அறியவில்லை. அதனால் அந்தக் கர்மங்களால்

1. கலெக்டர் சேவகன் நம்முடைய வீட்டிற்கு வந்தால், அவனுக்கு மரியாதை கலெக்டரிடத்தில் கௌரவத்தினால் பண்ணுகிறோம். அவனுக்குப் பண்ணுகிற மரியாதை கலெக்டருடையதுதான். அதுபோல.

கொஞ்சமாயும் நிலையில்லாதவைகளாயுமிருக்கிற பலன்களை அடைகிறார்கள். அடிக்கடி ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பியும் வருகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்—

இந்திரன் முதலானவர்களை மாத்திரம் உத்தேசித்துப் பண்ணப்பட்ட யாகங்களுக்கும் 1 நான்தான் பலன் கொடுக்கிறேன். அவைகளால் ஸந்தோஷமடைகிறவனும் நான்தான். [24]

ஸ்வ. — ஸ்வாராத₄நைகப்ரயோஜநாநாம் மத்₃ப₄க்தாநாம் ப்ராப்யப₂லவிஶேஷம் ப்ரதிபாத₃யந் க்ஷுத்₃ரப₂லாநாம் ஸங்கல்பமாத்ரப்₄ராம்யமாணாநாம் தே₃வதாந்தரஸ்ய யாஜிநஸ்ய வ்ரதஸாத₄நஸ்ய ப₄க்தி। கேவலாநந்த₃ரஸ்திகாதிஶயாநந்த₃பரப்ரஷ்டாப்ராப்திம் தேஷாம் ஸம்ஸாரிணோ' ஸ்யாவ்ருத்திஶ்ச ப₄வதீத்யாஹ —

யாந்தி தே₃வவ்ரதா தே₃வாந் பித்ரூந் யாந்தி பித்ருவ்ரதா: ।
பூ₄தாநி யாந்தி பூ₄தேஜ்யா யாந்தி மத்₃யாஜிநோ'பி மாம் ॥

வ்ரதஶப்₃த₃: ஸங்கல்பவாசீ। தே₃வவ்ரதா: த₃ர்ஶபூர்ணமாஸாதி₃பி₄: கர்மபி₄ரிந்த்₃ராதீ₃ந் யஜாமஹ இதீந்த்₃ராதி₃யஜநஸங்கல்பா: யே, த இந்த்₃ராதீ₃ந் தே₃வாந் யாந்தி। யே ச பித்ருயஜ்ஞாதி₃பி₄: பித்ரூந் யஜாமஹ இதி பித்ருயஜநஸங்கல்பாஸ்தே பித்ரூந் யாந்தி। யே ச யக்ஷரக்ஷ:பிஶாசாதீ₃நி பூ₄தாநி யஜாமஹ இதி பூ₄தயஜநஸங்கல்பாஸ்தே பூ₄தாநி யாந்தி। யே து தைரேவ யஜ்ஞைர்தே₃வபித்ருபூ₄தஶரீரகம் பரமாத்மாநம் ப₄க₃வந்தம் வாஸுதே₃வம் யஜாமஹ இதி மாம் யஜந்தே, தே மத்₃யாஜிநோ மாமேவ யாந்தி। தே₃வாதி₃வ்ரதா: தே₃வாதீ₃ந் ப்ராப்ய தை: ஸஹ பரிமிதம் போ₄க₃ம் பு₄க்த்வா தேஷாம் விநாஶகாலே தை: ஸஹ விநஷ்டா ப₄வந்தி। மத்₃யாஜிநஸ்து

1. இந்திரன் முதலானவர்களை மாத்திரம் ஸந்தோஷப் படுத்துகிறோமென்று நினைத்துச்செய்யப்பட்டகர்மங்களுக்கும், என்னுடைய ஆராதநம் என்று நினைத்துச் செய்யப்பட்ட கர்மங்களுக்கும்நான்தான் பலன் கொடுக்கிறேன். அவைகளுக்குப் பலன் கொடுக்கிறவன் வேறு; இவைகளுக்குப் பலன் கொடுக்கிறவன் வேறு என்று எண்ணக்கூடாது.

[illegible]
[illegible]
[illegible] ॥ ௨௫ ॥

அவ—இதென்ன பெரிய ஆச்சரியம்! ஒரே வேலையை இரண்டு பேர்கள் செய்கிறார்கள். அவர்களுடைய நினைவின் தாரதம்மியத்தினால், ஒருவன் மிகவும் கொஞ்சமான நிலையில்லாத பலனை அடைந்து, மறுபடியும் பூமியில் பிறக்கிறான். மற்றொருவன் எல்லையில்லாமல் உயர்த்தியுள்ள—அழிவில்லாத—மஹாநந்தமான பரம புருஷனாகிற பிரயோஜநத்தை அடைந்து, மறுபிறப்பில்லாமல் இருக்கிறானென்று சொல்லுகிறார்—

தர்சம், பூர்ணமாஸம் முதலான கர்மங்களாலே இந்திரன் முதலான தேவதைகளை ஸந்தோஷப் படுத்துகிறேன் என்று நினைத்து, எவர்கள் அந்தக் கர்மங்களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் இந்திரன் முதலான தேவதைகளிடம் போகிறார்கள். அதே மாதிரி பித்ருக்களையும், யக்ஷர்கள், ரக்ஷஸ்ஸுக்கள், பிசாசங்கள் முதலான பிராணிகளையும் உத்தேசித்து, அந்தந்தக் கர்மங்களைச் செய்கிறவர்கள் அவரவர்களிடம் போகிறார்கள். எவர்கள் அந்தக் கர்மங்களாலேயே இந்திரன் முதலான தேவதைகளுக்கும், பித்ருக்களுக்கும், யக்ஷஸ்ஸு முதலான பூதங்களுக்கும் ஆத்மாவான பகவானான வாஸுதேவனை ஸந்தோஷப் படுத்துகிறோம் என்று நினைத்து, அந்தக்கர்மங்களைச் செய்கிறார்களோ, அவர்கள் என்னிடம் வருகிறார்கள். தேவர் முதலானவர்களை அடைந்தவர்கள் அவர்களுடனேகூட கொஞ்ச ஸுகத்தை அநுபவித்து, அவர்கள் சாகிறபோது அவர்களுடன்கூடச் சாகிறார்கள். என்னை ஸந்தோஷப்படுத்துகிறவர்கள் 1 பிறப்பும் சாவுமில்லாத—எல்லாம்

---

1. மற்றவர்கள் ஏன் திரும்பிவருகிறார்கள் என்றால், அவர்கள் அடையும் தேவதைகளுக்கு அழிவுண்டு. அவர்களுக்குத் தங்கள் இடத்தில் நிலையாயிருப்பதற்கு இடஞ்சல் இன்னதென்று தெரியாது. [illegible] போக்கலாம். போக்க [illegible] கிடையாது. பகவானுக் கோ அழிவில்லை. அவன் எல்லாம் அறிந்தவன், அவனுக்கு ஒரு [illegible] [illegible] கிடையாது. [illegible] அடைந்தவர்களுடைய [illegible]

தெரிந்த—நினைத்தபடி நடத்துகிற-ஸமுத்திரத்தில் ரத்னங்கள் போல அளவில்லாமல் உயர்ந்த-கணக்கில்லாத-நல்ல குணங்கள் கூட்டம் கூட்டமாய் இருக்கிற-அளவில்லாத ஆநந்தமான-என்னை அநுபவித்துத் திருப்புகிறதில்லை. [25]

அவ— ஈஜ்யாராதநாயாமபி விஶேஷோऽஸ்தீத்யாஹ—

பத்ரம் புஷ்பம் பலம் தோயம் யோ மே பக்த்யா ப்ரயச்சதி ।
ததஹம் பக்த்யுபஹ்ருதமஶ்நாமி ப்ரயதாத்மந: ॥ ॥ ௨௬ ॥

ஸர்வஸுலபம் பத்ரம் வா புஷ்பம் வா பலம் வா தோயம் வா யோ பக்த்யா மே ப்ரயச்சதி-அத்யர்த்தமத்ப்ரியத்வேந தத்ப்ரதாநேந விநா ஆத்மதாரணாலாபாத் ததேகப்ரயோஜநோ யோ மே பத்ராதிகம் ததாதி, தஸ்ய ப்ரயதாத்மநஸ்தத்ப்ரதாநைகப்ரயோஜநத்வரூபஶுசிமநஸ: தத்--ததாவிதபக்த்யுபஹ்ருதம், அஹம் ஸர்வேஶ்வரோ நிகிலஜகதுதயவிபவலயலீல: அவாப்தஸமஸ்தகாம: ஸத்யஸங்கல்போऽநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகண: ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயாநந்தஸ்வாநுபவேऽபி வர்த்தமாநோ மநோரதபததூரவர்த்தி ப்ரியம் ப்ராப்யேவாஶ்நாமி । யதோக்தம் மோக்ஷதர்மே "யா: க்ரியா: ஸம்ப்ரயுக்தா: ஸ்யுரேகாந்தகதபுத்திபி: । தா: ஸர்வா: ஶிரஸா தேவ: ப்ரதிக்ருஹ்ணாதி வை ஸ்வயம்" இதி ॥

அவ—என்னைப் பூஜிப்பவர்களுக்கு இன்னொரு விசேஷமும் இருக்கிறதென்று சொல்லுகிறார்—

எல்லாருக்கும் ஸுலபமாக அகப்படக் கூடியதான இலையையோ, அல்லது பூவையோ, அல்லது பழத்தையோ, அல்லது ஜலத்

த்தையும் போக்க சக்தியுள்ளவன். ஆகையால் அவனிடம் போனவர்கள் திரும்பி வருவதில்லை. அவனிடத்தில் போனவர்கள் அடையும் ஸுகத்திற்கு அளவில்லை. பகவான் ஒருவனுக்கும் உட்படாதவனாகையாலே, திருப்பி விடுவனோவென்கிற ஸந்தேஹமும் வேண்டியதில்லை. "பக்தர்களைத் திருப்பி அனுப்புகிறதில்லை" என்கிற எண்ணத்தையும் தவறாமல் நிறைவேற்றுகிறவன்.

தையோ, 1 எவன் 2 பக்தியுடன் கொடுக்கிறானோ, 3 நல்ல மனதுடன் மிகுந்த பிரீதியோடு கொடுக்கப்பட்ட அதை எனக்கு நெடுநாளாய் ஆசைப்பட்டுக்கிடைக்காமலிருந்து கிடைத்தது போலும், ஒருக்காலும் கிடைக்காதது கிடைத்தது போலும் ஸந்தோஷப்பட்டு, சாப்பிடுகிறேன். அதாவது-அதைத் தகுந்தபடி அநுபவிக்கிறேன். பக்தியோடு கொடுப்பதாவது—என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியாலே அதை எனக்குக் கொடுக்காவிட்டால் ஆத்மா தாங்காமல், அதினால் ஒரு காரியம் ஆகவேணுமென்று நினைக்காமல், கொடுப்பதையே பிரயோஜனமாக எண்ணிக் கொடுப்பது. 4 நான் எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹாராஜாவாயும், எல்லா உல

---

1. "எவன்" என்று பொதுவாய்ச் சொன்னதாலே, குற்றம்பண்ணினவனோ, குற்றம் பண்ணாதவனோ, கெட்டிக்காரனோ, முட்டாளோ என்கிற பிரிவுகளைப் பகவான் பார்க்கிறதில்லையென்று காட்டப்படுகிறது.

2 இதனால் ஒரு பலனை அடைவதையும், ஒரு தோஷத்தைப் போக்குவதையும் நினைக்காமல் கொடுக்க வேண்டியதென்று காட்டப்பட்டது.

3 மனதுக்கு நன்மையாவது—அவைகளைக் கொடுப்பதையே பிரயோஜனமாக நினைக்கையாகிற தெளிவுள்ளதாயிருக்கை. சுலோகத்தில் "பிரயத" என்ற சொல் இருக்கிறது. அதற்கு சுத்தமான என்று பொருள். சுத்தியாவது—புண்ணியமான வேலைகளைச் செய்யும்போதும், அவைகளால் மோக்ஷம் தவிர வேறு பலனை அடைய வேணுமென்று எண்ணாமை.

4 மிகவும் இளப்பமான இலைமுதலான வஸ்துக்கள் பகவானுக்குத் தகுந்தவைகளன்று என்று காட்டுவதற்காக, சுலோகத்தில் "நான்" என்கிற சொல் அவன் பெருமையைச் சொல்லுகிறதென்று ஸ்ரீபாஷ்யகாரர் சொல்லுகிறார். (1) இந்திரன் முதலான தேவதைகள் தங்களுடைய சக்தி வளருவதற்காக யாகங்களில் கொடுக்கிற ஹவிஸ்ஸுக்களைப் பெற்றுக் கொள்ளுகிறார்கள்; மனிதன் சோறு தின்பது போல. பகவான் அப்படியன்று. அவன் எல்லா லோகங்களையும் எப்பொழுதும் அடக்கி ஆளுகிற சக்தியுள்ளவன். அதை வளர்க்க வேண்டியதில்லை. நித்யமாகவே இருக்கிறது. (2) யாரும் அவனால் உண்டுபண்ணப்பட்டவைகளைத்தான் அவனுக்குக் கொடுக்கிறார்கள். கொடுப்பதற்கு முன்பும் அவனதுதான்

களங்களையும் நினைத்த மாத்திரத்தாலே விளையாட்டாக உண்டு பண்ணி, காப்பாற்றி, அழிக்கிறவனும், நினைத்தமாத்திரத்தில் எல்லா பதார்த்தங்களையும் அடையக் கூடியவனும், நினைத்தபடி நடத்துகிறவனுமா, அளவில்லாமல் உயர்ந்த கணக்கில்லாத நல்ல குணங்களைக்கூட்டம் கூட்டமாயுடையவனும், அளவில்லாமல் உயர்ந்த—இயற்கையாயிருக்கிற-ஆநந்த ரூபமான-என்னை அநுபவித்துக் கொண்டிருப்பவனுமிருந்தபோதிலும், அவன் கொடுத்ததைப் பெற்றுக் கொண்டு அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தை யடைகிறேன். மஹாபாரதத்தில் மோக்ஷதர்மத்தில் அப்படியே சொல்லியிருக்கிறது—பகவானைத் தவிர வேறு தேவதையையும், பகவானிடத்திலும் அவனைத் தவிர வேறு பிரயோஜநத்தையும் நினைக்காதவர்கள் அவனை உத்தேசித்து எந்த வேலைகளைச்செய்தாலும்,

---

அவைகள். (3) யார் எதைக் கொடுத்தாலும், அது அவனுக்கு வேண்டியதில்லை. அவன் எல்லாம் நிறைந்தவன். (4) உலகத்தில் ஒருவனால் அடையமுடியாத வஸ்துவை அவனுக்கு மற்றொருவன் கொடுத்தால், அதை ஸந்தோஷமாக வாங்கிக் கொள்ளுவன். நினைத்தமாத்திரத்தில் எல்லா காரியத்தையும் முடிக்கக்கூடிய பகவானால் அடைய முடியாதது ஒன்றுமில்லை. (5) ஒருவனுக்கு ஸந்தோஷக் குறைவு இருந்தால், ஒன்றைக்கொடுத்து அந்த ஸந்தோஷக் குறைவைத்தீர்க்கலாம். பகவானோ, அவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும், குணங்களையும் பார்த்து, அளவில்லாத ஆநந்தத்தை அநுபவிக்கிறான். அவனுக்கு ஒருவர் கொடுக்கிற பதார்த்தங்களால் என்ன அதிக ஸந்தோஷமுண்டாகப் போகிறது (6) பகவானுக்கு இவ்விதமான ஆநந்தம் நேற்று இருந்தது, இன்றைக்கு இல்லையென்றால், அதை மறுபடியும் வருவிப்பதற்காக ஏதாவதொன்றைச் செய்ய வேண்டும். அவனுக்கு இருக்கும் ஆநந்தமோ ஒரு நாளும் போகக் கூடியதல்ல. இயற்கையாகவே யிருக்கிறது. இப்படி எந்த விதத்தாலும் ஒரு பதார்த்தத்தாலும் பகவானுக்கு ஆகவேண்டியதொன்றுமில்லை. இப்படி யிருந்த போதிலும், கையாலாகாத பசித்தவன் எங்கே கஞ்சி வருகிறதென்று எதிர்பார்த்து, வந்ததை ஆவலுடன் எப்படி வாங்கிக் கொள்ளுவனோ, அப்படி பக்தன் கொடுத்த எதையும் ஆவலுடன் பகவான் பெற்றுக் கொள்ளுகிறான். அவனுக்குப் பதார்த்தம் பெரிதன்று. பக்திதான் வேண்டியது—என்று "நான்" என்கிற சொல்லாலே காட்டப்பட்டது.

அந்த வேலைகளை அவன் 5 தானாகவே தலையாலே வணங்கிப் பெற்றுக்கொள்ளுகிறான்—என்று. 6 [26]

---

5 பகவானுக்குக் கொடுக்க உயர்ந்த வஸ்துக்கள் அகப்படாமல், ஒருவன் இலைமுதலானவைகளைச் சாப்பிடவேணுமென்று கொடுத்தால், அதைப் பகவான் அமிருதத்துக்கு மேற்பட்டதாக நினைத்துச் சாப்பிடுவன். இப்படி பகவான் செய்வதற்கு பக்தன் "சாப்பிடத்தகுந்த வஸ்துக்கள் கொடுப்பதற்கு இல்லையே, இலையைச் சாப்பிடச் சொல்லவேண்டியிருக்கிறதே." என்று அளவில்லாமல் வருத்தப் படவேண்டியது. துர்வாஸ மஹருஷி இருபத்தைந்து நாழிகைக்குப் பலபேர்களுடன் வந்து, தர்மபுத்திரரை ஆஹாரம் போடவேணுமென்று கேட்டபோது, திரௌபதி பகவானைப் பிரார்த்திக்க, அக்ஷயபாத்திரத்தில் ஒட்டியிருந்த சிறு கீரையினால் பகவான் ஸந்தோஷமடைந்தான். அப்படியே கஜேந்த்ராழ்வான் கொடுத்த புஷ்பத்தினாலும், சபரியென்ற வேடச்சி கொடுத்த பழத்தாலும், குசேலர் கொடுத்த அவலினாலும் அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தை அடைந்தான்.

6 11-வது ச்லோகம் முதல் இந்த ச்லோகம் வரையில் ஞானிகளின் பெருமையைக் காட்டுவதற்காக, மற்றவர்களின் இளப்பம் சொல்லப்பட்டது. அவர்கள் மூன்று ஸங்கதிகளால் இளப்பமானவர்கள். (1) பகவானை உள்ளபடி அறியாமல், அவனுடைய மனித உருவத்தைப்பார்த்து அலக்ஷியம் பண்ணுகிறார்கள். இது 7-வது அத்தியாயம் 24-வது ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இங்கே அதிகமாய்ச் சொல்லுவது என்னவென்றால், அவர்கள் என்ன வேலைகளை ஆரம்பித்தாலும், முடிவிற்கு வரமாட்டாது. முடிவுக்கு வந்தாலும், பலன் கிடைக்காது—என்பது. இது 12-வது ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. (2) அவர்கள் ஸ்வர்க்கம் முதலான தாழ்ந்த பலன்களை அடையவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, பகவானுடைய உடம்புகளான தேவதைகளை மாத்திரம் ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்கள் என்றும், அவர்கள் அடையும் பலன்கள் கொஞ்சம் என்றும் 7-வது அத்தியாயத்தில் 20-வது ச்லோகம் முதல் நான்கு ச்லோகங்களால் சொல்லப்பட்டது. இங்கே அதுவே 20—21-வது ச்லோகங்களில் சொல்லப்பட்டது. இவர்கள் செய்யும் யாகங்களையே ஞானிகள் செய்து பகவானிடம்போய், ஸம்ஸாரத்திற்குத் திரும்பி வருகிறதில்லையென்றும், இப்படி பகவான் அவரவர்களின் நினைவுக்குத் தக்கபடி ஒரே மாதிரி கர்மங்களுக்கு வெவ்வேறு பலன்களைக் கொடுக்கிறான் என்றும் காட்டுவது அதிகமான ஸங்கதி. (23-24-25 ச்லோகம்) (3) ஞானிகளைத் தவிர மற்றவர்கள் வேதத்தில் எந்த எந்த பதார்த்தங்களைக்கொண்டு தேவதைகளை ஸந்தோஷப்படுத்த வேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறதோ, அவைகளையே தேடிக்கொடுக்க வேண்டியது. அவைகள்

அவ:— யஸ்மாத் ஜ்ஞாநிநாம் ப்ராப்தாநாம் ஸாதநஸோபாநப்ரகாரேஷ்வபி விஶேஷ:, தஸ்மாத் த்வம் ச ஜ்ஞாநீ பூத்வா உக்தலக்ஷணபக்திரூபாராதநப்ரவ்ருத்தாத் ப்ராப்தீய: கீதம் அநந்யப்ரயோஜநதயா ஶாரீரிகம் ஸததம் க்ரியமாணம் லௌகிகம் வைதிகம் ச நித்யநைமித்திகம் கர்ம ச ஸர்வம் குர்வித்யாஹ—

யத்கரோஷி யதஶ்நாஸி யஜ்ஜுஹோஷி ததாஸி யத் ।
யத்தபஸ்யஸி கௌந்தேய தத்குருஷ்வ மதர்ப்பணம் ॥ ॥௨௭॥

யத் தேஹயாத்ராஶேஷபூதம் லௌகிகம் கர்ம கரோஷி, யச்ச தேஹதாரணாயாஶ்நாஸி, யச்ச வைதிகம் ஹோமதாநதப:ப்ரப்ருதி நித்யநைமித்திகம் கர்ம கரோஷி, தத் ஸர்வம் மதர்ப்பணம் குருஷ்வ – அர்ப்யத இத்யர்ப்பணம், ஸர்வஸ்ய லௌகிகஸ்ய வைதிகஸ்ய ச கர்மண: கர்த்ருத்வம் போக்த்ருத்வம் ஆராத்யத்வம் ச யதா மயி ஸமர்ப்பிதம் பவதி, ததா குரு । ஏதது க்தம் பவதி – யஷ்டாநாதிஷ்வாராத்யதயா ப்ரதீயமாநாநாம் தேவாதீநாம் கர்மகர்த்ருபோக்த்ருத்வேந ச ப்ரதீயதயா ஶேஷம் மதாயத்தஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திதயா ச ம

அகப்படாவிட்டால், எந்தப் பதார்த்தங்களை அவைகளுக்குப் பதிலாக (பிரதிநிதி) வைத்துக் கொள்ளலாம் என்று சொல்லி யிருக்கிறதோ, அவைகளையே ஸம்பாதிக்க வேணும். ஞானிகளுக்கு அப்படி ஒருவிதக் கட்டுப்பாடில்லை. அவர்கள் எதைக் கொடுத்தாலும், பகவான் பெற்றுக் கொள்ளுகிறான். சுலோகத்தில் சொன்ன இலை முதலானவைகளையெல்லாம் சேர்த்துக் கொடுக்க வேண்டியது என்று பொருளல்ல. ஏதாவதொன்றைக் கொடுத்தால் போதும். இப்படியே—பூர்ண கும்பத்தை (ஜலம் நிறைந்த குடத்தை) க்காட்டுவதையும், திருவடியில் தீர்த்தத்தைச் சேர்ப்பதையும், "ஸௌக்கியமாய்வந்தீரா" என்று கேட்பதையும் தவிர, பகவான் வேறொன்றையும் விரும்புகிறதில்லை என்று சொல்லி யிருக்கிறது. பகவான் அவ்வளவு ஸுலபனுயிருக்கிறான். ஞானிகளுக்கும் மற்றவர்களுக்கும் அடைய வேண்டிய பலன்களில் வித்தியாஸமிருப்பது போல, செய்ய வேண்டிய உபாயத்திலும் வித்தியாஸம் இருக்கிறதென்று இந்த சுலோகம் சொல்லுகிறது. ஞானிகளுக்கு வரும் பலன் எல்லா விதத்தாலும் உயர்ந்தது. மற்றவர்களுக்கு வரும் பலன் எல்லா விதத்தாலும் தாழ்ந்தது. ஞானிகள் செய்யும் உபாயம் மிகவும் லகுவானது. மற்றவர்கள் செய்யும் உபாயம் மிகவும் கஷ்டமானது.

[illegible] இதி || ||௨௭||

அவ—ஞானிகள் என்கிற பெரியோர்களுடைய பெருமையை என்னால் கூட மனதால் நினைக்கவும், வாயால் சொல்லவும் முடியாது. ஆகையால் நீயும் ஞானியாக ஆகி, கீழே சொன்னபடி பக்தி தாங்காமல், நீயும் உன்னைச்சேர்ந்தவர்களும் என்னை வணங்கி. வாயால் என் பெயர்களைச்சொல்லி, உடம்பினால் என்னை நமஸ்காரம் பண்ணுவது முதலான வேலைகளைச் செய்துகொண்டு, சாப்பிடுவது முதலான உலகத்தைச்சேர்ந்த வேலையையோ, வேதத்தில் சொல்லிய ஸந்தியாவந்தநம் முதலான நித்தியம்-நைமித்திகம் என்று சொல்லப்படுகிற கர்மங்களையோ, எல்லாவற்றையும் நான் மேல்சொல்லப் போகிறபடி செய் என்று சொல்லுகிறார்—

1 சாப்பாட்டுக்காக பணம் ஸம்பாதிப்பது முதலான வேலைகளையும், உடம்பு இருப்பதற்காகச் சாப்பிடுவது முதலான வேலைகளையும், வேதத்தில் சொல்லிய ஹோமம், தானம், தபஸ்ஸு முதலான நித்திய நைமித்திகங்களையும், அதாவது எல்லாவற்றையும், நீ என்னிடத்தில் கொடு. யாகம்-தானம் முதலான கர்மங்களினாலே ஸந்தோஷத்தை அடைகிற தேவதைகளும், கர்மங்களைச் செய்து ஸுகத்தை அநுபவிக்கிற நீயும் என்னுடைய ஸொத்து. எல்லாஉலகங்களுடைய ஸ்வரூபமும், இருப்பும், வேலைகளும்என் அதீனமாய் இருக்கின்றன. ஆகையால் எல்லா உலகங்களுக்கும் உயர்ந்தசேஷி (பாத்யஸ்தன்) ஆயும், எல்லா வேலைகளையும் நடத்திவைக்கிறவனாயும் இருக்கிறேன். வேலை செய்து தேவதைகளை

---

1. ஞானிகளுடைய பெருமை சொல்லப்பட்டது. மேலே பக்தியோகத்தைச் சொல்லுவதற்காக அதற்கு உதவியான நினைவு விதிக்கப்படுகிறது. இது 3-வது அத்தியாயத்தில் 30-வது சுலோகத்தில் முன்பே சொல்லப்பட்டது. அந்த இடத்தில் கர்மயோகத்திற்கு உதவியாகச் சொல்லிற்று. இங்கே பக்தியோகத்துக்குஉதவியாகச்சொல்லப்படுகிறது.

ஸந்தோஷப்படுத்தி, ஸுகத்தை அநுபவிக்கிற உன்னையும், ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்ட எல்லா தேவதைகளையும், ஸந்தோஷத்தையுண்டுபண்ணுகிற எல்லாவேலைகளையும் என்னிடத்தில் கொடு. அதாவது--எல்லாம் என் அதீநம் என்றும், என்னுடைய உபயோகத்திற்காகவே இருக்கிறதென்றும் மிகுந்த பிரீதியுடன் நினை. [27]

ஶுபா⁴ஶுப⁴ப²லைரேவம் மோக்ஷ்யஸே கர்மப³ந்த⁴நை: ।
ஸந்ந்யாஸயோக³யுக்தாத்மா விமுக்தோ மாமுபைஷ்யஸி ॥

ஏவம் ஸந்ந்யாஸாக்²யயோக³யுக்தமநா: க்ருத்ஸ்நம் மச்சே²ஷதாமநுஸந்தா⁴ய கர்ம குர்வந் ஸம்ஸாரபா³த⁴நாநுஸந்தா⁴நோ யோகி³நம் ப்ரீதிம் வஹந் கர்ம குர்வந், ஶுபா⁴ஶுப⁴ப²லைரநந்தை: ப்ராசீநகர்மப³ந்த⁴நைருத்தரப்ராப்திவிரோதிபி⁴ஶ்ச ஸர்வைர்மோக்ஷ்யஸே । தைர்விமுக்தோ மாமேவோபைஷ்யஸி ॥ ॥௨௮॥

கீழ்ச்சொன்னபடி எப்பொழுதும் உன்னை என் அதீநமாகவும், என்னுடைய உபயோகத்துக்காகவே இருக்கிறவனாகவும், நீ செய்கிற எல்லாவேலைகளும் என் பிரீதிக்காகத்தான் என்றும் 1 நினைத்து, உலகத்து வேலைகளையும், சாஸ்திரத்தில் சொல்லியவேலைகளையும் நீ செய்தால், துக்கத்தையும், மட்டமான ஸுகத்தையும் கொடுக்கக்கூடியவைகளாயும், நெடுநாளாய் வந்தவைகளாயும், கணக்கில்லாதவைகளாயும், என்னிடத்தில் வரவொட்டாமல்பண்ணுகிறவைகளுமான புண்ணியம்-பாபம் என்று சொல்லப்படுகிற

---

1. சுலோகத்தில் "ஸந்நியாஸயோக" என்கிற சொல் இருக்கிறது. இதில் "ஸந்நியாஸ" என்கிற சொல் ஞானயோகத்தையும், "யோக" என்கிற சொல் கர்மயோகத்தையும் சொல்லவில்லை. "யோக" என்கிற சொல்லுக்கு இந்த இடத்தில் நினைவு என்று பொருள். எந்த நினைவு என்றால் கீழ் சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஸமர்ப்பணமாகிற நினைவு-அதாவது-செய்யப்படும் வேலையையும், வேலை செய்வதையும் அதின் பலனையும் பகவானிடத்தில் கொடுப்பது. இதுதான் "ஸந்நியாஸ" என்கிற சொல்லாலே சொல்லப்படுகிறது.

எல்லா கர்மங்களும் உன்னைத் தன்னடையே விட்டுப்போய்விடும். அவைகள் போய்விட்டால், 1 என்னையே அடைவாய். [28]

அத:— இமம் பரமாதிஶயயோகம் ஸ்வபாவம் ஶ்ருணு—

ஸமோऽஹம் ஸர்வபூதேஷு ந மே த்வேஷ்யோऽஸ்தி ந ப்ரிய:। யே பஜந்தி து மாம் பக்த்யா மயி தே தேஷு சாப்யஹம்॥

தேவதிர்யங்மனுஷ்யஸ்தாவராத்மனாऽவஸ்திதேஷு ஜாதிதஶ்சாகாரதஸ்ஸ்வபாவதோ ஜ்ஞானதஶ்ச உத்க்ருஷ்டாபக்ருஷ்டரூபேண வர்த்தமானேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு ஸமாஶ்ரயணீயத்வே ஸமோऽஹம்| அயம் ஜாத்யாகாரஸ்வபாவஜ்ஞானாதிபிர்நிக்ருஷ்ட இதி ஸமாஶ்ரயணே ந மே த்வேஷ்யோऽஸ்தி— உத்வேஜனீயதயா ந த்யாஜ்யோऽஸ்தி| ததா ஸமாஶ்ரிதத்வாதிரேகேண ஜாத்யாதிபிரத்யந்தோத்க்ருஷ்டோऽயமிதி ததயுக்ததயா ஸமாஶ்ரயணே ந கஶ்சித் ப்ரியோऽஸ்தி—நாஸங்க்ராஹ்யோऽஸ்தி| அபி து அத்யர்த்தமத்ப்ரியத்வேன மத்பஜனேன வினா ஆத்மதாரணாலாபாத் மத்பஜனைகப்ரயோஜனா யே மாம் பஜந்தே, தே ஜாத்யாதிபிருத்க்ருஷ்டா அபக்ருஷ்டா வா மத்ஸமானகுணவத் யதாஸுகம் மய்யேவ வர்த்தந்தே| அஹமபி தேஷு மதுத்க்ருஷ்டேஷ்விவ வர்த்தே||

அவ—உலகத்தில் என்னைத் தவிர வேறு ஒருவரிடத்திலும் இல்லாமல், எனக்கு மாத்திரமுள்ள-மிகவுமுயர்ந்த-2 ஒரு ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறேன் கேள்—

உலகத்தில்—தேவர்கள்—மனிதர்கள்—மாடு முதலானவைகள்—மரம் முதலானவைகள்—இப்படி நாலுவகைப்பட்ட பிராணிகளுக்

1. பகவான்-வேலைகளைச் செய்விப்பதுபோலும், பலனைக்கொடுப்பதுபோலும் பலனுகவுமிருக்கிறான் என்று இத்தால் காட்டப்படுகிறது. இதற்கு வேறு விதமாயும் அர்த்தம் பண்ணலாம். அதாவது—வேறு பலனை நடுவில் அநுபவித்து, தாமதமில்லாமல் நேராகவே அவனிடம் போவது—என்று.

2. 26-வது சுலோகத்தில்—இலை முதலான வஸ்துக்களை இது கிடைக்கக் கூடியது, இது கிடைக்கக்கூடாதது. இது உயர்ந்தது-இது

குள்ளே சிலர் 1 பிறப்பினுலும், உருவத்தினுலும், ஸ்வபாவத்தினுலும், அறிவினுலும் மிகவும் உயர்ந்தவர்களாயும், சிலர் இளப்பமானவர்களாயும் இருக்கிறார்கள். அவர்கள் 2 என்கிட்ட வரும் விஷயத்தில் அவர்களெல்லாரிடத்திலும் நான் ஒரேமாதிரியாயிருக்கிறேன். அதாவது—இவன் பிறப்பு முதலானவைகளாலே மிகவும் இளப்பம், என்னிடம் வரக்கூடாது, என்று நினைத்து என்னிடம் வந்தவனை அருவருப்புப் பட்டு நான் விடமாட்டேன் அப்படியே என்னிடம் வந்தான் என்கிறது தவிர, இவன் பிறப்பு முதலானவைகளாலே மிகவுமுயர்ந்தவன் என்று அவனுடைய உயர்த்தியைப்பார்த்து,அவனை நான் சேர்த்துக்கொள்ளுகிறதில்லை

தாழ்ந்தது-என்று தாரதம்மியங்களைப் பார்க்காமல் பெற்றுக் கொள்ளுகிறான் பகவான்—என்று சொல்லப்பட்டது. இதனால் பகவான் ஸுலபனென்று சொன்னதாயிற்று. அதாவது அவனை ஸ்வாதீனப்படுத்துவது வருத்தமன்று என்று. அடுத்த சுலோகத்தில் ஒருவித நினைவைச் சொல்லி, அதனால் பகவான் அதிகமாய் ஸந்தோஷப்படுகிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. அதனால் பகவான் ஸுலபனாயிருக்கிறான் என்றுகீழ்ச் சொன்னது உறுதிப்படுத்தப் பட்டது. 29-வது சுலோகத்தில்பக்திபண்ணுகிறவர்களுடைய பிறப்பு முதலானவைகளாலே உண்டாகும் தாரதம்மியங்களைக் கவனிக்காமல், பக்தர்களுடன்கலந்திருக்கிறானென்று சொல்லப்படுகிறது. இதனால் ஸௌசீல்யம்என்ற குணம் சொல்லப்பட்டதாக ஆகிறது. ஸௌசீல்யம் என்பது-மிகவும் தாழ்ந்தவர்களுடன் இடைவிடாமல் அருவருப்பில்லாமல் கலந்திருப்பது.

1. பிறப்பினுல் உயர்ந்தவன் தேவன். மட்டமானவன் மனிதன்; மனிதர்களுக்குள் பிராம்மணன் உயர்ந்தவன், சண்டாளன் தாழ்ந்தவன்; உருவத்தினுல் உயர்ந்தவன் அழகுள்ளவன்; தாழ்ந்தவன் குரூபி; ஸ்வபாவத்தினுல் உயர்ந்தவன் ஸத்வகுணம் மேலிட்டவன்; ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் மேலிட்டவன் தாழ்ந்தவன்.

2. தேவர்களும் பக்தியோகம் பண்ணலாம் என்று வேதாந்தத்தில் தீர்மானிக்கப்பட்டிருக்கிறது. மாடு முதலானவைகளுக்குள், கஜேந்திராழ்வான் (யானை), ஸுக்ரீவன் (குரங்கு) முதலான மிகுந்த புண்ணியமுள்ளவர்கள் பகவானை அறிந்து அடைந்தார்கள் என்று பிரஸித்தம். சாபத்தால் மரமாகப் பிறந்தவைகளுக்கு அறிவு இருந்ததாகப் புராணங்கள் சொல்லுகின்றன. ஆகையால் பகவானை அடைவது எல்லா வகுப்பிலும் கூடும். அடைவது (ஸமாச்ரயணம்) என்பது மனதின் வேலை, அதாவது-நினைப்பது.

அந்த உயர்த்திக்காக அவனைக் கௌரவிக்கமாட்டேன். பின்னை என்னவென்றால், என்னிடத்தில் அளவில்லாத ப்ரீதியாலே என்னை நினைக்காமல் போனால் ஆத்மா தரிக்காமல், என்னை நினைப்பதையே பிரயோஜனமாக நினைத்து, எவன் ப்ரீதியுடன் என்னை நினைக்கிறானோ, அவன் எல்லாவிதத்தாலும் உயர்ந்திருந்தாலும், இளப்பமாயிருந்தாலும், 1எனக்கு ஸமானமானவன் போல்கூச்சமில்லாமல் என்னிடத்திலேயே இருக்கிறான். நானும் அவன் விஷயத்தில் என்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவனிடத்தில் போலே (தகப்பனிடத்தில் நல்ல பிள்ளை இருப்பது போல) இருப்பேன். [29]

[illegible]—தத்ராபி—

அபி சேத் ஸுதுராசாரோ பஜதே மாமனந்யபாக் ।
ஸாதுரேவ ஸ மந்தவ்ய: ஸம்யக் வ்யவஸிதோ ஹி ஸ: ॥ [illegible] ॥

தத்ர தத்ர [illegible] ஜாதிவிசேஷ [illegible] வாசேஷ: [illegible] ஸம்யக் [illegible] ஸாது: [illegible] வ்யவஸிதோ ஹி ஸ: [illegible]

---

1. இங்கே ஒரு கேள்வி—பகவானை எல்லாவிதத்தாலும் உயர்ந்தவனாகவும், யஜமானனாகவும் நினைத்துப் [illegible] அவர்கள் பகவானிடத்தில் தோழன்போல் எப்படியிருக்கக்கூடுமென்று. அதற்குப் பதில்—"நானும் இருப்பேன்" என்று, அதாவது—[illegible] அவனிடத்தில் அவர்கள் தோழர்கள் போலிருக்கிறார்கள். தன்னுடைய உயர்த்தியை நினைத்து அவர்கள் [illegible] அவன் இருக்கிறான். பகவான் இருக்கிற இருப்பினால் அவர்களுக்குப் பயமுண்டாகிறதில்லை. பகவான் [illegible] இடைச்சிகளால் கட்டுப்பட்டு அடிபட்டான். [illegible] யோட்டினான். ஆகையால் அவர்கள் பயப்படவில்லை. [illegible] ட்டினால் நிற்கின்றனர். [illegible] வர்களிடத்தில் பயமில்லாதிருக்கின்றனர். [illegible] பயம் போய்விடும்.

[illegible]

எல்லாவிதத்தாலும் உயர்ந்த பகவான் ராமன்கிருஷ்ணன்முதலான அவதாரங்களில் இந்தமாதிரி இருந்தான். அவன் அப்படியிருந்தது-நாம் பகவானுடைய இந்த குணத்தைக் கண்டு ஆச்சரியப்பட்டு, அவனிடத்தில் அளவில்லாத பக்தி பண்ணுவதற்காகவும், நாமும் தாழ்ந்தவர்களிடத்தில் இப்படி இருப்பதற்காகவும் தான். பகவான் அப்படியிருந்ததை சொல்லுகிறோமேயொழிய கவனிக்கவில்லை. கவனித்தால் ஆழ்வார்கள் போல் தபிக்க மாட்டோமா? நாம் இருக்க வேண்டியதையும் கவனிக்கவில்லை. எல்லா விதத்திலும் உயர்ந்த பகவான் இப்படி இருக்கும்போது, ஒருவித உயர்த்தியுமில்லாமலிருக்கிற நாம் கர்வப்படுவதற்கு என்ன நியாயம். நம்மை இளப்பமென்று நாம் தெரிந்து கொள்ளாதவரையில், நமக்கு இந்த லோகத்திலும் பரலோகத்திலும் ஸுகமில்லை. நம்மால் பிறருக்கும் ஸுகத்தை யுண்டுபண்ண முடியாது. வித்வான் என்ற சொல்லுக்கு தன்இளப்பத்தை அறிந்தவன் என்றுதான்பொருள். இந்த நினைவைப் பகவானும் ஆசாரியர்களும் தான் உண்டுபண்ண வேண்டும்.

என்னுடைய பக்தர்களை என்னைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவர்களாக நினைக்கிறேன் என்று பகவான் சொல்லுகிறபடியால், அவர்களுக்குள்ளே ஜாதி முதலியவைகளாலே தாரதம்மியம் வைப்பதுபகவானுக்கு இஷ்டமாகுமா? என்றால், பதில்—இவ்விடம் பக்தியின் பெருமையையும், பக்தியினால் பகவானுக்கு எல்லாரிடத்திலும் ஒரே மாதிரி ஸந்தோஷமுண்டாகிற தென்பதையும் மாத்திரம் சொல்ல வந்ததேயொழிய, அவரவர்களுக்கு ஜாதி முதலியவைகளும், அததற்குத் தகுந்த நடவடிக்கைகளும் போய், எல்லாரும் ஒரேமாதிரியாக ஆகிறார்கள் என்று சொல்ல வந்ததன்று.

அவ—1 இன்னுமொரு ஸங்கதி.

ஒவ்வொரு ஜாதிக்காரர்கள் 2. இன்னின்னதைச் செய்யவேண்டும், இன்னின்னதைச் செய்யக்கூடாது என்று ஏற்பட்டிருக்கிறது. அந்தப்படி நடக்காமலிருக்கிற ஒருவன் 3. கீழ்ச்சொன்னபடி என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியுடனே என்னைத் தியானம் பண்ணுவதொன்றையே பிரயோஜனமாக எண்ணித்தியானம் செய்தால், அவன் எனக்கு வேண்டியவர்களுக்குள் மிகவுமுயர்ந்தவன். அவனை யாரும் மரியாதை செய்யவேண்டும். அவன் முன்னால் சொல்லப்பட்ட ஞானிகளுக்கு ஸமானமானவன். தப்பாக நடக்கிறவனிடத்தில் உமக்கு எப்படி உயர்ந்த பிரீதி உண்டாயிற்று? நாங்கள் அவனைக் கொண்டாடுவது எப்படி? என்றால், பதில் சொல்லுகிறார். அவனுடைய எண்ணம் மிகவும் நல்லதாயிருக்கிறதன்றோ? அதாவது—பகவான் எல்லா உலகத்தையும் ஒருவனாகவே உண்டுபண்ணுகிறான். அளவில்லாமல் உயர்ந்தவன். அவன் நாராயணன்தான் என்று வேதம் சொல்லுகிறது. எல்லா லோகங்களும் அவன் ஸொத்து. அவன் எனக்கு 4 யஜமானன்.

---

1. பகவானிடம் யாரும் போகலாம். அவன் யாரையும் சேர்த்துக் கொள்ளுவன். அவன் பக்தியைத்தான்பார்ப்பன். பிறப்புமுதலான தாரதம்மியங்களைக் கவனிக்கிறதில்லை என்று சொல்லப்பட்டது. நடக்கைப் பிசகையும் அவன் கவனிக்கிறதில்லையென்று இந்த சுலோகம் சொல்லுகிறது.

2. பிராமணனுக்கு மாம்ஸத்தைச் சாப்பிடுவதும், கள்ளைக் குடிப்பதும் கூடாது. சூத்திரனுக்கு அவைகள் குற்றமன்று. சூத்திரனுக்கு காராம்பசுவின் பாலைச் சாப்பிடுவது கூடாது. பிராம்மணனுக்கு அது நல்லது.

3. கீழ்ச் சொன்னபடி—16-வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி.

4. மிகுந்த பாபியான என்னைத் தள்ளாமல், தன் ஸொத்துக்களில் சேர்த்துக் கொண்டு, தன் ஸொத்தான என்னைத் தன்னிடம் கொண்டு போவதற்கு, அவன்தானே வேலை செய்ய ஆரம்பித்திருக்கிறான் என்று கருத்து.

அவன் எனக்கு 1 ஆசாரியன். அவன் எனக்கு ஸுஹ்ருத். அவன் என்ன — எனக்கில்லாத குற்றங்களைப் பண்ணினாலும், நெஞ்சில் கொள்ளாமல், எல்லாஸுகங்களையும் எனக்குக் கொடுக்கத் துடித்துக்கொண்டிருக்கிறான். 2 அவன் தான் எனக்கு உயர்ந்த இன்பம். அவனைத்தவிர வேறு எந்தபதார்த்தமும் இன்பமல்ல. இப்படி எண்ணுகிறான் அவன். இந்த எண்ணம் ஒருவராலும் 3 அடையமுடியாதது. அதனால் என்னை நினைப்பதையே பிரயோஜனமாக எண்ணி இடைவிடாமல் நினைக்கிறான். ஆகையாலே அவன் நல்லவன்தான். கௌரவம்பண்ணவேண்டியவன்தான். இவ்விதமான எண்ணமும் அதனாலுண்டான இடைவிடாத நினைவும் உண்டானபிறகு, நடத்தைப் பிசகு என்பது மிகவும் சிறிய குற்றம். அதைக்கொண்டு அவனை 4 அலக்ஷியம் பண்ணக்கூடாது. அவன் மரியாதைபண்ணத்தகுந்தவன்தான்.[30]

---

1. மிகுந்த மூர்க்கனான எனக்கு நல்ல அறிவைக் கொடுத்து, பெரிய உபகாரத்தைச் செய்திருக்கிறானென்று கருத்து.

2. நான் முன்பு மிகவும் இளப்பமான-துக்கத்துடன் கலந்த-நிலையில்லாத-அனி ஸுகத்தில் பற்றுள்ளவனாயிருந்தேன். அப்படியிருந்த எனக்கு அளவில்லாமல் உயர்ந்த-ஒரு குற்றமுமில்லாத-நிலையான-ஸுக ஸமுத்திரமாகிய தன்னைக் காட்டித்தன்னை இன்பமாகப் பண்ணினான் என்று கருத்து. பகவான் ஆசாரியனென்றும், தன்னிடத்தில் நல்ல எண்ணமுள்ளவன் என்றும் சொன்னதாலே, அவன் என்னைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொண்டு போகிறவன் என்று சொல்லப்பட்டது. அவனே இன்பம் என்று சொன்னதாலே, அடையவேண்டிய பலனும் அவனே என்று காட்டப்பட்டது.

3. மிகவும் உயர்ந்த அநுஷ்டானம் பண்ணுகிறவர்களும் இவ்விதமான எண்ணமில்லாமலிருக்கிறார்கள். மிகவும் கெட்ட நடவடிக்கை உள்ளவர்களுக்கும் இந்த எண்ணமிருக்கிறது. எண்ணம் பெரிதேயல்லாமல் நடத்தை பெரிதல்ல. சேமைக்கமலம் விளைகிற இடமாயிருந்தாலும், அங்கு இருக்கும் கருங்கல் சல்லியை எடுப்போமா? குப்பையிலிருக்கும் ரத்னத்தை விடுவோமா? எண்ணம் ரத்னம்போல். நடத்தையில்லாதவன் குப்பைபோல். அநுஷ்டானம் பண்ணுகிறவன் சேமைக்கமலமிருக்குமிடம் போல். நல் எண்ணமில்லாமை கருங்கல் சல்லிபோல்.

4. அலக்ஷியம் பண்ணுவது பெரிய குற்றமாகும். பகவானுடைய மனது புண்ணாய்விடும்.

[illegible]

[illegible] ॥௩௧॥

[illegible] ॥௩௧॥

அவ—உபநிஷத்தில் "எவன் கெட்டசெய்கைகளை நிறுத்தவில்லையோ, எவன் ஆசையினுடையவும், கோபத்தினுடையவும் வேகத்தைத் தடுக்கவில்லையோ, எவன் மனது பலவிஷயங்களில் அலைந்துகொண்டிருக்கிறதோ, இவைகளாலே எவனுடையமனது தியானம்பண்ணவேண்டிய விஷயத்தில் நிலையாய் நிற்கவில்லையோ, அவனாலே தியானம்பண்ணி பகவானை அடையமுடியாது" என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையாலே [1] நடவடிக்கைக் குறைவானது பகவானுடைய தியானத்தை வளரவொட்டாமல் செய்யுமே? அவனுக்குக் குறைவு வந்துவிடுமே? என்றால், பதில் சொல்லுகிறார்—

1. இந்த சுலோகம் பகவானிடத்தில் பக்தியுள்ளவன் கெட்ட காரியங்களைச் செய்தாலும், அவனை மற்றவர்கள் கௌரவம் பண்ணவேணுமென்று சொல்லிற்று. அவன் காரியத்திற்கு (தியானத்திற்கு) குறைவில்லை என்று சொல்லுகிறது இந்த சுலோகம்.

என்னிடத்தில் மிகுந்த பிரீதியாலே என்னைத் தியானம் செய்ய ஆரம்பித்து, அந்தத்தியானத்தையே உயர்ந்த பிரயோஜனமாக அவன் எண்ணுகிறான். அவனுக்கு அந்தத்தியானத்தாலே எல்லா பாபங்களும் 1 போய், ரஜஸ்ஸை, தமஸ்ஸை என்கிற குணங்களும் அடியோடுபோய், வெகு சீக்கிரத்தில் 2 ஒருவித இடைஞ்சலில்லாமல், எல்லா அங்கங்களுடன் என்னைத்தியானம் பண்ணவேணுமென்கிற எண்ணம் வந்துவிடும். என்னை அடைவதற்கு இடைஞ்சலான நடவடிக்கையும் 3 போய்விடும். மறுபடியும் ஒருக்காலும் வராது. இந்த விஷயத்தில் 4 நீயே பிரதிக்ஞைபண்ணு—பகவானைத்தியா

---

1. தியானத்தாலே தியானத்திற்கு இடைஞ்சல்கள் போகும்என்று சொன்னது எப்படிக்கூடும்? என்றால், பதில்—எல்லா அங்கங்களுடன் கூடிய தியானத்தை அடையவேண்டியது. ஆரம்பிக்கிற காலத்தில் இருந்த கொஞ்சமான பக்தியானது பூர்ணமான பக்தியையுண்டாக்குகிறது. கொஞ்சபக்தி காரணம். பூர்ணபக்தி காரியம்.

2. சுலோகத்தில் "தர்ம ஆத்மா" என்ற இரண்டுசொற்கள் இருக்கின்றன. தர்மம் என்ற சொல்லிற்கு "ஒருவித இடைஞ்சலில்லாமல் எல்லா அங்கங்களுடன் தியானம்" என்றுதான் பொருள். இதையே இந்த அத்தியாயம் 3-வது சுலோகத்தில் "தர்ம" என்ற சொல்லாலே சொல்லியிருக்கிறது. இந்த அத்தியாயமும் இவ்விதமான தியானத்தைத்தான் சொல்லுகிறது. ஆத்மா என்ற சொல்லும் தியானத்திற்கு உதவியான மனதைச் சொல்லுகிறது. 13-வது சுலோகத்தில் "(அநந்யமநஸ:) வேறொன்றிலும் மனதை வைக்காதவர்கள்" என்றும், கடைசி சுலோகத்தில் (மந்மநாபவ) "என்னிடத்திலேயே மனதைவை" என்றும் முன்பும் பின்பும்சொல்லியிருக்கிறது.

3. உம்மை தியானம்பண்ண ஆரம்பிப்பதின் பெருமையாலே அதற்கு இடைஞ்சலான பாபம் போகட்டும். கெட்ட நடவடிக்கைகள், துடர்ந்து வந்துகொண்டிருக்கையாலும், "ஐயோ! இவைகளைச் செய்கிறேன்" என்கிற வருத்தமில்லாமையாலும், அவைகளைத் தெரிந்தே செய்கையாலும், அவைகள் என் இடைஞ்சல்களாக ஆகமாட்டாது என்றால், பதில் சொல்லுகிறார்—அவைகளும் போய்விடும் என்று. பக்தி பாபத்தையும், அதனாலுண்டாகிற கெட்ட காரியங்களையும் போக்கும்.

4. பகவான் நான் பிரதிக்ஞை பண்ணுகிறேன் என்று சொல்லாமல், "நீ பிரதிக்ஞைபண்ணு, என்று சொன்னதின் கருத்து—தான்

னம் பண்ண ஆரம்பித்தவன் அதற்கு இடைஞ்சலான கெட்ட காரிய ங்களைச் செய்தாலும், அவனுக்கு ஒரு குறைவும் வ[illegible] னுக்கிருக்கும் பக்தியானது எல்லா இடைஞ்சல்களையு[illegible] மறுபடியும் வரவொட்டாமலும் செய்து,1 பக்தியைப்பூர்ணம[illegible] விடும்--என்று. அது அந்த பக்தியின் பெருமை. [3[illegible]

𑌮𑌾𑌂 𑌹𑌿 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌯𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌯𑍋
𑌨𑌯𑌃 । 𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿
𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌮𑍍 ॥௩௨॥ 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌭𑌕𑍍
𑌤𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌰𑍍𑌷𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 । 𑌅𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌮𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌮𑌿𑌮𑌂
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌭𑌜𑌸𑍍𑌵 𑌮𑌾𑌮𑍍 ॥ ॥௩௩॥

பண்ணுவதைக் காட்டிலும் இதைக்கேட்கிற அர்ஜுனன் பிரதிக்ஞை செய்தால், ஜனங்களுக்கு மிகுந்த நம்பிக்கை வரும்—என்று. பகவான் சொல்லாமலே "உம்மைச் சேர்ந்தவர்களுக்கு ஒருகுறைவும் வராது" என்று அர்ஜுனன் தானாகவே தன்னுடைய அநுபவத்தைக் கொண்டு சொல்லியிருக்க வேண்டும். அவனுக்கு அப்படிச் சொல்லத் தெரியாமல் வாய்திறக்காமலிருந்தான். பகவான் அவனுக்குச் சொல்லிக்கொடுக்கிறான்.

1. மிகவும் பகவத்பக்தர்கள் கெட்ட காரியங்களைச்செய்து— அந்த பக்தியின் பெருமையால் மறுபடியும் ஸௌக்கியத்தை அடைந்தார்கள். உதாரணம் (1) உபரிசரவஸு என்ற ராஜா ஆகாசத்தில் விமானத்துடன் போகும்சக்தியுள்ளவனயிருந்தான். தேவதைகளுக்கும் ருஷிகளுக்கும் உண்டாயிருந்த சண்டையில் தேவதை சக்ஷியில் சேர்ந்து பொய் சொன்னனென்று ருஷிகளால் சபிக்கப்பட்டு கீழ விழுந்து விட்டான். முன் பண்ணின தியானத்தின் பெருமையால் முன்போலானன் என்று பாரதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. (2) பிரஹ்லாதன் பகவானிடத்தில் உயர்ந்த பக்தியுள்ளவர்களுக்கு உதாரணமாகச் சொல்லப்படுகிறவன். அவன்ஒருக்கால் பகவானிடம் சண்டைக்குப்போனன். மறுபடியும் சீக்கிரம்நல்லஅறிவு வந்தது. (3) க்ஷத்ரபந்து என்பவன் மிகுந்த பாபங்களைச் செய்துகொண்டிருந்தான். பகவானுடைய திருநாமத்தை ஒரு பெரியவர் உபதேசித்தார். அதைச் சொல்லிக்கொண்டேயிருந்ததனால், மறுபிறப்பில் முன்பிறப்பையும் அப்போது பண்ணின பாபத்தையும் நினைத்து, வருத்தப்பட்டு, பகவானிடத்தில் பிரபத்திபண்ணி அவனிடம்போய்ச் சேர்ந்தான்.

𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌃 𑌪𑌾𑌪𑌯𑍋𑌨𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌗𑌤𑌿𑌂 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 । 𑌕𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌯𑍋𑌨𑌯𑍋 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌰𑌾𑌜𑌰𑍍𑌷𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 । 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌰𑍍𑌷𑌿𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌂 𑌤𑌾𑌪𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌭𑌿𑌹𑌤𑌤𑌯𑌾 𑌅𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌚𑍇𑌮𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌸𑍍𑌵 ॥ ௩௨-௩௩ ॥

அவ—கீழிரண்டு சுலோகங்களால் நடுவில் வந்த பாபமும் பகவானை அடைவதற்கு இடைஞ்சலன்று என்று சொல்லப்பட்டது. இப்போது பிறப்பாலேயே மிகுந்த பாபிகளானவர்களும், பகவானை நினைப்பதனுல் அவனை அடையலாம் என்று முன் சொன்னதை விரிவாய்ச் சொல்லி, பிறப்பு முதலியவைகளால் உயர்த்தியையும், நிறைந்தபக்தியையும் உடையவர்களுக்குப் பகவானை அடைவதற்குக் கேட்பானேன் என்றும் சொல்லி, பிறப்பு முதலானவைகளால் உயர்ந்த நீ பலனை அடைவதில் ஸந்தேஹமில்லாமல், பக்தியோகத்தைச் செய் என்று சொல்லுகிறுர்—

ஸ்திரீகளும், 1 வைசியர்களும், சூத்திரர்களும், இளப்பமான பிறப்பை யுடையவர்கள். ஆனபோதிலும் என்னை அடைந்து உயர்ந்த பதவியை அடைகிறுர்கள். நல்ல பிறப்புகளையுடைய பிராம்மணர்களும், நல்ல தபஸ்ஸு பண்ணுகிற ராஜாக்களும் என்னை தியானம் செய்து நல்ல கதியை அடைகிறுர்கள் என்பதற்குக் கேட்பானேன். நீ நல்ல தபஸ்ஸு உள்ள ராஜாவாக இருக்கிறுய். ஆகையால் 2 நிலையில்லாமலும், மூன்று விதமான தொந்தரவுகளுடன் கூடியும் இருப்பதால், ஸுகமில்லாததாயும் தாழ்ந்ததாயும் மிகவும் இளப்பமாயிருக்கிற இந்த லோகத்தை அடைந்திருக்கிற நீ என்னைத் தியானம் பண்ணு. [32-33]

---

1. பிராமணன் முதலான மூன்று ஜாதியில் சேர்ந்த வைசியர்கள் பகவானை தியானம்பண்ணுவதற்குத் தகுந்தவர்களாயிருந்தாலும், ஸத்ரம் என்கிறயாகங்களைச் செய்வதற்குத் தகாதவர்களானதால் சூத்திரர்களுடன் அவர்களைச் சேர்த்து சொல்லியிருக்கிறது.

2. இங்கே மூன்று தோஷங்கள் காட்டப்படுகின்றன—நிலையில்லாமை, துக்கத்தோடு கூடியிருக்கை, கொஞ்ச ஸுகமுள்ளதாயிருக்கை. இவைகளை நினைத்தால், பகவானைத் தியானம் பண்ணுவதில் ஆசையுண்டாகும் என்று கருத்து.

அத — பக்திஸ்வரூபமாஹ —

மந்மநா பவ மத்பக்தோ மத்யாஜீ மாம் நமஸ்குரு ।
மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவமாத்மாநம் மத்பராயண: ॥ 34 ॥

இதி ஶ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே ராஜவித்யாராஜகுஹ்யயோகோ நாம நவமோऽத்யாய: ॥

மந்மநா பவ — மயி ஸர்வேஶ்வரேஶ்வரே நிகிலஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநே ஸர்வஜ்ஞே ஸத்யஸங்கல்பே நிகிலஜகதேககாரணே பரஸ்மிந் ப்ரஹ்மணி புருஷோத்தமே புண்டரீகதலாமலாயதாக்ஷே ஸ்வச்சநீலஜீமூதஸங்காஶே யுகபதுதிததிநகரஸஹஸ்ரஸத்ருஶதேஜஸி லாவண்யாம்ருதமஹோததௌ உதாரபீவரசதுர்பாஹௌ அத்யுஜ்ஜ்வலபீதாம்பரே அமலகிரீடமகரகுண்டலஹாரகேயூரகடகபூஷிதே அபாரகாருண்யஸௌஶீல்யஸௌந்தர்யமாதுர்யகாம்பீர்யௌதார்யவாத்ஸல்யஜலதௌ அநாலோசிதவிஶேஷாஶேஷலோகஶரண்யே ஸர்வஸ்வாமிநி தைலதாராவதவிச்சேதேந நிவிஷ்டமநா பவ । ததேவ விஶிநஷ்டி — மத்பக்த: — அத்யர்த்தமத்ப்ரியத்வேந யுக்தோ மந்மநா பவேத்யர்த்த: । புநரபி விஶிநஷ்டி — மத்யாஜீ — அநவதிகாதிஶயப்ரியமதநுபவகாரிதமத்யஜநபரோ பவ । யஜநம் நாம பரிபூர்ணஶேஷவ்ருத்தி: । ஔபசாரிகஸாம்ஸ்பர்ஶிகாப்யவஹாரிகாதி ஸகலபோகப்ரதாநரூபோ ஹி யாக: । யதா மதநுபவஜநிதநிரவதிகாதிஶயப்ரீதிகாரிதமத்யஜநபரோ பவஸி, ததா மந்மநா பவேத்யர்த்த: । புநரபி ததேவ விஶிநஷ்டி — மாம் நமஸ்குரு — அநவதிகாதிஶயப்ரியமதநுபவகாரிதாத்யர்த்தப்ரியாஶேஷஶேஷவ்ருத்தாவபர்யவஸ்யந் மயி அநந்யப்ரஹ்வீபாவம் (?) ப்ரஹ்வீபாவவ்யவஸாயம் குரு । மத்பராயண: — அஹமேவ பரமயநம் யஸ்ய ஸ: மத்பராயண: । மயா விநா ஆத்மதாரணாஸம்பாவநயா

[illegible] 𑌮𑌦𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌏𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣 [illegible] 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌶𑌬𑍍𑌦𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌮𑌨𑍋𑌵𑌿𑌷𑌯𑌃 । 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌧𑍇𑌨 𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌮𑌾𑌂 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌮𑌨𑍁𑌭𑍂𑌯 𑌮𑌾𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑍋 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌯𑍇 𑌮𑌚𑍍𑌛𑍇𑌷𑌤𑍈𑌕𑌰𑌸𑍋 𑌮𑌮𑍈𑌵 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌸𑌤𑌤𑌂 [illegible] 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍋 [illegible] 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇
𑌨𑌵𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃

அவ—தியானம் (பக்தி) என்பது இன்னதென்று சொல்லுகிறார்—

என்னை இடைவிடாமல் நினை. அதாவது-எண்ணெயைக் கரண்டியினால் தூக்கிவிட்டால் ஒரே சம்பியாய் விழுவதுபோல், இன்னொரு வஸ்துவின் நினைவு கலக்காமல், என்னையே நினை நினைக்கும்போது என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியோடு நினை. இந்த நினைவினால் அளவில்லாத பிரீதியுண்டாகி, அந்தப்பிரீதி உள்ளடங்காமல், என்னை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக 1 எப்படிப்பல வேலைகளைச் செய்வா

1. சுலோகத்தில் "மத்யாஜீ" என்கிற சொல் இருக்கிறது. அதற்கு என்னுடைய யாகத்தைச் செய் என்று பொருள். யாகம் என்பது தேவதையை ஸந்தோஷப் படுத்துவதற்காக பதார்த்தங்களைக் கொடுப்பது. இங்கே பகவானுக்கு சந்தனம் புஷ்பம் முதலானவைகளையும், ஆறு ரஸங்களோடுகூடிய அன்னத்தையும், விசிறி, சாமரம் முதலானவைகளையும் கொடுத்து ஸந்தோஷப்படுத்துவது.

யோ, அப்படி என்னை நினை. இப்படிச்செய்தும் திருப்தி அடையாமல், உனக்குள் இருந்து உன்னை ஏவுகிற என்னுடைய அளவில்லாத உயர்த்தியையும், உன்னுடைய அளவில்லாத இளப்பத்தையும் மனதார நினை. என்னை விட்டு க்ஷணகாலங்கூட இருக்க உன்னால் தாங்கமுடியாதவனாக இரு. இப்படி மனது ஏற்பட்டால், என்னிடமே வந்து சேருவாய். இடைவிடாமல் என்னை நினைத்து, என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியைப் பண்ணி, உயர்ந்த பதார்த்தங்களை எனக்குக் கொடுத்து ஸந்தோஷப்படுத்தி, என்னை வணங்கி, 1 என்னைவிட்டுத் தாங்கமுடியாமல் இருந்து என்னையே அடைவாய்.

2 ஆகையாலே 3 சாப்பாடு முதலான உலகத்து வேலைகளையும், ஸந்தியாவந்தனம் முதலிய நித்திய நைமித்திக கர்மங்களையும், என்பிரீதிக்காக, என்னுடைய வேலைகளைச் செய்வதற்கு கிடைத்ததே என்று ஸந்தோஷத்துடனும், நான்தான் அந்த வேலைகளைச் செய்கிறேன் என்றும் நினைத்து செய்து கொண்டு, எப்போதும் பிரீதியுடனே என்னை மனதால் நினைத்து, வாயால் என் பெயர்களைச் சொல்லி, உடம்பால் என் வேலைகளைச்செய்து கொண்டு, எல்லா உலகங்களும் என் 4 அதீனம் என்றும், என்னு

---

1. இப்படி இருப்பது பக்தியின் உயர்ந்தபடி. இதற்குமேல் பகவானை அடையவேண்டியதுதான்.

2. பக்தி இன்னதென்றும், அதற்கு உதவிகள் இன்னவையென்றும், உதவிகளுக்கு உதவி செய்கிறது இன்னதென்றும் அதின் பலன் இன்னதென்றும் இந்த அத்தியாயத்தில் சொல்லப்பட்ட முக்கியமான அர்த்தங்களை வருத்தமில்லாமல் தெரிந்து கொள்வதற்காகச் சுருக்கமாய்ச் சொல்லி, அத்தியாயத்தை முடிக்கிறார். ஆகையாலே—துக்கம் நிறைந்த ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்திரத்தில் நீ விழுந்திருப்பதினாலும், நான் ஸௌலப்யம் முதலான குணங்களை உடையவனாய், உன்னை ஸம்ஸார ஸமுத்திரத்திலிருந்து தூக்குகிறவனாயிருப்பதாலும், நீ செய்ய வேண்டிய பக்தியாகிய உபாயம் மிகவும் [illegible] இருக்கையாலும்.

3. இது 27-வது ச்லோகத்தின் பொருள்.

4. இது 4-வது ச்லோகத்தின் கருத்து.

டைய உபயோகத்திற்காகவே ஏற்பட்டன என்றும், நினைத்து என்னிடத்திலிருக்கும் அளவில்லாமல் உயர்ந்த குணங்களின் கூட்டங்களை மிகவும் 1 இன்பமாக நினைத்து,2 நாள்தோறும் கீழே சொன்னபடி என்னைத்தியானம் செய்து வந்தாயேயானால், அழிவில்லாத அளவில்லாத ஸுகமான என்னிடம் வந்து சேருவாய்.

உபநிஷத்துக்களில் தியானம் பண்ண வேண்டியவைகளாகவும், அதற்கு உதவி செய்கிறவைகளாகவும் சொல்லப்பட்ட பகவானுடைய ஸ்வரூபம், திருமேனி, குணங்கள், இவைமுதலானவைகளும் சுலோகத்திலிருக்கிற "நான்" என்கிற சொல்லாலே காட்டப்பட்டன என்று ஸ்ரீ பாஷ்யகாரர் திருவுள்ளம் பற்றி, அவைகளை அருளிச் செய்கிறார். அவைகளாவன—3 பகவான் லோகங்களுக்கு யஜமானர்களாயிருக்கிற எல்லாருக்கும் யஜமானன். 4 ஒருவித குற்றங்களும் கிட்டவர முடியாதவன். எல்லா நல்ல குணங்களுக்கும் ஒரே இருப்பிடம். 5 எல்லாம் தெரிந்தவன். நினைத்தபடி நடத்துகிறவன். எல்லா உலகங்களையும் ஒருவனாகவே உண்டுபண்ணுகிறவன். அவனைத்தான் பரம்பிரும்மம்என்றும், புருஷோத்தமன் என்றும் உபநிஷத்துக்கள் சொல்லுகின்றன. அவனுடைய கண்கள் பெரிய ஆழமுள்ள தண்ணீர் நிறைந்த

1. இது 26—29-வது சுலோகங்களின் பொருள்.

2. நாள்தோறும்—கடைசி உடம்பைவிட்டுப் போகிறவரையில்.

3. சக்தியில்லாதவனுக்கு வேலை செய்வதனால்ஒருபிரயோஜநமும் கிடைக்காது. இந்தப் பிரும்மாண்டத்திலிருக்கிற பிரும்மா முதலானவர்களுக்கு வேறு பிரும்மாண்டங்களில் அதிகாரம் கிடையாதே. அப்படிப்பட்ட பிரும்மா முதலானவர்கள் எல்லாருக்கும் எப்படி மோக்ஷம் கொடுக்கக் கூடும்.

4. குற்றமுள்ளவனும் குணமில்லாதவனுமான ஒருவனைநினைத்துப் பிரயோஜநமில்லை. ஒரு குற்றமில்லாதவனும், எல்லாகுணங்கள் உள்ளவனும், தொந்தரவுகளில்லாதவனும், அவைகளைப்போக்குமவனும், அளவில்லாத இன்பமா யிருப்பவனுமானவனைத்தான் தியானம் செய்ய வேண்டியது.

5. பகவானுக்குத் தெரியாதது ஒன்றுமில்லை. அவனுக்கு ஒத்தாசை செய்ய ஒருவனும் வேண்டியதில்லை. இந்த இரண்டு குணங்களும் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்க உபயோகமானவைகள்.

குளத்தில் அப்போது மலர்ந்த தாமரைப்பூவின் இதழ்போல் நீண்டும் சுத்தமாயுமிருக்கின்றன. திருமேனி நீருண்ட மேகம்போல் 1 தள தள என்று இருக்கிறது. ஒரே காலத்தில் 2 ஆயிரம் ஸூரியன்கள் கிளம்பினால் போல் அவனுடைய திருமேனியின் காந்தி இருக்கிறது. 3 அழகினால் நிறைந்த அமுருத ஸமுத்திரம் போலிருக்கிறது அவன் திருமேனி. கேட்ட பலனைக் கொடுப்பதற்குத் துடித்துக் கொண்டிருக்கிற பருத்த நான்கு திருக்கைகளை உடையது. மிகுந்த காந்தியுடைய பீதாம்பரத்துடன் கூடினது. ஒருவித தோஷமில்லாத கிரீடம், மகர குண்டலம், ஹாரம், தோள் வளை, வளை இவை முதலான பல நகைகளையுடையது. அளவில்லாமல் உயர்ந்த—தயை, தாழ்ந்தவர்களுடன் இடைவிடாமல் கலந்திருக்கும் தன்மை, அவயவங்களின் அழகு, மிகவும் இன்பமாயிருக்கை, ஆழமான மனதுள்ளவனாயிருக்கை, கேட்டதைக் கொடுக்கும் தன்மை, குற்றம் பார்க்காமல் பிரீதிபண்ணும் தன்மை-இவ்விதமான குணங்கள் அவனிடம் கணக்கில்லாமல் இருக்கின்றன. உயர்ந்தவன் தாழ்ந்தவன் என்று பாராமல் எல்லாரையும் காப்பாற்றுகிறவன். 4 அவன் எல்லாருக்கும் யஜமானன்—என்று. [34]

---

1. ரத்னம்-கண்ணாடி, ஜலம்-இவைகளில் கிட்டஇருக்கும் வஸ்துக்கள் பிரதிபலிப்பது (தோன்றுவதுபோல) பகவானுடைய திருமேனியில் கிட்டஇருக்கும் வஸ்துக்கள் பிரதிபலிக்கும்படியான ஒருவித தெளிவை "தள தள" என்று சொல்லியிருக்கிறது.

2. காந்தி நிறைந்திருக்கிறதென்றும், விரோதிகளால் பார்க்க முடியாதென்றும் கருத்து.

3. இப்படி விரோதிகளுக்குப் பார்க்கக் கூடாதிருக்கும் திருமேனியே வேண்டியவர்களுக்கு மிகவும் இன்பமாயிருக்குமென்றும், அவர்களின் கண்ணை இழுக்குமென்றும் கருத்து. அழகு (லாவண்யம்)என்பது கண்ணுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஒருபளபளப்பு.

4. தன்னை அடைந்தவர்களை காப்பாற்றுவதைத் தன் லாபமாக எண்ணி பகவான் வேலை செய்கிறானென்று கருத்து.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

ஒன்பதாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று

𑌦𑌶𑌮𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃

𑌏𑌵𑌂— 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌸𑌪𑌰𑌿𑌕𑌰 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌃 । 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 𑌚 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌙𑍍𑌕𑍁𑌶𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌂, 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑌤𑌸𑍍𑌤𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇—

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌶𑍃𑌣𑍁 𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌵𑌚𑌃 ।
𑌯𑌤𑍍𑌤𑍇𑌽𑌹𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌯 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌹𑌿𑌤𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌯𑌾 ॥ ॥௧॥

𑌮𑌮 𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌯𑌮𑌾𑌣𑌾𑌯 𑌤𑍇 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍂𑌪𑌹𑌿𑌤𑌕𑌾𑌮𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵 𑌮𑌨𑍍𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌵𑌿𑌷𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌵𑌚𑍋 𑌯𑌤𑍍 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿, 𑌤𑌦𑌵𑌹𑌿𑌤𑌮𑌨𑌾𑌃 𑌶𑍃𑌣𑍁 ॥ ॥௧॥

அவ—அங்கங்களோடு பக்தியோகம் சொல்லப்பட்டது. இப்போது பக்தி உண்டாவதற்கும், வளருவதற்கும், பகவான் தடங்கலில்லாமல் எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுவது முதலான—கணக்கில்லாத-நல்ல குணங்களுள்ளவன் என்றும், எல்லாலோகங்களும் அவனுக்கு உடம்புகளாகவும், அவன் அவைகளுக்கு ஆத்மாவாகவும் இருப்பதால், எல்லாம் அவனால் ஏவத்தகுந்தது என்றும் விரிவாய்ச் சொல்லுகிறார்.

பகவான் சொல்லுகிறார்—

என்னுடைய பெருமையைக் கேட்டு 1 ஸந்தோஷப்படுகிற உனக்கு என்னிடத்தில் பக்தி உண்டாகி, வளர்ந்து, நீ க்ஷேமத்தை

---

1. ச்லோகத்தில் "மஹாபாஹோ" (வலிமையுள்ள கையையுடையவன்) என்ற சொல் இருக்கிறது. உலகத்தில் வலிமையுள்ளவர்கள் அயலாருடைய பெருமையைக் கேட்டுப் பொறுக்க மாட்டார்கள். நீயோ சிசுபாலன் முதலானவர்களால் நிறைந்த இந்த உலகத்தில் பாக்கியத்தினால் என் பெருமையைக் கேட்டு ஸந்தோஷப்படுகிறாய் என்று கருத்து.

அடையவேண்டுமென்று நினைத்து, இன்னமும் என்னுடைய பெருமையை விரிவாகச் சொல்லுகிறேன். அந்த உயர்ந்த வார்த்தையை ஜாக்கிரதையாய்க் கேள். [1]

ந மே விது³ஸ்ஸுரக³ணா: ப்ரப⁴வம் ந மஹர்ஷய: ।
அஹமாதி³ர்ஹி தே³வாநாம் மஹர்ஷீணாம் ச ஸர்வஶ: ॥ ௨ ॥

ஸுரக³ணா மஹர்ஷயஶ்சாதீந்த்³ரியார்த²த³ர்ஶிநோऽதி⁴கஜ்ஞாநா அபி மே ப்ரப⁴வம் ப்ரபா⁴வம் நாமகர்மஸ்வரூபஸ்வபா⁴வாதி³கம் ந ஜாநந்தி । யதஸ்தேஷாம் தே³வாநாம் மஹர்ஷீணாம் ச ஸர்வஶோऽஹமாதி³: । தேஷாம் ஸ்வரூபஸ்ய ஜ்ஞாநஶக்த்யாதே³ஶ்சாஹமாதி³: । தேஷாம் தே³வத்வதே³வர்ஷித்வஹேதுபூ⁴தபுண்யாநுகு³ணம் மயா த³த்தம் ஜ்ஞாநம் பரிமிதம், அதஸ்தே பரிமிதஜ்ஞாநா மத்ஸ்வரூபாதி³கம் யதா²வந்ந ஜாநந்தி ॥ ॥௨॥

பிரும்மா முதலான தேவர்களும், பெரிய ருஷிகளும், ஒருவனாலும் அறியமுடியாத ஸங்கதிகள் எல்லாவற்றையும் அறியக்கூடிய ஞானமுள்ளவர்களாயிருந்தாலும், என்னுடைய பெயர்களையும், என் வேலைகளையும், நான் இன்னான் என்பதையும், என்ஸ்வபாவங்களையும் இன்னும்மற்ற என் பெருமைகளையும் அறியவில்லை. ஏனென்றால், அவர்களுடைய ஸ்வரூபம், அறிவு, சக்தி, முதலானவைகளை நான்தான் உண்டுபண்ணினேன். அதாவது—தேவர்களாகவும், தேவருஷிகளாகவும் ஆவதற்குக் காரணமான அவர்களுடைய புண்ணியத்துக்குத் தகுந்தபடி நான் அவர்களுக்குக் கொடுத்த அறிவு மிகவும் கொஞ்சமானது. ஆகையாலே அவர்களாலே என் ஸ்வரூபம் முதலானவைகளை உள்ளபடி அறியமுடியாது. [2]

அவ— ததே³தத்³தே³வாத்³யவிஜ்ஞேயஸ்வயாதா²த்ம்யவிஷயஜ்ஞாநம் ஸத்³வ்ருத்திவிரோதி⁴பாபவிமோசநோபாயமாஹ—

யோ மாமஜமநாதி³ம் ச வேத்தி லோகமஹேஶ்வரம் ।
அஸம்மூட⁴: ஸ மர்த்யேஷு ஸர்வபாபை: ப்ரமுச்யதே ॥

நஜாயத இத்யஜ:, அநேந விகாரித்ரவ்யாத் அசேதநாத் தத்ஸம்ஸ்ருஷ்டாத் ஸம்ஸாரிசேதநாச்ச விஜாதீயத்வமுக்தம். ஸம்ஸாரிசேதநஸ்ய ஹி கர்மக்ருதாசித்ஸம்ஸர்கோ ஜந்ம. அநாதிமித்யநேந பதேந முக்தாத்மநோ விஜாதீயத்வமுக்தம். முக்தாத்மநோ ஹ்யஜத்வமாதிமத், தஸ்ய ஹேயஸம்பந்தஸ்ய பூர்வவ்ருத்தத்வாத் தத் ஸம்பவதி. அநாதிமித்யநேந ததநர்ஹதயா தத்ப்ரத்யநீகதோக்தா, "நிரவத்யம்" இத்யாதிஸ்ருத்யா ச. ஏவம் ஹேயஸம்பந்தப்ரத்யநீகஸ்வரூபதயா அநந்தம் மாம் லோகமஹேஶ்வரம் லோகேஶ்வராணாமபீஶ்வரம் மர்த்யேஷ்வஸம்மூடோ யோ வேத்தி. இதரஸஜாதீயதயைக்யமோஹ: ஸம்மோஹ:, தத்ரஹிதோ(அ)ஸம்மூட:, ஸ மத்ப்ராப்திவிரோதிபி: ஸர்வை: பாபை: ப்ரமுச்யதே. ஏதது க்தம் பவதி -- லோகே மநுஷ்யாணாம் ராஜா இதரமநுஷ்யஸஜாதீய: கேநசித் கர்மணா ததாதிபத்யம் ப்ராப்த:. ததா தேவாநாமதிபதிரபி, ததாண்டாதிபதிரபீதரஸம்ஸாரிஸஜாதீய:, தஸ்யாபி பாவநாத்ரயாந்தர்கதத்வாத், "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி" இதி ஸ்ருதேஸ்ச. ததந்யேபி யே கேசந அணிமாத்யைஸ்வர்யம் ப்ராப்தா:. அயம் து லோகமஹேஶ்வர: அண்டகாரணாதவ்யக்தாதக்ஷராத் ஜ்ஞாநாநந்தைகதாநாச்ச முக்தாத்மநோ நிகிலஹேயப்ரத்யநீகாநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணதயா நியமநசக்தியோகதயா ச விஜாதீய இதரஸஜாதீயதாமோஹரஹிதோ யோ மாம் வேத்தி, ஸ ஸர்வை: பாபை: ப்ரமுச்யத இதி ‖ ‖௩‖

அவ—என்னுடைய பெருமையை பிரும்மா முதலான தேவர்களாலும் அறியமுடியாது என்று அறிந்தால், என்னிடத்தில் பக்தியுண்டாவதற்கு இடஞ்சலான எல்லாபாபங்களும் போய் விடுமென்று சொல்லுகிறார்—

அறிவில்லாத வஸ்துக்களைப்போல எனக்கு மாறுதலில்லை. கர்மத்தினால் அடிக்கடி பிறந்து சாகிறஜீவன்களைப்போல், எனக்கு

ப்பிறப்பு முதலியவை கிடையாது. எனக்கு இப்படிப்பிறப்பில்லாதிருப்பது ஸம்ஸாரத்தைவிட்டுக் கிளம்பின முக்தர்களுக்குப்போல் புதிதாய் உண்டானதன்று. லோகங்களுக்கு ஈச்வரனாயிருக்கிற பிரும்மா முதலானவர்களுக்கும் நான் யஜமானன். மனிதர்களுக்குள் எவன் என்னை மற்றவர்கள் வகுப்பில் சேர்ந்தவன் என்று எண்ணாமல், கீழ்ச்சொன்னபடி அறிகிறானோ, அவனுக்கு என்னிடத்தில் பக்தி உண்டாவதற்கு இடைஞ்சலான எல்லாபாபங்களும் போய்விடும். அதாவது—உலகத்தில் ராஜாவாக இருப்பவனும் ஒருமனிதன்தான். அவன் ஏதோ ஒரு புண்ணியத்தாலே மனிதர்களுக்கு 1 ராஜாவாக ஆகிறான். அப்படியே தேவர்களுக்கு ராஜாவான இந்திரனும், பிரும்மாண்டத்துக்கு ராஜாவான பிரும்மாவும் ஸம்ஸாரி ஜீவன்கள்தான். இப்படியே ஏதோ ஐச்வரியத்தை அடைந்தவர்களும். பகவானோ உலகத்துக்கு ஈச்வரனாயிருக்கிறவர்கள் எல்லாருக்கும் யஜமானன். அவனிடத்தில் ஒருக்காலத்திலும் ஒருவித கெடுதல்கள் கிடையாது. அவன் அளவில்லாமல் உயர்ந்த—கணக்கில்லாத—நல்ல குணங்களுக்கு இருப்பிடம். அவன் இயற்கையாகவே எல்லாரையும் அடக்கி ஆளுகிறவன். ஆகையாலே பிரகிருதியைக்காட்டிலும், அதிலிருந்து உண்டான அறிவில்லாத வஸ்துக்களைக் காட்டிலும், கர்மத்தால் கட்டுப்பட்ட ஜீவன்களைக்காட்டிலும், கட்டிலிருந்து விடுபட்ட முக்தர்களைக்காட்டிலும், எல்லாரைக்காட்டிலும் வேறுஜாதி. ஆகையாலே பகவானை மற்றவர்கள் வகையராவென்று எண்ணாமல் அவனை உள்ளபடி எவன் அறிகிறானோ, அவனுக்கு எல்லாபாபங்களும் போய்விடும் (3)

[illegible]

[illegible]

---

1. உலகத்தில் மாம்பழ ஜாதியில் சில புளிப்பும், பெரியகொட்டையும், தோலும், காரலும் உள்ளவைகளாயிருக்கின்றன. ஒட்டு மாம்பழத்துக்கு இந்தக் குற்றங்களில்லை. அது மற்றவைகளைக் காட்டிலும் உயர்ந்ததாயிருந்தாலும், மாம்பழ ஜாதிதான். அதுபோல, மனிதர்களுக்குள் ராஜாவும், தேவர்களுக்குள்ளே இந்திரனும் பிரும்மாவும் ஜீவஜாதிதான். ஆனால் உயர்ந்தவர்கள். எப்படி மாம்பழத்தைக் காட்டிலும் வாழைப்பழம் வேறு ஜாதியோ, அப்படியே பகவான் பிரகிருதியைக் காட்டிலும், எல்லா ஜீவன்களைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதி.

ஸ்ருஷ்டிஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திதயா ஐஶ்வர்யம் ஸ்வகல்யாணகுணகண ஸர்வஸ்ய பதார்த்தஸ்ய ஸத்தாம்ச ஸ்திதிப்ரவ்ருத்தீ ப்ரகாஶயதி —

புத்திர்ஜ்ஞாநமஸம்மோஹ: க்ஷமா ஸத்யம் தம: ஶம: ।
ஸுகம் து:கம் பவோऽபாவோ பயம் சாபயமேவ ச ॥ ௪ ॥
அஹிம்ஸா ஸமதா துஷ்டிஸ்தபோ தாநம் யஶோऽயஶ: ।
பவந்தி பாவா பூதாநாம் மத்த ஏவ ப்ருதக்விதா: ॥ ௫ ॥

புத்தி: = மநஸோ நிரூபணஸாமர்த்யம், ஜ்ஞாநம் = சிதசித்வஸ்துவிஶேஷவிஷயோ நிஶ்சய:, அஸம்மோஹ: = பூர்வக்ருஹீதாத் ரஜதாதே: விஜாதீயே ஶுக்திகாதௌ ஸஜாதீயத்வ ரஜதாதிநிவ்ருத்தி:, க்ஷமா = மநோவிகாரஹேதௌ ஸத்யபி அவிக்ருதசித்தத்வம், ஸத்யம் = யதாத்ருஷ்டவிஷயம் பூதஹிதரூபம் வசநம், தம: = பாஹ்யகரணாநாம் அநர்த்தவிஷயேப்யோ நியமநம், ஶம: = அந்த:கரணஸ்ய ததா நியமநம், ஸுகம் = ஆத்மாநுகூலாநுபவ:, து:கம் = ப்ரதிகூலாநுபவ:, பவ: = பவநம் அநுகூலாநுபவஹேதுகம் மநஸோ பவநம், அபாவ: = ப்ரதிகூலாநுபவஹேதுகோ மநஸோऽவஸாத:; பயம் = ஆகாமிநோ து:கஸ்ய ஹேதுதர்ஶநஜம் து:கம்; தந்நிவ்ருத்திரபயம், அஹிம்ஸா = பரது:காஹேதுத்வம், ஸமதா = ஆத்மநி ஸுஹ்ருத்ஸு விபக்ஷேஷு ச அர்த்தாநர்த்தயோ: ஸமமதித்வம், துஷ்டி: = ஸர்வேஷ்வர்த்தேஷு த்ருஷ்டேஷு தோஷஸ்வபாவத்வம், தப: = ஶாஸ்த்ரீயோ போகஸங்கோசரூப: காயக்லேஶ:, தாநம் = ஸ்வகீயபோக்யாநாம் பரஸ்மை ப்ரதிபாதநம், யஶ: = குணவத்தாப்ரதா, அயஶ: = நைர்குண்யப்ரதா, கீர்த்த்யகீர்த்திஹேதுகுணாகுணமநோவ்ருத்திவிஶேஷௌ தயோர்லக்ஷ்யௌ, மநோவ்ருத்திரூபத்வாத் | ததோபாதேந ச ததா | ஏவமாத்யாஸ்ஸர்வேஷாம் பூதாநாம் பாவா: ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திஹேதவோ மநோவ்ருத்தய:, மத்த ஏவ மத்ஸங்கல்பாயத்தா பவந்தி ॥ ௪-௫ ॥

அவ—இப்படித் தன்னுடைய ஸ்வபாவத்தை அறிவதனால், தன்னிடத்தில் பக்தியுண்டாகிறதற்கு இடையூறான எல்லா பாபங்களும் போய்விடுமென்று சொன்னார். எப்போது பாபங்கள் போய்விட்டதோ, அப்போதே பக்தி தானே உண்டாய்விடுமென்று சொன்னதாக ஏற்பட்டது. இப்போது தன்னுடைய விபூதி முதலான கூட்டங் கூட்டங்களான குணங்களை விரிவாக நினைப்பதால் பக்தி வளருவதைச் சொல்லுகிறார்—

ஒருவஸ்துவைப்பற்றி நன்றாய் யோசிக்கிற சக்தி (1); ஞானம்-அறிவு-நன்றாய் யோசித்து உண்டான நிர்ணயம் (2); தப்பு எண்ணமில்லாமை. வெள்ளியில்லாத தகரத்தை வெள்ளியென்று மலைத்து, நன்றாய் பார்த்தபிறகு வெள்ளியென்கிற எண்ணம் போவது; இந்தமாதிரி எந்தவிஷயத்திலும் முதலில் உண்டான தப்பு எண்ணம் போவது (3); பொறுமை—அதாவது-மனக் கலக்கத்தை கொடுக்கக்கூடிய ஸங்கதிகள் நேர்ந்தபோதும், மனது கலங்காமலிருக்கை (4); ஸத்தியம்—அதாவது—தான்பார்த்தபடியும் ஜனங்களுக்கு க்ஷேமம் கிடைக்கும்படியும்—சொல்லும்படியான எண்ணம், உண்மையாயிருந்தாலும், தொந்தரவுக்காக சொல்லக்கூடாது (5); கண்முதலான இந்திரியங்களைப் பார்க்கக்கூடாதது முதலான ஸங்கதிகளில் போகவொட்டாமல் தடுப்பது (6); மனதை நினைக்கக்கூடாத ஸங்கதிகளில் போகாமல் தடுப்பது (7); நல்ல ஸங்கதிகளை அநுபவித்து வரும் ஸந்தோஷம் (8); கெட்ட ஸங்கதிகளை அநுபவிப்பதினால் உண்டாகும் மனவருத்தம் (9); இன்பமான அநுபவத்தாலுண்டான மனதினுடைய தெளிவு-உத்ஸாஹம் (10); தொந்தரவான அநுபவத்தாலுண்டான மனதின் ஓச்சல் (11); நாளைக்குத் தொந்தரவைக் கொடுக்கக்கூடிய ஸங்கதியைப்பார்த்து இப்போது உண்டாகும் துக்கம் (12); அது வராமலிருப்பதும் போவதும் (13); பிறருக்கு துக்கத்தை உண்டுபண்ணாமலிருக்கை (14); தனக்கும், வேண்டியவர்களுக்கும், சத்ருக்களுக்கும் நல்லதுவந்தாலும், பொல்லாதது வந்தாலும், மனது ஒரேமாதிரியாயிருக்கை (15); பகவானைப்பார்த்தாலும் ஸந்தோஷப்படுகைக்கே ஸமயமாகிருக்கை (16); சாஸ்த்ரத்தில் சொல்லப்பட்ட வழி முதலானவைகளால் தன்ஸரீரத்தைக் குறைத்துக்கொள்ளுகை, உடம்பை வருத்து

தல்.(17); தன்னுடையதான நல்லவஸ்துக்களை பிறருக்குக் கொடுக்க வேணுமென்று எண்ணுகை(18); எல்லாரும் மிகவும் நல்ல குணமுள்ளவனென்றுகொண்டாடும்படியான செய்கைக்குத் தகுந்த எண்ணம்(19); மிகவும் கெட்டவனென்று எல்லாரும் வெறுக்கும்படியான செய்கைக்குத் தகுந்த எண்ணம் (20) இவைகளை யெல்லாம் நான்தான் ஜனங்களுக்கு உண்டு பண்ணுகிறேன். அவைகளால் அவர்கள் சில வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். சிலவேலைகளை நிறுத்துகிறார்கள்.1 (4—5)

அவ— ஸர்வஸ்ய ஹி தஜ்ஜாதஸ்ய ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யோ: ப்ரவர்த்தயிதாரஶ்ச மத்ஸங்கல்பாயத்தப்ரவ்ருத்தய இத்யாஹ—

மஹர்ஷய: ஸப்த பூர்வே சத்வாரோ மநவஸ்ததா |
மத்பாவா மாநஸா ஜாதா யேஷாம் லோக இமா: ப்ரஜா: ||௬||

பூர்வே ஸப்த மஹர்ஷய:- அதீதமந்வந்தரே யே ஸ்ருஷ்டா ஸப்த மஹர்ஷயோ நித்யஸ்ருஷ்டிப்ரவர்த்தநாய ப்ரஹ்மணா ஸங்கல்பிதா:; நித்யஸ்திதிப்ரவர்த்தநாய யே ச ஸாவர்ணிகா நாம சத்வாரோ மநவ: ஸ்திதா:; யேஷாம் ஸந்தாநே லோகே ஜாதா இமா: ஸர்வா: ப்ரஜா: ப்ரதிக்ஷணமாப்ரளயாதபத்யோத்பாதநேந வாலகாஶ்ச ஸவந்தி; தே ஹி ஸர்வே மத்பாவா: மம பாவ: ஸ ஏவ யேஷாம் பாவஸ்தே மாநஸா:- மநஸைவ ஸித்தா: மத்ஸங்கல்பாநுவர்த்திந இத்யர்த்த: ||௬||

1.இந்தசுலோகங்களில் சொன்ன இருபதுஸங்கதிகளையும் பகவான் ஜனங்களுடைய க்ஷேமத்திற்காகவே கொடுக்கிறான். முதல் எழும் நல்ல ஸங்கதிகள். 14-வது முதல் 19-வது வரையிலும் நல்ல ஸங்கதிகள். ஆகையால் நடுவிலிருக்கிற ஆறும், இருபதாவதும் நல்ல ஸங்கதிகளாகவே இருக்கவேண்டியது. ஆகையாலே சுலோகத்திலுள்ள துக்கம் என்பது கெட்ட ஸங்கதிகளில் துக்கம். பயம் என்பது கெட்டகாரியங்களில்பயம். அயசஸ்ஸு என்பது கெட்ட காரியங்களைச் செய்து பலபேர்களால் தூஷிக்கப்படுவது. இதை பகவான் கெட்ட காரியங்களில்பயமுண்டாவதற்காகத்தான் கொடுக்கிறான். அவனால்தான் அது போகவேண்டும் என்று எண்ணி அவனைக் கெஞ்ச வேண்டியது. இந்த இருபது ஸங்கதிகளும் பகவானால் உண்டாகிறது என்று ஒருவன் தன் அநுபவத்தைப் பார்த்து நினைத்தால், பகவானிடத்தில் பக்தி அளவில்லாமல் வளரும்.

அவ— எல்லாப் பிராணிகளையும் உண்டுபண்ணுவதற்கும், காப்பாற்றுவதற்கும், சில பேர்களை நான் ஏற்படுத்தியிருக்கிறேன். அவர்கள் என் எண்ணப்படி அந்த வேலைகளைச் செய்கிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்—

முன் மந்வந்தரத்தில் பிருகு முதலிய ஏழு பெரியருஷிகளை நாலு முகமுடைய பிரும்மா மனதினால் உண்டாக்கினார். அவர்கள் 1 நித்திய ஸிருஷ்டிகளை நடத்துகிறார்கள். ஸாவர்ணிகர்கள் என்கிற நாலு மனுக்கள் நித்திய ஸ்திதியை நடத்துகிறார்கள், இப்போது உலகத்திலிருக்கிறஎல்லா ஜனங்களும் அவர்களுடைய வம்சத்திலதான் உண்டானவர்கள் அவர்கள் ஒவ்வொரு க்ஷணமும் பிரளயகாலம்வரையில் குழந்தைகளை உண்டுபண்ணிக்காப்பாற்றுகிறார்கள். அந்தபிருகு முதலான ஏழு பேர்களும், அந்த நாலு மனுக்களும் என்எண்ணப்படி நடக்கிறார்கள். அதாவது என்எண்ணமில்லாமல்ஒரு வேலையும் செய்கிறதில்லை. என் உடம்பு மாதிரி. 2 [6]

ഏതാം വിഭൂതിം യോഗം ച മമ യോ വേത്തി തത്ത്വതഃ ।
സോऽവികമ്പേന യോഗേന യുജ്യതേ നാത്ര സംശയഃ ॥

---

1. நித்தியஸிருஷ்டி என்றால், நாள்தோறும் எவ்வளவோ பிராணிகள் உண்டாகிறதே-அது. நித்தியஸ்திதி என்றால், அப்படியே நடக்கிற அவைகளுடைய காப்பாற்றல். நித்தியப் பிரளயம் என்றால் அதேமாதிரி நடக்கிற சாவு. இதேமாதிரி பிரும்மாவின் தினம் தோறும் பொழுது விடியும்போது, சில உலகங்கள் உண்டாகி, பகல் முழுதிலும் இருந்து, அஸ்தமனகாலத்தில் அழிந்து விடுகிறது. இதை நைமித்திக ஸிருஷ்டி, ஸ்திதி, பிரளயம் என்று சொல்லுகிறது. பெருமாள் எல்லா உலகங்களையும் உண்டாக்கி, கொஞ்சகாலம் வைத்திருந்து, பிறகு அவைகளை அடியோடு அழித்து விடுகிறார். இதைப் பிராகிருதஸிருஷ்டி, பிராகிருத ஸ்திதி, பிராகிருத பிரளயம் என்று சொல்லுகிறது.

2. உலகத்தில் இரண்டு தோழர்கள் ஒரே மாதிரி அபிப்பிராயமுள்ளவர்களாயிருப்பார்கள். அது போலன்று. நம்முடைய வேலைக்காரர்கள் நம்முடைய வீட்டு வேலைகளை நம்மிஷ்டப்படி செய்கிறார்கள். அவர்கள் ஸொந்த வேலைகளைத் தங்களிஷ்டப்படி செய்கிறார்கள். அப்படிப் போலவுமன்று. இவர்கள் செய்கிற வேலைகள் எல்லாம் என்னிஷ்டப்படியே நடக்கின்றன. இவர்களே இப்படி இருக்கும்போது, மற்றவர்களைப் பற்றி கேட்பானேன்?

விபூதிம்-ஐஶ்வர்யம், மமைதாம் ஸர்வஸ்ய உத்பாதயித்ருத்வஸ்திதிப்ரவ்ருத்திரூபாம் விபூதிம், ஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணரூபம் யோகம் ச யஸ்தத்த்வதோ வேத்தி, ஸோऽவிகம்பேந-அப்ரகம்பேந பக்தியோகேந யுஜ்யதே, நாத்ர ஸம்ஶய: । விபூதிவிஷயம் கல்யாணகுணவிஷயம் ச ஜ்ஞாநம் பக்தியோகவ்ருத்திஹேதுரிதி ஸ்வயமேவ உத்தரத்ர வக்ஷ்யதி ॥ ॥௭॥

இந்த என்னுடைய ஆளுகையையும், அதாவது—எல்லாம் என்னால் உண்டு பண்ணப்பட்டு, காப்பாற்றப்பட்டு, ஏவப்படுவதையும், ஒருவித கெடுதியும் ஒருக்காலத்திலுமில்லாமல், எல்லா நல்ல குணங்களும் என்னிடம் சேர்ந்திருப்பதையும், எவன் உள்ளபடி அறிகிறானோ, அவனுக்கு ஒருவிதத்தாலும், ஒருவராலும் கலக்கமுடியாத பக்தியானது என்னிடத்தில் உண்டாகி வளருகிறது. இதில் ஸந்தேஹமில்லை. நீ இந்த ஸங்கதிகளை அறிந்தால், அந்த மாதிரி பக்தி உனக்கு வளரும் என்பதை நீயே பார்க்கப் போகிறாய். [7]

அத விபூதிஜ்ஞாநவிபாகரூபாம் பக்திவ்ருத்திம் தர்ஶயதி—

அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்ததே ।
இதி மத்வா பஜந்தே மாம் புதா பாவஸமந்விதா: ॥ ॥௮॥

அஹம் ஸர்வஸ்ய-விசித்ரசிதசித்ப்ரபஞ்சஸ்ய ப்ரபவ:-உத்பத்திகாரணம், ஸர்வம் மத்த ஏவ ப்ரவர்ததே இதி ச; ஏதத் ஸ்வாபாவிகம் நிரங்குஶைஶ்வர்யம், ஸௌஶீல்யஸௌந்தர்யவாத்ஸல்யாதிகல்யாணகுணகணயோகம் ச மத்வா, புதா:-ஜ்ஞாநிந: பாவஸமந்விதா: மாம்-ஸர்வகல்யாணகுணாந்விதம் பஜந்தே|பாவ:-மநோவ்ருத்திவிஶேஷ: । மயி ஸ்ப்ருஹயாலவோ மாம் பஜந்த இத்யர்த: ॥ ॥௮॥

அவ—கீழ்ச்சொன்னபடி அறிந்து, பக்தி வளர்ந்திருப்பதைக் காண்பிக்கிறார்—

ஆச்சரியமாயும் பலவிதமாயும் ஆன இந்த உலகத்தை நான் தான் உண்டுபண்ணுகிறேன். இந்த எல்லா உலகமும் என்னால்தான் ஏவப்பட்டு, எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறது—என்கிற-எனக்கு இயற்கையாக ஏற்பட்ட-ஒருதடங்கலுமில்லாத என்னுடைய ஆளுநகையையும், மிகவும் இளப்பமானவர்களுடன் ஸந்தோஷமாகப் பழகுவது, அளவில்லாத அழகு, குற்றங்களைப் பார்க்காமல் ஜனங்களிடத்தில் ஆசை இவை முதலான என்னுடைய கூட்டங் கூட்டமான நல்ல குணங்களையும் நினைத்து, ஞானிகள் என்னிடத்தில் வெகு ஆசையோடு எல்லா நல்ல குணங்களோடு சேர்ந்த என்னைத் தியானம் செய்கிறார்கள். [8]

ஊஉ·— கூய?—

𑌮𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌦𑍍𑌗𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾 𑌬𑍋𑌧𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌮𑍍 ।
𑌕𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍁𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚 𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚 ॥ ||௯||

𑌮𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌾𑌃-𑌮𑌯𑌿 𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌨𑌸𑌃, 𑌮𑌦𑍍𑌗𑌤𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌃-𑌮𑌦𑍍𑌗𑌤𑌜𑍀𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃, 𑌮𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌨𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌧𑌾𑌰𑌣𑌮𑌲𑌭𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌮𑌦𑍀𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌬𑍋𑌧𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌦𑍀𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌰𑌮𑌣𑍀𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌕𑌥𑌯𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚 𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚 - 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌚𑌨𑍇𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍁𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿, 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌵𑌣𑍇𑌨𑌾𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍇𑌣 𑌰𑌮𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥ ||௯||

அவ—அவர்கள் பக்தி பண்ணுகிறவிதம் எப்படி என்றால் சொல்லுகிறார்—

என்னிடத்தில் மனது முழுவதும் 1 பதிந்து, என்னிடத்திலேயே உயிரை வைத்து, அதாவது என்னை ஒரு விநாடி கூடப் பிரிந்தாலும் தாங்காமல், அவரவர்கள் அநுபவிக்கிற என்னுடைய

1. பக்தி வளருகையில் வருகிற ஸங்கதிகள் இங்கே காட்டப்படுகின்றன. முதலில் மனது பகவானிடம் பதிகிறது. பிறகு அவனை விடமுடியவில்லை; விட்டால் தாங்கவில்லை. அதின்பிறகு பகவானைப்பற்றி பேசாமலும், கேட்காமலும் இருக்கமுடியாது.

குணங்களை ஒருவருக்கொருவர் 1 தெரியப்படுத்துகிறார்கள். என்னுடைய உயர்ந்த இன்பமான லீலைகளை ஒருவருக்கொருவர் சொல்லுகிறார்கள். சொல்லுகிறவர்கள் அப்படிச் சொல்லுவதையே 2 பிரயோஜநமாக எண்ணி ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். அதைக் கேட்கிறவர்களும் அளவில்லாதப் பிரீதியோடு கேட்டு ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். [9]

தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் ।
ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே ॥௧௦॥

தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் - மயி ஸததயோகமாஶம்ஸமாநாநாம் மாம் பஜமாநாநாமஹம் தமேவ புத்தியோகம் விபாகதஶாபந்நம் ப்ரீதிபூர்வகம் ததாமி, யேந தே மாமுபயாந்தி ॥

அவ—இதுவரையில் பகவானுடைய குணங்களையும், ஆறுகையையும் அறிந்தால் பக்தி உண்டாகுமென்றும், வளரும் என்றும் சொல்லப்பட்டது. இப்படி வளர்ந்த பக்தியினால் அவனை அடைவதற்கு முன்னாலே மிகவும் தெளிவான அவனுடைய பார்வையுண்டாகும். அது பகவான் கிருபையுடன் நடுவில் செய்யும் வேலையென்றும் சொல்லுகிறார்—

அவர்கள் என்னோடு எப்பொழுதும் இருக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, பிரீதியுடன் என்னைத்தியானம் பண்ணுகிறார்கள். மிகுந்தஸந்தோஷத்துடன் அவர்களுக்கு அந்தபக்தி முற்றும்படி

1. தெரியப்படுத்துவது என்பது-முன்னால் அறியப்படாத ஸங்கதியைச் சொல்லுவது. பகவானை நினைக்கும்போது அவனுடைய அனுக்கிரகத்தினால் அவனுடைய சிலஸங்கதிகள் புதிதாய் தோன்றுகின்றன. அவைகளைச் சொல்லுதல். சொல்லுவது என்பது பகவானுடைய நடந்த கதைகளைச் சொல்லுவது.

2. உலகத்தில் ஜனங்கள் ஒருவனை ஸந்தோஷப்படுத்தி, சிலபிரயோஜநங்களை அடைவதற்காக அவனிடத்தில் சில கதைகளைச் சொல்லுவார்கள். இங்கே அப்படியல்ல. பகவானுடைய கதைகளைச் சொல்லுவதே பிரயோஜநமாயிருக்கிறது.

பாகச் செய்கிறேன். அதாவது—எப்படியிருந்தால் உடனே என்னிடம் வந்துசேருவர்களோ அப்படிச் செய்கிறேன் I (10)

அவ— கிஞ்ச.—

தேஷாமேவாநுகம்பார்த²மஹமஜ்ஞாநஜம் தம: ।
நாஶயாம்யாத்மபா⁴வஸ்தோ² ஜ்ஞாநதீ³பேந பா⁴ஸ்வதா ॥ ௧௧ ॥

தேஷாமேவாநுகம்பார்த²மஹமாத்மபா⁴வஸ்த²: தேஷாம் மநோவ்ருத்தௌ விஷயதயாவஸ்தி²த: ஸ்வகல்யாணகு³ணக³ணம் ப்ரகாஶயந் மத்³விஷயஜ்ஞாநாக்²யேந பா⁴ஸ்வதா தீ³பேந ஜ்ஞாநவிரோதி⁴ப்ராசீநகர்மரூபமஜ்ஞாநஜம் மத்³வ்யதிரிக்தவிஷயப்ராவண்யரூபம் [illegible] தமோ நாஶயாமி ॥ ௧௧ ॥

அவ—இன்னமும்—

அவர்களுக்கு எல்லா க்ஷேமங்களையும் கொடுப்பதற்காக எப்போதும் அவர்கள் நினைவில் இருந்து, அதாவது, எப்பொழுதும் அவர்களை என்னை நினைக்கும்படி செய்து, கூட்டங்கூட்டமான என்னுடைய எல்லா நல்ல குணங்களையும் புதிது புதிதாகவும்

---

1. ஒருவன் இன்னது என்று சொல்ல முடியாத உயர்ந்த புண்ணியத்தாலே மஹான்களைக்கொண்டு சாஸ்திரத்தாலே ஜீவன் தைவம் இவை முதலானவைகளைத் தெளிவாய் அறிகிறான். பிறகு சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி பகவானைத் தியானம் பண்ணுகிறான். அந்த தியானம் வளரும்போது பகவானைப் பார்க்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டுக் கெஞ்சுகிறான். பகவான் இதுவரையில் இவனால் மனதால் மாத்திரம் நினைத்த ஸங்கதிகளையும், நினையாதவைகளையும், பார்க்கக் கூடிய கண்ணைக் கொடுத்து, உள்ளபடி அவைகளைப் பார்க்கும்படி செய்கிறான். பிறகு இவனுக்கு ஆசை தாங்காமல் இப்பொழுதே என்னை உம்மிடம் அழைத்துக்கொள்ள வேணுமென்று தவிக்கிறான். உடனே அழைத்துக் கொள்ளாவிட்டால் ஆனைபிக்கிறான். பிறகு உடனே பகவான் இவனை அழைத்துக்கொள்ளுகிறான் என்று சாஸ்திரங்கள் சொல்லியிருக்கிறது. கீழே சொன்ன தன் பார்வையைக் கொடுப்பது இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. இந்தப்பார்வைக்கு பரஜ்ஞானம் என்று பெயர். பிர்யாமெரும் தவிப்புக்கு பரமபக்தி யென்று பெயர்.

தெளிவுகளை அவர்களுக்குக் காண்பிக்கிறேன். என்னைப்பற்றின இந்த அறிவு என்கிற பிரகாசமுள்ள விளக்கினாலே என்னை நினைப்பதற்கு இடைஞ்சலான—நெடுநாளாய் வந்த கர்மங்களாலுண்டான—என்னைத்தவிர 1 மற்ற விஷயங்களில் இருக்கும்—மிகுந்த ஆசையான—நெடுநாள் பழக்கப்பட்ட—இருட்டைப்போக்குகிறேன். அதாவது—என்னை விட்டுப் பிரிந்திருக்கத் தாங்கமுடியாமல், அவர்கள் என்னிடம் சீக்கிரம் வரும்படியாகச் செய்கிறேன். [11]

ஏவ— ஏவம் ஸகலேதரவிஸஜாதீயம் ஸ்வஸ்வபாவஶ்ரவணம்
ஶ்ருண்வதாம் நிரதிஶயானந்தஜனகம் கல்யாணகுணகணயோகம்
ததைஶ்வர்யவிபூதிம் ச ஶ்ருத்வா தத்விஸ்தாரம் ஶ்ரோதுகாம:
அர்ஜுன உவாச—

அர்ஜுன உவாச—

பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம பவித்ரம் பரமம் பவான் ।
புருஷம் ஶாஶ்வதம் திவ்யமாதிதேவமஜம் விபும் ॥ ॥௧௨॥
ஆஹுஸ்த்வாம்ருஷய: ஸர்வே தேவர்ஷிர்நாரதஸ்ததா ।
அஸிதோ தேவலோ வ்யாஸ: ஸ்வயம் சைவ ப்ரவீஷி மே ॥௧௩॥

“பரம் ப்ரஹ்ம பரம் தாம பரமம் பவித்ரம்” இதி யம் ஶ்ருதயோ வதந்தி, ஸ ஹி பவான் । “யதோ வா இமானி பூதானி ஜாயந்தே । யேன ஜாதானி ஜீவந்தி । யத்ப்ரயந்த்யபி

1. ஒருவன் விஷயங்களைப்பற்றின ஆசை போன பிறகு தானே தியானம் செய்கிறான். அப்படியிருக்க, தியானத்தினால் போகக்கூடிய ஆசை எது, அது தான் தியானத்துக்குமுந்தியே போய் விட்டதே என்றால்; பதில்—விஷயங்களைப் பர்றின ஆசை ஸ்தூலம் (பெரிது) ஸூக்ஷ்மம் (சின்னது) என்று இருவகை. ஸ்தூலத்தினால் ஸூக்ஷ்மம் உண்டாகிறது. ஸ்தூலம்போய் தியானம் செய்தான். அப்போது ஸூக்ஷ்மம் இருந்தது. செய்த தியாயனத்தினால் அது போகிறது. உதாரணம்:—ஒருவன் ஸம்ஸாரத்தை வெறுத்து ஸந்நியாஸி ஆனான். ராத்திரியில் ஸ்வப்னத்தில் குழந்தை கிட்டவருகிறது போலிருக்கிறது. அப்போதும் அடக்கினான். கொஞ்சகாலம் ஆனபிறகு அதுவும் போய் விடுகிறது.

[illegible]

[illegible] ||கூ||

அவ—இப்படி பகவானைத்தவிர மற்ற ஒருவருக்கும் இல்லாத தாய் பகவானுக்கு மாத்திரம் இருப்பதும், இதைக்கேட்கிற காலத்தில் யாருக்கும் அளவில்லாத ஆநந்தத்தைக் கொக்கக் கூடியதுமான பகவான் எல்லா உலகங்களையும் ஆளுவதின் விரிவையும், அவனுடைய உயர்ந்த குணங்களையும் கேட்டு, அதை இன்னும் விரிவாகக் கேட்க வேணுமென்று ஆசையினால் அர்ஜுநன் சொல்லுகிறான்—

வேதங்களில் பரம் பிரும்ம என்றும், பரம்தாம என்றும், பரமம் பவித்திரம் என்றும்சொல்லப்படுகிறவர் தேவரீர்தான். பரம் பிரும்ம என்றால், மிகவும் உயர்ந்த வஸ்து. பரம்தாம என்றால், மிகவும் உயர்ந்தபிரகாசமுடைய வஸ்து. பரமம் பவித்திரம்என்றால், எல்லாருடைய எல்லாதோஷங்களையும் தன்னை நினைத்தமாத்திரத்தால் போக்கக்கூடிய வஸ்து. இது உயர்ந்தது, இது இளப்பம் என்று வஸ்துக்களுடைய உண்மையை அறிந்த எல்லா ருஷிகளும் தேவரீரைத்தான் அழிவில்லாதவராகவும், பரமபதத்திலிருப்பவராகவும், எல்லா உலகங்களாகிற பெண்களை ஆளக் கூடிய ஆண்மையை யுடையவராகவும், எல்லா லோகங்களையும் விளையாட்டாக உண்டு பண்ணுகிறவராகவும், ஒருக்காலும் பிறப்பில்லாதவராகவும், எங்கும் நிறைந்தவராகவும் சொல்லுகிறார்கள். அப்படியே தேவருஷியான நாரதர், அஸிதர், தேவலர், வியாஸர், இவர்களும் சொல்லுகிறார்கள். தேவரீரும் அப்படியே சொல்லுகிறீர். [13]

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌦𑍃𑌤𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌦𑌸𑌿 𑌕𑍇𑌶𑌵 ।
𑌨 𑌹𑌿 𑌤𑍇 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌨 𑌦𑌾𑌨𑌵𑌾𑌃 ।௧௪।

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌦𑍍𑌯𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌕𑌥𑌨𑌂 𑌮𑌨𑍍𑌯𑍇, 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍। 𑌯𑌨𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌯𑌨𑌨𑍍𑌯𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌮𑍇𑌵 𑌯𑌾𑌕𑌾𑌦𑌿𑌮𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌂 𑌤𑌦𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌦𑌸𑌿। 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍 - 𑌨𑌿𑌰𑌤𑌿𑌶𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌬𑌲𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌧𑍇! 𑌤𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 - 𑌵𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑍍, 𑌨 𑌹𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾 𑌦𑌾𑌨𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 ॥௧௪॥

ஆகையாலே, நீர் இதுவரையில் உம்மிடத்திலிருப்பதாகச் சொன்ன எல்லா ஸங்கதிகளும் உண்மையில் உம்மிடத்தில் இருக்கின்றன. நீர் தப்பாக உம்மை ஸ்தோத்திரம் பண்ணிக் கொள்ளவில்லை என்று எனக்கு மனதாரத் தோன்றுகிறது. ஆகையாலே அளவில்லாத-ஞானம்-சக்தி-பலம்-ஐசுவரியம்-வீர்யம்-தேஜஸ்ஸு இவைகளுக்கு இருப்பிடமானவரே! நீர் உம்முடைய ஸங்கதிகளை எப்படித் தெளிவாய் எடுத்துச் சொல்லுகிறீரோ, அப்படி மிகவும் கொஞ்சமான அறிவுள்ள தேவர்களாலும், அஸுரர்களாலும் சொல்லமுடியாது. அவர்களுக்கு உம்மைப்பற்றித் தெளிவான அறிவில்லை. ஆகையால் உம்முடைய ஸங்கதிகளை இன்னொருவரைக் கொண்டு அறியமுடியாது. [14]

𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮 ।
𑌭𑍂𑌤𑌭𑌾𑌵𑌨 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌶 𑌦𑍇𑌵𑌦𑍇𑌵 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌪𑌤𑍇 ॥ ॥௧௫॥

𑌹𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮! 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂-𑌸𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌥। 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌾𑌵𑌨-𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌯𑌿𑌤𑌃! 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌶- 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌃! 𑌦𑍇𑌵𑌦𑍇𑌵-𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌪𑌰𑌮𑌦𑍇𑌵𑌤-𑌯
[illegible]
[illegible]
[illegible]
𑌜𑌗𑌤𑍍𑌪𑌤𑍇-𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍 ॥ ।௧௫।

ஏ உயர்ந்த புருஷனே! நீர் உம்மை உம்முடைய ஞானத்தாலே தானாகவே அறிகிறீர். மற்றவர்கள் உம்முடைய அனுக்கிரஹத்தால் அறிய வேணும். எல்லா உலகங்களையு முண்டுபண்ணுகிறவரே! எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறவரே! தேவதைகளுக்கெல்லாம் உயர்ந்த தேவதையானவரே! அதாவது—மனிதர் மாடு, பறவை, முதலியவைகளுக்கும், தேவதைகளுக்கும் அழகு முதலிய குணங்களால் எவ்வளவு வாசியிருக்கிறதோ, அவ்வளவு தேவதைகளுக்கும், தேவரீருக்கும் இருக்கிறது. எல்லா உலகத்துக்கும் ராஜாவே! [15]

𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑍍𑌯𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌹𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌯𑌃 ॥
𑌯𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑌿𑌮𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑌿 ॥

𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃-𑌸𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍍𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌃, 𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑌾𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌮𑌰𑍍𑌹𑌸𑌿-𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌵𑍍𑌯𑌞𑍍𑌜𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌯𑌾𑌭𑌿𑌰𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌭𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 - 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑍈𑌃 𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌃, 𑌇𑌮𑌾𑌨𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑌿 ॥

எந்த சக்தியினாலே இந்த எல்லா லோகங்களையும் ஏவிக்கொண்டு, எங்கும் நிறைந்திருக்கிறீரோ, மற்ற ஒருவனுக்குமில்லாத உமக்கு மாத்திரமுள்ள அந்த விபூதிகளை (அடக்கி ஆளுகிற சக்திகளை) எல்லாவற்றையும் மீதியில்லாமல் தேவரீராலே தான் சொல்ல முடியும். ஆகையால் அவைகளைச் சொல்லவேண்டும்.[16]

𑌕𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑌹𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌿𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍 ।
𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌭𑌾𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌮𑌯𑌾 ॥

𑌅𑌹𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍀-𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑌨𑍍 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌸𑌦𑌾 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌨𑍍-𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌯𑌿𑌤𑍁𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌨𑍀𑌯𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌣𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌂 𑌕𑌥𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍 । [illegible] 𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌭𑌾𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌮𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑍋𑌽𑌸𑌿 ॥

நான் பக்தியோகம் என்கிற உம்முடையத் தியானத்தைச் செய்ய ஆரம்பிக்கும்போது, எல்லா லோகங்களையும் துளிக்கூட

விடாயல் அடக்கி ஆளுகிறது முதலான உம்முடைய உயர்ந்த குணங்களைப்பற்றி பூர்ணமான தெளிவு எப்படி வருமோ, அப்படியும், கீழ்ச்சொன்ன புக்தி முதலானவைகள் தவிர, இன்னும் என்னென்ன ஸங்கதிகள் தேவரீரால் ஏற்படுகின்றனவென்று நான் தெரிந்து கொள்ளவேணுமோ, அவைகளை அறியும்படியும் சொல்லவேண்டும். [17]

𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌜𑌨𑌾𑌰𑍍𑌦𑌨 ।
𑌭𑍂𑌯𑌃 𑌕𑌥𑌯 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌹𑌿 𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌮𑍇𑌽𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ‖

“𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇” 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍇𑌣𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌵 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌂 𑌚 𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌕𑌥𑌯 । 𑌤𑍍𑌵𑌯𑍋𑌚𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌮𑍇 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌹𑌿; 𑌅𑌤𑌃 𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌤𑍍𑌸𑌾𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃 ‖ ‖௧௮‖

எல்லா உலகங்களையும் உண்டுபண்ணுவதையும், எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுவதையும் சுருக்கமாகச் சொன்னீர். அவைகளை விரிவாகச் சொல்லும். தேவரீராலே சொல்லப்படுகிற தேவரீருடைய பெருமையாகிற அமிருதத்தைக் கேட்டு, எனக்கு திருப்திவரவில்லையே. ஆசையடங்கவில்லையே. அது தேவரீருக்குத் தெரியுமே. [18]

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 —

𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌤𑍇 𑌕𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌶𑍁𑌭𑌾𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑌃 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌮𑍇 ‖

𑌹𑍇 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠! 𑌮𑌦𑍀𑌯𑌾𑌃 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑍀𑌰𑍍𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍀𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 । 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌶𑍍𑌰𑍈𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌵𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌃, “...” 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌨 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍀𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 । 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑍇𑌣 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍁𑌂 𑌚 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 । 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌨𑌾𑌮 𑌨𑌿𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 ...

[illegible] '𑌏𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌚 𑌮𑌮 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃' 𑌇𑌤𑌿 [illegible] । 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌯𑍋𑌗𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 [illegible] । [illegible] '𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌂 𑌬𑍁𑌧𑌾 𑌭𑌾𑌵𑌸𑌮𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌾𑌃' 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 ॥ ॥௧௯॥

பகவான் சொல்லுகிறார்—

குருவம்சத்தாருக்குள் உயர்ந்தவனான அர்ஜுநனே! உலகத்தில் மிகவுமுயர்ந்தவையாயும், நல்லவைகளுமான—என்னால் அடக்கியாளப்படுகிற சில வஸ்துக்களை உனக்குச்சொல்லுகிறேன். அவைகளை முழுவதையும் என்னால் சொல்லவும், உன்னால் கேட்கவும் முடியாது. ஏனென்றால், அவைகளைக் கணக்குப் பண்ணமுடியாது.

𑌅𑌵— 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌾𑌲𑌯𑌿𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌂𑌹𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌸𑌾𑌧𑌯𑌤𑌿—

𑌅𑌹𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌗𑍁𑌡𑌾𑌕𑍇𑌶 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌶𑌯𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 ।
𑌅𑌹𑌮𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤 𑌏𑌵 𑌚 ॥ ॥௨௦॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌮 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌶𑌯𑍇-𑌹𑍃𑌦𑌯𑍇 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌹𑌿 𑌨𑌾𑌮 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌆𑌧𑌾𑌰𑌃, 𑌨𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾, 𑌶𑍇𑌷𑍀 𑌚 । 𑌤𑌥𑌾 '𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌾𑌹𑌂 𑌹𑍃𑌦𑌿 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌪𑍋𑌹𑌨𑌂 𑌚', '𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇𑌽𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌿 । 𑌭𑍍𑌰𑌾𑌮𑌯𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌯𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍂𑌢𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾' 𑌇𑌤𑌿 । 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌚 '𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌮𑌯𑌤𑌿 𑌏𑌷 𑌤 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌤

[illegible] ॥ ௨௦ ॥

அவ—பகவான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாக இருந்து, எல்லாப் பிராணிகளையும் நியமிக்கிறான் (அந்தந்த வேலைகளைச் செய்விக்கிறான்) என்பதையும், யோகம் என்று சொல்லப்பட்ட-எல்லா லோகங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறது, காப்பாற்றுகிறது, அழிக்கிறது—என்பதையும் தெளிவாகச் சொல்லுகிறார்—

என்னுடைய உடம்புகளான எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்தில் நான் ஆத்மாவாய் இருக்கிறேன். ஆத்மாவென்பது உடம்பைஇருக்கிறவரையில்தவறாமல்எப்பொழுதும் தாங்குகிறது, எப்பொழுதும் ஏவுகிறது, எப்பொழுதும் உபயோகித்துக் கொள்ளுகிறது. இப்படி ஹிருதயத்தில் இருப்பதை மேலே சொல்லப் போகிறது. வேதங்களிலும் சொல்லி இருக்கிறது. இந்த நான் எல்லாப் பிராணிகளையும் உண்டு பண்ணுகிறவனாயும், காப்பாற்று கிறவனாயும், அழிக்கிறவனாயும் இருக்கிறேன். [20]

அவ— [illegible]

யாவத்ஸத்தம் ஸர்வம் ஸர்வமி"தி ஸர்வேஷாம் சேதநாசேதநாத்மக வஸ்தூநாம் | ஸ்வவிபூதிபூதாநாம் நியாம்யதயேதி "ஏதத்வைபவம் ப்ரகடிதே" இத்யாரப்ய வக்ஷ்யதி —

ஆதித்யாநாமஹம் விஷ்ணுர்ஜ்யோதிஷாம் ரவிரம்ஶுமாந் |
மரீசிர்மருதாமஸ்மி நக்ஷத்ராணாமஹம் ஶஶீ ॥ ॥ ௨௧ ॥

ஆதித்யாநாம் த்வாதஶாநாம் ய உத்க்ருஷ்டோ விஷ்ணுர்நாமாதித்ய:, ஸோऽஹம் | ஜ்யோதிஷாம்-ஜகதி ப்ரகாஶகாநாம் யோऽம்ஶுமாந் ரவி: ஆதித்யகண:, ஸோऽஹம் | மருதாமுத்க்ருஷ்டோ மரீசிர்ய:, ஸோऽஹமஸ்மி | நக்ஷத்ராணாமஹம் ஶஶீ | நாயம் நிர்தாரணே ஷஷ்டீ, "பூதாநாமஸ்மி சேதநா" இதிவத் | நக்ஷத்ராணாம் பதிர்யஶ்சந்த்ர: ஸோऽஹமஸ்மி ॥ ॥ ௨௧ ॥

அவ—உலகத்தில் உடம்பையும், ஆத்மாவையும் ஒன்ருகச் சொல்லுவது வழக்கம். "அவன் பெருத்து இருக்கிருன்" என்கிருர்கள். "அவன்" என்பது ஆத்மா. அது சின்னது. பெருத்து இருக்கிறது உடம்பு. ஆத்மாவில் பெருமன் இல்லே. பெருத்து இருக்கிருனென்ருல், பெருத்த உடம்பில் இருக்கிருன் என்று தான் பொருள். உலகமெல்லாம் பகவானுக்கு உடம்பாகையால், பகவானே உலகமென்று சொல்லலாம். உலகம் என்கிற சொல்லுக்கு உலகத்துக்கு ஆத்மாவென்றுதான் பொருள். பகவானேயும், உலகத்தையும் ஒன்ருகச் சொல்லுவதற்குக் காரணமான-பகவான் உலகத்துக்கு ஆத்மா என்பதைச் சொல்லி, பகவானேயும் உலகத்தில் உயர்ந்த வஸ்துக்களேயும் ஒன்ருகச் சொல்லுகிருர். ஒன்ருகச் சொல்லுவதற்குக் காரணம் ஆத்மாவாயிருப்பதுதான் என்பதை இந்த அத்தியாயத்தின் முடிவிலே (சுலோகம்-39) சொல்லுகிருர்—'நான் இல்லாமல் உலகத்தில் ஒரு வஸ்துவுமில்லே' என்று. அதாவது—ஆத்மாவான என்னுலே ஏவப்படாதது ஒன்றுமில்லே என்று அதின் பொருள். இந்த ஸங்கதி "என்னுலே தான் எல்லாம் நடக்கிறது" என்று ஆரம்பத்தில் 8-வது சுலோகத்தில் சொன்னதால் ஏற்படுகிறது—

ஸூரியன்கள் பனிரெண்டு பேர்கள் இருக்கிறார்கள். நான் அவர்களுக்குள் உயர்ந்த பனிரெண்டாவதான விஷ்ணு என்கிற ஸூரியனாக இருக்கிறேன். உலகத்தில் இருட்டைப் போக்குகிற வஸ்துக்களுக்குள் ஸூரியன்கள் என்கிற கூட்டமாயிருக்கிறேன். காற்றுக்களுக்குள் மரீசி என்கிற காற்றாக இருக்கிறேன். நக்ஷத்திரங்களுக்குத் தலைவனான சந்திரனாக இருக்கிறேன். [21]

𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌵𑌾𑌸𑌵𑌃 ।
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾 ॥௨௨॥

𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂-𑌋𑌗𑍍𑌯𑌜𑍁𑌸𑍍𑌸𑌾𑌮𑌾𑌥𑌰𑍍𑌵𑌣𑌾𑌂 𑌯 𑌉𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑌾𑌮𑌵𑍇𑌦𑌃, 𑌸𑍋𑌽𑌹𑌮𑍍 । 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑍋𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 । 𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑌾𑌨𑌾𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂, 𑌯𑌦𑍁𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌮𑌨 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑍍, 𑌤𑌦𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 । 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾-𑌅𑌯𑌮𑌪𑌿 𑌨 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌧𑌾𑌰𑌣𑍇 । 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌵𑌤𑌾𑌂 𑌯𑌾 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾, 𑌸𑌾𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 ॥ ॥௨௨॥

வேதங்களுக்குள் மிகவும் உயர்ந்த ஸாமவேதமாயிருக்கிறேன். பாட்டு (கானம்) ஆயிருப்பதாலும், ஆயிரம் கிளைகள் உள்ளதாய் இருப்பதாலும் அது உயர்ந்தது. ஸ்வர்க்கத்தில் இருக்கும் தேவர்களுக்குள் இந்திரனாக இருக்கிறேன். பதினொன்று இந்திரியங்களுக்குள் உயர்ந்ததான மனதாக இருக்கிறேன். ஜீவன்களுக்கு உயர்த்தியைக் கொடுக்கிற அறிவாக இருக்கிறேன். [22]

𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑍇𑌶𑍋 𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌮𑍍 ।
𑌵𑌸𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌵𑌕𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌮𑍇𑌰𑍁𑌃 𑌶𑌿𑌖𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌹𑌮𑍍 ॥௨௩॥

𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌮𑍇𑌕𑌾𑌦𑌶𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌶𑌙𑍍𑌕𑌰𑍋𑌽𑌹𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 । 𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑍋𑌽𑌹𑌮𑍍 । 𑌵𑌸𑍂𑌨𑌾𑌮𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌵𑌕𑍋𑌽𑌹𑌮𑍍 । 𑌶𑌿𑌖𑌰𑌿𑌣𑌾𑌂-𑌶𑌿𑌖𑌰𑌶𑌾𑌲𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑍇𑌰𑍁𑌰𑌹𑌮𑍍 ॥ ॥௨௩॥

பதினொன்று ருத்திரர்களுக்குள் சங்கரன் என்கிறவராக இருக்கிறேன். யக்ஷர்களுக்கும் ராக்ஷஸர்களுக்கும் தலைவனான குபேரனாக இருக்கிறேன். எட்டு வஸுக்களுக்குள் பாவகன் என்

பவனாக இருக்கிறேன். அழகான சிகரமுள்ள (நுனியுள்ள) மலைகளுக்குள் மேரு என்கிற மலையாக இருக்கிறேன். மேருவின் நுனி தங்கமாயும், உயர்ந்த ரத்தினங்கள் இழைத்ததாயுமிருக்கிறதாம். [23]

புரோதஸாஞ்ச முக்யம் மாம் வித்தி பார்த்த ப்ருஹஸ்பதிம் ।
ஸேநாநீநாமஹம் ஸ்கந்த: ஸரஸாமஸ்மி ஸாகர: ॥ உச ॥

புரோதஸாம் முக்யோ ப்ருஹஸ்பதிர், ஸோஹமஸ்மி । ஸேநாநீநாம்-ஸேநாபதீநாம் ஸ்கந்தோஹமஸ்மி । ஸரஸாம் ஸாகரோஹமஸ்மி ॥ ॥உச॥

வாத்தியார்களுக்குள் இந்திரனுக்குக் குருவான பிருஹஸ்பதியாக இருக்கிறேன். அவர் பெரிய வித்துவானும். கர்மத்துக்குட்பட்ட ஸேனாபதிகளுக்குள் சுப்பிரமணியனாக இருக்கிறேன். ஓட்டமில்லாமல் தேங்கிஇருக்கும் ஜலங்களுக்குள் ஸமுத்திரமாக இருக்கிறேன். [24]

மஹர்ஷீணாம் ப்ருகுரஹம் கிராமஸ்ம்யேகமக்ஷரம் ।
யஜ்ஞாநாம் ஜபயஜ்ஞோஸ்மி ஸ்தாவராணாம் ஹிமாலய: ॥ உரு

மஹர்ஷீணாம்- மரீச்யாதீநாம் ப்ருகுரஹம் । அர்த்தாபிதாயிந: ஶப்தா கிர:, தாஸாமேகமக்ஷரம்- ப்ரணவோஹமஸ்மி । யஜ்ஞாநாம் முக்யோ ஜபயஜ்ஞோஸ்மி । அசலத்ராணாம் ஹிமவாநஹம் ॥ ॥உரு॥

மரீசிமுதலான பெரிய ருஷிகளுக்குள்ளே பிருகுஎன்பவராக இருக்கிறேன். சிலபேர்களை பெரிய ருஷிகள் என்று சொல்லி இருக்கிறது. பொருள்களுள்ள சொற்களுக்குள் ஒற்றை எழுத்தான பிரணவமாக இருக்கிறேன். யக்ஞங்களுக்குள் ஜபம்என்கிற யக்ஞமாக இருக்கிறேன். பிரும்மசாரிமுதலான எல்லா ஆசிரமக்காரர்களுக்கும்பொதுவாகஇருப்பதினாலும், ஆடுமுதலான உயிர்ப்பிராணிகளுக்கு ஹிம்ஸை இல்லாத்தினாலும், சீக்கிரத்தில் தியானத்தை உண்டுபண்ணுகிறதாகையாலும், அது உயர்ந்தது. மலைகளுக்குள் ஹிமவான் என்கிற மலையாக இருக்கிறேன். [25]

𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌨𑌾𑌰𑌦𑌃 ।
𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌰𑌥𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌪𑌿𑌲𑍋 𑌮𑍁𑌨𑌿𑌃 ॥௨௬॥

𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌪𑍂𑌜𑍍𑌯𑍋𑌽𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑍋𑌽𑌹𑌮𑍍 । 𑌦𑍇𑌵𑌰𑍍𑌷𑍀𑌣𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌰𑌦𑍋𑌽𑌹𑌮𑍍 ॥ ॥௨௬॥

மரங்களுக்குள் எல்லாரும் பூஜிக்கத்தகுந்த அரசமரமாக இருக்கிறேன். தேவ ருஷிகளென்று சொல்லப்படுமவர்களுக்குள் நாரதர் என்பவராக இருக்கிறேன். கந்தர்வர்களுக்கு ராஜாவான சித்திரரதன் என்பவனாக இருக்கிறேன், பிறந்தது முதல் எட்டு ஐசுவரியங்களை அடைந்தவர்களுக்குள் கபில ருஷியாக இருக்கிறேன்.

𑌉𑌚𑍍𑌚𑍈𑌃𑌶𑍍𑌰𑌵𑌸𑌮𑌶𑍍𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌮𑌾𑌮𑌮𑍃𑌤𑍋𑌦𑍍𑌭𑌵𑌮𑍍 ।
𑌐𑌰𑌾𑌵𑌤𑌂 𑌗𑌜𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌨𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌨𑌰𑌾𑌧𑌿𑌪𑌮𑍍 ॥

𑌆𑌯𑍁𑌧𑌾𑌨𑌾𑌮𑌹𑌂 𑌵𑌜𑍍𑌰𑌂 𑌧𑍇𑌨𑍂𑌨𑌾𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌧𑍁𑌕𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌕𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌪𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌾𑌣𑌾𑌮𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌕𑌿𑌃 ॥ ॥௨௮॥

𑌕𑌾𑌮𑌧𑍁𑌕𑍍 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌸𑍁𑌰𑌭𑌿𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌨𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌕𑌨𑍍𑌦𑌰𑍍𑌪𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 । 𑌸𑌰𑍍𑌪𑌾𑌃 𑌏𑌕𑌶𑌿𑌰𑌸𑌃 । 𑌨𑌾𑌗𑌾𑌃 𑌬𑌹𑍁𑌶𑌿𑌰𑌸𑌃 ॥

குதிரைகளுக்குள் உச்சைசிரவஸு என்கிற - அமிருதத்தில் பிறந்த - இந்திரனுடைய வெள்ளைக் குதிரையாக இருக்கிறேன். திக்குக்களில் இருக்கிற யானைகளுக்குள் ஐராவதம் என்கிற இந்திரனுடைய - அமிருதத்தில் பிறந்த - வெள்ளை யானையாக இருக்கிறேன். மனிதர்களுக்குள் ராஜாவாக இருக்கிறேன். [27]

பகவானைத்தவிர மற்றவர்களின் ஆயுதங்களுக்குள் வஜ்ராயுதமாயிருக்கிறேன். பசுமாடுகளுக்குள் காமதேனுவாயிருக்கிறேன். ஜனங்களை உண்டு பண்ணுகிற மன்மதனாக இருக்கிறேன். ஒருதலைப் பாம்புகளுக்குள் வாஸுகி என்பவனாக இருக்கிறேன்.

𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌨𑌾𑌗𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍁𑌣𑍋 𑌯𑌾𑌦𑌸𑌾𑌮𑌹𑌮𑍍 ।
𑌪𑌿𑌤𑍄𑌣𑌾𑌮𑌰𑍍𑌯𑌮𑌾 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌯𑌮𑌃 𑌸𑌂𑌯𑌮𑌤𑌾𑌮𑌹𑌮𑍍 ॥ ॥௨௯॥

𑌯𑌾𑌦𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌜𑌲𑌵𑌾𑌸𑌿𑌨𑌃, 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍁𑌣𑍋𑌽𑌹𑌮𑍍 । 𑌦𑌣𑍍𑌡𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌵𑍈𑌵𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌹𑌮𑍍 ॥ ॥௨௯॥

அநேகம் தலைகள் உள்ள பாம்புகளுக்குள் ஆதிசேஷனாயிருக்கிறேன். ஜலத்தில் இருக்கிற பிராணிகளுக்குள் வருணனாக இருக்கிறேன் பிதுரு தேவதைகளுக்கு ராஜாவான அரியமா என்பவனாக இருக்கிறேன். தண்டிக்கிறவர்களுக்குள் யமனாக இருக்கிறேன். [29]

ப்ரஹ்லாதஶ்சாஸ்மி தை³த்யாநாம் கால: கலயதாமஹம் |
ம்ருகா³ணாம் ச ம்ருகே³ந்த்³ரோ(அ)ஹம் வைநதேயஶ்ச பக்ஷிணாம் ||

அஸுரேஷ்வஸுரதயா க³ணயதாம் மத்⁴யே கால: - ம்ருத்யுரஹம் | ||௩௦||

அஸுரர்களுக்குள் பிரஹ்லாதனாக இருக்கிறேன். கொலைக்குக்காலங் குறிக்கிறவர்களுக்குள்ளே காலன் என்றும், மிருத்தியு என்றும் சொல்லுகிற புருஷனாக இருக்கிறேன். நாலுகாலுள்ள பிராணிகளுக்குள் ஸிம்மமாக இருக்கிறேன். பக்ஷிகளுக்குள் அதிக வேகமுள்ள-வேதஸ்வரூபமென்று சொல்லப்படுகிற-கருடனாக இருக்கிறேன். [30]

பவந: பவதாமஸ்மி ராம: ஶஸ்த்ரப்⁴ருதாமஹம் |
ஜ²ஷாணாம் மகரஶ்சாஸ்மி ஸ்ரோதஸாமஸ்மி ஜாஹ்நவீ ||௩௧||

பவதாம் - க³மநஸ்வபா⁴வாநாம் பவநோ(அ)ஹம் | ஶஸ்த்ரப்⁴ருதாம் ராமோ(அ)ஹம் | அத்ர ஶஸ்த்ரப்⁴ருத்த்வம் விபூ⁴தி:, அயம் ராகு⁴ராஹர் வாக | ப்ருதி²வ்யாதயஸ்ய க்ஷேத்ரஜ்ஞா ப்ருத²க்ஸ்தி²தாநாவஸ்தி²தஸ்ய ஸர்வத: ஶரீரதயா ஶேஷபூ⁴தா இதி ஶஸ்த்ரப்⁴ருத்த்வஸாமாநீயா: ||

எப்போதும் போகிற வஸ்துக்களுக்குள் காற்றாக இருக்கிறேன். 1 திரேதாயுகத்தில் ராமனாக அவதரித்து, பரசுராமனை

1. இங்கு ராமன் என்பது முன்னையும் பின்னையும் சொன்னவைகளைப் போல, பகவானைக் காட்டிலும் வேறான பகவானுடைய விபூதி (ஸொத்து) அன்று. "சஸ்த்ரப்ருத்" (ஆயுதத்தைத்தரிக்கிறது) என்கிறசொல்லினால்சொல்லப்படுகிற-அறிவில்லாதவஸ்துவோ, அறிவுள்ளஜீவனோ பகவானைக்காட்டிலும் வேறானராமன் என்றுஒருவஸ்துஉலகத்தில் வழங்குவதில்லை. ஆகையாலே ஆயுதத்தைத் தரிப்பது என்பது தான் பகவானுடைய விபூதி. இந்த இடத்தில் பகவானைக் காட்டிலும் வேறானவைகளை ஒவ்வொன்றாக எடுத்து,நான் அது என்று சொல்லும்போது, அவ

ஜயித்த-ராவணனைக் கொன்ற-வீணாய்ப்போகாத ஆயுதங்களையுடையவன் நான். மீன்களுக்கு ராஜாவான மகரம் என்கிற மீனாக இருக்கிறேன். ஆறுகளுக்குள் கங்கையாக இருக்கிறேன். [31]

ஸர்கா₃ணாமாதி₃ரந்தஶ்ச மத்₄யம் சைவாஹமர்ஜுந ।
அத்₄யாத்மவித்₃யா வித்₃யாநாம் வாத₃: ப்ரவத₃தாமஹம் ॥ ॥௩௨॥

ஸ்ருஜ்யந்த இதி ஸர்கா₃: | தேஷாமாதி₃:-காரணம்-ஸ்ரஷ்டா ஸ்ருஜ்யமாநாநாம் ஸர்வேஷாம் ப்ராணிநாம் தத்ர தத்ர ஸ்ரஷ்டாऽஹமேவேத்யர்த₂: | ததா₂ அந்த:-ஸம்ஹர்தா ஸம்ஹ்ரியமாணாநாம் தத்ர தத்ர ஸம்ஹர்தாऽப்யஹமேவ | ததா₂ ச மத்₄யம்-பாலநம்-ஸ்ரஷ்டா பால்யமாநாநாம் பாலயிதாऽஹமேவேத்யர்த₂: | ஜல்பவிதண்டா₃தி₃ குர்வதாம் தத்த்வநிர்ணயாய ப்ரவ்ருத்தோ வாதோ₃ய:, ஸோऽஹம் ॥ ॥௩௨॥

எப்போதுமுண்டாகிறப் பிராணிகளை உண்டு பண்ணுகிறவர்களும், எப்போதும் அழிக்கப்படுமவர்களை அழிக்கிறவர்களும், எப்போதும் காப்பாற்றப்படுகிறவர்களைக் காப்பாற்றுகிறவர்களும் நான்தான். அறிவுகளுக்குள் ஜீவன், தைவம் இவை முதலானவைகளைப் பற்றின உண்மையான அறிவாக இருக்கிறேன். ஒருவருக்கொருவருடைய பேச்சுக்களுக்குள் உண்மையைக் கண்டுபிடிக்கிறதற்காக ஏற்பட்ட 1 பேச்சாக இருக்கிறேன். [32]

னுடைய குணத்தையே எடுத்துச் சொல்லுகை சொல்லிக்கொண்டு வருகிற மாதிரிக்கு ஒத்ததா? என்றால், பதில்,—ஆதித்தியன் முதலான ஜீவன்கள் எப்படிப் பகவானைக் காட்டிலும் வேறோ, அப்படியே சஸ்திரபிருத்தாயிருப்பது என்கிற குணமும், அதையுடைய பகவானைக் காட்டிலும் வேறுதானே. வேறான வஸ்து ஜீவனாக இருந்தாலென்ன? தன்னிடத்திலேயேயிருப்பதொரு குணமாயிருந்தாலென்ன? ஆகையாலே ஒத்ததாகவே இருக்கிறது. சஸ்த்ரபிருத் என்ற சொல்லுக்கு வீணாகப் போகாத ஆயுதமுள்ளவன் என்று பொருள்.

1. இன்னொருவனைத் தோற்கடித்துத் தன்கக்ஷியை ஸ்தாபிப்பது என்று ஒன்று. தன்கக்ஷியை ஸ்தாபிக்காமல், எதிரியின் கக்ஷியை மாத்திரம் கண்டிப்பது என்று ஒன்று. அவைகளைக்காட்டிலும் சுலோகத்தில் சொன்னது உயர்ந்தது. இதில் கோபம் கிடையாது.

அக்ஷராணாமகாரோ(அ)ஸ்மி த்வந்த்வ: ஸாமாஸிகஸ்ய ச |
அஹமேவாக்ஷய: காலோ தாதா(அ)ஹம் விஶ்வதோமுக: ||௩௩||

அக்ஷராணாம் மத்யே "அகாரோ வை ஸர்வா வாக்" இதி ஶ்ருதிஸித்தஸர்வவர்ணப்ரக்ருதிரகாரோ(அ)ஹம் | ஸாமாஸிக: ஸமாஸஸமூஹ:, தஸ்ய மத்யே த்வந்த்வஸமாஸோ(அ)ஹம் | ஸஹி உபயபதார்த்தப்ரதாநத்வேநோத்க்ருஷ்ட: | கலாமுஹூர்த்தாதிமயோ(அ)க்ஷய: காலோ(அ)ஹமேவ | ஸர்வஸ்ய ஸ்ரஷ்டா ஹிரண்யகர்ப்பஶ்சதுர்முகோ(அ)ஹம் || ||௩௩||

எழுத்துக்களுக்குள்ளே எல்லா எழுத்துக்களுக்கும் மூலம் என்று சொல்லப்படுகிற "அ" என்கிற எழுத்தாயிருக்கிறேன். ஒரு சொல்லோடு இன்னொரு சொல் சேருவதை ஸமாஸம் என்று சொல்லுகிறது. அவைகளுக்குள் 1 த்வந்த்வம் என்கிற சேர்க்கையாக இருக்கிறேன். விநாடி நாழிகை முதலான அழிவில்லாத காலமென்கிற வஸ்துவும் நான்தான். எல்லாரையும் உண்டு பண்ணுகிற நாலு முகமுடைய பிரும்மாவும் நான்தான். [33]

ம்ருத்யு: ஸர்வஹரஶ்சாஹமுத்பவஶ்ச பவிஷ்யதாம் |
கீர்த்தி: ஶ்ரீர்வாக்ச நாரீணாம் ஸ்ம்ருதிர்மேதா த்ருதி: க்ஷமா ||

ஸர்வப்ராணஹரோ ம்ருத்யுஶ்சாஹம் | உத்பத்ஸ்யமாநாநாமுத்பவாக்யம் கர்மாஹம் | நாரீணாம் ஶ்ரீரஹம் | கீர்த்திஶ்சாஹம் | வாக்சாஹம் | ஸ்ம்ருதிஶ்சாஹம் | மேதாசாஹம் | த்ருதிஶ்சாஹம் | க்ஷமா சாஹம் || ||௩௪||

எல்லாருடைய உயிர்களையும் கொண்டுபோகிற மிருத்தியு என்பவனும் நான்தான். உண்டாகிற வஸ்துக்களுடைய உண்டாகிறது என்கிற ஸங்கதியும் நான்தான். ஸ்திரீகளுக்குள் மஹாலக்ஷ்மியாக

1. உதாரணம்—ராமலக்ஷ்மணௌ (ராமனும் லக்ஷ்மணனும்) இந்த இரண்டு சொற்களின் சேர்க்கையை த்வந்த்வஸமாஸமென்று சொல்லுகிறது. இந்த சேர்க்கையில் ஒவ்வொரு சொல்லின்பொருளும் முக்கியமானது. ஒன்று மற்றொன்றுக்கு உட்பட்டதன்று. ஆகையாலே இந்த சேர்க்கை உயர்ந்தது.

இருக்கிறேன். கீர்த்தியாக இருக்கிறேன். நல்ல வார்த்தை சொல்லுகிற வாக்காக இருக்கிறேன். நல்ல நினைவாக இருக்கிறேன். நல்ல ஸங்கதிகளை மறக்காமலிருக்கிற நல்ல புத்தியாக இருக்கிறேன். நல்ல காரியங்களில் உறுதியாக இருக்கிறேன். பொறுமையாக இருக்கிறேன். [34]

𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾𑌮𑌹𑌮𑍍 ।
𑌮𑌾𑌸𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌶𑍀𑌰𑍍𑌷𑍋𑌽𑌹𑌮𑍃𑌤𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑌾𑌕𑌰𑌃 ॥

𑌸𑌾𑌮𑍍𑌨𑌾𑌂 𑌬𑍃𑌹𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑌾𑌹𑌮𑍍 । 𑌛𑌨𑍍𑌦𑌸𑌾𑌂 𑌗𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍 । 𑌕𑍁𑌸𑍁𑌮𑌾𑌕𑌰𑌃 𑌵𑌸𑌨𑍍𑌤𑌃 ॥ ॥ ௩௫ ॥

ஸாமங்களுக்குள்ளே பிருஹத் என்கிற ஸாமமாக இருக்கிறேன். சந்தஸ்ஸுக்களுக்குள் 1 காயத்திரீ என்கிற சந்தஸ்ஸாக இருக்கிறேன். பனிரெண்டு மாதங்களுக்குள் 2 மார்கழி மாதமாயிருக்கிறேன். ருதுக்களுக்குள் வஸந்தருதுவாக இருக்கிறேன். அது எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் ஸுகமாயிருக்கும் (35)

---

1. காயத்திரியின் உயர்த்திக்குக் காரணம்-ஸுபர்ணி என்கிற தன் தாயாரின் வருதலின்பேரில் காயத்திரீ என்கிற சந்தஸ்ஸு தேவலோகம் போய், ஸோமம் என்கிற கொடியைப் பூமிக்குக் கொண்டு வந்தது. முதலில் அதைக் கொண்டுவருவதற்குப்போன-ஒரு பாதத்தில் 14-எழுத்துள்ள-ஜகதீ என்கிற சந்தஸ்ஸு அதைக் கொண்டுவர முடியாமல், இரண்டு எழுத்துக்களை இழந்து விட்டுத் திரும்பி வந்தது. ஒரு பாதத்தில் 13-எழுத்துள்ள த்ரிஷ்டுப் சந்தஸ்ஸு போய், ஜகதியைப் போலவே வேலையை முடிக்காமல் இரண்டு எழுத்துக்களை இழந்து விட்டுத் திரும்பி வந்தது. காயத்திரீபோய் ஸோமக் கொடியையும், மற்ற இரண்டுமிழந்த எழுத்துக்களையும் கொண்டு வந்தது. முன்பு அதற்கு ஒருபாதத்தில் நாலுஎழுத்துக்கள் தானிருந்தன இப்போது எட்டெழுத்தாயிற்று. மற்ற இரண்டும், 12-11-எழுத்துள்ளவைகளாக ஆயிற்று, (யஜுர்வேதம்—6—வது காண்டம்—முதல் ப்ரச்நம்-6-வது-அநுவாகம்)

2. மார்கழி மாதத்தின் உயர்த்திக்குக் காரணம்—(1) மழை என்கிற பூர்வையைக் கர்ப்பத்தில் வைக்கிறகாலம். அதாவது—இந்த மாதத்தில் மேகங்கள் ஸஞ்சரிப்பதைப் பார்த்து, அடுத்த வர்ஷத்தில் மழை பொழிவதை ஜனங்கள் அறிகிறார்கள். (2) கேசவன் முதலான பனிரெண்டு அவதாரங்களுக்குள் முதலான கேசவனுடைய மாதமாக இருக்கிறது. அப்போது தேவதைகளுக்கு ராத்திரி முடியும் காலம். விரதங்களை ஆரம்பிக்கும் காலம்.

த்³யூதம் ச²லயதாமஸ்மி தேஜஸ்தேஜஸ்விநாமஹம் ।
ஜயோऽஸ்மி வ்யவஸாயோऽஸ்மி ஸத்த்வம் ஸத்த்வவதாமஹம் ॥ ௩௬ ॥

ச²லம் குர்வதாம் ச²லாஸ்பதே³ஷ்வக்ஷாதி³லக்ஷணம் த்³யூதமஸ்மி । ஜேத்ரூணாம் ஜயோऽஸ்மி । வ்யவஸாயிநாம் வ்யவஸாயோऽஸ்மி । ஸத்த்வவதாம் ஸத்த்வம்-மஹாமநஸ்த்வம் ॥ [௩௬ ॥

மோசம்பண்ணுகிறவர்களுடைய வேலைகளுக்குள் சொக்கட்டான் ஆட்டமாக இருக்கிறேன். தேஜஸ்ஸையுடையவர்களுடைய தேஜஸ்ஸு என்கிற குணமாயிருக்கிறேன். தேஜஸ்ஸு என்பது சத்துருக்களை அவமானம் பண்ணும்படியான ஸாமர்த்தியம். ஜயிக்கிறவர்களுடைய ஜயம் என்கிற குணமாயிருக்கிறேன். நல்ல காரியத்தைச் செய்யவேணுமென்று தீர்மானிக்கிறவர்களுடைய தீர்மானமாக இருக்கிறேன். பெரிய மனதுள்ளவர்களுடைய பெரிய மனதாக இருக்கை என்கிற குணமாக இருக்கிறேன். (36)

வ்ருஷ்ணீநாம் வாஸுதே³வோऽஸ்மி பாண்ட³வாநாம் த⁴நஞ்ஜய꞉ ।
முநீநாமப்யஹம் வ்யாஸ꞉ கவீநாமுஶநா கவி꞉ ॥ ॥௩௭॥

வஸுதே³வஸூநுத்வம் விபூ⁴தி꞉, அயமேவாஹம் வாஸுதே³வ | பாண்ட³வாநாம் த⁴நஞ்ஜய꞉-ப⁴வாநேவாஹம் | முநய꞉ - மநநேநாத்மயாதா²த்ம்யத³ர்ஶிந꞉ தேஷாம் வ்யாஸோऽஹம் | கவய꞉-விபஶ்சித꞉ ॥ [௩௭ ॥

1வ்ருஷ்ணிகளுக்குள் வஸுதேவர் பிள்ளையாக இருக்கிறேன். அதாவது—வஸுதேவர் வீட்டில் நாலு கைகளுடன் அவதாரம் செய்தது முதல் மனிதர்களுக்குள் காணக்கூடாத குணங்களையும்,

1. 31-வது சுலோகத்தில் "சஸ்த்ரபிருதாம்" என்கிற சொல்லைப்பற்றி எழுதியிருக்கும் குறிப்பைப் பார்க்க. வஸுதேவர் பிள்ளையாயிருப்பது இங்கே விபூதி. இது அர்ஜுநனுக்குத் தெரியும். ஆகையால் அதைச் சொன்னது உதாரணமாக. எப்படி வஸுதேவர் வீட்டில் பிறந்து பகவான் செய்ததெல்லாம் உண்மையோ, அப்படியே இங்கே சொல்லுவதெல்லாம் உண்மையென்று அர்ஜுநன் எண்ணவேணுமென்பதற்காகச் சொன்னது.

திருமேனியையும், சக்தியையும் உடையவனாய் எல்லாருக்கும் தெரியும்படி இருக்கை என்பது என்னுடைய விபூதி. பாண்டுமஹாராஜாவின் பிள்ளைகளுக்குள் (உங்களுக்குள்) அர்ஜுநனாக (நீயாக) இருக்கிறேன். யோசித்துப்பார்த்து உண்மையைக் கண்டு பிடிக்கிறவர்களுக்குள் வியாஸராக இருக்கிறேன். நீதி சாஸ்திரம் தெரிந்தவர்களுக்குள் சுக்கிராசாரியாக இருக்கிறேன். (37)

> தண்டோ தமயதாமஸ்மி நீதிரஸ்மி ஜிகீஷதாம் । மௌநம்
> சைவாஸ்மி குஹ்யாநாம் ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞாநவதாமஹம் ॥

நியமாதிக்ரமே தண்டம் குர்வதாம் தண்டோஹம் । விஜிகீஷூணாம் ஜயோபாயபூதா நீதிரஸ்மி । குஹ்யாநாம் ஸம்வ்ருதிஷு [illegible] மௌநமஸ்மி । ஜ்ஞாநவதாம் ஜ்ஞாநம் அஹம் ॥ ॥௩௮॥

தப்புப்பண்ணுகிறவர்களைத் தண்டிக்கிறவர்களுடைய தண்டிக்கிறது என்கிற குணமாக இருக்கிறேன். சத்துருக்களை ஜயிக்கிறதற்கு உதவியான உபாயமாக இருக்கிறேன். மறைக்கவேண்டிய ஸங்கதிகளை மறைக்கிற வேலைகளுக்குள் பேசாமலிருப்பதாக இருக்கிறேன். அறிவுள்ளவர்களுடைய உயர்ந்த ஸாதத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய அறிவாக இருக்கிறேன். [38]

> யச்சாபி ஸர்வபூதாநாம் பீஜம் ததஹமர்ஜுந ।
> ந ததஸ்தி விநா யத்ஸ்யாந்மயா பூதம் சராசரம் ॥௩௯॥

ஸர்வபூதாநாம் ஸர்வாவஸ்தாவஸ்திதாநாம் தத்தவஸ்தாபீஜம் ப்ரதீயமாநம் அப்ரதீயமாநம் ச யத்ததஹமேவ । [illegible] ததஸ்தி [illegible] விநா யத்ஸ்யாத், ந ததஸ்தி । [illegible] ஸர்வபூதாஸ்வபி [illegible] விநா யத்ஸ்யாந்மயா பூதம் சராசரம் [illegible] [illegible] ஸர்வம் [illegible] [illegible] ॥ ॥௩௯॥

உலகத்தில் நாள்தோறும் உண்டாகிற எல்லாவஸ்துக்களுக்கும் ஜனங்களாலே அறியப்பட்டதும், அறியப்படாததுமான காரணமாயிருக்கிறேன். ஆத்மாவாயிருந்து என்றால் ஏற்படாத வஸ்து உலகத்தில் கிடையாது. ஆரம்பமான 20-வதுசுலோகத்தில் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்தில் இருக்கிறேனென்று சொன்னபடியால், இந்த சுலோகத்துக்கு இப்படித்தான் பொருள் கொள்ளவேணும். உலகத்தில் என்னைத்தவிர வேறுபொருளில்லை; நான் ஒன்றுதான் பொருள் என்று அர்த்தம் சொல்லக்கூடாது அது இந்த இடத்துக்கு ஒட்டாது. "நான்தான் உலகத்திலுள்ள எல்லாவஸ்துக்களாக இருக்கிறேன்" என்று இதுவரையில் சொன்னது நான் அவைகளுக்கு ஆத்மாவாக இருப்பதைப் பற்றி-என்று இந்த சுலோகத்தினால் நன்றாகக் காண்பிக்கிறார். [39]

𑌨𑌾𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌮 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪 ।
𑌏𑌷 𑌤𑍂𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌮𑌯𑌾 ॥

𑌮𑌮 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂-𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍀𑌨𑌾𑌮𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 । 𑌏𑌷 𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌮𑌯𑌾 𑌕𑍈𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌾𑌯𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃 ॥ ॥௪0॥

அவ—பகவானுடைய விபூதிகளை முழுவதும் சொல்லிமுடியாது என்று 19-வது சுலோகத்தில் சொன்னதையே நினைப்பு மூட்டுகிறார்—

என்னுடைய நல்லதான ஸொத்துக்களுக்கு கணக்குக் கிடையாது. அனேகவஸ்துக்களைச்சொன்னபடியால்,விரிவாகவும் சொன்னேன். வகையராவுக்கு ஒன்றைச் சொன்னபடியால், சுருக்கமாகவும் சொன்னேன். [40]

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌮𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍂𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌵𑌾 ।
𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌵𑌗𑌚𑍍𑌛 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌮 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌂𑌽𑌶𑌸𑌂𑌭𑌵𑌮𑍍 ॥ ॥௪௧॥

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌮𑌤𑍍-𑌐𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌵𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌨𑍍𑌤𑍁𑌜𑌾𑌤𑌂, 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌤𑍍-𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌮𑌤𑍍, 𑌧𑌨𑌧𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑌮𑍃𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌵𑌾. 𑌊𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌂-𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑍇𑌷𑍁 𑌉𑌦𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑌮 𑌤𑍇𑌜𑍋𑌂𑌽𑌶𑌸𑌂𑌭𑌵𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌵𑌗

ஹ | தேஜ:-பராபி⁴ப⁴வநஸாமர்த்²யம் | ஸர்வாணி ஸ்ருஷ்டி-
யாநி ஸர்வாணி க்ருத்ஸ்நாம்ஶஸம்ப⁴வாநீத்யர்த²: || ||௪௧||

அவ—முக்கியமான விபூதிகளைச் சொல்லுகிறேனென்று ஆரம்பித்து, அனேக விபூதிகளைச் சொன்னார். இன்னும் சொல்லப்படாத முக்கியமான விபூதிகள் எவ்வளவோ இருக்கின்றன. அவைகளையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேணுமென்ற கருத்துடன் விபூதியின் உபதேசத்தை முடிக்கிறார்—

உலகத்தில் எந்தெந்த பிராணிகள் அனேக வஸ்துக்களை ஆளுகின்றனவோ; அழகுள்ளவையாயிருக்கின்றனவோ; பணம், நெல் முதலான எல்லாப் பண்டங்களாலே நிறைந்திருக்கின்றனவோ; க்ஷேமகாரியங்களை ஆரம்பிப்பதற்கு உத்ஸாஹமுள்ளனவோ; அவைகளெல்லாம் லோகத்தை அடக்கி ஆளுகிற—ஒருவராலும் 1 நினைக்கமுடியாத சக்தியுள்ள என்னுடைய கொஞ்ச சக்தியினால் உண்டானவைகளாக அறி. (41)

அத²வா ப³ஹுநைதேந கிம் ஜ்ஞாதேந தவார்ஜுந |
விஷ்டப்⁴யாஹமித³ம் க்ருத்ஸ்நமேகாம்ஶேந ஸ்தி²தோ ஜக³த் ||௪௨||

இதி ஶ்ரீமத்³ப⁴க³வத்³கீ³தாஸூபநிஷத்ஸு ப்³ரஹ்மவித்³யாயாம்
யோக³ஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே³
விபூ⁴தியோகோ³ நாம த³ஶமோऽத்⁴யாய: ||

ப³ஹுநைதேநேத்யாதி³நா ஜ்ஞாதேந கிம் ப்ரயோஜநம் | இத³ம்—அசித³சித்³ரூபம் க்ருத்ஸ்நம் ஜக³த் கார்யாவஸ்த²ம் காரணாவஸ்த²ம் ஸ்தூ²லம் ஸூக்ஷ்மம் ஸ்வரூபஸ்தி²திப்ரவ்ருத்திபே⁴தே³, ஸ்தி²தேர்,

1. எந்த வேலையையும் செய்யப் பகவானுக்குச் சக்தி இருக்கிறது. அவனுடைய சக்திக்கு ஒரு இடத்திலும் தடங்கலில்லை. அது ஒருவராலும் செய்ய முடியாத வேலைகளைச் செய்யக்கூடியது. அதில் எத்தனையோ கோடியில் ஒரு பங்கினால் சுலோகத்தில் சொன்ன சக்திகள் உண்டாகின்றன. மலையைப் புரட்டும்படியான சக்திசாலிக்கு ஒரு செத்தையை நகர்த்துவது ஒரு லேசுபோல. அப்படியே பகவானுக்கும்.

ப்ரவ்ருத்திபேதேந ச யதா மத்ஸங்கல்பம் நாதிவர்த்தேத, ததா மம
மஹிம்நோऽயுதாயுதாம்ஶேந விஷ்டப்யாஹமவஸ்தித: । ய
தோக்தம் பகவதா பராஶரேண 'யஸ்யாயுதாயுதாம்ஶாம்
ஶே விஶ்வஶக்திரியம் ஸ்திதா' இதி ॥ ॥௪௨॥

இதி ஸ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசிதே ஸ்ரீமத்கீதாபாஷ்யே
தஶமோऽத்யாய: ॥

1 எதற்கு அதிகமாகச் சொல்லவேணும். இந்த உலகம் அறிவுள்ளதென்றும், அறிவில்லாததென்றும், உண்டானதென்றும், உண்டாக்குகிறதென்றும், பெரியது (ஸ்தூலம்) என்றும், சின்னது (ஸூக்ஷ்மம்) என்றும் இரண்டு வகையாயிருக்கிறது. என்னுடைய சக்தியைப் பதினாயிரம் பங்குகளாகப்பண்ணி, அவைகளில் ஒரு பங்கைப் பதினாயிரம் பங்குகளாகப்பண்ணி, அவைகளில் ஒரு பங்காலே, எல்லா உலகத்திற்கு 2 ஸ்வரூபம் கிடைப்பதும், அதின் இருப்பும், அவைகளின் வேலைகளும் என்னுடைய எண்ணத்தை மீறாதபடி அவைகளை என் வசப்படுத்திக்கொண்டு இருக்கிறேன்.3 [42]

---

1. முக்கியமான விபூதிகளைச் சொல்லி முடித்தாய் விட்டது. இந்த சுலோகத்தாலே முக்கியமானதோ, முக்கியமில்லாததோ, எல்லா விபூதியும் சுருக்கமாகச் சொல்லப்படுகிறது.

2. அழிவுள்ள வஸ்துக்களுக்கு ஸ்வரூபம் கிடைப்பதாவது-உண்டாவது. அழிவில்லாத வஸ்துக்களுக்கு அழிவில்லாமை. அதுவும் பகவானுடைய எண்ணத்தாலே தான் ஏற்படுகிறது. அந்த எண்ணத்துக்கு ஒருநாளும் மாறுதல் கிடையாது.

3. இப்படிப்பட்ட பகவான் தன்னை நினைப்பதற்கு வேண்டிய பலவித ஒத்தாசைகளைச்செய்து கொடுத்து, என்னை எப்போது நினைக்கப்போகிறானென்று, பெரிய பணக்காரன் வீட்டில் மிகவும் ஏழையானவன் காத்துக்கொண்டிருப்பவன்போல், மிகவும்இளப்பமான நம்முடைய உடம்புக்குள் வந்திருப்பது முதலான வேலைகளைச் செய்து, காத்துக்கொண்டிருக்கிறான். இந்த ஸங்கதியை படித்தவர்களோ, படிக்காதவர்களோ பெரும்பாலும் துளிக்கூட அறியவில்லை என்றே சொல்லலாம்.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:
பத்தாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

𑌏𑌕𑌾𑌦𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃

𑌅𑌵 — 𑌏𑌵𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 𑌚 𑌸𑌕𑌲𑍇𑌤𑌰𑌵𑌿𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑍇𑌨 𑌭𑌗𑌵𑌦𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑍇𑌨 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑍇𑌨 𑌸𑌹 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌦𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑌮𑍇𑌤𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌦𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌦𑌾𑌯𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌤𑌾𑌂 𑌚 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌸𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑍁𑌪𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯, 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌯, 𑌤𑌥𑌾𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌤𑍁𑌕𑌾𑌮𑍋𑌽𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚 — 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌭𑌗𑌵𑌦𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑌯𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌤𑍋𑌮𑍁𑌖𑌮𑍍, 𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌕𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌮𑌨𑍇𑌕𑌧𑌾" 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇—

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌮𑌦𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌿𑌤𑌮𑍍 ।
𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌵𑌚𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌮𑍋𑌹𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌗𑌤𑍋 𑌮𑌮 ॥ ॥௧॥

𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑍋𑌹𑍇𑌨 𑌮𑍋𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌮𑌾𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑍈𑌕𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌾𑌯 𑌪𑌰𑌮𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌂—𑌪𑌰𑌮𑌰𑌹𑌸𑍍𑌯𑌂, 𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌜𑍍𑌞𑌿𑌤𑌂—𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌚𑌃 "𑌨 𑌤𑍍𑌵𑍇𑌵𑌾𑌹𑌂 𑌜𑌾𑌤𑍁 𑌨𑌾𑌸𑌮𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿 "𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌭𑌵𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌯𑌂 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌹𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌗𑌤𑌃—𑌦𑍂𑌰𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌃 ॥ ॥௧॥

அவ—இப்படிப் பகவானிடத்தில் பக்தி உண்டாவதற்கும், அது வளருகிறதற்கும்—மற்ற ஒருவருக்குமில்லாத உயர்ந்த நல்ல குணங்கள் கூட்டங் கூட்டங்களாய்ப் பகவானுக்கு ஸ்வபாவமாயிருக்கின்றன என்றும்; அவன் அறிவுள்ளது, அறிவில்லாதது என்று இரண்டு வகையான எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா; எல்லா உலகமும் அவனுக்கு உடம்பு; ஆதலால் அவைகளின்ஸ்வரூபமும்,

இருப்பும், லேகளும் அவனதீனமென்றும்—சொல்லப்பட்டது. இந்த ஸங்கதிகளை அர்ஜுநன் பகவானிடத்திலிருந்து கேட்டு, இது உண்மைதான், ஸந்தேஹமில்லையென்று நம்பி, பகவானை கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கதிகளுடன் கண்ணால் பார்க்க வேணுமென்று ஆசை உண்டாகி, சொல்லுகிறான் —

உடம்பே ஆத்மா என்று தப்பாக நினைத்து மயங்கினஎன்னை அனுக்கிரஹிக்கிறது என்கிற ஒரே பிரயோஜனத்திற்காகத் தான், 1 மிகுந்த தயையினாலே, மிகவும் ரஹஸ்யமான, (ஒருவனாலும் அறியமுடியாத) ஆத்மாவைப் பற்றின வார்த்தைகளை 2-வது அத்தியாயம் 11-வது சுலோகம் முதல் 6-வது அத்தியாயம் 46-வது சுலோகம் வரையில் சொன்னீர். அதனால் எனக்கு இருந்த ஆத்மாவைப் பற்றின மயக்கங்கள் எல்லாம் இருந்த விடம் தெரியாமல் போய் விட்டன. [1]

अव — तथा च —

भवाप्ययौ हि भूतानां श्रुतौ विस्तरशो
मया। त्वत्तः कमलपत्राक्ष माहात्म्यमपि चाव्ययम् ॥ ॥२॥

तथा [illegible] नां सर्वेषां भूतानां त्वत्तः [illegible] भवाप्ययौ-उत्पत्तिप्रलयौ विस्तरशो मया श्रुतौ हि। कमलपत्राक्ष! तवाव्ययं-नित्यं सर्वचेतनाचेतनवस्तुशेषित्वं ज्ञानबलादिकल्याणगुणगणैस्तवैव परत्वं सर्वाधारत्वं चिन्तितनिमिषितादिसर्वप्रवृत्तिषु तवैव प्रवर्तयितृत्वमित्याद्यपरिमितं माहात्म्यं च श्रुतम्। हिशब्दो वक्ष्यमाणदिदृक्षाद्योतनार्थः ॥ ॥२॥

அவ—அப்படி மயக்கம் தெளிந்தபோது—

உம்மிடத்தில் ஆத்ம விஷயங்களைக் கேட்டது போல, 7-வது அத்தியாயம் முதல் 10-வது அத்தியாயம் வரையில்—உம்மைத் தவிரஎல்லா உலகங்களும் பரமாத்மாவான உம்மால் உண்டாகி,

விஸ்தாரமாகக் கேட்டேன். 1 தாமரை யிதழ்போன்ற கண்களை உடையவரே! எல்லா உலகமும் எப்பொழுதும் உம்முடைய உபயோகத்துக்காகவே இருக்கிறது. ஞானம், பலம் முதலான நல்ல குணங்களின் கூட்டங்களாலே நீர் தான் மிகவும் உயர்ந்தவர். எல்லா உலகத்தையும் தூக்குகிறீர். உம்மால் தான் எல்லா உலகமும் ஒரு ஸங்கதியை நினைப்பது, இமைக் கொட்டுவது முதலான எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறது. இது முதலான 2 எப்பொழுது மிருக்கிற அளவில்லாத உம்முடைய பெருமைகளையும் கேட்டேன். இவைகளைக் கேட்டேனே. [2]

ஏவமேதத்யதாऽऽத்த த்வமாத்மாநம் பரமேஶ்வர ।
த்ரஷ்டுமிச்சாமி தே ரூபமைஶ்வரம் புருஷோத்தம ॥

ஹே பரமேஶ்வர! ஏவமேதத்-யதாऽऽத்த ஆத்மாநம் ப்ரவீஷி । புருஷோத்தம - ஶ்ரிதவாத்ஸல்யஜலதே! தவைஶ்வரம்-ஸ்வஸாதாரணம் ஸர்வஸ்ய ப்ரஶாஸித்ருத்வே பாலயித்ருத்வே ஸ்ரஷ்ட்ருத்வே ஸம்ஹர்த்ருத்வே பர்த்ருத்வே கல்யாணகுணாகரத்வே பரதரத்வே ஸகலேதர விஸஜாதீயத்வே சாவஸ்திதம் ரூபம் த்ரஷ்டும் ஸாக்ஷாத்கர்த்தும் இச்சாமி ॥ ॥ ௩ ॥

(முன் பக்கத்தின் குறிப்பு.) 1. அர்ஜுனனுக்குச் சண்டையில் உத்ஸாஹத்தை உண்டுபண்ணுவதற்காக மாத்திரம் சொன்னதல்ல என்று கருத்து.

1. இதனால் தாமரைக்கண்ணோடு கூடிய அப்பிராகிருதமான திருமேனி கிருஷ்ணவதாரத்திலும் இருந்ததென்று தெளிவாய் காணப்பட்டதாக ஏற்படுகிறது.

2. சுலோகத்தில் பெருமையை 'அவ்யயம்' என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு "குறைவில்லாத" என்று பொருள். காலத்தினாலும், விஷயத்தினாலும், கணக்காலும், உயர்த்தியாலும் அந்தப்பெருமைக்கு அளவில்லை. அதாவது—பகவானுடைய பெருமை எப்போதுமிருக்கிறது. அறிவு, அழகு, ஸௌசீல்யம் முதலிய எல்லா விஷயங்களிலும் பெருமையுள்ளவன். இத்தனை விஷயங்களில்தான் பெருமையிருக்கிறதென்ற விஷயங்களுக்குக் கணக்கில்லை. பெருமைக்கு அளவுமில்லை—என்று கருத்து.

எல்லா லோகத்துக்கும் பெரிய ராஜாவே! உம்மைப்பற்றி எப்படிச் சொன்னீரோ, அது ஸரிதான் என்று எனக்கு உறுதியாய்த் தோன்றுகிறது. தன்னை அடைந்தவர்களிடத்தில் குற்றத்தை லக்ஷியம் பண்ணுமல், அளவில்லாமல் பிரீதி பண்ணுகிறவரே! கீழ்ச் சொன்ன உமக்கு மாத்திரமுள்ள எல்லா ஸங்கதிகளுடன் கூடிய உம்முடைய உடம்பைப் பார்க்கவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறேன். அதாவது—கீழ்ச்சொன்ன எல்லா ஸங்கதிகளையும் 1 உடம்பால் நீர்நடத்தி2காட்டவேணும்—என்று ஆசைப்

1. உதாரணம்—பந்தயக்குதிரையில் ஏறி ஆச்சரியமாய் ஸவாரிபண்ணுவேன் என்று ராமன் என்பவனோடு கிருஷ்ணன் என்பவன் சொன்னால், ராமன்—அப்படி நீங்கள் ஸவாரி பண்ணுவதைப் பார்க்க ஆசையாயிருக்கிறது; அப்படிப் பண்ணிக் காண்பிக்கவேணும் என்று—கிருஷ்ணனிடம் சொல்லுவதுபோல இருக்கிறது இங்கே அர்ஜுனன் கேட்பது.

2. இவைகளை உடம்பால் காட்டுவதாவது--உடம்பைப்பார்க்கும்போது தோன்றுகிற குணங்கள்,உடம்பினுடைய இருப்பு,செய்யும் வேலைகள் இவைகளால் கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கதிகள் பகவானுக்கு இருக்கின்றன என்று தோன்றப் பண்ணுகை. (1) உடம்பைக் காட்டினமாத்திரத்தினுலேயே கெட்ட எண்ணத்தைப் போக்கி நல்லவேலையை செய்யும்படி செய்கை. (2) பகவான் தன் திருமேனியைக் காண்பித்த மாத்திரத்தால், ஸத்வகுணத்தை வளர்த்து, அதற்குத் தகுந்தவேலைகளைச் செய்விப்பது.(3) தன்தொப்புளிலிருந்து பிரும்மாவையும்,முகம்முதலான அவயவங்களிலிருந்து பிராமணன் முதலான ஜாதிகளையும் உண்டுபண்ணுவதைக்காட்டுவது. (4)அழிப்பதை—சண்டைக்கு வந்திருக்கும் சிலராஜாக்களைவாயில் போட்டுக் கடிப்பதாகக் காண்பிப்பது. (5)தூக்குகிறதை—தன் திருமேனியில்ஒருமூலையில்எல்லாஉலகமுமிருப்பதாகக்காண்பிப்பது.(6) உயர்ந்த நல்ல குணங்களுக்கு இருப்பிடமாயிருப்பதை ராமன் முதலான அவதாரங்களில் ஸீதையைக் காணுதபோது அழுதது முதலான வேலைகளால் குணங்களை மறைத்தது போலில்லாமல் குணங்களை உள்ளபடி காட்டுகை· (7) பிரும்மாமுதலான எல்லா லோகங்களும் தன்திருமேனியில் ஒரு மூலையில் அடங்கி இருப்பதாகக் காட்டுவதாலே,தான் எல்லாரைக் காட்டிலும் எல்லா விதத்தாலும் மிகவும் உயர்ந்தவனென்று தோன்றப்பண்ணுவது.(8) இது கீழ்ச்சொன்ன எல்லாவற்றையும்(ஏழையும்) சேர்த்துச்சொன்னது. அல்லது அவைகளால் ஏற்பட்டது. அல்லது சுலோகத்திலுள்ள "பரமேசுவர, புருஷோத்தம" என்கிற சொற்களின் கருத்தாகவுமாம்.

படுகிறேன். ஸங்கதிகளாவன:—(1) எல்லா லோகத்தையும் அடக்கி ஆளுவது; (2) காப்பாற்றுவது; (3) உண்டுபண்ணுவது; (4) அழிப்பத; (5) தாக்குவது; (6) உயர்ந்த குணங்களுடன் கூடியிருப்பது; (7) எல்லாரைக் காட்டிலும் எல்லாவிதத்தாலும் மிகவும் உயர்ந்தவராக இருப்பது; (8) இந்த எல்லா ஸங்கதிகளாலும் பிரும்மா முதலான எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதியாக இருப்பது[1]. [3]

𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇 𑌯𑌦𑌿 𑌤𑌚𑍍𑌛𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌭𑍋 ।
𑌯𑍋𑌗𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌤𑌤𑍋 𑌮𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ॥ ௪ ॥

𑌤𑌤𑍍—𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍃, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌾𑌸𑌿𑌤𑍃, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌰𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌦𑍍𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌦𑌿 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌸𑍇 । 𑌤𑌤𑍋 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 ! 𑌯𑍋𑌗𑌃 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌯𑍋𑌗𑌃, '𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌮𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌮𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍' 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌤𑌰𑌸𑌮𑌸𑍍𑌤𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌵𑌿𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌬𑌲𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌧𑍇 ! 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂—𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌮𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯 । 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌮𑍍, 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌸𑌕𑌲𑌂 𑌮𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ௪ ॥

[2] ஹே பிரபோ! உம்மைத் தவிர மற்றொருவருக்கு வரலாமோ என்று நினைக்கவும் முடியாத—ஞானம், பலம் முதலான மிகவுமுயர்ந்த—நல்ல குணங்களுக்கு இருப்பிடமானவரே! கீழ்ச் சொன்ன எல்லா ஸங்கதிகளுடன் கூடிய தேவரீருடைய திருமேனியை என்னால் பார்க்கமுடியுமென்று தேவரீர் திருவுள்ளத்தில் பட்டால், அதைத் தேவரீருடைய ஸங்கதிகளில் துளிக்கூட விடாமல் காண்பிக்கவேணும். [4]

---

1. இந்த மூன்று சுலோகங்களாலே மூன்று ஸங்கதிகள் காட்டப்படுகின்றன—(1) பகவான் செய்த உபகாரத்தை அறிந்தது. (2) அவன் சொன்ன வார்த்தையை நம்பினது. (3) அவனிடத்தில் பக்தியுள்ளவனாக இருந்தது—என்று.

2. இந்தச் சொல்லாலே பகவான் ஒன்றை எண்ணினால், அதை அவன் கட்டாயம் செய்து முடிப்பனென்று காட்டப்படுகிறது.

𑌅𑌵— 𑌏𑌵𑌂 𑌕𑍌𑌤𑍂𑌹𑌲𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌹𑌰𑍍𑌷𑌗𑌦𑍍𑌗𑌦𑌕𑌣𑍍𑌠𑍇𑌨 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌮𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 𑌶𑌤𑌶𑍋𑌽𑌥 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃 ।
𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌿 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌕𑍃𑌤𑍀𑌨𑌿 𑌚 ॥ ॥௫॥

𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌮𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌰𑍂𑌪𑌾𑌣𑌿 । 𑌅𑌥 𑌶𑌤𑌶𑌃 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌶𑌃 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑌿-𑌨𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌾𑌣𑌿, 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿-𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌾𑌨𑌿, 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌕𑍃𑌤𑍀𑌨𑌿-𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌨𑌾𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌣𑌿 𑌚 𑌪𑌶𑍍𑌯 ॥ ॥௫॥

அவ—இந்தமாதிரி மிகுந்த ஆசையுடன், ஸந்தோஷத்தினல் தொண்டை தழதழுத்து, அர்ஜுனன் வணங்கிக்கேட்டுக்கொள்ள பகவான் சொல்லுகிறார்—

எல்லா உலகங்களுக்குமிருப்பிடமான என்னுடைய உருவங்களைப்பார். பிரகிருதியினல் செய்யப்படாத—அநேக விதங்களான—வெளுப்பு கருப்பு முதலான பல வர்ணங்களோடு கூடிய—அநேக காலங்களில் தேவதையாகவும், மனிதனுகவும், மிருகங்களாகவும் நான் செய்த—அவதார ரூபங்களை நூற்றுக்கணக்காகவும், ஆயிரக்கணக்காகவும் காண்பிக்கிறேன். பார். [5]

𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌵𑌸𑍂𑌨𑍍𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑌶𑍍𑌵𑌿𑌨𑍌 𑌮𑌰𑍁𑌤𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ।
𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍𑌯𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤 ॥

𑌮𑌮𑍈𑌕𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍, 𑌵𑌸𑍂𑌨𑌷𑍍𑌟𑍌, 𑌰𑍁𑌦𑍍𑌰𑌾𑌨𑍇𑌕𑌾𑌦𑌶, 𑌅𑌶𑍍𑌵𑌿𑌨𑍌 𑌦𑍍𑌵𑍌, 𑌮𑌰𑍁𑌤𑌶𑍍𑌚𑍈𑌕𑍋𑌨𑌪𑌞𑍍𑌚𑌾𑌶𑌤𑌮𑍍 । 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌿𑌦𑌮𑍍 । 𑌇𑌹 𑌜𑌗𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌿 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌿 𑌚 𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍂𑌨𑌿 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌵𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌬𑌹𑍂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯 ॥ ॥௬॥

அவைகளில் என்னுடைய ஒரு உடம்பில் பன்னிரண்டு ஆதித்தியர்களையும், எட்டு வஸுக்களையும், பதினொரு ருத்திரர்களையும், இரண்டு அச்வினி தேவதைகளையும், நாற்பத்தொன்பது மருத்துக்களையும் பார், பிரதானமான சிலர்களை மட்டும் சொன்னேன். இன்னும் இந்த உலகத்தில் கண்ணால் எவைகளைப் பார்க்கிறாயோ, சாஸ்திரத்தினால் எவைகளைக் கேட்கிறாயோ, அவைகள் எல்லாவற்றையும், எந்த லோகங்களிலும் முன்பு காணப்படாதவைகளும், எந்த சாஸ்திரங்களிலும் முன்பு கேட்கப்படாதவைகளுமான அநேக ஆச்சரியங்களையும் பார். 1 [6]

𑌇𑌹𑍈𑌕𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌸𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌮𑍍 ।
𑌮𑌮 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌗𑍁𑌡𑌾𑌕𑍇𑌶 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿 ॥ ॥௭॥

𑌇𑌹-𑌏𑌕𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌮𑌮 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍇𑌕𑌦𑍇𑌶-𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍 𑌪𑌶𑍍𑌯 । 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌦𑍍𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌸𑌿, 𑌤𑌦𑌪𑍍𑌯𑍇𑌕𑌦𑍇𑌹𑍈𑌕𑌦𑍇𑌶𑌸𑍍𑌥𑌮𑍇𑌵 𑌪𑌶𑍍𑌯 ॥ ॥௭॥

இந்த என்னுடைய உடம்பில், அதிலும் ஒரு மூலையில், ஜங்கமம் (அசைகிறது), ஸ்தாவரம் (அசையாதது) என்று இருவகையான எல்லா உலகங்களையும் பார். இன்னும் உனக்கு எவைகளைப் பார்க்க வேணுமென்று ஆசையிருக்கிறதோ, அவைகளையும் நாளைக்கு உனக்கு வரப்போகிற ஜயம் முதலானவைகளையும் பார்.

𑌨 𑌤𑍁 𑌮𑌾𑌂 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌸𑍇 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌮𑌨𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 ।
𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍇 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌮𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌮𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 ॥௮॥

𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌮 𑌦𑍇𑌹𑍈𑌕𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌗𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 । 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍁 𑌅𑌨𑍇𑌨-𑌨𑌿𑌯𑌤𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑌿𑌣𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌵𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌷𑌾 𑌮𑌾𑌂- 𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌸𑌕𑌲𑍇𑌤𑌰𑌵𑌿𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌮𑌪𑌰𑌿𑌮𑍇𑌯𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌂 𑌨 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌸𑍇 । 𑌤𑌵 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌂-𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌮𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌦𑌦𑌾𑌮𑌿 । 𑌪𑌶𑍍𑌯 𑌮𑍇 𑌯𑍋𑌗𑌮𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂-𑌮𑌮𑌾𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯 । 𑌮𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌚 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௮॥

1. அநேக விதமான உடம்புகளைக் காட்டுவதாகச் சொன்னபோதிலும், அவைகள் எல்லாவற்றையும் ஒரே உடம்பில் காட்டுகிறார்.

நான் என்னுடைய இந்த உடம்பின் ஒரு மூலையில் எல்லா உலகங்களையும் காண்பிக்கப் போகிறேன். அவைகளை இப்போ திருக்கிற உன் கண்ணால் பார்க்கமுடியாது. இந்தக் கண்ணுக்கு அவ்வளவு சக்தி கிடையாது. அதற்கு இன்ன ஜாதியைத்தான் பார்க்கலாம் என்று கட்டுப்பாடும், பார்க்கக்கூடியவைகளிலும் இவ்வளவைத்தான் பார்க்கலாம் என்று கணக்கும் உண்டு. இப்போது நான் காண்பிக்கப்போகிற உடம்போ கணக்கில்லாத எல்லா உலகங்களோடும் கூடியிருக்கிறது. உலகத்திலிருக்கிற எல்லா வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுமாதிரியாயிருக்கிறது. அதற்காக, என்னைப் பார்க்கத் தகுந்ததாயும், சுத்த ஸத்வம் என்கிற திரவியத்தினால் செய்யப்பட்டதுமான கண்ணைக் கொடுக்கிறேன். அதனால் எனக்கு மாத்திரமுள்ள எல்லா குணங்களையும், எல்லாவுலகங்களையும் நான் ஆளுவதையும் பார். [8]

ஸஂஜய உவாச—

ஏவமுக்த்வா ததோ ராஜந் மஹாயோகேஶ்வரோ ஹரி꞉ ।
தர்ஶயாமாஸ பார்தாய பரமம் ரூபமைஶ்வரம் ॥ ௯ ॥

ஏவமுக்த்வா ஸாரத்யேவஸ்தித꞉ பார்தமாதுலேயோ மஹாயோகேஶ்வரோ ஹரி꞉—மஹாஶ்சர்யயோகாநாமீஶ்வர꞉ ஸ ஹரிர் நாராயண꞉, பரமைஶ்வரம்—ஸர்வஸ்மாத் பரம் ரூபம் பார்தாய—பித்ருஷ்வஸு꞉ புத்ராய ஸந்தர்ஶயாமாஸ, தத்விவிதவிசித்ரநிகிலஜகதாஶ்ரயம் விஶ்வஸ்ய ப்ரஶாஸித்ரு ச ரூபம் ॥ ॥ ௯ ॥

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறார்—

இந்தமாதிரி சொல்லி, வண்டியோட்டிக்கொண்டிருந்த—அர்ஜுநனுக்கு அம்மான் பிள்ளையான—கிருஷ்ணன் உருவமான—எல்லா ஆச்சரியங்களையும் நடத்தக்கூடியவனான—பாபிரும்மமான நாராயணன் மிகவும் உயர்ந்த ஈசுவரன் என்று காட்டக் கூடியதும், தனக்கு மாத்திரம் ஏற்பட்டதுமான ஒரு உடம்பைத் தன் அத்தை பிள்ளையான அர்ஜுநனுக்குக் காண்பித்தான். அந்த

உடம்பில் அநேகவிதமான ஆச்சரியமான எல்லாஉலகங்கள் இருக்கின்றன. அது எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறது. [9]

அவ— தத்3ரூபம்—

அநேகவக்த்ரநயநமநேகாத்3பு4தத3ர்ஶநம் |
அநேகதி3வ்யாப4ரணம் தி3வ்யாநேகோத்3யதாயுத4ம் || ||௧०||
தி3வ்யமால்யாம்ப3ரத4ரம் தி3வ்யக3ந்தா4நுலேபநம் |
ஸர்வாஶ்சர்யமயம் தே3வமநந்தம் விஶ்வதோமுக2ம் || ||௧௧||

தே3வம்-த்3யோதமாநம்| அநந்தம்-காலத்ரயவர்த்திநிகி2லஜக3தா3ஶ்ரயதயா தே3ஶகாலவஸ்துபரிச்சே2தா3நர்ஹம்| விஶ்வதோமுக2ம்-விஶ்வதி3க்வர்த்திமுக2ம் | ஶேஷாணி தி3வ்யாம்ப3ரக3ந்த4மால்யாப4ரணாயுதா4நி ஸ்பஷ்டம் || ||௧௧||

அவ—அந்த உருவம் சொல்லப்போகிற மாதிரி இருக்கிறது—

அதின் பளபளப்பைச் சொல்லி முடியாது. மிகவும் அளவில்லாத ஆச்சரியமானதாயிருக்கிறது. மூன்று காலத்திலுமிருக்கிற எல்லா உலகங்களுக்கும் இருப்பிடமாகையால், அது இடத்தாலும், காலத்தாலும், அளவிடத் தகுந்ததன்று. அந்த உடம்புக்கு எல்லா திக்குக்களிலும் முகங்கள் இருக்கின்றன. முகங்கள்தோறும் கண்கள், அதற்குத்தகுந்த உயர்ந்த வஸ்திரங்கள், சந்தனம் முதலிய வாஸனைத் திரவியங்கள், மாலைகள், நகைகள், ஆயுதங்கள் இவைகளோடுகூடியிருக்கிறது அந்த உடம்பு. [10,11]

அவ— தாமேவ தே3வஸ்ய நிரதிஶயாம் த்3யோதமாநதாம் விஶிநஷ்டி—

தி3வி ஸூர்யஸஹஸ்ரஸ்ய ப4வேத்3யுக3பது3த்தி2தா |
யதி3 பா4: ஸத்3ருஶீ ஸா ஸ்யாத்3பா4ஸஸ்தஸ்ய மஹாத்மந: || ||௧௨||

தேஜஸோऽவதி4த்வப்ரத3ர்ஶநாயேத3ம் | அநவதி4கதேஜஸ்த்வமித்யர்த்த2: || ||௧௨||

அவ—பளபளப்பு என்பதை விரிவாய்ச் சொல்லுகிறார்—

ஆயிரம் சூரியன்கள் ஒரேகாலத்தில் ஆகாசத்தில் கிளம்பினால், அவைகளின் பளபளப்பு எப்படி இருக்குமோ, அப்படி

இருக்கிறது. இதுவும் ஒரு வார்த்தைக்குச் சொன்னதேயொழிய, அதின் பளபளப்புக்கு அளவில்லை. [12]

𑌤𑌤𑍍𑌰𑍈𑌕𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌮𑌨𑍇𑌕𑌧𑌾 ।
𑌅𑌪𑌶𑍍𑌯𑌦𑍍𑌦𑍇𑌵𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾 ॥ ॥௧௩॥

𑌤𑌤𑍍𑌰—𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌮𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌾𑌰𑍇 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌬𑌾𑌹𑍂𑌦𑌰𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌅𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌤𑍇𑌜𑌸𑍍𑌕𑍇 𑌅𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌯𑍁𑌧𑍋𑌪𑍇𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑍋𑌚𑌿𑌤𑌾𑌪𑌰𑌿𑌮𑌿𑌤𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌭𑍂𑌷𑌣𑍇 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌮𑌾𑌲𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌬𑌰𑌧𑌰𑍇 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍁𑌲𑍇𑌪𑌨𑍇 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑌯𑍇 𑌦𑍇𑌵𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇, 𑌅𑌨𑍇𑌕𑌧𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌂—𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌦𑍇𑌵𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌙𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌵𑌰𑍍𑌗𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌿𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌪𑌾𑌤𑌾𑌲𑌾𑌤𑌲𑌵𑌿𑌤𑌲𑌸𑍁𑌤𑌲𑌾𑌦𑌿𑌭𑍋𑌗𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌭𑍋𑌗𑍋𑌪𑌕𑌰𑌣𑌭𑍇𑌦𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌂 𑌜𑌗𑌤𑍍—"𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇, 𑌹𑌨𑍍𑌤 𑌤𑍇 𑌕𑌥𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑍀𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌶𑍁𑌭𑌾𑌃, 𑌅𑌹𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌗𑍁𑌡𑌾𑌕𑍇𑌶 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌶𑌯𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃, 𑌆𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌹𑌂 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁"𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 "𑌨 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌯𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌮𑍍 । 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯𑌾𑌹𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌮𑍇𑌕𑌾𑌂𑌶𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌜𑌗𑌤𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌉𑌦𑌿𑌤𑌮𑍍 । 𑌏𑌕𑌸𑍍𑌥𑌮𑍍 - 𑌏𑌕𑌦𑍇𑌶𑌸𑍍𑌥𑌮𑍍, 𑌪𑌾𑌣𑍍𑌡𑌵𑍋 𑌹𑌰𑍇𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌲𑌬𑍍𑌧𑌤𑌦𑍍𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍 ॥ ।௧௩।

எல்லையில்லாத நீளமும் அகலமுமுடையதும், கணக்கில்லாத திருக்கைகள், முகங்கள், கண்கள், வயிறுகள் இவைகளை உடையதும், அளவில்லாத பளபளப்புள்ளதும், கணக்கில்லாத உயர்ந்த ஆயுதங்களோடு கூடியதும், தனக்குத்தகுந்த கணக்கில்லாத உயர்ந்த நகைகள், மாலைகள், வஸ்திரங்கள், சந்தனம் முதலான வாஸனைத்திரவியங்கள் இவைகளுள்ளதும், அளவில்லாத ஆச்சரியமாயுமிருக்கிற பகவானுடைய மிகவுமுயர்ந்த அந்தத் திருமேனியிலே பிரும்மா முதலான—அநேகவிதமாயும் ஆச்சரியமுமான—தேவன், மனிதன், மாடுமுதலானது, மரம்முதலானது—என்று

பிரிவுள்ள அநுபவிக்கிற ஜீவன்கள், பிருதிவீ, அந்தரிக்ஷம், ஸ்வர்க்கம், பாதாளம், அதலம், விதலம், ஸுதலம் முதலான அநுபவத்துக்கு ஏற்பட்ட இடங்கள், அநுபவிக்கத்தக்க வஸ்துக்கள், அநுபவத்துக்கு உதவிகள்—இந்தமாதிரி பிரிவுள்ள பிரகிருதி, ஜீவன்கள் இரண்டும் கலந்த எல்லா லோகங்களையும் 10—வது அத்தியாயத்தில் சொன்னபடி ஒரு மூலையிலே யிருப்பதாக பகவானுடைய அநுக்கிரஹத்தாலே அவரைப் பார்த்தற்படியான உயர்ந்த கண்ணை அடைந்த அர்ஜுநன் பார்த்தான். [13]

𑌤𑌤𑌸𑍍𑌸 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌯𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌰𑍋𑌮𑌾 𑌧𑌨𑌂𑌜𑌯𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑍍𑌯 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌰𑌭𑌾𑌷𑌤 ॥ ॥௧௪॥

𑌤𑌤𑍋 𑌧𑌨𑌂𑌜𑌯𑍋 𑌮𑌹𑌾𑌶𑍍𑌚𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌦𑍇𑌹𑍈𑌕𑌦𑍇𑌶𑍇𑌨𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌤𑌯𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌚𑌾𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌤𑌮𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌗𑍁𑌣𑌗𑌣𑌂 𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌯𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌟𑌰𑍋𑌮𑌾𑌃 𑌶𑌿𑌰𑌸𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌰𑌭𑌾𑌷𑌤 ॥ ॥௧௪॥

பிறகு அர்ஜுநன் மிகவும் ஆச்சரியமான எல்லா உலகங்களையும் தன்னுடைய திருமேனியின் ஒருமூலையிலே வைத்துக்கொண்டும், எல்லா உலகங்களையும் நடத்திக் கொண்டும், மிகவும் ஆச்சரியமான—கணக்கில்லாத—ஞானம் முதலான நல்ல குணங்களை கூட்டங்கூட்டமாய் தன்னிடத்தில் வைத்துக் கொண்டும் இருக்கிற பகவானைப்பார்த்து, திகைத்து, மயிர்க்கூச்சல் அடைந்து, கீழே விழுந்து, ஸேவித்து, கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு சொல்லுகிறான்.

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚 —

𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌵 𑌦𑍇𑌵 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾
𑌭𑍂𑌤𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌸𑌙𑍍𑌘𑌾𑌨𑍍 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌮𑍀𑌶𑌂 𑌕𑌮𑌲𑌾𑌸𑌨𑌸𑍍𑌥
𑌮𑍃𑌷𑍀𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌰𑌗𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍 ॥ ॥௧௫॥

𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌵 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 । 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌘𑌾𑌨𑍍 । 𑌤𑌥𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌣𑌂 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌮𑍁𑌖𑌮𑌣𑍍𑌡𑌾𑌧𑌿𑌪𑌤𑌿𑌂 । 𑌤𑌥𑍇𑌶𑌂 [illegible]

ஸர்வாந் ப்ரஹ்மாணம் ஈசம் ஸ்திதம்-தந்மதேஸ்திதம் | ததா தேவர்ஷிப்ரப்ருதீந் ஸர்வாந் ருஷீந் உரகாம்ஶ்ச வாஸுகி தக்ஷகாதீந் தீப்தாந் || ||கரு||

ஏ பிரபுவே! உம்முடைய திருமேனியில் எல்லா தேவர்களையும், கூட்டம் கூட்டமாய் எல்லாப் பிராணிகளையும், பதினான்கு லோகங்கள் அடங்கியபிரும்மாண்டத்துக்குத்தலைவனான நான்முகனையும், அந்தப்பிரும்மாவின் இஷ்டப்படிநடக்கிற சிவனையும், தேவருஷி முதலான எல்லா ருஷிகளையும், வாஸுகி தக்ஷகன் முதலான ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கிற பாம்புகளையும் பார்க்கிறேன்.

அநேகபாஹூதரவக்த்ரநேத்ரம் பஶ்யாமி த்வாம் ஸர்வ
தோऽநந்தரூபம் | நாந்தம் ந மத்யம் ந புநஸ்தவா
திம் பஶ்யாமி விஶ்வேஶ்வர விஶ்வரூப || ||கசு||

அநேகபாஹூதரவக்த்ரநேத்ரம் அநந்தரூபம் த்வாம் ஸர்வதஃ பஶ்யாமி | விஶ்வேஶ்வர-விஶ்வஸ்ய நியந்தஃ | விஶ்வரூப-விஶ்வஶரீர! யதஸ்த்வமநந்தஃ, அதஸ்தவ நாந்தம் மத்யம் ந புநராதிம் ச பஶ்யாமி || ||கசு||

கைகளும், வயிறுகளும், முகங்களும், கண்களும், எத்தனையோ உள்ளவரும், எல்லையில்லாத திருமேனி உள்ளவருமான உம்மை எங்கும் பார்க்கிறேன். எல்லா லோகத்தையும் அடக்கி ஆளுகிறவரே! எல்லா உலகத்தையும் உடம்பாக உடையவரே! உமக்கு அளவில்லாதபடியாலே, உமக்குஇதுமுதல் என்றும், இது நடுவு என்றும், இது முடிவு என்றும் தெரியவில்லை. இவைகள் இருந்தால், நீர் கொடுத்த கண்ணால் பார்க்கமுடியும். [16]

கிரீடிநம் கதிநம் சக்ரிணம் ச தேஜோராஶிம் ஸர்வ
தோ தீப்திமந்தம் | பஶ்யாமி த்வாம் துர்நிரீக்ஷ்யம் ஸமந்
தாத் தீப்தாநலார்கத்யுதிமப்ரமேயம் || ||கஎ||

தேஜோராஶிம் ஸர்வதோ தீப்திமந்தம் ஸமந்தாத் துர்நிரீக்ஷ்யம் தீப்தாநலார்கத்யுதிமப்ரமேயம் த்வாம் கிரீடிநம் கதிநம் சக்ரிணம் ச பஶ்யாமி || ||கஎ||

ஒரே தேஜஸ்ஸாகவும், எங்கும் பரவியிருக்கும் காந்தியுள்ளவராகவும், பதினைந்து நாழிகையில் இருக்கும் ஸூரியனைப்போல பார்க்கமுடியாத திருமேனியை உடையவராயும், ஜ்வலித்துக் கொண்டிருக்கிற அக்கினிபோன்றவராயும், இன்ன விதமென்றும் இவ்வளவு என்றும் அளவிட முடியாதவராயுமிருக்கிற உம்மைக் கிரீடங்களையும், கதைகளையும், சக்கிரங்களையும் உடையவராயும் பார்க்கிறேன். உம்மிடத்தில் முன்னே பார்த்த சக்கிரம் முதலான ஆயுதங்களைப் பார்த்தபடியால், நீ கிருஷ்ணன்தான் என்று தோன்றுகிறது. உம்முடைய கிரீடத்தைப் பார்க்கிறபோது எல்லா உலகங்களுக்கும் ராஜாவென்றும் தெரிகிறது [17]

த்வமக்ஷரம் பரமம் வேதிதவ்யம் த்வமஸ்ய விஶ்வஸ்ய பரம்
நிதாநம்। த்வமவ்யய: ஶாஶ்வததர்மகோப்தா ஸநாதநஸ்
த்வம் புருஷோ மதோ மே॥ ॥௧௮॥

உபநிஷத்ஸு "த்வே வித்யே வேதிதவ்யே" இத்யாதிஷு வேதிதவ்யதயா நிர்திஷ்டம் பரமக்ஷரம் த்வமேவ। த்வமஸ்ய விஶ்வஸ்ய பரம் நிதாநம் - விஶ்வஸ்யாஸ்ய பரமாதாரபூதஸ்த்வமேவ। த்வமவ்யய:- வ்யயரஹித:- யத்ஸ்வரூபோ யத்குணோ யத்விபவஶ்ச, தேநைவ ரூபேண ஸர்வதாவதிஷ்டஸே। ஶாஶ்வததர்மகோப்தா ஶாஶ்வதஸ்ய நித்யஸ்ய வைதிகஸ்ய தர்மஸ்யாவதாராதிபிர் ரக்ஷகஸ்த்வமேவ கோப்தா। ஸநாதநஸ்த்வம் புருஷோ மதோ மே—"வேதாஹமேதம் புருஷம் மஹாந்தம், பராத்பரம் புருஷம்" இத்யாதிஷூதித: ஸநாதந: புருஷஸ்த்வமேவேதி மே மத:। யதுகுலதிலகஸ்த்வமேவம்பூத இதாநீம் ஸாக்ஷாத்க்ருதோ மயேத்யர்த:॥௧௮॥

உபநிஷத்துக்களில் அறியவேண்டியதாகச் சொல்லப்பட்ட உயர்ந்த அக்ஷரம் என்பவர் நீர்தான். இந்த எல்லா உலகங்களையும் நீர்தான் முக்கியமாகத்தூக்குகிறீர். (அதாவது உடம்பை ஜீவன் தூக்குகிறான். அவனையும் நீர் தூக்குகிறீர்) . உமக்கு ஒருவிதமான மாறுதலும் கிடையாது. அதாவது—உம்முடைய

1 ஸ்வரூபத்துக்கும், உம்முடைய குணங்களுக்கும், உம்முடைய 2 ஸொத்துக்களுக்கும் ஒருக்காலும் அழிவில்லை. அநாதியான வேதத்தில் சொன்ன தர்மங்களை இது போன்ற அவதாரங்களாலே நீர்தான் காப்பாற்றுகிறீர். உபநிஷத்துக்களில் நித்தியனுகவும், பெரியவனுகவும் சொல்லப்பட்டவர் நீர்தான் என்று எனக்குத்தோன்றுகிறது. முன்னே கிருஷ்ணனுக இருந்தவர்தான் இப்போது இந்த மாதிரி இருக்கிறீர் என்று இந்தக்கண்ணுலே பார்க்கிறேன். [18]

𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌬𑌾𑌹𑍁𑌂 𑌶𑌶𑌿𑌸𑍂-
𑌰𑍍𑌯𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍। 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌹𑍁𑌤𑌾𑌶𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌤𑍇-
𑌜𑌸𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌪𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍 ॥ ॥௧௯॥

𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑍍-𑌆𑌦𑌿𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍, 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍-𑌅𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌅𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌬𑌲𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌬𑌾𑌹𑍁𑌮𑍍-𑌅𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇𑌯𑌬𑌾𑌹𑍁𑌮𑍍। 𑌇𑌦𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑍍। 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌬𑌾𑌹𑍂𑌦𑌰𑌪𑌾𑌦𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍍। 𑌶𑌶𑌿𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍-𑌶𑌶𑌿𑌵𑌤𑍍𑌸𑍂𑌰𑍍𑌯𑌵𑌚𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌪𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌨𑍇𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍। 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌅𑌨𑍁𑌕𑍂𑌲𑌾𑌨𑍍 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌃; 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌨𑌸𑍁𑌰𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌾𑌪𑌃। “𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌭𑍀𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌦𑌿𑌶𑍋 𑌦𑍍𑌰𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌚 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌸𑌙𑍍𑌘𑌾𑌃” 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌹𑍁𑌤𑌾𑌶𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂-𑌦𑍀𑌪𑍍𑌤𑌕𑌾𑌲𑌾𑌨𑌲𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂𑌹𑌾𑌰𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌵𑌕𑍍𑌤𑍍𑌰𑌮𑍍। 𑌸𑍍𑌵𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑌿

1. ஒருமாம்பழத்தை நாலுநாள் கூட வைத்திருந்தால், அது அழுகிப்போகிறது. ஒரு ஜீவன் ஒருக்கால் உயர்ந்த அறிவும், உயர்ந்த ஸொத்துக்களும் உள்ளவனுக இருக்கிறுன். அவனுக்கே இன்னொரு ஸமயத்தில் அறிவு, பலம், ஸொத்துக்கள் எல்லாம் போய்விடுகின்றன. உமக்கு அப்படியில்லை.

2. பாஷியத்தில் 'விபவ' (ஸொத்து) என்கிற சொல் இருக்கிறது. ஸொத்துக்கு அழிவில்லையென்று சொல்லுவதால், அது நித்திய விபூதியாயிருக்கவேண்டும். இரண்டு விபூதியையும் சொல்லுவதாலுல், அழிவில்லையென்பதற்குத் திரவியத்தின் ஸ்வரூபத்திற்கு அழிவில்லையென்று பொருள்.

[illegible] ॥௧௯॥

நீர் முதலும், நடுவும், முடிவுமில்லாதவர். அளவில்லாமல் உயர்ந்தஅறிவு, பலம் முதலான குணங்களுக்கு இருப்பிடம். உம்முடைய கைகள் முதலான அவயவங்களுக்குக் கணக்கில்லை. உம்முடைய கண்கள் சந்திரன்போல வணங்குகிறவர்களுக்கு குளிர்ந்தும், வணங்காதவர்களுக்கு ஸூரியன்போல கடுமையாகவுமிருக்கின்றன. உம்முடைய முகங்கள் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற பிரளயகாலாக்கினிபோல் உலகத்தை அழிக்கும்போலிருக்கின்றன. எல்லாஉலகத்தையும் அவமானப்படுத்தும்படியான ஸாமர்த்தியத்தாலே, உலகத்தைக் கொளுத்துகிறீர்போலிருக்கிறது. இப்படி உம்மைப் பார்க்கிறேன். கீழே எந்தஸங்கதிகளைப்பார்க்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டேனே, அந்தஸங்கதிகளை எல்லாம் நீர் சொன்னபடியே கண்ணால் பார்க்கிறேன். அதாவது- எல்லா உலகங்களையும் உண்டு பண்ணுபவரும், தூக்குகிறவரும், அடக்கியாளுகிறவரும், அழிக்கிறவரும், அறிவு முதலான கணக்கில்லாத- அளவில்லாத குணங்களுக்கு ஸமுத்திரம் போன்றவருமான உம்மைப்பார்க்கிறேன். ஒரு உடம்பிலே அநேக வயிறு முதலானவைகள் என்னமாக இருக்கும் என்றால்—எல்லையில்லாமல்பெரிதான ஒரே இடுப்பிலிருந்து அநேக வயிறுகள் மேலே கிளைத்து இருக்கின்றன, கீழேயும் அநேக கால்கள் இருக்கின்றன. ஒவ்வொரு முகத்துக்கும் இரண்டு கண்கள் இருக்கின்றன. [19]

अव — एवमद्भुतं घोरं दृष्ट्वा देवादयोऽहं च प्रव्यथिताः सर्वे इत्याह —

> द्यावापृथिव्योरिदमन्तरं हि व्याप्तं त्वयैकेन दिशश्च सर्वाः । दृष्ट्वाद्भुतं रूपमुग्रं तवेदं लोकत्रयं प्रव्यथितं महात्मन् ॥ ॥२०॥

द्युशब्दः पृथिवीशब्दश्चोर्ध्वाधोवर्तिनामव-स्थानानां च लोकानां प्रदर्शनार्थौ । द्यावापृथिव्योरन्तरम् अवकाशः । यस्मिन्नवकाशे सर्वे लोकास्तिष्ठन्ति, सर्वोऽयमवकाशो दिशश्च सर्वास्त्वयैकेन व्याप्ताः । दृष्ट्वाद्भुतं रूपमुग्रं तवेदम् अनन्तायामविस्तारमत्यद्भुतमत्युग्रं च रूपं दृष्ट्वा लोकत्रयं प्रव्यथितम् — ब्रह्मादिदेवासुरपितृगणसिद्धगन्धर्वयक्षराक्षसप्रतिकूलानुकूलोदासीनरूपं लोकत्रयं सर्वं प्रव्यथितम् अत्यन्तभीतम् । महात्मन् अपरिच्छेद्यमनोवृत्ते । एतेषामप्यर्जुनस्येव विश्वरूपसाक्षात्कारसाधनं दिव्यं चक्षुर्भगवता दत्तम् । किमर्थमिति चेत् — अर्जुनाय ऐश्वर्यं सर्वं प्रदर्शयितुम् । अत उच्यते "दृष्ट्वाद्भुतं रूपमुग्रं तवेदं लोकत्रयं प्रव्यथितं महात्मन्" इति ॥ ॥२०॥

அவ—இந்த மாதிரியான உம்மைப்பார்க்கும் போது, இந்திரன் முதலான தேவர்களும் நானும் நடுங்குகிறோம். நடுங்குகிறதில் அவர்களுக்கும் எனக்கும் வாசியில்லை என்று அர்ஜுநன் சொல்லுகிறான்—

பூமிக்குக் கீழ்ப்பட்ட எல்லா லோகங்களிலும், பூமியிலும், பூமிக்கு மேற்பட்ட எல்லா உலகங்களிலும், எல்லா திக்குகளிலும் நீர் ஒருவரே நிறைந்து இருக்கிறீர். எல்லையில்லாத நீளமும் அகலமுமுள்ள, மிகுந்த ஆச்சரியத்தையும், மிகுந்த பயத்தையும் கொடுக்கிற இந்த உடம்பைப் பார்த்து மூன்றுவிதமான லோகமும்

நடுங்குகின்றன. அதாவது—இந்தச் சண்டையைப் பார்க்கிறதற்காக பிரும்மாமுதலான தேவர்களும், அஸுரர்களும், பித்ருக்களும், ஸித்தர்களும், கந்தர்வர்களும், யக்ஷர்களும், ராக்ஷஸர்களும் எல்லாரும்வந்திருக்கிறார்கள். இவர்களில்சிலர் உம்மிடத்தில் பிரீதியுள்ளவர்கள். சிலர்த்வேஷமுள்ளவர்கள். சிலர்இரண்டுமில்லாதவர்கள். இப்படி மூன்றுவிதமான இந்தஎல்லாரும்நடுங்குகிறார்கள். உம்முடைய எண்ணத்தை அளவிடமுடியாது. பகவான் அர்ஜுனனுக்குத்தன்னுடைய பெருமையைக் காட்டுவதற்காக கீழ்ச்சொன்ன பிரும்மாமுதலான எல்லாருக்கும் உயர்ந்த கண்ணை அவனுக்குக்கொடுத்ததுபோல் கொடுத்துஇருக்கிறார். மனிதர்களுக்குக் கொடுக்கவில்லை-என்று அவர்கள் பார்த்ததாகச்சொல்லாததினாலே ஏற்படுகிறது. ஸஞ்சயனுக்குமட்டும் வியாஸருடைய அனுக்கிரஹத்தினாலே இந்தரூபம் முதலானது தோன்றிற்று. பிரும்மா முதலானவர்களுக்கு இந்த உயர்ந்த கண்ணைக்கொடுத்தார். ஏனென்றால் அவர்களும் நடுங்குவது முதலானதை அர்ஜுனன் பார்ப்பதற்காக. [20]

அமீ ஹி த்வா ஸுரஸங்கா விஶந்தி கேசித்பீதா: ப்ராஞ்ஜலயோ க்ருணந்தி।
ஸ்வஸ்தீத்யுக்த்வா மஹர்ஷிஸித்தஸங்கா: ஸ்துவந்தி த்வாம் ஸ்துதிபி: புஷ்கலாபி: ॥ ௨௧ ॥

அமீஸுரஸங்கா: உத்க்ருஷ்டா: விஶ்வாஶ்ரயமேவோபலப்ய ஹ்ருஷ்டமநஸஸ்த்வத்ஸமீபம் விஶந்தி। தேஷ்வேவ கேசிதத்யுக்ரம் ச தவாகாரமாலோக்ய பீதா: ப்ராஞ்ஜலய: ஸ்வஜ்ஞாநாநுகுணம் ஸ்துதிரூபாணி வாக்யாநி க்ருணந்தி-உச்சாரயந்தி। அபரே மஹர்ஷிஸித்தஸங்கா: பராவரதத்த்வயாதாத்ம்யவித: ஸ்வஸ்தீத்யுக்த்வா பகவதநுரூபாபி: ஸ்துதிபி: ஸ்துவந்தி ॥ ௨௧ ॥

உயர்ந்தவர்களான இந்த தேவக்கூட்டங்கள் எல்லாவுலகங்களையும் தாங்குகிற இந்தத் திருமேனியை ஸேவித்து, மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் உட்புகுந்து கிட்ட வருகிறார்கள். அவர்களுக்குள் சிலர் பயந்து கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, அவர்களுக்குத் தெரிந்த

வரையில் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்கள். உலகத்தில் உயர்ந்த வஸ்துக்களையும், இளப்பமான வஸ்துக்களையும் உள்ளபடி கண்டு பிடித்த பிருகுமுதலான சில பெரியருஷிகளின் கூட்டங்களும், ஸநகர்முதலான ஸித்தர்கள் கூட்டங்களும் 1 க்ஷேமமுண்டாக வேணுமென்று சொல்லி, பிறகு பகவானுக்குத் தகுந்தபடி அதிகமாக ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்கள். [21]

ருத்ராதித்யா வஸவோ யே ச ஸாத்யா விஶ்வே(அ)ஶ்விநௌ மருதஶ்சோஷ்மபாஶ்ச | கந்தர்வயக்ஷாஸுரஸித்தஸங்கா வீக்ஷந்தே த்வாம் விஸ்மிதாஶ்சைவ ஸர்வே ||௨௨||

ஊஷ்மபா: பிதர:, 'ஊஷ்மபாகா ஹி பிதர:' இதி ஶ்ருதே: | ஏதே ஸர்வே விஸ்மயமாபந்நாஸ்த்வாம் வீக்ஷந்தே ||

வஸுக்கள் முதலான 2 எல்லோரும் உம்மைப்பார்த்து, திகைத்து, உம்மையே பார்க்கிறார்கள். [22]

ரூபம் மஹத்தே பஹுவக்த்ரநேத்ரம் மஹாபாஹோ பஹுபாஹூருபாதம் | பஹூதரம் பஹுதம்ஷ்ட்ராகராலம் த்ருஷ்ட்வா லோகா: ப்ரவ்யதிதாஸ்ததாஹம் ||

பஹ்வீபிர்தம்ஷ்ட்ராபிரதிபீஷணாகாரம் லோகா: பூர்வோக்தா: ப்ரதிகூலாநுகூலோதாஸீநரூபாஸ்த்ரிவிதா: ஸர்வே அஹம் ச தவேத்ருஶம் ரூபம் த்ருஷ்ட்வா, அதீவ வ்யதிதா ஜாதா: || ||௨௩||

சண்டையைப் பார்ப்பதற்கு வந்திருக்கிற—கீழ் சொல்லப்பட்ட மூன்று விதமான எல்லாரும், நானும், உம்முடைய முகத்தி

---

1. வேலைக்காரன் யஜமானனைக் கண்டவுடன் சொல்ல வேண்டிய சொல்.

2. எல்லோரும்—ருத்திரர்கள், ஆதித்தியர்கள், வஸுக்கள், ஸாத்தியர்கள், விசுவேதேவர்கள், அசுவினீ தேவதைகள், மருத்துக்கள், பிதுருக்கள், கந்தர்வர்கள், யக்ஷர்கள், ஸித்தர்கள்—என்று.

லிருக்கிற அநேகமான 1. செத்துப்பல்லுக்களாலே மிகவும் பயத்தை உண்டு பண்ணுகிற இவ்விதமான உருவத்தைப் பார்க்கிறபோது நடுங்குகிறோம். [23]

நபஸ்ஸ்ப்ருஶம் தீப்தமநேகவர்ணம் வ்யாத்தாநநம் தீப்தவிஶால
நேத்ரம் | த்ருஷ்ட்வா ஹி த்வாம் ப்ரவ்யதிதாந்தராத்மா த்ரு
திம் ந விந்தாமி ஶமம் ச விஷ்ணோ || ||௨௪||

நபஶ்ஶப்த: "ததக்ஷரே பரமே வ்யோமந்", "க்ஷயந்தமஸ்ய ரஜஸ: பராகே", "யோ அஸ்யாத்யக்ஷ: பரமே வ்யோமந்" இத்யாதிஶ்ருதிஸித்தத்ரிகுணப்ரக்ருத்யதீதபரமவ்யோமவாசீ; ஸவிகாரஸ்ய ப்ரக்ருதிதத்த்வஸ்ய புருஷஸ்ய ச ஸர்வாவஸ்தஸ்ய ஆஶ்ரயதயா நபஸ்ஸ்ப்ருஶமிதி வசநாச்ச; "த்யாவாப்ருதிவ்யோரிதமந்தரம் ஹி வ்யாப்தம்" இதி பூர்வோக்தத்வாச்ச | தீப்தமநேகவர்ணம் வ்யாத்தாநநம் தீப்தவிஶாலநேத்ரம் த்வாம் த்ருஷ்ட்வா, ப்ரவ்யதிதாந்தராத்மா ப்ரக்ஷுபிதமநா:, த்ருதிம் ந விந்தாமி - தேஹஸ்ய தாரணம் ந லபே | ஶமஞ்சேந்த்ரியாணாம் ஶாந்திம் ந லபே | விஷ்ணோ - வ்யாபிந்! ஸர்வவ்யாபிநமதிமாத்ரமத்புதம் கோரம் ச த்வாம் த்ருஷ்ட்வா ஶிதிலஸர்வாவயவோ வ்யாகுலேந்த்ரியஶ்ச ஜாதோஸ்மி ||

எங்கும் நிறைந்தவனே! பரமபதத்தளவும் போயிருப்பதும், ஜ்வலித்துக் கொண்டிருப்பதும், வெளுப்பு, சிகப்பு, கருப்பு முதலான அநேக வர்ணங்களுள்ளதும், வாயைத்திறந்து கொண்டிருப்பதும், அகன்ற கண்கள் ஜ்வலித்துக்கொண்டிருப்பதுமான உம்முடைய உடம்பைப் பார்த்து, நான் மிகவும்2 நடுநடுங்குகிறேன். எனக்குத் தைரியம் போய்விட்டது. உடம்பு பதறுகிறது. மன

1. செத்துப்பல் என்றால், புலி, கரடி, சிங்கம், குரங்கு, பாம்பு முதலானவைகளுக்கெல்லாம் கடைவாயில் நீளமாய் இரண்டு பக்கத்திலும் பல்லுக்கள் இருக்கும். அவைகள்

2. பார்த்தவன் குருடனும் இருட்டில் போனும், திரும்பிப் பார்த்தும் பயப்படுகிறேன், பார்க்காத போதும் பயப்படுகிறேன், அதுபோல.

தும், இந்திரியங்களும் வியாகுலங்களா (கலங்கி) யிருக்கின்றன. கண்ணால் பார்த்தாலும் பயமாயிருக்கிறது. பார்க்காதபோனாலும் பயமாயிருக்கிறது. [24]

தம்ஷ்ட்ராகராலாநி ச தே முகாநி த்ருஷ்ட்வைவ காலாநல ஸந்நிபாநி । திஶோ ந ஜாநே ந லபே ச ஶர்ம ப்ரஸீத தேவேஶ ஜகந்நிவாஸ ॥ ௨௫ ॥

யுகாந்தகாலாநலவத் ஸர்வஸம்ஹாரே ப்ரவ்ருத்தாநி அதிகோராணி தவ முகாநி த்ருஷ்ட்வா திஶோ ந ஜாநே । ஸுகம் ச ந லபே । ஜகதாம் நிவாஸ, தேவேஶ—ப்ரஹ்மாதீநாம் ஈஶ்வராணாமபி பரமேஶ்வர । மாம் ப்ரதி ப்ரஸந்நோ பவ-யதா ப்ரக்ருதிம் கதோ பவாமி, ததா குரு-இத்யர்த்த: ॥ ௨௫ ॥

பிரளயகாலத்தில் பிரும்மலோகம்முதல் எல்லா உலகங்களையும் துலைப்பதற்காக ஒரு நெருப்பு கிளம்புகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதுபோல எல்லாஉலகங்களையும் துலைப்பதற்காகக்கிளம்பியவைகள்போல் இருக்கின்றன உம்முடைய முகங்கள். இவைகளைப்பார்த்த யாரும் நடு நடுங்குகிறார்கள். அப்படிப்பட்ட முகங்களைப்பார்த்து, எனக்குக்கிழக்கு மேற்குத் தெரியவில்லை. ஸந்தோஷமில்லை. எல்லாஉலகங்களுக்கும் இருப்பிடமானவரே! எல்லா உலகங்களுக்கும் ராஜாக்களான பிரும்மாமுதலானவர்களுக்கும் உயர்ந்த ராஜாவே! என் விஷயத்தில் தயவுபண்ணவேணும். என்னை முன்போல் ஆகும்படி பண்ணவேணும். அதாவது—ஸந்தோஷமாகத் தைரியத்துடன் உம்மிடத்தில் வார்த்தை சொல்லிக்கொண்டிருந்தேன். இப்போது அவை எல்லாம் போய்விட்டது. இதேமாதிரி அரை நாழிகை இருந்தால் செத்துப்போய் விடுவேன். இதைப்போக்கி, முன்போல் பண்ணவேணும். [25]

ஏவம் ஸர்வஸ்ய ஜகத: ஸ்வாயத்தஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தித்வம் தர்ஶயந், பார்த்தஸாரதீ ராஜவேஷச்சந்நாநாம் தார்தராஷ்ட்ராணாம் யௌதிஷ்டிரேஷ்வநுப்ரவிஷ்டாநாம் ச அஸுராம்ஶாநாம் ஸம்ஹாரேண பூபாராவதரணம் ஸ்வமநீஷிதம் ஸ்வேநைவ கரிஷ்யமாணம் பார்த்தாய தர்ஶயாமாஸ ।

सर्वलोकस्य भगवतः स्रष्टृत्वादिकं सर्वैश्वर्यं च साक्षात्कृत्य, तस्मिन्नेव भगवति सर्वात्मनि धार्तराष्ट्रादीनां स्वसंहाररूपं चापि तत्साध्यत्वेन निर्व्यूढं उपलक्ष्य पश्यन्निदं प्रोवाच—

अमी च त्वां धृतराष्ट्रस्य पुत्रास्सर्वे सहैवावनिपालसङ्घैः। भीष्मो द्रोणस्सूतपुत्रस्तथासौ सहास्मदीयैरपि योधमुख्यैः॥

वक्त्राणि ते त्वरमाणा विशन्ति दंष्ट्राकरालानि भयानकानि। केचिद्विलग्ना दशनान्तरेषु संदृश्यन्ते चूर्णितैरुत्तमाङ्गैः॥ ॥௨௭॥

अमी धृतराष्ट्रस्य पुत्राः-दुर्योधनादयः सर्वे, भीष्मो द्रोणः सूतपुत्रः-कर्णश्च, तत्पक्षीयैरवनिपालसङ्घैः सर्वैरस्मदीयैरपि कैश्चिद्योधमुख्यैस्सह करालानि दंष्ट्राकरालानि भयानकानि तव वक्त्राणि विनाशाय विशन्ति। तत्र केचिच्चूर्णितैरुत्तमाङ्गैर्दशनान्तरेषु विलग्नाः संदृश्यन्ते ॥ ॥௨௬-௨௭॥

அவ—கீழ்ச்சொன்னபடி எல்லா உலகங்களின் இருப்பும், அதின் வேலைகளும், தன் அதீநமென்று பகவான் அர்ஜுநனுக்குக் காண்பித்தான். துரியோதநன் முதலானவர்களும், தரும புத்திரர் கக்ஷியில் சேர்ந்த சிலபேர்களும் ராஜஉருவமேயொழிய, அஸுரர்கள். அவர்களைக் கொன்று பூமியின் சுமையைப் போக்குவதற்காகப் பகவான் கிருஷ்ணனாய் அவதரித்தான். தன்னுடைய அந்த இஷ்டத்தைத்தானே செய்யப் போகிறதாகவும் அர்ஜுநனுக்குக் காண்பித்தான். அந்த அர்ஜுநனும் பகவான் எல்லா உலகங்களையும் உண்டு பண்ணுகிறது முதலான எல்லா ஆளுகையைக் கண்ணாலே பார்த்து, விளக்கு வெட்டிப் பூச்சிகள் விளக்கில் வந்து விழுந்து சாவதுபோல், அந்த பகவானுடைய வாயில் துரியோதநன் முதலானவர்கள் ஓட்டமாய் ஓடி வந்து விழுந்து

சாவதை, வரப்போகிறதாக இருந்தாலும், பகவான் அநுக்கிரஹத்தாலே கிடைத்த திவ்வியக் கண்ணாலே பார்த்துச் சொல்லுகிறான்.

இந்தத் துரியோதநன் முதலான திருதராஷ்டிரனுடைய எல்லாப்பிள்ளைகளும், பீஷ்மரும், துரோணரும், கர்ணனும், இன்னும் அவன் கக்ஷியில் சேர்ந்த எல்லா ராஜாக்களுடைய கூட்டங்களோடேயும், நம்முடைய கக்ஷியில் இருக்கும் சில பேர்களோடேயும் மிகுந்த வேகமாய், தெத்துப்பல்லுகளைப் பார்க்கச்செய்தே நடுக்கத்தை உண்டுபண்ணுகிறவைகளான உம்முடைய வாய்களில் சாவதற்காக நுழைகிறார்கள். அவர்களில் சில பேர்களின் மண்டைகள்பல்லாலேகடிபட்டுபற்களின் இடுக்குகளில் ஈஷிக்கொண்டிருப்பதாகக் காணப்படுகின்றன. (26-27)

யதா நதீநாம் பஹவோऽம்புவேகா: ஸமுத்ரமேவாபிமுகா த்ரவந்தி । ததா தவாமீ நரலோகவீரா விசந்தி வக்த்ராண்யபிவிஜ்வலந்தி ॥ ॥௨௮॥

யதா ப்ரதீப்தம் ஜ்வலநம் பதங்கா விசந்தி நாசாய ஸம்ருத்தவேகா: । ததைவ நாசாய விசந்தி லோகாஸ்தவாபி வக்த்ராணி ஸம்ருத்தவேகா: ॥ ॥௨௯॥

ஸர்வே ராஜலோகா பஹவோ நதீநாமம்புப்ரவாஹா: ஸமுத்ரமிவ, ப்ரதீப்தம் ஜ்வலநமிவ ச சலபாஸ்ச வக்த்ராண்யபிவிஜ்வலந்தி ஸ்வயமேவ த்வரமாணா ஆத்மநாசாய விசந்தி ॥௨௮-௨௯॥

இந்த வெரு ராஜக்கூட்டங்கள் ஸமுத்திரத்தில் அநேகம் ஆறுகள் போலவும், ஜ்வலித்துக்கொண்டிக்கிற நெருப்பில் விளக்குவெட்டுப்பூச்சிகள் போலவும், உம்முடைய ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற திறந்த வாய்களில் தாங்களாகவே வெகுவேகமாய் தாங்கள் அழிவதற்காகப்போய் நுழைகிறார்கள். 1 [28-29]

1. ஆறு உதாரணத்தாலே ஒருவன் தனக்கு வரும் கெடுதலிலிருந்து தானாக விலகமுடியாதென்றும், விளக்கு வெட்டுப்பூச்சி உதாரணத்தாலே, அந்தக் கெடுதலையும் தானாக ஆசைப்பட்டு ஒருவேலையைச்செய்து வருவித்துக்கொள்ளுகிறான் என்றும் காட்டப்படுகிறது. மேலும், முதல் உதாரணத்தாலே எத்தனை பேர்கள்வந்து நுழைந்தாலும்,பகவான்

லேலிஹ்யஸே க்ரஸமாநஸ்ஸமந்தாத் லோகாந்ஸமக்ராந் வதநைர்ஜ்வலத்பி: | தேஜோபிராபூர்ய ஜகத்ஸமக்ரம் பாஸஸ்தவோக்ரா: ப்ரதபந்தி விஷ்ணோ || ||௩௦||

லோகாந் ஸமக்ராந் ஜ்வலத்பிர்வதநை: க்ரஸமாந: க்ரோதவேகேந தத்ருதிராவஸிக்தமோஷ்டபுடாதிகம் லேலிஹ்யஸே புந: புநர்லேஹநம் கரோஷி | தவாதிகோரா பாஸஸ்ஸமஸ்தம் ஜகத் தேஜோபிராபூர்ய ப்ரதபந்தி || ||௩௦||

அ-— உலகத்தில் வஸ்துக்கள் தாமாக அழிகிறதா? அவைகளை ஈசுவரன் அழிக்கிறானா? தாமாக அழிகிறதானால், அழிக்கிற வேலை ஈசுவரனுடையது என்று சொல்லுவதொட்டாதே. இவர்கள் தாங்களாக நுழைகிறார்கள் என்று சொல்வது எப்படி?— என்றால் சொல்லுகிறார்.

1. ஜ்வலித்துக்கொண்டிருக்கிற வாய்களாலே சண்டைக்கு வந்திருக்கிற எல்லா ராஜக்கூட்டங்களையும் சாப்பிட்டுக்கொண்டு, கோபம் தாங்காமல், உதட்டில் வருகிற அவர்களின் ரத்தத்தை நாக்கால் அடிக்கடி நக்குகிறீர். உம்முடைய மிகவும் கடுமையான காந்திகளால், பங்குனி மாதத்தில் பதினைந்துநாழி வெய்யிலால் போல், எல்லா உலகங்களும் நிறைந்து சாப்பிடுவதற்குச் சமைக்கப்படுவதுபோலிருக்கின்றன. அதாவது— பிரும்மா முதலானவர்களாலும் அந்தக் காந்தியைத் தாங்க முடியவில்லையென்று கருத்து. [30]

நிறைகிறதில்லை என்றும், இரண்டாவது உதாரணத்தாலே நாசம் உடனே உண்டாகிறதென்றும் காட்டப்படுகிறது. ஒன்று தண்ணீரினால் சாகிறதென்றும், ஒன்று நெருப்பினால் சாகிறதென்றும் காட்டப்படுகிறது.

1. உலகத்தைப் பகவான் அழிப்பதற்குக் காரணம் அந்தந்த ஜீவன்களின் கொடுமையான கர்மங்கள் (வேலைகள்). அவைகளாலே கோபித்துக்கொண்டு பகவான் அழிக்கிறான். இவர்களைப் பகவான் தான் தன்வாயில் தானே வந்துவிழும்படி செய்கிறான்.

ஆக்யாஹி மே கோ பவாநுக்ரரூபோ நமோऽஸ்து
தே தேவவர ப்ரஸீத | விஜ்ஞாதுமிச்சாமி பவந்தமாத்யம்
ந ஹி ப்ரஜாநாமி தவ ப்ரவ்ருத்திம் || ||௩௧||

ஐஶ்வர்யாத்யநவத்ய'' இதி த்வத்ஸ்வரூபம் நிரங்குஶம் ஸாக்ஷாத்கர்தும் ப்ரார்த்திதேந பவதா நிரங்குஶைஶ்வர்யம் ப்ரதர்ஶயதாऽதிகோரரூபமாவிஷ்க்ருதம் | கிமதி கோரரூபஃ கோ பவாந் கிம் கர்தும் ப்ரவ்ருத்த இதி பவந்தம் ஜ்ஞாதுமிச்சாமி | த்வதீயாம் ப்ரவ்ருத்திம் ந ஜாநாமி | அத ஆக்யாஹி மே | நமோऽஸ்து தே தேவவர ப்ரஸீத - நமஸ்தேऽஸ்து ஸர்வேஶ்வர | இதம் கர்துமேதந்நாபிப்ராயேணேதம் ஸம்ஹ்ருத்ய ரூபமாவிஷ்க்ருதமிதி த்வத்ப்ரஸந்நோ பவ || ||௩௧||

நீர் தடங்கலில்லாமல் எல்லா உலகங்களையும் ஆளுவது முதலானவைகளைப் பார்க்க ஆசைப்பட்டு, அதைக்காட்டவேணுமென்று வேண்டினேன். தேவரீர் அதைக்காட்டினீர். நானும் அதைப் பார்த்தேன். ஆனால் யாரும் மிகவும் நடுங்கக்கூடிய இந்த உடம்பைக்காண்பித்தீர். இவ்வளவு கடுமையான உடம்போடுகூடிய நீர் யார்? நீர் என்னவேலை செய்கிறதற்கு ஆரம்பித்திருக்கிறீரோ. 1 அது எனக்குத் தெரியவில்லை. அதை எனக்குச் சொல்லவேணும். எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹாராஜாவே! உம்மை நான் ஸேவிக்கிறேன். இந்த எண்ணத்தினாலே 'எல்லா உலகங்களையும்

1. நான் உம்மிடத்தில் பக்திபுள்ளவனாதலால், நடுக்கத்தை உண்டு பண்ணும் உருவத்தை எனக்குக்காட்டமாட்டீர். காட்டினதற்குக் கருத்து என்ன?' என்று அதின் கருத்தை அறியாமையால் அர்ஜுநன் கேட்கிறான். அவனுக்கு உபதேசம் பண்ணினதாலேயும், தான் கேட்டுக்கொண்டபடி பகவான் தன்னைக் காட்டினதாலும், அவர் பகவான் என்று அவனுக்குத் தெரியும். ஆகையால் உம்முடைய ஸ்வரூபம் என்ன, உம்முடைய பெயர் என்ன? என்று அவன் கேட்கவில்லை. ஆகையால் வியாக்கியானததில் முன் சொன்னபடியே பொருள்கொள்ளவேணும். "உம்முடைய பிரவிருத்தியை நான் அறியவில்லை" என்று சுலோகத்தில் சொல்லியிருப்பதாலும் இது ஏற்படுகிறது.

அழிக்கத்தகுந்த இந்த ரூபத்தைக் காட்டினேன்" என்று சொல்லி, முன்போல் எல்லா உலகங்களுக்கும் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய திருமேனியோடு ஸேவை ஸாதிக்கவும்வேணும். [31]

ஊ:-- ஆச்ரிதவாத்ஸல்யாதிரேகேண விச்வைச்வர்யம் தர்சயதோ பவதோ கோரரூபாவிஷ்கரணே கோऽபிப்ராய இதி ப்ருஷ்டோ பகவாந் பார்த்தஸ்ய ஸாஹாய்யாயலோக-பாண்டவோத்யோகேந விநாபி யுதிஷ்டிரப்ரமுகாசேஷம் ராஜலோகம் நிஹந்தும் ப்ரவ்ருத்தோऽஹமிதி ஜ்ஞாபநாய ஸ்வ பார்த்தஸ்ய ஜ்ஞாநம் ச யுத்தோத்ஸாஹம் ஜயிஷ்யதி இதி—

ஸ்ரீ பகவாநுவாச:—

காலோऽஸ்மி லோகக்ஷயக்ருத் ப்ரவ்ருத்தோ லோகாந் ஸமாஹர்த்துமிஹ ப்ரவ்ருத்த: | ருதேऽபி த்வாம் ந பவிஷ்யந்தி ஸர்வே யேऽவஸ்திதா: ப்ரத்யநீகேஷு யோதா: ||௩௨||

கலயதி-கணயதீதி கால: | ஸர்வேஷாம் துர்யோதநாதீநாம் ராஜலோகாநாமாயுரவஸாநம் கணயந்நஹம் தத்க்ஷயக்ருத் கோரரூபேண ப்ரவ்ருத்தோ ராஜலோகாந் ஸமாஹர்த்தும்-நாசயிதுமிஹ ப்ரவ்ருத்தோऽஸ்மி | அதோ மத்ஸங்கல்பாதேவ த்வாம்ருதேऽபி-த்வத்யத்நமந்தரேணாபி ஏதே துர்யோதநாதய: ப்ரத்யநீகேஷு அவஸ்திதா யோதா:, ஸர்வே ந பவிஷ்யந்தி-விநங்க்ஷ்யந்தி || ||௩௨||

அவ— என்னிடத்திலிருக்கும் கணக்கில்லாத குற்றங்களைப் பாராட்டாமல், அளவில்லாதப் பிரீதிபண்ணி, எல்லா லோகங்களையும் ஆளுவதை எனக்குக் காட்டுகிற தேவரீர் எல்லாரும் பயப்படக்கூடிய ரூபத்தைக் காண்பிப்பதற்குக் கருத்து என்ன என்று அர்ஜுநனால் கேட்கப்பட்ட பகவான் தன் எண்ணத்தைச் சொல்லுகிறார். உன்னுடைய பிரயத்தினமில்லாமலேயே துரியோ தனன் முதலான எல்லா துஷ்டராஜாக்களையும் நானே கொல்ல ஆரம்பி

த்திருக்கிறேனென்று உனக்குத் தெரியப்படுத்துவதற்காக இந்த உருவத்தைக் காட்டினேன். அப்படித் தெரியப்படுத்துவதும் உன்னைச் சண்டைக்குக் கிளப்புவதற்காக என்று சொல்லுகிறார்.—

பகவான் சொல்லுகிறார்—

துரியோதனன் முதலான எல்லா துஷ்டராஜாக்களின் ஆயுஸ்ஸு இப்போது முடிகிறது என்று எண்ணி, அவர்களைக் கொல்லுவதற்காக இந்த பயங்கரமான உருவத்துடன் வளர்ந்து, ஆசையுடன் இவர்களைக் கொல்ல ஆரம்பித்திருக்கிறேன். ஆகையால் என் எண்ணத்தினாலேயே, உன் பிரயத்தினம் இல்லாவிட்டாலும், உன்னுடைய சத்துருக்களான துரியோதனன் முதலானவர்கள் எல்லாரும் மடியப்போகிறார்கள். [32]

தஸ்மாத்த்வமுத்திஷ்ட² யஶோ லப⁴ஸ்வ ஜித்வா ஶத்ரூந் பு⁴ங்க்ஷ்வ ராஜ்யம் ஸம்ருத்³த⁴ம் । மயைவைதே நிஹதா: பூர்வமேவ நிமித்தமாத்ரம் ப⁴வ ஸவ்யஸாசிந் ॥ ||௩௩||

தஸ்மாத்த்வம் தாந் ப்ரதி யுத்³தா⁴யோத்திஷ்ட² । தாந் ஶத்ரூந் ஜித்வா யஶோ லப⁴ஸ்வ । த⁴ர்ம்யம் ராஜ்யம் ச ஸம்ருத்³த⁴ம் பு⁴ங்க்ஷ்வ । மயைவைதே க்ருதாபராதா⁴: பூர்வமேவ நிஹதா: ஹநநே விநியுக்தா: । த்வம் து தேஷாம் ஹநநே நிமித்தமாத்ரம் ப⁴வ-மயா ஹந்யமாநாநாம் ஶஸ்த்ராதி³ஸ்தா²நீயோ ப⁴வ । ஸவ்யஸாசிந்! 'ஷச ஸமவாயே' । ஸவ்யேந ஶரஸந்தா⁴நஶீல: ஸவ்யஸாசீ-ஸவ்யேநாபி கரேண ஶரஸந்தா⁴நகர:-கரத்³வயேந யோத்³து⁴ம் ஸமர்த² இத்யர்த²: ॥ ||௩௩||

அவ— என்பிரயத்தினமில்லாமலே துரியோதனன் முதலானவர்கள் மடிவார்களானால், என்னை ஏன் கிளப்புகிறீர் என்றால், சொல்லுகிறார்—

ஆகையாலே நீ அவர்களுடன் சண்டைக்கு 1 கிளப்பு. அவர்களை ஜயித்து கீர்த்தியை அடை. நியாயமாய் கிடைக்கிற எல்லா

---

1. உன்னைக் கிளப்புவது என்னிடத்தில் பக்தியுள்ள உனக்கு ஜயத்தையும், கீர்த்தியையும், ராஜ்யத்தையும் கொடுப்பதற்காக,

ஸுகங்களாலும் நிறைந்த ராஜ்ஜியத்தையும் அநுபவி. கொடுமையான குற்றங்களைப் பண்ணியிருக்கிற இவர்களை நான் முன்னமே கொல்லுவதாகத் தீர்மானித்துவிட்டேன். நீ பேருக்குத்தான் இருக்கவேணும். வெட்டுகிறவனுக்குக் கத்தியிருப்பதுபோல்; கையாலே முறிக்கத் தகுந்தவனுக்குக் கோடாலி போல். 1 இடது கையால்கூட பாணத்தைவிடத் தகுந்தவனே! ஸவ்யஸாசியாயிரு. இரண்டு கைகளாலும் சண்டை போடு. [33]

𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌂 𑌚 𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌂 𑌚 𑌜𑌯𑌦𑍍𑌰𑌥𑌂 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌣𑌂 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑌾-
𑌨𑌪𑌿 𑌯𑍋𑌧𑌵𑍀𑌰𑌾𑌨𑍍 । 𑌮𑌯𑌾 𑌹𑌤𑌾𑌂𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌹𑌿 𑌮𑌾 𑌵𑍍𑌯-
𑌥𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌯𑍁𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌜𑌤𑌾𑌸𑌿 𑌰𑌣𑍇 𑌸𑌪𑌤𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍 ॥ ॥௩௪॥

𑌦𑍍𑌰𑍋𑌣𑌭𑍀𑌷𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌣𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌪𑌰𑌾𑌧𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌹𑌨𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌹𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌹𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌃 । 𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍 𑌗𑍁𑌰𑍂𑌨𑍍 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍂𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌪𑌿 𑌭𑍋𑌗𑌸𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌕𑌥𑌂 𑌹𑌨𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌥𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 । 𑌤𑌾𑌨𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑌯𑍇𑌨 𑌬𑌨𑍍𑌧𑍁𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑍇𑌨 𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌚 𑌮𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌥𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌥𑌾𑌃 । 𑌯𑌤 𑌏𑌤𑍇 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌪𑌰𑌾𑌧𑌾 𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌹𑌨𑌨𑍇 𑌵𑌿𑌨𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 । 𑌅𑌤𑍋 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌶𑌙𑍍𑌕𑍋 𑌯𑍁𑌧𑍍𑌯𑌸𑍍𑌵 𑌰𑌣𑍇 𑌸𑌪𑌤𑍍𑌨𑌾𑌨𑍍 𑌜𑌤𑌾𑌸𑌿 𑌜𑍇𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 । 𑌨𑍈𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌵𑌧𑍇 𑌨𑍃𑌶𑌂𑌸𑌤𑌾𑌶𑌙𑍍𑌕𑌾 । [illegible] ॥ ॥௩௪॥

பெரியதான குற்றங்களைப் பண்ணினபடியால், கொலை பண்ணவே என்றால் தீர்மானிக்கப்பட்ட துரோணர், பீஷ்மர், கர்ணன் முதலானவர்களையும் நீ கொல்லு. உயர்ந்த ஸுகங்களை அநுபவிக்கவேணுமென்று எண்ணிக்கொண்டிருக்கிற ஆசாரியர்களையும், பந்துக்களையும், இன்னும் மற்றப் பேர்களையும் பாபம் வருமோ என்று 2 பயத்தினாலும், பந்துக்கள் என்கிற ஸ்நேஹத்தினாலும்,

---

1. பூமியின் சுமையைப் போக்குவதற்காகத்தான் உன்னை இரண்டு கையாலும் பாணம் போடும்படி பண்ணியிருக்கிறேன் என்று கருத்து.

2. ஒருவேளையில் பாபங்களுக்கு வருத்தம் வருமோ என்பதற்காகத்தானோ. நீ அவர்களைக் கொல்லுவது எனக்கு ஸந்தோஷம். நீ அவர்களைக் கொல்லாது போனால் தான் வருத்தம்.

தையினுனும்—என்னமாய்ச் கொல்லுவது—என்று வருத்தப் படாதே. குற்றம் பண்ணினதால் அவர்களைக் கொலை பண்ண வேணு மென்று நான் தீர்மானித்து விட்டேன். ஆகையால் கொஞ்சங்கூட யோசிக்காமல் சண்டைபோடு. நீ கட்டாயம் சத்துருக்களை ஜயிப்பாய். இவர்களைக் கொல்லுவதினால் உனக்குத் துளிக்கூட ஒருகுற்ற முமுண்டாகாது. (34)

𑌸𑌂𑌜𑌯 𑌉𑌵𑌾𑌚 —

𑌏𑌤𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌪𑌮𑌾-
𑌨𑌃 𑌕𑌿𑌰𑍀𑌟𑍀 । 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌯 𑌏𑌵𑌾𑌹 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌂 𑌸𑌗-
𑌦𑍍𑌗𑌦𑌂 𑌭𑍀𑌤𑌭𑍀𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑍍𑌯 ॥ ॥௩௫॥

𑌏𑌤𑌤𑍍-𑌆𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌲𑍍𑌯𑌜𑌲𑌧𑍇𑌃 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌚𑌨𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑍍𑌸𑌵𑍇𑌪𑌨𑌃 𑌨𑌮𑌸𑍍𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯, 𑌭𑍀𑌤𑌭𑍀𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌮𑍍𑌯, 𑌕𑍃𑌤𑌾𑌞𑍍𑌜𑌲𑌿𑌰𑍍𑌵𑍇𑌪𑌮𑌾𑌨𑌃 𑌕𑌿𑌰𑍀𑌟𑍀 𑌸𑌗𑌦𑍍𑌗𑌦𑌮𑌾𑌹 ॥

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறார்—

தன்னை 1 அடைந்தவர்களிடத்தில் குற்றம் பாராமல், பிரீதிபண்ணுகிற பகவானுடைய இந்த வார்த்தையை அர்ஜுநன் கேட்டவுடன், அவரை 2 ஸேவித்து, மிகவும் பயந்து மறுபடியும் ஸேவித்து, கைகளைக் கூப்பிக்கொண்டு, உடம்பெல்லாம்நடுங்கி, 3 கிரீடமுள்ளவன் தொண்டை தழுதழுத்துச் சொல்லுகிறான். (35)

1. அர்ஜுநன் கேட்டவுடன் பகவான் தன் திருமேனியைக் காட்டினான். அப்படியே தேவரீர் கருத்து என்ன வென்று கேட்டவுடன் அதையும் சொன்னான். இது அவனிடமிருந்த வாத்ஸல்லியம் என்கிற குணத்தாலே செய்யப் பட்டது.

2. முதல் ஸேவை பகவானுடைய வார்த்தையைக் கேட்டவுடன் பரவசமாய்ச்செய்யப் பட்டது. மறுபடி ஸேவையும் கைகூப்புதலும் அவனிடதில் சொல்லுவதற்காக. இதனால் பெரியவர்களிடத்தில் ஒருவிஷயத்தைத் தெரியப் படுத்தவேணுமானால், முதலில் ஸேவித்து கையைக் கூப்பிக் கொண்டு தெரியப் படுத்தவேணும் என்று காட்டப் படுகிறது.

3. பகவானை இப்படி வணங்கினபடியால், அர்ஜுநனுக்குத் தான் கிரீடம் தகும் என்றும், கிருஷ்ணனை வணங்காத உன்பிள்ளையான துரியோதநனுக்கு அது தகாதென்று, அர்ஜுநனை கிரீடி (கிரீடமுள்ளவன்) என்று சொன்ன ஸஞ்ஜயனுக்குக் கருத்து.

[illegible] ॥௩௬॥

[illegible] ॥௩௬॥

இந்தச் சண்டையைப் பார்ப்பதற்காக வந்திருக்கிற இந்திரன் முதலானவர்களெல்லாரும் தேவரீருடைய அநுக்கிரஹத்தால், தேவரீர் எல்லா உலகங்களுக்கும் மஹாராஜா என்பதைப் பார்த்து, உம்முடைய அளவில்லாத கீர்த்தியைக் கண்டு மிகவும் ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். அதாவது—இன்பமான மாப்பிள்ளையைப் பார்த்ததுபோல், அவர்கள் கண்களும் மனதும் களிக்கின்றன. மிகவும் அன்புள்ள தாய் தகப்பனைப் பார்த்த குழந்தைகள்போல், உம்மிடத்தில் மிகுந்த ஆசையாயுமிருக்கிறார்கள். ராக்ஷஸர்கள் உம்மைக் கண்டு நடுங்கி, ஓடுகிற இடம் தெரியாமல், எல்லா திக்குகளிலும் ஓடுகிறார்கள். ஸித்தர்கள் முதலான எல்லாரும் கூட்டங்கூட்டமாய் ஸேவிக்கிறார்கள். இவர்கள் இந்த மாதிரி செய்கிறது அதிசயமென்ன? நியாயம் தானே. [36]

[illegible]

[illegible] ॥௩௬½॥

[illegible] ॥௩௬½॥

அநந்த தே³வேஶ ஜக³ந்நிவாஸ த்வமக்ஷரம் ஸத³ஸத்தத்பரம் யத் । த்வமாதி³தே³வ: புருஷ: புராணஸ்த்வமஸ்ய விஶ்வஸ்ய பரம் நிதா⁴நம் ॥ ||௩௭½||

அநந்த, தே³வேஶ, ஜக³ந்நிவாஸ! த்வமக்ஷரம் - நக்ஷரதீத்யக்ஷரம் ஜீவாத்மதத்த்வம், "ந ஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சித்" இத்யாதி³ஶ்ருதிஸித்³தோ⁴ ஜீவாத்மா ஹி ந க்ஷரதி; ஸத³ஸத்த்வமேவ - ஸத³ஸச்ச²ப்³த³நிர்தி³ஷ்டம் கார்யகாரணபா⁴வேநாவஸ்தி²தம் ப்ரக்ருதிதத்த்வம் நாமரூபவிபா⁴க³வத்தயா கார்யாவஸ்த²ம் ஸச்ச²ப்³த³நிர்தி³ஷ்டம், தத³நர்ஹதயா காரணாவஸ்த²மஸச்ச²ப்³த³நிர்தி³ஷ்டம் ச த்வமேவ । தத்பரம் யச்ச - தஸ்மாத்ப்ரக்ருதிஸம்ப³த்³தா⁴ஜ்ஜீவாத்மந: பரமந்யந்முக்தாத்மதத்த்வம் யச்ச, தத³பி த்வமேவ । த்வமாதி³தே³வ: புருஷ: புராண: த்வமஸ்ய விஶ்வஸ்ய பரம் நிதா⁴நம் - நிதீ⁴யதே த்வயி விஶ்வமிதி த்வமஸ்ய விஶ்வஸ்ய பரம் நிதா⁴நம், ஶரீரபூ⁴தஸ்யாத்மதயா பரமாதா⁴ரபூ⁴தஸ்த்வமேவேத்யர்த²: ॥ ||௩௭½||

வேத்தாஸி வேத்³யம் ச பரம் ச தா⁴ம த்வயா ததம் விஶ்வமநந்தரூப ॥ ||௩௮||

ஜக³தி ஸர்வோ வேதி³தா வேத்³யம் ச ஸர்வம் த்வமேவ । ஏவம் ஸர்வாத்மதயாவஸ்தி²தஸ்த்வமேவ பரம் ச தா⁴ம - ஸ்தா²நம், ப்ராப்யஸ்தா²நமித்யர்த²: । த்வயா ததம் விஶ்வமநந்தரூப - த்வயா ஆத்மத்வேந விஶ்வம் சித³சிந்மிஶ்ரம் ஜக³த்ததம் வ்யாப்தம் ॥

அவ—நியாயம்தான் என்பதற்கு காரணங்கள் சொல்லுகிறான்-

எல்லா விதத்தாலும் எல்லாரைக் காட்டிலும் உயர்ந்தவரே! மஹா புருஷனே! நான்முகனையும் உண்டுபண்ணினவரான உம்மை நான்முகன் முதலானவர்கள் ஏன் வணங்கமாட்டார்கள். ஒரு விதத்தாலும் அளவில்லாதவரே! எல்லா தேவர்களுக்கும் ராஜாவே! எல்லா உலகங்களுக்கும் இருப்பிடமானவரே! ஸ்வரூபத்தில் மாறுபாடில்லாத ஜீவன்களும் நீர்தான். உலகத்தை உண்டுபண்ணுகிற காலத்தில் பூமி முதலான பெயர்களையும், அந்தந்த உரு

வங்களையும் அடைந்த "ஸத்" என்று சொல்லப்பட்ட பிரகிருதி யும் நீர்தான். பிரளயகாலத்தில் பூமி, ஜலம், நெருப்பு முதலான பெயர்களும், அதன் உருவங்களும் இல்லாமல், இவை எல்லா வற்றையும் உண்டு பண்ணக்கூடிய விரிவை அடையாத நிலைமை யுள்ள "அஸத்" என்று சொல்லப்பட்ட பிரகிருதி யென்பதும் நீர்தான். அந்தப் பிரகிருதியைக் காட்டிலும், அத்துடன் சேர்ந் திருக்கிற ஜீவன்களைக்காட்டிலும் உயர்ந்த- மோக்ஷத்தை அடைந்த —ஜீவன்களும் நீர்தான். ஆதாவது—இவையெல்லாம் உம்மு டைய உடம்புகள். ஆகையாலே நீர் எல்லா உலகத்தையும் உண்டு பண்ணி ஸந்தோஷப்படுகிறவர். இது முதல் என்றில்லாமல் இருக் கிற புருஷன். எல்லா உலகங்களும் உம்முடைய உடம்புகள். ஆத் மாவாயிருந்து அவைகளைத் தாங்குவதால், அவைகளைத் தாங்குகிற வஸ்துக்களுக்குள் நீர்தான் உயர்ந்தவர். உலகத்திலிருக்கும் அறி வுள்ள ஜீவன்களும், அவர்களால் அறியப்படும் வஸ்துக்களும் நீர் தான். எல்லா உலகங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருக்கிற நீர்தான் எல்லாராலும் அடைய வேண்டிய உயர்ந்த இடமாயுமிருக்கிறீர். எல்லா உலகத்துக்கும் ஆத்மாவாக இருந்து கொண்டு எங்கும் நிறைந்திருக்கிறீர். [37–38]

அவ — அத ஸர்வவாசக ஶப்த வாச்யதாமாஹ —

வாயுர்யமோऽக்நிர்வருணஶ்ஶஶாங்க: ப்ரஜாபதிஸ்த்வம் ப்ரபிதாமஹஶ்ச ॥ ௩௯ அ½॥

ஸர்வேஷாம் ப்ரபிதாமஹஸ்த்வமேவ-பிதாமஹ உபஸ்ய ஸ வஸ்ராணாம் ப்ரஜாநாம் பிதர: ப்ரஜாபதய: ப்ரஜாபதீநாம் பிதா ஹிரண்யகர்ப: ப்ரஜாநாம் பிதாமஹ: । ஹிரண்யகர்பஸ்யாபி பிதா த்வம் ப்ரஜாநாம் ப்ரபிதாமஹ: । பிதாமஹாதீநாம் ததயா ஶப்தவாச்யத்வம் ஸர்வேஷாம் த்வய்யேவ ॥ ௩௯ அ½॥

அவ—உலகத்தில் வழங்குகிற எல்லாச் சொற்களுக்கும் நீர் தான் பொருள் என்று சொல்லுகிறான்—

1. வாயுவும், யமனும், அக்கினியும், வருணனும், சந்திரனும், எல்லா உலகங்களுக்கும் தகப்பன்களான தக்ஷன் முதலான பிர

1. எல்லாச் சொற்களுக்கும் நீர்தான் பொருள். வாயு என்கிற

ஜாபதிகளுக்கும், தகப்பனான நான்முகனும் நீர்தான். அவருக்குத் தகப்பனான நீர் எல்லாருக்கும் கொள்ளுத்தாதா. [38½]

நமோ நமஸ்தேऽஸ்து ஸஹஸ்ரக்ருத்வ: புநஶ்ச பூயோऽபி நமோ நமஸ்தே । நம: புரஸ்தாதத ப்ருஷ்டதஸ்தே நமோऽஸ்து தே ஸர்வத ஏவ ஸர்வ ॥௩௯½॥

அத்யத்புதாகாரம் பவந்தம் த்ருஷ்ட்வா, ஹர்ஷோத்புல்லநயநோ ஸாத்வஸாவநதஸர்வகாத்ரோ நமஸ்கரோமி ॥

மிகவும் ஆச்சரியமான திருமேனியுள்ள உம்மைப் பார்த்து, ஸந்தோஷத்தாலே, கண்கள் மலர்ந்து, அளவில்லாத பயத்தினாலே வணங்கி, நாலு பக்கங்களிலும் நமஸ்காரம் பண்ணுகிறேன். [39½]

அநந்தவீர்யாமிதவிக்ரமஸ்த்வம் ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோऽஸி ஸர்வ: । ॥௪௦॥

அநந்தவீர்ய! அபரிமிதவிக்ரம-ஸர்வாத்மதயா ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி । ததஸ்ஸர்வோऽஸி-யதஸ்த்வம் ஸர்வம் சிதசித்வஸ்துஜாதம் ஶரீரதயா ஸமாப்நோஷி. அதஸ்ஸர்வஸ்ய சிதசித்வஸ்துஜாதஸ்ய த்வச்சரீரதயா த்வத்ப்ரகாரத்வாத் ஸர்வப்ரகாரஸ்த்வமேவ ஸர்வஶப்தாபிதேயோऽஸீத்யர்த: । [illegible] 'வாயுர்யமோऽக்நி:' இத்யாதிஸர்வஸாமாநாதிகரண்யநிர்தேஶஸ்யாயமேவ ஹேதுரிதி ஸர்வத்ர த்ரஷ்டவ்யம் - 'த்வயா ததம் விஶ்வமநந்தரூப', 'ஸர்வம் ஸமாப்நோஷி ததோऽஸி ஸர்வ:' இதி ச ॥ ॥௪௦॥

அளவில்லாத வீரியமென்கிற குணமுள்ளவரே! அதாவது-எவ்வளவு பெரிய வேலைகளைச் செய்தாலும், துளிக்கூட களைப்பில்லாதவரே! நீர் அளவில்லாத பராக்கிரமமுள்ளவர். எல்லா உலகங்களுக்கும் ஆத்மாவான நீர் எல்லா உலகங்களையும் உடம்புகளாக அடைந்திருக்கிறீர். அதினால் எல்லா உலகங்களாயுமிருக்கிறீர்.

சொல் உடம்புக்குப் பெயர். அது உடம்புக்கு ஆத்மாவான ஜீவனைச் சொல்லி, ஆத்மாவாகையால் ஜீவனைச் சொல்லுவதுபோல, அவனுக்கும் ஆத்மாவான பகவானைச் சொல்லுகிறது.

எல்லா உலகங்களும் உமக்கு உடலாயிருந்து பிரகாரமாயிருப்பதால், எல்லாப் பெயர்களும் எல்லா உலகங்களாகிற பிரகாரங்களுடன், பிரகாரியாகிய உம்மைச் சொல்லுகின்றன.1 [10]

𑌸𑌖𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌭𑌂 𑌯𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌹𑍇 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣 𑌹𑍇 𑌯𑌾
𑌦𑌵 𑌹𑍇 𑌸𑌖𑍇𑌤𑌿 । 𑌅𑌜𑌾𑌨𑌤𑌾 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌵𑍇𑌦𑌂 𑌮𑌯𑌾
𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌾𑌪𑌿 ॥ ॥௪௧॥

𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌵𑌹𑌾𑌸𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌸𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌶𑌯𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨
𑌭𑍋𑌜𑌨𑍇𑌷𑍁 । 𑌏𑌕𑍋𑌽𑌥𑌵𑌾𑌪𑍍𑌯𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌤
𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌾𑌮𑌯𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌹𑌮𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌮𑍍 ॥ ॥௪௨॥

𑌏𑌵𑌮𑌨𑌨𑍍𑌤𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑍋 𑌯𑍋 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾 𑌤𑌮𑌜𑌾𑌨𑌤𑌾 𑌮𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍-𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍; 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌯𑍇𑌨-𑌚𑌿𑌰𑌪𑌰𑌿𑌚𑌯𑍇𑌨 𑌵𑌾 𑌸𑌖𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌮 𑌵𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌹𑍇 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣! 𑌹𑍇 𑌯𑌾𑌦𑌵! 𑌹𑍇 𑌸𑌖𑍇! 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌭𑌂-𑌵𑌿𑌨𑌯𑌾𑌪𑍇𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂, 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌿𑌹𑌾𑌸𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍈𑌵 𑌸𑌕𑍍𑌰𑍀𑌡𑌾𑌹𑌾𑌸𑌮𑌸𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍋𑌽𑌸𑌿, 𑌵𑌿𑌹𑌾𑌰𑌶𑌯𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌭𑍋𑌜𑌨𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌹𑌕𑍃𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌏𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌾 𑌸𑌮𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌵𑌾 𑌯𑌦𑌸𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑍋𑌽𑌸𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌪𑍍𑌰𑌮𑍇𑌯𑌮𑌹𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌮𑌯𑍇 ॥

அளவில்லாத வீரியம், அளவில்லாத பராக்கிரமம், (எல்லா சத்துருக்களையும் ஜயிப்பது) எல்லா உலகங்களுக்கும் ஆத்மாவாயிருப்பது, எல்லா உலகங்களையும் உண்டு பண்ணுவது-இவை முதலான இப்போது பார்த்த--உம்முடைய பெருமையை நான் அறியாமல், 2 தப்பு என்னாலேயோ, வெகுநாளாய்ப் பழகினதாலேயோ, எனக்குத் தோழன் என்று நினைத்து, ஏ கிருஷ்ண!

1. இதே பல இடங்களில் பகவானே ஜீவன், அவனே பிரகிருதி, அவனே வாயு என்று சொல்லியிருக்கிறது. அவனே இப்படிச் சொன்னது அவைகளுக்கு ஆத்மாவாயிருப்பதால் என்பதை ஸ்ரீ கிருஷ்ணனே [illegible], இன்னொருவர் அர்த்தம் சொல்ல வேண்டாதபடியும், வேறுவிதமான அர்த்தம் சொல்லக் கூடாதபடியும் தெளிவாகச் சொன்னார்.

2. தப்பு என்னாலானது—பகவானை கிருஷ்ணனே [illegible] என்று நினைப்பது முதலானவை.

ஏ யாதவ! ஏ தோழனே! இதுபாதிரி வணக்கமில்லாமல் என்ன என்ன சொன்னேனோ; எப்பவும் மரியாதை பண்ணத் தகுந்த உம்மை மரியாதைக்குறைவாய் பரிஹாஸத்துக்காக என்னென்ன சொன்னேனோ; அதாவது—மாடு மேய்த்தாயிற்றா? வெண்ணெ திருடியாயிற்றா? இவை முதலானவைகளைச் சொன்னேனோ; உம்மோடு விளையாடின போதும், நீரும் நானும் படுத்துக்கொண்டும், உட்கார்ந்துகொண்டும் இருந்தபோதும், சாப்பிடுகிறபோதும் நீரும் நானும் தனியாய் இருந்த போதும், அன்னியர்கள் பத்துப் பேர் பார்த்திருக்கும் போதும், என்னென்ன மரியாதைக் குறைவு பண்ணினேனோ. அவைகளெல்லாவற்றையும் ஒருவராலும் அறிய முடியாத உம்மைப் பொறுத்துக் கொள்ளும்படி கேட்டுக் கொள்ளுகிறேன். செய்த தப்புக்களை நினைக்கும்போது நடுங்குகிறது. பிரும்மா முதலானவர்கள் படும் பாட்டைப் பார்த்தால் நான் எவ்வளவு? [41–42]

> பிதாஸி லோகஸ்ய சராசரஸ்ய த்வமஸ்ய பூஜ்யஶ்ச
> கு³ருர்க³ரீயாந் । ந த்வத்ஸமோ(அ)ஸ்த்யப்⁴யதி⁴க: குதோ(அ)
> ந்யோ லோகத்ரயே(அ)ப்யப்ரதிமப்ரபா⁴வ ॥ ॥௪௩॥

அப்ரதிமப்ரபா⁴வ ! த்வம்—அஸ்ய சராசரஸ்ய லோகஸ்ய பிதா அஸி । அஸ்ய லோகஸ்ய கு³ருஶ்சாஸி । அத ஏவ அஸ்ய சராசரஸ்ய லோகஸ்ய க³ரீயாந்-பூஜ்யதம: । ந த்வத்ஸமோ(அ)ஸ்த்யப்⁴யதி⁴க: குதோ(அ)ந்யோ லோகத்ரயே(அ)பி-த்வத³ந்ய: காருண்யாதி³நா கேநாபி கு³ணேந ந த்வத்ஸமோ(அ)ஸ்தி, குதோ(அ)ப்⁴யதி⁴க: ॥ ॥௪௩॥

தேவரீர் மாதிரி பெருமையுள்ளவர்கள் உலகத்தில் ஒருவருமில்லை. அசைகிறது—அசையாதது—என்று இருவகையுள்ள எல்லா உலகங்களுக்கும் நீர்தான் தகப்பனார். இந்த உலகத்துக்கு நீர் தான் ஆசாரியன். ஆகையால் நீர்தான் எல்லாவிதத்தாலும் இந்த உலகங்களுக்கு மிகுந்த மரியாதை செய்யத் தகுந்த பெரியவர். இந்த உலகம் உம்மைத்தான் மரியாதை செய்யவேண்டியது உமக்கு அப்புறம் தான் மற்றவர்கள். தயைமுதலான ஒருகுணத்

திலாவது உம்மைப்போல் உலகத்தில் ஒருவருமில்லை. எல்லா குணங்களாலும் உம்மைப்போல் யார் இருக்கப்போகிறார்கள். அப்படியிருக்க, உயர்ந்தவர்கள் எங்கு இருக்கப்போகிறார்கள். [43]

தஸ்மாத் ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய காயம் ப்ரஸாதயே த்வாமஹ
மீஶமீட்யம் | பிதேவ புத்ரஸ்ய ஸகேவ ஸக்யு:
ப்ரிய: ப்ரியாயார்ஹஸி தேவ ஸோடும் || ||௪௪||

யஸ்மாத்த்வம் ஸர்வஸ்ய பிதா, பூஜ்யதமோ குரு:, காருண்யாதிகுணைஶ்ச ஸர்வாதிகோऽஸி | தஸ்மாத்த்வாமீஶமீட்யம் ப்ரணம்ய ப்ரணிதாய ச காயம் ப்ரஸாதயே | யதா க்ருதாபராதஸ்யாபி புத்ரஸ்ய பிதா, யதா வா ஸக்யு: ப்ரணாமபூர்வம் ப்ரார்த்திதஸ்ஸகா ப்ரஸீததி, ததா த்வம் பரமகாருணிக: ப்ரிய: ப்ரியாய மே ஸர்வம் ஸோடுமர்ஹஸி || ||௪௪||

நீர் எல்லா உலகங்களுக்கும் தகப்பனார். மரியாதை பண்ண வேண்டியவர்களுக்குள் மிகவும் உயர்ந்தவர். ஆசாரியன். தயை முதலான குணங்களால் எல்லாரைக் காட்டிலும் மிகவும் உயர்ந்தவர், ஆகையால் எல்லா உலகங்களுக்கும் ராஜாவாயும், எல்லாராலும் எல்லா விதத்தாலும் ஸ்தோத்திரம் பண்ணக்கூடியவராயுமிருக்கிற உம்மை மனதாரச்சரணாகதி பண்ணி, உம்மைத் தவிர வேறு கதியில்லையென்பதைக் காட்டுவதற்காக கீழே படுத்து, உம்மை ஸந்தோஷப்படுத்துகிறேன். உலகத்தில் தகப்பனிடத்தில் பிள்ளை குற்றம்பண்ணினாலும், தோழனிடத்தில் ஒரு தோழன் குற்றம் பண்ணினாலும், அவர்கள் பிறகு மனதார வருத்தப்பட்டு வணங்கி உண்மையாக மன்னிக்கவேணுமென்று கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டால், எப்படித் தகப்பனும் தோழனும் அவர்கள் விஷயத்தில் ஸந்தோஷப்பட்டு தயவுபண்ணுவார்களோ; அப்படியே அளவில்லாத தயையுள்ளவரும், எனக்கு மிகவும் வேண்டியவருமான நீர் உமக்கு மிகவும் வேண்டியவனும், கெஞ்சுகிறவனுமான என்னுடைய எல்லாக்குற்றங்களையும் பொறுத்துக்கொள்ள வேணும். [44]

𑌅𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌹𑍃𑌷𑌿𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌭𑌯𑍇𑌨 𑌚
𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌮𑍇 । 𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌮𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯 𑌦𑍇𑌵
𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍀𑌦 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌶 𑌜𑌗𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸 ॥ ॥௪௫॥

𑌅𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍍-𑌅𑌤𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌂 𑌤𑌵 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾, 𑌹𑍃𑌷𑌿𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿-𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 । 𑌭𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌚 𑌮𑍇 𑌮𑌨𑌃 । 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌵 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌮𑍇 𑌦𑌰𑍍𑌶𑌯 । 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍀𑌦 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌶 𑌜𑌗𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑌾𑌸- 𑌮𑌯𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍁 । 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌮𑍀𑌶, 𑌨𑌿𑌖𑌿𑌲𑌜𑌗𑌦𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯 𑌭𑍂𑌤 ॥ ॥௪௫॥

இதுவரையில் ஒருவராலும் பார்க்கப்படாததும், அளவில்லாத ஆச்சரியப் படக்கூடியதும், பிரும்மா முதலானவர்களையும் நடுங்கப்பண்ணுவதுமான உம்முடைய திருமேனியை ஸேவித்து, ஒரு பக்கத்தில் அளவில்லாத ஸந்தோஷமிருக்கிறது. ஒருபக்கத்தில் அளவில்லாத பயத்தினுல் மனது நடுங்கிறது. ஆகையால் எல்லாருக்கும் அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய முன்னிருந்த திருமேனியைக் காண்பிக்க வேணும். பிரும்மா முதலானவர்களைக்கூட அடக்கி ஆளுபவனே! எல்லா உலகங்களையும் தாக்குகிறவனே! என்விஷயத்தில், தயைபண்ணவேணும்.[45]

𑌕𑌿𑌰𑍀𑌟𑌿𑌨𑌂 𑌗𑌦𑌿𑌨𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌮𑌹𑌂
𑌤𑌥𑍈𑌵 । 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜𑍇𑌨
𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌭𑌵 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇 ॥ ॥௪௬॥

𑌤𑌥𑍈𑌵 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌤𑍍𑌕𑌿𑌰𑍀𑌟𑌿𑌨𑌂 𑌗𑌦𑌿𑌨𑌂 𑌚𑌕𑍍𑌰𑌹𑌸𑍍𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 । 𑌅𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵-𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌨 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑍁𑌜𑍇𑌨 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵 । 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑍇-𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌸𑌹𑌸𑍍𑌰𑌬𑌾𑌹𑍁𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌶𑌰𑍀𑌰𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । ॥௪௬॥

இப்போது கணக்கில்லாத கைமுதலான அவயவங்களோடு கூடினவராயும், எல்லா உலகங்களையும் உடம்பாக வைத்துக்கொ

ண்டிருக்கிறவராயும் உம்மைப்பார்க்கிறேன். தேவரீர் இந்த உருவத்தைமாற்றி, முன்போல் கிரீடம், கதை, சக்கிரம், நாலுகைகள்—இவைகளோடு ஸேவைஸாதிக்கவேணும். [46]

ஸ்ரீபகவாநுவாச—

மயா ப்ரஸந்நேந தவார்ஜுநேதம் ரூபம் பரம் தர்ஶித-
மாத்மயோகாத் | தேஜோமயம் விஶ்வமநந்தமாத்யம் யந்மே
த்வதந்யேந ந த்ருஷ்டபூர்வம் || ||௪௭||

யந்மே தேஜோமயம்—தேஜஸாம் ராஶிம், விஶ்வம்—ஸர்வாத்மபூதம், அநந்தம்—அந்தரஹிதம், ஆதிமத்யாந்தரஹிதம் | ஆத்யம் ஸ்வவ்யதிரிக்தஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்யாதிபூதம், த்வதந்யேந கேநாபி ந த்ருஷ்டபூர்வம் ரூபம் ததிதம் ப்ரஸந்நேந மயா மத்பக்தாய தே தர்ஶிதம் | ஆத்மயோகாத்—ஆத்மநஸ்ஸத்யஸங்கல்பத்வயோகாத் || ||௪௭||

பகவான் சொல்லுகிறார்—

ஆயிரம் ஸூரியன்கள் உதித்ததுபோல்காந்தியுள்ளதும், எல்லா உலகங்களையும் தாங்குவதும், முதல் நடுவு, முடிவு (அடிநடுவுநுனி) என்கிற மூன்றுமில்லாததும், என்னைத்தவிர மற்றஎல்லா உலகங்களுக்கும் முன்னே இருப்பதும், உன்னைத்தவிர வேறொருவராலும் இதுவரையில் பார்க்கப்படாததுமான இந்த என்னுடைய உருவத்தை, உன்னுடைய பக்தியினால் நான்மிகவும்ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, 1 நான் நினைத்தபடி நடத்துகிறவனானபடியாலே, உனக்குக் காட்டினேன். [47]

ஏவம்—ஐகாந்திகாத்யந்திகபக்திவ்யதிரிக்தைர்வ்யாபாரைர்
யதாவதவஸ்திதோऽஹம் த்ரஷ்டும் ந ஶக்ய இத்யாஹ—

---

1. இந்த வடிவை உன்னுடைய இந்தக்கண்ணால் பார்க்கமுடியாது. பார்க்கக்கூடிய கண்ணை என்னைத்தவிர வேறொருவரால் கொடுக்கமுடியாது. அதையும் இந்த உடம்பில் வைக்கமுடியாது. நான் நினைத்தபடி செய்கிறவனானபடியால், இதைச்செய்தேன் என்கருத்து.

ந வேதயஜ்ஞாத்யயநைர்ந தாநைர்ந ச க்ரியாபிர்ந
தபோபிருக்ரை: । ஏவம்ரூப: ஶக்ய அஹம் ந்ரு
லோகே த்ரஷ்டும் த்வதந்யேந குருப்ரவீர ॥ ॥௪அ॥

ஏவம்ரூப:- யதாவதவஸ்திதோऽஹம் மயி பக்திமத: த்வத்தோऽந்யேந ஐகாந்திகாத்யந்திகபக்திரஹிதேந கேநாபி புருஷேண வேதயஜ்ஞாதிபி: கேவலை: த்ரஷ்டும் ந ஶக்ய:॥

அவ—என்னைத்தவிர வேறு தேவதையையும், வேறுபிரயோஜநத்தையும் நினைக்காதவர்களால்தான் என்னை இதுமாதிரி உள்ளபடி பார்க்கமுடியும், அப்படி இல்லாதவர்கள் எவ்விதக்காரியங்களைச்செய்தாலும், பார்க்கமுடியாதென்று சொல்லுகிறார்—

என்னுடைய எல்லா ஸங்கதிகளையும் உள்ளபடி காட்டக்கூடிய இந்த உருவத்தை உனக்கு என்னிடம் பக்தி இருப்பதுபோல் பக்தியில்லாத இன்னொருவனாலே எல்லா வேதங்களைச் சொல்லுவது, யாகங்களைப்பண்ணுவது, தானங்களைச் செய்வது, கடுமையான தபஸ்ஸைச்செய்வது, இன்னம் மற்ற நல்லவேலைகளைச் செய்வது—இவைமுதலானவைகளால் மாத்திரம் பார்க்கமுடியாது. அதாவது—முன் சொன்னபக்தியுடன் சேராத இவைகளால் மாத்திரம் பார்க்கமுடியாது. [48]

மா தே வ்யதா மா ச விமூடபாவோ த்ருஷ்ட்வா ரூபம்
கோரமீத்ருங்மமேதம் । வ்யபேதபீ: ப்ரீதமநா: புந
ஸ்த்வம் ததேவ மே ரூபமிதம் ப்ரபஶ்ய ॥ ॥௪அ॥

ரூபம் த்ருஷ்ட்வா வர்த்தமாநா தே யா வ்யதா, யஶ்ச விமூடபாவோ வர்த்ததே, ததுபயம் மாபூத் । த்வயாऽப்யஸ்தபூர்வமேவ ஸௌம்யரூபம் தர்ஶயாமி । ததேவேதம் மம ரூபம் ப்ரபஶ்ய ॥ ॥௪கூ॥

எல்லோருக்கும் பயத்தை உண்டுபண்ணுகிற இந்த உருவத்தைப்பார்ப்பதினால் உண்டான உன் வருத்தமும், அதினாலுண்டான மயக்கமும் உனக்குவேண்டாம். இதைமறைத்து, வெகுநாளாய் பழகின—ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணக் கூடிய—உருவத்தையே காண்பிக்கிறேன். அதைப்பார். [49]

ஸஞ்ஜய உவாச.—

இத்யர்ஜுநம் வாஸுதேவஸ்ததோக்த்வா ஸ்வகம் ரூபம்
தர்ஶயாமாஸ பூய: । ஆஶ்வாஸயாமாஸ ச பீதமேநம்
பூத்வா புந: ஸௌம்யவபுர்மஹாத்மா ॥ ॥ ௫௦ ॥

ஏவம் பாண்டுதநயம் பகவாந் வஸுதேவஸூநு
ர்ஜா, பூய: ஸ்வகீயமேவ சதுர்புஜம் ரூபம் தர்ஶயா
மாஸ । அபரிமிதஸ்வரூபதர்ஶநே பீதமேநம் பார்த்
தம் பரிமிதஸௌம்யவபுர்பூத்வா ஆஶ்வாஸயாமாஸ ச ।
மஹாத்மா-ஸத்யஸங்கல்ப: । கஸ்ய ஸர்வேஶ்வரஸ்ய பரமபு
ருஷஸ்ய பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ ஜகதுபக்ருதிமர்த்யஸ்ய
வஸுதேவஸூநோரஸ்ய சதுர்புஜமேவ ஸ்வகீயம் ரூபம் । கம்
ஸாத்பீதவஸுதேவப்ரார்த்தநேந ஶங்காதிபாஹுஜுபஸம்
ஸம்ஹ்ருதம், பஶ்சாதாவிஷ்க்ருதம் ச । "ஜாதோऽஸி தேவ
தேவேஶ ஶங்கசக்ரகதாதர । திவ்யம் ரூபமிதம் தேவ ப்ர
ஸாதேநோபஸம்ஹர, உபஸம்ஹர விஶ்வாத்மந்ரூபமேதச்
சதுர்புஜம்" இதி ஹி ப்ரார்த்திதம் । ஶிஶுபாலஸ்யாபி
த்வேஷாநுபந்தஹாநாவிஷயஸ்து சதுர்புஜமேவ வஸு
தேவஸூநோ ரூபம் "உதாரபீவரசதுர்பாஹும் ஶங்க
சக்ரகதாதரம்" இதி । அத: பார்த்தோऽபி "தேநைவ
ரூபேண சதுர்புஜேந" இத்யவோசத் ॥ ॥ ௫௦ ॥

ஸஞ்ஜயன் சொல்லுகிறார்—

நினைத்தபடி நடக்குகிறவனான பகவான் அர்ஜுநனைப்பார்த்து இக்கமாதிரிசொல்லி, முன் இருந்த நாலுகைகளோடு கூடிய உருவத்தையே காண்பித்தான். அப்பா! புதிதாய் காண்பித்த என் திருமேனியைப் பார்த்து பயந்தாயே என்றுசொல்லி ஸமாதானமும் பண்ணினான். கம்ஸனைக் கொல்லுகிறவரையில், வஸுதேவர் கேட்டுக்கொண்டபடியால், இரண்டுகைகளைமறைத்து, இரண்டு கைகளோடு எல்லாருக்கும் கிருஷ்ணன் ஸேவை ஸாதித்தான். பிறகு கைகளை மறைக்கவில்லை. சிசுபாலனும் நான்கு கைகளுள்

ள திருமேனியைத்தான் நினைத்துக் கொண்டிருந்தான். அதினால் நான்கு கைகளுள்ள உருவம்தான் பகவானுக்கு எப்பவும் இருப்பதாக சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது.

அர்ஜுந உவாச—

த்ருஷ்ட்வேதம் மாநுஷம் ரூபம் தவ ஸௌம்யம் ஜநார்தந।
இதாநீமஸ்மி ஸம்வ்ருத்த: ஸசேதா: ப்ரக்ருதிம் கத: ॥ ॥௫௧॥

அநவதிகாதிஶய ஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்யாதியுக்தம் தவைவாஸாதாரணம் மநுஷ்யத்வஸம்ஸ்தாநஸம்ஸ்திதம் அதிஸௌம்யமிதம் தவ ரூபம் த்ருஷ்ட்வா இதாநீம் ஸசேதாஸ்ஸம்வ்ருத்தோऽஸ்மி, ப்ரக்ருதிம் கதஶ்ச ॥ ॥௫௧॥

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்—

அளவில்லாத அழகு, மெதுவாயிருப்பது, இன்பமான பளபளப்பு முதலான குணங்களோடு கூடியதும், உம்மைத்தவிர வேறொருவனுக்கு மில்லாததும், மனிதஉருவம் போன்றதும், எல்லாருக்கும் ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடியதுமான இந்தத் திருமேனியை ஸேவித்த பிறகுதான் என் மனது என்னிடம் வந்தது. இப்போதுதான் பாட்டிலே போட்டது. இப்போதுதான் என் நிலைமை எனக்கு வந்தது. [51]

ஶ்ரீபகவாநுவாச—

ஸுதுர்தர்ஶமிதம் ரூபம் த்ருஷ்டவாநஸி யந்மம।
தேவா அப்யஸ்ய ரூபஸ்ய நித்யம் தர்ஶநகாங்க்ஷிண: ॥

மமேதம் ஸர்வஸ்ய ப்ரஶாஸநேऽவஸ்திதம் ஸர்வாஶ்ரயம் ஸர்வகாரணபூதம் ரூபம் யத் த்ருஷ்டவாநஸி, தத் ஸுதுர்தர்ஶம் ந கேநாபி த்ரஷ்டும் ஶக்யம். அஸ்ய ரூபஸ்ய தேவா அபி நித்யம் தர்ஶநகாங்க்ஷிண:, ந து த்ருஷ்டவந்த: ॥

பகவான் சொல்லுகிறார்—

சற்று முன்பு பார்த்தாயே, அந்தத் திருமேனியானது ஒருவனாலும் பார்க்க முடியாது. தேவதைகளெல்லாரும்கூட எப்போ

பூதும் இதைப் பார்க்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டார்களேயொழிய, இதுவரையில் ஒருவரும் பார்த்ததில்லை. [52]

௫௩—௫௪—

நாஹம் வேதைர் ந தபஸா ந தாநேந ந சேஜ்யயா ।
ஶக்ய ஏவம்விதோ த்ரஷ்டும் த்ருஷ்டவாநஸி மாம் யதா ॥
பக்த்யா த்வநந்யயா ஶக்ய அஹமேவம்விதோऽர்ஜுந ।
ஜ்ஞாதும் த்ரஷ்டும் ச தத்த்வேந ப்ரவேஷ்டும் ச பரந்தப ॥

வேதைரத்யாபந ப்ரவசநாத்யயந ஶ்ரவண ஜப விஷயைர்யஜ்ஞதாநஹோமதபோபிஶ்ச மத்பக்திவிரஹிதை: கேவலைர்யதாவதவஸ்திதோऽஹம் த்ரஷ்டும் ஶக்ய: । அநந்யயா து பக்த்யா தத்த்வத: ஶாஸ்த்ரைர்ஜ்ஞாதும், தத்த்வத: ஸாக்ஷாத்கர்தும், தத்த்வத: ப்ரவேஷ்டும் ச ஶக்ய: । ததா ச ஶ்ருதி: "நாயமாத்மா ப்ரவசநேந லப்யோ ந மேதயா ந பஹுநா ஶ்ருதேந । யமேவைஷ வ்ருணுதே தேந லப்யஸ்தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம் ஸ்வாம்" இதி ॥ ॥௫௪॥

அவ—எனென்றால்—

என்னிடத்தில் முன்சொன்ன பக்தியில்லாமல், எல்லா வேதங்களையும் தான் கற்று, அயலாருக்குச் சொல்லிக்கொடுப்பதினாலும், அவைகளைக் கேட்பதினாலும், அவைகளை ஜபம் செய்வதாலும், அவைகளின் அர்த்தங்களைச் சொல்லுவதாலும், யாகம், தானம், ஹோமம், தபஸ்ஸு இவைகளைப் பண்ணுவதாலும், உள்ளபடி என்னைப் பார்க்க முடியாது. முன்சொன்னபடி பக்தி இருந்தால், (அதாவது உலகத்தில் எல்லாரைக் காட்டிலும் நான் உயர்ந்தவன் என்று எண்ணி, என்னைத்தவிர வேறு ஒருவரைப் பூஜியாமலும், என்னைத்தவிர வேறு பிரயோஜனங்களை விரும்பாமலும், அவைகளில் அலுப்பிருந்து என்னிடத்தில் பக்தி பண்ணுதல்) சாஸ்திரங்களுக்கு அர்த்தம் தப்பாக தோன்றாமல் ஸரியாகத் தோன்றி, அந்த சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு என்னை உள்ளபடி அறியலாம். பிறகு அப்படியே தியானம் செய்து, அந்தத் தியானம் முற்றும்

போது என்னை உள்ளபடி பார்க்கலாம். பிறகு அளவில்லாமல் என்னிடத்தில் ஆசையுண்டாகி, என்னிடம் வந்துநிலையாக இருக்கலாம். 1 இதேஸங்கதியை உபநிஷத்து சொல்லுகிறது. [53–54]

மத்கர்மக்ருந்மத்பரமோ மத்பக்தஸ்ஸங்கவர்ஜித: ।
நிர்வைரஸ்ஸர்வபூதேஷு யஸ்ஸ மாமேதி பாண்டவ ॥55॥

ௐ தத்ஸதிதி ஶ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே விஶ்வரூபஸந்தர்ஶநயோகோ நாமைகாதஶோऽத்யாய: ॥

வேதாத்யயநாதீநி ஸர்வாணி கர்மாணி மதாராதநரூபாணீதி ய: கரோதி, ஸ மத்கர்மக்ருத் । மத்பரம:-ஸர்வேஷாமாரம்பாணாமஹமேவ பரமோத்தேஶ்யோ யஸ்ய, ஸ மத்பரம: । மத்பக்த:-அத்யர்த்தமத்ப்ரியத்வேந மத்கீர்த்தநஸ்துதித்யாநார்ச்சநப்ரணாமாதிபிர்விநா ஆத்மதாரணமலபமாநோ மதேகப்ரயோஜநதயா யஸ்ஸததம் தாநி கரோதி, ஸ மத்பக்த: । ஸங்கவர்ஜித:-மதேகப்ரியதயேதரஸங்கமஸஹமாந: । நிர்வைரஸ்ஸர்வ

1. பக்தியில் மூன்று படிகள் இருக்கின்றன.—(1) பக்தி, (2)பரபக்தி, (3)பரமபக்தி—என்று (1) பக்தியாவது–பகவானிடத்திலிருக்கும் பிரீதி. அதனால் சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு பகவானை உள்ளபடி அறிய வேணுமென்று ஆசை உண்டாகின்றது. (2) ஆசை உண்டாய் பகவானை உள்ளபடி அறிந்து, மிகுந்த பிரீதியுடன் அவனை இடைவிடாமல் நினைப்பது பரபக்தி. இதனால் பகவானை உள்ளபடி பார்க்கவேண்டுமென்று ஆசை உண்டாகிறது. (3) மிகுந்த ஆசையுண்டாய் பகவானை உம்மை எனக்குக்காட்டவேணுமென்று கேட்கிறான். அப்போது பகவான் தயவுபண்ணி தன்னுடைய ஸங்கதிகளில் துளிக்கூட விடாமல் கொஞ்ச காலம் தன்னை உள்ளபடி காட்டுகிறான். அதற்குப் பரஞானம் என்றுபெயர். அவனை அப்படி பார்த்தவுடன், இவனுக்கு இப்படிப்பார்த்துக்கொண்டு அவனிடத்திலேயே இருக்கவேணுமென்று அளவில்லாத தாங்க முடியாத ஆசையுடண்டாகிறது. அது பரமபக்தி. அதனால் அவன் என்னை இப்பொழுதே உம்மிடம் அழைத்துக் கொள்ள வேணுமென்று அளவில்லாமல் நிர்பந்தப்படுத்துகிறான். உடனே பகவான் அவனைத் தன்னிடம் அழைத்துக் கொள்ளுகிறான்.

ஸர்வேஷு ச தத்ஸம்ஶ்லேஷவியோகைகஸுகது:கஸ்வபாவதயா
ஸ்வது:கஸ்ய ஸ்வாபராதநிமித்தத்வாநுஸந்தாநாத் ஸர்வ
ஸ்ய ச தேஷாம் பரமபுருஷபரதந்த்ரத்வாநுஸந்தாநாச்ச
ஸர்வவைரநிமித்தாஸம்பவாத் ஸர்வபூதேஷு நிர்வைர:
ய ஏவம்பூத: ஸ மாமேதி—மாம் யதாவதவாப்நோதி,
நிரஸ்தாவித்யாத்யஶேஷதோஷகந்தோ மதேகாநுபவோ பவ
தீத்யர்த: ॥ ||௫௫||

இதி ஶ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசிதே ஶ்ரீமத்கீதாபாஷ்யே
ஏகாதஶோऽத்யாய: ॥

அந்தப் பக்தியை அடைவதற்கு உதவியான உயர்ந்த படியைச் சொல்லுகிறார்—

வேதத்தைச் சொல்லுவது முதலான சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய எல்லா வேலைகளும் என்னுடைய ஸந்தோஷத்திற்காகத்தான் என்று நினைத்து, எவன் அவைகளைச் 1 செய்கிறனோ; எல்லா வேலைகளுக்கும் நான்தான் 2 பிரயோஜநம் என்று எவன் நினைக்கிறனோ; என்னிடத்தில் அளவில்லாத ப்ரீதியினால் 3 என் பெயர்களைச் சொல்லுவது, என்னை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவது, என்னை நினைப்பது, என்னைப் பூஜிப்பது, என்னை ஸேவிப்பது முதலான வேலைகளை அரை நொடி செய்யாவிட்டால், தாங்காமல் தவித்து, 4 என்னையே பிரயோஜநமாக எண்ணி, இவைகளை எப்போதும்

1. இதைத்தான் "மத்கர்மக்ருத்" (என்னுடைய வேலைகளைச் செய்கிறவன்) என்று சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது.

2. வேலைகளைச் செய்கிறவன் என்று சொன்னபோது, அவைகளின் பலன் நினைவுக்கு வந்தது. அதைச் சொல்லுகிறார்.

3. உலகத்தாருக்குச் சாப்பாடு முதலானவைகள் போல பக்தனுக்கு இவைகள்.

4. தாஹமெடுத்தவன் நல்ல அமிருதம் போன்ற ஜலத்தை ஒரே தாரையாய்க் குடிக்கும் போது, தொண்டையில் ஏதாவது மாட்டிக் கொண்டு, அதற்குத் தடங்கல் சேர்ந்தால், எப்படித் துடிப்பானோ, அப்படி.

செய்கிறுனே; பகவானைப் பரமபதத்தில் பூர்ணமாக அநுபவிப்ப தில் ஆசையாலே, இந்த உலகத்தில் பகவான் எதிரில் வந்தாலும், அலுப்புள்ளவனுயிருக்கிறுனே, 1 பல காரணங்களால் ஒருவரிடத் திலேயும் கொஞ்சங்கூட த்வேஷமில்லாமலிருக்கிறுனே; அப்படிப் பட்டவன் இது முதலென்று இல்லாத அறிவில்லாமையும், கர்மங் களும், வாஸனைகளும் எல்லாம் அடியோடு போய், உள்ளபடி என்னை அடைகிறுன். அதாவது—என்னை உள்ளபடி எப்பவும் எல்லா ஸங்கதிகளுடன் துளிக்கூட விடாமல், மிகவும் இன்பமாக அநுபவிக்கிறுன். இது உண்டானுல், பிறகு ஒருக்காலும் போவ தில்லை.

---

1. இவ்விதமான பக்தியுள்ளவன் ஒருவரிடத்திலும் த்வேஷம் பண் ணுமலிருப்பது சாஸ்திரத்துக்குக் கட்டுப்பட்டு இருப்பதனுல் மாத்திரம் அல்ல. அதற்குக் காரணமேயில்லை. அதாவது (1) எப்பொழுதும் பகவானையே நினைத்து ஸுகப் படுவதினுல், இவனுக்கு ஸம்ஸாரஸங்கதி கள் ஒன்றினுலும் துளிக் கூட ஸுகமும் துக்கமும் கிடையாது. துக்க முண்டானுலன்றே அதைச் செய்தவர்களிடத்தில் த்வேஷம் உண்டா கும். (2) தனக்கு பகவானை நினைத்து வரும் ஸுகத்தைக் கெடுப் பவர் களிடத்திலும் "இது தன் குற்றத்தினுல் வருகிறது" என்று நினை த்தும், எல்லா உலகமும், எல்லா வேலையையும் பகவானுல் ஏவப்பட்டுச்செ ய்கிறதென்று நினைத்தும் அவர்களிடத்தில்த்வேஷம்பண்ணுகிறதில்லை. உதாரணம்-ஒருவன் சாட்டையால் அடித்தால், அடிபட்டவன் பயித்தி மில்லாமலிருந்தால், சாட்டையின் பேரில் கோபித்துக் கொள்ளுவனே; அதுபோல. (3)உலகமெல்லாம் பகவானுடைய உடம்பு என்கிற நினைவி னுல், ஒருவரை த்வேஷித்தால்பகவானை த்வேஷித்ததாக அன்றே ஆகி றது என்று நினைத்து, ஒருவரிடத்திலும் த்வேஷிப்பதில்லை.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

பதினெருவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

द्वादशोऽध्यायः ॥

अत्र — भक्तियोगनिष्ठानां प्राप्यभूतस्य परस्य ब्रह्मणो भगवतो नारायणस्य निरङ्कुशैश्वर्यं साक्षात्कर्तुकामायार्जुनाय अनवधिकातिशयकारुण्यौदार्यसौशील्याद्यनन्तगुणसागरेण सत्यसङ्कल्पेन भगवता ऐश्वर्यं यथावदवस्थितं दर्शितम्। उक्तं च तत्त्वतो भगवज्ज्ञानदर्शनप्राप्तीनामैकान्तिकात्यन्तिकभगवद्भक्त्येकलभ्यत्वम्। अनन्तरं आत्मप्राप्तिसाधनभूतादात्मोपासनात् भक्तिरूपस्य भगवदुपासनस्य स्वसाध्यनिष्पादने शैघ्र्यात् सुसुखोपादानत्वाच्च श्रैष्ठ्यं, भगवदुपासनोपायश्च तदशक्तस्याक्षरनिष्ठता, तदपेक्षिताश्चोच्यन्ते। भगवदुपासनस्य प्राप्यसिद्धेश्चात्मोपासनाच्छ्रैष्ठ्यात् श्रैष्ठ्यं च 'योगिनामपि सर्वेषां मद्गतेनान्तरात्मना। श्रद्धावान् भजते यो मां स मे युक्ततमो मतः' इत्युक्तम्॥

अर्जुन उवाच —

एवं सततयुक्ता ये भक्तास्त्वां पर्युपासते।
ये चाप्यक्षरमव्यक्तं तेषां के योगवित्तमाः ॥१॥

एवं 'मत्कर्मकृत्' इत्यादिनोक्तेन प्रकारेण सततयुक्ताः भगवन्तं त्वामेव परं प्राप्यं मन्वाना ये भक्ताः सकलविभूतियुक्तम् अनवधिकातिशयसौन्दर्यसौशील्यसार्वज्ञ्यसत्यसंकल्पत्वाद्यनन्तगुणसागरं परिपूर्णं त्वां पर्युपासते, ये चाप्यक्षरं प्रत्यगात्मस्वरूपं, तच्चाव्यक्तं चक्षुरादिकरणानभिव्यक्तस्वरूपं पर्युपासते। तेषामुभयेषां के योगवित्तमाः — के स्वप्राप्यं प्रति शीघ्रगामिन इत्यर्थः। 'भवामि नचिरात्' इत्युत्तरत्र योगवित्तमत्वं शैघ्र्यविषयमिति हि व्यञ्जयिष्यते ॥ [१]

அவ—பக்தியோகம் பண்ணி அடைய வேண்டிய பரப்பிருஹ்மமாயும், பகவானுமான நாராயணனுடைய ஒரு தடங்கலுமில்லாத ஐசுவரியத்தைக் கண்ணாலே பார்க்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்ட அர்ஜுநனுக்கு அளவில்லாத-தயை, வேண்டியதைக் கொடுப்பது, இளப்பமானவர்களுடன் பழகுவது—இவை முதலான குணங்களுக்கு ஸமுத்திரமாயும், நினைத்தபடி நடத்துகிறவனுமான பகவான் தன்னுடைய ஐசுவரியத்தை உள்ளபடி காண்பித்தார். பகவானை உள்ளபடி அறிவதும், உள்ளபடி பார்ப்பதும், உள்ளபடி அடைவதும் (மோக்ஷமும்) வேறு தேவதையையும், வேறு பிரயோஜநத்தையும் நினைக்காமல், அவனிடத்தில் ஒருக்காலும் முடிவில்லாத பக்தி பண்ணினாலொழிய முடியாதென்றும் சொன்னார். பிறகு ஜீவாத்மாவைப் பார்ப்பதற்காக ஜீவாத்மாவைத் தியானம் செய்வதைக்காட்டிலும், பகவானை அடைவதற்காக பகவானைத் தியானம் செய்வதுஉயர்ந்தது. (அதாவது—பகவானுடைய தியானம் அவனைச் சுருக்கக் கொடுக்கும்; அதைச் செய்வதில் வருத்தமில்லை; அது உயர்ந்த ஸுகமாயிருக்கும்) என்றும்; ஜீவாத்மாவைத் தியானம் செய்கிறது வருத்தம்; அதனால் பலன் கிடைக்க வெகுநாளாகும் என்றும்; பகவானைத் தியானம் செய்வதற்கு இன்னது வழியென்றும்; அதைச் செய்ய முடியாமல் போனால், ஜீவாத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு அதைத் தியானம் பண்ணவேணுமென்றும்; அதற்கு இன்னது வேண்டியதென்றும் சொல்லுகிறார். பகவானுடைய தியானத்திற்கு ஒருவிதமான உயர்த்தி 6-வது அத்தியாயம் கடைசி சுலோகத்தில் சொல்லப் பட்டது. அதாவது--அடையவேண்டிய பலனான ஜீவனைக் காட்டிலும் எல்லாவிதத்தாலும் பகவான் உயர்ந்தவன் என்று. இங்கே சொல்லப்படும் உயர்த்தி அதல்ல; அது வேறு.

அர்ஜுனன் சொல்லுகிறான்—

கீழ் அத்தியாயம் கடைசி சுலோகத்தில் சொல்லியபடி உம்மையே மிகவும் உயர்ந்த பிரயோஜநமாக எண்ணி, அளவில்லாத ஸொத்துக்களுடனும் அளவில்லாத உயர்த்தியையுடைய குணங்களுடனும் எவர்கள் பக்தியோடு உம்மை முறைப்படி தியானம் பண்ணுகிறார்களோ; கண் முதலான இந்திரியங்களினால் உள்ள

படி பார்க்க முடியாத ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தை எவர்கள் தியானம் செய்கிறார்களோ; இந்த இருவகையாருக்குள் யார் உயர்ந்தவர்? அதாவது—எவர்கள் சீக்கிரம் பலனை அடைகிறார்கள். [1]

ஸ்ரீபகவாநுவாச—

மய்யாவேஶ்ய மநோ யே மாம் நித்யயுக்தா உபாஸதே |
ஶ்ரத்தயா பரயோபேதாஸ் தே மே யுக்ததமா மதா: ||௨||

அத்யர்த்த மத்ப்ரியத்வேந மநோ மய்யாவேஶ்ய ஶ்ரத்தயா பரயோபேதா: நித்யயுக்தா: நித்யயோகம் காங்க்ஷமாணா: யே மாமுபாஸதே [illegible] வ ஸுகேந [illegible] | தே யுக்ததமா: மே மதா: [illegible] ராசிராத்ப்ராப்நுவந்தீத்யர்த்த: || ||௨||

பகவான் சொல்லுகிறார்—

என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதியினால், என்னையே அடையவேண்டிய பிராப்யமாக நினைத்து, மிகுந்த சிரத்தையோடு, எப்பொழுதும் என்னுடனேயே இருக்கவேணுமென்று ஆசைப்பட்டு, என்னைத் தியானம் செய்கிறவர்கள் பிரயாஸமில்லாமலும், சீக்கிரமாயும் என்னை அடைகிறார்கள். ஆகையால் என்னைப்பற்றின தியானம் உயர்ந்தது. [2]

யே த்வக்ஷரமநிர்தேஶ்யமவ்யக்தம் பர்யுபாஸதே |
ஸர்வத்ரகமசிந்த்யம் ச கூடஸ்தமசலம் த்ருவம் || ௩ ||
ஸந்நியம்யேந்த்ரியக்ராமம் ஸர்வத்ர ஸமபுத்தய: |
தே ப்ராப்நுவந்தி மாமேவ ஸர்வபூதஹிதே ரதா: ||௪||
க்லேஶோऽதிகதரஸ்தேஷாமவ்யக்தாஸக்தசேதஸாம் |
அவ்யக்தா ஹி கதிர்து:கம் தேஹவத்பிரவாப்யதே ||௫||

யேத்வக்ஷரம் ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபம் அநிர்தேஶ்யம்—தேஹாத் அந்யதயா தேவாதிஶப்தாநிர்தேஶ்யம் அவ்யக்தம் சக்ஷுராதிகரணாநபிவ்யக்தம் ஸர்வத்ரகம்—ஸர்வத்ர தேவாதிதேஹேஷு வர்த்தமாநத்வேऽபி தத்ஸஜாதீயதயா தேந தேந

[illegible] ॥௩-௪-௫॥

ஜீவஸ்ரூபம் 1 உடம்பைக்காட்டிலும் வேறானதால், அது உடம்பைச் சொல்லுகிற தேவன், மனிதன்முதலான சொற்களுக்குப் பொருளல்ல என்றும்; அந்தக்காரணத்தாலேயே கண் முதலான இந்திரியங்களால் அறியமுடியாதது என்றும்; தேவன் முதலான எல்லாஉடம்புகளிலும் இருந்தாலும், அவைகளைக்காட்

1. ஜீவன் எல்லா உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாகையால், அது ஒரு உடம்புக்கு மாத்திரம் ஏற்பட்டதில்லை. ஆகையால் அதைப் பொதுவென்று சொல்லியிருக்கிறது.

டிலும் வேறுஜாதியென்றும்; ஆகையால் அந்தந்த உடம்பாகவே இருக்கலாமோவென்று நினைக்கத்தகாதது என்றும்; அதிலேயே போதது எடுத்துக்கொள்ளும் எல்லாஉடம்புகளுக்கும் பொது என்றும்; அறிவில்லாத வஸ்துக்கள்போல் அதின் ஸ்வரூபத்துக்கு மாறுதலில்லை என்றும்; அதினால்தான் அது அழிவில்லாதது என்றும்; கண்முதலான இந்திரியங்களை அவைகளின் வேலைகளில் விடாதபடி நன்றாகஅடக்கி, எல்லாஉடம்புகளிலிருக்கும் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஞானஸ்வரூபமாயிருப்பதால், ஒரேமாதிரி என்று நினைத்து, ஒரு பிராணிக்கும் ஒருவிதமான தொந்தரவையும் செய்யாமல், யார் த்யானம் செய்கிறார்களோ; 1 அவர்களும் என்னை அடைகிறார்கள் தான். அதாவது—2 என்னைப்போன்ற ஸம்ஸார மில்லாத ஜீவனைப்பார்க்கிறார்கள். ஆனால் அவர்களுக்கு வருத்தம் அதிகம். ஆத்மஸ்வரூபத்தைக் கண்முதலானவைகளால் அறிய முடியாமையால், உடம்பையே ஆத்மாவாக நினைத்திருக்கிறவர்களுக்கு அதைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவென்று ஒருவஸ்து இருக்கிறதென்று நினைவு வருகிறதே வருத்தம். ஆகையால் ஜீவனைத் தியானம்பண்ணி, அவனைப்பார்ப்பது தாமதிக்கும். [3-4-5]

ஸ்வ—ஹ ஸுவஷ்ஷ்வ ாவீ நா நாம் யூக்தக்ஷவம் ஸூவ் க்ஷாஹ—

யெ தூ ஸவ—ாணி கூ—ாணி மயி ஸம்ந்யஸ்ய மத்பராः |
கநந்யெநைவ யொமெந மாம் ஸ்யாயஞ உவாஸதெ ||

---

1. "அவர்களும்" என்கிற இடத்தில்"உம்" என்பதற்கு பகவானைக்காட்டிலும் வேறொன்றை அடையவேண்டியதாகத் நிர்மானித்தவர்களும் என்று பொருள்.

2. சுலோகத்தில்" என்னையேஅடைகிறார்கள்" என்று சொல்லியிருந்தாலும், "என்னை" என்பதற்கு என்னைப்போன்ற ஜீவனை என்றுதான் பொருள்.14-வது அத்தியாயத்தில் 2-வது சுலோகத்தில் ஜீவனைப் பகவானைப்போன்றவன் என்றே சொல்லப்போகிறார். அப்படியே வேதமும் சொல்லுகிறது. அடையப்போகிற ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை இங்கே "அக்ஷரம்" என்று சொல்லுகிறது. 15-வது அத்தியாயத்தில் 16-வது சுலோகங்களில் "அக்ஷரம்" என்று சொல்லப்பட்டவனைக்காட்டிலும் பகவான் வேறு என்று சொல்லப்போகிறார். ஆகையால் இதுதான் பொருள்.

தேஷாமஹம் ஸமுத்தர்தா ம்ருத்யுஸம்ஸாரஸாகராத்।
பவாமி ந சிராத்பார்த்த மய்யாவேசிதசேதஸாம் ॥௭॥

யே து லௌகிகானி தேஹயாத்ராசேஷபூதானி
தேஹதாரணாய அஸநாதீனி கர்மாணி, வைதிகானி
ச யாகதானஹோமதப: ப்ரப்ருதீனி ஸர்வாணி ஸகாரணானி
ஸோத்ஸ்ருஷ்டானி கர்த்ருத்வத்யாகேந மயி ஸந்ந்யஸ்ய மத்பரா:-
மதேகப்ராப்யா:, அநந்யேநைவ யோகேந-அநந்யப்ரயோஜ
நேந யோகேந, மாம் த்யாயந்த உபாஸதே-த்யாநார்ச்சனப்ரண
ாமஸ்துதிகீர்த்தனாதீநி ஸ்வயமேவாத்யர்த்தப்ரியாணி ப்ராப்ய
ஸமானி குர்வந்தோ மாமுபாஸத இத்யர்த்த: । தேஷாம்
மத்ப்ராப்திவிரோதிதயா ம்ருத்யுபூதாத் ஸம்ஸாரஸாகராத்
நாதிசிரேணைவ காலேந ஸமுத்தர்தா பவாமி ॥௬-௭॥

அ:—பகவானைத்தியானம் பண்ணுகிறவர்கள் மிகவும் உயர்ந்தவர்கள் என்பதைத் தெளிவாய்ச் சொல்லுகிறார்—

எவர்கள் உலகத்தின் வேலைகளையும், (சாப்பிடுவதும், அதற்குவேண்டிய வேலைகளும்,) வேதத்தில் சொல்லிய யாகம்—தானம்—ஹோமம்— தபஸ்ஸு முதலான எல்லாவேலைகளையும், அவைகளுக்கு உதவிகளான ஸந்தியாவந்தநம் முதலானவைகளுடனும், அவைகளுக்கு ஏற்பட்ட பலன்களுடனும். சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு என்னை உள்ளபடிநினைப்பதினுல் என்னிடத்தில்வைத்து[1], என்னை ஒருவனையே பிரயோஜநமாக நினைத்து, என்னைநினைப்பது, பூஜிப்பது, வணங்குவது, ஸ்தோத்திரப்பண்ணுவது, என்பெயர்களைச் சொல்லுவது முதலானவேலைகளை அளவில்லாத ப்ரீதியுடன் என்னை அடைவதுபோலவே நினைத்துச் செய்துகொண்டு, என்னைத்தியானம் செய்கிறார்களோ; அவர்களை என்னை அடைவதற்கு இடைஞ்சலான ஸம்ஸாரமென்கிற ஸமுத்திரத்திலிருந்து சீக்கிரம் தூக்கிவிடுவேன். அவர்களை விட்டிருப்பது என்னால் தாங்கமுடியாது. [6–7]

---

1. 9—வது அத்தியாயத்தில் 27—வது சுலோகத்தில்சொன்னபடி.

மய்யேவ மந ஆதத்ஸ்வ மயி புத்திம் நிவேஶய ।
நிவஸிஷ்யஸி மய்யேவ அத ஊர்த்வம் ந ஸம்ஶய: ॥ ௮ ॥

[illegible] மய்யேவ மந ஆதத்ஸ்வ - மயி மநஸ்ஸமாதாநம் குரு । மயி புத்திம் நிவேஶய - அஹமேவ பரமப்ராப்ய இத்யத்யவஸாயம் குரு । அத ஊர்த்வம் மய்யேவ நிவஸிஷ்யஸி - அஹமேவ பரமப்ராப்ய இத்யத்யவஸாயபூர்வகமநோநிவேஶநாநந்தரமேவ மயி நிவஸிஷ்யஸீத்யர்த: ॥ ॥ ௮ ॥

ஆகையால் நான் உயர்ந்த பிரயோஜனமாயிருப்பதாலும், பிரயாஸமில்லாமலும், சீக்கிரமாயும் கிடைக்கக்கூடியவனாகையாலும், நான்தான் அடையவேண்டிய பிரயோஜனங்களுக்குள் உயர்ந்தவன் என்று தீர்மானித்து, என்னிடத்திலேயே மனதை வை. அதாவது—என்னையே தியானம் செய்ய ஆரம்பி. என்னிடத்திலேயே 1 இருக்கப்போகிறாய். இதில் ஸந்தேஹமில்லை. [8]

அத சித்தம் ஸமாதாதும் ந ஶக்நோஷி மயி ஸ்திரம் ।
அப்யாஸயோகேந ததோ மாமிச்சாப்தும் தநஞ்ஜய ॥ ௯ ॥

அத ஸஹஸைவ மயி ஸ்திரம் சித்தம் ஸமாதாதும் ந ஶக்நோஷி । ததோऽப்யாஸயோகேந மாமாப்துமிச்ச - ஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயஸௌந்தர்யஸௌஶீல்யஸௌஹார்தவாத்ஸல்யகாருண்யமாதுர்யகாம்பீர்யௌதார்யஶௌர்யவீர்யபராக்ரமஸார்வஜ்ஞ்யஸத்யகாமத்வஸத்யஸங்கல்பத்வஸர்வேஶ்வரத்வஸகலகாரணத்வாத்யஸங்க்யேயகுணஸாகரே நிகிலஹேயப்ரத்யநீகே மயி நிரதிஶயப்ரேமகர்ப்பஸ்ம்ருத்யப்யாஸயோகேந ஸ்திரம் சித்தஸமாதாநம் லப்த்வா மாம் ப்ராப்துமிச்ச ॥

அ—என்னையே நினை என்று பகவான் சொன்னதைக்கேட்டவுடன், அர்ஜுநன் மலைத்தான்—நமக்கோ எவ்வளவோ சபலங்

1. ஆரம்பித்தவுடனேயே முக்தன்போலவே ஆய்விடுவாய். அல்லது—நல்ல ஆசாரியனிடமிருக்கும் சிஷ்யன்போலவும், நல்ல தகப்பனிடம் இருக்கும்பிள்ளைபோலவும் பயமில்லாமல் இருப்பாய்.

கள் இருக்கின்றனவே; கண் முதலானவைகளாலே அநுபவிக்கக்கூடிய கெட்டவஸ்துக்களையே நெடுநாளாய் வந்தபழக்கத்தினால் மனது நினைக்கிறதே; உம்மை இப்போதுதான் பார்த்தேனே ஒழிய, நெடுநாளாய் பார்க்கவில்லையே; மனது உம்மிடத்தில் எப்படி நிலையாய் இருக்கும்—என்று. அதைப்பார்த்து தியானத்திற்கு உபாயம் பகவான் சொல்லுகிறார்—

தியானமென்பது இன்னொருவஸ்துவின் நினைவுகலக்காமல் ஒரேவஸ்துவை நினைப்பது. இப்படி என்னைத்தியானம் செய்ய முடியாமல்போனால், ஓடிப்போகும் மனதைத் திருப்பிக்கொண்டு வந்து, என்னிடத்தில் ஒருக்காலத்திலும் ஒருவிதக்குற்றமும் இல்லாமையையும், அளவில்லாமல் உயர்ந்த—எனக்கு இயற்கையாகவுள்ள—எல்லா நல்லகுணங்களையும் நினைத்து, அளவில்லாத பிரீதியுடன் என்னை நினைத்துப் பழக்கு. அந்தப் பழக்கத்தினால் பிறகு மனது என்னிடத்திலேயே நிலையாய் நிற்கும். அதனால் என்னை அடையலாம். நினைக்க வேண்டிய குணங்களாவன—திருமேனியின் அளவில்லாத அழகு; தாழ்ந்தவர்களுடன் இடைவிடாமல் பிரீதியுடன் பழகுவது; எல்லாரும் நன்றாயிருக்கவேணுமென்று எண்ணுவது; குற்றங்களைப் பார்க்காமல் எல்லாரிடத்திலும் ஆசை; எல்லாரிடத்திலுமிரக்கம்; மிகவும்இன்பமாயிருப்பது; ஒன்றாலும் கலங்காத மனது உள்ளவனாயிருப்பது; அளவில்லாமல் கொடுப்பது; பயமில்லாமல் எந்த சத்துருக்களுடனும் சண்டைக்குப்போவது; எந்த வேலையாலும் களைப்பை அடையாமை; சண்டையில் விரோதிகளைத் தவறாமல் ஜயிப்பது; எல்லாவற்றையும் நன்றாய் அறிவது; அநுபவிக்கக் கூடிய வஸ்துக்களுக்கு அழிவில்லாமை; நினைத்ததை முடிப்பது; எல்லாரையும் அடக்கி ஆளுவது; எல்லாவற்றையும் உண்டு பண்ணுவது—இவை முதலானவைகள். இவ்விதமான கணக்கில்லாத குணங்களுக்கு பகவான் இருப்பிடம். ஆறுகளுக்கு ஸமுத்திரம்போல். [9]

𑌅𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌪𑌰𑌮𑍋 𑌭𑌵 ।
𑌮𑌦𑌰𑍍𑌥𑌮𑌪𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌵𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥௧௦॥

யத்யேவம்விதஸ்ம்ருத்யப்யாஸேऽப்யஸமர்தோऽஸி? மத்கர்மபரமோ பவ - மத்கர்மாணி - ஆலயநிர்மாணோத்யாந கரண ப்ரதீபாரோபண மார்ஜநாப்யுக்ஷணோபலேபந புஷ்பாஹரண பூஜாப்ரவர்தந நாமஸங்கீர்தந ப்ரதக்ஷிண ஸ்துதி நமஸ்காராதீநி । தாந்யத்யர்தப்ரியத்வேநாசர - அத்யர்தப்ரியத்வேந மதர்தம் கர்மாணி குர்வந்நபி அசிராதப்யாஸயோகபூர்விகாம் மயி ஸ்திராம் ஸ்ம்ருதிம் லப்த்வா மத்ப்ராப்திரூபாம் ஸித்திமவாப்ஸ்யஸி ॥ ॥௧௦॥

அ.வ.—நெடுநாளாய்ப் பழகினதும், கண்ணாலே பார்க்கக் கூடியதும், சீக்கிரம் அடையக் கூடியதுமான-இப்போது இன்பமாகத் தோன்றுகிற-வஸ்துக்களில் மனது படிந்திருக்கிறதே; அவைகளை விட்டு இழுக்க முடியுமா? நீர் குற்றமில்லாதவராயும், குணமுள்ளவராயும் இருந்த போதிலும், நீர் சொன்னபடி நினைத்துப் பழக்கம் பண்ணமுடியாது. மனதுக்கு வேலைகளைச் செய்வதில்தான் வாஸனை உண்டாயிருக்கிறது. ஆகையால் வேலைகளில்தான் மனது செல்லும். இப்படி அர்ஜுநனுக்கு எண்ணமிருப்பதை அறிந்து, பழக்கம் பண்ணுவதற்கு வழி சொல்லுகிறார்—

இப்படி அளவில்லாத பிரீதியுடன் நினைத்துப் பழக்குவதற்கு முடியாமல் போனால், கோவில் கட்டுவது, புஷ்பத் தோட்டம் போடுவது, கோவிலுக்கு விளக்குப் போடுவது, கோவில்களைப் பெருக்கி, தெளித்து, மெழுகுவது, புஷ்பங்கள் கொண்டுவருவது, என்னுடைய பூஜையை ஸரியாக நடத்துவது, என் பெயர்களைச் சொல்லுவது, பிரதக்ஷிணம்—ஸ்தோத்திரம்—நமஸ்காரம் முதலானவைகளைச் செய்வது—இவை முதலான என் வேலைகளை அளவில்லாத பிரீதியுடன் செய். இப்படிச் செய்தால், சீக்கிரத்தில் கீழ்ச் சொன்ன [1] பழக்கம் பண்ண முடியும். பிறகு படிப்படியாய் என்னை அடையலாம். [10]

---

1. இப்படிச் செய்யும் வேலைகளில் ஒவ்வொன்றும் பாபத்தைப் போக்கக்கூடியதாகையாலும், ஒவ்வொரு வேலையிலும் பகவானை நினைப்பதாலும், பகவானுடைய தியானத்தின் (நினைவின்) பழக்கம் சீக்கிரம் வந்து விடுமென்று கருத்து.

அதை²தத³ப்யஶக்தோ(அ)ஸி கர்தும் மத்³யோக³மாஶ்ரித: |
ஸர்வகர்மப²லத்யாக³ம் தத: குரு யதாத்மவாந் ||11||

அத² மத்³யோக³மாஶ்ரித்யைதத³பி கர்தும் ந ஶக்நோஷி - மத்³கு³ணாநுஸந்தா⁴நக்ருதமதே³கப்ரியத்வாகாரம் ப⁴க்தியோக³மாஶ்ரித்ய ப⁴க்தியோகா³ரம்ப⁴மேவ தத³ர்த²மபி கர்தும் ந ஶக்நோஷி? ததோ(அ)க்ஷரயோக³மாத்மஸ்வபா⁴வாநுஸந்தா⁴நரூபம் பரப⁴க்திஜநநம் பூர்வஷட்கோதி³தமாஶ்ரித்ய தத³வாப்தயே ஸர்வகர்மப²லத்யாக³ம் குரு | [illegible] மதே³கப்ரியத்வாவாப்திர் ஹி க்ஷீணாஶேஷபாபஸ்யைவ ஜாயதே | யதாத்மவாந் - யதமநஸ்க: - ததா³ அநபி⁴ஸம்ஹிதப²லேந மதா³ராத⁴நரூபேணாநுஷ்டி²தேந கர்மணா விநஷ்டாநாதி³காலப்ரவ்ருத்தாவித்³யாதி³ ஸர்வதிரோதா⁴நே மதே³கஶேஷதைகஸ்வரூபே ப்ரத்யகா³த்மநி ஸாக்ஷாத்க்ருதே ஸதி மயி பராப⁴க்தி: ஸ்வயமேவோத்பத்³யதே | ததா²வக்ஷ்யதே "ஸ்வகர்மணா தமப்⁴யர்ச்ய ஸித்³தி⁴ம் விந்த³தி மாநவ:" இத்யாரப்⁴ய "விமுச்ய நிர்மமஶ்ஶாந்தோ ப்³ரஹ்மபூ⁴யாய கல்பதே | ப்³ரஹ்மபூ⁴த: ப்ரஸந்நாத்மா ந ஶோசதி ந காங்க்ஷதி | ஸம: ஸர்வேஷு பூ⁴தேஷு மத்³ப⁴க்திம் லப⁴தே பராம்" இதி || ||11||

அவ—ஸம்ஸாரிகளுக்கு தன் பிரயோஜனத்துக்காகவே காரியங்களைச் செய்யத் தோன்றுகிறது; அவன் உமக்காக எப்படி வேலை செய்யக் கூடும். அதுவும் அளவில்லாத பிரீதியுடன் எப்படிச் செய்ய முடியும் என்றால், அதற்கு ஸாதாவரிசைகளில் ஆரம்பத்திலிருக்கும் எல்லா உபாயத்திற்கும் அடிப்படையான கர்மயோகத்தை நினைப்பு மூட்டுகிறார்—

என்னுடைய உயர்ந்த குணங்களை நினைத்து, என்னிடத்தில் மாத்திரம் பிரீதி பண்ணுவதான பக்தியோகத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்து, அந்த தியானமென்கிற மரத்துக்கு 1 முளைபோன்ற இந்த

1. பக்தி யோகத்திற்கு உதவிகள் அனேகம் படிகள் இருக்கின்றன. அவைகளில் இதற்குக் கீழ்படி கிடையாதென்று கருத்து.

என் வேலைகளையும் மிகுந்த பிரீதியுடன் செய்ய முடியாமல் போனால், என்னுடைய தியானத்துக்கு உதவியாக உன் ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில் சொன்னபடி உள்ளபடி பார்க்க வேணுமென்று நினைத்து, அதற்கு உபாயமாகக் கர்மயோகத்தைச் செய். அதாவது—பலன்களை விரும்பாமல், மனதை அடக்கி, என் பிரீதிக்காகவே கர்மங்களைச் செய். அப்படிச் செய்தால்தான் எல்லாப்பாபங்களும் போகும். அப்போதுதான் என்னிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதிவந்து, என்னையே அடையவேண்டுமென்று நினைவு உண்டாகும். இல்லாதுபோனால் உண்டாகாது. அந்த நினைவு வருவது லேசா? அந்தக் கர்மங்களால் ஆத்மத்தியானம் வரும். தியானத்தால் அறியாமை முதலான எல்லா மறைவுகளும் நீங்கி, எனக்கு வேலை செய்வதற்காகவே ஏற்பட்டிருக்கிற உன் (ஜீவ) ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்க்கலாம். பார்த்ததும் என்னுடைய தியானம் தன்னடையாகவே வரும். இந்த ஸங்கதியை 18-வது அத்தியாயம் 54-வது சுலோகத்தில் சொல்லப் போகிறார். [11]

𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑍋 𑌹𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌾𑌚𑍍𑌛𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍 ॥

𑌅𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌾𑌤𑍍𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌰𑍂𑌪𑌾𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌤𑍍𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌵𑌰𑍍𑌧𑌕𑌂 𑌤𑌦𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌯𑌭𑍂𑌤𑌾𑌤𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌮𑍇𑌵𑌾𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌤𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌯𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌫𑌲𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇𑌨𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌅𑌨𑌭𑌿𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌫𑌲𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌿𑌰𑌸𑍍𑌤𑌪𑌾𑌪𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌨𑌸𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 । 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌨𑌸𑌿 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌂𑌪𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌦𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌮𑍍 । 𑌤𑌦𑌾𑌪𑌰𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌶𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑍀 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌯𑍇𑌽𑌨𑌭𑌿𑌸𑌂𑌹𑌿𑌤𑌫𑌲𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । ॥௧௨॥

அவ—பக்தியைப்பண்ண முடியவில்லையே என்கிற வருத்தத்தைப் போக்குவதற்காகவும், அப்புலிமானைப் பிடிப்பதற்காகக் கையைத் தூக்கும் குழந்தைகள்போல், முடியாத வேலையை ஆரம்பிப்பதைத் தடுப்பதற்காகவும், பக்திக்கு உதவியான ஸாதநங்களில் அவனவனுக்குத் தகுந்ததைக் கஷ்டமில்லாமல் செய்யலாம் என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணி, கீழ்ச் சொன்னதை உறுதிப்படுத்துகிறார்—

அளவில்லாத பிரீதி இல்லாமல் வருத்தப்பட்டு, என்னுடைய நினைவைப் பழக்குவதைக்காட்டிலும், [1]ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி நினைத்து அதை உள்ளபடி பார்ப்பதே ஒருவனுக்கு மிகவும் நல்லது. இந்தப் பார்வை வராமல் போனால், அதற்கு ஸாதநமான ஜீவாத்மத்தியானம் செய்வதே நல்லது. அந்தத் தியானமும் வராமல்போனால், பலன்களை விரும்பாமல் என்னுடைய பிரீதிதான் வேண்டுமென்று நினைத்து கர்மங்களைச் செய்தால், எல்லா பாபங்களும் போய், மனது அடங்கும். மனது அடங்கினால், ஜீவாத்மாவைத் தியானம் பண்ணலாம். தியானத்தால் அதைப் பார்க்கலாம். பார்த்தால் என்னைத் தியானம் செய்யலாம். ஆகையால் என்னுடைய தியானத்தைப் பழக்க முடியாதவனுக்கு ஜீவாத்மாவைத் தியானம் செய்வதே மிகவும் நல்லது. மனது அடங்காததினால், அதுவும் முடியாதவனுக்கு ஆத்மத்தியானத்துக்காக ஆத்மாவின் நினைவுடன் பலன்களை விரும்பாமல் கர்மம் செய்வதே நல்லது. [12]

கவ— கநவிஸம்ஹிதஹெயகஃகு நிஷ்டஸ்யோவாடேயாநு ஹுணாநாஹ—

கஉெஷா ஸவ்வஹூதாநாம் மைத்ர: கருணவவ|
நிஃமொ நிரஹம்காரஸமஃஷஃவஸுவ: க்ஷமீ || கங ||

---

1. முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில் ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பார்ப்பதும், ஏழாவது அத்தியாயம் முதல் பத்தாவது அத்தியாயம் வரையில் பகவானைத் தியானம் செய்வதும் சொல்லப்பட்டன. ஒன்று மற்றொன்றுக்கு உதவி என்று மூலத்தில் சொல்லப்படவில்லை. அது இங்கே சொல்லப்படுகிறது.

𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌦𑍃𑌢𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃 ।
𑌮𑌯𑍍𑌯𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸 𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ॥௧௪॥

𑌅𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂-𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌤𑌾𑌮𑌪𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌾। 𑌮𑌦𑌪𑌰𑌾𑌧𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌪𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌃 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌅𑌪𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑍀𑌂 𑌮𑌤𑌿𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌮𑍈𑌤𑍍𑌰𑌃। 𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌿𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌰𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌕𑌰𑍁𑌣𑌃। 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑌃-𑌦𑍇𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌷𑍁 𑌚 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌮𑌃। 𑌨𑌿𑌰𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃-𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌭𑌿𑌮𑌾𑌨𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃। 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑍁𑌖𑌃- 𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌮𑍂𑌲𑌯𑍋𑌃 𑌹𑌰𑍍𑌷𑍋𑌦𑍍𑌵𑍇𑌗𑌯𑍋𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃। 𑌕𑍍𑌷𑌮𑍀-𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌜𑌨𑍍𑌯𑌯𑍋𑌰𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃। 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌃-𑌯𑌦𑍃𑌚𑍍𑌛𑍋𑌪𑌨𑌤𑍇𑌨 𑌯𑍇𑌨 𑌕𑍇𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌦𑍇𑌹𑌧𑌾𑌰𑌣𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑍇𑌣 𑌸𑌨𑍍𑌤𑍁𑌷𑍍𑌟𑌃। 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍀-𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌪𑌰𑌃। 𑌯𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾-𑌨𑌿𑌯𑌮𑌿𑌤𑌮𑌨𑍋𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃। 𑌦𑍃𑌢𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃-𑌅𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍋𑌦𑌿𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌰𑍍𑌥𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍃𑌢𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌃। 𑌮𑌯𑍍𑌯𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤 𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃-𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵 𑌏𑌵𑌾𑌨𑌹𑌿𑌸𑌾𑌹𑌿𑌤𑌯𑍇𑌨𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌽𑌽𑌰𑌾𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇; 𑌆𑌰𑌾𑌧𑌿𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌮𑌾𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌯𑍍𑌯𑌰𑍍𑌪𑌿𑌤𑌮𑌨𑍋𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃। 𑌯 𑌏𑌵𑌂 𑌭𑍂𑌤𑍋 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌏𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌮𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌮𑌾𑌨𑍋 𑌯𑌃, 𑌸 𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ॥ ॥௧௩-௧௪॥

அவ—பலன்களை விரும்பாமல் கர்மம் செய்கிறவனுக்கு வேண்டிய குணங்களைச் சொல்லுகிறார்—

(1) மனதால் த்வேஷம் செய்கிறவர்கள், வாயாலும், உடம்பாலும் தொந்தரவு பண்ணுகிறவர்கள் எல்லாரிடத்திலும், நம்முடைய பாபங்களுக்காகப் பகவான் அவர்களைக்கொண்டு நமக்கு இப்படிச் செய்கிறானென்று நினைத்து, த்வேஷம் பண்ணாமலிருப்பது. (2) இதுவும் தவிர அவர்கள் க்ஷேமத்தை நினைப்பது. (3) அவர்களுக்கு ஏதாவது தொந்தரவு வந்தால், ஐயோ! என்று

இரங்கி நம்மால் ஆனவரையில் உதவி செய்வது. (4) உடம்பையும், இந்திரியங்களையும், அவைகளைச்சேர்ந்த பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவைகளையும் தன்னுடையவைகள் என்று நினைக்காமை. அதாவது—ஒருவனுக்கு இவைகளைப் பகவான் 1இரவலாகக் கொடுத்திருக்கிறானென்று நினைப்பது (5) உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணாமை, உடம்பு வேறு, அதிலிருக்கும் நான் என்கிற ஆத்மா வேறு என்கிற நினைவு வேணும். சொல்லுவது போதாது. (6) நினைவினால் உண்டாகும் ஸுகத்திலும், துக்கத்திலும், ஸந்தோஷமும், வருத்தமும் இல்லாமை. அதாவது—இந்த ஸுகமும் துக்கமும் நினைவால் ஏற்படுகிறவைகள். அதாவது—ஒரு ரூபாய் கெட்டுப் போனால், மனது புண்ணாக ஆகிறது. ஒரு ரூபாய் வந்தால், ஸந்தோஷமாயிருக்கிறது. இந்த இரண்டும் உடம்பில் சிரங்கு வெடித்ததுபோலும், சந்தனம் பூசினது போலுமில்லை. ஆகையால் இந்த இரண்டும் நினைவினால் உண்டாகிறது. இந்த ஆறுவது குணம் கீழ்ச் சொன்ன 4-5-வது குணங்கள் வந்தால் வரும். (7) உடம்பில் காயம் படுவது முதலானவைகளால் உண்டாகும் துக்கத்தினால் ஓச்சலும், சந்தனம் பூசுவது முதலானவைகளால் உண்டாகும் மனதுக்கு இருமாப்பும் (கொழுப்பும்) இல்லாமை. (8) தற்செயலாய் கிடைத்தவைகளைக் கொண்டு உடம்பை வளர்த்து, அது கொஞ்சமென்றும், அதிகம் என்றும், ரஸமுள்ளதென்றும், ரஸமில்லாததென்றும் பாராமல் ஸந்தோஷப்படுவது. (9) எப்பொழுதும் உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவை நினைத்துக் கொண்டிருப்பது. இதினால் வாஸனை பலப்பட்டு யோகத்துக்கு உதவியுண்டாகும். (10) எப்பொழுதும் ஆத்மாவைத்தவிர வேறு விஷயத்தில் போகாதபடி மனதை அடக்குவது. இதுவும் யோகத்துக்கு உதவி. (11) உபநிஷத்துக்களில் சொல்லுகிற ஸங்கதிகளில் நல்ல நம்புதல். (12) பலன்களை விரும்பாமல் கர்மங்களைச் செய்தால், அவைகளால் பகவான் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து,

---

1. இப்படி நினைத்தால், தனக்குப் பண்டங்கள் கெட்டுப்போனால் துக்கம் வராது. ஒருவன் நம்முடைய வீட்டில் ஒரு பெட்டியை வைத்து, மறுபடியும் எடுத்துக்கொண்டு போனால், நமக்குத் துக்கம் வருமோ. அது போல,

நமக்கு ஆத்மாவின் உள்ளபடி பார்வையைக் கட்டாயம் கொடுப்பன் என்ற எண்ணமும், நம்புதலும்—இவை முதலான குணங்கள் உள்ளவனாய் எவன் கர்மயோகம் செய்து என்னிடத்தில் பக்தி பண்ணுகிறானோ; அவனிடத்தில் எனக்குப் ப்ரீதி. [13-14]

யஸ்மாந்நோத்விஜதே லோகோ லோகாந்நோத்விஜதே ச ய:।
ஹர்ஷாமர்ஷபயோத்வேகைர்முக்தோ ய: ஸ ச மே ப்ரிய:॥

யஸ்மாத் புருஷாத் ஹேதுபூதாத் லோகோ நோத்விஜதே; யோ லோகோத்வேககரம் கர்ம கிமபி ந கரோதீத்யர்த:। லோகாச்ச நிமித்தபூதாத் யோ நோத்விஜதே; யஸ்மை ஸர்வோ லோகோ உத்வேககரம் கர்ம ந கரோதி, ஸர்வாவிரோதித்வநிஶ்சயாத்। அத ஏவ கஞ்சந ப்ரதி ஹர்ஷேண கஞ்சந ப்ரத்யமர்ஷேண கஞ்சந ப்ரதி பயேந கஞ்சந ப்ரத்யுத்வேகேந ச முக்த:। ஸ ஏவம்பூதோ மே ப்ரிய:॥ ॥௧௫॥

(13) 1 உலகத்திற்கு மனவருத்தத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஒருவேலையையும் செய்யாமை. இவன் இப்படி இருந்தால், இவனால் ஒருவனுக்கும் ஒருவித இடஞ்சலுமில்லை என்று எண்ணி, உலகத்தார் இவனுக்கு மனவருத்தத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய ஒரு வேலையை எப்படிச் செய்யாமலிருப்பார்களோ, அப்படி இருக்கை. ஒருவனிடத்தில் ஸந்தோஷமும், ஒருவனிடத்தில் பொறாமையும், ஒருவனிடத்தில் பயமும், ஒருவனிடத்தில் அருவருப்புமில்லாமை2. இப்பேர்ப்பட்டவனிடத்திலும் எனக்குப் ப்ரீதி. (15)

அநபேக்ஷ: ஶுசிர்தக்ஷ உதாஸீநோ கதவ்யத:।
ஸர்வாரம்பபரித்யாகீ யோ மத்பக்த: ஸ மே ப்ரிய:॥ ॥௧௬॥

அநபேக்ஷ:—ஆத்மவ்யதிரிக்தே க்ருத்ஸ்நே வஸ்துந்யநபேக்ஷ:। ஶுசி:—ஶாஸ்த்ரவிஹிதத்ரவ்யவர்த்திதகாய:। தக்ஷ:—ஶாஸ்த்ரீய

1. 4-வது குணம் முதலானவைகளின் பலன் 13-வது குணம்.

2. 13-வது குணத்தினுடைய பலன் இது.

𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌸𑌮𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌉𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑌃। 𑌗𑌤𑌵𑍍𑌯𑌥𑌃-𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌜𑌨𑍀𑌯𑌶𑍀𑌤𑍋𑌷𑍍𑌣𑌪𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌾𑌦𑌿𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍍𑌯𑌥𑌾𑌰𑌹𑌿𑌤𑌃। 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍀-𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍀। 𑌯 𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑍋 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌸 𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ॥ ॥௧௬॥

அவ:—தன் ஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்ப்பதில் மாத்திரம் ஆசையிருப்பதால், சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய வேலைகளை மாத்திரம் நன்ருய் கவனிக்கிறு னென்றும், மற்ற வேலைகளில் கொஞ்சமேனும் ஆசையில்லை என்றும் சொல்லுகிருர் —

(14) ஆத்மாவைத் தவிரவேறு ஒரு வஸ்துவிலும் ஆசையில்லாமை. (15) சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட வஸ்துக்களைச் சாப்பிட்டு உடம்பை வளர்க்கை. (16) சாஸ்திரத்தில் சொல்லுகிற வேலைகளைச் செய்வதில் கெட்டிக்காரத்தனம். (17) சாஸ்திரத்தில் செய்யவேண்டுமென்றும், செய்யக் கூடாதென்றும் சொன்ன வேலைகளைத்தவிர மற்ற வேலைகளைக் கவனிக்காமலிருப்பது. (18) சாஸ்திரத்தில் சொல்லியவேலைகளைச் செய்யும் பொழுது, நடுவில் கட்டாயம் வரக்கூடியகுளிர்—சூடு—உடம்புக்குக் காயம் முதலானவைகளைப்பற்றி வருத்தப்படாமை. (19) சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய வேலைகளைத் தவிரமற்ற ஒரு வேலையையும் கவனித்தாலும், செய்ய ஆரம்பிக்காமை. இந்த குணங்களுள்ளவனுய் எவன் என்னிடம் பக்தி பண்ணுகிருனே: அவனும் எனக்கு வேண்டியவன். [16]

𑌯𑍋 𑌨 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿 𑌨 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿।
𑌶𑍁𑌭𑌾𑌶𑍁𑌭𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍀 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌃 𑌸 𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃 ॥௧௭॥

𑌯𑍋 𑌨 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿-𑌯𑌨𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌹𑌰𑍍𑌷𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌯𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍀 𑌨 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿। 𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂, 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌨 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌟𑌿। 𑌯𑌚𑍍𑌚 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌶𑍋𑌕𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌤𑍍𑌤𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌨 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿। 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌨 𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌤𑌿। 𑌶𑍁𑌭𑌾𑌶𑍁𑌭𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍀-𑌪𑌾𑌪𑌵𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌦𑍁𑌭𑌯𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍀। 𑌯 𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑍋 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌸 𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃॥ ॥௧௭॥

(20) மனிதர்கள் எந்த வஸ்துவை அடைந்து, ஸந்தோஷப் படுவார்களோ, அது தற்செயலாய் வந்தாலும், ஸந்தோஷப்படாமை. (21) எந்த வஸ்துவைக்கண்டு பொறுக்கமாட்டார்களோ, அது வந்தாலும் பொறுமையில்லாமை. (22) பிள்ளை, பெண்டாட்டி சாகிறது, பணம் போகிறது முதலானவைகள் நேர்ந்தால், துக்கப் படாமை. (23) அந்தப் பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவைகள் இல்லாதபோது அவைகளை ஆசைப்படாமை. (24) ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு இடைஞ்சலாயிருப்பதினால், பாபமும் புண்ணியமும் ஒரே மாதிரியென்று நினைத்து, பாபத்தைப்போல் ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய புண்ணியங்களையும் செய்யாமை. எப்படிப் பாபம் பண்ணுவதில்லையோ; அப்படியே பிள்ளை முதலான பலன்களைக் கொடுக்கக்கூடிய புண்ணியங்களையும் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு இடைஞ்சல் என்கிற எண்ணத்தினாலே பண்ணாமை. இந்த குணங்களுள்ளவனாய் எவன் என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவனோ; அவனும் எனக்கு வேண்டியவன். [17]

ஸம꞉ ஶத்ரௌ ச மித்ரே ச ததா² மாநாபமாநயோ꞉ ।
ஶீதோஷ்ணஸுக²து³꞉கே²ஷு ஸம꞉ ஸங்க³விவர்ஜித꞉ ॥ ௧௮ ॥

துல்யநிந்தா³ஸ்துதிர்மௌநீ ஸந்துஷ்டோ யேநகேநசித் ।
அநிகேத꞉ ஸ்தி²ரமதிர்ப⁴க்திமாந்மே ப்ரியோ நர꞉ ॥ ௧௯ ॥

ஏவமவஸ்தி²தஸ்ய ஹி ஸ்தி²தாநாம் ஶ்ருத்யாதி³நா ஶத்ருமித்ராதி³ஷு தே³ஷாதி³ரஹிதஸ்ஸூ | அத்ர தேஷு ஸந்நிஹிதேஷ்வபி ஸம்ஸ்தி²தத்வம் ததா²த்வ்யதிரிக்தா விஶேஷ உக்த꞉ | ஸ்துதிநிந்தா³ஸ்தி²ரமதித்வம் அநிகேதநாதி³ஷு ஸக்தத்வாநிகேத꞉ | ததை²வ மாநாபமாநாதி³ஷ்வபி ஸம்ப⁴வமாநோ(அ)பி ஸ்தி²ரமதிர்ப⁴க்திமாந் ஸ மே ப்ரிய꞉ ॥ [௧௮-௧௯]

(25) ஒன்றிலும் பற்றில்லாமையால், சத்ருக்களும், ஸ்நேஹிதர்களும் கௌரவம் பண்ணினாலும், இளப்பம் பண்ணினாலும், குளிரிலும், சூட்டிலும், ஸுகத்திலும், துக்கத்திலும் ஒரேமாதிரியாயிருக்கை. (26) ஆத்மாவின் நினைவு நிலையாய் இருப்பதால்,

வீடு முதலானவைகளில் பற்று இல்லாமை. (27) ஒருவன் வைதாலும், ஸ்தோத்திரம் பண்ணினாலும் பேசாமல் இருப்பது. (28) உலகத்தாரைப்போல, ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறவர்களை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவதும், வைகிறவர்களை வைவதும் இல்லாமை. (தற்செயலாய்) கிடைத்ததைக்கொண்டு ஸந்தோஷப்படுவதால், ஒரு வஸ்துவுக்காக ஸ்தோத்திரம் செய்வதும், கொடுக்காவிட்டால் வைகிறதுமில்லாமை இந்த குணங்களுள்ளவனாய் எவன் என்னிடத்தில் பக்தி பண்ணுகிறானோ; அவனே எனக்கு வேண்டியவன். 1

---

1. 13-வது சுலோகம் முதல் எட்டு சுலோகங்களும் பக்தனைச் சொல்லுகின்றன. அவைகளில் எழு சுலோகங்கள் கர்மயோகம் பண்ணுகிறவனைச் சொல்லுகின்றன. அவனும் பக்தன்தான். பக்தியில்லாமல் ஞான யோகமும், கர்ம யோகமும் செய்ய முடியாது. எட்டாவது சுலோகம் அவனைக்காட்டிலும் வேறான பக்தியோகம் செய்கிறவனைச் சொல்லுகிறது. இவன் வேறு என்பது அந்த சுலோகத்திலிருக்கிற-வேற்றுமையைக்காட்டுகிற-“து”என்கிற சொல்லாலும்,பக்தர்களை “மத்பரமா:” (என்னையே உயர்ந்தப் பிரயோஜநமாக எண்ணுகிறவர்கள்) என்றும், எனக்கு மிகவும் வேண்டியவர்கள் என்றும் சொல்லுவதாலும், ஏற்படுகிறது.

கர்மயோகம் செய்கிறவன் தன்னை (1) உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு; (2) பகவானுக்கு உட்பட்டவன்; (3) அவனுக்காகவே இருக்கிறவன்—என்று அறிந்து, பகவானைத்தவிர வேறொன்றிலும் ஆசை யில்லாமல், கர்மங்களை அவன் ஸந்தோஷத்துக்காகவே செய்யவேண்டியது. தான் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு என்கிற நினைவு ஐந்தாவது குணம். இந்த நினைவு யோகம் செய்யும்காலத்தில் நிலையாயிருப்பதற்காக,யோகம் செய்யாத வேளைகளிலும் இதை நினைத்துக்கொண்டிருப்பது 9-வது குணம். இதற்காகவே மனதை வெளியே விடாமையாகிய 10-வது குணம். ஆத்மாவின் நினைவு நிலையாயிருந்தால், வீடு முதலானவைகளிலும், தன் உடம்பு, இந்திரியங்கள், உடம்பைச் சேர்ந்தவைகள் இவைகளிலும் பற்றில்லாமையாகிய 4-வது, 26-வது குணங்கள் வரும். நல்லதும் பொல்லாததுமான விஷயங்களில் ஒரேமாதிரியா யிருப்பதாகிய 6, 7, 20—23, 25, 27-வது குணங்கள் தானே வரும். உடம்பு இருப்பதற்காக மாத்திரம் சாப்பாடு வேண்டுமானதால், 8-வது குணம் வரும். அதினால் 28-வது குணமும் வந்துவிடும். தானும் மற்றவர்களும் பகவானுக்கு உட்பட்டவர்கள், அவன் உடம்புகள் என்று அறிவதனால், 1-2-3-வது குணங்களும், 13-வது குணமும் வந்துவிடும். இவைகள் எல்லாவற்றிற்கும் காரணம்

𑌅𑌵 — 𑌅𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍈𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌯𑌨𑍍 𑌯𑌥𑍋𑌪𑌕𑍍𑌰𑌮𑌮𑍁𑌪𑌸𑌂𑌹𑌰𑌤𑌿 —

𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇 ।
𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌦𑌧𑌾𑌨𑌾 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌮𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌽𑌤𑍀𑌵 𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 ॥ ॥௨௦॥

𑌓𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌸𑍂𑌪𑌨𑌿𑌷𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑍇 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌨𑌾𑌮 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌮𑍃𑌤𑌂, 𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑌕𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 "𑌮𑌯𑍍𑌯𑌾𑌵𑍇𑌶𑍍𑌯 𑌮𑌨𑍋 𑌯𑍇 𑌮𑌾𑌮𑌿" 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑍋𑌪𑌾𑌸𑌤𑍇, 𑌤𑍇 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌅𑌤𑌿𑌤𑌰𑌾𑌂 𑌮𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 ॥ ॥௨௦॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇
𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

சாஸ்திரத்தில் நம்பிக்கை—11-வது குணம். இதினாலேயே சாஸ்திரத்திற்குக் கட்டுப்பட்டு, 16-வது சுலோகத்தில் சொன்ன 14-வது முதல் 19-வது வரையில் உள்ள குணங்களைத் தேடுவன். பகவானுக்காகவே தான் இருப்பதை அறிந்தால், அவனிடத்திலேயே மனதும், எண்ணமும் வைக்கப்படும்—12-வது குணம். ஸ்வர்க்கம் முதலானவைகளுக்கு வேலை செய்யமாட்டான்—24-வது குணம். இப்படி இந்த சுலோகங்களில் சொல்லப்பட்ட 28 குணங்களும் கர்ம யோகத்திற்கு உதவியானவைகள்.

முதல்படியான கர்மயோகம் செய்கிறவனுக்கும்கூட இவைகள் வேண்டுமானால், மோக்ஷத்திற்காக பக்தி பிரபத்தி செய்கிறவனுக்கு இவை வேண்டாமோ? இவர்களுக்கு இவைகள் இருக்கின்றனவா? இல்லையா என்று தாங்களாவது, பிறர்களாவது பார்த்தார்களோ? பார்த்து இல்லையென்று அறிந்தார்களோ? வருத்தம் கிடக்கட்டும். நல்ல ஆசாரியர்களும் தாயார் பெருமாளும் காப்பாற்ற வேணும்.

அவ—ஆத்மாவைத் தியானிப்பவனைக் காட்டிலும் என்னை (பகவானை)த் தியானம் செய்கிறவன் உயர்ந்தவன் என்று சொல் ஆரம்பித்தார். 1 அதை இப்போது முடிக்கிறார்—

2 என்னை அடைவதற்கு உதவியான என்னுடையத் தியான த்தை என்னை அடைவதை (மோக்ஷத்தை)ப்போல் நினைத்து, இந் அத்தியாயம் 2-வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி எவர்கள் செ கிறார்களோ; அவர்கள் எனக்கு அளவில்லாமல்3 வேண்டியவர்கள்

ஸ்ரீ மதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

பனிரெண்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

---

1. அத்தியாயத்தின் ஆரம்பத்தில் அர்ஜுனன் ஒரு கேள்வி கே டான். அதற்குப் பதில் 2-வது முதல் ஏழு சுலோகங்களாலே பக் யோகமே உயர்ந்தது என்று பகவான் சொன்னார். அதை இங்கே முடி கிறார். நடுவில் பதினொன்று சுலோகங்கள் பக்தி யோகம் செய்யமு யாமையின் பிரஸ்தாபத்தால் வந்தவைகள்.

2. இந்த சுலோகம் 2-வது சுலோகம் சொன்னதையே சொல் கிறது.

3. கர்மயோகம் செய்கிறவர்கள் பகவானுக்கு வேண்டியவர்க னது 7-வது அத்தியாயம் 18-வது சுலோகத்தில் சொன்ன உதாரத்வ த்தைப்பற்றி. அதாவது பக்தனுக்கு வேண்டியதைக் கொடுத்ததினால். ப தியோகம் பண்ணுகிறவன் மிகவும் வேண்டியவனா யிருப்பது அ சுலோகத்தில் சொன்ன பகவானுக்கு ஆத்மாவாயிருப்பதால்,

தமிழ் அர்த்தத்துடன் கூடிய

ஸ்ரீமத்கீதாபாஷியம்.

மூன்றாவது பாகம்.

(13-வது முதல் 18-வது அத்தியாயம் உள்பட)

கும்பகோணம்

ஸ்ரீ ஜனார்த்தன பிரிண்டிங் ஒர்க்ஸில்

பதிப்பிக்கப் பெற்றது.

விலை] 1929 [ரூ. 0—12—0

18-வது அத்தியாயம், 16-வது சுலோகத்தின் குறிப்பின் கடைசியில் (பக்கம் 626) இதைச் சேர்க்கவேண்டியது.

இங்கே ஒரு கேள்வி—ஜீவனுக்கு நல்லதோ, பொல்லாததோ, தன் இஷ்டப்படி ஒரு வேலையைச் செய்ய சக்தி இருக்கிறது. பகவான் அவனைத் தடுக்கிறதில்லை. தடுக்காமலிருப்பதோடு, அந்தந்த வேலைகளுக்கு உத்திரவும் கொடுத்து, அதைக்கூட இருந்து நடத்துகிறார் என்று சொல்லுகிறீர். அப்படியானால், ஒரு ஜீவன் நல்ல வேலையைச் செய்வானேன். ஒரு ஜீவன் கெட்ட வேலையைச் செய்வானேன்? என்று.

பதில்.—அவனவன் முன்னாலே செய்த கர்மங்களினாலே பகவானுக்குக்கோபமும்,ஸந்தோஷமும் ஏற்பட்டிருக்கின்றன. அவைகளாலே ஒருவன் நல்லதையும், ஒருவன் பொல்லாததையும் செய்கிறான்—என்று.

(பகவானுடைய கோபத்துக்கும் ஸந்தோஷத்துக்கும் அதிருஷ்டமென்றும், கர்மமென்றும் பெயர். ஸந்தோஷத்தை நல்ல அதிருஷ்டமென்றும், நல்ல கர்மமென்றும், கோபத்தைத் துரதிருஷ்டமென்றும், துஷ்கர்மமென்றும் சொல்லுகிறது.)

2. இன்னொருகேள்வி—(1) அதிருஷ்டங்களினால் ஜீவன்களுக்கு நல்ல வேலையும், பொல்லாத வேலையும் ஏற்படுமேயானால், ஜீவனுக்கு இஷ்டப்படி நல்லதோ, பொல்லாததோ, ஒரு வேலையைச் செய்ய சக்தி இருக்கிறது என்பது எப்படி? (2)அதிருஷ்டங்களினாலே ஜீவன்கள் ஏவப்படுவார்களேயானால், செய்யென்று விதிப்பதும், செய்யாதே என்று தடுப்பதுமானசாஸ்திரம்எதற்கு? ஏனென்றால், நல்லதைச்செய்கிறவனை செய் என்றுசாஸ்திரம் ஏவவேண்டாம்; கெட்டதைச் செய்கிறவனை செய்யாதே என்கிற சாஸ்திரத்தினால் தடுக்கமுடியாது—என்று.

(1) பதில்.—அதிருஷ்டத்தினால் ஜீவனுக்கு நல்லதோ, பொல்லாததோ இரண்டிலொன்றைச் செய்யத் தோன்றுகிறது. அதனால் அவனுடைய சக்திக்கு என்ன குறைவு; சக்தி குறைந்தால், எப்படிச் செய்ய முடியும். (2) சாஸ்திரமென்பது ஒரு யஜமானனுடைய உத்திரவு. அது 'செய்' என்றும், 'செய்யாதே' என்றும் இருவகையாக இருக்கிறது. 'செய்' என்பதைச் செய்தால், ஸுகம் கிடைக்கும். 'செய்யாதே' என்பதைச் செய்தால், துக்கம் கிடைக்கும். இந்த இரண்டு ஸங்கதிகளும் சாஸ்திரம் இல்லாமல் போனால் எப்படித் தெரியும். இவைகளைத் தெரிவிப்பதுதான் சாஸ்திரத்திற்குப் பிரயோஜனம். சாஸ்திரம் ஏவுகிறதுமில்லை. தடுக்கிறதுமில்லை. துரதிருஷ்டத்தினால் கெட்ட வேலையைச் செய்கிறவனுக்கு சாஸ்திரம் வேண்டியதில்லை. நல்ல அதிருஷ்டத்தினால் நல்ல வேலையைச் செய்கிறவனுக்குச் சாஸ்திரம் கட்டாயம் வேண்டும்.

நல்ல அதிருஷ்டம் ஒருவனை ஸோமயாகத்தைச் செய்விக்கிறது. இப்படிச் செய்; இப்படிச் செய்யாதே என்கிற சாஸ்திரத்தை அறிந்து தானே, அவன் அதைச் செய்யவேண்டும். அதற்காகவும் சாஸதிரம் வேண்டும்.

உலகத்தில் ஒரு யஜமானன் வேலைக்காரர்களுக்கு இதைச் செய்; இதைச் செய்யாதே என்று உத்திரவு பண்ணுகிறான். நல்ல வேலைக்காரன் செய்யென்பதைச் சொன்னபடி செய்து, யஜமானனை ஸந்தோஷப்படுத்தி, அதனால் ஸுகத்தை அடைகிறான். கெட்டவேலைக்காரன் செய்யாதே என்பதைச் செய்து, யஜமானனுக்குக் கோபத்தை உண்டாக்கி, அதனால் கஷ்டங்களை அனுபவிக்கிறான். உத்திரவினால்தான் யஜமானனுடைய இஷ்டமும், வருத்தமும் வேலைக்காரனுக்குத்தெரிகின்றன. இது போல்தான் யஜமானனாகிய தெய்வம் ஜீவன்களாகிய வேலைக்காரர்களுக்கு உத்திரவு செய்திருக்கிறது. அதற்குத்தான் சாஸ்திரம் என்று பெயர்.

உலகத்து யஜமானனுக்கும். தெய்வத்திற்கும் வித்தியாஸம் என்னவென்றால்—உலகத்தில் வேலைக்காரன் செய்கிற தப்புக்கள் யஜமானனுக்குத் தெரியாது. வேலைக்காரனுடைய தப்பினால் யஜமானனுக்குக் கெடுதியுண்டு. அதனால் வேலைக்காரனுடைய தப்பு யஜமானனுக்குத் தெரிந்தால், அந்த வேலையை நிறுத்தியேவிடுவன். தெய்வத்துக்கு ஜீவன்கள் செய்கிற எல்லா வேலைகளும் தெரியும். அவர்களுடைய தப்புக்களினால் தெய்வத்திற்கு ஒரு கெடுதியுமில்லை. அதனால் இவர்களைத் தடுக்கிறதில்லை. ஜீவன்களுடைய நன்மைக்காகத்தான் தெய்வம் உத்திரவு பண்ணியிருக்கிறது, தன் லாபத்துக்காக இல்லை. உலகத்து வியாபாரத்தை நன்றாய்க் கவனித்தால், கீழ்ச்சொன்ன கேள்விகளுக்கெல்லாம் பதில் நன்றாய் ஏற்படும். உலகமும் சாஸ்திரமும் ஒன்று.

3. மறுபடியும் ஒரு கேள்வி—சாஸ்திரமே வேண்டியதில்லை. ஒரு அதிருஷ்டம் முன் அதிருஷ்டத்தினால் உண்டாகிறது. அது அதற்கு முன் அதிருஷ்டத்தினால் என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது—என்று.

பதில்.—இப்படியானால், உலகத்து வேலைகளிலும் "இதைச் செய்; இதைச் செய்யாதே" என்று சொல்லாமலே ஒருவன் ஒரு வேலையைச் செய்யலாம். உதாரணம்—ஒரு வேலைக்காரனை யஜமானன் மாட்டைக் கொண்டுவா என்று சொல்லாமலே, வேலைக்காரன் தன் அதிருஷ்டத்தினாலோ, யஜமானன் அதிருஷ்டத்தினாலோ மாட்டைத் தானே கொண்டுவரலாமே?

4. இன்னுமொரு கேள்வி—அதிருஷ்டமே யஜமானனை மாட்டைக் கொண்டுவா என்று ஏவப்பண்ணுகிறது; வேலைக்காரனையும் உத்திரவைக் கேட்டு, மாட்டைக் கொண்டுவரும்படி செய்கிறது என்று ஏன் சொல்லக்கூடாது—என்று.

பதில்.—அப்படியே அதிருஷ்டம்தான் வைதிகமான வேலைகளிலும் 'இதைச் செய்; இதைச் செய்யவேண்டாம்' என்று சாஸ்திரம் சொல்லும்படியும், அதைக் கேட்டு அதின்படி ஒருவன் வேலை செய்யும்படியும் செய்கிறது. ஆகையால் ஒருவன் அதிருஷ்டத்தினால் வேலை செய்தாலும், சாஸ்திரத்திற்கு இடம் உண்டாகிறது.

அட்டவணை.

17—வது அத்தியாயம்.

18—வது அத்தியாயம்.

𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌷𑌟𑍍𑌕𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌭𑍂𑌤𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌭𑌗𑌵𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑌨𑌾𑌙𑍍𑌗𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌦𑍍𑌵𑌯𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌮𑌧𑍍𑌯𑌮𑍇 𑌚 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑌭𑍂𑌤𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯 𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌿𑌤𑌾 । 𑌅𑌤𑌿𑌶𑌯𑌿𑌤𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑍈𑌵𑌲𑍍𑌯𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌿𑌤𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌮𑍁𑌪𑌰𑌿𑌤𑌨𑌷𑌟𑍍𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌰𑍂𑌪𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰 𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑌦𑍁𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌷𑌟𑍍𑌕𑌦𑍍𑌵𑌯𑍋𑌦𑌿𑌤𑌾 𑌵𑌿𑌶𑍋𑌧𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑍇 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂, 𑌦𑍇𑌹𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌶𑍋𑌧𑌨𑌂, 𑌦𑍇𑌹𑌵𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌃, 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑌂𑌶𑍋𑌧𑌨𑌂, 𑌤𑌥𑌾𑌵𑌿𑌧𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌚𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃, 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇—

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌇𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ।
𑌏𑌤𑌦𑍍𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃 ॥

𑌇𑌦𑌂 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌮𑍍—“𑌦𑍇𑌵𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑍋𑌽𑌹𑌂 𑌕𑍃𑌶𑍋𑌽𑌹𑌮𑍍” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌸𑌹 𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌤𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌮𑍍-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋𑌽𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍋𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌿𑌰𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 । 𑌏𑌤𑌤𑍍-𑌅𑌵𑌯𑌵𑌶𑌃 𑌸𑌂𑌘𑌾𑌤𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌚 “𑌇𑌦𑌮𑌹𑌂 𑌵𑍇𑌦𑍍𑌮𑌿” 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿, 𑌤𑌂-𑌵𑍇𑌦𑍍𑌯𑌭𑍂𑌤𑌾𑌦𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑌃-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯

विदुः प्राहुः । यद्यपि देहव्यतिरिक्तघटाद्यर्थानु-
संधानवेलायां "देवोऽहं मनुष्योऽहं घटादि-
कं जानामी"ति देहसामानाधिकरण्येन ज्ञातारमात्मा-
नमनुसंधत्ते; तथापि देहानुभववेलायां देह-
मपि घटादिकमिवेदमहं वेद्मीति वेद्यतया वेदितानु-
संधत्तेति वेदितुः वेद्यतया शरीरमपि घटादि-
वदर्थान्तरभूतम्, तथा घटादिरिव वेद्यभूतः शरी-
रमपि वेदितुः क्षेत्रज्ञादर्थान्तरभूतः । सामानाधि-
करण्येन प्रतीतिस्तु वस्तुतः शरीरस्य गोत्वादिवदात्म-
विशेषणैकस्वभावतया तदपृथक्सिद्धेरुपपन्ना ।
तत्र वेदितृस्वरूपं साधारणाकारस्य चक्षुरादिकरणवि-
षयत्वाद् योगसंस्कृतमनोविषयत्वाच्च प्राकृतपुरुषा
नात्मानमेव देहाकारं प्रकृत्याकारमेव वेदितारं पश्यन्ति।
तथा च वक्ष्यति "उत्क्रामन्तं स्थितं वापि भुञ्जानं वा गुणा-
न्वितम्। विमूढा नानुपश्यन्ति पश्यन्ति ज्ञानच-
क्षुषः" इति ॥ ॥க॥

அவ— முதல் ஆறு அத்தியாயங்களில்—அடைய வேண்டியவைகளுக்குள் மிகவும் உயர்ந்த பரப்பிரும்மமும் பகவானுமான வாஸுதேவனை அடைவதற்காகச் செய்யவேண்டிய பக்தி என்கிற உபாஸநத்திற்கு அங்கமான (உதவியான) ஜீவனை உள்ளபடி பார்ப்பதை ஞானயோகத்தாலும், கர்மயோகத்தாலும் அடையலாம் என்று சொன்னார். நடு ஆறு அத்தியாயங்களில்,—அந்த பகவானின் உண்மையையும், அவனுடைய பெருமையையும் அறிந்து, அவனைத்தவிர வேறு தேவதையையும், பிரயோஜநத்தையும் நினைக்காமல், அவனையே தியானம் செய்யவேண்டுமென்று சொன்னார். பிரும்மபட்டத்தைக்காட்டிலும் உயர்ந்த பணத்தையும், தன்னை மாத்திரம் அநுபவிப்பது ஆகிய கைவல்லியம் என்பதையும் பக்தியோகத்தினலே அடையலாம் என்றும் சொன்னார். இப்பொழுது கடைசி ஆறு அத்தியாயங்களில், கீழ் பனிரண்டு அத்தியாயங்களில் சொல்லிய ஸங்கதிகளைத் தெளிவாய் விசாரிக்கிறார். அவைக

ளாவன—பிரகிருதி, ஜீவன்—இவைகளின் சேர்க்கையான உலகம், ஈசுவரன்—இவர்களுடைய உண்மை; கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம்—இவைகளின் ஸ்வரூபம்; இவைகளைச் செய்யும் வழி-என்று.

அவைகளில் 13-வது அத்தியாயத்தில், உடம்பு, ஆத்மா இவைகளின் ஸ்வரூபமும், உடம்பினுடைய உண்மையும், உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பதற்குச் செய்யவேண்டியவைகளும், அந்த ஆத்மாவின் உண்மையான ஸ்வரூபமும், இயற்கையில் குற்றமில்லாத ஆத்மா உடம்புடன் சேர்ந்ததற்குக் காரணமும், ஆத்மா உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு என்று அறியும் வழியும் சொல்லப்படுகின்றன—

பகவான் சொல்லுகிறார்—

உலகத்தில் ஜனங்கள் 'நான் தேவன், நான் மனிதன், நான் பெருத்தவன், நான் இளைத்தவன்' என்று ஸுகத்தையும், துக்கத்தையும் அநுபவிக்கிற ஆத்மாவோடு ஒன்றாக உடம்பைச் சொல்லுகிறார்கள். இந்த உடம்பை—அதின் உண்மையை அறிந்தவர்கள் அந்த ஆத்மாவைக்காட்டிலும் 1 வேறு என்றும், அது அவனுக்கு ஸுகத்தையும், துக்கத்தையும் அநுபவிப்பதற்கு 2 க்ஷேத்திரம் (இடம்) ஆயிருக்கிறதென்றும் சொல்லுகிறார்கள். ஆத்மாவின் உண்மையை அறிந்தவர்கள் அந்த உடம்பை "என் உடம்பு" என்று முழுவதையும், "என் தலை, என் கை" என்று ஒவ்வொரு பாகத்தையும் 3

---

1 ஒரு வீட்டிலிருந்து ஸுகத்தை அநுபவிப்பவன் எப்படி அந்த வீட்டைக்காட்டிலும் வேறோ, அப்படியே உடம்பிலிருந்து ஸுகத்தை அநுபவிப்பவனும் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறு.

2 க்ஷேத்திரம் என்ற சொல்லுக்கு வயல் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம். எப்படி வயலில் நெல் விளைகிறதோ, அப்படியே உடம்பு கர்மங்களின் பலன்களும், மேல்கர்மங்களுக்கு விதையான காரியங்களும் உண்டாகும் இடமானதால், அதை க்ஷேத்திரம் (வயல்) என்று சொல்லலாம்.

3 ஆத்மா அறிகிறது; உடம்பு அறியப்படுகிறது. ஆகையால் இவையிரண்டும் வேறு. ஒருவன் எதிரே நிற்கும் பொருளை அறியும் பொழுது, 'மனிதனான நான் இதைப்பார்க்கிறேன்,'' என்று சொல்லுகிறான். அப்பொழுது மனிதன் என்கிற உடம்புக்கும், நான் என்கிற

‘‘நான் அறிகிறேன்’’ என்று நான் என்கிற அறிகிறவனை அறிகிறபடியால், அறியப்படும் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறானவன் என்றும், க்ஷேத்திரக்ஞன் (உடம்பை அறிகிறவன்) என்றும் சொல்லுகிறார்கள். [1]

𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌯𑍋𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌮𑌤𑌂 𑌮𑌮 ॥௨॥

𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍈𑌕𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌚 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿-𑌮𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 । “𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌚𑌾𑌪𑌿” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌪𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌮𑌪𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌗𑌮𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌯𑌥𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌤𑍈𑌕𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌦𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌮𑍍, 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌂 𑌚 𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌣𑌤𑍈𑌕𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌦𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍍𑌮𑌤𑍍𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑌾𑌧𑌿𑌕𑌰𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑍌 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 । 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌭𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌵𑌾𑌸𑍁𑌦𑍇𑌵𑌸𑍍𑌯 “𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵𑌿𑌮𑍌 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍌 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌕𑍍𑌷𑌰𑌶𑍍𑌚𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰 𑌏𑌵 𑌚 । 𑌕𑍍𑌷𑌰𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍂𑌟𑌸𑍍𑌥𑍋𑌽𑌕𑍍𑌷𑌰 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌃 । 𑌯𑍋 𑌲𑍋𑌕𑌤𑍍𑌰𑌯𑌮𑌾𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌬𑌿𑌭𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌯 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃 । 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑌰𑌮𑌤𑍀𑌤𑍋𑌽𑌹𑌮𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌚𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 । 𑌅𑌤𑍋𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌵𑍇𑌦𑍇 𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃” 𑌇𑌤𑌿 । 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌸𑌂𑌘𑌾𑌤𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌭𑌗𑌵𑌚𑍍𑌛𑌰𑍀𑌰𑌤𑍈𑌕𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑌯𑌾 𑌭𑌗𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑍋 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑌿—“𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍋 𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌨 𑌵𑍇𑌦 𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍀

ஆத்மாவுக்கும் வேற்றுமை தோன்றாது. ஆனாலும் மனிதன் என்கிற என் உடம்பை நான் பார்க்கிறேன் என்கிறபொழுது, உடம்பு வேறாகவும், ஆத்மா வேறாகவும் தோன்றுகிறது. அப்பொழுதுதான் அந்த வேற்றுமை தோன்றும். ஆகையால் அவையிரண்டும் வேறுதான்.

𑌅𑌤𑍍𑌰𑍇𑌦𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍—𑌅𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌚𑍇𑌶𑌿𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌯𑌃 “𑌅𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌯𑍀 𑌸𑍃𑌜𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌯𑌯𑌾 𑌸𑌨𑍍𑌨𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌃, 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌤𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌮𑌾𑌯𑌿𑌨𑌂 𑌤𑍁 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍, 𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌮𑌮𑍃𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌹𑌰𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌾𑌵𑍀𑌶𑌤𑍇 𑌦𑍇𑌵 𑌏𑌕𑌃”। 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌂 𑌹𑌰 𑌇𑌤𑌿 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌂 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌹𑌰𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌹𑌰𑌃। “𑌸 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌕𑌰𑌣𑌾𑌧𑌿𑌪𑌾𑌧𑌿𑌪𑍋 𑌨 𑌚𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌜𑍍𑌜𑌨𑌿𑌤𑌾 𑌨 𑌚𑌾𑌧𑌿𑌪𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌪𑌤𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍇𑌶𑌃, 𑌪𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌶𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌶𑌾𑌶𑍍𑌵𑌤𑌂 𑌶𑌿𑌵𑌮𑌚𑍍𑌯𑍁𑌤𑌮𑍍, 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌜𑍍𑌞𑍌 𑌦𑍍𑌵𑌾𑌵𑌜𑌾𑌵𑍀𑌶𑌨𑍀𑌶𑍌, 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑍇𑌕𑍋 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍋 𑌵𑌿𑌦𑌧𑌾𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍, 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌚 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌪𑍃𑌥𑌗𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌰𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌚 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍇𑌨𑌾𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌤𑌿, 𑌤𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑌿𑌪𑍍𑌪𑌲𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑌶𑍍𑌨𑌨𑍍𑌨𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌅𑌭𑌿𑌚𑌾𑌕𑌶𑍀𑌤𑌿, 𑌅𑌜𑌾𑌮𑍇𑌕𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌹𑌿𑌤𑌶𑍁𑌕𑍍𑌲𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌂 𑌬𑌹𑍍𑌵𑍀𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌂 𑌜𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌂 𑌸𑌰𑍂𑌪𑌾𑌮𑍍। 𑌅𑌜𑍋 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌕𑍋 𑌜𑍁𑌷𑌮𑌾𑌣𑍋𑌽𑌨𑍁𑌶𑍇𑌤𑍇 𑌜𑌹𑌾𑌤𑍍𑌯𑍇𑌨𑌾𑌂 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌭𑍋𑌗𑌾𑌮𑌜𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌃, 𑌗𑍌𑌰𑌨𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌵𑌤𑍀 𑌸𑌾 𑌜𑌨𑌿𑌤𑍍𑌰𑍀 𑌭𑍂𑌤𑌭𑌾𑌵𑌿𑌨𑍀, 𑌸𑌮𑌾𑌨𑍇 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌨𑌿𑌮𑌗𑍍𑌨𑍋𑌽𑌨𑍀𑌶𑌯𑌾 𑌶𑍋𑌚𑌤𑌿 𑌮𑍁𑌹𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌃। 𑌜𑍁𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌯𑌦𑌾 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌯𑌮𑍀𑌶𑌮𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌿𑌮𑌾𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑍀𑌤𑌶𑍋𑌕𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌃॥

𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 “𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰 𑌇𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌮𑍇 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑌷𑍍𑌟𑌧𑌾। 𑌅𑌪𑌰𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍। 𑌜𑍀𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌮𑌿𑌕𑌾𑌮𑍍। 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍍𑌷𑌯𑍇 𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍌 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑍍𑌯𑌹𑌮𑍍॥ 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑌵𑌷𑍍𑌟𑌭𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌸𑍃𑌜𑌾𑌮𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃। 𑌭𑍂𑌤𑌗𑍍𑌰𑌾𑌮𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌮𑌵𑌶𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌰𑍍𑌵𑌶𑌾𑌤𑍍। 𑌮𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌮𑍍। 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌨𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌜𑌗𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇। 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌨𑌾𑌦𑍀 𑌉𑌭𑌾𑌵𑌪𑌿।

23 [illegible]

[illegible]

[illegible]

𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌜𑌗𑌤𑍍𑌸 𑌏𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 "𑌸𑌦𑍇𑌵 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌦𑌮𑌗𑍍𑌰 𑌆𑌸𑍀𑌦𑍇𑌕𑌮𑍇𑌵𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌤𑍀𑌯𑌮𑍍, 𑌤𑌦𑌐𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌽𑌸𑍃𑌜𑌤" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯, "𑌸𑌨𑍍𑌮𑍂𑌲𑌾𑌃 𑌸𑍋𑌮𑍍𑌯𑍇𑌮𑌾𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌃 𑌸𑌦𑌾𑌯𑌤𑌨𑌾𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃 𑌐𑌤𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑌿 𑌶𑍍𑌵𑍇𑌤𑌕𑍇𑌤𑍋" 𑌇𑌤𑌿। 𑌤𑌥𑌾 "𑌸𑍋𑌽𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯𑍇𑌤𑌿 𑌸 𑌤𑌪𑍋𑌽𑌤𑌪𑍍𑌯𑌤 𑌸 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌸𑍃𑌜𑌤" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯, "𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍" 𑌇𑌤𑌿। 𑌅𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌤𑍋𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌃 𑌸𑍍𑌮𑌾𑌰𑌿𑌤𑌃। "𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑌿𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌵𑌾𑌣𑌿, 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌵𑌿𑌶𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌸𑌚𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌭𑌵𑌤𑍍, 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚𑌾𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌚𑌾𑌨𑍃𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌭𑌵𑌤𑍍" 𑌇𑌤𑌿 𑌚। "𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯" 𑌇𑌤𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 "𑌤𑌦𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌸𑌚𑍍𑌚 𑌤𑍍𑌯𑌚𑍍𑌚𑌾𑌭𑌵𑌤𑍍 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚𑌾𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌚" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍇𑌨𑍈𑌕𑌾𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌶𑌰𑍀𑌰𑌭𑌾𑌵𑌨𑌿𑌬𑌨𑍍𑌧𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤𑍇। 𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌂 "𑌤𑌦𑍍𑌧𑍇𑌦𑌂 𑌤𑌰𑍍𑌹𑍍𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑍃𑌤𑌮𑌾𑌸𑍀𑌤𑍍 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌅𑌤𑌃 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌃 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌥𑍂𑌲𑌸𑍂𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌶𑌰𑍀𑌰𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷 𑌏𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌤𑌯𑍈𑌕𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌮𑍀𑌹𑌿𑌤𑌮𑍁𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌤𑌰𑌮𑍍॥

"𑌹𑌨𑍍𑌤𑌾𑌹𑌮𑌿𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌅𑌨𑍇𑌨 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌵𑌾𑌣𑍀"𑌤𑌿 𑌤𑌿𑌸𑍍𑌰𑍋 𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌜𑍀𑌵𑌾𑌨𑍁𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑌰𑌣𑌵𑌚𑌨𑌾𑌤𑍍, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌾𑌚𑌕𑌾𑌃 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌃 𑌅𑌚𑌿𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌵𑌿𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨 𑌏𑌵 𑌵𑌾𑌚𑌕𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌾𑌚𑌿𑌨𑌾 𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌾𑌚𑌿𑌨𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌯

[illegible]

[illegible]

𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍈𑌕𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑍀𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑌯𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌭𑌯𑌮𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌪𑌨𑍍𑌨𑌤𑌰𑌮𑍍 । "𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍, 𑌪𑌰𑌾𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍈𑌵 𑌶𑍍𑌰𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑍀 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌬𑌲𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌚, 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾𑌰𑌮𑌰𑍇 𑌕𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌜𑌾𑌨𑍀𑌯𑌾𑌤𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌵𑍇𑌦𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 । "𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌿" 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍈𑌕𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑍀𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌤𑌯𑌾 𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑌾𑌮𑍍 । "𑌸𑍋𑌽𑌕𑌾𑌮𑌯𑌤 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍, 𑌤𑌦𑍈𑌕𑍍𑌷𑌤 𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍, 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤, 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌖𑌲𑍍𑌵𑌰𑍇 𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇 𑌮𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍇 𑌇𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌶𑍍𑌵𑌸𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌦𑍃𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃" 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍈𑌵 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌚𑌿𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌤𑍍𑌰𑌸𑌰𑍂𑌪𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌮𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌤𑍍𑌯𑌨𑍀𑌕𑌾𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍𑌵𑌮𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇 । "𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍋𑌃 𑌸 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯𑍁𑌮𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿 𑌯 𑌇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑍇𑌵 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿, 𑌨𑍇𑌹 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌨, 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌹𑌿 𑌦𑍍𑌵𑍈𑌤𑌮𑌿𑌵 𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌤𑌦𑌿𑌤𑌰 𑌇𑌤𑌰𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿। 𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌭𑍂𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑍇𑌨 𑌕𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑍇"𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 । 𑌨 𑌪𑍁𑌨𑌃 "𑌬𑌹𑍁 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌯𑍇𑌯" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌭𑌾𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌨𑌾𑌨𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌤𑍍𑌵𑌮𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌷𑌿𑌧𑍍𑌯𑌤𑍇। "𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌵𑌾𑌭𑍂𑌦𑌿"𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌾𑌰𑌂𑌭𑍇 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌿𑌤𑌮𑍍 — "𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦, 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌹 𑌵𑌾 𑌏𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌶𑍍𑌵𑌸𑌿𑌤𑌮𑍇𑌤𑌦𑍃𑌗𑍍𑌵𑍇𑌦𑌃" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 ।

𑌏𑌵𑌂 𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌦𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌭𑍇𑌦𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌭𑍇𑌦𑌂 𑌚 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌣𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌣𑌯𑍋𑌰𑌨𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌦𑌨𑍍𑌤𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍀𑌨𑌾𑌮𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌭𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑍌𑌪𑌾𑌧𑌿𑌕𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌭𑍇𑌦𑌵𑌾𑌦𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌪𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌮𑍂𑌲𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌕𑌲𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌿𑌵𑌿-

[illegible] ஸேரண || || உ ||

தேவன்—மனிதன் முதலான எல்லா உடம்புகளிலும் இருக்கும்—அறிவையே இயற்கையாகவுடைய-க்ஷேத்திரக்ஞர்களையும், அந்த உடம்புகளையும் நான் என்று நினை. அதாவது—அந்த இரண்டும் எனக்கு உடம்புகள் என்று எண்ணு. "க்ஷேத்திரக்ஞர்களையும்" என்பதில் "உம்" என்கிற சொல்லாலே, க்ஷேத்திரங்களையும், (உடம்புகளையும்) நினை என்று ஏற்படுகிறது. உடம்பானது ஜீவனைவிட்டுப் பிரிந்திருக்காமலும், அவனுக்குப் பிரகாரமாகவேயுமிருக்கிறது. ஆகையாலே இந்த இரண்டையும் ஒன்ருகச் சொல்லுவது வழக்கம். அப்படியே உடம்புகளும், ஜீவன்களும் பகவானை விட்டு ஒருக்காலும் பிரிகிறதில்லை. அவனுக்குப்பிரகாரமாகவேயும் இருக்கின்றன. 1 ஆகையாலே அவைகளையும் பகவானையும் ஒன்ருகச் சொல்லுகிறது. இப்படிச் சொல்லாமல், ஜீவனும், பகவானும் ஒன்று என்று பொருள் கொண்டால், 15-வது அத்தியாயத்தில் 16-வது சுலோகம் முதல் மூன்று சுலோகங்களில் பத்தர், முக்தர் என்று இருவகைப்பட்ட ஜீவன்களைக்காட்டிலும் நான் வேறுபட்டவன் என்று பகவான் சொல்லியிருப்பது விரோதிக்கும். ஐந்து பூதங்கள் சேர்ந்து உண்டான உடம்புகளும், அவைகளுக்கு ஆத்மாவான ஜீவன்களும் பகவானுக்கு எப்பொழுதும் உடம்பாகவே

1 உடம்பையும் அதிலிருக்கும் ஜீவனையும் ஒன்ருகச் சொல்லுவதற்கு என்ன காரணமோ, அதுவே இந்த இரண்டையும் பகவானையும் ஒன்ருகச் சொல்லுவதற்குக் காரணம். அந்தக் காரணமாவது—உடம்பு ஜீவனை விட்டுப்பிரிந்திருக்காது. அப்படியே உடம்பும் ஜீவனும் பகவானை விட்டுப் பிரிந்திருக்கமுடியாது. நம்முடைய உடம்பு ஒருக்கால் ஜீவனை விட்டுப் பிரிகிறது. இந்த இரண்டும் பகவானை விட்டு ஒருக்காலும் பிரிகிறதில்லை.

ஒரு வீட்டில் ஒரு மனிதன் இருக்கும்போது அவனையும், வீட்டையும் கண்ணால் வெவ்வேருகப் பார்க்கிறோம். வீடுபோலிருக்கும் உடம்பு கண்ணுக்குத் தோன்றுகிறது. அதற்குள் இருக்கும் ஆத்மா கண்ணுக்குத் தெரியவில்லை. அதனால் ஆத்மாவை உடம்பாகவே நினைக்கிறோம். எப்பொழுதும் வீட்டையும், அதிலிருப்பவனையும் வேறென்று

இருக்கின்றன என்று வேதங்கள் சொல்லுகின்றன. அதினால் தான் எல்லா உலகத்தையும், பகவானையும் ஒன்றாகச் சொல்லு கிறது. இந்த கீதையிலேயே 10-வது அத்தியாயத்தில் முதலில் 20 வது சுலோகத்தில், பகவான் "நான் எல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மா" என்று சொல்லி, கடைசியிலும் (39,42-சு) "எல்லாவற்றையும் நான் தூக்கிக்கொண்டிருக்கிறேன்" என்று சொல்லி, நடுவில் "நான் சூரியன், நான் சந்திரன், நான் மலை, நான் ஸமுத்திரம்" என்று உலகத்தையும் தன்னையும் ஒன்றாகச் சொல்லியிருக்கிறார். உடம்பும், ஜீவனும் வேறென்றும், அந்த இரண்டும் என்னுடைய உடம்பென்றும் நினைப்பதுதான் ஸரியானதென்றும் 1 அவசியம் வரவேண்டியதென்றும் என்னுடைய அபிப்பிராயம்.

இந்த சுலோகத்துக்குச் சிலபேர் சொல்லுகிறார்கள்—என்னை ஜீவனாக நினையென்று சொன்னபடியால், ஜீவனும் பிரும்மமும் ஒன்றென்று ஏற்படுகிறது. எப்படி ஒன்றாகும் என்றால்—பிரும்ம மானது, ஈசுவரனாயிருக்கும்போதே, தன்னை அறியாமையாலே ஜீவ னாக ஆகிறது. அந்த அக்ஞானம் போவதற்காக ஒன்றென்று உபதேசம் பண்ணுகிறார். உலகத்தில் கயிற்றைப் பாம்பாக நினைத் தவனுக்கு உண்மையை அறிந்தவனும், பொய் சொல்லாதவனு மான ஒருவன் "அப்பா! இது கயிறு, பாம்பு அன்று" என்று சொன்னால், அந்த தப்பு நினைவுபோகிறது. அதுபோல உண்

பல தடவை கண்டு, வேறென்று தீர்மானித்திருக்கிறபடியால், ஒரு வீட் டில் கண்ணால் காணமுடியாத ஒரு ஜாலக்காரனோ, அல்லது பிசாசோ உள்ளேயிருந்து கத்தினால், அந்த வீடு கத்துகிறதென்று ஒருவரும் சொல்லுகிறதில்லை. உடம்பில் இருக்கும் ஆத்மாவை ஒருவரும் ஒருக் காலும் பார்க்காதபடியால், உடம்பே பேசுகிறது, அதுவே அறிகிறது, அதுவே சாப்பிடுகிறது என்று சொல்லுகிறார்கள். உடம்பு அடி யோடு கீழே விழுந்தால், அதற்கு இருந்த அறிவு போய்விட்டது என் றும் சொல்லுகிறார்கள்.

1 இந்த அறிவே சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய எல்லா வேலைகளுக் கும் உதவியானது. ஆகையாலே எல்லாருக்கும் க்ஷேமத்தைக் கொடுக் கக்கூடியது. ஆதலால் இதுவே எல்லாருக்கும் வரவேண்டியது என்று எல்லாருடைய க்ஷேமத்தையும் நினைக்கிறபகவானுடைய எண்ணமென்று கருத்து.

ஷமயை அறிந்தவனும், பொய் சொல்லாதவனுமான பகவானுடைய உபதேசத்தினால், பிரும்மத்தினுடைய அக்ஞானம் போகிறது—என்று.

அவர்களைக் கேட்கவேணும்—இப்போது உபதேசம் பண்ணுகிற-பகவானும், எல்லா உலகத்துக்கும் மஹாராஜாவாயுமான—வாஸுதேவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்த்து, அக்ஞானம் போனவனா, இல்லையா?-என்று. அக்ஞானம் போயிருந்தால், 'நான் ஒருவன்தான் இருக்கிறேன்; வேறொன்றும் கிடையாது' என்று தன்னை அறிந்திருக்கும்போது, தன்னைக்காட்டிலும் வேறாக அர்ஜுனன் முதலானவர்களைப் பார்ப்பதும், அவர்களுக்கு உபதேசிப்பதும் நடக்காது. அக்ஞானம் இருந்தால்தானே இன்னொருவர் இருப்பதாகத் தோன்றும். இவருக்குத்தான் அக்ஞானம் போய்விட்டதே. அக்ஞானம் போகாமலிருந்தால், உள்ளபடி அறியாத இவர் இன்னொருவருக்கு எப்படி உபதேசம் பண்ணுகிறது. 4-வது அத்தியாயம் 34-வது ச்லோகத்தில் "உண்மை அறிந்தவர்கள் உபதேசிப்பார்கள்" என்று சொல்லியிருக்கிறதே. ஆகையாலே கீழ்ச்சொன்ன வார்த்தைகள் வேதம், ஸ்மிருதி, இதிஹாஸம், புராணம், யுக்தி, தங்களுடைய முன் பின் வார்த்தைகளுக்கு விரோதம்—இவைகளைக்கவனியாமல் சொல்லப்பட்டவை1.

1. பகவான் உலகத்தில் பலபேர்களைக் கொண்டு பல மதங்களை ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். எதற்காக என்றால், உண்மையைக் கண்டு பிடிக்கும் சக்தி எந்த மனிதனுக்கு இருக்கிறதென்று பார்ப்பதற்காக. உதாரணம். உலகத்தில் வழுக்குமரம் என்று ஒன்றை ஏற்படுத்தி, அதின் நுனியில் ஒரு ரூபாயைக்கட்டி வைக்கிறது. அந்த மரத்தை முதலில் ஸக்கமாய் இழைத்து, அதின்மேல் ஆமணக்கெண்ணெயைத்தடவி, அதின்பேரில் புளியங்கொட்டைப் பசையைத்தடவி, அதில் ஒருவன் ஏறும்போது ஜலத்தை வாரி இறைப்பது வழக்கம். அப்படிச் செய்யும்போதும், ஒரு கெட்டிக்காரன் அதில் ஏறி அந்த ரூபாயைக்கொண்டுவந்து விடுகிறான். அவன் படுகிறபாடு அந்தக் கொஞ்ச ரூபாய்க்கா? அன்று. தன் ஸாமர்த்தியத்தைக் காண்பிப்பதற்காக. அதுபோல. மிகவுயர்ந்த புத்திமான்களுக்கு உதாரணமாகச் சொல்லப்படுகிற பிருஹஸ்பதி உடம்பைத்தவிர வேறொன்றும் கிடையாது என்கிற சார்வாகமதத்தை ஏற்படுத்தினார். அவ்வளவு புத்தியில்லாவிட்டால், இந்த மதத்தை ஏற்படுத்த முடியாது.

வேதம் முதலானவைகளுக்கு விரோதமில்லாத உண்மையான அர்த்தம் எதுவென்றால்—(1) அறிவில்லாததூ, (2) அறிவுள்ள ஜீவன்கள், (3) இந்த இரண்டிற்கும் யஜமானனான பிரும்மம், இந்த மூன்றையும், முறையே அநுபவிக்கத்தகுந்தது, அநுபவிக்கிறவர்கள், இந்த இரண்டையும் அடக்கி ஆளுகிறவன்—என்று வெவ்வேறாக சில வேதவாக்கியங்கள் சொல்லுகின்றன. இந்த கீதையிலும் சொல்லியிருக்கிறது. (7-அ,4-5-சு;9-வது அத்,7-8-10-சு; 13-வது அத்-19-சு;14-வது அத்,3-சு). அந்த இரண்டும் பகவானுக்கு உடம்பாயிருப்பதால் அவனுக்கு அதீநமாயிருப்பதாலே, அவனைவிட்டுப் பிரியாமலிருக்கிறதென்றும், அவன் அவைகளுக்கு ஆத்மாவென்றும் சில வேத வாக்கியங்கள் சொல்லுகின்றன. ஒரு ஸமயத்தில் அறிவில்லாத வஸ்துக்களும், அறிவுள்ள ஜீவன்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்து, தேவன்-மனிதன்-மாடு முதலானது-மரம் முதலானது-என்று இந்த நான்கு பிரிவோடு இப்போது காணப்படுகிற உலகமாக ஆகிறது. இதை ஸிருஷ்டி காலம் என்று சொல்லுகிறது. இன்னொரு காலத்தில் அறிவில்லாத வஸ்துக்கள் பிரகிருதி என்கிற ஒரே வஸ்துவாயும், ஜீவன்கள் தேவன் முதலான உடம்புகளும், இந்திரியங்களுமில்லாமல் பிரகிருதியோடு சேர்ந்து, அறிவில்லாதவைகள் போலவும் இருக்கின்றன. இவையிரண்டும் தனித்துச் சொல்ல முடியாதபடி பிரும்மத்துடன் சேர்ந்திருக்கிறது. இதைப் பிரளயகாலம் என்று சொல்லுகிறது. உலகமாயிருந்த அந்த இரண்டை காரியம் (உண்டானது) என்றும், பிரகிருதியும், உடம்பில்லாத ஜீவன்களுமாயிருந்த அந்த இரண்டை காரணம் (உண்டுபண்ணுகிறது) என்றும் சொல்லுகிறது. காரியமாயிருக்கும்போது அவைகள் ஸ்தூலமாயும் (பெரிதாயும்), காரணமாயிருக்கும்போது ஸூக்ஷ்மமா (சின்

இந்த மாதிரி மதங்களுக்குள் உண்மையான மதம் இன்னதென்பதைத் தைவத்தினுடையவும், தைவத்தை நன்றாய் அறிந்து, ஸுகத்தை அடைந்த பெரியோர்களுடையவும் பெரிய அருளினாலும், உபதேசத்தாலும் அறியவேணும். அறிவது மிகவும் வருத்தம். அதை அறியவிரும்புகிறவனுக்குத்துளியேனும் கோபம், பிடிவாதம் முதலான கெட்டகுணங்கள் கூடாது,

னதா)யுமிருக்கின்றன. இவையிரண்டும் எப்போதும் (அதாவது சின்னதாயிருக்கும்போதும், பெரிதாயிருக்கும்போதும்) பகவானுக்கு உடம்பாயிருக்கிறது என்றும், பகவான் அவைகளுக்கு ஆத்மாவென்றும் சில வாக்கியங்கள் சொல்லுகின்றன. அதாவது— இப்போது பலவிதமாய் காணப்படும் உலகம் பிரளய காலத்தில் இன்னொரு வஸ்துவோடு சேர்ந்திருக்கச் செய்தேயும், சேர்ந்திருக்கிறதென்று அறியமுடியாத பிரும்மமாயிருந்தது. அப்படியிருந்த பிரும்மம் "நான் [1] பலவிதமான உலகமாக ஆகவேணுமென்று ஒரு ஸமயத்தில் எண்ணி, உடனே தேஜஸ்ஸை உண்டுபண்ணிற்று" என்று சொல்லியிருக்கிறது. முதலில் இந்த உலகம்

---

1 பிரும்மம் தன் உடம்புகளைக் கொண்டு தானே உலகத்தை உண்டுபண்ணுகிறது என்பதை ஜீவன்கள் அறிவதற்காக வேதம் உதாரணமாகச் சிலந்தைப் (எட்டுக்கால்) பூச்சியைச் சொல்லுகிறது. அந்தப் பூச்சி தன் வாயில் வருகிற நூலைக் கொண்டு தன் கால்களாலே சாப்பாட்டுக்காகவும், தன் இருப்பிடத்துக்காகவும் ஒரு பெரியவலை பின்னுகிறது. பிறகு ஒருசமயத்தில் அந்த நூலை விழுங்கி விடுகிறது. எப்படியென்றால், சின்னப் பூச்சிகள் அந்த வலையில் விழுகின்றன. நூலில் பிசுக்குஇருப்பதால், அந்தப் பூச்சிகள் மாட்டிக்கொள்ளுகின்றன. அந்த வலையின் நடுவிலிருக்கிற சிலந்தைப் பூச்சி உடனேவந்து, தன்வாயிலிருக்கும் நூல்களைக் கொண்டு காலால் அந்தப் பூச்சியை மூடிவிட்டு, பிறகு அதைச் சாப்பிடுகிறது. அந்த வலைக்கு வேண்டியதிரவியமும்(உபாதாநகாரணம்), உண்டு பண்ணுகிற அறிவுள்ளதும் (நிமித்தகாரணமும்) அந்தப் பூச்சியே. அது தன் உடம்பினால் தானே வலைபின்னுவது போல், பிரும்மமும் தன் உடம்பைக் கொண்டே தானே இந்த உலகத்தை உண்டுபண்ணிற்று. ஒரு உதாரணத்தின் ஸங்கதி முழுவதையும் எடுத்துக் கொள்ளக் கூடாது. சிலவற்றைத்தான் எடுத்துக் கொள்ளவேணும். அந்தப் பூச்சியிலிருக்கும் ஜீவன் அந்தப் பூச்சி உடம்பைவிட்டுப் பிரியக் கூடியது. இந்தப் பிரகிருதி, ஜீவன்—ஆகிய தன் உடம்பான இந்த இரண்டையும் விட்டு பிரும்மம் ஒருக்காலும் பிரிகிறதில்லை. அந்தப் பூச்சி வலையை ஒரு இடத்தில் மட்டும் பின்னுகிறது. உலகத்தை உண்டு பண்ணுவதற்கு பிரும்மத்துக்கு தன் உடம்புகளைத் தவிர வேறொரு வஸ்துவும் வேண்டாம். தன் உடம்பைக்கொண்டே தானே ஒருகால் [illegible] உண்டு பண்ணுவதற்கு மாத்திரம் அந்தப் பூச்சி உதாரணம். பகவான் தன் உண்மையை ஜீவன்கள் அறியவேணுமென்று கஷ்டப் படுவதற்கு அளவில்லை,

பிரும்மமாயிருந்தது என்றும், பிறகு நான் உலகமாக ஆகவேணுமென்று எண்ணி, அப்படி எண்ணின பிரும்மம் தேஜஸ்ஸை உண்டு பண்ணிற்று என்றும் சொன்னால், அது தேஜஸ்ஸாக ஆயிற்று என்று தான் பொருள். அதாவது தேஜஸ்ஸு உருவமாக ஆயிற்று. அந்தப் பிரும்மம் "ஜீவனாகிய நான் உடம்புகளில் நுழைந்து, உருவங்களையும், பெயர்களையும் அடையவேணும்" என்று நினைத்தது என்றும் சொல்லியிருக்கிறது. இதனால் உடம்பு வேறு; அதில் நுழைந்த ஜீவன் வேறு; இவையிரண்டுக்கும் ஆத்மாவான தைவம் வேறு—ஆக மூன்று வஸ்து இருக்கிறதாக ஏற்படுகிறது. மனிதன் என்கிற உடம்பில் ஜீவன் நுழைந்திருப்பதால், மனிதன் என்கிற பெயர் ஜீவனுக்கு வந்தது. இவையிரண்டிலும் தைவம் நுழைந்திருப்பதால், மனிதன் என்கிற பெயர் தைவத்துக்கும் வந்தது. இந்த உருவமும், இந்தப் பெயரும் தைவத்தினுடையது. இதுமாதிரியே எல்லா உருவங்களும் எல்லாப் பெயர்களும் தைவத்தினுடையது. ஆகையால் "தைவமே உலகமாக இருக்கிறது" என்பதற்கு இதுதான் பொருள்.

ஒரு பெரியவர் ஒருவரைப் பார்த்து, "எந்த ஒரு வஸ்துவை அறிந்தால், இந்த எல்லா உலகமும் அறியப்பட்டதாக ஆகுமோ, அதை உன்குருவினிடத்தில் கேட்டாயா!" என்று கேட்டார். பிரும்மத்தை அறிந்தால் உலகத்தை அறிந்ததாக எப்படி ஆகுமென்றால் ஸூக்ஷ்மமாக (சின்னதாக) இருந்தபிரும்மமே ஸ்தூலமாக (பெரிதானஉலகமாக) ஆனபடியால், பிரும்மத்தை அறிந்தால், உலகத்தையும் அறிந்ததாக ஆகிறது. இப்படி ஆகிறபடியால் தான் அந்தப்பெரியவர் அப்படி கேட்டார். உலகத்தில் சட்டிப்பானைக்கு மண்ணை உபாதானகாரணம் என்று சொல்லுகிறது. அதாவது எந்தவஸ்து எந்தவஸ்துவாகஆகிறதோ, அது அதற்கு உபாதானகாரணம். கட்டியாக இருந்த மண்தான் சட்டிப்பானையாக ஆயிற்று.

எந்த உதாரணத்தைக் காட்டுவோம். எந்த வேலையைச் செய்வோம். எந்தக் கதையை எழுதுவோம். வேதத்தில் சொல்லியபடி எந்தப் பூச்சியைக் காண்பிப்போம், இன்னும் எந்த அநுபவத்தைக் கொடுப்போம், என்று நினைத்து, எல்லாவேலைகளையும் செய்கிறான். வேதம் இந்த உதாரணத்தைக் காட்டியதால் இது தோன்றுகிறது.

அந்த கட்டியான மண்ணைச் சட்டிப்பானையாகப் பண்ணின குயவனை அதற்கு நிமித்தகாரணம் என்று சொல்லுகிறது. இந்த இடத்தில் மண்ணுக்குங் குயவனுக்கும் தொட்டுப்பண்ணினது தவிர வேறு உறவு கிடையாது. ஆகையால் சட்டிப்பானைக்கு உபாதான காரணம் வேறு; நிமித்தகாரணம் வேறு. காணப்படும் உலகத்தை யுண்டுபண்ணுகிறதான பிரகிருதியும், ஜீவனும் தைவத்துக்கு எப்பொழுதும் உடம்பாயிருந்து, தைவத்தைவிட்டு ஒருக்காலும் பிரியாதிருப்பதாலும், அந்த தைவமே உலகத்துக்குக் குயவன் ஸ்தானத்திலிருப்பதாலும், உண்டான உலகமும் தைவத்துக்கு உடம்பாக இருப்பதாலும், உலகத்துக்கு உபாதானகாரணமும், நிமித்தகாரணமும் பிரும்மமே. உண்டானதும் பிரும்மம்; உண்டு பண்ணினதும் பிரும்மம்.

பிரகிருதி அறிவில்லாதது. ஜீவன்கள் தைவத்தினால் கொடுக்கப்பட்ட அறிவுள்ளவர்கள். தைவத்திற்கு எப்பொழுதும் அறிவு இருக்கிறது. ஜீவனுக்குப்போல் அது ஒருக்கால் சுருங்கி, ஒருக்கால் விரிவையடைகிறது என்று கிடையாது. தைவத்தின் அறிவு எப்போதும் சுருங்காமலே இருக்கிறது. அந்த அறிவு ஒருவரால் கொடுக்கப்பட்டதுமன்று. இப்படிப்பட்ட மூன்று வஸ்துக்களும் எப்போதும் சேர்ந்திருந்து, பெரிதான உலகமாக ஆனால், ஒன்றின் குணம் இன்னொன்றுக்கு வந்துவிடாதோ? சிகப்புச்சாயமுள்ள நூலோடு வெள்ளை நூலைச் சேர்த்துத் தண்ணீரில் நனைத்தால், சிகப்புச்சாயம் வெள்ளை நூலில் வரவில்லையோ; அதுபோல— என்றால்—கொஞ்சம் தண்ணீரில் உப்பு—புளி—மிளகாய்—இவற்றைச் சேர்த்துக் கரைத்தால், இந்த மூன்றையும் அந்தத் தண்ணீரை விட்டு எப்போதாவது பிரிக்கமுடியுமா; அப்படிப் பிரிக்கமுடியாமல் சேர்ந்திருக்கிற இவை மூன்றில் உப்பு புளியாகுமா? புளி உப்பாகுமா? ஒரு ரஸம் இன்னொரு ரஸமாகுமோ? நன்றாகச் சாயம் ஏற்றப்பட்ட வெள்ளை—சிகப்பு—கருப்பு—என்கிற மூன்று விதநூற்களால் ஒரு துணியை நெய்தால், இந்த மூன்று நூல்களும் ஒன்றோடொன்று சேர்ந்திருந்தாலும், ஒருவித நூல் இன்னொருவித நூலாகுமோ? ஆகாது. அதுபோலவும். கீழ்ச்சொன்ன மூன்று வஸ்துக்களிலும் ஒன்றின் ஸ்வபாவம் இன்னொன்றுக்கு வருகிறதில்

லை. உதாரணத்தில் மூன்று வஸ்துக்கள் ஒரு ஸமயம் தனியாக இருக்கும். ஒரு ஸமயம் சேரும். கீழ்ச்சொன்ன இந்த மூன்றும் எப்பொழுதும் சேர்ந்தே இருக்கின்றன. இதுதான் உதாரணத்துக்கும் இதுக்கும் வித்தியாஸம்.

குழந்தையாயிருந்த ஜீவன் ஆளாகவும், கிழவனுகவும் ஆகிற போது, மாறுபாடு உடம்பில்தானே ஒழிய, ஜீவஸ்வரூபத்தில் எப்படி இல்லையோ, அதுபோல் பிரகிருதியாயிருந்த பிரும்மம் உலகமாக ஆனுலும், பிரும்மத்தில் மாறுபாடு இல்லை. ஆகையால் பிரும்மத்துக்கு மாறுபாடில்லை என்கிற வேதத்துக்கு விரோதமில்லை. பிரகிருதியாயிருந்த பிரும்மம் உலகமாக ஆனதால், பிரும்மம் உண்டாயிற்று என்றும் சொல்லலாம். பிரும்மம் உண்டாயிற்று என்பதற்கு பிரகிருதி உருவமான பிரும்மம் உலக உருவமாயிற்று என்று பொருள்.

பிரும்மத்துக்குக் குணமில்லையென்று ஒரு இடத்திலும், இன்னொரு இடத்தில் பாபம், கிழத்தனம், சாவு, துக்கம், பசி, தாஹம்-இவைகள் இல்லையென்று சொல்லி, ஸத்தியகாமன் (நிலையான அநுபவிக்கத்தகுந்த வஸ்துக்களை யுடையவன்) என்றும், ஸத்தியஸங்கல்பன் (நினைத்தவேலையைத் தவராமல் நடத்துபவன்) என்றும் இரண்டு ஸங்கதிகள் சொல்லியிருக்கின்றன. இந்த இடத்தில் கெட்ட குணங்களை இல்லையென்று சொல்லி, நல்ல குணங்களைச் சொன்னதினுலே, குணமில்லை என்கிற சொல்லுக்கு கெட்ட குணங்கள் இல்லை என்று தான் பொருள் கொள்ளவேணுமென்று வேதத்தினுலேயே ஏற்படுகிறது. ஒரு இடத்தில் பிரும்மம் அறிவு என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு அறிவு உள்ளவன்என்றுதான் பொருள். பிரும்மத்திற்கு அறிவு என்கிற குணம் மிகவும் உயர்ந்ததாயும் முக்கியமாயுமிருப்பதால், அதைஅந்த குணமாகவே சொல்லிற்று; அதற்கு உதாரணம்—உயர்ந்த ஒட்டு மாம்பழத்தை இது நல்ல தித்திப்பு என்றும், உயர்ந்த அழகுள்ள ஒருவனை இவன் நல்ல அழகு என்றும், பாஷியம் அய்யங்காரைப் பார்த்து லா (சட்டம்) போகிறது என்றும் சொல்வதுபோல. உலகத்தில் யாரிடத்தில் எந்த குணம் மிகவும் உயர்ந்ததாக இருக்கிறதோ, அவரை அந்த குணமாகவே சொல்வது வழக்கம் இன்னொரு

விதம்—ஞானம் என்பதற்கு தானாகத்தோன்றுகிறது என்றும் பொருள். இதனாலேயும் அதை ஞானம் (அறிவு) என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதைத் தவிர பிரும்மத்துக்கு அறிவு இல்லையென்று சொல்லமுடியாது. ஏனென்றால் வேதம் முழுமையும் பிரும்மத்தை "அறிவுள்ளது" என்றும், "ஆசைப்பட்டது" என்றும், "பார்த்தது" என்றும் சொல்லுகிறது.

உலகத்தில் பிரும்மத்தைக்காட்டிலும் வேறான வஸ்து இல்லையென்று ஒரு இடத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு-எல்லாம் பிரும்மத்துக்கு உருவமாகையால், பிரும்மம் நுழையாதவஸ்து இல்லையென்று பொருள். உதாரணம்:—பத்து பிராமணர்கள் இருக்கும்போது,இதில் ஒருவன் பிராமணர்கள்மாத்திரம் கேட்கத்தக்க ஸங்கதியை சொல்ல ஆரம்பிக்கும் ஸமயத்தில், நாலுபக்கமும் பார்த்து, இங்கே அன்னியர்கள் ஒருவரும் இல்லையே என்று கேட்கிறான். இந்த இடத்தில் அன்னியர்கள் என்பதற்கு வேறு என்று பொருள்கொள்ளக்கூடாது. ஏனென்றால்வெவ்வேறானபத்துப்பேர்கள் இருக்கிறார்களே. ஆகையால் அன்னியர்கள் என்பதற்கு பிராமணரல்லாதவர்கள் என்று பொருள். அதுபோல. எல்லா உலகத்தையும் பிரும்மத்தின் உருவம் என்கிற ஸங்கதியால் ஒன்றாகப் பார்க்கவேணும். வேறாகப் பார்த்தால், ஸம்ஸாரியாவன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதே ஸங்கதியை இன்னொரு இடத்திலும் சொல்லியிருக்கிறது. அதாவது-எந்த வஸ்துவைப் பிரும்மத்தைக் காட்டிலும் வேறாகஒருவன் நினைத்தானோ, அது அவனை அவமானம் செய்துவிடும். அதாவது-அந்த நினைவு தப்பானதால், அவமானம் வந்துவிடும். ஆகையால் அறிவுள்ளது. அறிவில்லாதது,தைவம் என்கிற மூன்றும் வெவ்வேறென்றும், இவைகளுடைய ஸ்வபாவம் வெவ்வேறென்றும்,பிரும்மம் உண்டுபண்ணுகிறது, மற்றவைகள் உண்டாகிறவைகளென்றும், உண்டுபண்ணினதும் உண்டானதும் ஒன்றென்றும் சொல்லுகிற எல்லா வேதங்களுக்கும் ஒருவிதமான விரோதமுமில்லையென்று வேதங்களாலேயே ஏற்படுகிறபடியால், பிரும்மத்துக்கு அறிவில்லையென்றும், [illegible] சேர்க்கையால் பிரும்மமே வேறாகிறதென்றும்—இவைமுதலான வார்த்தைகளுக்கு இடமேயில்லை. வேதங்கள் ஒன்றோடொன்று பொருந்து

வில்லையென்று எண்ணி, பொருத்தம் பண்ணுவதற்காகத் தான் இந்தமாதிரி பெரியோர்கள் சொல்லுகிறார்கள். [2]

तत्क्षेत्रं यच्च यादृक्च यद्विकारि यतश्च यत् ।
स च यो यत्प्रभावश्च तत्समासेन मे शृणु ॥ ३ ॥

तत्क्षेत्रं यच्च-यद्द्रव्यम् । यादृक्च-येषामाश्रयभूतम् । यद्विकारि-ये चास्य विकाराः । यतश्च-यस्माद्धेतोरिदमुत्पन्नम्, यस्मै प्रयोजनायोत्पन्नमित्यर्थः । यच्च-यत्स्वरूपं चेदम् । स च यः-स च क्षेत्रज्ञो यः-यत्स्वरूपः । यत्प्रभावश्च-ये चास्य प्रभावाः । तत्सर्वं समासेन-संक्षेपेण मे शृणु ॥ ॥ ३ ॥

க்ஷேத்திரம் (இடம்) என்று சொல்லப்பட்ட அந்த உடம்பு என்ன திரவியம்? அதில் இருக்கப்பட்ட வஸ்துக்கள் என்ன? அதனால் என்ன உண்டாகின்றன? என்ன பிரயோஜனத்துக்காக உண்டாயிற்று? அதின் ஸ்வரூபம் என்ன? க்ஷேத்திரக்ஞன் (இடத்தை அறிந்தவன்) என்று சொல்லப்பட்ட அதற்கு ஆத்மாவான ஜீவனுடைய ஸ்வரூபம் என்ன? அவனுடைய உயர்ந்தஸங்கதிகள் என்ன? இவை எல்லாவற்றையும் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன்.1 [3]

அவ— தான் சொல்லப்போகிற ஸங்கதிகள் இதிஹாஸம், புராணம், மீமாம்ஸை (அதாவது யுக்தி)-இவைகளுக்கு ஒத்ததான வாக்கியங்களால் சொல்லப்படுகின்றன என்று சொல்லுகிறார்—

ऋषिभिर्बहुधा गीतं छन्दोभिर्विविधैः पृथक् ।
ब्रह्मसूत्रपदैश्चैव हेतुमद्भिर्विनिश्चितैः ॥

तदिदं क्षेत्रक्षेत्रज्ञयाथात्म्यं ऋषिभिः-पराशरादिभिः बहुधा-बहुप्रकारं गीतम् । छन्दोभिश्च तथा

1. இரண்டாவது அத்தியாயத்தில் உடம்புவேறு ஜீவன்வேறு என்றும், ஏழாவது அத்தியாயம் ஆரம்பத்தில் இரண்டும் பகவானுக்கு உடம்புகள் என்றும் சொல்லப்பட்டது. அந்தஸங்கதிகளையே இந்த அத்தியாயம் முதல் இரண்டுசுலோகங்களாலே சொல்லி, உடம்புவேறு ஜீவன் வேறு என்பதை இந்த அத்தியாயத்திலும், இந்தஇரண்டைக்காட்டிலும், பகவான் வேறு என்பதை 15-வது அத்தியாயத்திலும் விரிவாய்ச்சொல்லப்போகிறது.

[illegible]

𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 । “𑌨𑌵𑌿𑌯𑌦𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇”𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌃 । “𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇𑌰𑍍𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌤𑌾𑌭𑍍𑌯𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯 “𑌜𑍍𑌞𑍋𑌽𑌤 𑌏𑌵” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌃 । “𑌪𑌰𑌾𑌤𑍍𑌤𑍁 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑍇”𑌰𑌿𑌤𑌿 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌭𑌗𑌵𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌏𑌵𑌂 𑌬𑌹𑍁𑌧𑌾 𑌗𑍀𑌤𑌮𑍍 । 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌕𑍍𑌷𑍇𑌪𑍇𑌣 𑌸𑍁𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍍𑌵𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௪॥

கீழ்ச்சொன்னதும் சொல்லப்போகிறதுமான உடம்பினுடையவும் ஜீவனுடையவும் உண்மையைப்பற்றி, பராசரர் முதலான அநேகருஷிகள் அநேகவிதமாக, அதாவது-பலவிதமான உதாரணங்களைக்காட்டி, சொல்லியிருக்கிறார்கள். ஒருஜீவன்உடம்பையும் இந்திரியங்கள் முதலானவைகளையும் கொண்டு, உயர்ந்த ஸ்தானத்தை அடையவேண்டுமென்பதற்கு உதாரணமாக ஒருவன் வண்டி,குதிரை, கடிவாளம், வண்டிக்காரன், நல்லசாலை—இவைகளைக் கொண்டு சேரவேண்டிய இடத்துக்குப் போகுவதைச் சொல்லுகிறார்கள். உடம்பை வண்டியாகவும், ஜீவனை வண்டிக்கு யஜமானனாகவும், புத்தியை வண்டிஓட்டுகிறவனாகவும், மனதைக்கடிவாளமாகவும், இந்திரியங்களைக் குதிரைகளாகவும் இந்திரியங்களால் அறியப்படும் விஷயங்களைச் சாலைகளாகவும் சொல்லுகிறார்கள். ருக்வேதம் முதலான நான்கு வேதங்களும் உடம்பையும் ஆத்மாவையும் வெவ்வேறாகச் சொல்லுகின்றன. ஒருராஜாவைப் பார்த்து ஜடபரதர் என்பவர் “காணப்படுகிற உன்உடம்பு வேறு. அதில் இருக்கும் நீ என்கிற ஜீவன் வேறு” என்று சொன்னார். இந்த வெவ்வேறான உடம்பும் ஜீவனும் பகவானுடைய உடம்பென்றும் சொன்னார்கள். ஒரு இடத்தில் முதலில் உடம்பைச் சொல்லி, பிறகு அதற்குள்ளிருக்கும் பிராணனைச்சொல்லி, பிறகு மனதைச் சொல்லி, பிறகு ஜீவனைச்சொல்லி, இவையெல்லாவற்றிற்கும் ஆத்மாவாகப் பகவானைச் சொல்லியிருக்கிறது. வேதங்களின் அர்த்தத்தை நன்றாய் காட்டுவதற்காக வியாஸரால் செய்யப்பட்ட பிரும்மஸூத்ரங்களாலும் யுக்திகளால் நன்றாக விசாரித்து இந்தஸங்கதிகள் தீர்மானிக்கப் பட்டிருக்கின்றன. இப்படிப் பலவிதமாய்ச் சொ-

ல்லப்பட்ட உடம்பினுடையவும், ஜீவனுடையவும் உண்மையை 1 நான் சுருக்கமாகவும்,மிகவும் தெளிவாகவும்சொல்லப்போகிறேன். அதைக் கேள். [4]

𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌚 ।
𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌦𑌶𑍈𑌕𑌂 𑌚 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑌾𑌃 ॥ ௫ ॥

𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾 𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌸𑌙𑍍𑌘𑌾𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃 ।
𑌏𑌤𑌤𑍍𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌸𑍇𑌨 𑌸𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ ௬ ॥

𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵𑌚𑍇𑌤𑌿𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌕𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿। 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌪𑍍𑌤𑍇𑌜𑍋𑌵𑌾𑌯𑍍𑌵𑌾𑌕𑌾𑌶𑌾𑌃-𑌮𑌹𑌾𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿। 𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃-𑌭𑍂𑌤𑌾𑌦𑌿𑌃। 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍। 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃। 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌦𑌶𑍈𑌕𑌂 𑌚 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌚𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑌾 𑌇𑌤𑌿-𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑌿। 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌤𑍍𑌵𑌕𑍍𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑍍𑌜𑌿𑌹𑍍𑌵𑌾𑌘𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿। 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌪𑌾𑌣𑌿𑌪𑌾𑌦𑌪𑌾𑌯𑍂𑌪𑌸𑍍𑌥𑌾𑌨𑌿 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑍀𑌤𑌿 𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌦𑌶। 𑌏𑌕𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌨𑌃। 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌗𑍋𑌚𑌰𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌞𑍍𑌚 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌸𑍍𑌪𑌰𑍍𑌶𑌰𑍂𑌪𑌰𑌸𑌗𑌨𑍍𑌧𑌾𑌃। 𑌇𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑍀𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌨𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌧𑌰𑍍𑌮𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌿-𑌤𑌥𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌧𑌰𑍍𑌮𑌤𑍍𑌵𑌂 "𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇" 𑌇𑌤𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌸𑌙𑍍𑌘𑌾𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌾𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃- 𑌆𑌧𑍃𑌤𑌿𑌰𑌾𑌧𑌾𑌰𑌃, 𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑍇 𑌭𑍁𑌞𑍍𑌜𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌭𑍋𑌗𑌾𑌪𑌵𑌰𑍍𑌗𑍈 𑌸𑌾𑌧𑌯𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌾𑌰𑌤𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌸𑌙𑍍𑌘𑌾𑌤𑌃। 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌭𑍂𑌤

1. வேதம் முதலானவைகள் இதை மிகவும்விரிவாய்சொல்லியிருக்கிறபடியால், கொஞ்சம் தெரிந்தவர்களால்இதைத்தெளிவாய் அறியமுடியாது. ஆகையால் எல்லாம் தெரிந்த நான் அதைச்சுருக்கமாயும், மிகவும் தெளிவாயும் சொல்லுகிறேன் என்றுகருத்து.

ஸங்காதரூபம் சேதநஸ்ய ஸுகது:கோபபோகாதாரதாரூப ப்ரயோஜநம் க்ஷேத்ரமித்யுக்தம் பவதி। ஏதத் க்ஷேத்ரம் ஸமாஸேந ஸம்க்ஷேபேண ஸவிகாரம் ஸகார்யமுதாஹ்ருதமித்யர்த:॥

பிருதிவீ முதலான ஐந்துபூதங்கள், தாமஸஅஹங்காரம், மஹத், பிரகிருதி என்கிற திரவியங்களால் உடம்பு செய்யப்பட்டது. பதினொரு இந்திரியங்களும், ஐந்து ஞானஇந்திரியங்களால் அறியப்படுமதான ரூபம் முதலானஐந்துவஸ்துக்களும், அந்தஉடம்பில் இருப்பவைகள். ஆசை, த்வேஷம், ஸுகம் துக்கம் இவைகள் உடம்பின் சேர்க்கையால் ஆத்மாவுக்கு உண்டாகின்றன. ஜீவன் இந்தலோகத்தில் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதற்கும், மோக்ஷத்தை அடைவதற்கும் உதவியாக அவனுக்கு உடம்பு இருப்பிடமாக இருக்கிறது. இது கீழ்ச்சொன்ன பிருதிவீ முதலானவைகளுடைய சேர்க்கை. இப்படி உடம்பினுடைய உண்மையைச் சுருக்கமாகச்சொன்னேன். [5–6]

அத க்ஷேத்ரகார்யேஷ்வாத்மஜ்ஞாநஸாதநதயோபாதேயா குணா: ப்ரோச்யந்தே—

அமாநித்வமதம்பித்வமஹிம்ஸா க்ஷாந்திரார்ஜவம்।
ஆசார்யோபாஸநம் ஶௌசம் ஸ்தைர்யமாத்மவிநிக்ரஹ:॥

அமாநித்வம்—உத்க்ருஷ்டஜநேஷ்வவதீரணாரஹிதத்வம்। அதம்பித்வம்—தார்மிகத்வயஶ:ப்ரயோஜநதயா தர்மாநுஷ்டாநம் தம்ப:, தத்ரஹிதத்வம்। அஹிம்ஸா—வாங்மந:காயை: பரபீடாரஹிதத்வம்। க்ஷாந்தி:—பரை: பீட்யமாநஸ்யாபி தேஷு அவிக்ருதசித்தத்வம்। ஆர்ஜவம்—பரம் ப்ரதி வாங்மந:காயவ்ருத்தீநாமேகரூபதா। ஆசார்யோபாஸநம்—ஆத்மஜ்ஞாநப்ரதாயிநி ஆசார்யே ப்ரணிபாதபரிப்ரஶ்நஸேவாதிநிரதத்வம்। ஶௌசம்—ஆத்மஜ்ஞாநததுபாயயோக்யதா ஶாஸ்த்ரஸித்தா வாங்மந:காயகதா। ஸ்தைர்யம்—அத்யாத்மஶாஸ்த்ரோதிதார்த்தே நிஶ்சலத்வம்। ஆத்மவிநிக்ரஹ:—ஆத்மஸ்வரூபவ்யதிரிக்தவிஷயேப்யோ மநஸோ நிவர்த்தநம்॥ ॥ 7 ॥

அவ — உடம்பினுடைய சேர்க்கையால் ஜீவனுக்கு அநேக குணங்கள் உண்டாகின்றன. அவைகளுக்குள் ஆத்மாவை அறிவதற்கு உதவியான குணங்களைச் சொல்லுகிறார்—

(1) உயர்ந்தவர்களை அலட்சியம் 1 செய்யாமலிருப்பது; (2) நல்லகாரியங்களைக்கீர்த்திக்காக 2 செய்யாமலிருப்பது; (3) மனஸ்ஸு, வாக்கு, உடம்பு-இவைகளால்பிறருக்குதொந்தரவு 3 பண்ணாமலிருப்பது; (4) பிறர்தொந்தரவு பண்ணினாலும், அவர்களிடத்தில் மனது கலங்காமலிருப்பது; (5) பிறர்கள் விஷயத்தில் மனஸ்ஸு, வாக்கு, உடம்பு-மூன்றும் 4 ஒத்திருப்பது; அதாவது-வாயினாலும், உடம்பினாலும், ஒருவனைக்கொண்டாடும்போது, மனதும் அந்த வேலைகளுக்கு ஒத்திருக்கவேண்டியது; (6) ஆத்மாவின் உண்மையைத் தெரிவிக்கிற ஆசாரியனிடத்தில் ஸேவிப்பது, வணக்கத்துடன் தெ

---

1. நான்படித்தவன், நல்லகுலத்தில்பிறந்தவன், பணக்காரன். என்று ஒருவன் தன்னை எண்ணுவதாலே கர்வமுண்டாகும். அதனால் பெரியவர்களை அலக்ஷியம் செய்ய நேரிடும். இந்தக்கர்வமும், அதின்வேலையான அலக்ஷியம் செய்வதுமில்லாமை.

2. நல்லகாரியங்களை வேதம் செய்யும்படியாகச் சொல்லுகிறது, ஆகையாலே அவைகளைச் செய்யவேண்டியது என்கிற எண்ணத்துடன் அவைகளைச்செய்ய வேண்டியது. நாலுபேர்என்னைக்கொண்டாடவேணுமென்று எண்ணிச்செய்யாமலிருக்கை.

3. தொந்தரவு (ஹிம்ஸை) என்ற சொல்லுக்கு தொந்தரவை உண்டுபண்ணுவதற்காகவேசெய்யும்வேலை என்று பொருள். வைத்தியன் கொஞ்சம் தொந்தரவைக் கொடுத்து, ஸுகத்தை உண்டுபண்ணுகிறபடியாலே, அந்த தொந்தரவு ஹிம்ஸையன்று. இங்கே "பிறருக்கு" என்று சொன்னபோதிலும், சாஸ்திரத்தில் சொல்லாத விதமாய் ஒருவன் தனக்குச் செய்யும் தொந்தரவும் ஹிம்ஸைதான். அதுவும்கூடாது.

4. மனது இருக்கவேண்டிய விதம்—ஆசைமுதலானவை இல்லாமை. வாக்கு இருக்கவேண்டிய விதம்—பொய்சொல்லாமை முதலானவைகள். உடம்பு இருக்கவேண்டிய விதம்—சாஸ்திரம் சாப்பிடக்கூடாதென்று சொன்னவைகளைச் சாப்பிடாமலிருப்பது முதலானவைகள். மனது, வாக்கு, உடம்பு இப்படி இருக்கவேணுமென்று பிரத்யக்ஷத்தாலும், யுக்தியாலும் கண்டுபிடிக்கமுடியாது. சாஸ்திரத்தைக்கொண்டு தான் அறியவேண்டியது.

ரியாத ஸங்கதிகளைக் கேட்பது, அவருக்கு வேலைசெய்வது-இவைமுதலானவைகளில் ஆசை; (7) ஆத்மாவை அறிவதற்கும், அந்த அறிவுக்கு உதவியான காரியங்களைச்செய்வதற்கும் மனதும், வாக்கும், உடம்பும் எப்படி இருக்கவேணுமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதோ அப்படி இருப்பது; (8) ஆத்மாவைப்பற்றி சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய ஸங்கதிகளை நன்றாய் அறிந்து, அதில் ஸந்தேஹமில்லாமல் 1 உறுதியாய் நம்புவது; (9) ஆத்மாவைத் தவிர மற்றஸங்கதிகளிலிருந்து மனதைத் திருப்புவது. [7]

இந்த்ரியார்த்தேஷு வைராக்யமநஹங்கார ஏவ ச ।
ஜந்மம்ருத்யுஜராவ்யாதிது:கதோஷாநுதர்ஶநம் ॥௮॥

இந்த்ரியார்த்தேஷு வைராக்யம்-ஆத்மவ்யதிரிக்தேஷு விஷயேஷு ஸதோஷதாநுஸந்தாநேநோத்வேஜநம் । அநஹங்கார:-அநாத்மநி தேஹே ஆத்மாபிமாநரஹிதத்வம் । ப்ரதர்ஶநார்த்தமிதம்-அநாத்மீயேஷு ஆத்மீயாபிமாநரஹிதத்வம் ச விவக்ஷிதம் । ஜந்மம்ருத்யுஜராவ்யாதிது:கதோஷாநுதர்ஶநம்-ஸஶரீரத்வே ஜந்மம்ருத்யுஜராவ்யாதிது:கரூபஸ்ய தோஷஸ்யாவர்ஜநீயத்வாநுஸந்தாநம் ॥ ॥௮॥

(10) ஆத்மாவைத்தவிர மற்றவிஷயங்களில்இருக்கும் 2குற்றங்களைப்பார்த்து 3 அருவருப்புப்படுகை; (11)உடம்பை ஆத்மாவாக எண்ணுமையும், உடம்பைச்சேர்ந்த வஸ்துக்களை தன்னுடையவைகள்என்றுஎண்ணுமையும்;(12)ஜீவனுக்குஉடம்புஇருக்கும்போது,

---

1. வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களுடையவும், வேதத்தை ஒப்புக்கொண்டு தப்பாக அர்த்தம் சொல்லுகிறவர்களுடையவும் பேச்சுக்களைக் கேட்டு கலங்காமலிருப்பது.

2. குற்றங்களாவன—அவைகளால் வரும் ஸுகமானது நிலையில்லாதது; வருத்தப்பட்டுத் தேடவேண்டியது; துக்கத்தோடு கலந்திருப்பது முதலானவைகள்.

3. இப்படி எண்ணுவதாலே உடம்பின் சேர்க்கை அடியோடு போகவேணுமென்கிற எண்ணம்வந்து வலுப்படும்.

பிறப்பு, சாவு, கிழத்தனம், வியாதி, இன்னும் பலதுக்கங்கள்-இவை முதலானதொந்தரவுகள் [1]வராமலிருக்காது என்று எண்ணுகை. [8]

அஸக்திரநபி⁴ஷ்வங்க³: புத்ரதா³ரக்³ருஹாதி³ஷு |
நித்யஞ்ச ஸமசித்தத்வமிஷ்டாநிஷ்டோபபத்திஷு || ௯ ||

அஸக்தி: - ஆத்மவ்யதிரிக்தவஸ்துஷு ஸங்கரஹிதத்வம்| அநபி⁴ஷ்வங்க³: புத்ரதா³ரக்³ருஹாதி³ஷு - தேஷு ஶாஸ்த்ரீயகர்மோபகரணத்வாதிரேகேண ஶ்லேஷரஹிதத்வம்| ஸாங்கல்பப்ரப⁴வேஷ்டாநிஷ்டோபநிபாதேஷு ஹர்ஷோத்³வேக³ரஹிதத்வம்|| ௯ ||

(13) ஆத்மாவைத்தவிர மற்றவஸ்துக்களில்[2] ஆசையில்லாமை; (14) பிள்ளை, பெண்டாட்டி, வீடுமுதலானவைகளில்[3] சாஸ்திரத்தில் சொன்னவேலைகளுக்கு உதவியாக வைத்துக்கொள்ளுவது தவிர, அதிகப்பிடிப்பில்லாமை; (15) மனதுக்குப் பிடித்தஸங்கதிகள் வந்

---

1. சுலோகத்தில் தொந்தரவுகளை எண்ணுவது என்று சொல்லியிருந்தபோதிலும், அரிசியை எடுத்துக்கொண்டு உமியைத்தள்ளுவது போல, உடம்பை வைத்துக்கொண்டுதொந்தரவுகளைத் தள்ளமுடியாதென்று காட்டுவதற்காக, பாஷியத்தில் "வராமலிருக்காது" என்று சொல்லியிருக்கிறது. எண்ணுவது (அநுதர்சநம்) என்பது-அடிக்கடி நினைப்பது.

2. கண்முதலான இந்திரியங்களுக்கும் விஷயங்களுக்கும் சேர்க்கையினால் வரும் ஸுகங்களில் ஆசையில்லாமை 10-வது குணமாகச் சொல்லப்பட்டது. இங்கே நினைவினால் வருகிற ஸுகங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. 202-வதுபக்கம் 1-வது குறிப்பைப்பார்க்க.

3. நினைவினால்வரும் ஸுகங்களில் ஆசையை (பிள்ளை, பெண்டாட்டி, வீடுமுதலானவைகளில் ஸங்கத்தை) விடவேண்டுமென்றால், கிருஹஸ்தாசிரமத்திலிருக்கிறவனுக்கு அவைகளில் ஆசையைவிட வேண்டியதாக நேரிடுமே. விட்டால், அவன் வேலைகள் எப்படிநடக்கும் என்றால், பதில்—செய்யவேண்டிய வேலைகளுக்கு உதவியான வஸ்துக்களை அடியோடு விடவேண்டியதென்று கருத்து அல்ல. அந்த வேலைகளைச் செய்வதற்காக அவைகளிடத்தில் எவ்வளவு பிரீதி வேணுமோ, அவ்வளவுதான் அவைகளில் பிரீதிவைத்துக் கொள்ளவேணும். அதற்குமேல் வைத்துக்கொள்ளக் கூடாது. இதைக்காட்டுவதற்காக சுலோ

தால், ஸந்தோஷமில்லாமையும், மனதுக்குப் பிடிக்காத ஸங்கதிகள் வந்தால், வருத்தமில்லாமையும்1; [9]

மயி சாநந்யயோகேந பக்திரவ்யபிசாரிணீ ।
மயி-ஸர்வேச்வரே சைகாந்த்யயோகேந ஸ்திரா பக்தி:॥
விவிக்ததேசஸேவித்வமரதிர்ஜநஸம்ஸதி ॥ ॥௧௦॥
ஜநவர்ஜிததேசவாஸித்வம் ஜநஸம்ஸதி சாப்ரீதி: ॥௧௦॥

(16) வேறு ஒருவரை 2 நினைக்காமல், எல்லா உலகத்துக்கும் ராஜாவான என்னிடத்தில் நிலையான பக்தி; (17) ஜனங்களில்லாத இடத்தில்வஸிப்பது; (18) ஆத்மாவைப்பற்றி நினைவில்லாத பத்தூப்பேர்கூடியிருக்கிற இடத்தில் அலுப்பு. [10]

அத்யாத்மஜ்ஞாநநித்யத்வம் தத்வஜ்ஞாநார்த்ததர்சநம் ।
ஏதஜ்ஜ்ஞாநமிதி ப்ரோக்தமஜ்ஞாநம் யததோऽந்யதா ॥௧௧॥
ஆத்மநிஜ்ஞாநே ஆத்மஜ்ஞாநம் தந்நிஷ்டத்வம்| தத்வஜ்ஞாநார்த்ததர்சநம்-தத்வஜ்ஞாநப்ரயோஜநம் யதர்சநம் தந்நிரதத்வமித்யர்த்த:॥

கத்தில் "அஸபிஷ்வங்க:" (அதிகப் பிரீதியில்லாமை) என்று சொல்லப்பட்டது.

1. வீதியில்போகிறபோது, ஒருவரைக்கண்டால், அவர் நம்மை மரியாதை பண்ணவேணுமென்று தோன்றுகிறது. அதனால் உடம்புக்கு என்ன? ஒன்றுமில்லை. பண்ணினால் ஸந்தோஷப்படுவது; இல்லாவிட்டால், வருத்தப்படுவது—இவை முதலானவைகள் இல்லாமலிருப்பது. இங்கேகினை வினால் வரும் ஸுகங்களிலும், துக்கங்களிலும் மனது கலங்காமை சொல்லப்படுகிறது. உடம்பில் வஸ்துக்களின் சேர்க்கையாலுண்டாகும் ஸுகங்களும் துக்கங்களும் கட்டாயம் வருத்தத்தை யுண்டாக்கும். அதனால் மனது கலங்காமலிருக்கமுடியாது. ஆதலால் அவைகளை இங்கே சொல்லவில்லை. இந்த சுலோகத்தில் பிள்ளை,பெண்டாட்டிகளைச் சொல்லியிருப்பதால், இப்படித்தான் பொருள்கொள்ளவேணும்.

2. பகவானைத்தவிர மற்ற தேவதைகளிடத்தில் இருக்கும் பக்திஅடியோடு போவதற்கும், அது பகவானிடத்தில் நிலையாய் நிற்பதற்கும் உபயோகமான பகவானுடைய குணம்"என்னிடத்தில்"என்கிறசொல்லாலே சொல்லப்படுகிறதென்று கருத்து. வேறு தேவதைகளிடத்தில் பக்தி இல்லாமலிருந்தால் தான் பகவானிடத்தில் பக்திநிலையாய் நிற்கும்.

ஜ்ஞாயதேऽநேநாத்மேதி ஜ்ஞாநம் - ஆத்மஜ்ஞாநஸாத⁴நமி
த்யர்த²:| க்ஷேத்ரஸம்ப³ந்தி⁴ந: புருஷஸ்ய அமாநித்வாதி³க
கம் கு³ணவ்ருந்த³மாத்மஜ்ஞாநோபயோகி³ | ஏதத்³வ்யதிரிக்தம்
ஸர்வம் க்ஷேத்ரகார்யமாத்மஜ்ஞாநவிரோதி⁴த்வாத³ஜ்ஞாநம் ||கக||

(19) ஆத்மாவின் அறிவு எப்பொழுதும் இடைவிடாமல் இருந்துவருவது; (20) ஆத்மாவின் உண்மையை அறிவிக்கக்கூடிய விசாரத்திலேயே ஆசையுள்ளவனுக இருப்பது. இவைஎல்லாம் ஆத்மாவைப்பார்ப்பதற்கு உதவியானவை. ஆத்மாவுக்குஉடம்பின் சேர்க்கையால் உண்டாகின்றன. இவைதவிர மற்றவைகள் அதற்கு இடஞ்சல். 1 [11]

---

1. 7—வது சுலோகம் முதல் இந்த சுலோகம் வரையில் ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு உதவியாக 20 குணங்கள் சொல்லப்பட்டன. அவைகளில் ஆத்மா உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு என்கிற நினைவு 11-வது குணம். இந்த நினைவு வலுத்து, உடம்பை அடியோடு விட்டுவிடவேணுமென்று பரபரப்பு உண்டாவதற்காக உடம்புடன் சேர்ந்திருக்கிறவரையில் பிறப்பு முதலான தொந்தரவுகள் கட்டாயம் இருக்குமென்று அடிக்கடி நினைக்கவேண்டியது. இது 12—வது குணம். ஆத்மாவின் உள்ளபடி அறிவு மாத்திரம் போதாது. அதை எப்போதும் இடைவிடாமல் நினைத்துக் கொண்டிருக்கவேணும். இது 19—வது குணம். வேறொன்றை நினைப்பது இதற்கு இடைஞ்சல். இதில்லாமலிருப்பது 9—வது குணம். ஆத்மாவை நினைத்துக் கொண்டிருப்பதற்கு ஜனக்கூட்டமும் இடைஞ்சல். அதற்காக ஜனமில்லாத இடத்தில் இருக்கவேண்டியது. இது 17—வது குணம். ஜனங்கள் ஸத்வகுணம் மேலிட்டவர்களாயிருந்தால், அவர்களுடன் சேர்க்கையால் ஆத்மாவின் நினைவுக்கு உதவி உண்டாகும். அவர்களுடன் மாத்திரம் சேர்ந்திருப்பது 18—வது குணம். எந்த நினைவும் ஆத்மாவினுடைய உண்மையான அறிவு நிலையாய் நிற்பதற்கு உதவியாயிருக்க வேண்டியது. வேறு நினைவு கூடாது. இது 20—வது குணம். ஆத்மாவைவிர மற்றவைகளில் ஆசையை விடவேண்டியது. இது 10, 13, 14, 15-வது குணங்களாகச் சொல்லப்பட்டது. [illegible] வெல்லுமென்று மற்றவர் கொண்டாடுவதை ஆசைப்படக்கூடாது. கொண்டாடுவதும் தரு [illegible]. இந்த ஆசையில்லாமை [illegible]-வது குணமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. எல்லாரும் பகவானுடைய [illegible]யிருப்பதாலே, அவர்களுக்கு அடிமையாயிருக்கவேண்டியது. ஆகையால் மற்ற ஒருவன் தொந்தரவு செய்தாலும், அவனுக்குத் தொந்

அவ.— அத 'ய ஏதத்வேத்தீ'தி வேதித்ருத்வலக்ஷணே
நோக்தஸ்ய க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய ஸ்வரூபம் விஶோதயதி—

ஜ்ஞேயம் யத்தத்ப்ரவக்ஷ்யாமி யஜ்ஜ்ஞாத்வாऽம்ருதமஶ்நுதே।
அநாதி மத்பரம் ப்ரஹ்ம நஸத்தந்நாஸதுச்யதே॥ ॥கஉ॥

அமாநித்வாதிபிஸ்ஸாதநைர் ஜ்ஞேயம்-ப்ராப்யம் யத்ப்ரத்யகாத்மஸ்வரூபம் தத்ப்ரவக்ஷ்யாமி। யஜ்ஜ்ஞாத்வா ஜந்மஜராமரணாதிப்ராக்ருததர்மரஹிதமம்ருதமாத்மாநம் ப்ராப்நோதி। அநாதி-ஆதிர்யஸ்ய ந வித்யதே ததநாதி। அஸ்ய ஹி ப்ரத்யகாத்மந உத்பத்திர்ந வித்யதே। தத ஏவாந்தோ ந வித்யதே। ஶ்ருதிஶ்ச "நஜாயதே ம்ரியதே வா விபஶ்சித்" இதி। மத்பரம்-அஹம்பரோ யஸ்ய தந்மத்பரம்। "இதஸ்த்வந்யாம் ப்ரக்ருதிம் வித்தி மே பராம்। ஜீவபூதாம்" இதி ஹ்யுக்தம்। பகவச்சரீரதயா பகவச்சேஷதைகரஸம் ஹ்யாத்மஸ்வரூபம்। ததா ச ஶ்ருதி: "ய ஆத்மநி திஷ்டந்நாத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதீ"தி। ததா "ஸ காரணம் கரணாதிபாதிபோ

தரவு செய்யவேணுமென்று எண்ணமே உண்டாகக்கூடாது. அந்தத் தொந்தரவைப் பொறுத்துக்கொள்ள வேணும். அவன் விஷயத்தில் நல்ல பேச்சும், செய்கையும் வரவேணும், அப்படியே எண்ணமும் இருக்கவேணும். இந்த மூன்றையும், 3, 4, 5-வது குணங்களாகச் சொல்லியிருக்கிறது. ஒருவனுக்குப் படிப்பினாலும், நல்ல பிறப்பாலும், பணத்தாலும் கர்வமுண்டாகி, பெரியோர்களை அலக்ஷியம் செய்யும்படி நேரிடும். அந்த கர்வமும், அப்படி அலக்ஷியம் செய்வதும் கூடாது. தன் இளப்பத்தையே நினைத்துக்கொண்டிருக்க வேணும். இது முதலாவது குணம். எல்லாவற்றிற்கும் அஸ்திவாரமாயிருப்பது மூன்று குணங்கள். நல்ல ஸங்கதிகளை சொல்லிக்கொடுக்கும் நல்ல ஆசாரியனிடத்தில் எப்பொழுதும் வணக்கமாகவே யிருப்பது; சாஸ்திரத்தில் சொன்னபடி மனதும், வாக்கும், உடம்பும் சுத்தமாயிருப்பது; சாஸ்திரம் சொன்ன ஸங்கதிகளில் நிலையான நம்புதல். இவைகள் 6, 7, 8-வது குணங்கள். சொல்லப்பட்ட குணங்கள் எல்லாம் இருந்தாலும், பகவானிடத்தில் நிலையான பக்தி இல்லாவிட்டால், ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பது முடியாது. ஆகையால் பகவானுடைய பக்தியை 16-வது குணமாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

पो न चास्य कश्चिज्जनिता न चाधिपः, प्रधानक्षेत्रज्ञपतिर्गुणेशः" इत्यादिकाः। ब्रह्म-ब्रह्मसूत्रगुणयोगि शरीराद्यर्थयाथात्म्यहृतं स्वतश्शरीरादिभिः परिच्छेदरहितं क्षेत्रज्ञतत्त्वमित्यर्थः। "सूचनात् सूत्रमुच्यते" इति हि श्रूयते। शरीरवृत्तित्वं चास्य कर्तृत्वम्। कर्तृत्वं यथार्थस्यानन्त्यम्। क्षेत्रज्ञस्यापि ब्रह्मशब्दः प्रयुज्यते "स गुणान् समतीत्यैतान् ब्रह्मभूयाय कल्पते॥ ब्रह्मणो हि प्रतिष्ठाहममृतस्याव्ययस्य च। ब्रह्मभूतः प्रसन्नात्मा न शोचति न काङ्क्षति॥ समः सर्वेषु भूतेषु मद्भक्तिं लभते पराम्" इति। न सन्नासदुच्यते- कार्यकारणावस्थाद्वयरहितया सदसच्छब्दाभ्यां तत्स्वरूपं नोच्यते। कार्यावस्थायां हि देवादिनामरूपभाक्त्वेन सदित्युच्यते। तदनर्हतया कारणावस्थायामसदित्युच्यते। यथाह श्रुतिः "असद्वा इदमग्र आसीत्। ततो वै सदजायत, तद्धेदं तर्ह्यव्याकृतमासीत्, तन्नामरूपाभ्यां व्याक्रियत" इत्यादिकाः। कार्यकारणावस्थाद्वयान्वयस्तु कर्मरूपाविद्यावेष्टनकृतः; न स्वरूपकृत इति सदसच्छब्दाभ्यां तत्स्वरूपं नोच्यते। यद्यपि "असद्वा इदमग्र आसीत्" इति कारणावस्थं परं ब्रह्मोच्यते - तथापि नामरूपविभागानर्हसूक्ष्मचिद्विशिष्टं परं ब्रह्म कारणावस्थमिति कारणावस्थायां क्षेत्रक्षेत्रज्ञस्वरूपमेवैतदसच्छब्दवाच्यं क्षेत्रज्ञस्य सा ह्यवस्था कर्मकृतेति परिशुद्धस्वरूपं न सदसच्छब्दनिर्देश्यम्॥

அவ—உடம்பு அறியப்படும் வஸ்துவென்றும், அதை அறிவதினல் ஜீவன் அதைக்காட்டிலும் வேறு என்றும் சொல்லப்பட்டது. அந்த ஜீவஸ்வரூபத்தைப்பற்றித் தெளிவாய்ச் சொல்லுகிறார்—

மேற்சொன்ன குணங்கள்வந்து, பார்க்கவேண்டிய ஜீவஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன். அந்த ஜீவஸ்வரூபத்தை

உள்ளபடி பார்த்தால், பிறப்பு, இறப்பு, கிழத்தனம் முதலான ஸம்ஸாரம் நீங்கி, உயர்ந்த லோகத்தை அநுபவிக்கலாம். அந்த ஜீவஸ்வரூபம் ஒருக்கால் உண்டானதுமில்லை; அதற்கு அழிவுமில்லை; அது எப்போதுமிருக்கிறது. அது என்னை யஜமாநனாக உடையது. அதாவது—எப்போதும் அது என் உடம்பாயிருப்பதாலே, என்னுடைய வேலைக்காகவே ஏற்பட்டது அது பெரிது. அதாவது உடம்பைக்காட்டிலும் வேறானதால், அதினுடைய அறிவு என்கிற குணமானது இயற்கையில் உடம்பினால் அளவுபட்டதல்ல. இப்போது ஜீவன் கர்மத்தால் ஒரு உடம்பில் இருப்பதால், அந்த குணம் அளவுபட்டிருக்கிறது. கர்மம் அடியோடு போய் விட்டால், அந்த குணமானது எல்லாவற்றையும் அறியும்படி பெரிதாகிறது. ஒரேகாலத்தில் லக்ஷம் உடம்புகளை எடுத்துக்கொள்ளலாம். கர்மம் இருக்கும்பொழுதும், யோகத்தின் சக்தியினால் அநேகம் உடம்புகளை எடுத்துக்கொள்ளலாம். ஆனால் அந்த சக்தியில்லை. ஜீவனுடைய அறிவுக்கு இயற்கையில் சுருக்கமில்லை. அது எங்கும் பரவக்கூடியது. அது பகவானுடைய அறிவுபோலுள்ளது தான். இப்போது கர்மத்தால் சுருங்கியிருக்கிறது. இதைப்பற்றிப் பெரிதென்று சொன்னதேயொழிய, ஆத்மஸ்வரூபம் சின்னதுதான். ஜீவனைப் பிரும்மம் (பெரிது) என்று வேதத்திலும் கீதையிலும் சொல்லியிருக்கிறது. ஜீவன் தேவன் முதலான உடம்பை அடையும்போது, அவனை ஸத் என்று சொல்லுகிறது. பிரளய காலத்தில் ஒரு உடம்பும் இல்லாத ஸமயத்தில், அஸத்து என்று சொல்லுகிறது. இந்த இரண்டு இருப்பும் கர்மத்தினால் உண்டாகிறது. கர்மம் அடியோடு போனால் போய்விடும். ஜீவன் ஸத்துமல்ல. அஸத்துமல்ல. அதாவது பிறந்தவனுமல்ல; பிறக்கப்போகிறவனுமல்ல. வேதத்தில் "அஸத்" என்கிற சொல் பிரளயகாலத்திலிருக்கும் பிரும்மத்தைச் சொல்லுகிறது. அது ஜீவனைச் சொல்லவில்லையேயென்றால்-அஸத் என்கிற சொல்லுக்கு உருவமும், பெயருமில்லாதது என்று பொருள். ஜீவனுக்குப் பிரளயகாலத்தில் இவையிரண்டு மில்லாமையால், அவன் அஸத்து. அஸத்தான அவன் பிரும்மத்துக்கு உடம்பாயிருப்பதால், பிரும்மத்தையும் வேதம் அஸத்து என்று சொல்லுகிறது. ஆகையாலே கர்மத்தால்

உண்டான இரண்டு இருப்பும் கர்மம் போனவனுக்கு இல்லாமையால், பரிசுத்தமான ஜீவஸ்வரூபத்தை ஸத் என்றும், அஸத்தென்றும் சொல்லக்கூடாது. [12]

ஸர்வத: பாணிபாதம் தத் ஸர்வதோ(அ)க்ஷிஶிரோமுகம் ।
ஸர்வத: ஶ்ருதிமல்லோகே ஸர்வமாவ்ருத்ய திஷ்டதி ॥ ॥௧௩॥

ஸர்வத: பாணிபாதம் தத் - பரிஶுத்தாத்மஸ்வரூபம் ஸர்வத: பாணிபாதகார்யஶக்தம்। ததா ஸர்வதோ(அ)க்ஷிஶிரோமுகம் ஸர்வத: ஶ்ருதிமத்-ஸர்வதஶ்சக்ஷுராதிகார்யக்ருத்। "அபாணிபாதோ ஜவநோ க்ருஹீதா பஶ்யத்யசக்ஷு: ஸ ஶ்ருணோத்யகர்ண:" இதி பரஸ்ய ப்ரஹ்மணோ(அ)பாணிபாதஸ்யாபி ஸர்வத: பாணிபாதாதிகார்யகர்த்ருத்வம் ஶ்ரூயதே। ப்ரத்யகாத்மநோ(அ)பி பரிஶுத்தஸ்ய தத்ஸாம்யாபத்த்யா ஸர்வத: பாணிபாதாதிகார்யகர்த்ருத்வம் ஶ்ருதிஸித்தமேவ। "ததா வித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம் ஸாம்யமுபைதீ"தி ஹி ஶ்ரூயதே। "இதம் ஜ்ஞாநமுபாஶ்ரித்ய மம ஸாதர்ம்யமாகதா:" இதி வக்ஷ்யதே। லோகே ஸர்வமாவ்ருத்ய திஷ்டதி-லோகே யத்வஸ்துஜாதம் தத் ஸர்வம் வ்யாப்ய திஷ்டதி। பரிஶுத்தஸ்வரூபம் தேஶாதிபரிச்சேதரஹிததயா ஸர்வகதமித்யர்த: ॥ ॥௧௩॥

கர்மம் போய் பரிசுத்தமான ஜீவஸ்வரூபம் கை கால்கள் இல்லாத போனாலும், எல்லா இடங்களிலும் கை கால்களின் வேலைகளைச் செய்ய சக்தியுள்ளது. அப்படியே கண், தலை, வாய், காது, இவைகளில்லாத போனாலும், எல்லா இடங்களிலும் கண் முதலானவைகளின் வேலையைச் செய்ய சக்தியுள்ளது. பகவானுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு கை கால் முதலியவைகள் இல்லை. ஆனாலும் அது எங்கும் அவைகளின் வேலைகளைச் செய்கிறது என்று வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அதுபோல கர்மம் போனவன் பகவானைப் போல் ஆகிறானென்று சொல்லியிருக்கிறபடியாலே, அவனும் அப்படியே செய்கிறான். முக்தனுடைய அறிவு இன்ன இடத்தில்

தான் பரவுகிறது என்று கட்டுப்பாடில்லை. அது எல்லாவிடத்திலும் எப்பொழுதும் நிலையாய் பரவியிருக்கிறது. [13]

ஸர்வேந்த்ரியகுணாபாஸம் ஸர்வேந்த்ரியவிவர்ஜிதம் ।
அஸக்தம் ஸர்வப்ருச்சைவ நிர்குணம் குணபோக்த்ரு ச ॥ ௧௪ ॥

ஸர்வேந்த்ரியகுணாபாஸம் - ஸர்வேந்த்ரியகுணைராபாஸோ யஸ்ய தத் ஸர்வேந்த்ரியகுணாபாஸம் - இந்த்ரியகுணா இந்த்ரியவ்ருத்தய:- இந்த்ரியவ்ருத்திபிரபி விஷயாந் ஜ்ஞாதும் ஸமர்த்தமித்யர்த்த: । ஸ்வபாவத: ஸர்வேந்த்ரியவிவர்ஜிதம் - விநைவேந்த்ரியவ்ருத்திபி: ஸ்வத ஏவ ஸர்வம் ஜாநாதீத்யர்த்த: । அஸக்தம் - ஸ்வபாவதோ தேவாதிதேஹஸங்கரஹிதம் । ஸர்வப்ருச்சைவ - தேவாதிஸர்வதேஹபரணஸமர்த்தம் ச, 'ஸ ஏகதா பவதி த்ரிதா பவதீ'' த்யாதிஶ்ருதே: । நிர்குணம் - ததா ஸ்வபாவத ஏவ ஸத்த்வாதிகுணரஹிதம் । குணபோக்த்ரு ச - ஸத்த்வாதீநாம் குணாநாம் போகஸமர்த்தம் ச ॥ ॥ ௧௪ ॥

அந்த முக்தஸ்வரூபம் கண் முதலான இந்திரியங்களாலும், விஷயங்களை அறியச்சக்தியுள்ளது. அவைகள் இல்லாமலும், இயற்கையாகவே, எல்லாவற்றையும் அறியமுடியும். அதற்கு இயற்கையில் தேவன் முதலான உடம்புகள் கிடையாது. எல்லா உடம்புகளையும் எடுத்துக்கொள்ள சக்தியிருக்கிறது. அதற்கு இயற்கையில் ஸத்துவம் முதலான குணங்கள் கிடையாது ஆனாலும் அந்த குணங்களுடைய பலனை அநுபவிக்கச் சக்தியுண்டு. [14]

பஹிரந்தஶ்ச பூதாநாமசரம் சரமேவ ச ।
ஸூக்ஷ்மத்வாத்ததவிஜ்ஞேயம் தூரஸ்தம் சாந்திகே ச தத் ॥ ௧௫ ॥

ப்ருதிவ்யாதீநி பூதாநி பரித்யஜ்யாஶரீரோ பஹிர்வர்த்ததே - தேஷாமந்தஶ்ச வர்த்ததே 'ஜக்ஷத் க்ரீடந் ரமமாண: ஸ்த்ரீபிர்வா யாநைர்வா'' இத்யாதிஶ்ருதிஸித்தஸ்வச்சந்தவ்ருத்திஷு । அசரம் சரமேவ ச - ஸ்வபாவதோ(அ)சரம் சரம் ச தேஹித்வே । ஸூக்ஷ்மத்வாத்ததவிஜ்ஞேயம் - ஏவம் ஸர்வஶக்தியுக்தம் ஸர்வஜ்ஞம்

ததேதத் ஸர்வஜ்ஞமபி க்ஷேத்ரே வர்தமாநமதிஸூக்ஷ்மத்வாத் தேஹாத் ப்ருதக்த்வேந ஸம்ஸாரிபிரவிஜ்ஞேயம். தூரஸ்தம் சாந்திகே ச தத் — அமாநித்வாதி குணரஹிதாநாம் விபரீத குணாநாம் ஸ்வஸ்மின் தேஹே வர்தமாநமப்யதிதூரஸ்தம். ததா அமாநித்வாதி குணோபேதாநாம் தத் ஏவாந்திகே வர்ததே ‖கரு‖

முக்தனுடைய ஸ்வரூபம் உடம்பில்லாமலுமிருக்கும். உடம்புகளுக்குள்ளும் இருக்கும். கர்மம் இருக்கும்போது உடம்புடனே, அல்லது பிரகிருதியுடனே சேர்ந்தே இருக்கவேணும். ஆத்ம ஸ்வரூபம் தனியாக இருக்க முடியாது. அப்படிப்போல் அல்ல முக்தனுடைய ஸ்வரூபத்துக்கு. அவன் இஷ்டப்படி அனேக சரீரங்களை எடுத்துக் கொள்ளக்கூடும். ஆனால் அவைகள் கர்மத்தினால் வந்தவைகள் அல்ல. ஸ்வபாவத்தில் நடமாட வேண்டியதில்லை. இஷ்டப்படி உடம்புகளை எடுத்துக்கொள்ளும்போது ஸஞ்சரிக்கவும் கூடும். இப்படி எல்லாசக்தியுமுள்ள—எல்லாவற்றையும் அறியக்கூடிய—இந்த ஆத்மஸ்வரூபம் உடம்பிலிருந்தாலும், ரொம்ப சின்னதாக இருப்பதால், கர்மத்தால் கட்டுப்பட்டவர்களால் உடம்பைக் காட்டிலும் வேறாக அறிய முடியாது. கீழ்ச் சொன்ன குணங்களில்லாதவர்களுக்குக்கிட்டத்தில் (அதாவது உடம்பில்) இருக்கப்போதிலும், ரொம்ப தூரத்தில் இருப்பதுபோல் இருக்கும். அந்த குணங்களுள்ளவர்களுக்கு ரொம்பகிட்ட இருக்கிறது. அதாவது அந்த குணங்களுள்ளவர்கள் அதை நன்றாகப் பார்ப்பர்கள். இல்லாதவர்களுக்கு அது தெரியாது. [15]

அவிபக்தம் ச பூதேஷு விபக்தமிவ ச ஸ்திதம் ‖கரு½‖

தேவமநுஷ்யாதிபூதேஷு ஸர்வத்ர ஸ்திதமாத்மவஸ்து வேதித்ருத்வைகாகாரதயா அவிபக்தம் — அவிதுஷாம் தேவாத்யாகாரேண அயம் தேவோ மநுஷ்ய இதி விபக்தமிவ ச ஸ்திதம்‖

ஜீவன்கள் தேவன் முதலான வெவ்வேறு உடம்புகளில் இருந்தாலும், அறிவுள்ளவர்கள் ஒன்றாகவே பார்க்கிறார்கள். அவர்கள் ஸ்வரூபத்தில் தேவன், மனிதன் முதலான பிரிவுகளில்லை.

இதை அறியாதவர்கள் அதை தேவன் முதலான உடம்புகளாகவே நினைத்து, வெவ்வேறாக எண்ணுகிறார்கள். [15½]

அவ—தேவோऽஹம் மநுஷ்யோऽஹமிதி தேஹஸாமாநாதிகரண்யேந அநுஸந்தீயமாநோऽபி வேதித்ருத்வேந தேஹாதர்த்தாந்தரம் ஜ்ஞாதும் ஶக்யமிதி உக்தம் "ஏதத்யோ வேத்தி" இதி। இதாநீம் ப்ரகாராந்தரைரபி தேஹாதர்த்தாந்தரத்வேந ஜ்ஞாதும் ஶக்யமித்யாஹ—

பூதபர்த்ரு ச தஜ்ஜ்ஞேயம் க்ரஸிஷ்ணு ப்ரபவிஷ்ணு ச ||கசு||

பூதாநாம் ப்ருதிவ்யாதீநாம் தேஹரூபேண ஸம்ஹதாநாம் யத்பர்த்ரு தத்பர்த்தவ்யேப்யோ பூதேப்யோऽர்த்தாந்தரம் ஜ்ஞேயம், அர்த்தாந்தரமிதி ஜ்ஞாதும் ஶக்யமித்யர்த்த:। ததா க்ரஸிஷ்ணு—அந்நாதீநாம் பௌதிகாநாம் க்ரஸிஷ்ணு, க்ரஸ்யமாநேப்யோ பூதேப்யோ க்ரஸித்ருத்வேநார்த்தாந்தரமிதி ஜ்ஞாதும் ஶக்யம்। ப்ரபவிஷ்ணு ச—ப்ரபவஹேதுஶ்ச; க்ரஸ்தாநாமந்நாதீநாமாகாராந்தரேண பரிணதாநாம் ப்ரபவஹேது:, தேப்யோऽர்த்தாந்தரமிதி ஜ்ஞாதும் ஶக்யமித்யர்த்த:। ம்ருதஶரீரே க்ரஸநப்ரபவாதீநாமதர்ஶநாந் ந ஸங்காதரூபம் க்ஷேத்ரம் க்ரஸநப்ரபவபரணஹேதுரிதி நிஶ்சீயதே || ||கசு||

அவ—நான் தேவன், நான் மனிதன் என்று உடம்போடு ஆத்மா ஒன்றாக எண்ணப்பட்டாலும், அது அறிவுள்ளதாக இருப்பதால், உடம்பைக் காட்டிலும் வேறென்று அறியலாமென்று இந்த அத்தியாயம் முதல் சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இப்போது வேறு காரணங்களாலும், உடம்பைக் காட்டிலும் அது வேறென்று அறியலாமென்று சொல்லுகிறார்—

பூமி முதலானவைகள் சேர்ந்து உண்டான உடம்பைத் தாங்குகிறது ஆத்மா; தாங்கப்படுவது உடம்பு. ஆகையால் உடம்பைக்காட்டிலும் அது வேறு; 1 பூமி முதலானவைகளாலுண்

1. இங்கு ஒருகேள்வி—சோற்றை உடம்புதானே விழுங்குகிறது. இதை எல்லாரும் பார்க்கிறோமே. ஆத்மாவுக்கோ வாய்முதலான அவயவங்கள்

டான சோறு முதலானவைகளை ஆத்மாதான் விழுங்குகிறது. விழுங்கப்பட்டதால்வளரும்உடம்பைக்காட்டிலும் விழுங்குகிறஆத்மாவேறு. சோறு முதலானவைகளை ஜரிப்பித்து, கர்ப்பம் முதலானவைகளை உண்டாக்குவதும் ஆத்மாதான். உடம்பு தூக்குகிறதில்லை. பிணமானஉடம்பில்விழுங்குவது, ஜரிப்பிப்பதுமுதலியவை காணப்படவில்லை. ஆகையாலே பூமி முதலானவை சேர்ந்து உண்டான உடம்பானது இந்த வேலைகளைச்செய்கிறதில்லை என்று தீர்மானம் பண்ணலாம். [16]

ஜ்யோதிஷாமபி தஜ்ஜ்யோதிஸ்தமஸ: பரமுச்யதே ।
ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் ஜ்ஞாநகம்யம் ஹ்ருதி ஸர்வஸ்ய விஷ்டிதம் ॥

ஜ்யோதிஷாம் தீபாதித்யமணிப்ரப்ருதீநாமபி ததேவ ஜ்யோதி:-ப்ரகாசகம், தீபாதித்யாதீநாமப்யாத்மப்ரபாரூபமேவம்

கிடையாது. இந்த வேலைகளை ஆத்மாவின் வேலைகளாக எப்படிச் சொல்லக்கூடும்—என்று. பதில் பூமிமுதலானவைகள் சேர்ந்து, க்ஷேத்திரம் (உடம்பு)என்பது உண்டாயிருக்கிறது. இது உடம்பாயிருந்துகொண்டு, அறிவுள்ளஒருவனுக்கு உட்பட்டு,இந்தவேலைகளைச்செய்கிறதா? அல்லது பூமி முதலானவைகளின் சேர்க்கையாகத்தானிருந்து,இந்தவேலைகளைச் செய்கிறதா? இதைக்கொண்டு ஒருவன் விழுங்குகிறானா? இதுவேவிழுங்குகிறதா—என்று விசாரிக்கவேண்டும். உடம்பாயிருந்து இந்தவேலைகளைச்செய்வதானால், உடம்புஎன்கிற சொல்லாலேயே அதை ஏவி வேலை வாங்குகிற ஆத்மா என்று ஒன்று இருக்கிறதென்றும், இந்தவேலைகளை உடம்பைக்கொண்டு அந்த ஆத்மாவே செய்கிறதென்றும் ஏற்படும். பூமி முதலானவைகளின் சேர்க்கையாகவே இருந்து, இந்த வேலைகளைச் செய்வதானால், பிணமான உடம்பில் இந்த வேலைகள் காணப்படவில்லையே. அந்த பிணமாக இருப்பதும் பூமிமுதலானவைகளின் சேர்க்கைதானே. பிணத்திலும் சில வேலைகள் உண்டாகின்றன. ஆனால் அவைகள் ஒரு ஜீவன் அறிவினால் ஏற்பட்டவையல்ல. ஒருஜீவன் சோற்றை விழுங்குவது முதலான வேலைகளைச் செய்யவேண்டுமென்று நினைக்கிறான். பிறகு உடம்பைக் கொண்டு, அந்த வேலைகளைச் செய்கிறான். பூமி முதலானவைகளால் செய்யப்பட்ட ஒருவஸ்துவில் ஜீவன் என்று ஒன்று இல்லாவிட்டால், உடம்பு என்ற பெயர் ஏற்படமாட்டாது. ஒருவர் கோவில் வாசலில் குயவனால் செய்யப் பட்டு வைக்கப்பட்ட பொம்மைக்கு உடம்பு என்ற பெயர் கிடையாது. அது ஒரு வேலையையும் செய்யவும் செய்யாது.

ஜ்ஞாநமேவ ப்ரகாஶயதி, தீபாதித்யாஸ்து விஷயேந்த்ரியஸந்நிகர்ஷவிரோதிஸந்தமஸநிரஸநமாத்ரம் குர்வதே। தாவந்மாத்ரேண தேஷாம் ப்ரகாஶகத்வம்। தமஸ꞉ பரமுச்யதே - தமஶ்ஶப்தவாச்யஸூக்ஷ்மாவஸ்தப்ரக்ருதி வசந꞉, ப்ரக்ருதே꞉ பரமுச்யத இத்யர்த꞉। அதோ ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் - ஜ்ஞாநைகாகாரமிதி ஜ்ஞேயம்। தச்ச ஜ்ஞாநகம்யம் - உக்தைரமாநித்வாதிபிர்ஜ்ஞாநஸாதநை꞉ ப்ராப்யமித்யர்த꞉। ஹ்ருதி ஸர்வஸ்ய விஷ்டிதம் - ஸர்வஸ்ய மநுஷ்யாதேர்ஹ்ருதி விஶேஷேணாவஸ்திதம் ஸந்நிஹிதம்॥

விளக்கு, ஸூரியன் முதலானவைகள் (ஜ்யோதிஸ்ஸு) உலகத்தில் வஸ்துக்களைக் காட்டுவதாகச் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளையும் ஆத்மாதான் காட்டுகிறது. அவைகள் கண்ணாலே வஸ்துக்களைப் பார்ப்பதற்கு இடஞ்சலான இருட்டைப் போக்குகின்றன. பிறகு ஆத்மாவிலிருக்கும் அறிவு வஸ்துக்களை ஆத்மாவுக்கு காட்டுகிறது. ஆத்மாவும், அதின் அறிவும் இல்லாவிட்டால், விளக்கு என்ன செய்யும். இருட்டைப் போக்குவதைப்பற்றி, விளக்கு முதலியவைகளை ஜ்யோதிஸ்ஸு (காட்டுகிறது) என்று சொல்லுகிறது. அவைகள் வஸ்துக்களைக் காட்டவில்லை. ஆத்மாதான் அவைகளையும் மற்றவைகளையும் தன்னுடைய அறிவு என்கிற குணத்தால் தனக்குக் காட்டுகிறது. விளக்கு முதலியவைகளுக்கு அறிவு கிடையாது. ஆகையால் அறிவுள்ள ஆத்மாதான் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்த ஜ்யோதிஸ்ஸு. ஸத்துவம் முதலான குணமுள்ள பிரகிருதியைக் காட்டிலும் 1 வேறு என்று வேதத்தில் சொல்லப்படுகிறது. ஜடமான பிரகிருதியைக் காட்டிலும் வேறாக இருப்பதால், அறிவையேஇயற்கையாக உடையது என்று அறியத்தக்கது. கீழ்ச்சொன்னகுணங்களாலேபார்க்கக்கூடியது. எல்லாருடைய ஹிருதயத்திலும் 2 விசேஷமாக இருக்கிறது.

---

1. சுலோகத்திலிருக்கும் "பரம்" என்கிற சொல்லுக்கு வேறு என்று பொருள் பாஷியத்தில் சொல்லப்பட்டது. அதற்கு உயர்ந்தது என்றும் பொருள். பிரகிருதியினால் உண்டான வஸ்துக்களை ஜீவன் அநுபவிப்பதினால், பிரகிருதியைக்காட்டிலும் அவன் உயர்ந்தவன் என்று சொல்லலாம்.

2. விசேஷமாக இருப்பதாவது—அனுபவித்துக்கொண்டிருக்கிறது. அல்லது அது ஹிருதயத்தில்தான் இருக்கிறது. மற்ற அங்கங்களில் அறி

இதி க்ஷேத்ரம் ததா ஜ்ஞாநம் ஜ்ஞேயம் சோக்தம் ஸமாஸத꞉ |
மத்பக்த ஏதத்விஜ்ஞாய மத்பாவாயோபபத்யதே || ||௧௮||

ஏவம் “மஹாபூதாந்யஹங்காரோ” இத்யாதிநா “ஸங்காதஶ்சேதநா த்ருதி꞉” இத்யந்தேந க்ஷேத்ரதத்த்வம் ஸமாஸேநோக்தம் | “அமாநித்வம்” இத்யாதிநா “தத்த்வஜ்ஞாநார்ததர்ஶநம்” இத்யந்தேந ஜ்ஞாதவ்யஸ்யாத்மதத்த்வஸ்ய ஜ்ஞாநஸாதநமுக்தம் | “அநாதிமத்பரம்” இத்யாதிநா “ஹ்ருதி ஸர்வஸ்ய விஷ்டிதம்” இத்யந்தேந ஜ்ஞேயஸ்ய க்ஷேத்ரஜ்ஞஸ்ய யாதாத்ம்யம் ச ஸங்க்ஷேபேணோக்தம் | மத்பக்த ஏதத் க்ஷேத்ரயாதாத்ம்யம், க்ஷேத்ராத்விவிக்தாத்மஸ்வரூபாவாப்த்யுபாயயாதாத்ம்யம், க்ஷேத்ரஜ்ஞயாதாத்ம்யம் ச வி

வினால் இருக்கிறது. விளக்கு ஒருஇடத்தில் இருக்கிறது. அதின் வெளிச்சம் நாலு பக்கமும்பரவுகிறது. அதுபோல் ஆத்மா ஹிருதயத்தில் இருக்கிறது. வெளிச்சம்போன்ற அதின்அறிவு எல்லாஇடத்திலும் பரவுகிறது.

12-வது ச்லோகம் முதல் ஆறு ச்லோகங்களாலே ஜீவாத்மாவின் ஸ்வரூபம் இன்னபடி இருக்குமென்று சொல்லப்பட்டது. இதனால் உடம்பைக்காட்டிலும் எல்லா விதத்தாலும் அது வேறு என்று ஏற்படுகிறது. உடம்பில் கை, கால், கண், காது முதலான அங்கங்கள் இருக்கின்றன. அது இந்திரியங்களுக்கிருப்பிடம். ஸத்துவம் முதலான குணங்களையுடையது. பிரகிருதியினால் உண்டானது. ஆத்மாவோ இந்த நாலு விஷயங்களிலும் வேறு. அதில் கை, கால், கண், காது முதலான அங்கங்களில்லை. இந்திரியங்களுக்கு இருப்பிடமன்று. ஸத்துவம்முதலான மூன்று குணங்களும் அதில் இல்லை. அது பிரகிருதியைக்காட்டிலும் வேறான திரவியம். உடம்பு ஜடம்; அதாவது—தன்னைக் காட்டுகிற வஸ்துவன்று. ஆத்மா ஸ்வயம்பிரகாசம்; தன்னைக் காட்டுகிற வஸ்து. இப்படிப் பலவிதமாய் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மா, இப்போது இருப்பதுபோல, உடம்போடே சேர்ந்தே இருக்குமா? அல்லது அதைவிட்டுத் தனியாக இருக்கக்கூடுமா என்றால், பதில்—கர்மம் அடியோடு போனால், உடம்பை விட்டுத் தனியாயிருக்கும். வேண்டுமானால் நினைவின்படியே அனேக உடம்புகளை எடுத்துக்கொண்டு, அவைகளுக்குள்ளே இருக்கும். அப்படி உடம்புகளை எடுத்துக்கொள்ளும்போது, இன்ன ஜீவனுக்கு இன்ன உடம்பு என்று கட்டாயமில்லை. வேண்டின உடம்பை எடுத்துக்கொள்ளத் தகுந்தவன். உடம்புகளில் போலே ஜீவன்களுக்குள்ளே வேற்றுமை பிரிவுகளில்லை. எல்லாம் அறிவுள்ளவர்கள் என்று ஒரேமாதிரி.

ஜாய, உஜாவாயொவவஷெ-௨௨ ெ ர ஹாவஃ ஷஹாவஃசுவஸம ஸாஙிகஷ, சுவஸம்ஸாஙிகஷ்ராஷயெ-வவநோஜவ-தீதூஃ॥

அவ— ஆரம்பித்த ஸங்கதியை முடித்துக் கொண்டு, அதின் பிரயோஜனத்தைச் சொல்லுகிறார்—

5-வது, 6-வது சுலோகங்களாலே உடம்பின் உண்மையைச் சுருக்கமாகச் சொன்னேன். 7-வது முதல் 11-வது வரையில் ஆத்மாவை அறிவதற்கு உதவியான குணங்கள் சொல்லப்பட்டன. 12-வதுமுதல் 17-வதுவரையில் ஜீவனுடைய உண்மையைச் சுருக்கமாகச் சொல்லிற்று. என்னிடத்தில் பக்தியுள்ளவன் உடம்பின் உண்மையையும், அதைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவனுடைய உண்மையையும், அந்த ஜீவனை அறிவதற்கு உதவியான குணங்களின் உண்மையையும் அறிந்தால், என்மாதிரி ஆய்விடுவன். அதாவது ஸம்ஸாரத்தை அடியோடு விடத்தகுந்தவனாக ஆவன். [18]

சுவ—சுயாதுவிவிக்தஸ்வபாவயொஃ ப்ரக்ருதிபுருஷயொ ஸம்ஸகஸ்யாநாதிக்வம், ஸம்ஸ்ருஷ்டயொஃ கார்யஹெ ஊஸம்ஸகஹெதுஸ்சாவுதெ—

ப்ரக்ருதிம் புருஷம் செவ வித்யநாதீ உபாவபி।
விகாராம்ஸ்ச குணாம்ஸ்செவ வித்தி ப்ரக்ருதிஸம்பவாந்॥௧௯॥

ப்ரக்ருதிபுருஷாவுபாவந்யாந்யஸம்ஸ்ருஷ்டாவநாதீஇதி வித்தி। பந்தஹெதுபூதாநுவிகாராநு-இச்சாத்வெஷாதீநு, அமாநித்வாதிகாம்ஸ்ச குணாநு மொக்ஷஹெதுபூதாநு ப்ரக்ருதிஸம்பவாநு வித்தி। புருஷெண ஸம்ஸ்ருஷ்டெயம் அநாதிகாலப்ரவ்ருத்தா க்ஷெத்ராகாரபரிணதா ப்ரக்ருதிஃ ஸ்விகாரைரிச்சாத்வெஷாதிபிஃ புருஷஸ்ய பந்தஹெதுர்பவதி। ஸைவாமாநித்வாதிபிஸ்ஸ்விகாரைஃ புருஷஸ்யாபவர்கஹெதுர்பவதீதூஃ॥ ॥௧௯॥

அவ—பலவிதத்தினாலே வெவ்வேறான தன்மையுள்ள உடம்பு, ஜீவன்— இவைகளின் சேர்க்கைக்கு இதுமுதல் என்று இல்லை என்பதையும், இவைகள் சேர்ந்தபோது, அவைகளின் வேலை

வெவ்வேறு என்பதையும், ஒன்றின்பின் ஒன்றாக விடாமல் ஒரே மாதிரியாக வந்துகொண்டிருக்கிற அவைகளின் சேர்க்கைக்குக் காரணம் இன்னதென்பதையும் சொல்லுகிறார்—

பிரகிருதிக்கும் ஜீவனுக்கும் சேர்க்கை இதுமுதல் என்று முன் எல்லையில்லாமல்1 வெகுகாலமாய் இருந்துகொண்டிருக்கிறது. இந்த சேர்க்கை ஜீவனுக்கு ஆசை த்வேஷம் முதலானவைகளை உண்டுபண்ணி, கர்மத்தை வளர்த்து, ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்கிறது. அதுவே 7-வது முதலான சுலோகங்களில் சொன்ன குணங்களை உண்டுபண்ணி, கர்மத்தை விலக்குவதற்கும் உதவுகிறது. [19]

𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌕𑌾𑌰𑌣𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍁
𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௨௦॥

𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂-𑌶𑌰𑍀𑌰𑌂, 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌾𑌨𑌿-𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌸𑌮𑌨𑌸𑍍𑌕𑌾𑌨𑍀𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌿, 𑌤𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃। 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌕𑌾𑌰𑌪𑌰𑌿𑌣𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌾 𑌹𑌿 𑌭𑍋𑌗𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵। 𑌤𑌦𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌯𑌾 "𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌂। 𑌶𑌰𑍀𑌰𑌾𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌹𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌂। 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃-𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥௨௦॥

ஜீவனால்2 ஏவப்பட்ட உடம்பும், பதினொரு இந்திரியங்களும் ஜீவனுக்கு ஸுகதுக்கங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய வேலைகளைச் செய்

1. பகவானுடைய அனுக்கிரஹத்தினாலே இந்த சேர்க்கை போகும். இதற்குப்பின் எல்லையுண்டு; முன் எல்லையில்லை. மோக்ஷத்துக்குப்பின் எல்லையில்லை. ஸம்ஸாரத்துக்கு இக்கரையில்லை; மோக்ஷத்துக்கு அக்கரையில்லை.

2. ஒருவன் சாப்பிடும்போது, ஆஹாரத்தைப் பல்லு கடிக்கிறது; அதை நாக்கு உள்ளே தள்ளுகிறது. ஜீவன் அவைகளை ஏவுகிறவன்; உடம்பு முதலானவைகள் கருவிகள்; அனுபவிக்கிறவன் ஜீவன்.

கின்றன. அவைகளை ஏவுகிற ஜீவன்ஸுகத்தையும்,துக்கத்தையும் அனுபவிக்கிறான். [20]

भा.—एवमन्योन्यसंसृष्टयोः प्रकृतिपुरुषयोः कार्यभेद उक्तः। पुरुषस्य स्वतस्स्वानुभवैकसुखस्यापि वैषयिकसुखदुःखोपभोगहेतुमाह—

पुरुषः प्रकृतिस्थो हि भुङ्क्ते प्रकृतिजान् गुणान्॥ ॥२०½॥

[illegible]। स्वतः स्वानुभवैकसुखः पुरुषः प्रकृतिस्थः-प्रकृतिसंसृष्टः। प्रकृतिजान् गुणान्-प्रकृतिसंसर्गोपाधिकान् सत्त्वादिगुणकार्यभूतान् सुखदुःखादीन्, भुङ्क्ते-अनुभवति॥ ॥२०½॥

அவ— ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த பிரகிருதிக்கும், ஜீவனுக்கும் வேலைகள் வெவ்வேறுஎன்று சொல்லப்பட்டன. இயற்கையில் தன்னையே அனுபவித்து, மிகவும் ஸுகப்படக்கூடிய ஜீவன் என் விஷயங்களால் வரும் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறான் என்றால், சொல்லுகிறார்—

உடம்புமுதலானவைகளாக ஆகியிருக்கிற பிரகிருதியுடன் 1 சேர்ந்திருக்கையால்,அதினுடைய ஸத்துவம்முதலானகுணங்களால் உண்டாகும் ஸுகதுக்கங்களை ஜீவன் 2அனுபவிக்கிறான்.[20½]

---

1. பிரளயகாலத்தில் ஜீவன் பிரகிருதியுடன் சேர்ந்திருந்தாலும், அவனுக்கு ஸுகமும்,துக்கமுமில்லை. பிரகிருதி உடம்பாகவும், இந்திரியங்களாகவும் ஆகி, அவைகளை ஜீவன் ஏவும்போது தான், அவைகள்வேலை செய்து,அவனுக்கு ஸுகத்தையும், துக்கத்தையுமுண்டு பண்ணுகின்றன. சிலவேளைகளில் ஜீவன் நினைக்காமலே சிலவேலைகள் நேருகின்றன. அவைகளும் அனுபவிக்கிற ஜீவன் உடம்பில் இருப்பதினால்தான் நேருகின்றன. பெரும்பாலும் இவன்நினைவினாலேதான் வேலைகள் நடக்கின்றன.

2. இங்கு ஓர் ஸந்தேகம்-ஜீவன் இயற்கையாக பரிசுத்தமானவன். தன்னையே அநுபவித்துக்கொண்டிருக்க வேண்டியவன். தன்னைக்காட்டிலும் வேறானவஸ்துக்களை கண்முதலான இந்திரியங்களால் அநுபவி

அவ—ப்ரக்ருதிஸம்ஸர்கஹேதுமாஹ—

காரணம் குணஸங்கோऽஸ்ய ஸதஸத்யோநிஜந்மஸு ॥

பூர்வபூர்வ ப்ரக்ருதிபரிணாமரூபதேவமநுஷ்யாதியோநி விசேஷேஷு ஸ்திதோऽயம் புருஷஸ்தத்தத்யோநி ப்ரயுக்தஸத்த்வாதிகுணமயேஷு ஸுகாதிஷு ஸக்தஸ்தத்ஸாதநேஷு புண்யபாபேஷு ப்ரவர்ததே। ததஸ்தத்புண்யபாபபலாநுபவாய ஸதஸத்யோநிஷு-ஸாத்வஸாத்வயோநிஷு ஜாயதே। ததஶ்ச கர்மாரபதே। ததஶ்ச ஜாயதே। யாவதமாநித்வாதிகாநாத்மப்ராப்திஸாதநபூதாந் குணாந் ஸேவதே, தாவதேவ ஸம்ஸரதி। ததிதமுக்தம்-காரணம் குணஸங்கோऽஸ்ய ஸதஸத்யோநிஜந்மஸ்விதி ॥ ௨௧ ॥

அவ— ஜீவனுக்கு உடம்புடன் சேர்க்கை ஆறுபோல் பெருகிக்கொண்டிருப்பதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறார்—

ஜீவனுக்கு உடம்புகளின் சேர்க்கை இப்போது வந்தது என்று சொல்லமுடியாது. அந்தஉடம்புகள் கணக்கில்லாமல் வரிசையாய் வந்துகொண்டிருக்கின்றன. அந்தந்த உடம்பிலிருக்கிற ஜீவன் அததற்குத் தகுந்தபடி மேலிடுகிற ஸத்துவம்முதலானகுண

த்துவரும் ஸுகங்களையும், துக்கங்களையும் எப்படி அநுபவிக்கக்கூடும். ஆகையாலே, செம்பரத்தின் பூவின் பக்கத்தில் வைக்கப்பட்ட ஸ்படிகத்தில் தெரிகிற அதின் சிகப்பு எப்படி உண்மையில் ஸ்படிகத்திலில்லையோ, அப்படியே இந்தஅநுபவம் ஜீவனுக்குஉண்மையிலில்லை—என்று. இந்த ஸந்தேஹம் சுலோகத்தில் "புங்க்தே-அநுபவிக்கிறான்" என்கிற சொல்லாலே தீர்க்கப்படுகிறது. ஜீவன் அனுபவிக்கிறான் என்பது யாருக்கும் பிரத்தியக்ஷமாக இருக்கிறதே. அதை எப்படிப் பொய் என்று சொல்லுகிறது.

உதாரணம்-ஒருவனாக நினைத்தபடி ஸஞ்சரித்த ஒரு பிரும்மசாரி ஒரு ஸ்திரீயைக் கல்யாணம்செய்துகொண்டு, அவளுடன் சேர்ந்ததினால், பல ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிக்கிறான். அதுபோல, சுலோகத்திலிருக்கிற பிரகிருதி என்கிற சொல் பெண்பாலாகவும், புருஷன் என்கிற சொல் ஆண்பாலாகவும் இருப்பதினால், இந்த உதாரணம் தோன்றுகிறது.

ங்களாலே அவைகளாலுண்டாகும் ஸுகம் முதலானவைகளில் 1 ஆசையுள்ளவனாகி, அவைகளுக்கு உதவியான புண்ணியங்களையும், பாபங்களையும் செய்கிறான். அந்த புண்ணியங்களுக்கும், பாபங்களுக்கும் ஏற்பட்ட பலன்களை அநுபவிப்பதற்காக அவைகளுக்குத்தகுந்தபடி நல்லதோ, கெட்டதோ 2 உடம்பு மறுபடியும்வருகிறது. முன்போல்மறுபடியும் சுகதுக்கங்களுக்கு ஆசைப்பட்டு கர்மங்களைச்செய்து, மறுபடியும் பிறக்கிறான். 7—வது சுலோகம் முதல் சொன்ன குணங்கள் வருகிறவரையில் இந்த வருத்தத்துக்கு ஓய்வில்லை. [21]

𑌉𑌪𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍁𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌃।
𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃 𑌪𑌰𑌃 ॥ ௨௨ ॥

𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌦𑍇𑌹𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌸𑌙𑍍𑌕𑌲𑍍𑌪𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌯𑍋𑌪𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍁𑌮𑌨𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌤𑌥𑌾 𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌤𑌥𑌾 𑌦𑍇𑌹𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌜𑌨𑌿𑌤𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌏𑌵𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑍇𑌨, 𑌦𑍇𑌹𑌭𑌰𑌣𑍇𑌨, 𑌦𑍇𑌹𑌶𑍇𑌷𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌚 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌨𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿 𑌮𑌹𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿।

---

1. ஸத்துவகுணத்தினாலுண்டாகும் ஸுகத்தில் ஆசை எவனுக்கும் வரும். ரஜோகுணத்தினால் வரும் துக்கத்தில் ஆசை எப்படி வரும் என்றால், பதில்--துக்கத்தை ஸுகமாக எண்ணுவதாலே, அதில் ஆசையுண்டாகிறது. உதாரணம்—ஒருவன் பணம் ஸம்பாதிப்பதற்காக கப்பல்யாத்திரை செய்கிறான். அதில் அனேக ஆபத்துக்கள் இருக்கின்றன. வரப்போகிறலாபம் கொஞ்சம். அதுகிடைப்பதும் நிச்சயமில்லை. சிலர் அடிபடுவதையும் ஸுகமாக எண்ணுகிறார்கள். இல்லாவிட்டால், ஸந்தோஷமாகச் சண்டைக்குபோவார்களா.

2. பலன்களைஉடம்பைக்கொண்டுதான் அனுபவிக்க வேண்டும். ஜீவாத்மஸ்வரூபம் மிகவும் சின்னது. அதைநனைக்கவும் முடியாது; கொளுத்தவும்முடியாது. சந்தனத்தாலே ஸுகப்படவேணுமானால், அதற்கு ஒருஉடம்பைக் கொடுத்து, உடம்பில்சந்தனத்தைப்பூசவேணும். அதைச்சுடவேணுமானால், அதற்கு உடம்பைக் கொடுத்து, உடம்பில்தணலைவைக்கவேணும்,

ததா²சாவக்ஷ்யதே "ஶரீரம் யத³வாப்நோதி யச்சாப்யுத்க்ராமதீஶ்வர꞉। க்³ருஹீத்வைதாநி ஸம்யாதி வாயுர்க³ந்தா⁴நிவாஶயாத்" இதி। அஸ்மிந் தே³ஹே தே³ஹேந்த்³ரியமநஸாம் ப்ருதிவர மாத்மேதி சாப்யுக்த꞉। தே³ஹே அஸ்மிந் பாத³ஶப்³தா³த்³ங்கா தே³வ ப்ரயுஜ்யதே। 'ப்ரதேநாத³நிபஶ்யந்தி கேவிஷாதா³ந மாதே³ந" இதி। அவிஶேஷாத்³தே³ஹஸ்வரூபத்ரைவ்யாக்த இதி ப்ரத்யதே। "பரமாத்மா பர꞉। அநாதி³மத்பர"மித்யாதி³நோக்தாகாரவிஶிஷ்டஜ்ஞாநஸ்வரூபம் பரமாத்மேதி ப்ரக்ருதிஸம்ப³ந்த⁴க்ருதகு³ணஸங்கா³த்தே³ஹாத்மஹேஶ்வரோ தே³ஹாத்மவர மாத்மா ச ப⁴வதி॥ ॥௨௨॥

அவ—ஜீவனுக்கு உடம்பு வந்தபிறகு வரும் ஸங்கதிகளைச் சொல்லுகிருர்.

ஜீவன் உடம்பிலிருக்கும்போது, அந்தந்த வேலைகளைச் செய்ய வேணுமென்று எண்ணி, அந்தந்த வேலைகளில் உடம்பை ஏவுகிகிறன். உடம்பு வேலைகளைச் செய்யும்போது, அவைகளை ஒப்புக்கொண்டிருக்கிறன். அந்த உடம்பைத் தூக்குகிருன், அந்த வேலைகளினல் உண்டாகும் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிக்கிறன். இப்படி உடம்பை ஏவுவதாலும், தூக்குவதாலும், சேஷியாயிருப்பதாலும் (அதனல் வரும் ஸுகதுக்கங்களை அனுபவிப்பதாலும்), உடம்பு, இந்திரியங்கள், மனஸு, இவைகளுக்கு ராஜாவாக இருக்கிறன். அவைகளைக் குறித்து 1 பரமாத்மா என்றும் சொல்லப்படுகிருன். 12-வது ச்லோகத்தில் சொன்னபடி அளவில்லாத அறிவையும் சக்தியையும் அடையவேண்டிய இந்த ஜீவன் நெடுநாளாய் வந்த உடம்பு முதலானவைகளாக ஆயிருக்கும் பிரகிருதியின் சேர்க்கையால், ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் உண்டாகிற ஸுகங்களை

1. ஆத்மா என்கிற சொல் எங்கும் நிறைந்த வஸ்துவைச் சொல்லுகிறது. ஜீவன் தன்னுடைய அறிவு என்கிற குணத்தினல் தன் உடம்பில் நிறைந்திருக்கிருன். ஆகையால் அவனை ஆத்மாவென்ற சொல்லுகிறது. உடம்பையும், மனதையும் ஆத்மாவென்று இந்த அத்தியாயம் 24—வது ச்லோகத்தில் சொல்லப் போகிருர். ஆகையாலே ஜீவனைப் பரமாத்மா என்று இங்கே சொல்லியிருக்கிறது.

ஆசைப்பட்டு, தன்னுடைய உடம்பு, இந்திரியங்கள், மனஸ் இவைக ளுக்கு மாத்திரம்1 ராஜாவாகவும் பரமாத்மாவாகவும் இருக்கிறான்.

யஏவம் வெத்தி புருஷம் ப்ரக்ருதிம் ச குணைஸ்ஸஹ।
ஸர்வதா வர்த்தமாநோ‌உபி ந ஸ பூயோ‌உபிஜாயதே॥

ஏவம்-உக்தஸ்வபாவம் புருஷம், உக்தஸ்வபாவாம் ச ப்ரக்ருதிம், வக்ஷ்யமாணஸ்வபாவம் ஸத்வாதிகுணைஸ்ஸஹ யோ வேத்தி - யதாவத் விவேகேந ஜாநாதி। ஸர்வதா-தேவ மநுஷ்யாதிதேஹேஷு அதிமாத்ரக்லிஷ்டப்ரகாரேண வர்த்தமாநோ‌உபி ஸ பூயோ ந ஜாயதே-ந ஜநிஷ்யதி, ப்ரக்ருத்யா ஸம்பந்தம் நார்ஹதி। அபரிச்சிந்நஜ்ஞாநலக்ஷணம் ஆத்மாநம் தேஹாவஸாநஸமயே ப்ராப்நோதீத்யர்த்த:॥ ॥உ௩॥

அவ—பலவிதத்தால் உடம்பு வேறு, ஆத்மா வேறு என்ப தைச் சொல்லப்போகிறார். அதை அறிவதில் அதிக ஆசை உண் டாவதற்காக அந்த அறிவின் பலனை முதலில் சொல்லுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்னபடி ஜீவனுடைய ஸ்வபாவத்தையும், உடம்பு முதலானவைகளாயிருக்கும் பிரகிருதியின் ஸ்வபாவத்தையும், சொ ல்லப்போகிற ஸத்துவகுணங்களுடைய ஸ்வபாவத்தையும் எவன் உள்ளபடி அறிகிறானோ, அதாவது பிரகிருதிவேறு ஜீவன்வேறு என்று எவன் அறிகிறானோ, அவன் மனிதன் முதலானஉடம்புக ளில்எவ்வளவு தொந்தரவுகளை 2 அனுபவித்துக்கொண்டிருந்தாலு

1. ஒருவன் பலபேர்களுக்கு யஜமானனாக இக்கிறான். இன்னொருவன் என் பலபேருக்கு வேலைக் காரனாக இருக்கிறான்?—என்றால்-அறி வையும், சக்தியையும் தேடிக் கொள்ளாத்தினாலே. எல்லாலோகத்தை யும் ஆளக்கூடிய ஒவ்வொரு ஜீவனும் அவனவன் பிள்ளை, பெண்டா ட்டி முதலானவைகளை மாத்திரம் ஆளுகிறான். பிள்ளை பெண்டாட் டிகளையும் ஆளுகிறானோ; அல்லது அவர்களுக்கு ஆளாக இருக்கிறானோ. யோஜனைக் குறைவினால் அவர்களுக்கு வேலைக்காரனாக இருக்கிறான்.

2. சுலோகத்தில் "ஸர்வதாவர்த்தமான: (எல்லாவிதமாயிருக்கிற வன்) என்று சொல்லியிருக்கிறது. அதற்கு அனேகவிதமான உடம்பு களுடன் சேர்க்கையால் ஆத்மாவின் தியானத்திற்கு இடைஞ்சலான பல கஷ்டங்களை அநுபவிக்கிறான் என்று பொருள். ஆத்மாவின் உண்மை

ம், மறுபடியும் பிரகிருதியுடன் சேரமாட்டான். அதாவது— மறுபடியும் பிறக்கமாட்டான். இந்தஉடம்பு போகிறகாலத்திலே யே அளவில்லாத அறிவுள்ளதாயும், இயற்கையில் ஒருவிதமான கர்மங்களுமில்லாததுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைவன். அதா வது அவனுக்கு எல்லாக்கர்மங்களும் போய்விடும். [23]

𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌨𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌕𑍇𑌚𑌿𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 ।
𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌚𑌾𑌪𑌰𑍇 ॥

𑌕𑍇𑌚𑌿𑌨𑍍𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌃 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌿 𑌶𑌰𑍀𑌰𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾-𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇𑌨-𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌚𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌃 𑌸𑌾𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨-𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌯𑍋𑌗𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌨𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌅𑌪𑌰𑍇-𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌃 𑌤𑌦𑌧𑌿𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍋 𑌵𑌾 𑌸𑍁𑌕𑌰𑍋𑌪𑌾𑌯𑌸𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃 𑌵𑍍𑌯𑌪𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌯𑍋𑌗𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾𑌮𑌾𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿॥ ॥௨௪॥

அவ— கீழ்ச்சொன்ன ஸங்கதியையே இரண்டு சுலோகங் களால் விரிவாய்ச் சொல்லி, ஆத்மாவின் அறிவில் உயர்ந்தபடி முதல் பலபடிகளைச் சொல்லுகிறார்.—

தியானம் நிறைவேறின சிலர் உடம்பிலிருக்கும் ஆத்மாவை மனஸினாலே தியானத்தினாலேயே பார்க்கிறார்கள். அதாவது ஆத்மாவைப்பார்க்கும்படி தியானம் சிலர்க்கு நிறைவேறிவிட்டது. ஆத்மாவின் தியானம் நிறைவேறாதவர்கள் ஞானயோகத்தைப்ப ண்ணி, மனஸை ஆத்மாவைத்தியானம்பண்ணத்தகுந்ததாகச்செய் து, பிறகு ஆத்மாவைப்பார்க்கிறார்கள். ஞானயோகம் பண்ண முடி யாதவர்களும், முடிந்தபோதிலும், பிரயாஸமில்லாமல் ஆத்மாவை

ளை நன்றாய் அறிந்தவன் பிராரப்த (பலனைக்கொடுக்க ஆரம்பித்த) கர் மங்களிலுள்ள தொந்தரவுகளை அனுபவித்தாலும், அவனை மற்றவர்களைப் போல் நினைத்து, மறுபடியும் பிறப்பனென்று நினைக்கக்கூடாது.

"இருந்தாலும்" என்கிற சொல்லில் "உம்" என்பதால் தொந்தர வுகளை அனுபவிக்காமல் இருப்பவன் மறுபடியும் பிறக்கமாட்டான் என்று சொல்லவேணுமா என்று காட்டப்படுகிறது.

ப்பார்க்கும்வழியைத் தேடுகிறவர்களும், நாலுபேர்களால் தெரிந்தவனென்றும், நல்லகாரியங்களைச் செய்கிறவன் என்றும் கொண்டாடப்பட்டவர்களும் ஆத்மாவின் உண்மையான அறிவுடன் சேர்ந்த கர்மயோகத்தைச் செய்து, மனஸை ஆத்மாவைத் தியானம்பண்ணத்தகுந்ததாகப்பண்ணி, ஆத்மாவைப் பார்க்கிறார்கள். [24]

அந்யே த்வேவமஜாநந்த: ஶ்ருத்வாऽந்யேப்4ய உபாஸதே |
தேऽபி சாதிதரந்த்யேவ ம்ருத்யும் ஶ்ருதிபராயணா: ||

அந்யே து கர்மயோகா3தி3ஷ்வாத்மாவலோகநஸாத4நேஷ்வநதி4க்ருதா:, அந்யேப்4ய:- தத்த்வத3ர்ஶிப்4யோ ஜ்ஞாநிப்4ய: ஶ்ருத்வா கர்மயோகா3தி3பி4ராத்மாநமுபாஸதே | தேऽப்யாத்மத3ர்ஶநேந ம்ருத்யுமதிதரந்தி | யே ஶ்ருதிபராயணா:- ஶ்ரவணமாத்ரநிஷ்டா2:, தேऽபி ச ஶ்ரவணநிஷ்டா2: விதூ4தபாபா: க்ரமேண கர்மயோகா3தி3கமாரப்4யாதிதரந்த்யேவ ம்ருத்யும் | அபிஶப்3தா3த் [illegible] || ௨௫ ||

கர்மயோகத்தையும் செய்யமுடியாத சிலர் உண்மையை அறிந்த பெரியோர்களிடம் கேட்டு, கர்மயோகம் முதலானவைகளைச் செய்து, ஆத்மாவைத் தியானம்பண்ணுகிறார்கள். அவர்களும் ஆத்மவைப்பார்த்து, ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறார்கள். எவர்கள் பெரியோர்களிடம் ஆத்மாவின்ஸங்கதிகளைக் கேட்டுக்கொண்டுமாத்திரம் இருக்கிறார்களோ, அதாவது அதற்குத்தகுந்த வேலைகளைச் செய்யவில்லையோ, அவர்களும் கேள்வையினாலே பாபத்தைக்போக்கி, கொஞ்சகாலத்தில் படிப்படியாகக்கர்மயோகம் முதலானவைகளைச்செய்து, ஸம்ஸாரத்தை 1 தாண்டுவர்கள். [25]

அத2 ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டஸ்யாத்மநோ விவேகாநுஸந்தா4நப்ரகாரம் வக்தும் ஸர்வம் ஸ்தா2வரம் ஜங்க3மம் ஸத்த்வம் சித3சித்ஸம்ஸர்க3ஜமித்யாஹ —

---

1. மறுபிறப்புஆகிய தொந்தரவு போய்விடுமென்று சொன்னதினாலேயே உயர்ந்த ஸுகமும் வரும் என்று ஏற்படுகிறது. அறிவில்லாமையும், கர்மங்களும் அடியோடு போனவன் மறுபிறப்புக்குத் தகுந்தவனோ; அல்ல. அவனுக்கு ஸுகத்துக்கு குறைவு என்ன?

𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍𑌸𑌂𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌜𑌙𑍍𑌗𑌮𑌮𑍍 ।
𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌭𑌰𑌤𑌰𑍍𑌷𑌭 ॥௨௬॥

𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌜𑌙𑍍𑌗𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌯𑍋𑌰𑌿𑌤𑌰𑍇𑌤𑌰𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇-𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇, 𑌨𑌤𑍍𑌵𑌿𑌤𑌰𑍇𑌤𑌰𑌵𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௨௬॥

அவ—பிரகிருதியோடு சேர்ந்த ஜீவன் பிரகிருதியைக்காட்டிலும் வேறென்று நினைக்கும் வழியைச் சொல்லுவதற்காக 1, உலகத்தில்—அசையும் பொருளோ, அசையாப்பொருளோ—எல்லாம் பிரகிருதி, ஜீவன்—என்ற இந்தஇரண்டும் சேர்ந்து உண்டானவைகள் என்று சொல்லுகிறார்—

உலகம் ஜங்கமம் (நடமாடுகிறது) என்றும் 2 ஸ்தாவரம், அதாவது—மரம் முதலான நடமாடாதது) என்றும் இருவகையாக இருக்கிறது. இதெல்லாம் பிரகிருதி (அறிவில்லாதது), ஜீவன் (அறிவுள்ளது) என்கிற இந்த இரண்டும் சேர்ந்துதான் உண்டாயிருக்கின்றன. பிரகிருதி மாத்திரமும் அல்ல; ஜீவன் மாத்திரமும் அல்ல.

𑌸𑌮𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌮𑍍 ।
𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌸 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥௨௭॥

𑌏𑌵𑌮𑌿𑌤𑌰𑍇𑌤𑌰𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌮𑌾𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌂, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌮𑌨𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌮𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌮𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂, 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨𑌾𑌵𑌿𑌨𑌶𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌃 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿, 𑌸 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿-𑌸 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌦𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿। 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌾

1 இரண்டுவஸ்துக்கள் இருக்கின்றனவென்று அறிந்தால்தானே, ஒன்றுக்கொன்றின் பேதத்தைக் காட்டலாம். உடம்புதான் ஆத்மாவென்று நினைத்தவர்க்கு உடம்பு வேறு, ஆத்மா வேறு என்று எப்படிக் காட்டமுடியும்.

2. மரம், செடி, கொடிகள் முதலானவைகளில் அறிவிருப்பதாகக் காணப்படாமையாலே ஜைனர்கள் சொல்லுவதுபோல், அவைகளில் ஜீவன் இல்லையென்று நினைக்கக்கூடாதென்று காட்டுவதற்காக, இந்தச் சொல் லோகத்தில் சேர்த்திருக்கிறது.

திவிஷமாகாரேணாத்மநாபி விஷமாகாரம், ஜந்மவிநாசாதியுக்தம் ச பச்யதி-ஸ நித்யமேவ ஸம்ஸாரதீத்ருஷிரூபாய: ॥ ॥௨௭॥

இப்படி பிரகிருதியும் ஜீவனும் சேர்ந்து உண்டான எல்லாவஸ்துக்களிலும், ஆத்மாஎன்கிறவஸ்துக்களை தேவன், மனிதன் முதலான வெவ்வேறு விதமான உடம்புகளைக்காட்டிலும் 1 வேறென்றும், அந்தந்த உடம்பு, இந்திரியங்கள், மனது—இவைகளுக்கு ராஜாவென்றும், அறிவுள்ளது என்பதினால் அவைகள் 2 ஒரேமாதிரியென்றும், அந்த உடம்புகள் அழிந்தபோதிலும், அழியத் தகுதியில்லாமையால், 3 அவைகள் அழியத்தகாதவைகள் என்றும் எவன் பார்க்கிறானோ (அதாவது—ஆத்மா இப்படிப்பட்டதென்று அறிகிறானோ), அவன் ஆத்மாவைஉள்ளபடிஅறிகிறான். எவன்உடம்பிலிருக்கிற நீளம், குட்டை, கருப்பு,செகப்பு முதலிய வேற்றுமைகளை ஆத்மாக்களில் இருப்பதாகவும், அவைகள் பிறப்பு, இறப்பு உள்ளவைகள் என்றும் 4 நினைக்கிறானோ, அவனுக்கு ஸம்ஸாரம் ஒருநாளும் போகாது. அவன் பிறப்பதும் சாவதுமாகவே இருப்பன். [27]

---

1. உதாரணம்—கங்கையின் ஜலத்தை மண்குடத்திலும், தங்கக்குடத்திலும் வைத்தபோதிலும், அது மண்ணாகவும், தங்கமாகவும் ஆகிறதில்லை. அப்படியே தேவன், மனிதன் முதலிய உடம்புகளில் ஆத்மாக்கள் இருந்தபோதிலும், தேவன், மனிதன்முதலான வேற்றுமைகள் ஆத்மாக்களுக்குஇல்லை. அவைகளுக்கு அந்த உடம்பிலிருப்புமாத்திரம்தான்.

2. உடம்புகளிலிருக்கும்வேற்றுமைகள் ஆத்மக்களில்இல்லையென்பது மாத்திரம் அல்ல. ஆத்மாக்களுடைய ஸ்வரூபத்திலும் ஒன்றுக்கு ஒன்று வேற்றுமையில்லை. அதாவது-எல்லாம் ஒரேமாதிரி. பசுயாடுகளுக்கு அனேக வர்ணங்களிருந்தபோதிலும், பால் வெளுப்பு என்பதால், ஒரேமாதிரியாயிருக்கிறது. அதுபோல எல்லா ஆத்மாக்களும் அறிவுள்ளவை என்பதால் ஒரேமாதிரி.

3. இது 2-வது அத், 17-வது சுலோகத்தில் விரிவாய் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.

4. வெளுப்பான சங்கை மஞ்சள் என்று நினைப்பதுபோல், இது தப்பான எண்ணம். இப்படி ஆத்மாவை நினைக்கிறவன் அதை உண்மையாக அறியவில்லை.

ஸமம் பஶ்யந் ஹி ஸர்வத்ர ஸமவஸ்தி²தமீஶ்வரம் ।
ந ஹிநஸ்த்யாத்மநாத்மாநம் ததோ யாதி பராம் க³திம் ॥ ௨௮ ॥

ஸர்வத்ர-தே³வாதி³ஶரீரேஷு தத்ததே³ஹாதி⁴ஷ்டா²த்ருதயா நியந்த்ருதயா ச ஸமவஸ்தி²தமீஶ்வரம் ஆத்மாநம் தே³வாதி³விஷமாகாரவியுக்தம் ஜ்ஞாநைகாகாரதயா ஸமம் பஶ்யந்நாத்மநா-ஸ்வேந ஸ்வாத்மாநம் ந ஹிநஸ்தி-ரக்ஷதி ஸம்ஸாராந்மோசயதி। தத꞉-தஸ்மாத் ஜ்ஞாத்ருதயா ஸர்வத்ர ஸமாகாராத்மதர்ஶநாத் பராம் க³திம் யாதி। ப்ராப்யதம இதி க³தி꞉, பரம் ஶுத்³த⁴ம் யாதா²வஸ்தி²தாத்மாநம் ப்ராப்நோதி। தே³வாத்³யாகாரயுக்ததயா ஸர்வத்ர விஷமாத்மதர்ஶநம் ஆத்மநா ஹி ஆத்மாநம் ஹிநஸ்தி ஸம்ஸாரஜலதௌ⁴ மஜ்ஜயதீதி உக்தம் ப⁴வதி ॥ ௨௮ ॥

அவ—கீழ்ச் சொன்னதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறார்—

தேவன் முதலான எல்லா உடம்புகளிலும் அவைகளுக்கு யஜமானர்களாகவும், அவைகளைத் தூக்குகிறவர்களாகவும், ஏவுகிறவர்களாகவும் ஜீவாத்மாக்கள் இருக்கிறார்கள். அவர்களுக்குத் தேவன் முதலான உடம்புகளின் வேற்றுமைகள் இல்லை என்றும், அவர்களெல்லாரும் அறிவுள்ளவர்கள் என்பதால், ஒரேமாதிரி என்றும் அறிகிறவன் தன்னுடைய மனதினால் தன்னைக் காப்பாற்றுகிறான். அதாவது—ஆத்மாவுக்கு ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறான். எல்லா உடம்புகளிலுமிருக்கும் எல்லா ஆத்மாக்களும், அறிவுள்ளவைகள் என்பதால், ஒரேமாதிரி என்று பார்ப்பதினாலே, உயர்ந்த பதவியை அடைகிறான். அதாவது-ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிகிறான். ஆத்மாக்களை உடம்புகளாகவே பார்க்கிறவன் தன்னை ஸம்ஸாரமாகிற ஸமுத்திரத்தின் நடுவில் தள்ளிக் கொள்ளுகிறான். [28]

ப்ரக்ருத்யைவ ச கர்மாணி க்ரியமாணாநி ஸர்வஶ꞉ ।
ய꞉ பஶ்யதி ததா²த்மாநமகர்தாரம் ஸ பஶ்யதி ॥ ௨௯ ॥

ஸர்வாணி கர்மாணி 'கார்யகாரணகர்த்ருத்வே ஹேது꞉ ப்ரக்ருதிருச்யதே' இதி பூர்வோக்தரீத்யா ப்ரக்ருத்யா க்ரியமாணாநீதி ய꞉ பஶ்யதி, ததா²த்மாநம் ஜ்ஞாநாகாரமகர்தா

ரம் ச ய: பஶ்யதி। தஸ்ய ப்ரக்ருதிஸம்யோகோ தேஹாதிஷ்டாநம் தஜ்ஜ
ந்ய ஸுகது:கோபபோகஶ்ச கர்மக்ருத ஏவ ஆத்மநோ ஜ்ஞாநாகாரதா நித்யேதிய:
பஶ்யதி। ஸ ஆத்மாநம் யதாவஸ்திதம் பஶ்யதி॥ ॥௨௯॥

எவன்எல்லாவேலைகளும்உடம்பினல் செய்யப்படுகின்றனவெ
ன்றும், 1 அப்படியே அறிவையே இயற்கையாக உடையதான ஆத்
மா அவைகளைச்செய்யவில்லையென்றும்பார்க்கிருனே, அவன் ஆத்மா
வைஉள்ளபடி பார்க்கிருன். அதாவது—இப்போது ஆத்மாக்கள் பல
வேலைகளைச் செய்கிருர்கள். அறிவையே இயற்கையாகவுடைய
ஜீவன்களுக்கு இந்த வேலைகள் பிரகிருதியுடன் சேர்க்கையால் வரு
கின்றன. 2ஸ்வபாவத்தால்கிடையாது. ஆத்மாக்களுக்குப்பிரகிருதி
யுடன்சேர்க்கையும்,உடம்புமுதலானவைகளை ஏவுகிறதும், அதினல்
வரும் ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிப்பதும்கர்மத்தினல் ஏற்படுகின்ற
ன. இப்படி அறிகிறவன் ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிகிறன். [29]

யதா பூதப்ருதக்பாவமேகஸ்தமநுபஶ்யதி।
தத ஏவ ச விஸ்தாரம் ப்ரஹ்ம ஸம்பத்யதே ததா ॥௩௦॥

ப்ரக்ருதிபுருஷஸம்ஸ்ருஷ்டேஷு தேவாதிஷு ஸ
ர்வேஷு பூதேஷு ஸ்திதம் தேஷாம் தேவத்வமநுஷ்யத்வ
ஹ்ரஸ்வத்வதீர்க்கத்வாதிவிவிதபூதப்ருதக்பாவம் ஏகஸ்தம் ப்ரக்ருதி
ஸ்தம் யதா பஶ்யதி - நாத்மஸ்தம்। தத ஏவ - ப்ரக்ருதித ஏவ
உத்தரோத்தரபுத்ரபௌத்ராதிபூதவிஸ்தாரம் ச யதா பஶ்யதி
ததைவ ப்ரஹ்ம ஸம்பத்யதே - அநவச்சிந்நஜ்ஞாநைகாகார
மாத்மாநம் ப்ராப்நோதீத்யர்த்த: ॥ ॥௩௦॥

பிரகிருதி, ஜீவன் என்கிற இரண்டும், எள்ளும் எண்ணெயும்
போல், ஒன்றேடொன்று சேர்ந்து உண்டான—தேவன் முதலா

1. வேலைகளைச் செய்வதை ஆத்மாவை அறிந்தவனும், அதையறி
யாதவனும் பார்க்கிருர்கள். ஆத்மாவை அறிந்தவன் அவைகளை உடம்பு
செய்கிறதென்று பார்க்கிருன்.

2. ஜீவனுக்கு இரண்டு இருப்புகள் இருக்கின்றன. (1) கர்மமுள்ள
வனுயிருப்பது. (2) கர்மம் அடியோடுபோன இருப்பு. இந்த இரண்டா
வது இருப்பிலே இந்த வேலைகளைச் செய்கிறதில்லை.

ன்—எல்லாப் பிராணிகளிலும், தேவன்—மனிதன், நீளம்—குட்டை இவை முதலான வேற்றுமைகள் இரண்டில் ஒன்றான உடம்பிலிருக்கின்றனவென்றும், ஆத்மாவில் இல்லையென்றும், பிள்ளை, பேரன் முதலான ஸம்ஸாரத்தின் விரிவுகள் அந்த பிரகிருதியினாலேதான் உண்டாகின்றன என்றும் எவன் எப்போது அறிகிறானோ, அப்போதே பிரும்மத்தை அடைந்து விட்டான் அதாவது—அளவில்லாத அறிவுள்ளவனாக ஆகிறான். [30]

அநாதித்வாந்நிர்குணத்வாத் பரமாத்மாயமவ்யய꞉ ।
ஶரீரஸ்தோऽபி கௌந்தேய ந கரோதி ந லிப்யதே ॥ ௩௧ ॥

அயம்-பரமாத்மா தேஹாந்நிஷ்க்ருஷ்டஸ்வபாவேந நிரூபித꞉, ஶரீரஸ்தோऽப்யநாதித்வாத்-அநாரப்யத்வாத், அவ்யய꞉-வ்யயரஹித꞉। நிர்குணத்வாத்-ஸத்வாதிகுணரஹிதத்வாத், ந கரோதி ந லிப்யதே-தேஹஸ்வபாவேந ந லிப்யதே ॥ ௩௧ ॥

உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான தன்மையுடையவனென்று நிர்மானிக்கப்பட்ட இந்த ஜீவன், உடம்பில் இருந்தாலும், உடம்பு போல் உண்டாகாதபடியால், 1 அழிவில்லாதவன். அந்த ஜீவன் ஸத்துவம் முதலான குணங்களில்லாதபடியால், உடம்புடன்சேராதிருந்தால், இப்போதுசெய்யும் வேலைகளைச் செய்ய மாட்டான் வளர்வது, அழிவது முதலான உடம்பினுடைய குணங்களும் அவனுக்கு2வருவதில்லை. அதாவது—ஒருவன்ஓடும்போது, உடம்பு வேர்க்கிறது. அந்த வேர்வைஉடம்பிலிருக்கிறது; ஆத்மாவுக்கில்லை. [31]

---

1. உலகத்தில் எது உண்டாகிறதோ, அதற்கு அழிவை எல்லாரும் பார்க்கிறோம். உண்டாகாமையால், அழிவில்லை.

2. சேற்றில் விழுந்த துணியில் சேறு ஒட்டிக்கொள்ளுகிறது. அது போல், உடம்பிலிருக்கும் ஆத்மாவுக்கு அழிவுடைய ஸ்வபாவங்கள் வருமோவென்றால், வருகிறதில்லையென்று கருத்து.

ஒரு வெள்ளைத்துணியை சற்று நேரம் உடம்பில் போட்டுக்கொண்டால், அந்த துணி கருத்துப்போகிறது. அதுபோல் ஆத்மா நெடுநாளாக உடம்பிலிருந்தபோதிலும், அந்த உடம்பின் கருப்பு முதலான குணங்கள் வருவதில்லை.

𑌅𑌵—𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿, 𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍈𑌃 𑌕𑌥𑌂 𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹—

𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌂 𑌸𑍌𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌦𑌾𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌨𑍋𑌪𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌨𑍋𑌪𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇॥ ॥௩௨॥

𑌯𑌥𑌾 𑌆𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑌤𑌮𑌪𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑌪𑌿 𑌸𑍌𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍈𑌰𑍍𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌥𑌾𑌽𑌽𑌤𑍍𑌮𑌾𑌽𑌤𑌿𑌸𑍌𑌕𑍍𑌷𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑍌 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌽𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌦𑍇𑌹𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍈𑌰𑍍𑌨 𑌲𑌿𑌪𑍍𑌯𑌤𑍇॥௩௨॥

அவ—ஸத்துவம் முதலான குணங்களில்லாத்தினுல், ஆத்மா வேலை செய்யாமலிருக்கலாம். எப்பொழுதும் உடம்புடன் சேர்ந்திருக்கிறவனுக்கு உடம்பின் அழுக்கு முதலானவைகள் 1 ஏன் வரவில்லை என்றுல், சொல்லுகிருர்—

ஆகாசமென்பது எல்லாவஸ்துக்களுடனும் சேர்ந்திருந்தாலும், அதில் ஒருவஸ்துவினுடைய ஸ்வபாவமும்சேருகிறதில்லை. நெருப்பின்சுடுகை, தண்ணீரின்குளுமை இவைமுதலானவைகள் ஒன்றும் சேருவதில்லை. ஏனென்றுல், அதுமிகவும் ஸூக்ஷ்மமாக இருக்கிறது, அதாவது மெல்லிசாக இருக்கிறது. 2 அதுபோல் ஜீவாத்மாவும் ஆகாசத்தைக்காட்டிலும் மெல்லிசாக இருப்பதால், எல்லா உடம்

1. ஒட்டிக்கொள்ளுகிறஸ்வபாவமுள்ளசேறு காலில் ஒட்டிக்கொள்ளுகிறதே. அதுபோலஉடம்பிலிருப்பது என்ஆத்மாவில்ஒட்டுவதில்லை. உப்பளத்தில்விழுந்தஒருகுச்சியானது உப்பாய்போய்விடுகிறது. அதுபோல்உடம்புடன் எப்பொழுதும்சேர்ந்திருக்கிறஆத்மாவுக்கு உடம்பின் ஸ்வபாவங்கள் ஏன் வருவதில்லை.

2. வெய்யில் எல்லா வஸ்துக்களிலும் படுகிறதே. அந்த வஸ்துக்களுடைய ஸ்வபாவம் வெய்யிலுக்கு என்னவருகிறது. ஒன்றும் வரவில்லை. எல்லாவஸ்துக்களிலும் ஒட்டுகிறஜலம் தாமரை இலையின் முன்பக்கத்தில் ஒட்டுகிறதில்லை. ஆகாசத்திற்கு இன்னொருவஸ்துவின் ஸ்வபாவம் வருவதாக இருந்தால், உலகத்திலிருக்கும் வெவ்வேறுவிதமான எல்லாவஸ்துக்களின் ஸ்வபாவங்களும் வரவேணுமே.

புகளுடனும்சேர்ந்திருந்தாலும் அவைகளின் ஸ்வபாவம் அதற்கு வருகிறதில்லை. 1 [32]

யதா² ப்ரகாஶயத்யேக: க்ருத்ஸ்னம் லோகமிமம் ரவி: ।
க்ஷேத்ரம் க்ஷேத்ரீ ததா² க்ருத்ஸ்னம் ப்ரகாஶயதி பா⁴ரத ॥33॥

யதை²க ஏவ ரவி: ஸ்வயா ப்ரப⁴யா க்ருத்ஸ்னமிமம் லோகம் ப்ரகாஶயதி, ததா² க்ஷேத்ரமபி க்ஷேத்ரீ இத³மித³ம் க்ஷேத்ரமீத்³ருஶமிதி க்ருத்ஸ்னம் - அந்தர்ப³ஹிஶ்சாவயவஶ: ஸ்வகீயேன ஜ்ஞானேன ப்ரகாஶயதி । அத: ப்ரகாஶ்யாத்³லோகாத் ப்ரகாஶகாதி³த்யவத், வேதி³த்ருத்வேன வேத்³யபூ⁴தாத³ஸ்மாத் க்ஷேத்ராத³த்யந்தவிலக்ஷணோ(அ)யம் க்ஷேத்ரஜ்ஞ இத்யர்த²: ॥ ॥33॥

அ—இந்த அத்தியாயத்தில் முதல் சுலோகத்தில் "ஆத்மா அறிகிறது; உடம்பு அறியப்படுகிறது; அதனால் இவையிரண்டும் வேறு" என்று காட்டப்பட்டது. இங்கு அதிகமாகஒன்று சொல்லுகிறார். ஒரே உடம்பு அனேக வஸ்துக்களின் சேர்க்கையாயிருப்பதாலே, பலவாக இருக்கிறது. அதாவது—தோல், நரம்பு, எலும்பு, மாம்ஸம்—இவை முதலியவைகளாக இருக்கிறது. ஆத்மா அவயவமில்லாத ஒரே வஸ்துவாக இருக்கிறது. இதனாலும் உடம்பும் ஆத்மாவும் வேறு என்று சொல்லப்பட்டது. இரண்டுவிதமான வேற்றுமைகளையும் உதாரணத்தைக்காட்டி, உறுதிப்படுத்துகிறார்—

---

1. 27-வது சுலோகம் முதல் ஆறு சுலோகங்களாலே ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பற்றிச் சொல்லப்பட்ட ஸங்கதிகள் என்னவென்றால், (1) ஆத்மாக்களின் ஸ்வரூபங்களில், உடம்புகளில்போல், வேற்றுமைகிடையாது. அவைகள் ஒரேமாதிரி, நெருப்புப் பொறிகள்போல். கருப்பு, சிகப்பு, வெளுப்புமுதலான பசுக்களின் பால்போல. (2) உடம்புகளைப்போல் அவைகளுக்கு அழிவில்லை. (3) உடம்புடன் சேராத ஆத்மஸ்வரூபம் ஸம்ஸார வேலையொன்றையும் செய்கிறதில்லை. (4) ஆத்மாக்களுக்கு ஸ்வரூபத்தில் உடம்புக்குப்போல், குழந்தைத்தனம், யௌவனம், கிழத்தனம் இவை முதலிய மாறுபாடு, (பரிணாமம்) இல்லை. (5) உடம்புடன் சேர்ந்திருந்தபோதிலும், அவைகளின் ஸ்வபாவங்கள் ஆத்மாக்களில் ஒட்டுகிறதில்லை. 2-வது ஸங்கதிக்குக்காரணம்—ஆத்மாவுக்கு உண்டாவதில்லாமை. 3-வது

ஒரே ஸூரியன் தன்னுடைய 1 வெளிச்சத்தாலே எங்கும் பரவி, எல்லா வஸ்துக்களையும் காட்டுகிறான். அதுபோல் உடம்பிலிருக்கிற ஆத்மா. உடம்பை, உள்ளும் 2 வெளியும், கால் முதல் 3 தலைவரையில், தன் அறிவினால் பரவி, இது என்னுடைய உடம்பு, இப்படிப்பட்டதென்று காட்டுகிறது. ஆகையால் காட்டப்படுகிற உலகத்தைக் காட்டிலும், காட்டுகிற ஸூரியன் வேறாயிருப்பது போல், காட்டப்படுகிற உடம்பைக்காட்டிலும் காட்டுகிற ஆத்மா மிகவும் வேறு. உடம்பு மாதிரியோ என்று துளிக்கூட நினைக்கக் கூடாது. [33]

ക്ഷേത്രക്ഷേത്രജ്ഞയോരേവമന്തരം ജ്ഞാനചക്ഷുഷാ ।
ഭൂതപ്രകൃതിമോക്ഷം ച യേ വിദുര്യാന്തി തേ പരമ് ॥

ഓം തത്സദിതി ശ്രീഭഗവദ്ഗീതാസൂപനിഷത്സു ബ്രഹ്മവിദ്യായാം യോഗശാസ്ത്രേ ശ്രീകൃഷ്ണാർജുനസംവാദേ ക്ഷേത്രക്ഷേത്രജ്ഞവിഭാഗയോഗോ നാമ ത്രയോദശോഽധ്യായഃ ॥

ഏവമുക്തേന പ്രകാരേണ ക്ഷേത്രക്ഷേത്രജ്ഞയോരന്തരം-വിശേഷം വിവേകവിഷയജ്ഞാനാഖ്യേന ചക്ഷുഷാ യേ

ச்குக் காரணம்—ஸத்துவம் முதலான குணங்கள் அவைகளில் இல்லாமை. 5-வதுக்குக் காரணம்—அவைகள் மிகவும் மெல்லியதாயிருப்பது.

1. ஜீவனுடைய ஸ்வரூபமும் அறிவு, அவனுடைய குணமும் அறிவு, அதாவது ஜீவன் அறிவாயும், அறிவுள்ளவனாயும் இருக்கிறான். அவனுடைய குணமும் அறிவு என்பதால், ஒரே ஜாதியானபோதிலும், எப்படி ஸூரியனும், அவனுடைய வெளிச்சமும் தேஜஸ்ஸு என்பதால், ஒரே மாதிரியாயிருந்தாலும், ஸூரியனைக்காட்டிலும் அவன் வெளிச்சம் வேறோ, அப்படியே ஆத்மஸ்வரூபத்தைக்காட்டிலும் அவனுடைய அறிவு என்கிற குணம் வேறு என்று உதாரணத்தாலே காட்டப்படுகிறது.

2. உள்ளும்-மாம்ஸம் முதலானவைகள். வெளியும்-தோல் முதலியவைகள்.

3. இது சுலோகத்திலிருக்கிற "கிருத்ஸ்நம்" (எல்லாம்) என்ற சொல்லின் பொருள். இந்தச் சொல்லை சுலோகத்தில் சொன்னதற்குக் கருத்து-உடம்பு ஒன்றாயிருந்தபோதிலும், அதில் அனேக அவயவங்கள் இருப்பதினாலே, அது ஆத்மாவைக்காட்டிலும் வேறு என்றும், உடம்புக்கும் அதின் அவயவங்களில் ஒன்றுக்கும் அறிகிற தன்மையில்லையென்றும்.

𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃, 𑌭𑍂𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚 𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌂 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿-𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌬𑌨𑍍𑌧𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇𑌽𑌨𑍇𑌨𑍇𑌤𑌿 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌃। 𑌅𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌜𑍍𑌞𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌣𑍋𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌂 𑌵𑌿𑌦𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌕𑌾𑌰𑌪𑌰𑌿𑌣𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑍋𑌪𑌾𑌯𑌮𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌚 𑌯𑍇 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌃 𑌤𑍇 𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿-𑌤𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌨𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌨𑌵𑌚𑍍𑌛𑌿𑌨𑍍𑌨𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍈𑌕𑌾𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌵𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

𑌇𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌰𑌾𑌮𑌾𑌨𑍁𑌜𑌵𑌿𑌰𑌚𑌿𑌤𑍇 𑌶𑍍𑌰𑍀𑌮𑌦𑍍𑌗𑍀𑌤𑌾𑌭𑌾𑌷𑍍𑌯𑍇
𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

கீழ்ச்சொன்னபடி உடம்புக்கும், ஆத்மாவுக்கும் இருக்கும் வித்தியாஸத்தை—இது வேறு, அது வேறு என்று பிரித்துக்காட்டக்கூடிய யோஜனை என்கிற கண்ணால் எவர்கள் அறிகிறார்களோ; இந்த ஆத்மாவுக்கு உடம்புடன் சேர்க்கை அடியோடு போவதற்கு உதவி 7-வது சுலோகம் முதல் சொன்ன குணங்கள் என்றும் அறிகிறார்களோ—அவர்கள் கர்மத்தினால் உண்டான கட்டு நீங்கி, உள்ளபடி ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைகிறார்கள். அதாவது-கர்மத்தைப் போக்கி, அளவில்லாத அறிவை அடைகிறார்கள்.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

𑌅𑌥 𑌚𑌤𑍁𑌰𑍍𑌦𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃 ॥

𑌅𑌥 — 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋𑌦𑌶𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌯𑍋𑌰𑌨𑍍𑌯𑍋𑌨𑍍𑌯𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑍋𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌯, 𑌅𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌗𑍃𑌹𑍀𑌤𑍈𑌰𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾। 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑌸𑍁𑌖𑌾𑌦𑌿𑌸𑌙𑍍𑌗 𑌇𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌭𑌿𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 — "𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌸𑌙𑍍𑌗𑍋𑌽𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌦𑌸𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌸𑍁" 𑌇𑌤𑌿। 𑌅𑌥𑍇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑌨𑍍𑌧𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑌾𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍋 𑌗𑍁𑌣𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌶𑍍𑌚𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 —

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚 —

𑌪𑌰𑌂 𑌭𑍂𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍 ।
𑌯𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍁𑌨𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌮𑌿𑌤𑍋 𑌗𑌤𑌾𑌃 ॥௧॥

𑌪𑌰𑌂 - 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑍍𑌗𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌭𑍂𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 । 𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌵𑌿𑌷𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍। 𑌯𑌤𑍍-𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌮𑍁𑌨𑌯𑌃-𑌤𑌨𑍍𑌮𑌨𑌨𑌶𑍀𑌲𑌾𑌃 𑌇𑌤𑌃-𑌸𑌂𑌸𑌾𑌰𑌮𑌣𑍍𑌡𑌲𑌾𑌤𑍍 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌾𑌃 ॥ ॥௧॥

அவ—பதிமூன்றுவது அத்தியாயத்தில் —ஒன்றோடொன்று சேர்ந்த பிரகிருதி, ஜீவன்—இவைகளுடைய ஸ்வரூபங்கள் வெவ்வேறென்று உள்ளபடி அறிந்து, அதின் 7-வது சுலோகம் முதல் சொன்ன குணங்களாலே ஸம்ஸாரம் போகிறதென்றும், ஆனால் அந்த குணங்கள் மாத்திரம் போதாது; அவைகளுடன் பகவானிடத்தில் பக்தியும் வேணும், பக்திதான் முக்கியம் என்றும், இந்த ஜீவனுக்குப் பந்தம் (பிரகிருதியுடன் சேர்க்கை) வரிசையாப் வந்த ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலே உண்டான ஸுகத்தில்ஆசையாலே யென்றும்சொல்லப்பட்டது. இப்போது ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் பந்தம் உண்டாகிற விதத்தையும், குணங்களைப் போக்கும் வழியையும் பகவான் சொல்லுகிறார்—

பிரகிருதி. ஜீவன்—இவைகளைப்பற்றியே 1 முன் சொன்ன

1 முன் அத்தியாயங்களில் ஸத்துவம் முதலான குணங்கள் ஸம்ஸாரத்துக்குக் காரணமென்று அந்தந்த இடங்களில் சொல்லப்பட்டது. அதையே இங்கே விரிவாய்ச் சொல்லப்போகிறார்.

தைக் காட்டிலும் வேருயும், ஸத்துவம் முதலான குணங்களைப்பற்றியும் இன்னமும் சொல்லுகிறேன். இந்த ஸங்கதியின் அறிவு பிரகிருதி, ஜீவனைப் பற்றின அறிவுகளுக்குள் மிகவும் உயர்ந்தது. எல்லா ருஷிகளும் இந்த ஸங்கதியை அறிந்து, அதையே எப்பொழுதும் நினைத்து, இந்த ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி, உயர்ந்த ஸ்தானத்தை அடைந்தார்கள். [1]

[illegible]

[illegible] ।
[illegible] ॥ ௨ ॥

[illegible] ॥ ௨ ॥

அவ—மறுபடியும் அந்த அறிவு உயர்ந்த பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்கும் என்று ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிருர்—

நான் சொல்லப்போகிற ஸங்கதியை அறிகிறவர்கள் என்னைப் போலவே ஆய்விடுவர்கள். அவர்கள் மறுபடியும் பிறக்கிறதில்லை. பிரளய காலத்தில் வரும் 1 தொந்தரவையும் அடைகிறதில்லை. [2]

[illegible]

[illegible] ।
[illegible] ॥ ௩ ॥

[illegible]

1. அந்தத் தொந்தரவாவது—பிரளய காலத்தில் ஜீவன்கள் இந்திரியங்கள் இல்லாமையால் அறிவில்லாதவர்கள் போலிருக்கிறார்கள். அந்த தொந்தரவுமில்லை,

𑌖𑌂 𑌮𑌨𑍋 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍇𑌵 𑌚। 𑌅𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰 𑌇𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌮𑍇 𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑌷𑍍𑌟𑌧𑌾। 𑌅𑌪𑌰𑍇𑌯’’𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌽𑌚𑍇𑌤𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌮𑌹𑌦𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑌿 𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌹𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌶𑍍𑌰𑍁𑌤𑌾𑌵𑌪𑌿 𑌕𑍍𑌵𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑌪𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑍇𑌤𑌿 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌤𑍇 ‘‘𑌯𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌯𑌂 𑌤𑌪𑌃। 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌨𑌾𑌮𑌰𑍂𑌪𑌮𑌨𑍍𑌨𑌂 𑌚 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇’’ 𑌇𑌤𑌿। ‘‘𑌇𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌨𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍍। 𑌜𑍀𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾’’𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌪𑍁𑌞𑍍𑌜𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾, 𑌸𑍇𑌹 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌬𑍀𑌜𑌤𑌯𑌾 𑌗𑌰𑍍𑌭𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍𑌨𑌚𑍇𑌤𑌨𑍇 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌭𑍂𑌤𑍇 𑌮𑌹𑌤𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌪𑍁𑌞𑍍𑌜𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌗𑌰𑍍𑌭𑌂 𑌦𑌧𑌾𑌮𑌿। 𑌅𑌚𑍇𑌤𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌭𑍋𑌗𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌭𑍂𑌤𑌯𑌾 𑌭𑍋𑌕𑍍𑌤𑍃𑌵𑌰𑍍𑌗𑌪𑍁𑌞𑍍𑌜𑌭𑍂𑌤𑌾𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌂 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌜𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌤𑌤𑌃 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌦𑍍𑌵𑌯𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌾𑌨𑍍𑌮𑌤𑍍𑌸𑌂𑌕𑌲𑍍𑌪𑌕𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌤𑌮𑍍𑌬𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌭𑌵𑍋 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥

அவ—உலகத்தில் எல்லாப் பிராணிகளும் பிரகிருதி, ஜீவன் -இவைகளுடைய சேர்க்கையாலேதான் உண்டாகின்றனவென்று கீழ் 13 வது அத்தியாயத்தில் 26-வது ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. அந்தச் சேர்க்கையைப் பகவான் நான் தானே உண்டு பண்ணுகிறேன் என்று சொல்லுகிறார். எதற்காகவென்றால்—பிரகிருதியினுடைய ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் பந்தம் உண்டாகும் வழியைச் சொல்லுவதற்காக.

எல்லா உலகங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறது என்னுடைய தான பிரகிருதியென்கிற வஸ்து; அதில் நான் கர்ப்பத்தை வைக்கிறேன். அதாவது—பெண்களுடைய கர்ப்பப்பையில் ஆண்கள் கர்ப்பத்தை வைப்பதுபோல், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் விதைபோன்ற ஜீவன்களைப் பிரகிருதியில் சேர்க்கிறேன். ஒரு பூமியில் விதையைப் போடுவதுபோல், அந்தப் பிரகிருதியில் ஜீவன்களைச் சேர்க்கிறேன். ஜீவன்கள் ஸுகதுக்கங்களை அநுபவிப்பதற்கு இடமான பிரகிருதியோடே அநுபவிக்கிற ஜீவன்களைச் சேர்க்கிறேன் என்னுடைய நினைவினால் இப்படிச் சேர்க்கப்பட்ட என்

னுடையதான 1 இரண்டு பிரகிருதிகளிலிருந்துபிரும்மா என்பவர் முதல் சின்னப் புல் வரையிலுள்ள எல்லாப்பிராணிகளும் உண்டாகின்றன. [3]

𑌅𑌥—𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌚𑌿𑌦𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑍋 𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌕𑍃𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹—

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁 𑌕𑍌𑌨𑍍𑌤𑍇𑌯 𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌯𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌃 ।
𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌮𑌹𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌰𑌹𑌂 𑌬𑍀𑌜𑌪𑍍𑌰𑌦𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾 ॥௪॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌸𑍁 𑌦𑍇𑌵𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌸𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌪𑌶𑍁𑌮𑍃𑌗𑌪𑌕𑍍𑌷𑌿𑌸𑌰𑍀𑌸𑍃𑌪𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌨𑍍𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌯𑍋 𑌯𑌾𑌃 𑌸𑌂𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿-𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇; 𑌤𑌾𑌸𑌾𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮 𑌮𑌹𑌦𑍍𑌯𑍋𑌨𑌿𑌃-𑌕𑌾𑌰𑌣𑌂-𑌮𑌯𑌾 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌜𑌿𑌤𑌚𑍇𑌤𑌨𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾-𑌮𑌹𑌦𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌾𑌰𑌣𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌅𑌹𑌂 𑌬𑍀𑌜𑌪𑍍𑌰𑌦𑌃 𑌪𑌿𑌤𑌾-𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌚𑍇𑌤𑌨𑌵𑌰𑍍𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌯𑍋𑌜𑌕𑌶𑍍𑌚𑌾𑌹𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥௪॥

அவ—2காரியம் (செய்யப்பட்டது) என்று சொல்லப்படுகிற—ஜீவன், உடம்பு என்கிறவைகளின் சேர்க்கையையும் நான் தான் உண்டு பண்ணுகிறேன் என்று சொல்லுகிறார்—

---

1. அதாவது—பிரகிருதி, ஜீவன். பிரகிருதியென்பது தாழ்ந்த பிரகிருதி; ஜீவன் உயர்ந்த பிரகிருதி. இவையிரண்டையும் பகவானுடைய பிரகிருதியென்று சொல்லுகிறது.

2. பிரகிருதி, ஜீவன் இவைகளுடைய சேர்க்கை இருவிதம். பிரளயகாலத்தில்அறிவில்லாத பிரகிருதி என்று ஒன்றுதான் இருக்கிறது. ஸ்ருஷ்டிகாலத்தில் அந்த ஒரு வஸ்துவைப் பகவான் தன் நினைவினாலே ஒன்றிலிருந்து ஒன்றாக 23 வஸ்துக்களாகப் பண்ணுகிறார். பண்ணி, அவைகளை ஒன்றோடொன்று சேர்த்து, பிரும்மாண்டம் என்று ஒரு இடத்தையும் செய்து, ஒன்றோடொன்று சேர்த்துப் பண்ணப்பட்ட பிரும்மாவென்கிற உடம்பில் ஒரு ஜீவனைச் சேர்த்தார். அந்தப் பிரும்மாவைக்கொண்டு 14 லோகங்கள் அடங்கிய பிரும்மாண்டத்திலிருக்கும் தேவன், மனிதன், ஆடுமாடு-புல் பூண்டு என்று நான்கு பிரிவுள்ள எல்லா வஸ்துக்களையும் உண்டுபண்ணினார். இதற்குக் காரணமென்பதை (அநுஷ்டுப்) ஒன்று பெயர். இந்த 3-வது ச்லோகத்தில் சொல்லப்பட்டது.

தேவன், கந்தர்வன், யக்ஷன், ராக்ஷஸன், மனிதன், ஆடு மாடு முதலானவைகள், பக்ஷிகள், பாம்புகள்—இவை முதலான எல்லாவற்றிலுமிருந்து அந்தந்த பிராணிகள் உண்டாகின்றனவே அவைகளுக்கு அறிவுள்ள ஜீவன்களோடே என்னால் சேர்க்கப் பட்ட—மஹத் முதலாய் ஐந்து பூதங்கள் வரையில் மாறின—பிரகிருதிதான் காரணம். அவரவர்கள் கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி அந்தந்தஜீவன்களை அந்தந்த உடம்புகளில் நான்தான் சேர்க்கிறேன்.

𑌅𑌥 — 𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌶𑌾𑌦𑌚𑌿𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑍇𑌣 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁 𑌜𑌾𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌃𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌜𑌨𑍍𑌮𑌹𑍇𑌤𑍁𑌮𑌾𑌹 —

𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑌇𑌤𑌿 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌭𑌵𑌾𑌃 ।
𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ॥ ॥௫॥

𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌯𑍋 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍈𑌕𑌨𑌿𑌰𑍂𑌪𑌣𑍀𑌯𑌾𑌃 । 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌯𑌾𑌮𑌨𑍁𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾𑌃-𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌮𑌹𑌦𑌾𑌦𑌿𑌷𑍂𑌦𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾𑌃-𑌮𑌹𑌦𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌰𑌬𑍍𑌧𑌦𑍇𑌵𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌦𑍇𑌹𑌸𑌂𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌂 𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵

இப்போது நாள்தோறும் கீழ்ச்சொன்ன நான்குபிரிவுள்ள வஸ்துக்களிலிருந்து பிராணிகள் உண்டாகின்றன. இவைகளையும் பகவான் தான் உண்டுபண்ணுகிறார். இதற்கு க்கார்யாவஸ்தை (ஸ்ருஷ்டி) யென்றுபெயர். இது இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்படுகிறது. உலகத்தில் ஒருவனுக்கு ஒருபிள்ளையும்,அந்தப்பிள்ளைக்கு ப்பிள்ளையும் பிறக்கின்றன. தகப்பன் பிள்ளையை உண்டுபண்ணினானே ஒழிய, பேரனை உண்டுபண்ணுவதில், தகப்பனுக்கு ஒருவேலையுமில்லை. ஒரு கொல்லையில் முதலில் வாழைக்கன்றுவைக்கப்படுகிறது. அந்தவாழைபெரிதானபிறகு, அதிலிருந்து கன்றுகள் வெடிக்கின்றன.கொல்லைக்காரன் முதல்வாழையைப்போட்டானே ஒழிய, வாழையிலிருந்து கன்றுகள் வெடிப்பதற்கு அவன் பிரயத்தினம் ஒன்றுமில்லை. இந்த இரண்டுபோலல்ல பகவான் உலகத்தை உண்டுபண்ணுவது. பிரகிருதியை உலகமாசப் பண்ணினதும் பகவான்தான். இன்றையதினம் ஒருவனுக்கு ஒருகுழந்தை பிறப்பதும் பகவானால்தான். அவர் நினைக்காவிட்டால். எந்தகாலத்திலும் ஒருவஸ்துவும் உண்டாகாது.

𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮 𑌇𑌤𑌿 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌮𑍍𑌭𑌵𑌾𑌃 𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌨𑌨𑍍𑌤𑌿-
𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌮𑍍 ॥ ॥௫॥

அவ—முதலில் உலகத்தை உண்டு பண்ணும்போது, அந்தந்த ஜீவன்கள் தங்கள் கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி தேவன் முதலான நாலு விதமாக உண்டானார்கள். அந்த ஜீவன்கள் [1] மறுபடியும் மறுபடியும் அதேமாதிரியாகவோ, வேறு விதமாகவோ, உண்டாவதற்குக் காரணம் சொல்லுகிறார்—

ஸத்துவம், ரஜஸ்ஸு, தமஸ்ஸு என்கிற மூன்று குணங்கள் பிரகிருதி என்கிற வஸ்துவுக்கே உள்ள [2] குணங்கள். அவைகள் எப்பொழுதும் அதை விட்டுப் பிரியாமல் இருக்கின்றன. அவைகளால் [3] உண்டாகிற சில ஸங்கதிகளைக் கொண்டுதான் அந்த

---

1. நைமித்திகஸிருஷ்டியின் ஆரம்பத்தில் பகவான் ஜீவனை அவனுடைய கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி உடம்புடன் சேர்த்ததினாலே, அவனுக்குப் பிறப்பு உண்டாயிற்று. அந்த உடம்பு முடியும்போதே, அந்தக் கர்மமும், அதின் பலனும், அதின் அநுபவத்துக்கு உதவியான உடம்பும் போய்விட்டனவே. ஜீவனோ இயற்கையில் சுத்தன். எப்படி அவனுக்கு மறுபடி பிறப்பு வந்ததென்று கேள்வி.

2. "குணங்கள்" என்ற சொல்லாலே—ஸாங்கியன் சொல்லுகிறபடி, ஸத்துவம் முதலானவைகள் திரவியம் அன்று என்று காட்டப்படுகிறது.

3. சப்தம், ரூபம் முதலான குணங்களைப்போல், ஸத்துவம் முதலானவைகளைக் கண் முதலான இந்திரியங்களாலே ஒருக்காலும் அறிய முடியாது. ஆனபோதிலும் நமக்கு உண்டாகும் சில ஸங்கதிகளை நாம் அறிகிறோம். அவைகளுக்குக் காரணங்கள் இருக்கவேண்டுமென்று பொதுவாய் நிர்மானித்து, அவைகளுக்குக்காரணங்கள் ஸத்துவம் முதலான குணங்களென்று சாஸ்திரத்தாலே அறிகிறோம். விஷத்தினுடையவும், மருந்தினுடையவும் சக்திகண்ணுக்குத் தெரியாதபோதிலும், அவைத் தெரிந்தவன் சொல்லுவதைக்கேட்டு, மருந்தைச் சாப்பிடலாம்; விஷத்தைச் சாப்பிடக்கூடாது என்று முடிவுபண்ணுகிறோம். அப்படியே ஸத்துவம் முதலானவைகள் செய்யும் வேலைகளைக்கேட்டு, ஸத்துவத்தை வளர்க்கவேண்டுமென்றும், மற்றவைகளை விலக்கவேண்டுமென்றும் அறிகிறோம்.

குணங்கள் இருக்கின்றன என்று 1 அறியலாம். அந்த குணங்களைப் பிரகிருதியாயிருக்கிற காலத்தில் 2 அறிய முடியாது. அந்தப்பிரகிருதி மஹத் முதலான வஸ்துக்களாக ஆகிறபோது தான் அவைகளை அறியலாம். அந்த குணங்கள் உடம்பாக ஆன பிரகிருதியுடன் சேர்ந்த ஜீவனை, அந்த உடம்பில் இருப்பதாலே, கட்டுப்படுத்துகின்றன. அந்த ஜீவன் இயற்கையில் 3 குணங்களுடன் சேர்க்கைக்குத் தகாதவன். [5]

அ॰—ஸத்த்வரஜஸ்தமஸாம் பந்தநப்ரகாரம் ஆஹ—

தத்ர ஸத்த்வம் நிர்மலத்வாத் ப்ரகாஶகமநாமயம் |
ஸுகஸங்கேந பத்நாதி ஜ்ஞாநஸங்கேந சாநக ||6||

தத்ர-ஸத்த்வரஜஸ்தமஸ்ஸு ஸத்த்வஸ்ய ஸ்வரூபமீத்ருஶம்-நிர்மலத்வாத் ப்ரகாஶகம்- ப்ரகாஶஸுகாவரணஸ்வபாவரஹிததா நிர்மலத்வம்| ப்ரகாஶஸுகஜநநைகஸ்வபாவதயா ப்ரகாஶஸுகஹேதுரித்யர்த்த:| ப்ரகாஶோ வஸ்துயாதாத்ம்யாவபோத:| அநாமயம்-ஆமயாக்யம் கார்யம் ந வித்யத இத்யநாமயம்| ஆரோக்யதா ஹேதுரித்யர்த்த:| ஏஷ ஸத்த்வாக்யோ குணோ தேஹிநமேநம் ஸுகஸங்கேந ஜ்ஞாநஸங்கேந ச பத்நாதி| புருஷஸ்ய ஸுகஸங்கம் ஜ்ஞாநஸங்கம் ச ஜநயதீத்யர்த்த:| ஜ்ஞாநஸுகயோஸ்ஸங்கே ஹி ஜாதே, தத்ஸாதநேஷு லௌகிகவைதிகேஷு ப்ரவர்த்ததே| ததஶ்ச தத்஫லாநுபவஸாதநபூதாஸு யோநிஷு ஜாயத இதி

---

1. ஒருவனுக்கு கண் என்கிற இந்திரியம் இருக்கிறதென்பதை, ஒன்றின் பார்வையைக்கொண்டுதான் அறியவேணும். அதுபோல.

2. இந்த குணங்களை அறிவதற்குக் காரணம்—உத்பவம் என்பது. அதாவது—வெளிக்குவருவது. அது பிரகிருதியாய் இருக்கும்போதில்லை. மஹத் முதலாக மாறும்போது உண்டாகிறது. மலர்ந்த பூவிலிருக்கும் வாஸனை மொட்டில் தெரியவில்லை. ஒட்டுமாம்பழத்திலிருக்கும் வாஸனை முதலான குணங்கள்பிஞ்சாயிருக்கும்போது தெரிகிறதில்லை. அதுபோல.

3. இது சுலோகத்தில் "அவ்யயம்" என்கிற சொல்லின் பொருள். இயற்கையில் குணங்களின் சேர்க்கையும், அதினால் உண்டாகும் அறிவின் குறைவு முதலானவைகளும் ஜீவனுக்கு இல்லை.

ஸத்த்வம் ஸுகஜ்ஞானஸங்கத்வாரேண புருஷம் பத்னாதி। ஜ்ஞானஸுகஜனனம் புருஷே தயோஸ்ஸங்கஜனனம் ச ஸத்த்வக்ருத்யம் பவதி ॥ ॥௬॥

அவ—ஸத்துவம் முதலான குணங்களின் ஸ்வபாவத்தையும், அவைகள் ஜீவனைக் கட்டுகிற வழியையும் சொல்லுகிறார்—

அவை மூன்றில் ஸத்துவம் என்கிற குணம் உண்மையான அறிவுக்கும், ஸுகத்துக்கும் இடைஞ்சலன்று. ஆகையால் உண்மையான அறிவையும், வியாதியில்லாமல் பண்ணிஸுகத்தையும் உண்டு பண்ணுகிறது. ஜீவனுக்கு ஸுகத்திலும், உண்மையான அறிவிலும் ஆசையை உண்டாக்குகிறது. அந்த ஆசையினால் அந்த இரண்டையும் கொடுக்கக்கூடிய-உலகத்தினால் ஏற்பட்டவையோ, சாஸ்திரத்தில் ஏற்பட்டவையோ-வேலைகளைச் செய்கிறான். அந்த வேலைகளின் பலனை அநுபவிப்பதற்காக உடம்பு வருகிறது. அதாவது—பிறக்கிறான். இதேமாதிரியாக அடிக்கடி பிறக்கிறான். இந்த வழியாக ஸத்துவம் தொந்தரவு படுத்துகிறது.

ரஜோ ராகாத்மகம் வித்தி த்ருஷ்ணாஸங்கஸமுத்பவம் ।
தந்நிபத்நாதி கௌந்தேய கர்மஸங்கேந தேஹிநம் ॥௭॥

ரஜோ ராகாத்மகம்-ராகஹேதுபூதம்। ராக:-யோஷித்புருஷயோரந்யோந்யஸ்ப்ருஹா। த்ருஷ்ணாஸங்கஸமுத்பவம்-த்ருஷ்ணாஸங்கயோருத்பவஸ்தாநம்। த்ருஷ்ணாஸங்கஹேதுரித்யர்த்த:। த்ருஷ்ணா-ஶப்தாதிஸர்வவிஷயஸ்ப்ருஹா। ஸங்க:-புத்ரமித்ராதிஷு ஸம்பந்திஷு ஸம்ஶ்லேஷஸ்ப்ருஹா। ததா தேஹிநம் கர்மஸு-க்ரியாஸு ஸ்ப்ருஹாஜநநத்வாரேண நிபத்நாதி। க்ரியாஸு ஹி ஸ்ப்ருஹயா யா: க்ரியா ஆரபதே தேஹீ, தாஶ்ச புண்யபாபரூபா இதி தத³நுகுணஜந்மாந்தராயநஹேதவோ பவந்தி। அத: கர்மஸங்கத்வாரேண ரஜோ தேஹிநம் நிபத்நாதி। ததேவம் ரஜோ ராகத்ருஷ்ணாஸங்கஹேது: கர்மஸங்கஹேதுஶ்ச க்ருத்யம் பவதி ॥ ॥௭॥

ரஜோகுணம் ஸ்திரீக்குப் புருஷனிடத்திலும், புருஷனுக்கு ஸ்திரீயினிடத்திலும் ஆசையையுண்டுபண்ணுகிறது. சப்தம் முதலிய விஷயங்களில் ஆசையையும், பிள்ளை முதலானவர்களுடன் சேர்ந்திருக்க வேணுமென்கிற ஆசையையும் உண்டு பண்ணுகிறது. நல்ல வஸ்துக்களைப் பார்ப்பதிலும், நல்ல பதார்த்தங்களைச் சாப்பிடுவதிலும், நல்ல வாஸனையுள்ள சந்தனம், புஷ்பம்—இவை முதலியவைகளை அநுபவிப்பதிலும், நல்ல பாட்டுக்களையும், நல்ல பேச்சுக்களையும் கேட்பதிலும் ஆசையை உண்டுபண்ணுகிறது. ஆசையை உண்டு பண்ணி, அதற்குத் தகுந்த 1 வேலைகளில் ஏவுகிறது. புண்ணியமோ, பாபமோ செய்யப்பட்ட அந்த வேலைகளின் பலன்களை அநுபவிப்பதற்காக உடம்புகளுடன் பிறக்கிறான். ரஜஸ்ஸு என்கிற குணம் ஜீவனை இவ்விதமாகத்தொந்தரவு செய்கிறது.

𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌜𑌂 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌮𑍋𑌹𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌾𑌮𑍍 ।
𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤 ‖ ॥௮॥

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌦𑌿𑌹𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌮𑍍 । 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 - 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌾𑌵𑌬𑍋𑌧𑌃, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍍। 𑌤𑌮𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌜𑌮𑍍। 𑌮𑍋𑌹𑌨𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌾𑌂 - 𑌮𑍋𑌹𑌃-𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌤𑌤𑍍-𑌤𑌮𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑌯𑌾 𑌤𑌦𑍍𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌦𑍇𑌹𑌿𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌬𑌧𑍍𑌨𑌾𑌤𑌿। 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌃- 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑌮𑌨𑌵𑌧𑌾𑌨𑌮𑍍। 𑌆𑌲𑌸𑍍𑌯𑌂- 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌨𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌃, 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌤𑍍। 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌶𑍍𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍋𑌪𑌰𑌤𑌿𑌰𑍍𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾। 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍋𑌪𑌰𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌪𑍍𑌨𑌃। 𑌮𑌨𑌸𑍋𑌽𑌪𑍍𑌯𑍁𑌪𑌰𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑍁𑌷𑍁𑌪𑍍𑌤𑌿𑌃 ‖ ॥௮॥

---

1. ஸத்துவகுணம் நல்ல அறிவிலும், ஸுகத்திலும் ஆசையையுண்டுபண்ணி வேலையில் ஏவுகிறது. ரஜோகுணமும் சிலவேலைகளில் ஏவுகிறது. இப்படியானால், இரண்டு குணங்களுக்கும் வித்தியாஸம் என்னவென்றால்—பதில். ஸத்துவகுணமுள்ளவன் ஸுகத்தைத் தீர்மானித்துக்கொண்டுதான் ஒரு வேலையைச் செய்வன். ரஜோகுணமுள்ள

தமோகுணம் ஒரு வஸ்துவை மாறி எண்ணுவதினால், அதாவது—ஒரு வஸ்துவை வேறு வஸ்துவாக எண்ணுவதினால், எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் உண்டாகிறது; அதேமாதிரி எண்ணத்தை உண்டுபண்ணுகிறது. அது-அவசியம் செய்ய வேண்டிய ஒரு வேலையிருக்கும்போது, அதைக் கவனிக்காமல் இன்னொரு வேலையில் ஏவுகிறது. சோம்பலையும், அதாவது—செய்யவேண்டிய எல்லா வேலைகளிலும் அலுப்பையும், 1 தூக்கத்தையும் உண்டுபண்ணுகிறது. தமோகுணம் இவ்விதம் ஜீவனைத் தொந்தரவு பண்ணுகிறது.

௯.—ஸத்வாதீநாம் பந்தப்ரகாரேஷு ப்ரதாநாந்யாஹ—

ஸத்வம் ஸுகே ஸஞ்ஜயதி ரஜ: கர்மணி பாரத ।
ஜ்ஞாநமாவ்ருத்ய து தம: ப்ரமாதே ஸஞ்ஜயத்யுத ॥௯॥

ஸத்வம் ஸுகஸங்கப்ரதாநம்। ரஜ: கர்மஸங்கப்ரதாநம்। தமஸ்து வஸ்துயாதாத்ம்யஜ்ஞாநாவ்ருத்ய விபரீதஜ்ஞாநஹேதுதயா கர்தவ்யவிபரீதப்ரவ்ருத்திஸங்கப்ரதாநம் ॥ ॥௯॥

௯.—ஸத்துவம் முதலான குணங்கள் ஜீவனைக் கட்டுப்படுத்தும் வழிகளில் முக்கியமானவைகளைச் சொல்லுகிறார்:—

ஸத்துவகுணத்துக்கு ஸுகத்தில் ஆசையையுண்டுபண்ணுவது முக்கியம். ரஜோகுணத்துக்கு வேலையில் ஆசையையுண்டுபண்ணுவது முக்கியம். தமோ குணத்துக்கு வஸ்துவினுடைய உண்

னுக்கு அந்தந்த வஸ்துக்களும், வேலைகளும்தான் வேண்டியது. அதினால் உண்டாகும் ஸுகம் கொஞ்சமா? அதிகமா என்று கவனிக்க மாட்டான். இதை-ராஜாவின் ஸ்திரீயை ஆசைப்படுவது, கெட்டபிள்ளையைக் காப்பாற்றுவது, ஒருபலனுமில்லாத உடம்பின் வேலை—இவைகளில் பார்க்கலாம்.

1. தூக்கமாவது—வேலை செய்வதினால் இந்திரியங்கள் களைத்து, ஓய்ந்திருப்பது. கண்முதலான இந்திரியங்கள் மாத்திரம் ஓயும்போது ஸ்வப்நம். அப்போது அறிவு உண்டு. மனதும் ஓய்ந்துபோனால், நல்லதூக்கம். அதற்கு "ஸுஷுப்தி" என்று வடமொழியில் பெயர். அப்போது அறிவேயில்லை. தமோகுணமுள்ளவனுக்கு தூக்கம் வேலை செய்து களைப்பினால் வருவதில்லை; தமோகுணத்தினால் வருகிறது.

மையை மறைத்து, தப்பான நினைவை உண்டு பண்ணுவது ஸ்வ பாவமாகையால், ஒருவன் செய்ய வேண்டிய வேலைக்கு விரோத மானவேலையைச்செய்வதில்ஆசையையுண்டு பண்ணுவதுமுக்கியம்.

𑌅𑌵—𑌦𑍇𑌹𑌾𑌕𑌾𑌰𑌪𑌰𑌿𑌣𑌤𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑍇𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃, 𑌤𑍇 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌵𑌿𑌰𑍁𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌥𑌂 𑌜𑌨𑌯𑌨𑍍𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑌾𑌹—

𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑌶𑍍𑌚𑌾𑌭𑌿𑌭𑍂𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌰𑌜𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌮𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌤𑌮𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾 ॥ ॥௧௦॥

𑌯𑌦𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌾𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑌿𑌨𑌃, 𑌤𑌥𑌾𑌪𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌶𑌾𑌤𑍍 𑌦𑍇𑌹𑌾𑌪𑍍𑌯𑌾𑌯𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑌾𑌹𑌾𑌰𑌵𑍈𑌷𑌮𑍍𑌯𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌪𑌰𑌸𑌮𑍁𑌦𑍍𑌭𑌵𑌾𑌭𑌿𑌭𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑌸𑍀 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌦𑌭𑌿𑌭𑍂𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇 । 𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌮𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌚𑌾𑌭𑌿𑌭𑍂𑌯 𑌰𑌜𑌃 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌤𑍍 । 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌿𑌚𑍍𑌚 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇 𑌚𑌾𑌭𑌿𑌭𑍂𑌯 𑌤𑌮𑌃 ॥ ॥௧௦॥

அவ—பிரகிருதி தான் உடம்பாக ஆகியிருக்கிறது. இதில் மூன்று குணங்களும் எப்போதுமிருக்கின்றனவே. அந்த மூன் றும் ஒன்றுக்கொன்று விரோதமான வேலைகளை (அதாவது—ஸத் துவம் அறிவைக் கொடுக்கும்; தமஸ்ஸு அதைக் கெடுக்கும்; ரஜோகுணம் வேலையைக் கொடுக்கும், தமஸ்ஸு அதைச்செய்ய வொட்டாமல்பண்ணும்)எப்படிச்செய்யும் என்றால்-சொல்லுகிறார்-

உடம்பில் ஸத்துவம் முதலான மூன்றுகுணங்கள் எப்போது மிருந்தபோதிலும், நெடுநாளாய் வந்த கர்மத்தினாலும், உடம்பை வளர்க்கும் 1 சாப்பாட்டின் வித்தியாஸத்தினாலும், அந்தகுணங்க ளில் ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொன்று மற்றவைகளை அடக்கி மேலிடுகிறது. [10]

1 கர்மத்தினாலும், சாப்பிட்டினாலும் உடம்பில் பித்தம், வாதம், ச்லே ஷ்மம் என்கிற மூன்று தாதுக்களில் இருக்கவேண்டிய நிலைமைதவறி, ஒவ்வொன்று ஒருஸமயத்தில் மேலிடுவதுபோல்.

𑌸𑌃—𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌵𑌗𑌮𑍋𑌪𑌾𑌯𑌮𑌾𑌹—

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶 𑌉𑌪𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌦𑌾 𑌤𑌦𑌾 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌤 ॥ ௧௧ ॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌰𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌯𑌦𑌾 𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍁𑌪𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌦𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍇𑌹𑍇 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥ ௧௧ ॥

அவ—இன்ன இன்ன குணம் மேலிடுகிறதுஎன்பதைக் கார்யங்களைக்கொண்டுதான்கண்டுபிடிக்கவேணும் என்றுசொல்லுகிருர்—

ஒருவன் கண் முதலான இந்திரியங்களினுல் அந்தந்த வஸ்துக்களை உள்ளது உள்ளபடி அறிந்தால், அப்போது ஸத்துவகுணம் மேலிட்டிருக்கிறது என்று அறியலாம். [11]

𑌲𑍋𑌭𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑌶𑌮𑌃 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾 ।
𑌰𑌜𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌭𑌰𑌤𑌰𑍍𑌷𑌭 ॥ ௧௨ ॥

𑌲𑍋𑌭𑌃- 𑌸𑍍𑌵𑌕𑍀𑌯𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌶𑍀𑌲𑌤𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃- 𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑌨𑍁𑌦𑍍𑌦𑌿𑌶𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌚𑌲𑌨𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌾 । 𑌆𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃- 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌫𑌲𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌃 । 𑌅𑌶𑌮𑌃- 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑍁𑌪𑌰𑌤𑌿𑌃 । 𑌸𑍍𑌪𑍃𑌹𑌾 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌚𑍍𑌛𑌾 । 𑌏𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌰𑌜𑌸𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 । 𑌯𑌦𑌾 𑌲𑍋𑌭𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇, 𑌤𑌦𑌾 𑌰𑌜𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ௧௨ ॥

தன் சொத்துக்களைப் பிறருக்குக் கொடுக்க மனதாகாமலிருப்பதும், ஒரு பிரயோஜனமுமில்லாமல் ஓடியாடுவதும், காசு முதலான பிரயோஜனங்களுக்காக வேலைகளைச் செய்வதும், இந்திரியங்கள் அடங்காமலிருப்பதும், பார்வை, சாப்பாடு முதலியவைகளில் ஆசையும் இருந்தால், ரஜோகுணம் மேலிட்டிருக்கிறதென்று அறியலாம். [12]

𑌅𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑍋𑌽𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍋 𑌮𑍋𑌹 𑌏𑌵 𑌚 ।
𑌤𑌮𑌸𑍍𑌯𑍇𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌜𑌾𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌕𑍁𑌰𑍁𑌨𑌨𑍍𑌦𑌨 ॥ ௧௩ ॥

𑌅𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌃- 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑍁𑌦𑌯𑌃 । 𑌅𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃- 𑌸𑍍𑌤𑌬𑍍𑌧𑌤𑌾 । 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌃- 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌾𑌨𑍁𑌪𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 । 𑌮𑍋𑌹𑌃- 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤

ஜ்ஞாநம் । ஸர்வாணி தமஸி ப்ரவ்ருத்தே ஜாயந்தே,ஸத்வேதஜ்ஜை:
ப்ரவ்ருத்தமிதி விஜ்ஞேய:॥ ॥௧௩॥

ஒரு வஸ்துவைப் பார்க்கும்போது, அதிலுள்ள ஸங்கதிகள் உண்மையாய் தோன்றாமையும், சோம்பலும் (அதாவது—ஒரு வேலையையும் செய்யப் பிடிக்காமலிருப்பதும்), தப்பு வேலைகளைச் செய்யும்படியான கவனிக்காமையும், தப்பு எண்ணங்களும் இருந்தால், தமோகுணம் மேலிட்டிருக்கிறதென்று அறியலாம். [13]

யதா ஸத்த்வே ப்ரவ்ருத்தே து ப்ரலயம் யாதி தேஹப்ருத்।
ததோத்தமவிதாம் லோகாநமலாந் ப்ரதிபத்யதே ॥௧௪॥

யதா ஸத்த்வம் ப்ரவ்ருத்தம், ததா ஸத்த்வே ப்ரவ்ருத்தே தேஹப்ருத் ப்ரலயம்-மரணம் யாதி ப்ராப்நோதி, ததோத்தமவிதாம்-உத்தமதத்த்வவிதாமாத்மயாதாத்ம்யவிதாம் லோகாந்-ஸமூஹாந் அமலாந்-மலரஹிதாந் அஜ்ஞாநரஹிதாந் ப்ரதிபத்யதே-ப்ராப்நோதி। ஸத்த்வே ப்ரவ்ருத்தே து ம்ருத: ஆத்மவிதாம் குலேஷு ஜநித்வா ஆத்மயாதாத்ம்யஜ்ஞாநஸாதநேஷு புண்யகர்மஸ்வதிகரோதீத்யர்த்தம் பவதி॥

அவ—செத்துப்போகும் காலத்தில் ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் மேலிடுவதற்குக்காரணங்களை இப்போதே போக்குவதற்காக, அந்தக்காலத்தில் ரஜஸ்ஸு தமஸ்ஸுக்கள் மேலிட்டால் வரும் கெடுதிகளைச் சொல்லுகிறார்—

ஸத்துவகுணம் மேலிட்டிருக்கும்போது, ஒருவன் இறந்தால், ஆத்மஸ்வரூபத்தை உண்மையாக அறிந்தவர்கள் வயிற்றில் பிறந்து, ஆத்மாவின் உண்மையான அறிவைக் கொடுக்கக்கூடிய நல்ல கர்மங்களைச் செய்வன்— [14]

ரஜஸி ப்ரலயம் கத்வா கர்மஸங்கிஷு ஜாயதே ॥௧௫½॥

ரஜஸி ப்ரவ்ருத்தே மரணம் ப்ராப்ய பலாபிஸந்திபூர்வம் கர்மகாரிணாம் குலேஷு ஜாயதே। தத்ர ஜநித்வா ஸ்வர்க்காதிபலஸாதநகர்மஸ்வதிகரோதீத்யர்த்த: ॥ ॥௧௫½॥

ரஜோகுணம் மேலிட்டிருக்கும்போது இறந்தால், சுவர்க்கம் முதலான பலன்களுக்காக வேலை செய்கிறவர்கள் வயிற்றில் பிறந்து, அந்தமாதிரி வேலைகளைச் செய்வன். [14½]

𑌤𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌲𑍀𑌨𑌸𑍍𑌤𑌮𑌸𑌿 𑌮𑍂𑌢𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇॥ ॥௧௫॥

𑌤𑌥𑌾 𑌤𑌮𑌸𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌮𑍃𑌤𑍋 𑌮𑍂𑌢𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁-𑌶𑍍𑌵𑌸𑍂𑌕𑌰𑌾𑌦𑌿𑌯𑍋𑌨𑌿𑌷𑍁 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇। 𑌸𑌕𑌲𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌾𑌨𑌰𑍍𑌹𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃॥ ॥௧௫॥

தமோகுணம் மேலிட்டபோது இறந்தால், நாய், பன்றி, முதலான பிராணிகளாகப் பிறந்து, ஒரு நல்ல வேலையையும் செய்யத்தகாதவனாக ஆவன். [15]

𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌂 𑌫𑌲𑌮𑍍।
𑌰𑌜𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌫𑌲𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌫𑌲𑌮𑍍॥ ॥௧௬॥

𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑍌 𑌮𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌮𑌵𑌿𑌦𑌾𑌂 𑌕𑍁𑌲𑍇 𑌜𑌾𑌤𑍇𑌨𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍁𑌕𑍃𑌤𑌸𑍍𑌯-𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌗𑌵𑌦𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌃, 𑌫𑌲𑌂 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍋𑌽𑌧𑌿𑌕𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑌨𑌿𑌤𑌂 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌮𑌲𑌂-𑌦𑍁𑌃𑌖𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌮𑌾𑌹𑍁𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌵𑌿𑌦𑌃। 𑌅𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌲𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌜𑌸𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌫𑌲𑌂 𑌫𑌲𑌸𑌾𑌧𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌙𑍍𑌗𑌿𑌕𑍁𑌲𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭 𑌤𑌤𑍍𑌫𑌲𑌾𑌨𑍁𑌭𑌵 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌜𑌨𑍍𑌮 𑌰𑌜𑍋𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿 𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭 𑌪𑌰𑌮𑍍𑌪𑌰𑌾𑌰𑍂𑌪𑌸𑌾𑌂𑌸𑌾𑌰𑌿𑌕𑌦𑍁𑌃𑌖𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑍁𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌗𑍁𑌣𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌵𑌿𑌦𑌃। 𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌮𑌸𑌃-𑌅𑌨𑍍𑌤𑍍𑌯𑌕𑌾𑌲𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌮𑌸𑌃 𑌫𑌲𑌮𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌪𑌰𑌮𑍍𑌪𑌰𑌾𑌰𑍂𑌪𑌮𑍍॥ ॥௧௬॥

ஒருவன் ஸத்துவம் வளர்ந்த வேளையில் இறந்து, ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர்கள் வயிற்றில் பிறந்து, பலன்களை விரும்பாமல், எனக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய கர்மங்களை என் ஸந்தோஷத்துக்காகவே செய்வன். அதனால் இன்னும் அதிகமாக ஸத்துவகுணம் வளர்ந்து, கொஞ்சங்கூட துக்கக்கலப்பில்லாத ஸுகங்களை அடைகிறான். ரஜோகுணம் மேலிட்டபோது

இறந்தவன் முன்சொன்னபடி ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களுக்காகக் கர்மங்களைச்செய்கிறவர்கள் வயிற்றில் பிறந்து, மறுபடியும் அதேமாதிரியே கர்மங்களை மேல்மேலும்செய்து, ஸம்ஸாரத்தை வளர்க்கிறான். அவனுக்குஸுகமென்று பேச்சே ஒழிய. முழுவதும் துக்கம் தான். தமஸ்ஸு வளர்ந்தபோது இறந்தவனுக்கு இருக்க இருக்க தப்பு எண்ணம் வளர்கிறது. [16]

ப்ரவ்ருத்தாதிகஸத்த்வாதிஜநிதம் நியதிவிஷயம் கிமித்யத்ராஹ—
ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம் ரஜஸோ லோப ஏவ ச।
ப்ரமாதமோஹௌ தமஸோ பவதோ(அ)ஜ்ஞாநமேவ ச ॥௧௭॥

ஏவம் ஸர்வதா ஜாதாதிகஸத்த்வாத் யதாவதாத்மாபரோக்ஷ்யரூபம் ஜ்ஞாநம் ஜாயதே। ததா ப்ரவ்ருத்தாத் ரஜஸ: ஸ்வர்காதிபலலோபோ ஜாயதே। ததா ப்ரவ்ருத்தாத் தமஸ: ப்ரமாத:-அநவதாநநிமித்தாஸத்கர்மணி ப்ரவ்ருத்தி:, ததஶ்ச மோஹ:-விபரீதஜ்ஞாநம், உத்தராதிகதரம் தம:, ததஶ்சாஜ்ஞாநம்-ஜ்ஞாநாபாவ:॥ ॥௧௭॥

அவ—ஸத்துவம் முதலான குணங்கள் வளர்ந்து வருகிற பிரயோஜனங்கள் என்ன என்றால், சொல்லுகிறார்—

மேலே மேலே ஸத்துவம் வளர்ந்தால், ஆத்மாவை முதலில் உள்ளபடி அறிகிறான். பிறகு இடைவிடாமல் நினைக்கிறான். பிறகு பார்க்கிறான். ரஜஸ்ஸு வளர்ந்தால், சுவர்க்கம் முதலான பலன்களில் ஆசைவளர்கிறது. தமஸ்ஸு வளர்ந்தால், ஸங்கதிகளின் உண்மையைக் கவனிக்காமல், கெட்ட காரியங்களைச் செய்வன். அதனால் தப்பு எண்ணம் வளரும். அதனால் தமோகுணம் மேமேலே மேலே வளரும். அதனால் நல்ல அறிவு அடியோடு போய்விடும். [17]

ஊர்த்வம் கச்சந்தி ஸத்த்வஸ்தா மத்யே திஷ்டந்தி ராஜஸா:।
ஜகந்யகுணவ்ருத்திஸ்தா அதோ கச்சந்தி தாமஸா:॥ ॥௧௮॥

ஏவமுக்தேந ப்ரகாரேண ஸத்த்வஸ்தா ஊர்த்வம் கச்சந்தி-க்ரமேண ஸம்ஸாரபந்தாந்மோக்ஷம் கச்சந்தி। ரஜஸ்ஸ்வர்காதிபலலோபகரஸ்தா ராஜஸா: பலஸாதநஸங்கம் கர்மாநுஷ்டாய

[illegible] ॥ ௧௮ ॥

ஸத்துவகுணம் மேலிட்டவர்கள் இருக்க இருக்க ஸத்துவம் வளர்ந்து, உயர்ந்த பதவியை அடைகிறார்கள். அதாவது—ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறார்கள். ரஜோகுணம் மேலிட்டவர்கள் சுவர்க்கத்தில் ஆசையால் அதற்காக வேலைசெய்து, பலனை அனுபவித்து, மறுபடியும் பிறந்து, அதேமாதிரி கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். ஆகையால் மேலும் போகாமல், கீழும் போகாமல் நடுவில் நிற்கிறார்கள். திரும்பித் திரும்பி வருகிறபடியினாலே, அதைத் தாக்கம் என்றே சொல்லலாம். தமோகுணம் மேலிட்டவர்கள் இருக்க இருக்க தமோகுணம் வளர்ந்து, இருக்க இருக்க கெடுதலான வேலைகளைச் செய்து கீழே கீழே போகிறார்கள். அதாவது—பறையன்களாகிறார்கள்; பிறகு மாடு பக்ஷி முதலானபிறப்பு; பிறகு புழுவாக பிறப்பு; பிறகு மரம், கொடி, கல்லு, பட்டுப்போன கட்டை, ஓட்டுச்சல்லி, செத்தை- இவை முதலானவைகள் ஆகிறார்கள். [18]

[illegible]—

𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌂 𑌗𑍁𑌣𑍇𑌭𑍍𑌯𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌯𑌦𑌾 𑌦𑍍𑌰𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑍁𑌪𑌶𑍍𑌯𑌤𑌿।
𑌗𑍁𑌣𑍇𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌪𑌰𑌂 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑌂 𑌸𑍋𑌽𑌧𑌿𑌗𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿 ॥ ௧௯ ॥

[illegible]

பரம் வேத்தி – கர்த்ருப்யோ குணேப்யஶ்ச பரம் – அந்யமகர்த்தாரம் வேத்தி । ஸ மத்பாவமதிகச்சதி – மம யோ பாவஸ்தமதிகச்சதி । ஏததுக்தம் பவதி – ஆத்மந: ஸ்வத: பரிஶுத்தஸ்வபாவஸ்ய பூர்வபூர்வகர்மமூலகுணஸங்கநிமித்தம் விவிதகர்மஸு கர்த்ருத்வம், ஆத்மா ஸ்வதஸ்த்வகர்த்தா அபரிச்சிந்நஜ்ஞாநைகாகார மித்யாத்மாநம் யதா பஶ்யதி, ததா மத்பாவமதிகச்சதீதி ||

அவ—நல்ல சாப்பாடுகளாலேயும், பலன்களை விரும்பாமல் நல்ல கர்மங்களைச் செய்வதாலேயும் மேலே மேலே ஸத்துவகுணம் வளர்ந்தவர்கள்—ரஜோகுணம், தமோகுணம் குறைந்து, உயர்ந்த பதவியை அடையும் விதத்தைச் சொல்லுகிறார்:—

சாப்பாட்டை ஸாத்துவிகம், ராஜஸம், தாமஸம் என்று மூன்றுவிதமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அவைகளில் ஸத்துவகுணத்தை வளர்க்கிற ஆஹாரத்தைச் சாப்பிடுவதினாலும், பலன்களைவிரும்பாமல்: பகவானுடைய ஸந்தோஷத்துக்காக நல்ல கர்மங்களைச்செய்வதினாலும், ஒருவன் ரஜோகுணத்தையும், தமோகுணத்தையும் இருந்த இடம் தெரியாமல் தொலைத்து, ஸத்துவகுணத்தை மிகவும் வளர்த்து, ஸம்ஸார வேலைகள் எல்லாம் குணங்களாலேதான் உண்டாகின்றன என்றும், ஆத்மா என்பது இயற்கையில் ஒரு வேலையையும் செய்கிறதில்லையென்றும் அறிகிறான். அவன் என்னைப் போல் ஆகிறான். அதாவது—ஆத்மா நெடுநாளாய் வந்த கர்மத்தினாலே ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலே உண்டாகிற பலன்களில் ஆசை உண்டாகி, அதற்காகப் பல வேலைகளைச் செய்கிறான். இயற்கையில் ஒருவித குற்றமுமில்லாதவன்; இதுமாதிரி வேலைகள் அவனுக்குக்கிடையாது; அளவில்லாத அறிவுள்ளவன்—என்று அறிந்தால், அவன் என் மாதிரி ஆய்விடுவன். [19]

அத—கர்த்ருப்யோ குணேப்யோऽந்யமகர்த்தாரமாத்மாநம் பஶ்யந் மத்பாவமதிகச்சதீத்யுக்தம் । ஸ மத்பாவ: கீத்ருஶ இத்யத்ராஹ—

குணாநேதாநதீத்ய த்ரீந் தேஹீ தேஹஸமுத்பவாந் |
ஜந்மம்ருத்யுஜராது:கைர்விமுக்தோऽம்ருதமஶ்நுதே ||

स्वयं देही देहसमुद्भवान्—देहाकारपरिणत प्रकृतिसमुद्भवान्—सत्त्वादीन् त्रीन् गुणान् अतीत्य ज्ञानैकाकारम् आत्मानं पश्यन् जन्ममृत्युजरादुःखादिविनिर्मुक्तः अमृतम् आत्मानम् अनुभवति, एष मद्भावः॥ ॥२०॥

அவ—ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்க்கிறவன் பகவானைப்போல் ஆகிறான் என்று சொல்லப்பட்டது. பகவானைப்போல் ஆகிறது என்பது என்ன என்றால், சொல்லுகிறார்:—

இந்த ஜீவன் உடம்பாக ஆகியிருக்கும் பிரகிருதியினால் ஏற்பட்டிருக்கிற ஸத்துவம் முதலான மூன்று குணங்களையும் ஜயித்து, இயற்கையில் அந்த குணங்களின் சேர்க்கையில்லாத—அறிவையே இயற்கையாக உடைய—ஜீவஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து பிறப்பு, சாவு, கிழத்தனம் இவை முதலான தொந்தரவுகளில்லாமல், ஆத்மாவை அநுபவித்து, மிகுந்த ஸுகத்தை அடைகிறான். இது தான் பகவானைப்போல் ஆகிறது என்பது. அதாவது—பகவான் எப்பொழுதும் அளவில்லாத ஸந்தோஷமுள்ளவராக இருக்கிறார். ஸம்ஸாரிகளான ஜீவன்கள் பலகாரணங்களால் எப்போதும் துக்கப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கிறார்கள். அப்படி இல்லாமல் ஆத்மஸ்வரூபத்தைப்பார்த்த ஜீவன்கள் எப்பொழுதும் ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். 1.

---

1. ஆத்ம விஷயமான புஸ்தகத்தைப் படிக்காதவர்கள் ஸம்ஸாரக்கஷ்டமிருல் எப்பொழுதும் வருத்தப்படுகிறார்கள். ஆத்மாவைப்பற்றின சாஸ்திரங்களைப் படித்தவித்வான்கள் ஸம்ஸாரக்கஷ்டமிருலும், நான்படித்தவன் என்கிற எண்ணத்திருல் உண்டான சண்டைகளாலும், அதற்குப் புஸ்தகம் எழுதுகிற சிரமங்களாலும் தொந்தரவு படுகிறார்கள். ஸம்ஸாரிகளும், படித்தவர்களும் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியவில்லையே. அறிந்து தியானம் செய்வதிருல் வரும் பாக்யம் எப்படி? யாராவது ஒருவர் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறிந்தவர் இருந்தால், அவரை இந்த வித்வான்கள் அறிந்தவரென்று நினைக்க, அவருடன் பழகினால் அவர்கள் இவர்களுக்கு அறிவுறுத்தல். இவ்வுலகத்தில் அறிந்தவர்களுக்கு [illegible] கருத்தும். அப்படி அகப்பட்டாலும், இப்போதைய வித்வான்கள் தங்களை ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்றாய் அறிந்தவர்களாக நினைத்திருக்கிறபடியால், அவரை அறிந்தாக நினைப்பதும், அவருடன் பழகுவதும் ஒருக்காலும் உண்டாகமாட்டாது.

அத—அத குணாதீதஸ்ய ஸ்வரூபவிஷயவ்யவஹாரப்ரகாரம் குணாத்யயஹேதும் ச ப்ருச்சந் அர்ஜுந உவாச—

கைர்லிங்கைஸ்த்ரீந் குணாநேதாநதீதோ பவதி ப்ரபோ |
கிமாசார꞉ கதம் சைதாம்ஸ்த்ரீந் குணாநதிவர்ததே ||

ஸத்த்வாதீந் த்ரீந் குணாநேதாநதீத꞉ கைர்லிங்கை꞉- கைர்லக்ஷணைருபலக்ஷிதோ பவதி | கிமாசார꞉-கேநாசாரேண யுக்தோ(அ)ஸௌ | அஸ்ய ஸ்வரூபாவகதிலிங்கபூதாசார꞉ கீத்ருஶ இத்யர்த꞉ | கதம் சைதாந் கேநோபாயேந ஸத்த்வாதீம்ஸ்த்ரீந் குணாநதிவர்ததே || ||உக||

அத—குணங்களை ஜயித்தவனுடைய நடவடிக்கையையும், குணங்களை எப்படிஜயிப்பதுஎன்பதையும் அர்ஜுனன்கேட்கிறான்—

ஸத்துவம் முதலான இந்த மூன்று குணங்களை ஜயித்தவன் என்னமாதிரிநினைவுள்ளவன்? என்னமாதிரிபேசுவன்? என்னமாதிரி வேலைகளைச் செய்வன்? இந்தகுணங்களை எப்படிஜயிக்கிறது? [21]

ஸ்ரீபகவாநுவாச—

ப்ரகாஶம் ச ப்ரவ்ருத்திம் ச மோஹமேவ ச பாண்டவ |
ந த்வேஷ்டி ஸம்ப்ரவ்ருத்தாநி ந நிவ்ருத்தாநி காங்க்ஷதி ||உஉ||

வித்வான்களுக்குக் கோபம், பொறாமை முதலான ஸங்கதிபோகாதவரையில், அவர்கள் ஆத்மஸ்வரூபத்தை அறியவில்லை என்றே சொல்லலாம். அப்படியே ஸ்ரீ தேசிகன் ஸாதித்திருக்கிறார். ஸ்ரீ கீதையில் 2—வது அத் 70-வது சுலோகத்தில் சொல்லியபடி ஒருவர் ஆத்மஸ்வரூபத்தை நன்றாய் அறிந்தவராக இருந்தால், அவர் தெரியாதவர்களுடனோ, படித்தவர்களுடனோ எப்போதும் பழகுவர். அவர்கள் சொல்லும் எவ்விதமான வார்த்தைகளாலும் கலங்கமாட்டார். வித்வான்கள் தங்களுடைய குற்றங்களைக் கவனிக்காதவரையில், ஸுகத்தை அடையமாட்டார்கள். பூமியில் அவதாரம்பண்ணின பகவானும், ஆளவந்தார் முதலான ஆசாரியர்களும் தங்களை ரொம்பக் கெட்டவர்களாக தனியாக இருக்கும் காலத்தில் நினைத்துச் சொல்லியிருக்கிறார்கள். ரஹஸ்யத்தில் சொன்ன அந்த வார்த்தைகளைப் பகவான் லோகோபகாரத்துக்காக வெளிப்படுத்தி யிருக்கிறார். மன்னிக்கவும்.

ஸத்த்வாதிக்ருதேஷு வஸ்துவிஶேஷேஷு ஸம்ப்ரவ்ருத்தாநி ஸத்த்வரஜஸ்தமஸாம் கார்யாணி ப்ரகாஶப்ரவ்ருத்திமோஹாக்²யாநி யோ ந த்³வேஷ்டி । ததா² ஸத்த்வாதிகு³ணவிஶேஷேஷு வஸ்துஷு தாந்யேவ நிவ்ருத்தாநி ந காங்க்ஷதி ॥ ॥௨௨॥

பகவான் சொல்லுகிறார்—

ஒருவன் ஸத்துவகுணத்தினால் ஒருவஸ்துவை அறிகிறான்; ரஜோகுணத்தினால் ஒருவேலையைச் செய்கிறான்; தமோகுணத்தினால் ஒருவஸ்துவை வேறொருவஸ்துவாக நினைக்கிறான். உலகத்தில் ஆத்மாவைத்தவிர 1 மற்ற வஸ்துக்கள் பிடித்தவைகளென்றும், பிடிக்காதவைகளென்றும் இருவகைப்படும். அவைகளில் பிடிக்காத வஸ்துக்களைப் பற்றின அறிவு, வேலை, மயக்கம்—இவைகள் வந்தால், ஒருவன் வருத்தப்படுவன். பிடித்த வஸ்துக்களைப் பற்றின அறிவு முதலானவைகள் வந்து போனால், அவைகள் மறுபடியும் வரவேண்டுமென்று ஆசைப்படுவன். இந்த மூன்றுகுணங்களை ஜயித்தவனுக்கு இப்படி வருத்தமுமில்லை; ஆசையுமில்லை. [22]

உதா³ஸீநவதா³ஸீநோ கு³ணைர்யோ ந விசால்யதே ।
கு³ணா வர்தந்த இத்யேவ யோ(அ)வதிஷ்ட²தி நேங்க³தே ॥ ௨௩ ॥

---

1. உதாரணம்—ஸத்துவ குணத்தால் ஒருவன் பாம்பு முதலானவைகளைப் பார்க்கிறான். அது பிடிக்காதவஸ்து. அதின்பார்வையினால் வருத்தமில்லை. உலகத்தில் ரஜோ குணத்தால் விரோதிகளுடன் ஒருவன் பேசுகிறான். அவன் வீட்டுக்குப் போகிறான். பிறகு ஏன் பேசினேன், ஏன் போனேன் என்று வருத்தப்படுகிறான். அந்த மாதிரி வேலைகள் நேர்ந்தால், இவன் வருத்தப்படுகிறதில்லை. ஒருவன் தமோகுணத்தினால், சத்துருவின் குழந்தையை உள்ளபடி அறியாமல், தன் குழந்தையாக நினைத்துக் கொண்டாடினான். பிறகு அறிந்து வருத்தப்படுகிறான். ஸத்துவ குணத்தினால் ஏற்படுகிற பிள்ளை பெண்டாட்டிகளின் பார்வை தனக்கு இருந்து போய்விட்டால், அந்தப் பார்வை மறுபடியும் வரவேண்டுமென்று விரும்புகிறதில்லை. ரஜோகுணத்தினால் ஏற்படுகிற—பணம் கிடைப்பதற்காகச் செய்யப்படும்—வேலை தவறிப்போனால், அதைப்பற்றி ஆசைப்படுகிறதில்லை. வெகுநாளாக ஒருவனைப் பார்க்கவேண்டுமென்று நினைத்துக் கொண்டிருந்தவன், அவன் வந்தபோது தமோகுணத்தினால், அவனை வேறொருவனாக நினைத்துவிட்டான். அவன் போய்விட்டான். பிறகு தெரிந்தும் அவனுடைய பார்வையை ஆசைப்படுவதில்லை.

𑌉𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑌵𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑌃 - 𑌗𑍁𑌣𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾𑌵𑌲𑍋𑌕𑌨𑌤𑍃𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌽𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍋𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑌵𑌦𑌾𑌸𑍀𑌨𑌃- 𑌗𑍁𑌣𑍈𑌰𑍍𑌦𑍍𑌵𑍇𑌷𑌾𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌯𑍋 𑌨 𑌵𑌿𑌚𑌾𑌲𑍍𑌯𑌤𑍇- 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯, 𑌯𑌸𑍍𑌤𑍂𑌷𑍍𑌣𑍀𑌮𑌵𑌤𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑍇। 𑌨𑍇𑌙𑍍𑌗𑌤𑍇- 𑌨 𑌗𑍁𑌣𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌨𑍁𑌗𑍁𑌣𑌂 𑌚𑍇𑌷𑍍𑌟𑌤𑍇॥௨௩॥

அவ—உடம்போடேகூட இருப்பவன்—பிடித்தவைகளையும், பிடிக்காதவைகளையும் பற்றின கீழ்ச் சொல்லியவைகளில் எப்படி மனக் கலக்கமில்லாமல் இருப்பன் என்றால், சொல்லுகிறார்—

இவன் ஆத்மாவை மாத்திரம் பார்த்து ஸந்தோஷப்படுகிற படியால், பிடித்ததோ பிடிக்காததோ, மற்ற வஸ்துக்களைக் கவனிக்கிறதில்லை. அதாவது—வருத்தமும், ஆசையும் உண்டாகிறதில்லை. ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் வருத்தத்தையும் ஆசையையும் அடைந்தாலும், ஒரு வேலையைச் செய்வதுமில்லை. பிடித்ததோ, பிடிக்காததோ—அவைகளின் அறிவு முதலானவைகள் ஏற்படும் போது, அவைகள் அந்த [1] குணங்களால் ஏற்படுகின்றனவென்று எண்ணி, [2] அவைகளுக்குத் தகுந்தவேலைகளைச் செய்வதில்லை. பிடிக்காதவஸ்துக்களைப் பார்த்துக் கோபிப்பதும், பிடித்தவஸ்துக் களைப்பார்த்து ஸந்தோஷப்படுவதும் இல்லை. [23]

𑌸𑌮𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑍁𑌖𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌸𑍍𑌸𑌮𑌲𑍋𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑍍𑌮𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑌃 ।
𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑍋 𑌧𑍀𑌰𑌸𑍍𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌨𑌿𑌨𑍍𑌦𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌂𑌸𑍍𑌤𑍁𑌤𑌿𑌃 ॥௨௪॥
𑌮𑌾𑌨𑌾𑌪𑌮𑌾𑌨𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌸𑍍𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌿𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑌿𑌪𑌕𑍍𑌷𑌯𑍋𑌃 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍀 𑌗𑍁𑌣𑌾𑌤𑍀𑌤𑌸𑍍𑌸 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௨௫॥

𑌸𑌮𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑍁𑌖𑌃-𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌮𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌃। 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌥𑌃- 𑌸𑍍𑌵𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑍈𑌕𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌤𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌪𑍁𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌜𑌨𑍍𑌮𑌮𑌰𑌣𑌾𑌦𑌿𑌸𑍁𑌖𑌦𑍁𑌃𑌖𑌯𑍋𑌸𑍍𑌸𑌮𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌮𑌲𑍋𑌷𑍍𑌟𑌾𑌶𑍍𑌮𑌕𑌾𑌞𑍍𑌚𑌨𑌃। 𑌤𑌤 𑌏𑌵 𑌤𑍁𑌲𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌃-𑌤𑍁

1. சுலோகத்தில் முதல்பாதத்தில் சொன்னதையே இங்கே விரிவாய்ச் சொல்லுகிறது.

2. இரண்டாவது பாதத்தில் சொன்னதையே இங்கேவிரிவாய்ச் சொல்லுகிறது.

ப்ரியாப்ரியவிஷய: | தீர: — ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேககுஶல: |
அத ஏவ துல்யநிந்தாத்மஸம்ஸ்துதி: — ஆத்மநி தேஹாத்மாபி-
மாநக்ருதகுணாகுணநிமித்தஸ்துதிநிந்தயோ: ஸ்வாஸம்ப-
ந்தாநுஸந்தாநேந துல்யசித்த: | துல்யோ மாநாவமாநயோ:
துல்யோ மித்ராரிபக்ஷயோ: அபி ஸ்வஸம்பந்தாபாவாதேவ து-
ல்யசித்த: | ததா தேஹயாத்ராமாத்ரவ்யதிரிக்த ஸர்வாரம்பபரித்யாகீ | ஏவ-
மவஸ்தித: ஸ குணாதீத உச்யதே ॥ ॥௨௪-௨௫॥

ஆத்மாவைப் பார்ப்பது தவிர, மற்ற ஸுகத்தையும் துக்கம் போலவே நினைக்கிறான். தன் ஆத்மா ஒன்றையே இன்பமாக நினைத்துக் கொண்டிருப்பதாலே, பிள்ளை பிறந்தது என்றாலும், செத்தது என்றாலும், அவன்மனது 1 ஒரேமாதிரியாயிருக்கும். அதனாலேயே ஓட்டாஞ்செல்லியையும், கருங்கல்லையும், தங்கக்கட்டியையும்ஒரேமாதிரியாகநினைக்கிறான். அதனாலேயேபிடித்தவஸ்துக்களும், பிடிக்காத வஸ்துக்களும் அவனுக்கு ஒரேமாதிரியாக இருக்கின்றன. ஆத்மாவையும், உடம்பையும் வெவ்வேறென்று அறிகிறவிஷயத்தில் கெட்டிக்காரனாக இருக்கிறான். அதனாலே தன்னை ஒருவன் வைதாலும், ஸ்தோத்திரம் பண்ணினாலும் 2 ஒரே மாதிரியாக இருக்கிறான். குணத்தைக்கண்டு கௌரவம் செய்வதிலும், தோஷத்தை நினைத்து அலக்ஷியம் செய்வதிலும், அவையிரண்டுக்கும் காரணமாகஏற்படுகிற ஸ்நேஹம், விரோதம் இவையுள்ளவர்களிடத்திலும்—அவையிரண்டிலும் ஆத்மாவுக்கு ஸம்பந்தமில்லை என்று எண்ணி, ஒரேமாதிரியாகஇருக்கிறான். அப்படியே உடம்புக்காக மாத்திரம் ஒரு வேலையையும் செய்கிறதில்லை. இப்பேர்ப்பட்டவன் குணங்களை ஜயித்தவன் என்று சொல்லப்படுகிறான்.

---

1. ஸுகம் வந்தால் எம்பிக் குதிக்கிறதும், துக்கம் வந்தால் தலையைத் தொங்கப்போட்டுக் கொள்ளுகிறதுமில்லை.

2. ஒருவன் இவர் ரொம்ப அழகாகஇருக்கிறாரென்று சொன்னான். இன்னொருவன் மிகவும் குரூபியாக இருக்கிறார் என்று சொன்னான். அழகும், அழகில்லாமையும்உடம்பிலிருக்கிறதென்று எண்ணி, அவையிரண்டினால் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவுக்கு லாபமும், நஷ்டமுமில்லையென்று நினைத்து, அவையிரண்டிலும்ஒரேமாதிரியாகஇருக்கிறான்

அவ—அதைவம் குணாத்யயே ப்ரதாநஹேதுமாஹ—
மாம் ச யோऽவ்யபிசாரேண பக்தியோகேந ஸேவதே |
ஸ குணாந் ஸமதீத்யைதாந் ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே ||

"நாந்யம் குணேப்ய: கர்தாரம்" இத்யாதிநோக்தேந ப்ரக்ருத்யாத்மவிவேகாநுஸந்தாநமாத்ரேண ந குணாத்யயஸ்ஸம்பத்ஸ்யதே; தஸ்யாநாதிகாலப்ரவ்ருத்தவிபரீதவாஸநாபாத்யத்வஸம்பவாத் | மாம்-ஸத்யஸங்கல்பம் பரமகாருணிகமாச்ரிதவாத்ஸல்யஜலதிம், அவ்யபிசாரேண-ஐகாந்த்யவிசிஷ்டேந பக்தியோகேந ய: ஸேவதே, ஸ ஏதாந் குணாந் துரத்யயாந் ஸமதீத்ய ப்ரஹ்மபூயாய-ப்ரஹ்மத்வாய, கல்பதே-ப்ரஹ்மபாவயோக்யோ பவதி-யதாவஸ்திதமாத்மாநமம்ருதமவ்யயம் ப்ராப்நோதீத்யர்த: || ||௨௬||

அவ—இந்தமாதிரி குணங்களை ஜயிப்பதற்கு முக்கியமான காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்—

கீழ்ச் சொன்னபடி உடம்பு வேறு, ஆத்மா வேறு என்று நினைத்தமாத்திரத்தால் குணங்களுடைய ஜயம் ஏற்படாது. இவையிரண்டும் வேறு என்றுஎவ்வளவு நினைத்தாலும், இவனுக்கு நெடுநாளாய் வந்த கெட்ட பழக்கம் இந்த நினைவைஅமுக்கிவிடும். இந்த நினைவு இருந்தாலும், நினைவின் வேலை நடக்காது. ஆனால் எப்படி குணங்களுடைய ஜயம் வருமென்றால், என்னைப் பிரபத்திபண்ணி, என்னைத்தவிர வேறு தேவதையையும், என்னைத்தவிர வேறு பிரயோஜநத்தையும் நினைக்காமல், என்னிடத்தில் பக்தியையும்பண்ண வேண்டும். என்னைப் பிரீதியோடு நினைத்து ஸந்தோஷப்படுத்த வேணும். 1 நான் நினைத்தபடி நடத்துகிறவனும், அளவில்லாத

1. நெடுநாளாய்வந்த கெட்டபழக்கத்தைப் போக்குவதற்கு வேண்டியபகவானுடைய குணங்கள் சுலோகத்தில் "மாம்" (என்னை) என்கிற சொல்லாலே காட்டப்படுகின்றன என்று கருத்து. பகவான் ஒருவனை க்கர்மத்துக்கு உட்படுத்துவது போல, கர்மத்திலிருந்து விடுவிப்பதிலும் நினைத்தபடி நடத்துகிறவர். இந்தகுணம் ஒருவனைத்தண்டிப்பதற்கும், மன்னிப்பதற்கும் பொதுவானது. அநுக்கிரஹத்துக்கு மாத்திரம் வேண்டியவைகள் மற்றஇரண்டுகுணங்களும்.

தயையுள்ளவனும், என்னிடத்தில் வந்தவர்களிடத்தில், அவர்கள் எவ்வளவு குற்றம் பண்ணினாலும், அவைகளைக் கவனிக்காமல் பிரீதியுள்ளவனாகவும் இருக்கிறேன். இப்படி என்னுடைய கவனிக்காமைக்கும், பிரீதிக்கும் அளவில்லை. இப்படி என்னிடத்தில் பக்தியுடன் தன் ஸ்வரூபத்தைத் தியானம் செய்தால், என் அநுக்கிரஹமில்லாமல் ஜயிக்கமுடியாத ஸத்துவம் முதலான குணங்களை ஜயித்து, பிரும்மமாக ஆவதற்கு (அதாவது - ஆத்மாவை உள்ளபடி இன்பமாகப் பார்ப்பதற்குத்) தகுந்தவனாகிறான். [26]

ब्रह्मणो हि प्रतिष्ठाहममृतस्याव्ययस्य च ।
शाश्वतस्य च धर्मस्य सुखस्यैकान्तिकस्य च ॥

ओं तत्सदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे गुणत्रयविभागयोगो नाम चतुर्दशोऽध्यायः ॥

हि शब्दो हेतौ । यस्मादहमव्यभिचारिभक्तियोगेन सेवितोऽमृतस्याव्ययस्य च ब्रह्मणः प्रतिष्ठा; तथा शाश्वतस्य च धर्मस्य - अतिशयितनित्यैश्वर्यस्य - ऐकान्तिकस्य च सुखस्य - "वासुदेवः सर्वम्" इत्यादिना निर्दिष्टस्य ज्ञानिनः प्राप्यस्य सुखस्येत्यर्थः । यद्वा शाश्वतधर्मशब्दः प्रापकवचनः - तथापि [illegible] -त्तरयोः प्राप्यापेक्षया न तत्साध्य [illegible] प्राप्यत्वकम् । सन्तत्र स्वत्सं भवति - पूर्वत्र "दैवी ह्येषा गुणमयी मम माया दुरत्यया । मामेव ये प्रपद्यन्ते" इत्यारभ्य गुणात्ययस्य तत्पूर्वकाक्षरैश्वर्यभगवत्प्राप्तीनां च भगवत्प्रपत्त्येकोपायतायाः प्रतिपादितत्वाच्च ऐकान्तिकभगवत्प्रपत्त्येकोपायो गुणात्ययः तत्पूर्वकब्रह्मभावश्चेति ॥ ॥२७॥

इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये चतुर्दशोऽध्यायः.

அவ— குணங்களின் ஜயத்தையும் பகவான் கொடுக்கிறாரென்றுசொன்னதை உறுதிப்படுத்துவதற்காக, மூன்று விதமான பலன்களைப் பகவான் கொடுக்கிறார் என்று நடு ஆறு அத்தியாயங்களாலே சொல்லப்பட்டதை மறுபடியும் இங்கே சொல்லுகிறார்—

இன்னொருவரையும், இன்னொரு பிரயோஜனத்தையும் நினைக்காமல் செய்யப்பட்ட பக்தியினாலே ஸந்தோஷப்படுத்தப்பட்ட நான்—அழிவில்லாததும், ஒருவிதக் குற்றமில்லாததும், இன்பமானதுமான ஆத்மாவின் அநுபவத்தையும்,பிருஃமப்பட்டத்தைக் காட்டிலுமுயர்ந்ததான ஐசுவரியத்தையும், மோக்ஷ ஸுகத்தையும் கொடுக்கிறவன். ஆகையால் என்னைப் பிரபத்தி பண்ணி, பக்தி பண்ணினால் தான், இந்த எல்லா ஸுகங்களும் கிடைக்கும். இந்த ஸங்கதியை 17—வது அத்தியாயம் 14—வது சுலோகம் முதல் சொல்லியிருக்கிறது, குணங்களை ஜயிப்பதும், அதனால் வரும் ஆத்மாவின் பார்வையும் பகவானைப் பிரபத்தி பண்ணினால் தான்வரும். இந்த ஸங்கதிகளெல்லாம் நல்ல ஆசாரியர்களுடையவும், பகவானுடையவும் அநுக்கிரஹத்தால் மனதில் படவேணும்.

ஸ்ரீமதே பகவதே பஷியகாராய மஹாதேசிகாயநம:.

ஏவம் க்ஷேத்ராத்யாயே க்ஷேத்ரக்ஷேத்ரஜ்ஞபூதயோ: ப்ரக்ருதிபுருஷயோ: ஸ்வரூபம் விஶோத்ய, விஶுத்தஸ்ய அபரிச்சின்னஜ்ஞாநைகாகாரஸ்ய புருஷஸ்ய ப்ராக்ருதகுணஸங்கப்ரவாஹநிமித்தோ தேவாத்யாகாரபரிணதப்ரக்ருதிஸம்பந்தோऽநாதிரித்யுக்தம்। அநந்தரே சாத்யாயே புருஷஸ்ய கார்யகாரணோபயாவஸ்தப்ரக்ருதிஸம்பந்தோ குணஸங்கமூலோ பகவதைவ க்ருத இத்யுக்த்வா, குணஸங்கப்ரகாரம் ஸவிஸ்தரம் ப்ரதிபாத்ய, குணஸங்கநிவ்ருத்திபூர்விகா ஆத்மயாதாத்ம்யாவாப்திஶ்ச பகவத்பக்திமூலேத்யுக்தம்। இதாநீம் பஜநீயஸ்ய பகவத: க்ஷராக்ஷராத்மகபத்தமுக்தவிபூதிமத்தாம், விபூதிபூதாத் க்ஷராக்ஷரபுருஷத்வயாத் நிகிலஹேயப்ரத்யநீககல்யாணைகதாநதயா அத்யந்தோத்கர்ஷேண விஸஜாதீயஸ்ய பகவத: புருஷோத்தமத்வம் ச வக்துமாரபதே। தத்ர தாவத் அஸங்கஶஸ்த்ரச்சின்னபந்தநக்ஷராக்யவிபூதிம் வக்தும், பந்தோபகரணாகாரேண விததம் அசித்பரிணாமவிஶேஷமஶ்வத்தவ்ருக்ஷாகாரம் கல்பயந் ஶ்ரீபகவாநுவாச—

ஊர்த்வமூலமத:ஶாகமஶ்வத்தம் ப்ராஹுரவ்யயம்।
சந்தாம்ஸி யஸ்ய பர்ணாநி யஸ்தம் வேத ஸ வேதவித் ॥ ௧॥

யம் ஸம்ஸாராக்யமஶ்வத்தம் ஊர்த்வமூலமத:ஶாகமவ்யயம் ப்ராஹு: ஶ்ருதய: 'ஊர்த்வமூலோऽவாக்ஶாக ஏஷோऽஶ்வத்த: ஸநாதந:', 'ஊர்த்வமூலமவாக்ஶாகம் வ்ருக்ஷம் யோ வேத ஸம்ப்ரதி' இத்யாத்யா:। ஸப்தலோகோபரிநிவிஷ்டசதுர்முகாதித்வேந தஸ்யோர்த்வமூலத்வம்। ப்ருதிவீநிவாஸிஸகலநரபஶும்ருககிருமிகீடபதங்கஸ்தாவராந்ததயா அத:ஶாகத்வம்। அஸங்கஹேதுகஸம்யக்ஜ்ஞாநோதயாத் ப்ராக் ப்ரவாஹரூபேண அநுச்சேத்யதயா அவ்யயத்வம்। யஸ்ய ச்சந்தாம்ஸி பர்ணாந்யாஹு:। சந்தாம்ஸி ஶ்ருதய: 'வாயவ்யம் ஶ்வேதமாலபேத பூதிகாம:', 'ஐந்த்ராக்நமேகாதஶகபாலம் நி

வேத்ருஜாகாரை:'' இத்யாதிஶ்ருதிஸ்ம்ருதிவாதிபிரேத: கார்யகாரி
ஷிவபூயபூதேஷ்யம் ஸம்ஸாரவ்ருக்ஷமிதி ஹாநம்ஸேஸ்யாவஸ்ய
வர்ணாநி | ப்ரணோஹி வ்ருக்ஷோ வர்த்ததே | யஸ்யைவம்
ரூபம் தமஶ்வத்தம் வேத, ஸ வேதவித் | வேதோ ஹி ஸம்ஸாரவ்ரு
க்ஷஸ்யோச்சேதோபாயம் வததி; உச்சேத்யவ்ருக்ஷஸ்வரூபஜ்ஞானம் சோச்சே
தோபாயஜ்ஞாநோபயோகீதி வேதவித்த்வமுச்யதே || ||க||

அவ---க்ஷேத்திராத்தியாயம் என்றுசொல்லப்படுகிற 13-வது அத்தியாயத்தில் க்ஷேத்திரம் (இடம்) என்று சொல்லப்பட்ட பிரகிருதியினுடைய ஸ்வரூபத்தையும், க்ஷேத்திரக்ஞன் (இடத்தை அறிகிறவன்) என்று சொல்லப்பட்ட ஜீவனுடைய ஸ்வரூபத்தையும் தெளிவாகச் சொல்லி; ஜீவன் இயற்கையில் ஒருவித குற்றமில்லாதவனாகவும், அளவில்லாதஅறிவுள்ளவனாகவும்இருந்த போதிலும், நெடுநாளாய்வந்த—பிரகிருதியின் ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலுண்டான—ஆசையின் வெள்ளத்தினால், அவனுக்கு தேவன் முதலான உடம்பின்சேர்க்கை நெடுநாளாய் வந்ததென்று சொல்லப்பட்டது. 14-வது அத்தியாயத்தில் (காரணாவஸ்தை) ஸிருஷ்டி காலத்தில் உண்டாகிற உடம்பின் சேர்க்கையும், (காரியாவஸ்தை) அது முதல் நாளது வரையில் ஓயாமல் நடந்துவருகிற உடம்பின் சேர்க்கையும் பகவானாலேயே செய்யப்பட்டதென்று சொல்லி; ஜீவனுக்கு ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் கட்டு உண்டாகும் வழியை விரிவாகச்சொல்லி; அந்தக்கட்டுப்போய், ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பது பகவானிடத்தில் பக்தியினால் தான் வரவேண்டுமென்று சொல்லப்பட்டது. 15-வது அத்தியாயத்தில் பக்திபண்ணவேண்டிய பகவானுக்கு க்ஷரம் (பத்தன்), அக்ஷரம் (முக்தன்) என்கிற—ஸம்ஸாரிகளும், ஸம்ஸாரம் போனவர்களும் ஸொத்துக்கள் என்பதையும்; பகவான்குற்றங்களுக்குச் சத்துரு (ஒருக்காலும் குற்றமில்லாதவர்)—எப்பொழுதும் எல்லா நல்ல குணங்களுக்கும் இருப்பிடம்—ஆகையால் மிகவும் உயர்ந்தவர்; ஆதலால் ஸொத்தான இந்த இரண்டு வகுப்புக்களைக் காட்டிலும் பகவான் வேறு ஜாதி என்பதையும்; அவர் ஜீவஜாதியேயல்ல என்பதையும்; புருஷோத்தமன், எல்லா புருஷர்களைக்

காட்டிலும் (அதாவது—பகவானும் மஹாலக்ஷ்மியும் தவிர, மற்ற அறிவுள்ளவர்களெல்லாரும் ஜீவன்கள்; அவர்களெல்லாரையும் காட்டிலும் வேறு ஜாதியாகையால்) உயர்ந்தவர் என்பதையும் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்.

முதலில் ஒழிவு என்கிற கோடாலியினாலே பந்தம் (ஸம்ஸாரம்) என்கிற மரத்தை வெட்டின அக்ஷரம் (முக்தன்) என்கிற ஸொத்தைச் சொல்லுவதற்காக, வெட்டத்தகுந்த—பந்தம் (கட்டு) என்று சொல்லக்கூடிய—ஸம்ஸாரத்தை (உடம்பு முதலானவைகளை) 1 அரசமரமாகச் சொல்லிக்கொண்டு, பகவான் சொல்லுகிறார்—

ஸம்ஸாரம் என்கிற அரசமரத்துக்கு வேர் 2 மேலே இருக்கிறதென்றும், கிளைகள் கீழே இருக்கின்றன என்றும், அதற்கு அழிவில்லையென்றும், அதற்கு வேதங்கள் இலைகள் என்றும் வேதம் சொல்லுகிறது. இந்த மரத்தை இப்படி எவன் அறிகிறானோ, அவன்தான் வேதத்தின் கருத்தை அறிந்தவன். [1]

---

1. ஸம்ஸாரத்தை அரசமரமாகச் சொல்லுவானேன் என்றால்—அரசமரத்தை உயர்ந்த புண்ணிய விருக்ஷமாகச் சொல்லியிருக்கிறது. அது யாகங்களுக்கு உதவுகிறது. அதுபோல் உடம்பு ஆத்மயாகம் என்கிற பிரபத்திக்கு உபயோகப்படுகிறது. ஜீவன் ஸம்ஸாரத்தைத் தாண்டுவதற்கு அது மிகவும் உதவியாக இருக்கிறது. பாபிகளுக்குத் தொந்தரவைக் கொடுக்கிறதேயொழிய, நல்லவர்களுக்கு மிகவும் நல்லது. பாபிகளும் கடைசியில் இந்த உடம்பினால்தான் ஸௌக்கியத்தை அடையவேணும். அதற்காக அரசமரமாகச் சொன்னது.

2. ஸம்ஸாரம்என்கிற மரத்தை வெட்டுவதற்கு வழியை வேதம் சொல்லுகிறது. வெட்டவேண்டிய மரம் தெரியாதபோனால், வெட்டுவது எப்படி? பூமி முதல் ஏழுலோகங்களுக்கு மேலேயிருக்கும் நாலு முகமுள்ள பிரும்மாவினால் உண்டாகிறபடியால், இந்த மரத்துக்கு வேர் மேலேயிருக்கிறதென்றும், பூமியிலும், அதற்குக்கீழ் லோகங்களிலும்வசிக்கும் மனிதன், மாடு, பழு, பக்ஷிகள் மரம் என்று சொல்லப்பட்டவைகள் இருப்பதால், கிளைகள்கீழே இருக்கின்றன என்றும், ஒழிவை யுண்டுபண்ணக்கூடிய நல்ல அறிவு ஏற்படும்வரையில், இது விசையாய் வளர்ந்து வெட்டுவதற்கு (போக்குவதற்கு) முடியாமலிருப்பதால், அழிவில்லை என்றும் சொல்லப்பட்டது. வேதவாக்கியங்களில் பிள்ளைகள், மாடுகள், பணம்காசுகள்—இவை—முதலானவைகள் உண்டாவதற்குச் சில யாகங்களைச்

𑌅𑌧𑌶𑍍𑌚𑍋𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌾𑌖𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃-
𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌲𑌾𑌃 ॥ ॥௧½॥

𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌶𑌾𑌖𑌸𑍍𑌯 𑌵𑍃𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑍃𑌤𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌰𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌶𑍍𑌵𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌵𑌾𑌨𑌰𑌾𑌦𑌿𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌪𑌶𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌊𑌰𑍍𑌧𑍍𑌵𑌂 𑌚 𑌗𑌨𑍍𑌧𑌰𑍍𑌵𑌯𑌕𑍍𑌷𑌦𑍇𑌵𑌾𑌦𑌿𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌤𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌤𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌗𑍁𑌣𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃-𑌗𑍁𑌣𑍈𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃। 𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌾𑌲𑌾𑌃-𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌷𑌯𑌪𑌲𑍍𑌲𑌵𑌾𑌃॥

1 மனிதர்கள் முதலானகிளைகளுள்ள அந்த மரத்தில் அந்தந்த ஜீவன்களின் கர்மங்களாலே ஏற்படுகிற-மனிதன்,மாடு, முதலான-வேறு கிளைகள் மறுபடியும் கீழே பரவுகின்றன. கந்தர்வன், யக்ஷன் தேவன் முதலான 2 கிளைகள் மேலே பரவுகின்றன. அந்தக்கிளைகள் ஸத்துவம் முதலான 3 குணங்களால் வளர்கின்றன. சப்தம் முதலான விஷயங்கள் அந்த 4 கிளைகளுக்கு த்துளிர்கள். [1½]

𑌸𑍍𑌵:—𑌅𑌧𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹—

𑌅𑌧𑌶𑍍𑌚 𑌮𑍂𑌲𑌾𑌨𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌤𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑍀𑌨𑌿 𑌮𑌨𑍁-
𑌷𑍍𑌯𑌲𑍋𑌕𑍇 ॥ ॥௨॥

செய்யவேண்டுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அவைகளால் இந்த ஸம்ஸாரம் வளர்கிறது. ஆகையால் அந்த வேதவாக்கியங்களை இந்த மரத்துக்கு இலைகளாகச் சொல்லுகிறது. இலைகளாலேதான் மரம்வளர்கிறது. இலையில்லாமல் போனால்,மரம் பட்டுப்போகும்.

1. நைமித்திக விருஷ்டியை நினைத்து முதல்சுலோகம். நித்திய விருஷ்டியை நினைத்து இந்த சுலோகம்.

2. கர்மங்களைச் செய்கிற பூலோகத்தைப்பற்றி, இந்த சுலோகத்தில் "கீழே மேலே" என்கிற சொற்களைஉபயோகப்படுத்தி யிருக்கிறது. கீழ்மேல் பரவுகிற கிளைகளெல்லாம் பிரும்மாவின் உலகத்துக்குக் கீழே இருப்பதால், முதல் சுலோகத்தோடு விரோதமில்லை.

3. 14—வது அத்தியாயத்தில் சொன்னபடி ஸத்துவம் முதலான குணங்களே மேல்மேல் பிறப்புகளுக்குக்காரணமாயிருப்பதாலே,தேவன், மனிதன் முதலான கிளைகள் குணங்களால் வளர்கின்றன.

4. கிளைகள் துளிர்க்கிறபடியால், அவைகள் இன்பமாக இருக்கின்றன. அதுபோல சப்தம் முதலான விஷயங்களால் மனிதன் முதலான பிறப்புக்கள் இன்பமாக இருக்கின்றன.

[illegible] ॥௨॥

அவ—எப்படி யென்றால், சொல்லுகிறார்—

பிரும்மலோகத்தை மேலாகவும், மனிதர்களை நுனியாகவும் உடைய இந்த மரத்துக்கு மனித லோகத்தில் கர்மங்கள் ஆகிய 1 வேர்கள் பரவுகின்றன. அதாவது—மனிதனாக இருக்கும் போது செய்யப்பட்ட புண்ணிய பாபங்களாலே, மறுபடியும் கீழே மனிதனாகவும் ஆடு மாடாகவும் பிறக்கிறார்கள். மேல் லோகத்தில் தேவன்களாகவும் ஆகிறார்கள், [2]

[illegible] ॥௨½॥

[illegible] ॥௨½॥

---

1. இலைகள் சின்னவேர்கள். ஒருவீட்டின் மாடியில் முளைத்த கொடியிலிருந்து ஒருசெடி கீழே தொங்கிக்கொண்டு வந்து, பூமியில்

ஸம்ஸாரமாகிய இந்த மரம் பிரும்மாவினிடமிருந்து உண்டாவதால், அவன் வேர். அவன் பிள்ளைகள், பேரன்கள் வழியாய் மனிதன் வரையில் வளர்கிறபடியால், மனிதன் நுனி. மனிதன் பூமியில் இருப்பதால் கிளைகள் கீழே இருக்கின்றன. மனிதப்பிறப்பில் செய்யப்பட்ட புண்ணியபாபங்கள் என்கிற வேர்களால் கீழேயும், மேலேயும் கிளைகள் பரவுகின்றன. இந்த ஸங்கதிகளை ஸம்ஸாரிகள் அறியவில்லை. நான் மனிதன்; ஸ்ரீநிவாஸ அய்யங்காருக்குப் பிள்ளை; நாராயணஅய்யங்காருக்குத்தகப்பன்; மனிதனுக்கு வேண்டிய ஸொத்து முதலானவைகள் உள்ளவன்—என்று இவ்வளவைத்தான் அவர்கள் அறிகிறார்கள். இந்த மரம் ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலே உண்டாகிற ஸுகங்களில் ஒழிவினால் தூலகிறது. அவைகளில் ஆசையினால்தான் அதுஉண்டாகிறது. உடம்பை ஆத்மாவாக நினைப்பதாகிற அக்ஞானம் தான் இந்த மரத்துக்கு ஆதாரம் (மரத்துக்குபூமிபோல்).என்றும் அறியவில்லை. [2½]

𑌅𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌮𑍇𑌨𑌂 𑌸𑍁𑌵𑌿𑌰𑍂𑌢𑌮𑍂𑌲𑌮𑌸𑌙𑍍𑌗𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌦𑍃𑌢𑍇
𑌨 𑌛𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾। 𑌤𑌤𑌃 𑌪𑌦𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌗
𑌤𑌾 𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌭𑍂𑌯𑌃 ॥ ॥௩½॥

𑌏𑌨𑌂-𑌉𑌕𑍍𑌤𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌸𑍁𑌵𑌿𑌰𑍂𑌢𑌮𑍂𑌲𑌂-𑌸𑍁𑌷𑍍𑌠𑍁 𑌵𑌿𑌵𑌿
𑌧𑌂 𑌰𑍂𑌢𑌮𑍂𑌲𑌮𑌶𑍍𑌵𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌯𑌗𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍂𑌲𑍇𑌨 𑌦𑍃𑌢𑍇𑌨 [illegible]
[illegible] 𑌶𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌛𑌿𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌤𑌤𑌃-𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾
𑌸𑌙𑍍𑌗𑌚𑍍𑌛𑍇𑌦𑌾𑌤𑍍 𑌤𑌤𑍍𑌪𑌦𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌮𑌾𑌰𑍍𑌗𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 - 𑌅𑌨𑍍𑌵𑍇𑌷𑌣𑍀𑌯𑌂 ।
𑌯𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌗𑌤𑌾 𑌭𑍂𑌯𑍋 𑌨 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇 ॥ ॥௩½॥

1கீழ்ச்சொல்லிய—கெட்டியாயும்,2பலவிதமாயும்,வேர்நன்றாய்பட்டவுடன் வேருண்டாகி, அதிலிருந்து, மேலும் கீழும் கிளைகள் பரவுகின்றன. அதுபோல.

1. வாஸனையாலேமிகவும்கெட்டியாயிருக்கிறது. அந்தவாஸனைசொல்லப்போகிற ஒழிவைத் தவிர வேறொன்றாலும் போகாதென்றுகருத்து.

2. பிராயச்சித்தத்தாலே சில கர்மங்களாகிய வேர்களை அறுத்தாலும், மனதாலும், வாக்காலும், உடம்பாலும் நினைவோடும், நினைவில்லாமலும் நெடுநாளாய்ச் செய்யப்பட்ட கர்மங்களாகிற வேர்களுக்கும், அவைகளின் விதங்களுக்கும் கணக்கில்லையென்று கருத்து.

ஊன்றின — இந்த அரசமரத்தை நல்ல 1 அறிவுகளால் ஏற்பட்ட — மிகவும் கெட்டியான (வாய் மழுங்காத) — ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் ஏற்படுகிற ஸங்கங்களில் ஒழிவாகிற — கோடாலியாலே வெட்டி, அந்த ஒழிவைக் கொண்டே — ஜீவாத்ம ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கப் பாடுபட வேணும். எதைப் பார்த்தால், மறுபடியும் 2 ஸம்ஸாரத்தை அடைய மாட்டார்களோ. [3½]

𑌏𑌵— 𑌅𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾𑌲𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑌭𑍋𑌗𑌸𑌙𑍍𑌗𑌨𑌿𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤 𑌆𑌹—

𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌚𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃
𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌤𑌾 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍀 ॥ ॥௪॥

𑌅𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌚𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂-𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑍂𑌤𑌂 [illegible], 𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇, 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌤𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍𑌕𑌿𑌞𑍍𑌚𑌿𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍂𑌕𑍍𑌤𑌮𑌾𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌮𑍇𑌵 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤—𑌤𑌮𑍇𑌵 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑍇𑌤 । 𑌯𑌤𑌃-𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌿𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑌭𑍋𑌗𑌸𑌙𑍍𑌗𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌣𑍀 𑌪𑍁𑌰𑌾𑌤𑌨𑍀 𑌪𑍍𑌰𑌸𑍃𑌤𑌾 । 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌿 [illegible] "𑌦𑍈𑌵𑍀 𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾 𑌗𑍁𑌣𑌮𑌯𑍀 𑌮𑌮 𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌦𑍁𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾 । 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌯𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑌾𑌯𑌾𑌮𑍇𑌤𑌾𑌂 𑌤𑌰𑌨𑍍𑌤𑌿

1. ஆபத்தி முதலான கஷ்டங்களாலே உண்டாகும் ஒழிவு கொஞ்சகாலமிருந்து போய்விடும். அது கெட்டியாயிருக்காது. அந்த ஒழிவு போதாது—என்று கருத்து.

2. ஸம்ஸாரம் என்பது பிறப்பு முதலான பலவித துக்கங்கள். இது ஜீவன்களுக்குக் கர்மங்களாலே ஏற்படுகிறது. ஒவ்வொரு ஜீவனுக்கும் நல்ல அறிவினால் ஒழிவு வந்தால், கர்மங்கள் போய், இந்த ஸம்ஸாரம் என்கிற மரம் போய்விடும். மரத்திலிருந்து பழுத்து உதிர்ந்த இலை மறுபடியும் மரத்தில் ஒட்டாதது போல, இந்த ஜீவன் பிரும்மமாவாகிற வேரிலிருந்து உண்டான ஸம்ஸாரத்தில் மறுபடியும் ஒட்டுகிறதில்லை. பிரும்மா என்கிற ஒரு வேரிலிருந்து கணக்கில்லாத ஜீவன்களுக்கு ஒவ்வொருவனுக்கும் ஸம்ஸாரம் என்கிற மரம் உண்டாயிருக்கிறது. இவைகளெல்லாவற்றையும் சேர்த்து மரம் என்று பொதுவாகச் சொல்லியிருக்கிறது.

तेऽजति। प्रवर्त्यतः प्रवृत्तिरिति वा पापः। तमेवा
द्यं पुरुषं प्रपद्य-शरणमुपगम्य तः-अज्ञाननि
वृत्त्यर्थं [illegible] प्रवृत्तिः पु
राणी-पुरातनी प्रसृता। पुरातनानां मुमुक्षु
णां प्रवृत्तिः पुराणी। पुरातना हि मुमुक्षवो
मामेव शरणमुपगम्य निर्मुक्तबन्धा बभूवुरित्यर्थः॥

அவ—நெடுநாளாய் வந்த—ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலே ஏற்படும்—ஸுகங்களின் ஆசையும், அதை உண்டுபண்ணுவதான கெட்ட அறிவும் [1] என்னமாய்ப் போகும் என்றால், சொல்லுகிறார்—

இந்தத்தப்பான அறிவும், கெட்ட ஆசையும் போகிறதற்காக எல்லா உலகங்களையும் உண்டு பண்ணின [2] பகவானையே கெஞ்ச வேணும். அவராலேதானே இவைகளெல்லாம் நெடுநாளாகப் பெருகிவருகிறது [3].

மற்றொருபாடம்—அந்தபகவானை கெஞ்சிக்கேட்டுக்கொண்டுதான் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குகிறது என்பது [4] வெகுகாலமாய் நாளதுவரையில் நடந்துவருகிறது. [4]

निर्मानमोहा जितसङ्गदोषा अध्यात्मनित्या विनि
वृत्तकामाः। द्वन्द्वैर्विमुक्ताः सुखदुःखसंज्ञै
र्गच्छन्त्यमूढाः पदमव्ययं तत्॥ ॥௫॥

---

1. ஒழிவாகிய கெட்டியான கோடாலி அகப்பட்டாலன்றோ, ஸம்ஸாரமாகிய மரத்தை வெட்டலாம். அது ஸம்ஸாரிகளுக்கு எப்படி அகப்படும்? என்கிற ஸந்தேஹத்தை அடுத்த சுலோகத்தாலே தீர்க்கிறார்.

2. எந்த பகவானுடைய கட்டளைகளை மீறினதாலே பந்தமுண்டாயிருக்கிறதோ, அவரை ஸந்தோஷப் படுத்தினால், அவரே அந்தக்கட்டைத்தரித்து விடுவர் என்று கருத்து.

3. இது 7-வது அத்தியாயம் 14-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது.

4. முன்காலத்திலிருந்த முமுக்ஷுக்கள் (ஸம்ஸாரத்தைப் போக்க ஆசைப்பட்டவர்கள்) பகவானையே கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டு, பந்தத்தை (கட்டை)ப்போக்கினார்கள் என்று "புராணீ" என்கிற சொல்லாலே காட்டப்பட்டது. புராணீ என்பதற்கு நெடுநாளாய் வந்த என்று பொருள்.

ஏவம் மாம் ஶரணமுபக3ம்ய. நிர்மாநமோஹா: - நிர்க3தாநாத்மாபி4மாநரூபமோஹா:। ஜிதஸங்க3தோ3ஷா:-ஜிதகு3ணமயவிஷயஸங்கா3க்2யதோ3ஷா:। அத்4யாத்மநித்யா: - அத்4யாத்மநி யஜ்ஜ்ஞாநம் தந்நித்யா:, தஜ்ஜ்ஞாநநிரதா:। விநிவ்ருத்ததத்3வ்யதிரிக்தகாமா:. ஸுக2து3:க2ஸம்ஜ்ஞை: த்3வந்த்3வைர்விமுக்தா:। அமூடா4: - ஆத்மாநாத்மஸ்வபா4வஜ்ஞா:। தத3வ்யயம் பத3ம் க3ச்ச2ந்தி - அநவச்சி2ந்நஜ்ஞாநாகாரமாத்மாநம் யதா2வஸ்தி2தம் ப்ராப்நுவந்தி। மாம் ஶரணமுபக3தாநாம் ஹி ஸாத்4ய தே3வதாஸ்வரூபா: ப்ரவ்ருத்தயஸாமஸுகரா விதி4பக்ஷா ஸம்பத்3யத இத்யர்த2:॥ ॥ரு॥

1 இப்படி என்னைச் சரணாகதி பண்ணி (கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொண்டு), ஆத்மா என்பது உடம்புதான் என்கிற தப்பு எண்ணங்களும், ஆசையாகிற தோஷமும் போய், 2 எப்பொழுதும் ஆத்மாவையே நினைத்துக்கொண்டு, மற்ற ஸங்கதிகளில் 3 ஆசை யொழிந்து, ஸம்ஸாரத்தில் ஏற்படும் ஸுகதுக்கங்களை 4 நினையாமல், ஆத்மாவையும் உடம்பையும் 5 உள்ளபடி (வெவ்வேறாக) அறிந்து, அழிவில்லாத அந்த வஸ்துவை அடைகிறார்கள். அதாவது-6 அளவில்லாத அறிவையே ஸ்வபாவமாக உடைய ஆத்மா

1. கீழ்ச்லோகத்தில் சொன்ன ஸங்கதியை இந்த ச்லோகத்தில் விரிவாய்ச் சொல்லுகிறது.

2. யோகம் செய்கிற வேளையில் அதை இடைவிடாமல் நினைப்பது; மற்றவேளைகளிலும் பெரும்பாலும் நினைப்பது.

3. ச்லோகத்தில் "விநிவ்ருத்த" என்ற சொல்லில் 'வி' என்கிற சொல்லுக்கு விசேஷமாக என்று அர்த்தம். விசேஷமாய் ஒழிவதாவது விஷயங்கள் கிட்ட இருக்கும்போதும் அவைகளைக் கவனிக்காமை.

4. ஆத்மாவைப் பார்ப்பதற்கு முன்னாலே துக்கங்களைப் பொறுத்துக்கொள்ளுவது. பிறகு துக்கமே வருவதில்லை.

5. முதலில் ஆத்மாவும் உடம்பும் ஒன்று என்கிற எண்ணம் இல்லாமை சொல்லப்பட்டது. இங்கே அந்த எண்ணம் போனதற்குக் காரணம் சொல்லப்படுகிறது. ஆத்மாவுக்கும், உடம்புக்கும் வேற்றுமையைக் காட்டும் அடையாளங்களை அறிந்தால்தான், அந்த எண்ணம் போகும்.

6. இந்த ச்லோகத்திலிருக்கிற "பதம்" என்ற சொல்லின் பொருள் கர்மம் அடியோடு போன ஆத்மஸ்வரூபமும் அடையவேண்டியதாகை

வை உள்ளபடி பார்த்து ஸந்தோஷப்படுகிறார்கள். என்னைக்கேட்டு சிக்கேட்டுக்கொள்ளுவதினால், நான் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, அவர்களுக்கு முடியாத இந்த வேலைகளை வெகு ஸுகமாக முடித்து வைக்கிறேன். 1. [5]

ந தத்பாஸயதே ஸூர்யோ ந ஶஶாங்கோ ந பாவக: ।
யத்கத்வா ந நிவர்தந்தே தத்தாம பரமம் மம ॥ ॥௬॥

தச்-ச ஜ்யோதி:, ந ஸூர்யோ பாஸயதே, ந ஶஶாங்க:, ந பாவகஶ்ச । ஜ்ஞாநம் ஹி ஸர்வஸ்ய ப்ரகாஶகம்; பாஹ்யாநி து ஜ்யோதீம்ஷி விஷயேந்த்ரியஸம்பந்தவிரோதி தமோநிரஸநத்வாரேணோபகாரகாணி । ஆத்மப்ரகாஶகே யோக: । தத்விரோதி சாநாதிகர்ம । தந்நிவர்தநம் சோக்தம் ஶரணாகதிபூர்வகாஸங்காதி । யத்கத்வா புநர் ந நிவர்தந்தே, தத்தாம பரம் ஜ்யோதி:, மம-மதீயம் மத்விபூதிபூதோ மமாம்ஶபூத இத்யர்த: । ஸூர்யாதீந் அபி ப்ரகாஶகமேவ

யால், அதையும் பதம் என்று சொல்லுவதுண்டு. பதம் என்கிற சொல் பகவானையும், வைகுண்டமென்கிற லோகத்தையும் சொல்லும். ஆனால் இங்கே அவைகள் அந்த 'பதம்' என்ற சொல்லுக்குப் பொருளல்ல. ஏனென்றால், அடுத்த சுலோகத்தில் "பதம்" என்று சொல்லப்பட்டதை "மமதாம" (என்னுடைய ஜ்யோதிஸ்ஸு) என்று சொல்லுவதாலே, பகவானைக்காட்டிலும் வேறென்று ஏற்படுகிறது. பதம் என்கிற சொல் வைகுண்டத்தையும் சொல்லவில்லை. அது இருக்கிறதென்றுமாத்திரம் தெரிந்துகொண்டால் போதும்; தேடவேண்டியதல்ல, தியானம்பண்ணித் தேடவேண்டியது ஜீவாத்மஸ்வரூபம் தான்.

1. இந்த சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட ஆறுஸங்கதிளில் ஒன்றால் ஒன்று வருகிறது. உடம்பே ஆத்மா என்கிற தப்புஎண்ணம் போனால், விஷயங்களில் ஆசைபோகும். ஆசைபோனால், ஆத்மஸ்வரூபத்தை நினைக்கலாம். அது மிகவும் இன்பமாயிருப்பதாலே, அதினுடைய நினைவே விஷயங்களில் ஆசையை ஒழித்துவிடும். சுலோகத்தில் "ஸங்கம், காமம்" என்ற இரண்டு சொற்கள் இருக்கின்றன. இரண்டுக்கும் ஆசையென்றுதான் பொருள். ஆனால் ஸங்கத்தினால் காமமுண்டாகிறது. 2-வது அத்தியாயம் 62-வது சுலோகத்தைப் பார்க்க.

தஸ்ய பாஸகஸ்ய ஸூர்யாதீநி ஹி ஜ்யோதீம்ஷி ந ஜ்ஞாநஜ்யோதிஷ: ப்ரகாசகாநி ஜ்ஞாநமேவ ஸர்வஸ்ய ப்ரகாசகம் ॥௬॥

ஆத்மாவை உள்ளபடி அறிந்தால், இப்போது படுகிற ஸம்ஸார வருத்தம் தீரும். அந்த ஆத்மஸ்வரூபம் என்கிற தேஜஸ்ஸை ஸூரியன், சந்திரன், அக்கினி—இவைகளைக்கொண்டு 1 காண முடியாது. யோகத்தினல் (தியானத்தினல்) தான் ஆத்மாவைப் பார்க்கவேணும். மற்ற விஷயங்களிலும் வெளிச்சம் வஸ்துக்களைக் காட்டவில்லை. அறிவுதான் காட்டுகிறது. கண் அந்த வஸ்துக்களில் பரவுவதற்கு இடைஞ்சலான இருட்டை மாத்திரம் போக்கி உதவுகிறது. யோகத்தை நெடுநாளாய் வந்த கர்மம் தடுக்கிறது. அதைப்பகவானைச் சரணாகதி பண்ணுவதால் ஏற்படுகிற ஒழிவினல் தொலைக்கவேணும். எந்த ஆத்மஸ்வரூபத்தை அடைந்தால் மறுபடியும் ஸம்ஸாரத்தை அடையமாட்டார்களோ, அந்தமிகவும்2 உயர்ந்த தேஜஸ்ஸு என்னுடைய—என்னை விட்டுப்பிரியாமல் எப்பொழுதும் என்னுடன் சேர்ந்திருக்கிற—பிரகாரரூபமான 3 சொத்து. 4 [6]

---

1. ஒருவன் இருட்டில் ஒரு வஸ்துவைப்பார்த்துப் பயப்படுகிறான். அந்தபயம் ஸூரியன் புறப்பட்டாலும், விளக்கைக் கொண்டுபோனாலும், அங்கே இருக்கும் வஸ்துவை உள்ளபடி பார்ப்பதினலே போய்விடுகிறது. ஆத்மாவைப்பார்ப்பதற்கு அந்தமாதிரி உதவியையும் வெளிச்சத்தால் செய்யமுடியாது.

2. அறிவுள்ள ஆத்மா இல்லாவிட்டால், ஸூரியன் முதலான வெளிச்சங்களால் என்னப்பிரயோஜனம். ஆகையால் ஆத்மாதான் எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் உயர்ந்த தேஜஸ்ஸு.

3. என்னுடைய சொத்து என்று சொல்லுவதின் கருத்து—முக்தனாகும்போது ஜீவன் ஸ்வாதந்த்ரியத்தாலும் பகவானைப்போல் ஆய்விடுகிறானென்று சொல்லுவதால், ஸ்வதந்திரனாக ஆய்விடுவேனோ என்கிற ஸந்தேஹம் வேண்டாம். அப்போதும் பகவானுக்குட்பட்ட அவனுடையசொத்து—என்று. ஒருவனுக்குச் சொத்தான வீடுபோலன்று பகவானுக்கு ஜீவன். ஜீவன் எப்போதும் பகவானுடன் சேர்ந்தே அவனுக்குப் பிரகாரமாகவே இருக்கிறான்.

4. இந்த சுலோகம் ஜீவனைத்தான் சொல்லுகிறது. பகவானைச் சொல்லவில்லை. எனென்றால்—(1) இதில் "தத்" (அது) என்கிற

மமைவாம்ஶோ ஜீவலோகே ஜீவபூத: ஸநாதந: ।
மந:ஷஷ்டாநீந்த்ரியாணி ப்ரக்ருதிஸ்தாநி கர்ஷதி ॥ ॥௭॥

இத்தம்பூதஸ்ஸநாதநோ மமாம்ஶ ஏவஸந் கேசித் அநாதிகர்மரூபாவித்யாவேஷ்டிதோ ஜீவபூதோ ஜீவலோகே வர்த்தமாநோ தேவமநுஷ்யாதிப்ரக்ருதிபரிணாமவிஶேஷஶரீரஸ்தாநி மந:ஷஷ்டாநீந்த்ரியாணி கர்ஷதி । கேசித்து பத்தேஷு ஸம்பூர்ணாஸ்யா ஸுவித்யயா முக்த: ஸ்வேநரூபேணாவதிஷ்டதே । ஜீவபூதஸ்த்வஸங்குசிதஜ்ஞாநோ நஸ்வயம்: கர்மரூபப்ரக்ருதிபரிணாமவிஶேஷரூபஶரீரஸ்தாநாமிந்த்ரியாணாம் மந:ஷஷ்டாநாமீஶ்வர:, தாநி கர்மாநுகுணமிதஸ்தத: கர்ஷதி ॥ ॥௭॥

அவ—இப்படி எல்லா ஜீவன்களும் பகவானுடைய ஸொத்தாய், அவருடைய அம்சமாயிருந்தால், நித்திய ஸூரிகளைப் போலே எல்லாஜீவன்களும் பரிசுத்தர்களாக ஏன் இருக்கவில்லை என்றால்—கர்மத்துக்கு உட்பட்ட ஜீவனும் பகவானுடைய ஸொத்துத்தான் என்று சொல்லி, இவன் பத்தன், இவன்முக்தன் என்கிற ஏற்பாட்டுக்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்னபடி இயற்கையில் ஒருவிதக் குற்றமுமில்லாதவர்களும், எப்பொழுதும் இருப்பவர்களுமான எல்லா ஜீவன்களும் என்னுடைய ஸொத்துத்தான். ஆனால் அவர்களில் சிலர் நெடுநாளாய் வந்த கர்மத்தினால் கட்டுப்பட்டு, அழிவுள்ள லோகங்களில் தேவன், மனிதன் முதலான உடப்புகளை அடைந்து, அறிவும்,சக்தியும் மிகவும்குறைந்து, அந்தஉடப்பிலிருக்கும் மனஸ்ஸுடன் சேர்ந்த ஐந்து இந்திரியங்களுக்குமாத்திரம் யஜமானர்களாய், அவைகளைக்கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி அங்குமிங்கும் இழுக்கிறார்

சொல் இருக்கிறது. முன்னால் சொன்னதைத்தான் அது காட்டும். முன்னால் "அழிவில்லாதஅந்தவஸ்துவை" என்றுஜீவனைத்தான் சொல்லிற்று (2) அடுத்த சுலோகத்தில் ஜீவனையே சொல்லப்போகிறது. (3) இந்த 6–வது சுலோகத்திலும் ஸ்வயம்பிரகாசம் என்கிற குணத்தைக்காட்டும் "தாம" (தேஜஸ்ஸு) என்கிற சொல் இருக்கிறது.

கள். அதாவது—அவைகளைக்கொண்டு வேலைசெய்கிறார்கள். சிலர் கீழ்ச்சொன்னபடி என்னைச் சரணமடைந்து, கர்மத்தைப்போக்கி, ஒருவித தொந்தரவுமில்லாமலிருக்கிறார்கள். [7]

शरीरं यदवाप्नोति यच्चाप्युत्क्रामतीश्वरः ।
गृहीत्वैतानि संयाति वायुर्गन्धानिवाशयात् ॥௮॥

यच्छरीरमवाप्नोति, यस्माच्छरीरादुत्क्रामति, तत्रायमिन्द्रियाणामीश्वरः एतानीन्द्रियाणि भूतसूक्ष्मैः सह गृहीत्वा संयाति । वायुर्गन्धानिवाशयात् - यथा वायुः स्रक्चन्दनकस्तूरिकाद्याशयात् तत्स्थानात् सूक्ष्मावयवैः सह गन्धान् गृहीत्वान्यत्र संयाति, तद्वदित्यर्थः ॥ ॥௮॥

ஜீவன் எந்த உடம்பை அடைகிறானோ, எந்தஉடம்பிலிருந்து இறக்கும் காலத்தில் வெளிக்கிளம்புகிறானோ; அந்தஉடம்பிலிருக்கும் இந்திரியங்களுக்கு யஜமானனாய், அந்த இந்திரியங்களுடனும், சின்னதான (ஸூக்ஷ்மமான—கண்ணுக்குத்தெரியாத) பூமி முதலான ஐந்துபூதங்களுடனும் சேர்ந்தே யிருக்கிறான். அதாவது—பிறக்கும்போது அவைகளுடன் வருகிறான். இறக்கும்போதும் அவைகளுடனே போகிறான். காற்றானது பூமாலை, சந்தனம், கஸ்தூரிமுதலான வாஸனைத் திரவியங்களின் ஸூக்ஷ்மமான சில பாகங்களை எடுத்துக்கொண்டு போவதுபோல. [8]

तत्र कानि वर्तमानेन्द्रियाणीत्यत्राह—

श्रोत्रं चक्षुः स्पर्शनं च रसनं घ्राणमेव च ।
अधिष्ठाय मनश्चायं विषयानुपसेवते ॥ ।௯॥

एतानि मनःषष्ठानीन्द्रियाण्यधिष्ठाय स्वस्वविषयप्रवणानि कृत्वा, तान् शब्दादीन् विषयानुपसेवते-उपभुङ्क्ते ॥ ॥௯॥

அவை—எப்போதும் ஜீவனுடன் சேர்ந்திருக்கிற இந்திரியங்கள் எவைகள் என்றால், சொல்லுகிறார்—

காது, கண், த்வக்கு, நாக்கு, மூக்கு, மனது என்கிற ஆறு இந்திரியங்களை அததின் வேலைகளைச் செய்யும்படியாகச் செய்து, சப்தம்முதலான விஷயங்களை அநுபவிக்கிறான். [9]

உத்க்ராமந்தம் ஸ்தி²தம் வாபி பு⁴ஞ்ஜாநம் வா கு³ணாந்விதம் |
விமூடா⁴ நாநுபஶ்யந்தி பஶ்யந்தி ஜ்ஞாநசக்ஷுஷ: ||௧௦||

ஏவம் கு³ணாந்விதம் ஸத்த்வாதி³கு³ணமயப்ரக்ருதிபரிணாமவிஶேஷமநுஷ்யத்வாதி³ஸம்ஸ்தா²நபிண்ட³ஸம்ஸ்ருஷ்டம் பிண்ட³விஶேஷாது³த்க்ராமந்தம், பிண்ட³விஶேஷே வா ஸ்தி²தம் வா கு³ணமயாந் விஷயாந் பு⁴ஞ்ஜாநம்வா கதா³சித³பி ப்ரக்ருதிபரிணாமவிஶேஷமநுஷ்யத்வாதி³ பிண்டா³திரிக்தம் ஜ்ஞாநைகாகாரம் விமூடா⁴ நாநுபஶ்யந்தி | விமூடா⁴:-மநுஷ்யத்வாதி³பிண்டா³த்மாபி⁴மாநிந: | ஜ்ஞாநசக்ஷுஷஸ்து பிண்டா³த்மவிவேகவிஷயஜ்ஞாநவந்த: | ஸர்வாவஸ்தா²ஸ்வப்யேநம் விவிக்தாகாரமேவ பஶ்யந்தி || ||௧௦||

அவ—ஜீவன்களுக்குக் கர்மங்களாகிற விலங்கும், உடம்பாகிற ஜயிலும், அதற்குள் நுழைவதிலும், அதைவிட்டு வெளிக்கிளம்புவதிலும் உள்ள வருத்தமும், அதிலிருக்கும்போது விஷம்கலந்த தேன்போன்ற—மிகவும்இளப்பமான—விஷயங்களை அநுபவிப்பதும் சொல்லப்பட்டன. மேலே ஜயிலுக்குக்காரணம் பகவானுடைய ஸொத்தாகிய ஆத்மஸ்வரூபத்தைத் திருடினது (அதாவது—தன்னுடைய ஸொத்தென்று எண்ணுவது) என்றுகாட்டி, ஆத்மஸ்வரூபம் காணப்படாததால்,இல்லையென்கிற சக்ஷியைக்கண்டிக்கிறார்.

மனிதன் முதலான உடம்பையே ஆத்மாவாக எண்ணுகிறவர்கள் (அதாவது—உடம்பு தவிர, ஆத்மாஎன்று ஒன்றிருக்கிறது என்று அறியாதவர்கள்) ஸத்துவம் முதலான மூன்றுகுணங்களுள்ள உடம்புடன் சேர்ந்த ஜீவனை, அந்தஉடம்பிலிருக்கும்போதும், விஷயங்களை அநுபவிக்கும்போதும், அதைவிட்டுக்கிளம்பும்போதும் ஒருக்காலும் உடம்பைக்காட்டிலும் வேறாகவும், அறிவையே இயற்கையாக உடையவனாகவும் நினைக்கிறதில்லை. உடம்புவேறு. ஆத்மாவேறு என்று ஞானக்கண்ணால் அறிந்தவர்கள் எல்லா ஸமயங்களிலும் இவனை வேறாகவே நினைக்கிறார்கள். [10]

यतन्तो योगिनश्चैनं पश्यन्त्यात्मन्यवस्थितम्। यत-
न्तोऽप्यकृतात्मानो नैनं पश्यन्त्यचेतसः ॥११॥

मत्प्रपत्तिपूर्वकं कर्मयोगादिषु यतमानास्तेन निर्मलान्तःकरणा योगिनो योगाख्येन चक्षुषा आत्मनि शरीरे अवस्थितमपि शरीराद्विविक्तं स्वेन रूपेणावस्थितमेनं पश्यन्ति। यतमाना अप्यकृतात्मानो मत्प्रपत्तिविरहिणस्तत एवासंस्कृतमनसः। तत एवाचेतसः - आत्मावलोकनसमर्थबोधरहिताः। नैनं पश्यन्ति॥ ॥११॥

என்னைச் சரணாகதிபண்ணி, கர்மயோகம் முதலானவைகளைச் செய்கிறவர்கள் அவைகளாலே மனது தெளிந்து, யோகம் (தியானம்) என்கிறகண்ணாலே, உடம்பிலிருந்தாலும், உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மஸ்வரூபத்தை அவனுக்கு ஏற்பட்ட நிலைமையோடு இருப்பவனாகப் பார்க்கிறார்கள். என்னைச் சரணாகதிபண்ணாமல், கர்மயோகம் முதலியவைகளை ஆரம்பித்தவர்கள் மனது 1 ஸம்ஸ்காரத்தை (தெளிவையுண்டுபண்ணக்கூடிய வேலையை) அடையாமல், மனது தெளியாமலும், ஆத்மாவைப் பார்க்க சக்தியில்லாமலும் இருப்பதால், ஆத்மாவைப் பார்க்கிறார்களில்லை. [11]

[illegible] सन्निकृष्टविरोधि[illegible] तेजस्तिरस्कृत[illegible] क्रियानुग्राहकतया प्रकाशकानां ज्योतिषामपि प्रकाशकज्ञानज्योतिरात्मा [illegible] मद्विभूतिरित्युक्तम्— “तद्धाम परमं मम, ममैवांशो जीवलोके जीवभूतः सनातनः” इति। इदानीमपि [illegible]विशेषस्यादित्यादीनां ज्योतिषां ज्योतिरपि मद्विभूतिरित्याह—

यदादित्यगतं तेजो जगद्भासयतेऽखिलम्।
यच्चन्द्रमसि यच्चाग्नौ तत्तेजो विद्धि मामकम्॥ ॥१२॥

1. ஸம்ஸ்காரமில்லாத மனது வேலைக்கு உதவாமையால், இல்லாததுபோல.

ஸகலஸ்ய ஜகதோ பாஸகமாதித்யாதீநாம் யத்தேஜஃ, தந்மதீயம் தேஜஃ। தைஸ்தைராராதிதேந மயா தேப்யோ தத்தமிதி வித்தி ॥ ॥௧௨॥

அ.வ—ஸூரியன், சந்திரன், அக்கினிமுதலான வெளிச்சங்கள் வஸ்துக்களின் பார்வைக்கு இடைஞ்சலான இருட்டைப்போக்கி, இந்திரியங்களுக்கு உதவிசெய்கிறபடியால், ஜ்யோதிஸ்ஸு என்று சொல்லப்படுகின்றன. அவைகள் வஸ்துக்களைக்காட்டுகிறதில்லை. காட்டுகிறது அறிவுள்ளஆத்மாதான். அந்த தேஜஸ்ஸுக்களுக்கும் பிரகாசமான(அவைகளால்பிரயோஜனத்தைஅடைகிறதான)-பத்தன், முக்தன் என்ற இருவகையான—அறிவை வெளிச்சமாக வுடைய-ஆத்மா பகவானுடைய ஸொத்து என்று சொல்லப்பட்டது.(சு—6, 7). இப்போது பிரகிருதியிலிருந்து உண்டாகியிருக்கிற ஸூரியன் முதலானவைகளுடைய தேஜஸ்ஸும் (வெளிச்சமும்) பகவானுடைய ஸொத்து (பகவானால் கொடுக்கப்பட்டது) என்று சொல்லுகிறார்—

எல்லாலோகங்களையும் காட்டுகிற ஸூரியன் முதலானவைகளுடைய தேஜஸ்ஸு என்னுடையது. என்னை அவர்கள் சிலவேலைகளால் ஸந்தோஷப்படுத்தினபடியால் 1 என்னுடைய தேஜஸ்ஸை அவர்களுக்குக் கொடுத்திருக்கிறேன்—என்றுநினை. [12]

அத—ப்ருதிவ்யாஸ்ச பூததாரிண்யா தாரணசக்திரபி மதீயேத்யாஹ—

காமாவிஸ்ய ச பூதாநி தாரயாம்யஹமோஜஸா । புஷ்ணாமி சௌஷதீஸ்ஸர்வாஸ்ஸோமோ பூத்வா ரஸாத்மகஃ ॥

1. எல்லாம் இயற்கையில் பகவானுடையஸொத்து. கர்மங்களால் பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்தினவர்களுக்கு அவர் கொஞ்சகாலம் அவைகளைக் கொடுத்துவைக்கிறார். ஆகையால் ஸூரியன் முதலானவைகளிடமிருக்கும் வெளிச்சம்பகவானதுதான்என்று இங்கேசொல்லிற்று.சிலர் சொல்லுகிறார்கள்—ஸூரியன் தேஜஸ்ஸு என்னுடையது என்று சொல்லியிருக்கிறது.ஸூரியனுடையது என்னுடையதாகஎன்னமாகஆகும். ஆகையால்ஸூரியனும், நானும் ஒன்று என்று சொல்லப்படுகிறது—என்று. அதுபிசகு. ஏனென்றால், ஸூரியனிடத்திலிருப்பது என்று சொல்லியிருக்கிறதேயொழிய, ஸூரியனுடையது என்று சொல்லவில்லை.

அஹம் ப்ருதிவீமாவிஶ்ய, ஸர்வாணி பூதாநி ஸ்வேநாப்ரதிஹதேந ஓஜஸா தாரயாமி ॥ ததா அஹமேவ ரஸமயஸ்ஸோமோ பூத்வா ஸர்வௌஷதீ: புஷ்ணாமி ॥ ॥௧௩॥

அவ—எல்லாவஸ்துக்களையும் பூமி தூக்குகிறது. பூமியினுடைய அந்தசக்தி என்னுடையது என்று சொல்லுகிறார்—

நான் பூமிக்குள்ளே நுழைந்து, ஒருவராலும் தடுக்கமுடியாத என்னுடைய சக்தியினாலே எல்லாப் பிராணிகளையும் 1 தூக்குகிறேன். 2 அமிருதமயமான சந்திரனாக ஆகி, எல்லாமரம் செடிகளையும் வளர்க்கிறேன் (காப்பாற்றுகிறேன்.) [13]

அஹம் வைஶ்வாநரோ பூத்வா ப்ராணிநாம் தேஹமாஶ்ரித:।
ப்ராணாபாநஸமாயுக்த: பசாம்யந்நம் சதுர்விதம் ॥௧௪॥

அஹம் வைஶ்வாநரோ ஜாடராநலோ பூத்வா ஸர்வேஷாம் ப்ராணிநாம் தேஹமாஶ்ரித:, தைரஶிதம் கா²த்³ய சோஷ்ய லேஹ்ய பேயாத்மகம் சதுர்விதமந்நம் ப்ராணாபாநவ்ருத்திபேதஸமாயுக்த: பசாமி ॥ ॥௧௪॥

---

1. உலகத்தில் ஒரு விசுபலகையில் ஒரு வஸ்துவை வைத்தால், அந்தப்பலகையின் சேர்க்கை அந்தவஸ்து கீழே விழுவதைத்தடுக்கிறது. அதனால் அந்தப்பலகை அந்தவஸ்துவைத் தூக்குகிறதென்று சொல்லுகிறது. ஒருமனிதன் உள்ளே போவதை ஒருசுவர் தடுக்கிறது. ஏனென்றால், அந்த சுவருக்குள் அவனால் நுழையமுடியவில்லை. ஒருஉள்ளில் பெரியநெருப்பு எரியும்போது, கதவுதிறந்திருந்தாலும், அந்த நெருப்பின் கானல் நுழையமுடியாமல் தடுக்கிறது. அந்த கானல் சுவர்போலல்ல. ஆனாலும் தடுப்பதில் சுவரில்காட்டிலும் அதிகம். பகவான் பலகைபோலும், சுவர்போலுமல்ல, நினைவினால் தூக்குகிறார். நெருப்பு தன்சக்தியினால் தடுப்பதுபோல. எவ்வளவு பெரிதாக இருந்தாலும், இதுகீழே விழவேண்டாமென்று அவர் நினைத்தால், அதுவிழுவதில்லை. ஸூரியன் கீழே விழாமலிருப்பது பகவானுடைய நினைவினால்தான்.

2. பகலில் சூரியவெய்யிலினால் தபித்தமரங்கள் சந்திரனுடைய நிலவினால் குளிர்ச்சியை அடைகின்றன. சந்திரன் என்பது அனலில்லாமல் குளிர்ந்த தண்ணீர்போன்றது. பிணத்தின்மேல் அமிருதம் என்பதைத் தடவினால், அதின் சக்தியினால் மறுபடியும் உயிர்வருமாம். அந்த சக்தியுள்ளதை அமிருதம் என்று சொல்லுகிறார்கள்.

நான் எல்லாப் பிராணிகளுடைய வயிற்றில் இருக்கும் நெருப்பாகஆகி, பிராணன், அபானன் என்கிற காற்றோடுகூடி அந்தப் பிராணிகள் சாப்பிடுகிற நாலுவிதமான ஆஹாரத்தையும் சமைக்கிறேன். அதாவது—ஜெரிக்கப்பண்ணுகிறேன். நான்குவித ஆஹாரமாவது:—கடித்தும், உருஞ்சியும், நாக்கினால் நக்கியும், குடித்தும் சாப்பிடப்பட்டது. [14]

அத்ர பரமபுருஷவிபூதிபூதோ வைச்வாநரோ, "அஹம் வைச்வாநரோ பூத்வா" இதி தத்ஸாமாநாதிகரண்யேந நிர்திஷ்ட:| ததா ச ஸர்வஸ்ய பூதஜாதஸ்ய பரமபுருஷஸாமாநாதிகரண்யநிர்தேசஹேதுமாஹ—

ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநம் ச। வேதைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்யோ வேதாந்தக்ருத்வேதவிதேவ சாஹம்॥ ॥௧௫॥

ததா ஸோமவைச்வாநரயோ: ஸர்வஸ்ய பூதஜாதஸ்ய ச ஸகலப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திமூலஜ்ஞாநோதயப்ரதேஶே ஹ்ருதி ஸர்வம் ஆத்மத்வேந நியந்தா அஹமாத்மதயா ஸந்நிவிஷ்ட:| ததாஹு: ஶ்ருதய: "அந்த: ப்ரவிஷ்டஶ்ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா, ய: ப்ருதிவ்யாம் திஷ்டந்.. ய ஆத்மநி திஷ்டந்நாத்மநோ'ந்தரோ யமயதி, பத்மகோஶப்ரதீகாஶம் ஹ்ருதயம் சாப்யதோமுகம், அத யதிதமஸ்மிந் ப்ரஹ்மபுரே தஹரம் புண்டரீகம் வேஶ்ம" இத்யாத்யா:| ஸ்ம்ருதயஶ்ச "ஶாஸ்தா விஷ்ணுரஶேஷஸ்ய ஜகதோ யோ ஜநார்தந:| ப்ரஶாஸிதாரம் ஸர்வேஷாமணீயாம்ஸமணீயஸாம், யஸ்தவைஷ வைவஸ்வதோ ராஜா யஸ்தவைஷ ஹ்ருதி ஸ்தித:" இத்யாத்யா:| அதோ மத்த ஏவ ஸர்வேஷாம் ஸ்ம்ருதிர்ஜாயதே| ஸ்ம்ருதி: - பூர்வாநுபூதவிஷயம் ஸம்ஸ்காரமாத்ரஜம் ஜ்ஞாநம்| ஜ்ஞாநம்-இந்த்ரியலிங்காகமயோகஜோ வஸ்துநிஶ்சய:| ஸோ'பி மத்த:| அபோஹநம் ச-அபோஹநம்-ஜ்ஞாநநிவ்ருத்தி:| அபோஹநஶப்தேந ஊஹநம் வா, ஊஹநஶப்தேந ஊஹ:, ஊஹோ நாம-

[illegible] ॥௧௫॥

அவ—இந்த இடத்தில் பகவானுடைய சொத்தான சந்திரனும், அக்னியும் பகவானாகவே சொல்லப்பட்டன. இவைகளும், இன்னும் உலகத்திலிருக்கும் எல்லாவஸ்துக்களும் பகவானுக்கு சொத்தாகையால், அவரைக்காட்டிலும் வேறாக இருந்தாலும், அவைகள் பகவான் என்றே வேதம் சொல்லுகிறது. அதற்குக் காரணத்தைச் சொல்லுகிறார்—

அந்தச் சந்திரனும், அக்கினியும், இன்னும் எல்லாப்பிராணிகளும் ஒருகாரியத்தைச் செய்வதோ, செய்யாமலிருப்பதோ, அவைகளுக்குக் காரணமான அறிவு உண்டாவதற்கு இடமான அவர்களுடைய ஹிருதயத்தில், எல்லாவற்றையும் என்னுடைய நினைவினால் ஆளிக்கொண்டு, ஆத்மாவாக இருக்கிறேன். ஆகையால் எல்லா ஆத்மாக்களுக்கும் நினைவும், அறிவும், மறதியும் (அல்லது ஊஹிப்பதும்)—எல்லாம் என்னால்தான் உண்டாகின்றன. அக்கினி, ஸூரியன், வாயு, ஸோமன், இந்திரன் முதலான வேதத்திலிருக்கும்

எல்லாச் சொற்களும் அக்கினி, ஸூரியன் முதலானவர்களைச் சொன்னபோதிலும், அவர்களுக்கு ஆத்மாவான என்னைத்தான் சொல்லுகின்றன. உடம்பைச்சொல்லும்—பெருத்தவன் என்கிற—சொல் அதிலிருக்கும் ஆத்மாவைச்சொல்லுவதுபோல. வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யாகம் முதலான கர்மங்களுக்கு பலன்களைக் கொடுப்பவனும் நானே. எல்லாவேதங்களும் என்னைத்தான் சொல்லுகின்றன என்கிறஸங்கதி எனக்குத்தான் தெரியும். இப்படியல்லாமல் வேறாக அறிந்தவன் வேதத்தை உள்ளபடி அறிந்தவனில்லை.

நினைவாவது—(ஸ்ம்ருதி:) கண் முதலான இந்திரியங்களால் ஒருவன் ஒரு வஸ்துவை அறிந்து, கொஞ்சகாலம் ஆனபிறகு, அதை மறந்துபோகிறான். பிறகு ஒரு ஸமயத்தில் சில வஸ்துக்களைப் பார்க்கும்போது, முன் மறந்துபோன வஸ்துவின் நினைவுவருகிறது. அதைத்தான் ஸ்மிருதிஎன்று சொல்லுகிறது. அந்தநினைவு எப்படி வருகிறது என்றால்—முன்னே உண்டான பார்வையால் ஆத்மாவில் ஸம்ஸ்காரம் என்று ஒன்று உண்டாகிறது. இப்போது உண்டாகிற ஒரு பார்வை முதலானதால், அந்த ஸம்ஸ்காரம் கிளம்பி, நினைவுஉண்டாகிறது. உதாரணம்—ஒருஸமயத்தில் ஒருவன் ஒருயானையையும் யானைக்காரனையும் பார்த்தான். பார்த்து ஒரு வருஷமாயிற்று. பிறகு யானைக்காரனைமட்டும் பார்த்தான். உடனே அந்த யானையின் நினைவுவருகிறது. யானையைப்பற்றின நினைவு ஸம்ஸ்காரத்தினால்தான் உண்டாகிறது. கண்முதலானதினால் இல்லை. அறிவு (ஞானம்) என்பது கண்முதலான இந்திரியங்களாலும், ஹேதுக்களாலும் (அதாவது—ஒரு இடத்தில் புகையைப் பார்த்து அதில் நெருப்பு இருக்கிறதென்று அறிவது), சொல்லுகளாலும், யோகத்தினாலும் வஸ்துக்களை அறிவது. ஊஹிப்பதாவது—யாகம் சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கிறதென்று ஒரு பிரமாணம் இருக்கிறது. பண்ணின உடனே போகிற யாகம் என்கிற வேலை வெகுநாள் கழித்துவரும் ஸுவர்க்கத்தை எப்படிக் கொடுக்கும் என்றால்—யாகம் என்பது ஒரு தேவதைக்கு ஒரு பதார்த்தத்தைக் கொடுப்பது. அதனால் ஸந்தோஷமடைந்த நிலையான அந்த தேவதை சுவர்க்கத்தைக் கொடுக்கிறது. உலகத்தில் ஒருவனுக்குஒருவன் அன்போடு சிலபண்டங்களைக் கொடுத்தால்,

வாங்கி ஸந்தோஷத்தை அடைந்தவன் கொடுத்தவனுக்கு வேண்டியவைகளைக்கொடுப்பதுபோல. ஆகையால் யாகத்தால் ஸ்வர்க்கமுண்டாகும் என்கிற பிரமாணம் ஸரிதான், தப்பு அன்று என்றுகண்டு பிடிப்பது ஊஹம். பிரமாணங்களின் கருத்தைக் கண்டு பிடிப்பதற்கு உதவியான சிலயுக்திகளால் உண்டாகிற அறிவை ஊஹம் என்று சொல்லுகிறது. [15]

அத₂ — ஸர்வவித்₃ வேத₃வித்₃ ஸர்வவேதா₃நாம் ஸாரார்த₂மித₃ம் ஶ்ருணு —

த்₃வாவிமௌ புருஷௌ லோகே க்ஷரஶ்சாக்ஷர ஏவ ச।
க்ஷர꞉ ஸர்வாணி பூ₄தாநி கூடஸ்தோ₂(அ)க்ஷர உச்யதே ॥

க்ஷரஶ்சாக்ஷரஶ்சேதி த்₃வாவிமௌ புருஷௌ லோகே ப்ரதி₂தௌ। தத்ர க்ஷரஶப்₃த₃நிர்தி₃ஷ்ட꞉ புருஷோ ஜீவஶப்₃தா₃பி₄லபநீயப்₃ரஹ்மாதி₃ஸ்தம்ப₃பர்யந்தக்ஷரணஸ்வபா₄வாசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டஸர்வபூ₄தாநி। அத்ராசித்ஸம்ஸர்க₃ரூபைகோபாதி₄நா புருஷ இத்யேகத்வநிர்தே₃ஶ꞉। அக்ஷரஶப்₃த₃நிர்தி₃ஷ்ட꞉ கூடஸ்த₂꞉ அசித்ஸம்ஸர்க₃வியுக்த꞉ ஸ்வேந ரூபேணாவஸ்தி₂தோ முக்தாத்மா। ஸ து அசித்ஸம்ஸர்கா₃பா₄வாத₃சித்பரிணாமவிஶேஷப்₃ரஹ்மாதி₃தே₃ஹஸாதா₄ரணோ ந ப₄வதீதி கூடஸ்த₂ இத்யுச்யதே। அத்ராப்யேகத்வநிர்தே₃ஶோ(அ)சித்₃வியோக₃ரூபைகோபாதி₄நா(அ)பி₄ஹித꞉। ந ஹீத꞉ பூர்வமநாதௌ₃ காலே முக்தா ஏகவ்யக்தய꞉। யதோ₂க்தம் "ப₃ஹவோ ஜ்ஞாநதபஸா பூதா மத்₃பா₄வமாக₃தா꞉" । ஸர்கே₃(அ)பி நோபஜாயந்தே ப்ரலயே ந வ்யத₂ந்தி ச" இதி ॥ ॥௧௬॥

அவன்தான் எல்லா வேதங்களுடைய உண்மையான அர்த்தங்களை அறிந்தபடியாலே, அவைகளுக்குள் முக்கியமான பொருளைச் சொல்லுகிறான். கேள்.

க்ஷரன் (பத்தன்), அக்ஷரன் (முக்தன்) என்று இரண்டு புருஷர்கள் இருக்கிறார்கள்—என்று வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கிறதென்று எல்லாருக்கும் தெரியும். அவர்களில் க்ஷரன் என்

பவர்கள்—பிறப்பும், இறப்பும் உள்ளவர்களாய்—நாலுமுகமுள்ள பிரும்மாமுதல் பச்சைப்புல், அல்லது புழுவரையிலுள்ள—எப்போதும் மாறிக்கொண்டிருக்கும் பிரகிருதியோடு சேர்ந்த—எல்லா ஜீவன்கள். அக்ஷரன் என்பவர்கள் பிரகிருதியின்சேர்க்கை நீங்கி, தன் நிலைமையோடிருக்கிற முக்தர்கள். அவர்களுக்குக் கர்மத்தினால் கொஞ்சகாலம் ஒரு உடம்பில் கட்டாயம் இருக்கவேண்டியதில்லாமையால், அவர்களைக்கூடஸ்தன் (பொது) என்று சொல்லுகிறது. [16]

उत्तमः पुरुषस्त्वन्यः परमात्मेत्युदाहृतः ।
यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्त्यव्यय ईश्वरः ॥கஎ॥

उत्तमःपुरुषस्तु अन्यः क्षराक्षरशब्दनिर्दिष्टाभ्यां बद्धमुक्तपुरुषाभ्यामन्यः-अर्थान्तरभूतः। परमात्मेत्युदाहृतस्सर्वासु श्रुतिषु। परमात्मेति निर्देशादेव हि उत्तमः पुरुषो बद्धमुक्तपुरुषाभ्यामर्थान्तरभूत इत्यवगम्यते। कथम्? यो लोकत्रयमाविश्य बिभर्ति-लोक्यत इति लोकः, तत्त्रयं लोकत्रयम्, अचेतनं तत्संसृष्टश्चेतनो मुक्तश्चेति प्रमाणावगम्यमेतत्त्रयं य आत्मतयाविश्य बिभर्ति। स तस्माद्व्याप्याद्भर्तव्याच्चार्थान्तरभूतः। इतश्चोक्ताल्लोकत्रयादर्थान्तरभूतः; यतोऽयमव्यय ईश्वरः। अव्ययस्वभावो हि व्ययस्वभावादचेतनात्तत्सम्बन्धेन तदनुसारिणश्चेतनाच्च तत्सम्बन्धयोग्यतया तदनुसारिणो मुक्ताच्चार्थान्तरभूत एव। तथैतस्य लोकत्रयस्येश्वरश्चेशितव्यात्तस्मादर्थान्तरभूतः॥

உத்தம (உயர்ந்த) புருஷன் என்பவன் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு வகுப்பார்களைக் காட்டிலும் வேறு ஜாதிக்காரர். அவர் பரமாத்மா (மிகவும் உயர்ந்த ஆத்மா) என்று எல்லா வேதங்களிலும் சொல்லப்படுகிறார். ஏனென்றால்—அறிவில்லாத பிரகிருதி, அதோடு சேர்ந்த ஜீவன் (பத்தன்), முக்தன் என்று பிரமாணங்களாலே அறியக்கூடிய இந்த மூன்றிலும் ஆத்மாவாய் நுழைந்து,

தூக்குகிறபடியால், தமையப்பட்டு தூக்கப்படுவதைக் காட்டிலும் அவர் வேறு. வேறுகாரணமும் உண்டு. உடம்பு முதலான அறிவில்லாத வஸ்து உண்டாகிறது; அழிகிறது; அதுடன் சேர்ந்த ஜீவன் (பத்தன்)பிறப்பு, இறப்பு முதலான பல தொந்தரவுகளை அநுபவிக்கிறான். முக்தன் இவைகளை முன்னை அநுபவித்தான். பகவான் இவைகள் ஒன்றுமில்லாதவரும், இவைகளைப் போக்குகிறவரும் ஆயிருக்கிறார். ஆகையால்அவைகளைக்காட்டிலும்வேறு. மேலும், பகவான் அவைகளை ஆளுகிறார். அவைகள் ஆளப்படுமவைகள். ஆகையாலும் அவைகளைக்காட்டிலும் வேறுஜாதி. [17]

யஸ்மாத்க்ஷரமதீதோऽஹமக்ஷராதபி சோத்தம:। அதோ
ஸ்மி லோகே வேதே ச ப்ரதித: புருஷோத்தம: ॥

யஸ்மாதேவம் ஸ்வஸ்வாமித்வேந க்ஷரம் புருஷமதீதோऽஹம், அக்ஷராந் முக்தாதபி ஸ்வாபாவிகேந குணேநோத்தமத்வாதுத்க்ருஷ்டத:; அதோऽஹம் லோகே வேதே ச புருஷோத்தம இதி ப்ரதிதோऽஸ்மி — வேதார்தாவலோகநால்லோக இதி ஸ்ம்ருதிரிஹோச்யதே, ச்ருதௌ ஸ்ம்ருதௌ சேத்யர்த:। ச்ருதௌ தாவத் — 'பரம் ஜ்யோதிருபஸம்பத்ய ஸ்வேந ரூபேணாபிநிஷ்பத்யதே ஸ உத்தம: புருஷ:' இத்யாதௌ। ஸ்ம்ருதாவபி 'ஏவம் ப்ரகாரமமலம் ஸத்யம் வ்யாபகமக்ஷயம்' ... 'ஸம்ஸாரதாரோ புருஷோத்தமஸ்ய ஹ்யநாதிமத்யாந்தமஜஸ்ய விஷ்ணோ:' இத்யாதௌ ॥ ॥கஅ॥

அவ—இப்படி பகவான் மற்ற எல்லாவற்றைக் காட்டிலும் வேறுஜாதி என்பது பரமாத்மா என்கிற பெயரினால் தீர்மானிக்கப்பட்டது. அதுவே அதைமாதிரியான இன்னொரு பெயரினால் உறுதிப்படுத்தப்படுகிறது—

மேற்சொன்ன காரணங்களால் க்ஷரன், அக்ஷரன் என்கிற இருவகையாரைக்காட்டிலும்நான் 1 மேலாகஇருப்பதாலும் (அதா

1. முக்தன் பத்தனைக்காட்டிலுமுயர்ந்தவன். அவனைக்காட்டிலும் பகவான் உயர்ந்தவர். ஆகையால் மிகவும் உயர்ந்தவர்.

வது —அவர்களுடைய குற்றங்கள் ஒன்றும் ஒருகாலத்திலும் என்னிடத்தில் இல்லாமையாமலும்), வேதத்திலும், ஸ்மிருதியிலும் என்னைப் புருஷோத்தமன் (மிகவும் உயர்ந்தபுருஷன்) என்று சொல்லியிருக்கிறது. [18]

𑌯𑍋 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑌮𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑍋 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍।
𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌦𑍍𑌭𑌜𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨 𑌭𑌾𑌰𑌤 ॥ ॥௧௯॥

𑌯𑌃 𑌏𑌵𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌮𑌾𑌮𑌸𑌂𑌮𑍂𑌢𑍋 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌕𑍍𑌷𑌰𑌾𑌕𑍍𑌷𑌰𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌵𑍍𑌯𑌯𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌯𑌾 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌨𑌭𑌰𑌣𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌚 𑌵𑌿𑌸𑌜𑌾𑌤𑍀𑌯𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿। 𑌸 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌵𑌿𑌤𑍍-𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌯𑌦𑍍𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦। 𑌭𑌜𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑍇𑌨-𑌯𑍇 𑌚 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑍍𑌯𑍁𑌪𑌾𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌜𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌸𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌭𑌜𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍈𑌰𑍍𑌮𑌾𑌂 𑌭𑌜𑌤𑍇। 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑍈𑌰𑍍𑌵𑍇𑌦𑌨𑍈𑌰𑍍𑌮𑌮 𑌯𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌃, 𑌯𑌾 𑌚 𑌮𑌮 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍈𑌰𑍍𑌮𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑍈𑌰𑍍𑌭𑌜𑌨𑍈𑌃, 𑌉𑌭𑌯𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌸𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌰𑍇𑌤𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌦𑌨𑍇𑌨 𑌮𑌮 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇॥ ॥௧௯॥

இப்படி புருஷோத்தமன் என்கிறசொல்லுக்குப் பொருள் சொன்னது—பகவானை அப்படியே நினைக்க வேண்டுமென்பதற்காக என்று காட்டிக்கொண்டு, பகவான்புருஷோத்தமன் (மிகவும் உயர்ந்தபுருஷன்) என்கிற அறிவை ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்ன காரணங்களாலே (அதாவது—ஸ்வபாவத்தில் மாறுதலில்லாமை, எல்லாவற்றிலும் நிறைந்து, அவைகளைத்தூக்கி ஏவுகை—இவைமுதலானவைகளாலே) புருஷோத்தமனான என்னை எவன் மயங்காமல், உள்ளபடி க்ஷரன், அக்ஷரன் என்றவர்களைக்காட்டிலும் வேறுஜாதியென்று அறிகிறானோ; அவன் என்னை அடைவதற்காக அறியவேண்டிய எல்லா ஸங்கதிகளையும் அறிந்தவன். என்னை அடையவேண்டியதற்காக என்னைத்தியானம் செய்யவேண்டியஎல்லாவிதத்தாலும் என்னைத்தியானம் செய்கிறான். அதாவது—என்னைப்பற்றின எல்லா அறிவுகளாலும், அதற்குத் தகுந்த எல்லா வேலைகளாலும் நான் என்னஸந்தோஷத்தை அடைவேனோ, அதை இந்தநினைவாலேயே அடைகிறேன். விதங்களாவன—என்னை நினைப்

பது, என்பெயர்களைச் சொல்லுவது, என்வேலைகளைச் செய்வது, என்னை வணங்குவது முதலானவைகள். [19]

அவ—இதி ஸ்வபுருஷோத்தமத்வ வேதநம் ஸ்தௌதி—

இதி குஹ்யதமம் ஶாஸ்த்ரமிதமுக்தம் மயாநக। ஏதத்புத்த்வா
புத்திமாந்ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஶ்ச பாரத ॥ ॥௨௦॥

ஓம் தத்ஸதிதி ஶ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யா
யாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே புருஷோ
த்தமயோகோ நாம பஞ்சதஶோऽத்யாய: ॥

இதம் மம புருஷோத்தமத்வ வேதநம் ஸர்வேஷாம் குஹ்யாநாம் குஹ்யதமமிதம் ஶாஸ்த்ரம் க்ருத்ஸ்நவேதார்த்த யோக்யதமே தவேதி க்ருபயா மயா கதிதம்। ஏதத்புத்த்வா புத்திமாந்ஸ்யாத் க்ருதக்ருத்யஶ்ச மத்ப்ராப்தயே உபாதேயா யா புத்தி: ஸா ஸர்வா உபாத்தா ஸ்யாத், யத்கிஞ்சித் கர்தவ்யம் தத்ஸர்வம் க்ருதம் ஸ்யாதித்யர்த்த:। ஸ்வேந நமஸ்காரேண ஸம்பந்நோ புருஷோத்தமவிஷயம் ஜ்ஞாநம் ஶாஸ்த்ரஜந்யமபி ஸாக்ஷாத்காரரூபவதித்யுச்யதே ॥ ॥௨௦॥

இதி ஶ்ரீமத்ராமாநுஜவிரசிதே ஶ்ரீகீதாபாஷ்யே
பஞ்சதஶோऽத்யாய:.

அவ—இப்படி பகவான் புருஷோத்தமன் என்று அறிவதைக் கொண்டாடுகிறார்—

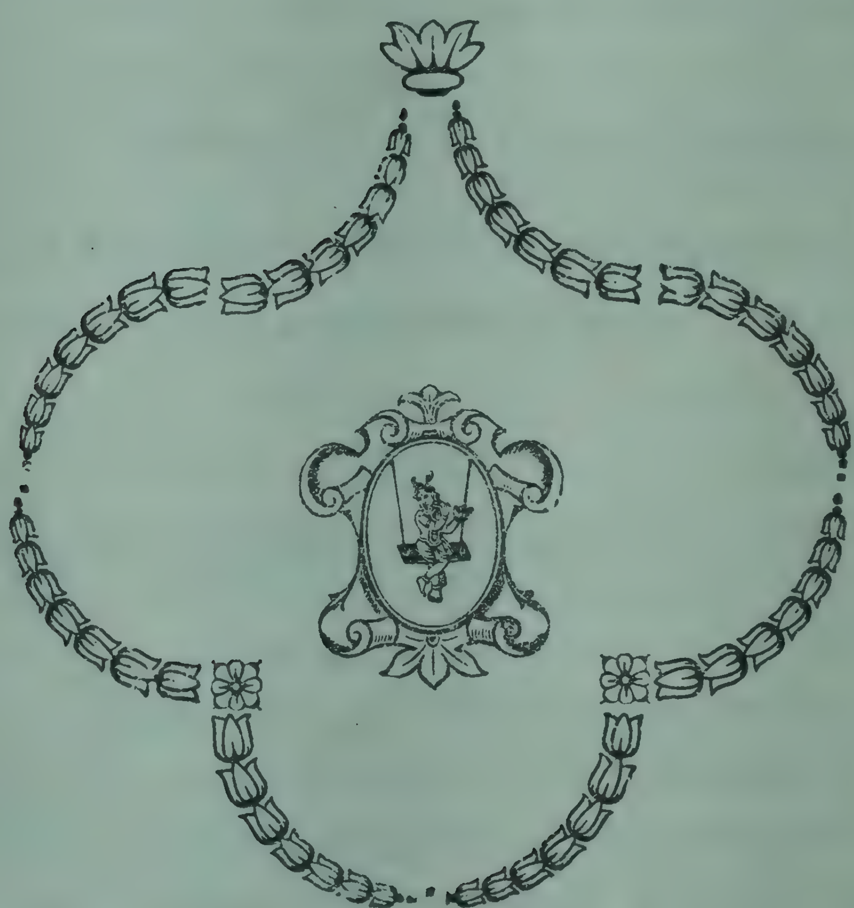
கீழ்ச்சொன்ன காரணங்களாலே நான் மிகவும் உயர்ந்த புருஷன் என்பது சாஸ்திரத்தினால் சொல்லப்பட்ட ஸங்கதிகளுக்குள் மிகவும் உயர்ந்தரஹஸ்யம். அதாவது—ஒருவராலும் அறியமுடியாதது. ஒருவர் தெரிந்து சொன்னாலும் மனதில்படாது. அதை நீ குற்றமில்லாதவனாகையாலே, மிகவும் தகுந்தவன் என்று நினைத்து, உனக்குச் சொன்னேன். இது உன் மனதில்பட்டால், என்னை

அடைவதற்கு உதவியான எல்லா அறிவும் வந்துவிட்டதுபோல். என்னை அடைவதற்காகச் செய்யவேண்டிய எல்லா வேலைகளையும் செய்ததுபோல. இங்கே சாஸ்திரத்தினால் ஏற்படுகிற—பகவான் உயர்ந்த புருஷன் என்கிற—நிலைமையைச் சொல்லிற்று ஞானங்களால் ஏற்படும் அவருடைய பார்வையைச் சொல்லவில்லை. 1 [20]

---

1. ஒருவன் இந்த ஸங்கதியைஅறிந்தால்தான், மற்ற அறியவேண்டிய எல்லா ஸங்கதிகளையும் அறிவன்; செய்யவேண்டிய எல்லா வேலைகளையும் செய்வன், அவைகளுக்கு இதுதான் வேர். ஆகையால் இதின் அறிவதையே மற்ற எல்லாவற்றின் அறிவாகவும், எல்லா வேலைகளாகவும் கொண்டாடினார். இதனால் மற்ற அறிவுகளையும், மற்ற வேலைகளையும் வேண்டாமென்று சொல்லக்கூடாது. அவைகள் கட்டாயம்வேணும்.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

𑌷𑍋𑌡𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃

𑌅𑌤𑍀𑌤𑍇𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌤𑍍𑌰𑌯𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌕𑍍𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌂𑌸𑌰𑍍𑌗𑌵𑌿𑌯𑍋𑌗𑌯𑍋𑌶𑍍𑌚 𑌗𑍁𑌣𑌸𑌙𑍍𑌗𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍍𑌯𑌯𑌹𑍇𑌤𑍁𑌕𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌥𑌾 𑌵𑌰𑍍𑌤𑌮𑌾𑌨𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌮𑌤𑍋 𑌭𑌗𑌵𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌭𑍂𑌤𑌾𑌦𑌚𑌿𑌤𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑍍𑌵𑌸𑍍𑌤𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌬𑌦𑍍𑌧𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋𑌭𑌯𑌰𑍂𑌪𑌾𑌦𑌵𑍍𑌯𑌯𑌤𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌨𑌭𑌰𑌣𑌸𑍍𑌵𑌾𑌮𑍍𑌯𑍈𑌰𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌤𑌯𑌾 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌚 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌤𑌮𑍍। 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌥𑍇𑌮𑍍𑌨𑍇 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌶𑍍𑌯𑌤𑌾𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂, 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌶𑍍𑌯𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌯𑍋𑌰𑍍𑌦𑍈𑌵𑌾𑌸𑍁𑌰𑌸𑌰𑍍𑌗𑌯𑍋𑌰𑍍𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑌂 𑌵𑌦𑌤𑌿—

𑌶𑍍𑌰𑍀𑌭𑌗𑌵𑌾𑌨𑍁𑌵𑌾𑌚—

𑌅𑌭𑌯𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃।
𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌦𑌮𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑍍𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌸𑍍𑌤𑌪 𑌆𑌰𑍍𑌜𑌵𑌮𑍍॥ ॥௧॥
𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌮𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌃 𑌶𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑌪𑍈𑌶𑍁𑌨𑌮𑍍।
𑌦𑌯𑌾 𑌭𑍂𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌲𑍋𑌲𑍁𑌪𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌾𑌰𑍍𑌦𑌵𑌂 𑌹𑍍𑌰𑍀𑌰𑌚𑌾𑌪𑌲𑌮𑍍॥௨॥
𑌤𑍇𑌜𑌃 𑌕𑍍𑌷𑌮𑌾 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌦𑍍𑌰𑍋𑌹𑍋 𑌨𑌾𑌤𑌿𑌮𑌾𑌨𑌿𑌤𑌾।
𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌂𑌪𑌦𑌂 𑌦𑍈𑌵𑍀𑌮𑌭𑌿𑌜𑌾𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌭𑌾𑌰𑌤॥ ॥௩॥

𑌇𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌵𑌿𑌯𑍋𑌗𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑍍𑌯 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌜𑌂 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌂 𑌭𑌯𑌂, 𑌤𑌨𑍍𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌭𑌯𑌮𑍍। 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑌂𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃-𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑍋𑌭𑍍𑌯𑌾𑌮𑌸𑍍𑌪𑍃𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍। 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌵𑍍𑌯𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃-𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌵𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾। 𑌦𑌾𑌨𑌂-𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌰𑍍𑌜𑌿𑌤𑌧𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌨𑌮𑍍। 𑌦𑌮𑌃-𑌮𑌨𑌸𑍋 𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑌂𑌶𑍀𑌲𑌨𑌮𑍍। 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌃-𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌭𑌗𑌵𑌦𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌰𑍂𑌪𑌮𑌹𑌾𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌮𑍍। 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃-𑌸𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌕𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑌦𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑌕𑍋 𑌵𑍇𑌦 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌤𑌾। 𑌤𑌪𑌃-𑌕𑍃𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌚𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌣𑌦𑍍𑌵𑌾𑌦𑌶𑍍𑌯𑍁𑌪𑌵𑌾𑌸𑌾𑌦𑍇𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑍀𑌣𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾𑌪𑌾𑌦𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑌣𑌮𑍍। 𑌆𑌰𑍍𑌜𑌵𑌂

மநோவாக்காயவ்ருத்தீநாமேகநிஷ்டதா பரேஷு | அஹிம்ஸா-பரபீடாவர்ஜநம் | ஸத்யம்-யதாத்ருஷ்டார்தவிஷயம் பூதஹிதவாக்யம் | அக்ரோத:-பரபீடாபலசித்தவிகாரரஹிதத்வம் | த்யாக:-ஆத்மஹிதப்ரத்யநீகபரிக்ரஹவிவர்ஜநம் | ஶாந்தி:-இந்த்ரியாணாம் விஷயப்ராவண்யநிரோதஸம்ஶீலநம் | அபைஶுநம்-பராநர்தகவாக்யநிவேதநாகரணம் | தயா-பூதேஷு ஸர்வேஷு து:காஸஹிஷ்ணுத்வம் | அலோலுப்த்வம்-அலோலுபத்வம் | அலோலுபத்வமிதி பாட:, விஷயேஷு நிஸ்ப்ருஹத்வமித்யர்த: | மார்தவம்-அகாடிந்யம்-ஸாதுஜநஸம்ஶ்லேஷார்ஹதேத்யர்த: | ஹ்ரீ:-அகார்யகரணே வ்ரீடா | அசாபலம்-ஸ்ப்ருஹணீயவிஷயஸந்நிதாவசஞ்சலத்வம் | தேஜ:-துர்ஜநைரநபிபவநீயத்வம் | க்ஷமா-பரநிமித்தபீடாநுபவேऽபி பரேஷு தம் ப்ரதி சித்தவிகாரரஹிததா | த்ருதி:-ஆபத்யபி க்ருத்யகர்தவ்யதாவதாரணம் | ஶௌசம்-பாஹ்யாந்தரகரணாநாம் க்ருத்யயோக்யதா ஶாஸ்த்ரீயா, அத்ரோஹ:-பரேஷ்வநுபரோத: - பரேஷு ஸ்வச்சந்தவ்ருத்திநிரோதரஹிதத்வமித்யர்த: | நாதிமாநிதா-அஸ்தாநே கர்வ: அதிமாநித்வம், தத்ரஹிததா | ஏதே குணா தைவீம் ஸம்பதமபிஜாதஸ்ய பவந்தி-தேவஸம்பந்திநீ ஸம்பத் தைவீ | தேவா பகவதாஜ்ஞாநுவ்ருத்திஶீலா:, தேஷாம் ஸம்பத் ஸா ச பகவதாஜ்ஞாநுவ்ருத்திரேவ, தாமபிஜாதஸ்ய-தாமபிலக்ஷ்ய ஜாதஸ்ய தாம் நிஷ்பாதயிதும் ஜாதஸ்ய பவந்தீத்யர்த: ॥ ॥ ௩ ॥

அவ—நடந்த மூன்று அத்தியாயங்களினாலே-பிரிந்தும், சேர்ந்துமிருக்கிற பிரகிருதி—ஜீவன்களுடைய உண்மையும், அந்த சேர்க்கை ஸத்துவம் முதலான குணங்களாலே உண்டாகிற ஸுகங்களில் ஆசையினால் உண்டாகிறது என்பதும், ஆசை போனால் அது போய்விடுமென்பதும், சேர்ந்தாலும், பிரிந்தாலும் அவையிரண்டும் பகவானுடைய சொத்தென்பதும்; பகவான் தன்னுடைய சொத்தான அறிவில்லாத வஸ்துவைக்காட்டிலும், பத்தன், முக்

தன் என்று இருவகையான அறிவுள்ள வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் ஒருவிதமான மாறுபாடில்லாததினாலும், அவைகளில் நுழைந்திருப்பதாலும், அவைகளைத் தாங்குவதாலும், அவைகளுக்கு யஜமானனாக இருப்பதாலும் வேறு வஸ்துவாகையால், மிகவும் உயர்ந்த புருஷன் என்கிற பகவானுடைய உண்மையும் சொல்லப்பட்டன. இப்போது சாஸ்திரத்திற்கு உட்பட்டவன்தான் கீழ்ச் சொன்ன எல்லா ஸங்கதிகளையும் நம்புவன் என்று காண்பிப்பதற்காக, சாஸ்திரத்திற்கு உட்பட்டவன் தெய்வப்பிறவி யென்றும், அவன் இன்னமாதிரி இருப்பன் என்றும், சாஸ்திரத்திற்குஉட்படாதவன் அஸுரப்பிறவி யென்றும், அவன் இன்னமாதிரி இருப்பன் என்றும், பிரித்து பகவான் சொல்லுகிறார்—

தெய்வப்பிறவிக்கு அடையாளங்களைச் சொல்லுகிறார். (1) உலகத்தில் பிடித்த வஸ்துவின் பிரிவென்றும், பிடிக்காத வஸ்துவின் சேர்க்கையென்றும் துக்கம் இரண்டுவிதம். ஒருவன் இவை இரண்டும் வருவதற்கு அடையாளங்களைக் கண்டால், நடுங்குவன். அது இல்லாமை (அபயம்); (2) மனதில் 1 ரஜோகுணம், தமோகுணம் இல்லாமை; (3) உடம்பைக்காட்டிலும் வேறான ஆத்மாவின் உண்மையை அறிவதில் 2 நிலையாயிருக்கை; (4) நியாயமாய் ஸம்பாதித்த தன் ஸொத்தை நல்ல பாத்திரத்தில் (தகுந்தவர்களுக்கு) தானம்செய்வது; (5) மனதை விஷயங்களில் போகாமல் பழக்குவது; (6) பலன்களை விரும்பாமல், பகவானுடைய ஸந்தோஷத்திற்காக,

---

1 ச்லோகத்தில் ஸம்சுத்தி என்கிற சொல்லுக்கு நல்ல சுத்தி என்று பொருள். அதாவது—ஆசை, பொறாமை, மோசம் செய்வது முதலான எல்லா விதமான தோஷங்களில்லாமை. அவைகளை உண்டு பண்ணுகிற ரஜஸ்ஸும் தமஸ்ஸும் போனால், அவைகள் தானே போய்விடுமென்று எண்ணி, அந்தச்சொல்லுக்கு ரஜோகுணம் தமோகுணம் இல்லாமை என்று பொருள் எழுதினது.

2. ச்லோகத்தில்—ஞானயோகம் என்கிற சொல்லாலே கர்மயோகம் முதலானவைகள் வேண்டாமென்று சொல்லப்படவில்லை. ஸத்துவ குணம் மேலிட்டவனுக்கு அவைகளும் வேண்டும். ஆகையால் இந்தச் சொல்லாலே கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம்—இவை மூன்றுக்கும் வேண்டிய சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி உடம்பைக் காட்டிலும் வேறான ஜீவஸ்வரூபத்தை நினைப்பது தான் சொல்லப்படுகிறது.

வைசுவதேவம் முதலான நித்தியகர்மங்களைச் செய்கை; (7) வேதம் முழுவதும் 1 பகவானையும், எல்லா உலகமும் அவர் சொத்து என்பதையும், அவரை ஸந்தோஷப்படுத்தும் வழியையும் சொல்லுகிறது என்று நினைத்து, எப்பொழுதும் வேதத்தைச் சொல்லுகை; (8) ஒருவன் பகவானை ஸந்தோஷப்படுத்துவதான வேலைகளைச் செய்வதற்காக, முதலில் 2 கிருச்சிரம், சாந்திராயணம், சாப்பிடக்கூடாது என்று சொல்லப்பட்ட ஏகாதசி முதலான நாள்களில் சாப்பிடாமலிருப்பது முதலானவைகளைச் செய்கை; (9) பிறர்விஷயத்தில் மனது, வாக்கு, உடம்பு—இந்த மூன்றின்வேலைகளும் ஒத்திருப்பது; (10) பிறருக்குத் தொந்தரவு செய்யாமலிருக்கை; (11) நிஜம்சொல்லுவது, அதாவது—கண்ணால் கண்டபடி சொல்லுகை; அதை ஜனங்களுக்கு தொந்தரவுக்காகச் சொல்லக்கூடாது; நன்மைக்காகச் சொல்லலாம்; (12) பிறருக்குத் தொந்தரவைக் கொடுக்கக்கூடிய மனக்கலக்கம் இல்லாமை; (13) தன் நன்மைக்கு இடைஞ்சலான தன் வஸ்துக்களை விடுகை; (14) கண்முதலான இந்திரியங்களைச் சப்தம் முதலான விஷயங்களில் அழுந்தாமல் தடுத்துப் பழக்குகை; (15) பிறருக்கு இடைஞ்சலுக்காகக் கோழுச்சொல்லாமை; (16) எல்லாப்பிராணிகளிடத்திலும் (சத்துருக்களிடத்திலும், சிநேகிதர்களிடத்திலும்) தயை—அதாவது—அவர்கள் வருத்தப்பட்டால் அதைக்கண்டு தாங்காமலிருக்கை, (17) தனக்குத் தகாத சப்தம் முதலான விஷயங்களில் ஆசையில்லாமை; (18) கெட்டியாய் இல்லாமை, அதாவது—பயப்படாமல் ஸாதுக்கள் தன்கிட்ட நெருங்கிப் பழகத்தகுந்தவனாக இருக்கை; சுவர்—தண்

---

1. இரண்டாவது அத்தியாயம் 46-வது சுலோகத்தில் சொன்னபடி-மோக்ஷத்தை அடைய ஆசைப்படுகிறவன்கொஞ்சபலன்களைக்கொடுக்கும் தாழ்ந்த தேவதைகளின் பூஜையைச் சொல்லும் பாகத்தைப் படிக்கக்கூடாது—என்று ஸந்தேஹமுண்டாகலாம். அதைத்தீர்ப்பதற்காக முழுவதும் என்ற சொல். ஆனால் அவன் எண்ண வேண்டிய விதம் வேறு. அது வியாக்கியானத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

2. சுலோகத்தில் தபஸ் என்கிற சொல்லுக்கு சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடி ஸுகத்தைக் குறைப்பது என்று பொருள். அதைக் குறைக்கும்விதம் இங்கே சொல்லப்படுகிறது.

ணீர் போலில்லாமல் கெட்டியாயிருப்பதால், ஒன்றினாலும் அதில் நுழைய முடியவில்லை. (19) தப்புக்காரியங்களைப் பண்ணினாலும், பண்ணுவதிலும் வெட்கப்படுகை; (20) தான் ஆசைப்படக்கூடிய விஷயங்கள் கிட்ட இருக்கும்போது, அவைகளினால் கலங்காமலிருக்கை, (21) கெட்டமனிதர்கள் தன்னை அவமானம் பண்ணமுடியாமல் இருக்கையும், கெட்டமனிதர்களைக் கண்டிக்கத்தகுந்தவனாக இருக்கையும். சபலம் முதலியவைகளால் கெட்டமனிதனிடம் போனால், அவன் அவமானம் பண்ணுவதற்கு இடம் உண்டாகும். அப்படிப்போகாமலிருக்கை; கெட்டமனிதர்கள் அவமானப்படுத்துவதற்குக் காரணமான சபலம் முதலியவைகள் இல்லாமலிருக்கை; (22) பிறரால் தொந்தரவுகளை அனுபவிக்கும்போதும், அவர்கள் விஷயத்தில் மனதுகலங்காமலிருக்கை; (23) எவ்வளவு பெரிய ஆபத்திலும், செய்யவேண்டியகாரியத்தை, விடாமல் தைரியத்துடன் செய்கை; (24) செய்யவேண்டியகாரியங்களைச்செய்வதற்கு, கண்முலான இந்திரியங்களும்மனதும்சாஸ்திரத்தில்சொல்லியபடி தகுந்தவைகளாக இருக்கை; (25) எவர்களையும் அவர்களிஷ்டப்படி நடக்கவொட்டாமல் தடுப்பது துரோகம். அது இல்லாமலிருக்கை; அதாவது-பலமுள்ளவன் இளைத்தவனை நியாயமில்லாமல் தன்வலிமையால் வசப்படுத்திக்கொள்ளுவன் அதில்லாமலிருக்கை; (26) சிலர் தங்கள்யோக்கியதையைமீறிக் கர்வப்படுகிறார்கள். அது இல்லாமலிருக்கை; உலகத்தில்பாருக்கும் கர்வம் என்பதேகூடாது. பணமோ, படிப்போ, குலமோ, அதற்குத்தகுந்ததாக இருந்தால், போனால் போகட்டும் என்று பொறுக்கக்கொள்ளலாம். அதைமீறி இருந்தால், அதுமிகவும் பிசகு. ஆயிரம் ரூபாய் உள்ளவனுக்கு பதினாயிரம் ரூபாய் உள்ளவன் கர்வமிருந்தால், அதை ஒரு ஜனமும் ஸஹியாது. இந்த இருபத்தாறு குணங்களும் தேவப்பிறப்புள்ளவர்களுக்கு இருக்கும். அவர்களாவன—பகவானுடைய உத்திரவை நடத்துவதற்காக பிறந்தவர்கள். அவர்களுக்கு இந்தகுணங்கள்கட்டாயம் இருக்கும்.

[illegible Grantha verse line]

[illegible Grantha verse line] ॥ ச ॥

[illegible Grantha line]

[illegible Grantha line]

ஷ்டி:। அதிமாந: - ஸ்வவித்யாபிஜநாநநுரூபாத்மாபிமாந:। க்ரோத: - பரபீடாபலசித்தவிகார:। பாருஷ்யம் - ஸாதூநாமுத்வேககர: ஸ்வபாவ:। அஜ்ஞாநம் - பராவரதத்த்வக்ருத்யாக்ருத்யாவிவேக:। ஏதத்ஸ்வபாவா ஆஸுரீம் ஸம்பதமபிஜாதஸ்ய பவந்தி। அஸுரா: - பகவதாஜ்ஞாதிவ்ருத்திசீலா:॥ ॥௪॥

(1) பகவானுடைய உத்திரவை நடத்தவேணுமென்றுஎண்ணமில்லாமல், நாலுபேர்கள் தன்னை நல்லதர்மிஷ்டன் என்று கொண்டாடுவதற்காகத்தர்மங்களைச்செய்கை; (2) இன்னதைச் செய்யலாம், இன்னதைச் செய்யக்கூடாது என்று தோன்றவொட்டாமல் பண்ணுகிற—பணம், பிள்ளை, பெண்டாட்டி முதலானவைகளை அனுபவிப்பதினால் உண்டாகும்—தலை தெரியாமல் வருகிற—ஸந்தோஷம். (3) தன்னுடைய படிப்பு, பணம், குலம், முதலானவைகளுக்குத் தகாத கர்வம். முதல் மூன்று சுலோகங்களில் 26-வது குணமாகச் சொன்னதற்கு எதிர்தட்டானது; (4) பிறருக்குத் தொந்தரவு பண்ணக்கூடிய மனக்கலக்கம்; (5) நல்லவர்களுக்கு 1 நடுக்கத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய ஸ்வபாவம்; (6) இன்னது உயர்ந்தது; இன்னது இளப்பம் என்றும்; இன்னகாரியத்தைச் செய்யலாம்; இன்ன காரியத்தைச் செய்யக்கூடாதென்றும் பிரித்து அறியாமை. இந்த ஆறு 2 குணங்களும் அஸுரப்பிறப்புள்ளவர்களுக்கு இருக்கும். அஸுரப்பிறப்பாவது பகவானுடைய உத்திரவை மீற வேணுமென்றே பிறந்தவர்கள். [4]

தைவீ ஸம்பத்விமோக்ஷாய நிபந்தாயாஸுரீ மதா ॥௪½॥

தைவீ - ஶாஸ்த்ராநுவ்ருத்திரூபா ஸம்பத் விமோக்ஷாய - பந்தாந்நிவ்ருத்தயே பவதி - க்ரமேண ப்ராப்தயே பவதீத்யர்த்த:। ஆஸுரீ - ஶாஸ்த்ராதிவ்ருத்திரூபா ஸம்பத் நிபந்தாய பவதி - அதோகதிப்ராப்தயே பவதீத்யர்த்த:॥ ॥௪½॥

---

1. கெட்டவர்கள் விஷயத்தில் கடுமையாக இருப்பது அதிகக் கெடுதலன்று.

2. இங்கேஆறு குணங்களைமாத்திரம் சொன்னபோதிலும், முதல் மூன்றுசுலோகங்களில் சொன்ன குணங்களில்லாமையையும் சொன்னதாக வைத்துக்கொள்ளவேணும்.

அவ- இருபத்தாறு குணங்களில் ஆசையும், ஆறுகுணங்களில் வெறுப்பும் உண்டாவதற்காக இருபத்தாறுகுணங்கள் மோக்ஷத்தைக்கொடுக்குமென்றும், ஆறு குணங்கள் ஸம்ஸாரத்தைக்கொடுக்கும் என்றும் சொல்லுகிறார். இது ஏற்கனவே 14-வது அத்தியாயம் 18-வது ச்லோகம் முதல் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இருபத்தாறு குணங்கள் ஸத்த்வத்தின் வேலை. ஆறு குணங்கள் ரஜஸ்ஸு-தமஸ்ஸுக்களின் வேலை—

தேவப்பிறப்பாகிற (அதாவது—என் உத்திரவுப்படி நடக்கிற) பெரிய ஸம்பத்து இப்போது இருக்கும் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி, என்னிடம் வருவதற்கு படிப்படியாய் உதவுகிறது. அஸுரப்பிறப்பு (என்னுடைய உத்திரவை மீறிநடப்பது) அதோகதியை (அதாவது—இப்போது இருக்கும் நிலைமையைக்காட்டிலும் இன்னும் கீழே கீழே போவதை) அடையும்படி செய்கிறது. [4½]

அவ—வாத்மீயஸ்வஸ்ய ஸம்பந்நிர்ணயாநுதிஷ்டா யாஜுநாநுவேதயதி—

மா ஶுச: ஸம்பதம் தைவீமபிஜாதோஸி பாண்டவ ||௫||

ஶோகம் மாக்ருதா:, த்வம் து தைவீம் ஸம்பதமபிஜாதோஸி| பாண்டவ-யாதிஷ்டிரஸ்ய ஹி பாண்டோஸ்தநய ஸத்ஸ்த்விதிபாவ: || ||௫||

அவ—இந்த இரண்டு பிரிவையும் கேட்ட அர்ஜுநன்—நான் இவைகளில் எந்தப்பிரிவோ, தெரியவில்லையே என்று நடுங்கினான். அப்போது பகவான்சொல்லுகிறார்—

அப்பா! நீ துக்கப்படாதே. [1] நீ பிறவி தேவப்பிறப்பு பெரிய தர்மிஷ்டனான பாண்டுமஹாராஜனுக்குப் பிறந்தபிள்ளையல்லவா, நல்லவர்களுடைய வயிற்றில் கெட்டபிள்ளைகள் பிறக்குமா. [5]

---

1. அர்ஜுநனுக்குச் சண்டையின் ஆரம்பத்தில் பந்துக்கள் சாகிறார்கள் என்று ஒருவருத்தம் உண்டாயிற்று. அது கீழே பகவான் பண்ணின உபதேசத்தினால் போய்விட்டது. இது அந்த துக்கமல்ல. அது ஆத்மா முதலானவைகளை அறியாததினால் வந்தது. இது தான் எப்படிப்பட்டவனோ தெரியவில்லையே என்ற ஸந்தேஹத்தால் வந்தது.

𑌦𑍍𑌵𑍌 𑌭𑍂𑌤𑌸𑌰𑍍𑌗𑍌 𑌲𑍋𑌕𑍇𑌽𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌦𑍈𑌵 𑌆𑌸𑍁𑌰
𑌏𑌵 𑌚 । 𑌦𑍈𑌵𑍋 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌂 𑌪𑌾
𑌰𑍍𑌥 𑌮𑍇 𑌶𑍃𑌣𑍁 ॥ ॥ ௬ ॥

𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇, 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌤𑍄𑌣𑌾𑌂 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌗𑍌 𑌦𑍍𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑍌 - 𑌦𑍈𑌵𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍁𑌰𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑌿 । 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 - 𑌉𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃, 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌪𑌾𑌪𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌶𑌾𑌦𑍍𑌭𑌗𑌵𑌦𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌕𑌰𑌣𑌾𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌏𑌵 𑌵𑌿𑌭𑌾𑌗𑍇𑌨 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑍁𑌤𑍍𑌪𑌨𑍍𑌨𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌦𑍈𑌵𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌗𑌃 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃 । 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌦𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍁𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍀𑌲𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌚𑌾𑌰𑌕𑌰𑌣𑌾𑌯, 𑌸 𑌆𑌚𑌾𑌰𑌃 - 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑍋𑌗𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌰𑍂𑌪𑍋 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌤𑌰𑌶𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌃 । 𑌆𑌸𑍁𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌗𑌶𑍍𑌚𑌾𑌚𑌾𑌰𑌾𑌯, 𑌤𑌮𑌾𑌚𑌾𑌰𑌂 𑌮𑍇 𑌶𑍃𑌣𑍁 - 𑌅𑌵𑌧𑌾𑌰𑌯 ॥

அவ — இயற்கையில் எல்லா ஆத்மாக்களும் ஒரேமாதிரியாயிருக்க, சிலர் தேவப்பிறப்பென்றும், சிலர் அஸுரப் பிறப்பென்றும், பிரிவதற்கு காரணமென்ன என்னும் ஸந்தேஹத்தைத் தீர்த்துக்கொண்டு, அஸுரப்பிறப்பின் குணங்களை அடியோடு துலைக்கவேண்டுமென்று காட்டுவதற்காக, அஸுரப்பிறப்புள்ளவர்கள் நடவடிக்கையை விஸ்தாரமாய் சொல்லுகிறார் —

கர்மத்தினால் ஏற்படுகிற இந்தலோகத்தில் கர்மங்களைச்செய்யும் ஜனங்கள் தேவப்பிறப்பென்றும், அஸுரப்பிறப்பென்றும் இருவகை. நெடுநாளாய்வந்த புண்ணியங்களாலும், பாபங்களாலும் பிறக்கிற காலத்திலேயே பகவானுடைய உத்திரவை நடத்துவதற்காகவென்றும், அதை மீறுவதற்காகவே என்றும் இருவகையாகவே ஜனங்கள் பிறந்திருக்கிறார்கள் அதாவது-பகவான் அவர்களை அப்படியே பிறப்பித்திருக்கிறார். தேவப்பிறப்புக்களின் வேலைகளைப்பற்றி கீழே விரிவாய் சொல்லியாய்விட்டது. அதாவது—யோகம் முதலானவைகள். அஸுரப்பிறப்புக்களின் வேலைகளைச் சொல்லுகிறேன், கேள். [6]

𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌜𑌨𑌾 𑌨 𑌵𑌿𑌦𑍁𑌰𑌾𑌸𑍁𑌰𑌾𑌃 । 𑌨 𑌶𑍌
𑌚𑌂 𑌨𑌾𑌪𑌿 𑌚𑌾𑌚𑌾𑌰𑍋 𑌨 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌿𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ௭ ॥

[illegible] ‖ ௭ ‖

பிரும்மலோகம்வரையிலுள்ள உலகங்களில் கிடைக்கும் ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தர்மங்களும், மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய தர்மங்களும், வேதத்தில் சொல்லப்பட்டிருக்கின்றன. அவைகள் அவர்களுக்குத் தெரியாது. லக்ஷம்தடவை சொன்னலும், தமோகுணம் மேலிட்டிருப்பதால், புரியாது. உடம்பும் ஆத்மாவும் வேதத்தில் சொல்லிய கர்மங்களை எப்படியிருந்து செய்ய வேணுமென்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்கிறதோ, அப்படி அவர்கள் இருக்கமாட்டார்கள். ஸ்நாநம் செய்து கோவிலுக்குப் போகவேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அந்த ஸ்நானத்தைச் செய்யமாட்டார்கள். ஆத்மாவிற்கு தயை, பொறுமை, வணக்கம் இவை முதலானவைகள் வேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அவைகள் அவர்களுக்கு இருக்காது. ஸந்தியாவந்தனம் முதலான எந்த வேலைகளாலே உடம்பும் ஆத்மாவும் சுத்தமாகுமோ, அந்த வேலைகளுமிருக்காது. ஸந்தியாவந்தனம் பண்ணாதவன் அசுத்தன்; ஒரு வேலைக்கும் தகாதவன் என்று சொல்லியிருக்கிறது. அவர்களிடத்தில் ஸத்யம் இருக்காது. பொய்தான் சொல்லுவர்கள். எப்க்கிறத்திலேயே ருசியாகையால், நடந்தபடி சொல்லமாட்டார்கள். தொந்தரவு செய்வதே ஸ்வபாவமானதால், அனுகூலத்தைச் சொல்லமாட்டார்கள். [7]

[illegible]

[illegible] ‖ ௮ ‖

அஸத்யம் ஜக3தே3தத் ஸத்யஶப்3த3நிர்தி3ஷ்டப்3ரஹ்மகார்யதயா ப்3ரஹ்மாத்மகமிதி நாஹு:| அப்ரதிஷ்ட2ம் — ததா2 ப்3ரஹ்மணி ப்ரதிஷ்டி2தமிதி ந வத3ந்தி| ப்3ரஹ்மணாऽநந்தேந த்4ருʼதா ஹி ப்ருʼதி2வீ ஸர்வாந் லோகாந் பி3ப4ர்தி| யதோ2க்தம் — 'தேநாயம் நாக3வர்யேண ஶிரஸா வித்4ருʼதா மஹீ| பி3ப4ர்தி மாலாம் லோகாநாம் ஸதே3வாஸுரமாநுஷாம்'' இதி| அநீஶ்வரம் — ஸத்யஸங்கல்பேந ப்3ரஹ்மணா ஸர்வேஶ்வரேண மயா நியமிதமிதி ச ந வத3ந்தி| ''அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரப4வோ மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்ததே'' இத்யுக்தம்| வத3ந்தி சைவம் — அபரஸ்பரஸம்பூ4தம் கிமந்யத் — யோஷித்புருஷயோ: பரஸ்பரஸம்ப3ந்தே4ந ஜாதமித3ம் மநுஷ்யபஶ்வாதி3கமுபலப்4யதே — அநேவம்பூ4தம் கிமந்யது3பலப்4யதே — கிஞ்சித3பி நோபலப்4யத இத்யர்த2:|| அத: ஸர்வமித3ம் ஜக3த் காமஹைதுகமிதி|| ||௮||

அவ—இன்னும்,

இந்த உலகத்தை, பிரும்மத்தால் உண்டானதாகையால், பிரும்மமென்றும், பிரும்மத்தால் தூக்கப்படுகிறதென்றும் சொல்லுகிறதில்லை. பகவான் இந்த பூமியை ஆதிசேஷனைக்கொண்டு தூக்குகிறபடியால்தான், இது எல்லா உலகங்களையும் தாங்குகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது. நினைத்தபடி நடத்துகிறவனும், எல்லாவிதத்தாலும் அளவில்லாமல் உயர்ந்தவனும், எல்லா உலகத்தையும் அடக்கி ஆளுகிறவனுமான என்னாலே எல்லா உலகமும் 1 ஏவப்படுகிறதென்றும் (எல்லா வேலைகளும் என் ஆதீனமாய்த்தான் நடக்கிறதென்றும்) சொல்லுகிறதில்லை. இப்படிச் சொல்லாததுமன்னியில், வேறு விதமாகவும் சொல்லுகிறார்கள்—இவ்வுலகத்தில் மனிதனோ, ஆடுமாடு முதலானவைகளோ, எல்லாம் ஆணும்பெண்ணும்சேர்ந்துதான் உண்டாகிறது. கண்ணுக்குப்படுவதில் அப்படியில்லாதது ஒன்றுமில்லை. ஆகையால் எல்லா உலகமும் காமத்தால் உண்டாகிறது என்று. 2 [8]

1. என்னைத்தவிர வேறுஒருவரை—இன்னொருதேவதையை-உலகத்திற்கு ராஜாவாகச் சொல்லுகிறவர்களும் அஸுரர்களே.

2. இதுபோலவேமண்ணில்விதையைப்போட்டால்,மரம்உண்டாகி

ஏதாம் த்3ருஷ்டிமவஷ்டப்4ய நஷ்டாத்மாநோ(அ)ல்பபு3த்34ய: ।
ப்ரப4வந்த்யுக்3ரகர்மாண: க்ஷயாய ஜக3தோ(அ)ஹிதா: ॥ ௯ ॥

ஏதாம் த்3ருஷ்டிமவஷ்டப்4ய-அவலம்ப்3ய, நஷ்டாத்மாந:-அத்3ருஷ்டதே3ஹாதிரிக்தாத்மாந:, அல்பபு3த்34ய:-க4டாதி3வத் ஜ்ஞேயபூ4தே தே3ஹே ஜ்ஞாத்ருத்வேந தே3ஹவ்யதிரிக்தம் க்ஷேத்ராவஸ்யதத3தி விவேகாக்ஷமா:, உக்3ரகர்மாண:-ஸர்வேஷாம் ஹிம்ஸகா: ஜக3த: க்ஷயாய ப்ரப4வந்தி ॥ ॥ ௯ ॥

கீழ்ச்சொன்ன தப்புஎண்ணத்தினால், உடம்பைக் காட்டிலும் வேறாக ஜீவனை அறியாமல், கொஞ்ச புத்தியுள்ளவர்களாய் (அதாவது—ஜடத்தைப்போல் உடம்பு அறியப்படுகிறது; அறிவுள்ளதன்று; ஆத்மா அதை அறிகிறது. ஆகையால் அது உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு—என்று பிரித்து அறியமுடியாமல்), கடுமையான வேலைகளைச் செய்துகொண்டு, (அதாவது-எல்லாரையும் ஹிம்ஸித்துக்கொண்டு), உலகத்தை அழிக்கிறார்கள். [1] [9]

காமமாஶ்ரித்ய து3ஷ்பூரம் த3ம்ப4மாநமதா3ந்விதா: । மோஹாத்3 க்3ருஹீத்வாஸத்3க்3ராஹாந் ப்ரவர்த்தந்தே(அ)ஶுசிவ்ரதா: ॥ ௧௦ ॥

து3ஷ்பூரம்-து3ஷ்ப்ராபவிஷயம் காமமாஶ்ரித்ய தத்ஸிஷாத4யிஷயா மோஹாத்-அஜ்ஞாநாத், அஸத்3க்3ராஹாந்-அந்யாயக்3ருஹீதபரிக்3ரஹாந் க்3ருஹீத்வா அஶுசிவ்ரதா:-அஶாஸ்த்ரவிஹிதவ்ரதயுக்தா: த3ம்ப4மாநமதா3ந்விதா: ப்ரவர்த்தந்தே ॥ ॥ ௧௦ ॥

றன, இந்த தெய்வம் என்னத்துக்கு? இதேமாதிரி உலகத்தில் ஒவ்வொரு வஸ்துவும் ஒவ்வொரு காரணத்தால் உண்டாகிறது. அந்தக் காரணமே போதுமே; ப்ரும்மம் என்னத்துக்கு; அதில் ப்ரும்மத்திற்கு என்னவேலை—என்று.

1. அவர்கள் தாங்கள் கெடுவதுமன்னியில், மற்றவர்களையும் கெடுக்கிறார்கள். அதாவது—அவர்கள் பகவானால் ஏற்படுத்தப்பட்ட தர்மமார்க்கத்தைக் கவனிக்கிறதில்லை. முட்டாளான மற்றவர்கள் அவர்கள் செய்வதைப் பார்த்து, அவர்கள் சொல்வதைக் கேட்டு, அவைகளே ஸரியானவைகள் என்று நம்பி, தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம் (அறம், பொருள், இன்பம், வீடு) என்ற புருஷார்த்தங்களை அடையாமல், மூன்று விதமான (தன்னால் வருவது, மற்ற ப்ராணிகளால் வருவது, தெய்வத்தால் வருவது) கோரதாபங்களுள்ள ஸம்ஸாரத்தில் அழுந்துகிறார்கள்.

அடையமுடியாத ஒரு வஸ்துவை ஒரு பிரயோஜனமாக ஆசைப்பட்டு, அதை அடைவதற்காக, இன்னது நல்லது, இன்னது பொல்லாதது என்று அறியமுடியாததினாலே, அநியாயமாக (திருட்டு முதலான தப்புவழிகளாலே)பணம்முதலானவைகளை ஸம்பாதித்து, சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படாத(பார்ப்பதற்கும், தொடுவதற்கும் தகாதபடிபண்ணுகிற,விருதங்களுடனும்தம்பம்,கர்வம், மதம்1 (உடம)—இவைகளுடனும்கர்மங்களைச் செய்கிறார்கள். [10]

சிஂதாமபரிமேயாஂ ச ப்ரலயாந்தாமுபாஶ்ரிதாஃ |
காமோபபோகபரமா ஏதாவதிதி நிஶ்சிதாஃ ‖ ‖கக‖

அபரிமேயாஂ ச ப்ரலயாந்தாமுபாஶ்ரிதாஃ ... சிஂதாமபரிமேயாம் - அபரிச்சேத்யாஂ ப்ரலயாந்தாஂ - ப்ராக்ருதப்ரலயாவதிகாலாயாஂ விஷயாமுபாஶ்ரிதாஃ। ததா காமோபபோகபரமாஃ-காமோபபோகஸ்ய பரமாவஸ்தாஷாயாமிதி ஜாநாநாஃ, ஏதாவதிதி நிஶ்சிதாஃ-இதோऽதிகஃ புருஷார்தோ ந வித்யத இதி ஸஂஜாதநிஶ்சயாஃ ‖ ‖ கக ‖

அவ—இப்படி வேலைகளைச் செய்கிறவர்களுக்கு மேல் மேல் வரும் கெடுதிகளைச் சொல்லுகிறார்—

இன்றைக்கோ,நாளைக்கோஅவர்கள்சாகப்போகிறார்கள். அப்படி இருக்கச்செய்தேயும், அவர்கள்நினைவுகளுக்குகணக்கில்லை.ஸம்பாதிக்கவேண்டிய பணம் முதலானவைகளுக்கு இத்தனை என்று கணக்கில்லை. 2 அவைகளுக்கு வேலைசெய்ய வேணுமானால், பிரளய காலம்வரையில் வேலை செய்தாலும் முடியாது. 3 பிள்ளை, பெண்டாட்டி முதலானவர்களை அநுபவிப்பதுதான் மிகவும் உயர்ந்த

---

1. மதம்என்பது, பணம், படிப்பு, உயர்ந்த பிறப்பு, இவைகளால் வரும்—இஷ்டப்படி வேலைகளைச் செய்யும்படி பண்ணுகிற—கொழுப்பு.

2. இதினால் நினைவுகளை நிறைவேற்ற முடியாதென்றும், எடுத்துக் கொள்ளும் பிரயாஸம் வீணென்றும் காட்டப்படுகிறது.

3. எல்லையில்லாத காலத்தினால் முடிக்கவேண்டிய வேலைகளை மிகவும் கொஞ்சகாலத்தில் முடிக்கஆசைப்படுகிறார்களென்று முட்டாள்த்தனம் காட்டப்படுகிறது.

புருஷார்த்தமென்று எண்ணுகிறார்கள். இதற்கு மேற்பட்ட புருஷார்த்தம் இல்லை என்று நிர்மானித்திருக்கிறார்கள். [11]

𑌆𑌶𑌾𑌪𑌾𑌶𑌶𑌤𑍈𑌰𑍍𑌬𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌕𑌾𑌮𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃 ।
𑌈𑌹𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌾𑌮𑌭𑍋𑌗𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌞𑍍𑌚𑌯𑌾𑌨𑍍 ॥

𑌆𑌶𑌾𑌪𑌾𑌶𑌶𑌤𑍈𑌃 - 𑌆𑌶𑌾𑌰𑍂𑌪𑌪𑌾𑌶𑌶𑌤𑍈𑌰𑍍𑌬𑌦𑍍𑌧𑌾𑌃, 𑌕𑌾𑌮𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌪𑌰𑌾𑌯𑌣𑌾𑌃-𑌕𑌾𑌮𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑍈𑌕𑌨𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌃, 𑌕𑌾𑌮𑌭𑍋𑌗𑌾𑌰𑍍𑌥𑌮𑌨𑍍𑌯𑌾𑌯𑍇𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌸𑌞𑍍𑌚𑌯𑌾𑌨𑍍 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌃 ॥ ॥௧௨॥

ஆசைகள் என்கிற நல்ல கயிறுகளால் கட்டுப்பட்டிருக்கிறார்கள். அந்தக்கயிறுகளுக்குக் கணக்கில்லை. கயிற்றைக் கத்தியால் அறுக்கலாம்; ஆசையை அறுக்கமுடியாது. எப்பொழுதும் பிள்ளை, பெண்டாட்டி முதலானவைகளை அனுபவிப்பதும், கோபித்துக்கொள்வதும்தான் அவர்களுக்கு வேலை. தங்கள் இஷ்டப்படி எல்லாம் அனுபவிப்பதற்காக தப்புவழியால் பணம் முதலியவைகளை ஸம்பாதிக்க வேலைசெய்கிறார்கள். 1 [12]

𑌇𑌦𑌮𑌦𑍍𑌯 𑌮𑌯𑌾 𑌲𑌬𑍍𑌧𑌮𑌿𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌮𑌨𑍋𑌰𑌥𑌮𑍍 ।
𑌇𑌦𑌮𑌸𑍍𑌤𑍀𑌦𑌮𑌪𑌿 𑌮𑍇 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌰𑍍𑌧𑌨𑌮𑍍 ॥ ॥௧௩॥

𑌇𑌦𑌂 𑌕𑍍𑌷𑍇𑌤𑍍𑌰𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌲𑌬𑍍𑌧𑌂, 𑌨𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾 । 𑌇𑌮𑌂 𑌚 𑌮𑌨𑍋𑌰𑌥𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌸𑍍𑌯𑍇 𑌨𑌾𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌿𑌸𑌹𑌿𑌤𑌃 ॥ 𑌇𑌦𑌂 𑌚 𑌧𑌨𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑍇𑌨 𑌲𑌬𑍍𑌧𑌂 𑌮𑍇 𑌅𑌸𑍍𑌤𑌿 । 𑌇𑌦𑌮𑌪𑌿 𑌪𑍁𑌨𑌸𑍍𑌸𑍍𑌵𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑍇𑌨𑍈𑌵 𑌧𑌨𑌂 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿 ॥ ॥௧௩॥

அவ—ஞானயோகம் செய்கிறவன் இன்னவிஷயத்தில் மனது அடங்கிற்று; இன்னவிஷயத்தில மனது அடங்கவில்லை—என்று பார்ப்பதுபோல், பிள்ளை, பெண்டாட்டி முதலான அநுபவங்களைத் தேடுகிறவன் இன்னது கிடைத்தது, இன்னது கிடைக்கவில்லை—என்று கவனிப்பதைச் சொல்லுகிறார்—

1. முன்ச்லோகத்தில் கொள்கையை (விஷயா)சொல்லிற்று. இந்த ச்லோகத்தில் ஆசையைச் சொல்லுகிறது. பலன் வேண்டுமென்ற ஆசை; பலனுக்காகச் செய்யவேண்டியதில் நினைவு. ஆசைப்படுமவைகளுக்கு கணக்கில்லாமையால், ஆசை முதலியவைகளுக்கும் கணக்கில்லை.

நிலம், பிள்ளை முதலானவைகளெல்லாவற்றையும், என்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தினாலேயேதான் ஸம்பாதித்தேன். அதிருஷ்டம் முதலானவைகளால் அன்று. இன்னும் அநேக ஸங்கதிகளையும் என் ஸாமர்த்தியத்தினாலேதான் ஸம்பாதிக்கப் போகிறேன். அதிருஷ்டம் என்று ஒன்றுஇருப்பதாகவே நான் நினைக்கவில்லை என்று சொல்லுகிறார்கள். இந்தலக்ஷம்ரூபாய் பணமும் என் ஸாமர்த்தியத்தாலேதான் ஸம்பாதிக்கப்பட்டது. அதினாலேயேதான் இப்பவும் குறைவில்லாமலிருக்கிறது. இன்னமும் என் ஸாமர்த்தியத்தாலேயே அநேகபணங்களை ஸம்பாதிக்கப் போகிறேன். [13]

அஸௌ மயா ஹத: ஶத்ருர்ஹநிஷ்யே சாபராநபி ॥

அஸௌ மயா பலவதா ஹத: ஶத்ரு:। அபராநபி ஶத்ரூநஹம் ஶூரோ வீரஶ்ச ஹநிஷ்யே। கிம் துர்பலைர்மூடை: பரிகல்பிதேநாத்ருஷ்டபரிகரேண ॥ ॥௧௩½॥

என்னுடைய பலத்தினால் இந்த சத்துருவைக் கொன்றேன். இன்னும் அநேக சத்துருக்களையும் 1. சூரனும்வீரனுமான நான் கொல்லப்போகிறேன். அறிவும், பலமும் இல்லாதவர்கள் சொல்லுகிற அதிருஷ்டத்தின் ஒத்தாசை எனக்கு என்னத்துக்கு? [13½]

அவ—ததா ச—

ஈஶ்வரோऽஹமஹம் போகீ ஸித்தோऽஹம் பலவாந் ஸுகீ ॥

ஈஶ்வரோऽஹம்-ஸ்வாயத்தோऽஹம், அந்யேஷாம் நாத ஏவ நியந்தா। அஹம்போகீ-ஸ்வத ஏவாஹம் போகீ, நாத்ருஷ்டாதிபி:। ஸித்தோऽஹம்-ஸ்வதஸ்ஸித்தோऽஹம், ந கஸ்யாப்யத்ருஷ்டாதே:। ததா ஸ்வத ஏவ பலவாந் ஸ்வத ஏவ ஸுகீ ॥௧௪॥

அவ—அப்படியே.—

நான் ஒருவருக்கு உட்பட்டவனில்லை. எல்லாரையும் நான்தான் அடக்கி ஆளுகிறேன். என்னுடைய ஸாமர்த்தியத்தினாலேதான் எல்லா ஸுகங்களையும் அனுபவிக்கிறேன். அதிருஷ்

1 சூரன்—புலிபோல சத்துருவின் சேனையைச் செத்தைபோல எண்ணி, பயமில்லாமல் அதில் நுழைகிறவன். வீரன்—சண்டைபோடும்போது களைப்பு முதலானவை இல்லாதவன்.

டம் முதலானவைகளின் ஒத்தாசை எனக்கு வேண்டியதில்லை. இந்தமாதிரி நான் ஆகியிருக்கிறதும் என்னாலேயேதான். அதிருஷ்டத்தினாலில்லை. எனக்கு இருக்கும் பலமும் ஸாமர்த்யமும் என்னாலேயேதான். [14]

ஆட்யோऽபிஜநவாநஸ்மி கோऽந்யோऽஸ்தி ஸத்ருஶோ மயா ||

அஹம் ஸ்வத ஏவாட்யோऽஸ்மி, அபிஜநவாநஸ்மி, ஸ்வத ஏவோத்தமகுலே ப்ரஸூதோऽஸ்மி | அஸ்மிந் லோகே மயா ஸத்ருஶ: கோऽந்ய: ஸ்வஸாமர்த்யலப்தவிபவோ வித்யதே ||14½||

என்னாலேதான் நான் பெரிய பணக்காரனாக இருக்கிறேன். உயர்ந்த குலத்தில் நானாகவேதான் பிறந்தேன். என்னைப்போல் தன் ஸாமர்த்தியத்தினாலேயே எல்லா ஸம்பத்தையும் ஸம்பாதித்தவன் இன்னொருவன் யார் இருக்கிறான். [14½]

யக்ஷ்யே தாஸ்யாமி மோதிஷ்ய இத்யஜ்ஞாநவிமோஹிதா: ||

அஹம் ஸ்வயமேவ யக்ஷ்யே தாஸ்யாமி மோதிஷ்ய இத்யஜ்ஞாநவிமோஹிதா: — ஈஶ்வராநுக்ரஹநிரபேக்ஷேண ஸ்வேநைவ யாகதாநாதிகம் கர்தும் ஶக்யமித்யஜ்ஞாநவிமோஹிதா மந்யந்தே ||

நானே யாகம்பண்ணப்போகிறேன். நானே கொடுக்கப்போகிறேன். நானே ஸந்தோஷப்படப்போகிறேன். (எனக்கு தெய்வத்தின் ஒத்தாசை என்னத்துக்கு). எல்லா வேலைகளையும் என்னாலேயே செய்யமுடியுமென்று நினைக்கிறார்கள். அது தப்பு எண்ணத்தினாலேயே. [15]

அநேகசித்தவிப்ராந்தா மோஹஜாலஸமாவ்ருதா: |
ப்ரஸக்தா: காமபோகேஷு பதந்தி நரகேऽஶுசௌ ||

அத்ருஷ்டஸாபேக்ஷஸ்ய [illegible] ஸர்வம் கர்தும் ஶக்யமிதி க்ருத்வா, ஏவம் கார்யம் [illegible] கார்யம் இத்யநேகசித்தவிப்ராந்தா:, ஏவம்ரூபேண மோஹஜாலேந ஸமாவ்ருதா: காமபோகேஷு ப்ரஸக்தா: [illegible] ம்ருதா: அஶுசௌ நரகே பதந்தி || 16 ||

அதிருஷ்டம், ஈசுவரன்—இவை முதலான ஒத்தாசையில்லாமல் எல்லாம் என்னாலேயே செய்யமுடியுமென்று நினைத்து, இப்படிச் செய்வேன்; இதையும் செய்வேன்; இன்னும் மற்ற எந்த வேலையையும் செய்வேன் என்கிற தப்பு எண்ணங்களுள்ளவர்களாயும், உள்ளபடி அறியாதவர்களாயும், தங்களிஷ்டப்படி ஸுகங்களை அனுபவிப்பதை ஆசைப்பட்டு, வேலைகளைச் செய்கிறார்கள். நடுவில் செத்துப்போய், ரத்தம், எச்சல் முதலானவைகள் ரொம்பிய நரகத்தில் விழுகிறார்கள். [16]

ஆத்மஸம்பாவிதா: ஸ்தப்தா தநமாநமதாந்விதா:| ||௧௬½||

ஆத்மநைவ ஸம்பாவிதா:—ஆத்மநைவாத்மாநம் ஸம்பாவயந்தீத்யர்த்த:| ஸ்தப்தா:—பரிபூர்ணம் மந்யமாநா ந கிஞ்சித்குர்வாணா:| கதம்? தநமாநமதாந்விதா:—தநேந வித்யாபிஜநாபிமாநேந ச ஜநிதமதாந்விதா: || ||௧௬½||

தாங்களே தங்களை ஸ்தோத்திரப்பண்ணிக்கொள்ளுகிறார்கள். ஸாதுக்கள் தங்களை இன்னொருவர் ஸ்தோத்திரம் பண்ணும்போதுகூட வெட்கப்படுகிறார்கள். தங்களுக்கு ஒருவிதமான குறைவுமில்லை என்று நினைத்து, ஒரு வேலையையும் செய்கிறதில்லை. பகவானையும் ஆசாரியர்களையுங்கூட ஸேவிக்கிறதில்லை. பணம், படிப்பு, குலம் உள்ளவன் என்கிற எண்ணத்தினால் உண்டான கொழுப்பை அடைந்திருக்கிறார்கள். [16½]

யஜந்தே நாமயஜ்ஞைஸ்தே தம்பேநாவிதிபூர்வகம்||

நாமயஜ்ஞை:—நாமப்ரயோஜநை:—யஷ்டேதி நாமப்ரயோஜநைர்யஜ்ஞைர்யஜந்தே| ததபி தம்பேந ஹேதுநா யஷ்ட்ருத்வக்யாபநாய அவிதிபூர்வகம் அயதாசோதநம் யஜந்தே ||

அவர்கள் யாகங்களைப்பண்ணுவது தீக்ஷிதன் என்கிற பெயருக்காகவும், இவன் யாகம் பண்ணினான் என்று நாலுபேர்கள் சொல்லுவதற்காகவும்தான். ஸ்வர்க்கத்துக்காக இல்லை. அதைச் செய்வதும் சாஸ்திரத்தில் சொல்லியபடியல்ல. [17]

ஏவ—தேவ ஸம்பத் ... யஜ்ஞாதய—

𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌬𑌲𑌂 𑌦𑌰𑍍𑌪𑌂 𑌕𑌾𑌮𑌂 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌂 𑌚 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃 ।
𑌮𑌾𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌪𑌰𑌦𑍇𑌹𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌨𑍍𑌤𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌕𑌾𑌃 ॥

𑌅𑌨𑍍𑌯𑌾𑌨𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑍋𑌽𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍋𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌏𑌵𑌂𑌰𑍂𑌪𑌮𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃, 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌰𑌣𑍇 𑌮𑌦𑍍𑌬𑌲𑌮𑍇𑌵𑌾𑌲𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚 𑌬𑌲𑌮𑍍, 𑌅𑌤𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌸𑌦𑍃𑌶𑍋 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌦𑌸𑍍𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌚 𑌦𑌰𑍍𑌪𑌮𑍍, 𑌏𑌵𑌂𑌭𑍂𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌮 𑌕𑌾𑌮𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌸𑌮𑍍𑌪𑌤𑍍𑌸𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌚 𑌕𑌾𑌮𑌮𑍍, 𑌯𑍇 𑌚 𑌅𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑌸𑍍𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌹𑌨𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌚 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌮𑍍, 𑌏𑌵𑌮𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾𑌃, 𑌸𑍍𑌵𑌦𑍇𑌹𑍇𑌷𑍁 𑌪𑌰𑌦𑍇𑌹𑍇𑌷𑍁 𑌚 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌕𑌾𑌰𑌯𑌿𑌤𑌾𑌰𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋𑌤𑍍𑌤𑌮𑌂 𑌮𑌾𑌂 𑌅𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌕𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌨𑍍𑌤𑌃—𑌕𑍁𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑍌 𑌦𑍋𑌷𑌮𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌮𑌸𑌹𑌮𑌾𑌨𑌾 𑌅𑌹𑌙𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑍀𑌨𑍍 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑌾 𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ௧௮ ॥

அவ—அவர்கள் மேலே சொல்லப்போகிறபடி யாகம் பண்ணுகிறார்கள் என்று சொல்லுகிறார்—

ஒருவருடைய உதவியுமில்லாமல் நானே எல்லாவற்றையும் செய்வேன். எனக்கு தெய்வத்தின் உதவியும் வேண்டாம் என்கிற எண்ணத்தையும் (அகங்காரத்தையும்), என் பலமே எல்லா காரியங்களையும் செய்யப் போதுமானது என்கிற எண்ணத்தையும் (பலத்தையும்), இந்த இரண்டினால் உண்டாகிற—என்மாதிரி ஒருவருமில்லை என்கிற—எண்ணத்தையும் (தர்ப்பத்தையும்), இப்படிப்பட்ட எனக்கு நினைத்தமாத்திரத்தில் எல்லாம் கிடைக்கும் என்கிற எண்ணத்தையும் (காமத்தையும்), எனக்கு எவர்களாவது இடைஞ்சல் செய்தால், அவர்களெல்லாரையும் கொன்றுவிடுவேன் என்கிற எண்ணத்தையும் (குரோதத்தையும்)—இவைகளை அடைந்து, தன்னுடம்பிலும், பிறருடைய உடம்புகளிலுமிருந்து, எல்லா வேலைகளையும் செய்விக்கிற—மிகவும் உயர்ந்த புருஷனான நான் ஒருவன் இருக்கிறேனென்று யாராவது சொன்னால், அந்தச் சொல்லைப் பொறுக்காமல், நான் இல்லை என்பதற்குக் கோணலான பல யுக்திகள் சொல்லுகிறார்கள். இந்த அழகிலே யாகம் முதலான எல்லா

வேலைகளையும் செய்கிறார்கள். யாகமென்பது என்ன? எதற்காகச் செய்கிறோம் என்பது முதலானவைகளைக் கவனிக்கிறதில்லை. [18]

தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் |
க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமசுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ||

ய ஏவம் மாம் த்விஷந்தி, தாந் க்ரூராந் நராதமாந் அஹமஜஸ்ரம் ஸம்ஸாரேஷு- ஜந்மஜராமரணாதிரூபேண பரிவர்த்தமாநேஷு ஸம்ஸாரேஷு, தத்ராப்யாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு க்ஷிபாமி- மதாநுகூல்யப்ரத்யநீகேஷ்வேவ ஜந்மஸு க்ஷிபாமி, தத்தஜ்ஜந்மப்ராப்த்யநுகுணப்ரவ்ருத்திஹேதுபூதக்ரூரபுத்திஸஹமேவ ஸம்யோஜயாமீத்யர்த: ||௧௯||

1கீழ்ச்சொன்னபடி யாரென்னிடத்தில் த்வேஷம் பண்ணுகிறார்களோ, அவர்களையும் (1), நான் இல்லை என்பதற்குக் கோணலான யுக்திகளைச் சொல்லுகிறவர்களையும் (2), என்னைத் தெரிந்தும் என்கிட்ட வராதவர்களையும் (3), நான் இருக்கிறேன் என்று அறியாதவர்களையும் (4) நான் எப்பொழுதும் ஸம்ஸாரத்திலேயே போடுகிறேன். (அதாவது—பிறப்பு, கிழத்தனம், சாவு, மறுபடியும் பிறப்பு—இதேமாதிரி ஓயாமல்சுற்றும்படி செய்கிறேன்). அதிலும், அஸுரப் பிறப்பிலேயே போடுகிறேன். (அதாவது—எனக்கு சத்ருவாகவே பிறப்பிக்கிறேன்). அந்தப் பிறப்பைக் கொடுக்கும்படியான வேலைகளைச் செய்யும்படி கொடுமையான நினைவுகளை நானே உண்டுபண்ணுகிறேன். [19]

ஆஸுரீம் யோநிமாபந்நா மூடா ஜந்மநி ஜந்மநி| மாமப்ராப்யைவ கௌந்தேய ததோ யாந்த்யதமாம் கதிம்|| ||௨௰||

மதாநுகூல்யப்ரத்யநீகஜந்மாபந்நா:- புநரபி ஜந்மநி ஜந்மநி மூடா:-விபரீதஜ்ஞாநா: மாமப்ராப்யைவ- அஸ்தி

1. இந்தசுலோகத்திலிருக்கும், த்விஷத:—க்ரூராந்—நராதமாந்--அசுபாந்--என்கிற நாலு சொற்களாலே 7-வது அத்தியாயம் 15-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்ட நாலுவிதமான பாபிகள் சொல்லப்படுகிறார்கள்.

ஸர்வாஸு ஸர்வேஷ்வபி ஜந்மஸு அஜ்ஞாநவிபர்யஸ்த, தத
ஏவ மாமநவாப்யைவ அதமாம் கதிம் யாந்தி ॥ ॥ ௨௰ ॥

அந்த பிறப்பை அடைந்து, அவர்கள் மறுபடியும் பிறப்புகள் தோறும் இதேமாதிரி கெட்ட நினைவுகளையே அடைந்து, எல்லாருக்கும் ராஜாவாய் பகவானான வாஸுதேவன் ஒருவனிருக்கிறானென்று அறியாமலே இன்னும் கீழே கீழே போகிறார்கள். அதாவது-இருக்க இருக்க இளப்பமானபிறப்புக்களையே அடைகிறார்கள்.

அவ- அஸ்யாஸுரஸ்வபாவஸ்ய ஆத்மநாஸஸ்ய மூலஹேதுமாஹ-

த்ரிவிதம் நரகஸ்யேதம் த்வாரம் நாஸநமாத்மந: ।
காம: க்ரோதஸ்ததா லோபஸ்தஸ்மாதேதத்த்ரயம் த்யஜேத் ॥

அஸ்ய ஆஸுரஸ்வபாவரூபஸ்ய நரகஸ்யைதத் த்ரிவிதம் த்வாரம், தச்சாத்மநோ நாஸநம்-காம: க்ரோதோ லோப இதி। த்ரயாணாம் ஸ்வரூபம் பூர்வமேவ வ்யாக்யாதம்; த்வாரம்-மார்க்கோ ஹேதுரித்யர்த்த:। தஸ்மாதேதத்த்ரயம் த்யஜேத்-அதிகோரநரகஹேதுத்வாத் காமக்ரோதலோபாநாமேதத் த்ரயம் தூரத: பரித்யஜேத் ॥ ॥௨௧॥

அவ---ஆத்மாவை உள்ளபடி அறியவொட்டாமல் செய்கிறதான கீழ்ச்சொன்ன இந்த அஸுரஸ்வபாவத்துக்கு வேர் எது? அதாவது, இது எதனால் உண்டாகிறதென்றால், அதைச்சொல்லுகிறார்---

கீழ்ச்சொன்ன அஸுரர்களுடைய ஸ்வபாவமாகிற நரகத்திற்கு மூன்று வாசற்படிகள் இருக்கின்றன. அதாவது—அவைகள் வழியாகத்தான் நரகத்தை அடையவேணும். அவைகளால் தான் அந்த ஸ்வபாவங்கள் உண்டாகின்றன. அவைகள் தான் ஆத்மாவை உள்ளபடி அறியவொட்டாமல் பண்ணி, ஜீவன்களுக்கு எல்லையில்லாத கெடுதிகளை உண்டு பண்ணுகின்றன. அவைகளாவன—(1) காமம், (2) க்ரோதம் (3) லோபம். காமமாவது-விஷயங்களை அனுபவிப்பதில், அநுபவிக்காமலல்லது தாங்கமுடியாத ஆசை. க்ரோதமாவது—அப்படி அனுபவிக்க முடியாமல் போனால், மனது கலங்கி கிட்ட இருப்பவர்களை அடிக்கவும், வைய்யவும் பண்ணுகிற மனக்

கலக்கம். லோபமாவது-தனக்கு ஏராளமான ஸொத்து இருந்தபோதிலும், காலணக்கூட பிறருக்குக் கொடுக்க மனதாகாமலிருப்பது. ஆகையால் இந்த மூன்றையும் விடு. மிகவும் 1 கொடுமையான நரகத்திற்குக் காரணமாகஇருப்பதால், இந்தமூன்றையும் அடியோடு தொலைக்கவேண்டும். [21]

एतैर्विमुक्तः कौन्तेय तमोद्वारैस्त्रिभि-
र्नरः। आचरत्यात्मनः श्रेयस्ततो याति परां गतिम्॥

एतैः कामक्रोधलोभैस्तमोद्वारैर्मद्विप-
रीतज्ञानहेतुभूतैर्विमुक्तो नरः आत्मनः श्रेयः आच-
रति — लब्धमद्विषयज्ञानो मदानुकूल्ये व्यवस्यते — त-
तो मामेव परां गतिं याति॥ ॥२२॥

நரகத்துக்கு வழியாயும், என்னைப்பற்றித் தப்பான நினைவுகளைக் கொடுக்கக்கூடியதாயும்இருக்கிற இந்த மூன்றுகளுமில்லாதவன் ஆத்மாவுக்கு க்ஷேமங்களைக் கொடுக்கக்கூடிய வேலைகளைச் செய்வன். அதாவது—என்னை உள்ளபடி அறிந்து, எனக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வேலைகளைச் செய்வன். அதனால் அடையவேண்டியவைகளில் மிகவும் உயர்ந்த என்னை அடைவன்.

अथ— शास्त्रानादरस्य नरकस्य प्रधानहेतु-
त्वमाह—

यः शास्त्रविधिमुत्सृज्य वर्तते कामकारतः।
न स सिद्धिमवाप्नोति न सुखं न परां गतिम्॥

शास्त्रं-वेदाः, विधिः-शासनं, वेदाख्यं विधानशासनमुत्सृज्य यः कामकारतो वर्तते-स्वाभिमतमार्गेण वर्तते, न स सिद्धिमवाप्नोति- न कामप्यामुष्मिकीं सिद्धिमवाप्नोति- न सुखं किंचिदवाप्नोति, न परां गतिं, कुतः परां गतिं प्राप्नोतीत्यर्थः ॥२३॥

அத—ஜீவனுக்கு நரகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய ஸங்கதிகளுக்குள் சாஸ்திரத்தை அலக்ஷியம்1 பண்ணுவதுதான் மிகவும் முக்கியமானது என்று சொல்லுகிறார்—

---

1. இப்போது உலகத்தில் இருக்கிறது அது ஒன்றுதான், யாரும் சாஸ்திரத்தை அலக்ஷியம் பண்ணுகிறார்கள்.

வேதம் என்கிற என்னுடைய உத்தரவை மீறி, தன்னிஷ்டப்படி எவன் நடக்கிறானோ, அவனுக்கு இந்த லோகத்தில் ஸுகம் துளிக்கூடக் கிடையாது. ஸ்வர்க்கம் முதலான வேறு உலகங்களுமில்லை. இவைகளே இல்லாதபோது, மோக்ஷம் எப்படிவரும். [23]

तस्माच्छास्त्रं प्रमाणं ते कार्याकार्यव्यवस्थितौ ।
ज्ञात्वा शास्त्रविधानोक्तं कर्म कर्तुमिहार्हसि ॥

ओं तदिति श्रीमद्भगवद्गीतासूपनिषत्सु ब्रह्मविद्यायां योगशास्त्रे श्रीकृष्णार्जुनसंवादे
दैवासुरसंपद्विभागयोगो नाम
षोडशोऽध्यायः.

तस्मात् कार्याकार्यव्यवस्थितौ - उपादेयानुपादेयव्यवस्थायां शास्त्रमेव तव प्रमाणम्-धर्मशास्त्रेतिहासपुराणाद्युपबृंहिता वेदाः यदेव पुरुषोत्तमाख्यं परं तत्त्वं, तत्प्रीणनरूपं च तत्प्राप्त्युपायमभिदधति तच्च कर्म च बोधयन्ति । तच्छास्त्रविधानोक्तं तत्त्वं कर्म च ज्ञात्वा - यथावदन्यूनातिरिक्तं विज्ञाय, कर्तुं कर्तुमर्हसि - त्वमेवोपादातुमर्हसि ॥ ॥२४॥

इति श्रीभगवद्रामानुजविरचिते श्रीमद्गीताभाष्ये
षोडशोऽध्यायः.

ஆகையால் இன்னதைச்செய்யலாம், இன்னதைச் செய்யக்கூடாதென்பதை சாஸ்திரத்தைக்கொண்டுதான் அறியவேணும். ஸ்ம்ருதிகள், இதிஹாஸங்கள், புராணங்கள்—இவைகளோடுசேர்ந்தவேதங்கள் பகவான் மிகவும் உயர்ந்த புருஷனென்றும், அவரை அடைவதற்காக, அவருக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக் கூடிய வேலைகளைச் செய்யவேணுமென்றும் சொல்லுகின்றன. அந்த பகவானையும், அந்தக்கர்மங்களையும் ஏற்றக் குறைவில்லாமல் உள்ளபடி அறிந்து, நீ அந்த வேலைகளை உள்ளபடி செய். [24]

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷ்யகாராய மஹாதேசிகாய நம:

(21—வது சுலோகத்தின் குறிப்பு) 1 ரௌரவம் முதலான நரகங்கள் பாபங்களைப் போக்குகின்றன. ஸம்ஸாரத்தனம் பாபங்களை உண்டு பண்ணுகிறது. ஆகையால் அது மிகவும் கொடுமையான நரகம்.

ஸப்ததஶோऽத்யாய:॥

பா:— தேவாஸுரவிபாகோக்திமுகேந ப்ராப்யதத்த்வஜ்ஞாநம், தத்ப்ராப்த்யுபாயஜ்ஞாநம் ச வேதைகமூலமித்யுக்தம்। இதாநீமஶாஸ்த்ரவிஹிதஸ்யாஸுரத்வேநாபலத்வம், ஶாஸ்த்ரவிஹிதஸ்ய ச குணதஸ்த்ரைவித்யம், ஶாஸ்த்ரஸித்தஸ்ய லக்ஷணம் சோச்யதே। தத்ராஶாஸ்த்ரவிஹிதஸ்ய நிஷ்பலத்வமஜாநந், அஶாஸ்த்ரவிஹிதே ஶ்ரத்தாஸம்யுக்தே யாகாதௌ ஸத்த்வாதிநிமித்தபலபேதபுபுத்ஸயார்ஜுந: ப்ருச்சதி—

அர்ஜுந உவாச—

யே ஶாஸ்த்ரவிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய யஜந்தே ஶ்ரத்தயாந்விதா: ।
தேஷாம் நிஷ்டா து கா க்ருஷ்ண ஸத்த்வமாஹோ ரஜஸ்தம:॥

ஶாஸ்த்ரவிதிமுத்ஸ்ருஜ்ய ஶ்ரத்தயாந்விதா யே யஜந்தே, தேஷாம் நிஷ்டா கா? கிம் ஸத்த்வம்? ஆஹோஸ்வித்ரஜ:? அத தம:? நிஷ்டா—ஸ்திதி:, ஸ்தீயதேऽஸ்மிந்நிதி ஸ்திதி: ஸத்த்வாதிரேவ நிஷ்டேத்யுச்யதே। தேஷாம் கிம் ஸத்த்வே ஸ்திதி:, கிம் வா ரஜஸி, கிம் வா தமஸீத்யர்த்த:॥

அவ—தேவப்பிறப்பு, அஸுரப்பிறப்பு என்கிற பிரிவைச் சொல்லி, அதுவழியாய் அடையவேண்டிய வஸ்துவையும், அடைவதற்கு உபாயத்தையும், வேதத்தைக்கொண்டே அறியவேணுமென்று சொல்லப்பட்டது. இப்போது சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படாத வேலைகள் அஸுரப்பிறப்புள்ளவர்களாலேயே செய்யப்படுமாகையாலே, அவைகள் வீண்; அவைகளுக்குப் பலன் கிடையாதென்பதையும்; சாஸ்திரத்தினால் சொல்லப்பட்ட வேலைகள் ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் மூன்று விதங்கள் என்பதையும்; சாஸ்திரத்தினால் ஏற்பட்ட வேலைகளுக்கு அடையாளங்களையும், சொல்லுகிறார். அர்ஜுநன் சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படாத வேலைகளுக்குப்பலனில்லை என்பதை அறியாமல், சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படாதயாகம் முதலான வேலைகளை மிகவும்சிரத்தையுடன்ஒருவன் செய்தால், அவைகளினால் வரும்பலன்கள் ஸத்துவகுணத்தால்

ஏற்பட்டவைகளா? அல்லது மற்ற இரண்டு குணங்களால் ஏற்பட்டவைகளா என்று கேட்கிறான்.—

சாஸ்திரமில்லாமல் சிரத்தையுடன் யாகம் முதலான சில காரியங்களைச் சிலர் செய்கிறார்களே. அவர்கள் எந்த குணத்திலிருக்கிறார்கள்? அதாவது—அந்த வேலைகள் ஸத்துவத்தினால் ஏற்பட்டவைகளா? ரஜஸ்ஸினாலா? தமஸ்ஸினாலா? [1]

அவ.—ஏவம் அஶாஸ்த்ரவிஹிதஶ்ரத்தாயா அஶாஸ்த்ரவிஹிதஸ்ய ச யாகாதேர்நிஷ்பலத்வம் ஹ்ருதி நிதாய ஶாஸ்த்ரீயஸ்யைவ யாகாதேர்குணதஸ்த்ரைவித்யம் ப்ரதிபாதயிதும், ஶாஸ்த்ரீயஶ்ரத்தாயாஸ்த்ரைவித்யம் தாவதாஹ—

ஶ்ரீபகவாநுவாச—

த்ரிவிதா பவதி ஶ்ரத்தா தேஹிநாம் ஸா ஸ்வபாவஜா।
ஸாத்த்விகீ ராஜஸீ சைவ தாமஸீ சேதி தாம் ஶ்ருணு॥

ஸர்வேஷாம் தேஹிநாம் ஶ்ரத்தா த்ரிவிதா பவதி। ஸா ச ஸ்வபாவஜா, ஸ்வபாவ:-ஸ்வாஸாதாரணோ பாவ:-ப்ராசீநவாஸநாநிமித்தஸ்தத்தத்ருசிவிஶேஷ:। யத்ர ருசிஸ்தத்ர ஶ்ரத்தா ஜாயதே। ஶ்ரத்தா ஹி ஸ்வாபிமதம் ஸாதயத்யேததிதி விஶ்வாஸபூர்விகா ஸாதநே த்வரா। வாஸநா ருசிஶ்ச ஶ்ரத்தா சாத்மகுணஸம்ஸர்கஜா:। தேஷாமாத்மகுணாநாம் வாஸநாதீநாம் ஜநகா: தேஹேந்த்ரியாந்த:கரணவிஷயகதா: கார்யைகநிரூபணீயா: ஸத்த்வாதயோ குணா:- ஸத்த்வாதிகுணயுக்ததேஹாத்யநுபவஜா இத்யர்த:। ததிதமாஹ ஶ்ரத்தா ஸாத்த்விகீ ராஜஸீ தாமஸீ சேதி த்ரிவிதா। தாமிமாம் ஶ்ரத்தாம் ஶ்ருணு-ஸா ஶ்ரத்தா யத்ஸ்வபாவா, தத்ஸ்வபாவம் ஶ்ருணு இத்யர்த:॥

அ—இப்படிக் கேட்கப்பட்ட பகவான், சாஸ்திரத்தினால் ஏற்படாதவைகளில் சிரத்தைக்கும், அதனால் செய்யப்படுகிற வேலைகளுக்கும் ஒரு பிரயோஜனமும் கிடையாதென்பதை 1 மனதில்

1. அர்ஜுனன் கேட்ட கேள்விக்கு பதில் கடைசியில் சொல்லுகிறார். அது அசட்டுக்கேள்வி என்று காட்டுவதற்காக உடனே பதில் சொல்லவில்லை.

வைத்துக்கொண்டு, சாஸ்திரத்தினல் ஏற்பட்ட யாகம் முதலான வேலைகள் ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் மூன்று விதமென்று சொல்லுவதற்காக, 1 சாஸ்திரத்தினல் ஏற்பட்ட வேலைகளைப் பற்றின சிரத்தை மூன்றுவிதம் என்று சொல்லுகிறார்—

2 உடம்போடுகூடின எல்லாப் பிராணிகளுக்கும் இருக்கும் சிரத்தையானது மூன்றுவிதம். அது 3 ஸ்வபாவத்தினுலுண்டாகிறது. ஸ்வபாவமாவது—நெடுநாளாய்வந்த வாஸனையால் (பழக்கத்தால்) ஏற்பட்ட அந்தந்த ஸங்கதிகளில் பிரீதி (ருசி). எதில் பிரீதி இருக்கிறதோ அதில் சிரத்தை உண்டாகிறது. சிரத்தையாவது—இந்த வேலையால் என்னுடைய இஷ்டம் கிடைக்கும் என்று நம்பி, அந்த வேலையைச் செய்வதில் பறபறப்பு. வாஸனையும், ருசியும், சிரத்தையும் ஒருவன் உடம்புடன் சேர்ந்து இருக்கும்போது, அதினுடைய ஸத்துவம் முதலானகுணங்களாலே, அந்தந்த ஸங்கதிகளில் ஆத்மாக்களுக்கு உண்டாகின்றன. ஆகையால், சிரத்தை—ஸாத்துவிகம், ராஜஸம், தாமஸம்—என்று மூன்றுவிதம். அதின் ஸ்வபாவத்தைச் சொல்லுகிறேன். கேள். [2]

---

1. சிரத்தையோடுஒருகாரியத்தைச் செய்தால்தான், பலன்உண்டாகும் அந்தகாரியமும்சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்டதாக இருந்தால்தான்.

சிரத்தைஎன்பது ஸத்துவகுணம் உள்ளவர்களுக்குத்தான் என்பதில்லை. மற்றகுணங்களுள்ளவர்களுக்கும் உண்டு. சாஸ்திரத்தில்சொல்லாத வேலைகளில்வரும் சிரத்தையைப்பற்றிக்கேட்டஅர்ஜுனனுக்குசாஸ்திரத்தில் சொல்லியவேலைகளில் வரும்சிரத்தை மூன்று விதமென்று சொல்ல ஆரம்பித்தபடியால், கீழ்ச்சொன்ன சிரத்தைக்கு மூன்று விதம் கிடையாது என்று ஜாடையாய் காட்டப்படுகிறது.

2. 'உடம்போடு கூடின' என்கிற சொற்களாலே ஸத்துவம் முதலான குணங்களில் ஒவ்வொன்று மேலிடுகிறதென்றும், அதற்குத் தகுந்தபடி சிரத்தை முதலான காரியங்கள் உண்டாகின்றனவென்றும் காட்டப்படுகிறது. ஸத்துவம் முதலான குணங்கள் உடம்பிலிருக்கின்றன. சிரத்தை உடம்புடன் சேர்ந்த ஆத்மாவில் இருக்கிறது. காரணமானகுணங்கள் மூன்று விதமாய் இருப்பதால், காரியமான சிரத்தையும் மூன்று விதம்.

3. ஒருவேலையைச் செய்யச் சொல்லுகிற சாஸ்திரமும், அந்தவேலையைப்பற்றி ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிற அர்த்தவாதம் என்கிற வேதவாக்கியமும்எல்லாருக்கும் பொதுவாய் இருக்க,ஏன் ஒருவனுக்கு ஒன்றில்சிர

𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿 𑌭𑌾𑌰𑌤 ।
𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌮𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑍋 𑌯𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌸 𑌏𑌵 𑌸𑌃 ॥

𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍-𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌮𑍍 । 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌾𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌭𑌵𑌤𑌿-𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑌗𑍁𑌣𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌜𑌾𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌶𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌦𑍇𑌹𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌃 । 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌮𑌯𑍋𑌽𑌯𑌂 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌃-𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌮𑌯𑌃-𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌃, 𑌯𑍋 𑌯𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌃-𑌯𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌯𑌾𑌦𑍃𑌶𑍍𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃, 𑌸 𑌏𑌵 𑌸𑌃 𑌸 𑌤𑌾𑌦𑍃𑌶𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌶𑍍𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌫𑌲𑌸𑌂𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌃 𑌫𑌲𑌸𑌂𑌯𑍋𑌗𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 ॥ ॥௩॥

எல்லா ஜீவன்களுக்கும் சிரத்தை அவரவர்கள் மனதுக்குத் தகுந்தபடி இருக்கிறது. மனது என்ன குணத்தோடு சேர்ந்திருக்கிறதோ, அந்த குணத்தினால் ஏற்படும் வேலைகளில் சிரத்தை உண்டாகிறது. அதாவது—மனது ஸத்துவகுணமுள்ளதாயிருந்தால், அவனுக்கு ஸத்துவகுணத்தினால் ஏற்படும்வேலைகளில் சிரத்தை உண்டாகிறது. 1 எவனுக்கு எந்தமாதிரி சிரத்தை இருக்கிறதோ, அந்த சிரத்தைமய அந்த மனிதனாக ஆகிறது. மண்ணால் பண்ணின குடம் மண்ணாயிருக்கிறது. வெள்ளியினால் பண்ணின குடம் வெள்ளியாயிருக்கிறது. அதுபோல. அதாவது நல்ல கர்மங்களில் சிரத்தையுள்ளவனாயிருந்தால், நல்ல கர்மங்களின் பலன்களை அடைகிறான். ஆகையால் பலன் கிடைப்பதற்கு சிரத்தைதான் முக்கியமான காரணம் என்று சொன்னதாக ஆகிறது. [3]

த்தை? ஒன்றொருவனுக்கு ஒன்றொன்றில் சிரத்தை என்றால்—இந்த வாக்கியத்தால் பதில் சொல்லுகிறார். உலகத்தில் ருசி வெவ்வேறாக இருக்கிறது. அதினால் சிரத்தையும் வெவ்வேறு.

1 [illegible] 3-வது பாதத்தில் பொதுவாய் சொன்னதை 4-வது பாதத்தில் அந்தந்த சிரத்தையுள்ளவனுக்கு அந்தந்த பலன்வருமென்று பிரித்துச் சொல்லுகிறார். [illegible]

𑌅𑌵—𑌤𑌦𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌵𑍃𑌣𑍋𑌤𑌿—

𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌾𑌃 ।
𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌭𑍂𑌤𑌗𑌣𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌾 𑌜𑌨𑌾𑌃 ॥

𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑌪𑍍𑌰𑌚𑍁𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍍𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾 𑌦𑍇𑌵𑌾𑌨𑍍 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇, 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌾𑌸𑌂𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑍋𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌟𑌸𑍁𑌖𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑌦𑍇𑌵𑌤𑌾𑌵𑌿𑌷𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍀𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌾 𑌯𑌕𑍍𑌷𑌰𑌕𑍍𑌷𑌾𑌂𑌸𑌿 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌅𑌨𑍍𑌯𑍇 𑌤𑍁 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌾 𑌜𑌨𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍 𑌭𑍂𑌤𑌗𑌣𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌯𑌜𑌨𑍍𑌤𑍇—𑌦𑍁𑌃𑌖𑌸𑌂𑌭𑌿𑌨𑍍𑌨𑌾𑌲𑍍𑌪𑌸𑍁𑌖𑌜𑌨𑌨𑍀 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍀 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾। 𑌦𑍁𑌃𑌖𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌲𑍍𑌪𑌸𑍁𑌖𑌜𑌨𑌨𑍀 𑌤𑌾𑌮𑌸𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃॥ ௪॥

அவ—அதையே விரிவாகச் சொல்லுகிறார்—

ஸத்துவகுணம் மேலிட்டவர்கள் ஸாத்துவிகமான சிரத்தையை அடைந்து, தேவர்களுடைய பிரீதிக்காக யாகங்களைச் செய்கிறார்கள். துக்கக் கலப்பில்லாத-உயர்ந்த—ஸுகத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய—தேவதைகளைக் குறித்துச்செய்யப்படும் யாகங்களில் சிரத்தையை ஸாத்துவிகம் என்று சொல்லுகிறது. ரஜோகுணம் மேலிட்டவர்கள்யக்ஷர்களையும், ராக்ஷஸர்களையும் குறித்து யாகம் செய்கிறார்கள். தமோகுணம் மேலிட்டவர்கள் 1 ப்ரேதங்களையும்,பிசாசுகளையும்குறித்து யாகம் செய்கிறார்கள். துக்கம் கலந்த கொஞ்ச ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறது ராஜஸ சிரத்தை. துக்கம் என்றே சொல்லும்படியான—மிகவும் கொஞ்சமான—ஸுகத்தைக் கொடுக்கிறது தாமஸசிரத்தை. [4]

𑌅𑌵—𑌏𑌵𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌵 𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌗𑍁𑌣𑌤𑌃 𑌹𑍍𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌃 𑌅𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌤𑌪𑍋

சொல்லுவது உண்டு. அப்படியே 'அந்த சிரத்தையே அவன்' என்கிற சொல்லுக்கு அந்த சிரத்தையினால் உண்டாகும் பலனை அவன் அநுபவிக்கிறான் என்று பொருள்.

1. தாய் தகப்பன் செத்துப்போன பத்து நாளில்செய்கிற காரியங்களை ப்ரேத திருப்திக்காக என்று சொல்லுகிறார்கள். ஆனால் இது ஸாத்துவிகம்.

यागवृत्तिषु [illegible] शासनविपरीतेष्वपि [illegible] सर्वथा [illegible] अशास्त्रविहितं [illegible] इत्याह—

अशास्त्रविहितं घोरं तप्यन्ते ये तपो जनाः।
दम्भाहंकारसंयुक्ताः कामरागबलान्विताः॥ ॥५॥

कर्शयन्तः शरीरस्थं भूतग्राममचेतसः।
मां चैवान्तःशरीरस्थं तान्विद्ध्यासुरनिश्चयान्॥६॥

अशास्त्रविहितमपि घोरमपि तपो ये जनास्तप्यन्ते। प्रदर्शनार्थमिदम्-अशास्त्रविहितं बह्वायासं यागादिकं ये कुर्वते। दम्भाहंकारसंयुक्ताः कामरागबलान्विताः शरीरस्थं पृथिव्यादिभूतसमूहं कर्शयन्तः मदंशभूतं जीवं चान्तःशरीरस्थं कर्शयन्तः ये तप्यन्ते, यागादिकं च कुर्वते, तानासुरनिश्चयान् विद्धि। असुराणां निश्चय आसुरो निश्चयः-असुरा हि मदाज्ञाविपरीतकारिणः-मदाज्ञाविपरीतकारित्वात्तेषां न सुखलवसम्बन्धः, अपि त्वनर्थ एव भवतीति पूर्वमेवोक्तं "क्षिपाम्यजस्रमशुभान्" इति॥

அவ—கீழ்ச்சொன்னபடி சாஸ்திரத்தால் ஏற்படும் சிரத்தையுடன் செய்யப்பட்ட யாகம் முதலானவைகளுக்கு குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி பலன் வரும். சாஸ்திரத்தால் சொல்லப்படாதவைகள் என்னுடைய உத்திரவுக்கு எதிர்த்தட்டாகையாலே, அவைகளால் துளியேனும் ஸுகம் கிடைக்காது; தவிர கெடுதியுமுண்டாகும் என்று மனதில் இருந்த சங்கதியை வெளியிட்டுச் சொல்லுகிறார்—

தம்பம், அகங்காரம், காமம், ராகம், பலம் இவைகளோடு, உடம்பை இளைக்கப் பண்ணிக் கொண்டும், உடம்பிலிருக்கும் 1 என்னு

1. சுலோகத்தில் (மாம்) என்னையும் தொந்தரவு பண்ணுகிறார்கள் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இவன் என்னபட்டினியிருந்தாலும், பகவானுக்கு ஒரு தொந்தரவுமில்லை. ஆகையால், 'என்னை' என்பதற்கு என்னுடைய சரீரமான ஜீவனை என்றுதான் பொருள். ஜீவனைத் தொந்தரவு பண்ணுகிறதில், தனக்கு மிருக்கும் வருத்தம் என்று காட்டுவதற்காகத் தன்னைத் தொந்தரவு பண்ணினதாகச் சொன்னது.

டைய அம்சமான ஜீவனுக்குத் தொந்தரவை உண்டுபண்ணிக் கொண்டும், 1 சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படாத கடுமையான தபஸ்ஸையும், எல்லையில்லாத வருத்தத்துடன்கூடினயாகம்முதலானவைகளையும், எவர்கள் பண்ணுகிறார்களோ, அவர்களை அஸுரர்கள் என்றே நினை. அஸுரர்களாவன—என்னுடைய உத்திரவுக்கு விரோதமாக நடப்பவர்கள். அப்படி நடப்பதால், துளியேனும் ஸுகம் கிடையாது. அவர்கள் எல்லையில்லாத தொந்தரவோடுகூடிய நரகத்தில்தான் விழுவர்கள். [5—6]

---

1 சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்படாதவைகள் எவையென்றால்-வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவர்களால் ஏற்படுத்தப்பட்ட கர்மங்களும், வேதத்தில் சொல்லியவைகளாயிருந்தாலும், செய்கிறவன் எப்படி இருக்கவேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறதோ, அப்படி இல்லாதவர்களால் செய்யப்படுமவைகளும், இன்ன இடத்தில், இன்ன காலத்தில், இன்ன திரவியத்தைக்கொண்டு இன்னமாதிரி செய்யவேணுமென்று சாஸ்திரத்தில்சொல்லப்பட்ட கட்டுப்பாட்டை மீறியும் செய்யப்படுமவைகளும்.

நாம் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தது என்று நினைத்துச் செய்கிற எல்லா கர்மங்களும், உண்மையில் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்திருந்தால்தான் பலன் கிடைக்கும். அப்படி யில்லாவிட்டால், எவ்வளவு சிரத்தையோடு செய்தாலும், பலன்கிடைக்காது; கெடுதியுமுண்டு. அதாவது—பிராமணர்களுக்குள்ளும், வைஷ்ணவர்களுக்குள்ளும்-இதுதான் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தது இதுதான் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தது—என்று சண்டைப்படுகிறோம். எது சாஸ்திரத்திற்கு உண்மையில் ஒத்திருக்கிறதோ, அதற்குத்தான் பலன் உண்டு. அது எது என்று எப்படி அறிவதென்றால்—தயை, பொறுமை, வணக்கம்—இவை முதலான 16-வது அத்தியாயத்தில் சொல்லிய இருபத்தாறு குணங்களுள்ளவன் செய்வதுதான் சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்ததென்று அறியலாம்.

இந்த இடத்தில் ஒரு ஸங்கதி ஏற்படுகிறது. இதை எல்லாரும் கவனிக்கவேணும். 1 ஆசாரியனால் சரணாகதி செய்யப்பட்ட சிஷ்யனுக்குப் பகவான் மோக்ஷம் கொடுப்பது, ஆசாரியனுக்காகவே யொழிய, சிஷ்யனுக்காக இல்லை. 2 சிஷ்யனிடம் இருக்கும் கொஞ்சம் குணங்களைப் பார்த்தும் அவனுக்காக ஆசாரியன் தயையினால் சரணாகதி செய்யலாம். இந்த இரண்டையும் திரிஜடை ராக்ஷஸிகளுக்குப் பண்ணின சரணாகதியில் பார்க்கலாம். ஆகையால் ஆசாரியர்கள், நல்ல குணமுள்ளவர்களாயிருந்து, பகவானுக்கு மிகவும் வேண்டியவர்களாயிருந்தால், அவர்க

ஸ்வா—அத ப்ரக்ருதைவ ஶாஸ்த்ரீயேஷு யஜ்ஞாதிஷு குணதோ விஶேஷம் ப்ரபஞ்சயதி। தத்ராஹாரமுகேந ஸத்த்வாதிவ்ருத்தேராஹாரஹேதுத்வம் ப்ரதிபாத்யதே। "அந்நமயம் ஹி ஸோம்ய மந:, ஆஹாரஶுத்தௌ ஸத்த்வஶுத்தி:" இதி ஹி ஶ்ரூயதே—

ஆஹாரஸ்த்வபி ஸர்வஸ்ய த்ரிவிதோ பவதி ப்ரிய:। யஜ்ஞஸ்தபஸ்ததா தாநம் தேஷாம் பேதமிமம் ஶ்ருணு॥ ॥௭॥

ஆஹாரோऽபி ஸர்வஸ்ய ப்ராணிஜாதஸ்ய ஸத்த்வாதிகுணத்ரயாந்வயேந த்ரிவித: ப்ரியோ பவதி। ததைவ யஜ்ஞோऽபி த்ரிவித:। ததா தபோ தாநம் ச। தேஷாம் பேதமிமம் ஶ்ருணு- தேஷாம் - ஆஹாரயஜ்ஞதபோதாநாநாம் ஸத்த்வாதிபேதேந இமம்-வக்ஷ்யமாணம் பேதம் ஶ்ருணு॥ ॥௭॥

அவ—சாஸ்திரத்தில் சொல்லப்பட்ட யாகம் முதலானவைகளில் ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் ஏற்படும் தாரதம்மியத்தைச்சொல்லஆரம்பித்ததை விரிவாகச் சொல்லுகிறார். ஸத்துவம் முத

னிடத்தில் சிஷ்யர்களுக்கு ப்ரீதி கொஞ்சங் குறைவாயிருந்தாலும், அவர்களால் சிஷ்யர்களுக்கு மோக்ஷம் வந்துவிடும். சிஷ்யனும் மிகுந்த குணமுள்ளவனாயிருந்தால், பகவான் மிகுந்த ஸந்தோஷத்துடன் மோக்ஷத்தைக் கொடுப்பார். சிஷ்யனுக்கு நல்ல குணங்களை உண்டுபண்ணியும் கொடுக்கலாம். அப்படிச்செய்வதும், ஆசாரியர்களுடைய சிபார்சுக்காகத்தான். ஒருவருக்கு-ஆசாரியனுக்கு வேண்டியகுணங்களில்லாவிட்டால், அவரிடத்தில் பகவானுக்கு உண்மையான ப்ரீதி இருக்காது. அப்போது சிஷ்யனுக்கு அந்த ஆசாரியனிடத்தில் எல்லையில்லாத பக்தியிருந்தாலும், அவரால் அந்த சிஷ்யனுக்கு கொஞ்சங்கூட ஸௌக்கியம் கிடைக்காது. சிஷ்யனுக்குத் தன்னுடைய பலத்தால் மோக்ஷமா? ஆசாரியனுடைய பலத்தால் மோக்ஷமா? ஸீதாப்பிராட்டி ராக்ஷஸிகளை அவர்களின் குணத்திற்காகக் காப்பாற்றினாளா? திரிஜடைக்காகக் காப்பாற்றினாளா? ஒருவரிடத்தில் பகவானுக்கு உண்மையான ப்ரீதி இருக்கிறதென்று எப்படி அறியலாம் என்றால், தேவப்பிறப்புக்குள்ள இருபத்தாறு குணங்களைப் பகவான் ஸ்ரீகீதையில் 16-வது அத்தியாயத்தில் சொல்லியிருக்கிறார். அவைகளைக்கொண்டு அறியலாம்.

லான குணங்களின் வித்தியாஸம் ஆஹாரங்களாலே ஏற்படுகிறபடியால், முதலில் ஆஹாரம் மூன்றுவிதமென்று சொல்லப்படுகிறது. மனது ஆஹாரத்தினுல்தான் வேலைசெய்கிறதென்றும், ஆஹாரம் நல்லதாகஇருந்தால் மனது குற்றமில்லாததாக இருக்கிறதென்றும் வேதத்தில் சொல்லப்படுகிறது.

எல்லாப்பிராணிகளுக்கும் ஸத்துவம் முதலான குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி பிடிக்கும் ஆஹாரம் மூன்றுவிதம். அதாவது—ஸாத்துவிகம், ராஜஸம், தாமஸம். அப்படியே யாகம், தபஸ்ஸு, தானம்—இவையெல்லாம் மூன்றுவிதம். அவைகளின் வித்தியாஸத்தைச் சொல்லுகிறேன். கேள். [7]

𑌆𑌯𑍁𑌃𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌬𑌲𑌾𑌰𑍋𑌗𑍍𑌯𑌸𑍁𑌖𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌾𑌃 ।
𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾𑌃 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌾 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌾 𑌆𑌹𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 ॥

𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑍋𑌪𑍇𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌯𑌾 𑌆𑌹𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾 𑌭𑌵𑌨𑍍𑌤𑌿। 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌹𑌾𑌰𑌾 𑌆𑌯𑍁𑌰𑍍𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌾𑌃। 𑌪𑍁𑌨𑌰𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌾𑌃। 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌂, 𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌿𑌹 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌶𑌬𑍍𑌦𑍇𑌨𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇; "𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍𑌸𑌂𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂" 𑌇𑌤𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍। 𑌆𑌹𑌾𑌰𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌯𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌵𑌿𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌃। 𑌤𑌥𑌾 𑌬𑌲𑌾𑌰𑍋𑌗𑍍𑌯𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌾𑌃। 𑌸𑍁𑌖𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑍍𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌾𑌃-𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌸𑍁𑌖𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌾𑌃, 𑌤𑌥𑌾 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌦𑍍𑌵𑌾𑌰𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑍀𑌤𑌿𑌵𑌿𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌾𑌃। 𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌃-𑌮𑌧𑍁𑌰𑌰𑌸𑍋𑌪𑍇𑌤𑌾𑌃। 𑌸𑍍𑌨𑌿𑌗𑍍𑌧𑌾𑌃-𑌸𑍍𑌨𑍇𑌹𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃। 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌾𑌃-𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌪𑌰𑌿𑌣𑌾𑌮𑌾𑌃। 𑌹𑍃𑌦𑍍𑌯𑌾𑌃-𑌰𑌮𑌣𑍀𑌯𑌵𑌿𑌶𑍇𑌷𑌾𑌃 । 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌯𑌾 𑌆𑌹𑌾𑌰𑌾𑌃 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 ॥ ௮ ॥

ஸத்துவகுணமுள்ளவனுக்கு ஸாத்துவிகமான ஆஹாரங்கள் பிடிக்கும். அவைகள் ஆயுஸ்ஸையும், நல்ல அறிவுகளையும் வளர்க்கின்றன. அப்படியே பலத்தையும், வியாதி இல்லாமையையும் வளர்க்கின்றன. ஜெரிக்கும்காலத்தில் உயர்ந்த ஸுகத்தையும் கொடுக்கின்றன. எல்லாருக்கும் பிரீதியைக் கொடுக்கக்கூடிய கா

ரியங்களைச் செய்யும்படி பண்ணி, தனக்கு எல்லாரிடத்திலும்,எல்லாருக்கும் தன்னிடத்திலும் பிரீதியை வளர்க்கின்றன. அந்த ஆஹாரங்கள் எவைகளென்றால், அவைகளில் தித்திப்பும், நெய்முதலானவைகளும் அதிகமாயிருக்கும். அவைகளுடையஸாரம் வெகுகாலமிருக்கும். பால் ஸாப்பிட்டால், உடம்பில் புஷ்டி உண்டாகி வெகுகாலம் பசி தாங்குகிறது. கண்ணால் பார்க்கும்போதே, மிகவும் இன்பமாக இருக்கும். இவ்விதமான ஆஹாரங்கள் ஸாத்துவிகனுக்குப் பிடிக்கும். [8]

கட்வம்லலவணாத்யுஷ்ணதீக்ஷ்ணரூக்ஷவிதாஹிந: । ஆஹாரா
ராஜஸஸ்யேஷ்டா து:கசோகாமயப்ரதா: ॥ ॥௯॥

கடுரஸா: அம்லரஸா: லவணாத்யுஷ்ணா: தீக்ஷ்ணா: ரூக்ஷா: விதாஹிநச்சேதி கட்வம்லலவணாத்யுஷ்ணதீக்ஷ்ணரூக்ஷவிதாஹிந:। அதிசைத்யாதிதைக்ஷ்ண்யாதிநா து:ஸ்பர்சாஸ்தீக்ஷ்ணா:। சோஷகரா ரூக்ஷா:। தாபகரா விதாஹிந:। ஏவம்விதா ஆஹாரா ராஜஸஸ்யேஷ்டா:। தே ச ரஜோமயத்வாத் து:கசோகாமயவர்த்தநா: ரஜோவர்த்தநாச்ச ॥ ॥௯॥

அபல், புளி, உப்பு-இவைகள் மிகவும்அதிகமானதும், மிகுந்த சுடுகையுள்ளதும், தேகத்திற்கு அதிகமான குளுமையையும், சூட்டையும்கொடுக்கக்கூடியவைகளும், நெய்முதலானவைகளின் பிசுக்கு இல்லாமையாலே வரக்ஷையை உண்டுபண்ணுகிறதும், உடம்புக்கு [1]எரிச்சலைஉண்டுபண்ணுகிறதும்-இந்தமாதிரி ஆஹாரங்கள் ரஜோகுணம் மேலிட்டவனுக்குப்பிடிக்கும். அவைகள்ரஜோகுணம்மேலிட்டிருப்பதால், வாதபித்தங்களை அதிகப்படுத்தி, துக்கத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. அதைநினைத்து மனவருத்தத்தையும் பிறகு வியாதியையும் உண்டுபண்ணுகின்றன. ரஜோகுணத்தையும் வளர்க்கின்றன. [9]

யாதயாமம் கதரஸம் பூதி பர்யுஷிதம் ச யத் ।
உச்சிஷ்டமபி சாமேத்யம் போஜநம் தாமஸப்ரியம் ॥ ௰ ॥

1. விளைஅறுத்து [illegible], உடம்பைஅனத்தும் [illegible]போல.

𑌯𑌾𑌤𑌯𑌾𑌮𑌂-𑌚𑌿𑌰𑌕𑌾𑌲𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑍍। 𑌗𑌤𑌰𑌸𑌂-𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌰𑌸𑌮𑍍। 𑌪𑍂𑌤𑌿-𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌨𑍍𑌧𑍋𑌪𑍇𑌤𑌮𑍍। 𑌪𑌰𑍍𑌯𑍁𑌷𑌿𑌤𑌂-𑌕𑌾𑌲𑌾𑌤𑌿𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌰𑌸𑌾𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌪𑌨𑍍𑌨𑌮𑍍। 𑌉𑌚𑍍𑌛𑌿𑌷𑍍𑌟𑌂-𑌗𑍁𑌰𑍁𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋𑌽𑌨𑍍𑌯𑍇𑌷𑌾𑌂 𑌭𑍁𑌕𑍍𑌤𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍। 𑌅𑌮𑍇𑌧𑍍𑌯𑌮𑍍-𑌅𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌰𑍍𑌹𑌮𑍍 𑌅𑌯𑌜𑍍𑌞𑌶𑌿𑌷𑍍𑌟𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌏𑌵𑌂𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌤𑌮𑍋𑌮𑌯𑌂 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌂 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌭𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌹𑌾𑌰 𑌏𑌵 𑌭𑍋𑌜𑌨𑌮𑍍। 𑌪𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌮𑍋𑌵𑌰𑍍𑌧𑌨𑌮𑍍। 𑌅𑌤𑍋 𑌹𑌿𑌤𑍈𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌯𑍇 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌹𑌾𑌰 𑌏𑌵 𑌸𑍇𑌵𑍍𑌯𑌃 ॥ ॥௧௦॥

வெகுகாலமானது, சமையல் பண்ணுகிற விதத்தினால் ஸ்வபாவமான ரஸம்போனது, நாற்றமுள்ளது, அதிககாலமானதால் தன் ரஸத்தை விட்டு, வேறு ரஸத்தை அடைந்தது (புளித்துப்போனதும், ஊசிப்போனதும்,) ஆசாரியன், தகப்பன், மூத்ததமையன், ஸ்த்ரீக்குப் புருஷன்-இவர்களுடையது தவிர மற்றபேருடைய எச்சில், வைசுவதேவம்பண்ணித் தகுதியைடையாத ஆஹாரம்—இந்தமாதிரி ஆஹாரங்கள் தமோகுணமுள்ளவனுக்குப் பிடிக்கும். 1 அது தமோகுணத்தையே வளர்க்கும். ஆகையால் ஆத்மாவின் க்ஷேமத்தை வேண்டுகிறவர்கள் ஸத்துவம் வளர்வதற்காக, 2ஸாத்துவிகமான ஆஹாரத்தையே ஸாப்பிடவேண்டும். [10]

𑌅𑌫𑌲𑌾𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌯 𑌇𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌯𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿 𑌮𑌨𑌃 𑌸𑌮𑌾𑌧𑌾𑌯 𑌸 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌃 ॥ ॥௧௧॥

𑌫𑌲𑌾𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑌹𑌿𑌤𑍈𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍈𑌰𑍍𑌵𑌿𑌧𑌿𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃-𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍃𑌷𑍍𑌟𑌃, 𑌮𑌨𑍍𑌤𑍍𑌰𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌯𑌷𑍍𑌟𑌵𑍍𑌯𑌮𑍇𑌵𑍇𑌤𑌿

---

1. இந்தசுலோகத்தில் இந்த ஆஹாரத்தின் வேலையைச் சொல்லாத்தினாலே, முந்தின ராஜஸ ஆஹாரத்தின் வேலையை இங்கும் வைத்துக்கொள்ள வேண்டியது.

2. இது உடம்புக்கு நல்லது, இது உடம்புக்கு ஆகாதது என்று சொன்னால், நல்லதையே ஒருவன் எடுத்துக்கொள்ளுவதுபோல், ஸாத்துவிக ஆஹாரம்தான் நல்லது, மற்றவைகெடுதல் என்று சொன்னால், ஸாத்துவிகமானதையே ஒருவன் எடுத்துக்கொள்ளுவன். அதற்காகத்தான் மூன்று விதமென்று காட்டினது. அப்படியே மேலே சொல்லப்போகிறவைகளிலும் செய்ய வேண்டியது.

ஹவதாராதநத்வேந ஸ்வயம்ப்ரயோஜநதயா யஷ்டவ்யமிதி மந: ஸமாதாய, யோ யஜ்ஞ இஜ்யதே, ஸ ஸாத்த்விக: ॥ ॥௧௧॥

பகவானுடைய பிரீதிதவிர வேறுபலன்களை விரும்பாதவர்களாலே செய்யப்படுவதும், சாஸ்திரத்தில்சொல்லியபடி மந்திரம், திரவியம் முதலானவைகளோடு கூடியதும், பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதாகையால், இந்தவேலையே நமக்கு பிரயோஜனம் என்று நினைத்து, மனதை அதிலேயே வைத்து, செய்யப்படுவதுமான யக்ஞத்தைஸாத்துவிகம்என்றுசொல்லுகிறது. [11]

அபிஸந்தாய து பலம் தம்பார்த்தமபி சைவ யத் ।
இஜ்யதே பரதஶ்ரேஷ்ட தம் யஜ்ஞம் வித்தி ராஜஸம் ॥ ॥௧௨॥

பலாபிஸந்தியுக்தேந தம்பகர்ப்பேண யஶ:ப்ரயோஜநேந ச யோ யஜ்ஞ இஜ்யதே, தம் யஜ்ஞம் ராஜஸம் வித்தி ॥ ॥௧௨॥

1ஸ்வர்க்கம் முதலானபலன்களுக்காகவும், கீர்த்திக்காகவும் செய்யப்படும் யக்ஞத்தை ராஜஸம்என்று சொல்லுகிறது. [12]

விதிஹீநமஸ்ருஷ்டாந்நம் மந்த்ரஹீநமதக்ஷிணம் ।
ஶ்ரத்தாவிரஹிதம் யஜ்ஞம் தாமஸம் பரிசக்ஷதே ॥ ॥௧௩॥

விதிஹீநம்-ப்ராஹ்மணோக்திஹீநம்-ஸதாசாரயுக்தைர்வித்வத்பி: ப்ராஹ்மணைர்யஜஸ்வேத்யுக்திஹீநமித்யர்த்த: । அஸ்ருஷ்டாந்நம்-அசோதிதத்ரவ்யம் । மந்த்ரஹீநம் அதக்ஷிணம் ஶ்ரத்தாவிரஹிதம் ச யஜ்ஞம் தாமஸம் பரிசக்ஷதே ॥ ॥௧௩॥

2 பிராமணர்கள் உத்திரவு இல்லாமலும், சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்துக்கொள்ளாத திரவியத்தினாலும், மந்திரமில்லாமலும் கொடுக்கவேண்டிய தக்ஷிணையில்லாமலும், சிரத்தையில்லாமலும் பண்ணுகிற யக்ஞத்தைத் தாமஸம் என்று சொல்லுகிறது. [13]

---

1. இதினாலே இந்த உலகத்திலும், வேறு உலகத்திலும் கிடைக்கும் பலன் சொல்லப்பட்டது. இந்த இரண்டையும் விரும்பிச் செய்யப்படுவது ராஜஸம்.

2. நல்ல அறிவும் நல்ல செய்கையுமுள்ள பிராமணர்கள் “ நீ இந்த யாகத்தைப் பண்ணு” என்று சொல்லவேணும். இதற்காகத்தான் ஒவ்வொரு வைதிக காரியத்தை ஆரம்பிக்கும்போது அனுக்ஞை பண்ணிக்கொள்ளுவது வழக்கம்.

𑌅𑌵— 𑌅𑌥 𑌤𑌪𑌸𑍋 𑌗𑍁𑌣𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌤𑍁𑌂 𑌤𑌪𑌸𑌃 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑍋𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑌯𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌭𑍇𑌦𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌹—

𑌦𑍇𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌪𑍂𑌜𑌨𑌂 𑌶𑍌𑌚𑌮𑌾𑌰𑍍𑌜𑌵𑌮𑍍 ।
𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌮𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾 𑌚 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌤𑌪 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௧௪॥

𑌦𑍇𑌵𑌦𑍍𑌵𑌿𑌜𑌗𑍁𑌰𑍁𑌪𑍍𑌰𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍂𑌜𑌨𑌂। 𑌶𑍌𑌚𑌂-𑌤𑍀𑌰𑍍𑌥𑌸𑍍𑌨𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂। 𑌆𑌰𑍍𑌜𑌵𑌂-𑌯𑌥𑌾𑌮𑌨𑌃𑌶𑌰𑍀𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌂 । 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂-𑌯𑍋𑌷𑌿𑌤𑍍𑌸𑍁 𑌭𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌦𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌂 । 𑌅𑌹𑌿𑌂𑌸𑌾-𑌅𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌪𑍀𑌡𑌾। 𑌏𑌤𑌚𑍍𑌛𑌾𑌰𑍀𑌰𑌂 𑌤𑌪 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥௧௪॥

அவ—ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் தபஸ்ஸு மூன்று விதமென்று சொல்லுவதற்காக, தபஸ்ஸு என்பது-மனஸினுலும், வாக்கினுலும், உடம்பினுலும் உண்டாகி, மூன்று விதமாக இருக்கிறதென்று முதலில் அதன் ஸ்வரூபத்தைச் சொல்லுகிறுர்—

தேவர்கள், பிராமணர்கள், ஆசாரியர்கள், மிகவும் தெரிந்தவர்கள்—இவர்களைப் பூஜிப்பது(அவர்கள் கிட்டத்திலிருக்கும்போது உடம்பினல் செய்யவேண்டிய வேலைகள், உட்காராமலிருப்பது, கை கூப்புவது முதலானவைகள்); ஸ்நானம் முதலானவைகள்; மனதிற்குத் தகுந்த உடம்பின் வேலை; ஸ்த்ரீகளை இன்பமாகப் பார்ப்பது முதலானவைகள் இல்லாமை; பிராணிகளை அடிக்காமலிருப்பது—இவைகள் உடம்பினல் செய்யப்படுகிற தபஸ்ஸு. [14]

𑌅𑌨𑍁𑌦𑍍𑌵𑍇𑌗𑌕𑌰𑌂 𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌚 𑌯𑌤𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌸𑌨𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌯𑌂 𑌤𑌪 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥

𑌪𑌰𑍇𑌷𑌾𑌮𑌨𑍁𑌦𑍍𑌵𑍇𑌗𑌕𑌰𑌂 𑌸𑌤𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌚 𑌯𑌦𑍍𑌵𑌾𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌾𑌭𑍍𑌯𑌸𑌨𑌂 𑌚𑍈𑌤𑌦𑍍𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌯𑌂 𑌤𑌪 𑌉𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇॥

பிறருக்கு பயம் முதலான ஒருவித தொந்தரவும் உண்டுபண்ணுமல் பேசுவது; நடந்ததை நடந்தபடியும், ஜனங்களுக்கு இன்பமாயும் 1 அனுகூலமாகவும் பேசுவது—வேதங்களைச் சொல்லுவது;

---

1. தகாத விஷயத்தில் ஸ்தோத்திரம் பண்ணுவது கூடாதென்று காட்டுவதற்காக, சுலோகத்தில் ஹித (அநுகூலமான) என்ற சொல். அது ஸ்தோத்திரம் பண்ணுகிறவனுக்கும், பண்ணப்பட்டவனுக்கும் அனுகூலமல்ல.

இவைகள் வாக்கினால் செய்யப்படும் தபஸ்ஸென்று சொல்லப்படுகின்றன.

𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌃 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌮𑍌𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 ।
𑌭𑌾𑌵𑌸𑌂𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍𑌤𑌪𑍋 𑌮𑌾𑌨𑌸𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥௧௬॥

𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌃-𑌮𑌨𑌸𑌃 𑌕𑍍𑌰𑍋𑌧𑌾𑌦𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌸𑍌𑌮𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍-𑌮𑌨𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑌣𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌮𑍌𑌨𑌮𑍍-𑌮𑌨𑌸𑌾 𑌵𑌾𑌙𑍍𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌮𑍍 । 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑌿𑌨𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃-𑌮𑌨𑍋𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑍇𑌰𑍍𑌧𑍍𑌯𑍇𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑍇 𑌅𑌵𑌸𑍍𑌥𑌾𑌪𑌨𑌮𑍍 । 𑌭𑌾𑌵𑌸𑌂𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌵𑌿𑌷𑌯𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌰𑌹𑌿𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 । 𑌏𑌤𑌨𑍍𑌮𑌾𑌨𑌸𑌂 𑌤𑌪𑌃 ॥ ॥௧௬॥

கோபம் முதலானவை இல்லாமலிருப்பது; எல்லாருக்கும் க்ஷேமத்தையே எண்ணுவது; அதிகமாகக் கண்டபடி பேசக்கூடாதென்று நினைப்பது; நினைக்க வேண்டிய ஆத்மாவை எப்பொழுதும் நினைப்பது; ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற ஸங்கதிகளை நினையாமை— இவைகளை மனதினால் செய்யப்படும் தபஸ்ஸென்று சொல்லுகிறது.

𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌪𑌰𑌯𑌾 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌪𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌨𑌰𑍈𑌃 ।
𑌅𑌫𑌲𑌾𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌃 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇 ॥௧௭॥

𑌅𑌫𑌲𑌾𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃-𑌫𑌲𑌾𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌾𑌰𑌹𑌿𑌤𑍈𑌃, 𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌃-𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌰𑍂𑌪𑌮𑌿𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑌿𑌨𑍍𑌤𑌾𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍈𑌃, 𑌨𑌰𑍈𑌃, 𑌪𑌰𑌯𑌾 𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌯𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌤𑌪𑌃 𑌕𑌾𑌯𑌵𑌾𑌙𑍍𑌮𑌨𑍋𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌪𑍍𑌤𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌚𑌕𑍍𑌷𑌤𑍇॥ ॥௧௭॥

பகவானுடைய பிரீதி தவிர வேறு பலனை விரும்பாமல், இதனால் பகவானுக்கு ஸந்தோஷம் உண்டாகவேணுமென்று நினைத்து, மிகுந்த சிரத்தையுடன் செய்யப்படும் கீழ்ச்சொன்ன மூன்று விதமான தபஸ்ஸை ஸாத்துவிகம் என்று சொல்லுகிறது. [17]

𑌸𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌮𑌾𑌨𑌪𑍂𑌜𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌪𑍋 𑌦𑌮𑍍𑌭𑍇𑌨 𑌚𑍈𑌵 𑌯𑌤𑍍 ।
𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌿𑌹 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌂 𑌚𑌲𑌮𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍 ॥௧௮॥

𑌸𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌃-𑌮𑌨𑌸𑌾𑌦𑌰𑌃 । 𑌮𑌾𑌨𑌃-𑌵𑌾𑌚𑌿𑌕𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌂𑌸𑌾𑌦𑌿𑌃 । 𑌪𑍂𑌜𑌾-𑌪𑍍𑌰𑌣𑌾𑌮𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾 𑌶𑌾𑌰𑍀𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌃 । 𑌸𑌤𑍍𑌕𑌾𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌦𑌮𑍍𑌭𑍇𑌨 𑌚 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌪𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌦𑌿𑌹

𑌰𑌾𑌜𑌸𑌂 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍍𑌗𑌾𑌦𑌿𑌫𑌲𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨𑌾𑌸𑍍𑌥𑌿𑌰𑌤𑍍𑌵𑌾𑌚𑍍𑌚𑌲𑌮𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌮𑍍 । 𑌚𑌲𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌾𑌤𑌭𑌯𑍇𑌨 𑌚𑌲𑌨𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍। 𑌅𑌧𑍍𑌰𑍁𑌵𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌣𑍁𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍 ॥ ॥ ௧௮ ॥

நம்மை உயர்ந்தவனாக நினைக்கவேணுமென்றும், வாக்கினால் ஸ்தோத்திரம் பண்ணவேணுமென்றும், கீழே விழுந்து ஸேவிக்க வேணுமென்றும் நினைத்தும், பலன்களை ஆசைப்பட்டும், கீர்த்திக்காகவும் செய்யப்படும் தபஸ்ஸை ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது. அது ஸ்வர்க்கம் முதலான நிலையில்லாத பலனைக் கொடுப்பதால், நிலையில்லாதது. இந்த பலன் போய்விடுமே என்ற பயத்தையும் கொடுக்கிறது. [18]

𑌮𑍂𑌢𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌯𑌤𑍍𑌪𑍀𑌡𑌯𑌾 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌪𑌃 ।
𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑌾𑌦𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌵𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑌸𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌮𑍂𑌢𑌾𑌃-𑌅𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌿𑌨𑌃, 𑌮𑍂𑌢𑌗𑍍𑌰𑌾𑌹𑍇𑌣-𑌮𑍂𑌢𑍈𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍇𑌨 𑌅𑌭𑌿𑌨𑌿𑌵𑍇𑌶𑍇𑌨 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑌶𑍍𑌶𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌮𑌪𑌰𑍀𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯 𑌆𑌤𑍍𑌮𑌪𑍀𑌡𑌯𑌾 𑌯𑌤𑍍𑌤𑌪𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇, 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌸𑌾𑌦𑌨𑌾𑌰𑍍𑌥𑌂 𑌚 𑌯𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑌸𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥ ॥௧௯॥

நல்லது பொல்லாததை யோசிக்காமல், பிடிவாதத்தினாலே, தன்னுடைய சக்தி முதலானவைகளைக் கவனிக்காமல், தான் பல தொந்தரவை அடைந்து செய்யப்படுவதும், பிறருக்கு இடைஞ்சலுக்காகச் செய்யப்படுவதுமான தபஸ்ஸை தாமஸம் என்று சொல்லுகிறது. [19]

𑌦𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌦𑍍𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍀𑌯𑌤𑍇𑌽𑌨𑍁𑌪𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍇 ।
𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌚 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌚 𑌤𑌦𑍍𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌦𑌾𑌤𑌵𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌦𑍇𑌶𑍇 𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌪𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇 𑌚 𑌅𑌨𑍁𑌪𑌕𑌾𑌰𑌿𑌣𑍇 𑌯𑌦𑍍𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌦𑍀𑌯𑌤𑍇; 𑌤𑌦𑍍𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥

பலனை ஆசைப்படாமலும், அவசியம் கொடுக்க வேண்டியது என்கிற நினைவுடனும், நல்ல இடத்தில், நல்ல காலத்தில், நல்லபாத்திரத்தில் கொடுப்பதை ஸாத்துவிகமென்று சொல்லுகிறது. நமக்கு ஏற்கனவே ஒருவித உபகாரத்தைச் செய்யாதவனுக்குக் கொடுக்க வேணும். செய்தவனுக்கு கொடுத்தால், பதில் செய்ததாக ஆகும்.

யத்து ப்ரத்யுபகாரார்த்தம் ஃபலமுத்திஶ்ய வா புந: |
தீயதே ச பரிக்லிஷ்டம் தத்ராஜஸமுதாஹ்ருதம் || ||௨௧||

ப்ரத்யுபகாரகடாக்ஷம் ஃபலமுத்திஶ்ய ச பரிக்லிஷ்டம் அகல்யாணத்ரவ்யகம் யத்தானம் தீயதே, தத்ராஜஸமுதாஹ்ருதம் ||

ஒருவனால்வரும் உபகாரத்தை எதிர்பார்த்தும், செய்ததிற்கு பதிலாகவும், பலனை உத்தேசித்தும்,1 இளப்பமான பண்டத்தைக் கொண்டும் செய்யும் தானத்தை ராஜஸமென்று சொல்லுகிறது.

அதேஶகாலே யத்தானமபாத்ரேப்யஶ்ச தீயதே |
அஸத்க்ருதமவஜ்ஞாதம் தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் || ||௨௨||

அதேஶகாலே அபாத்ரேப்யஶ்ச யத்தானம் தீயதே, அஸத்க்ருதம் பாதப்ரக்ஷாளநாதிகௌரவரஹிதம், அவஜ்ஞாதம் - ஸாவஜ்ஞம் அநுபசாரயுக்தம் யத்தீயதே, தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் ||

சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமான இடத்திலும், காலத்திலும், அபாத்திரத்திலேயும், (அதாவது—தகாதவனுக்கும்), திருவடிக்குத் தீர்த்தம் சேர்க்கிறது முதலான மரியாதையில்லாமலும், அலக்ஷியத்துடனும் கொடுப்பதைத் தாமஸமென்று சொல்லுகிறது. [22]

ஏவம் வைதிகாநாம் யஜ்ஞதபோதாநாநாம் ஸத்த்வாதிகுணபேதேந பேதமபிதாய இதாநீம் தஸ்யைவ வைதிகஸ்ய யஜ்ஞாதே: ப்ரணவஸம்யோகேந தத்ஸச்சப்தவ்யபதேஶ்யதயா ச லக்ஷணமாஹ—

ஓம் தத்ஸதிதி நிர்தேஶோ ப்ரஹ்மணஸ்த்ரிவித: ஸ்ம்ருத: |
ப்ராஹ்மணாஸ்தேந வேதாஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச விஹிதா: புரா ||

ஓம் தத்ஸதிதி த்ரிவிதோऽயம் நிர்தேஶ: ஶப்த:, ப்ரஹ்மண: ஸ்ம்ருத:-ப்ரஹ்மணோऽந்வயீ பவதி; ப்ரஹ்ம ச வேத:, வேத

1. மூலத்தில் பரிக்லிஷ்டம் (கஷ்டப்பட்டுக் கொடுப்பது) என்கிற சொல் இருக்கிறது. அதுவும் அவனுக்குத் தன் பொருளைக் கொடுக்க மனதில்லை. ஐயோ! கொடுக்கவேணுமே என்று கொடுக்கிறான். ஆனதால் நல்லதைத் தான் வைத்துக்கொண்டு, இளப்பமான வஸ்துவை கொடுக்கிறான் என்று ஏற்படுகிறது.

ஶப்தேந வைதிகம் கர்மோச்யதே| வைதிகம் யஜ்ஞாதிகம் ச-ய-ஜ்ஞாதிகம் கர்ம ஓம் தத்ஸதிதி ஶப்தாந்விதம் பவதி| ஓமிதி ஶப்தஸ்யாந்வயோ வைதிககர்மாங்கத்வேந ப்ரயோகாதௌ ப்ரயுஜ்யமா-நதயா; தத்ஸதிதி ஶப்தயோரந்வய: பூஜ்யவாசகதயா| தேந த்ரிவிதேந ஶப்தேநாந்விதா ப்ராஹ்மணா வேதாந்வயிநஸ்த்ரைவர்ணிகா:| வேதாஶ்ச யஜ்ஞாஶ்ச புரா விஹிதா:-புரா மயைவ நிர்மிதா இத்யர்த்த: || ||௨௩||

அவ—இப்படி வேதத்தில் சொல்லிய யக்ஞம், தபஸ், தானம்—இவைகளுக்கு ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் வரும் வித்தியாஸம் சொல்லப்பட்டது. இப்பொழுது வேதத்தில் சொல்லப்பட்ட யக்ஞம் முதலானவைகளுக்கே அடையாளம் சொல்லப்படுகிறது. அதாவது—பிரணவத்தோடு சேர்க்கையும், தத்–ஸத் என்கிற சொற்களால் சொல்லப்படுகையும்—

வேதத்தில் சொல்லிய யக்ஞம் முதலானகர்மங்கள், பிரணவம், தத், ஸத் என்கிற சொற்களோடே சேர்ந்திருக்கின்றன. அந்தக்கர்மங்களுக்கு அங்கமாக, அவைகளை ஆரம்பிக்கும்போது, முதலில் பிரணவத்தைச் சொல்லவேணும். இதுதான் அவைகளுக்கு பிரணவத்தோடு சேர்க்கை. தத், ஸத் என்கிற இரண்டுசொற்களும் அந்தந்தக் கர்மங்களின் பெருமையைச் சொல்லுகின்றன. வேதத்தைச் சொல்லக்கூடிய மூன்றுவர்ணத்தார்கள் இந்தமூன்று சொற்களையும் கர்மங்களை ஆரம்பிக்கும்போது சொல்லவேண்டும். அப்படியே வேதங்களும் இந்தமூன்று சொற்களோடே சேர்ந்திருக்கின்றன. இப்படி இவைகளுக்கு இந்த சேர்க்கையை நான் தான் ஏற்படுத்தியிருக்கிறேன். இவைகளுக்கு இந்த சேர்க்கை அடையாளம். [23]

அவ:— த்ரயாணாமோந்தத்ஸதிதி ஶப்தாநாம் ப்ரயோகப்ரகாரோ வர்ண்யதே, ப்ரதமமோமிதி ஶப்தஸ்ய ப்ரயோகப்ரகாரமாஹ—

தஸ்மாதோமித்யுதாஹ்ருத்ய யஜ்ஞதாநதப:க்ரியா:|
ப்ரவர்த்தந்தே விதாநோக்தா: ஸததம் ப்ரஹ்மவாதிநாம் ||௨௪||

𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍍𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌂-𑌵𑍇𑌦𑌵𑌾𑌦𑌿𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌦𑌾𑌨𑌤𑌪𑌃𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃-𑌵𑍇𑌦𑌵𑌿𑌧𑌾𑌨𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃, 𑌆𑌦𑌾𑌵𑍋𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌤𑌤𑌂-𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑍍𑌤𑍇-𑌵𑍇𑌦𑌾𑌶𑍍𑌚𑌾𑌦𑌾𑌵𑍋𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌰𑌭𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌏𑌵𑌂 𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌚 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑍀𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌤𑌃। 𑌓𑌮𑌿𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌤𑌵𑍇𑌦𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌤𑍍𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌕𑌰𑌣𑌾𑌚𑍍𑌚 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌨𑌾𑌮𑍋𑌮𑌿𑌤𑌿𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑍋 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌤𑌃 ॥ ॥௨௪॥

அவ—மூன்று வர்ணத்தார்கள், வேதங்கள், வேதங்களில் சொல்லிய கர்மங்கள்—இவைகள் இந்த மூன்று சொற்களோடு சேரும் விதம் சொல்லப்படுகிறது. முதலில் பிரணவத்தோடு சேரும் விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—

ஆகையால் வேதத்தைச் சொல்லுகிற மூன்று வர்ணத்தார்கள் வேதத்தில் சொல்லிய யக்ஞம், தானம், தபஸ்ஸு முதலிய கர்மங்களை முதலில் பிரணவத்தைச் சொல்லியே எப்போதும் [1] ஆரம்பிக்கவேணும். அதைச் சொல்லித்தான் வேதங்களையும் சொல்ல ஆரம்பிக்கவேணும். இப்படி வேதங்களும், அவைகளில் சொல்லிய கர்மங்களும் பிரணவத்தோடு சேர்ந்திருக்கின்றன. பிரணவத்தோடு சேர்ந்த வேதத்தை அறிந்து வைத்துக்கொண்டிருக்கையும், பிரணவத்துடன் சேர்ந்த யக்ஞம் முதலானவைகளைச் செய்கையும்தான் மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கும் பிரணவத்துடன் சேர்க்கை. [2] [24]

---

1. சில கர்மத்தை வைகறையில் பண்ணவேணும்; சில கர்மத்தை சாயங்காலத்தில் பண்ணவேணும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. இந்தப் பிரணவத்தைச் சொல்லுவதற்கு அப்படிப்பட்ட சட்டப்பாடில்லை. எந்தக் காலத்திலும் சொல்லலாம்.

2. உபநிஷத்துக்களால் பிரும்மத்தை அறிந்தவர்கள் பிரணவத்தைச் சொல்லும்போது, அதின் பொருளான பிரும்மத்தை அறிந்து, இந்தக் கர்மங்கள் பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன என்று நினைக்கிறார்கள். பிரும்மத்தை அறியாதவர்களுக்கு பிரணவத்தின் பொருள் தெரியாதபோனாலும், அதைச் சொல்லுவது மாத்திரத்தாலேயே க்ஷேமமுண்டாகும்.

[illegible]

𑌤𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌯 𑌫𑌲𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌤𑌪𑌃𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 ।
𑌦𑌾𑌨𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌵𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌕𑌾𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑌿𑌭𑌿𑌃 ॥ ௨௫ ॥

[illegible] ॥ ௨௫ ॥

அவ—இவர்கள் தத் என்கிற சொல்லுடன் சேரும் விதத்தைச் சொல்லுகிறார்—

மோக்ஷத்தை மாத்திரம் ஆசைப்படுகிற மூன்று வர்ணத்தார்கள் மற்றபலனை விரும்பாமல் செய்கிற—வேதத்தைச் சொல்லுவதும், யக்ஞம, தபஸ்ஸு, தானம்—இவை முதலானவைகளைச் செய்வதும்—பகவானை அடைவதற்கு உதவியாயிருப்பதால், பகவானைச் சொல்லுகிற "தத்" என்கிற சொல்லினால் சொல்லப்படுகின்றன. தத் என்கிற சொல் பகவானுக்குப் பெயர் என்று ஸஹஸ்ரநாமத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. கர்மங்களுக்கு தத் என்கிற சொல்லுக்குப் பொருளாயிருக்கைதான் அவைகளுக்கு அந்தசொல்லுடன் சேர்க்கை. அந்த மூன்றுவர்ணத்தார்களுக்கும் அந்தசொல்லுடன் சேர்ந்த கர்மங்களைச் செய்வதுதான் அந்தசொல்லுடன் சேர்க்கை. [25]

[illegible]

𑌸𑌦𑍍𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌸𑌾𑌧𑍁𑌭𑌾𑌵𑍇 𑌚 𑌸𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌤𑌥𑌾 𑌸𑌚𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌃 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇 ॥ ௨௬ ॥

[illegible]

𑌲𑍋𑌕𑌵𑍇𑌦𑌯𑍋𑌃। 𑌤𑌥𑌾 𑌕𑍇𑌨𑌚𑌿𑌤𑍍 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍇𑌣𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌿𑌤𑍇 𑌲𑍌𑌕𑌿𑌕𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌶𑌸𑍍𑌤𑍇 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌸𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌦𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌸𑌚𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑍋 𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤𑍇-𑌪𑍍𑌰𑌯𑍁𑌜𑍍𑌯𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥ ௨௬ ॥

அவ—இவர்களுடன் ‘ஸத்’ என்கிற சொல் சேரும் விதத்தைச் சொல்லுவதற்காக, ‘ஸத்’ என்கிற சொல்லுக்கு உலகத்தில் வழங்கும் பொருளைச் சொல்லுகிறார்—

“ஸத்” என்பதற்கு இருக்கிறது என்றும், நல்லவர்களால் கொண்டாடத்தகுந்தது என்றும் பொருள். இந்த இரண்டுபொருளுள்ள எல்லாவஸ்துக்களையும், அவைகளுக்குள் என்ன வித்தியாசம் இருந்தபோதிலும், ஒரேமாதிரியாகவே இந்தச்சொல்லினால் உலகத்திலும் வேதத்திலும் வழங்குகிறார்கள். உலகத்தில் கெட்டிக்காரனான ஒருவன் ஒருநல்ல வேலையைச் செய்தால், அந்தவேலையை இது ஸத் (நல்லது) என்று சொல்லுகிறார்கள். 1 [26]

𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌤𑌪𑌸𑌿 𑌦𑌾𑌨𑍇 𑌚 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 𑌸𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌚𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚𑍈𑌵 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑍀𑌯𑌂 𑌸𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇 ॥ ॥ ௨௭ ॥

𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇 𑌤𑌪𑌸𑌿 𑌦𑌾𑌨𑍇 𑌚 𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌿𑌃 𑌕𑌲𑍍𑌯𑌾𑌣𑌤𑌯𑌾 𑌸𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇। 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚 𑌤𑌦𑌰𑍍𑌥𑍀𑌯𑌂-𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌰𑍍𑌥𑍀𑌯𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌸𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇। 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌶𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌰𑍍𑌣𑌿𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌓𑌂𑌤𑌤𑍍𑌸𑌦𑌿𑌤𑌿 𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑌰𑍂𑌪𑍇𑌣𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋'𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑍇𑌭𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌵𑍍𑌯𑌾𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌃 ॥ ॥ ௨௭ ॥

மூன்று வர்ணத்தார்களுக்கு யக்ஞம், தபஸ்ஸு, தானம் முதலானவைகளைச் செய்யவேண்டுமென்கிற நிலைமை நல்லது என்று சொல்லுகிறார்கள். அவர்களுக்குப் பிரயோஜனத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதும், அவர்களால் செய்யப்படுகிறதுமான கர்மங்களையும்

1. கொலைக்காரனை ஆசைப்படுகிறவர்கள் கர்மங்களை ஆரம்பிக்கும்போது (ஸத்) என்று சொல்லுகிறதில்லை. ஏனென்றால், ஸத் என்ற சொல் [illegible] கொலைக்காரனை ஆசைப்படுகிறவர்களுக்கு 25-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இங்கே அப்படிச் சொல்லவில்லை.

நல்லது என்று சொல்லுகிறார்கள். 1 வேதங்களுக்கும், மற்ற சப்
தங்களுக்கும் இந்த மூன்று சொற்களின் சேர்க்கைதான் பேதம்.
அதாவது—இந்த மூன்றும் வேதங்களுக்குத்தான் உண்டு. மற்ற
சொற்களுக்கு இல்லை. அப்படியே வேதத்தில் சொல்லிய கர்மங்
களுக்குந்தான் மூன்றும் உண்டு. மற்ற கர்மங்களுக்கும் மற்ற
வர்களுக்கும் இது கிடையாது. ஆகையால் இந்த மூன்று சொற்
களும் வேதத்திற்கும், வேதத்தில் சொல்லியகர்மங்களுக்கும், வே
த்தைச்சொல்லுகிறமூன்று வர்ணத்தார்களுக்கும் அடையாளங்கள்

அஶ்ரத்தயா ஹுதம் தத்தம் தபஸ்தப்தம் க்ருதம் ச யத் |
அஸதித்யுச்யதே பார்த² ந ச தத்ப்ரேத்ய நோ இஹ ॥

ஓம் தத்ஸதிதி ஶ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்³யா
யாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே
ஶ்ரத்தாத்ரயவிபாகயோகோ நாம ஸப்தத³ஶோऽத்⁴யாய:॥

அஶ்ரத்தயா க்ருதம் ஶாஸ்த்ரீயமபி ஹோமாதிகமஸதித்யுச்ய
தே | குத:—ந ச தத்ப்ரேத்ய நோ இஹ—ந மோக்ஷாய, ந ஸாம்
ஸாரிகாய ச ப²லாயேதி ॥ ௨௮ ॥

இதி ஶ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசிதே ஶ்ரீமத்கீதாபாஷ்யே
ஸப்தத³ஶோऽத்⁴யாய:.

சாஸ்திரத்தில்சொல்லிய கர்மங்களையும், அவைகளில் ஆதரவு
இல்லாமல் பண்ணினால், அவைகள் "அஸத்" (நல்லதன்று) என்று
சொல்லப்படுகின்றன. சாஸ்திரத்தில் சொல்லாததை சிரத்தை
யோடு பண்ணினாலும், அதுவும் அப்படியே "அஸத்." அந்த வே
லைகள் மோக்ஷத்தையும் கொடுக்காது; மற்ற (ஸம்ஸார) ஸுகங்
களையும் கொடுக்காது சிரத்தையோடு முறைப்படி பண்ணப்
பட்ட—சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய—கர்மங்கள் தான் எல்லாப் பலன்
களையும் கொடுக்கும்.

ஸ்ரீமதே பகவதே பாஷியகாராய பஹு தேசிகாய நம:

1 நல்ல கர்மங்களைச்சொல்லுவதால், வேதம் நல்லது. அவைகளைச்
செய்வதால், மூன்று வர்ணத்தார்களும் ஸாதுக்கள். நல்ல பலன்களைக்
கொடுப்பதால், செய்யப்பட்ட கர்மங்களும் நல்லவை (ஸத்துக்)கள்.

𑌅𑌷𑍍𑌟𑌾𑌦𑌶𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌃.

𑌅𑌥--𑌅𑌤𑍀𑌤𑍇𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌯𑌦𑍍𑌵𑌯𑍇𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑌨𑌿𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍇𑌯𑌸𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌮𑍇𑌵 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌤𑌪𑍋𑌦𑌾𑌨𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮, 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍, 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌸𑌾𑌮𑌾𑌨𑍍𑌯𑌲𑌕𑍍𑌷𑌣𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌣𑌵𑌾𑌨𑍍𑌵𑌯𑌃, 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌾𑌭𑍍𑌯𑍁𑌦𑌯𑌸𑌾𑌧𑌨𑌯𑍋𑌰𑍍𑌭𑍇𑌦𑌸𑍍𑌤𑌤𑍍𑌸𑌚𑍍𑌛𑌬𑍍𑌦𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨, 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌫𑌲𑌾𑌭𑌿𑌸𑌨𑍍𑌧𑌿𑌰𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂, 𑌤𑌦𑌾𑌰𑌮𑍍𑌭𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌦𑍍𑌰𑍇𑌕𑌾𑌦𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿, 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌵𑍃𑌦𑍍𑌧𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑌾𑌹𑌾𑌰𑌸𑍇𑌵𑌯𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌅𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌯𑍋𑌰𑍈𑌕𑍍𑌯𑌂, 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌂, 𑌭𑌗𑌵𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑍇 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌂, 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑌸𑌾𑌂 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌵𑌰𑍍𑌣𑌨𑍇𑌨 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌗𑍁𑌣𑌸𑍍𑌯𑌾𑌵𑌶𑍍𑌯𑍋𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌤𑍍𑌵𑌂, 𑌸𑍍𑌵𑌵𑌰𑍍𑌣𑍋𑌚𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌃, 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌗𑍀𑌤𑌾𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌾𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑍋 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗 𑌇𑌤𑍍𑌯𑍇𑌤𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑍇। 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌾𑌵𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍈𑌕𑌤𑍍𑌵𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌾𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌨𑌿𑌰𑍍𑌣𑌯𑌾𑌯 𑌚𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍃𑌚𑍍𑌛𑌤𑌿—

𑌅𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 𑌉𑌵𑌾𑌚—

𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌹𑌾𑌬𑌾𑌹𑍋 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑍁𑌮𑍍 ।
𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌹𑍃𑌷𑍀𑌕𑍇𑌶 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌕𑍇𑌶𑌿𑌨𑌿𑌷𑍂𑌦𑌨 ॥

𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑍌 𑌹𑌿 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑍌, "𑌨 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌜𑌯𑌾 𑌧𑌨𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇𑌨𑍈𑌕𑍇 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌨𑌶𑍁𑌃। ...𑌵𑍇𑌦𑌾𑌨𑍍𑌤𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌸𑍁𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌯𑍋𑌗𑌾𑌦𑍍𑌯𑌤𑌯𑌶𑍍𑌶𑍁𑌦𑍍𑌧𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌃। 𑌤𑍇 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌲𑍋𑌕𑍇 𑌤𑍁 𑌪𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑌕𑌾𑌲𑍇 𑌪𑌰𑌾𑌮𑍃𑌤𑌾𑌤𑍍𑌪𑌰𑌿𑌮𑍁𑌚𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁। 𑌅𑌸𑍍𑌯 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂-𑌯𑌾𑌥𑌾𑌤𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌗𑍍𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑍇𑌨 𑌵𑍇𑌦𑌿𑌤𑍁𑌮𑌿𑌚𑍍𑌛𑌾𑌮𑌿। 𑌅𑌯𑌮𑌭𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌯𑌃—𑌕𑌿𑌮𑍇𑌤𑍌 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌶𑌬𑍍𑌦𑍌

[illegible] ॥ க ॥

அவ—பதினாறு, பதினேழாவது அத்தியாயங்களால் வேதத்தில் சொல்லிய யக்ஞம் முதலான கர்மங்களாலேதான் மோக்ஷமோ, மற்ற பலன்களோ உண்டாகும். வேறொன்றினாலும் உண்டாகாது. வேதத்தில் சொல்லிய எல்லாகர்மங்களும், பிரணவத்தோடு சேர்ந்திருக்கின்றன. அவைகளில் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கக்கூடியதை "தத்"என்று சொல்லுகிறது.மற்றபலன்களைக்கொடுக்கக்கூடியதை "ஸத்" என்று சொல்லுகிறது. பலன்களை விரும்பாமல் பண்ணுகிற யக்ஞம்முதலானவைகள் மோக்ஷத்தைக்கொடுக்கும். ஸத்துவ குணம் மேலிட்டவன்தான் மோக்ஷத்திற்காக வேலைகளைச் செய்வன். ஸாத்துவிகமான ஆஹாரத்தாலேதான் ஸத்துவம் வளரும் என்று சொல்லப்பட்டது.

இப்போது—மோக்ஷத்திற்கு ஸாதனமாகச் சொல்லப்பட்ட "தியாகம்" "ஸன்னியாஸம்" என்கிற இந்த இரண்டும் ஒன்றுதான்; "தியாகம்" என்பது இன்னது; ஜீவன்கள் செய்கிற எல்லா வேலைகளையும் எல்லாருக்கும் ராஜாவான பகவானேதான் செய்விக்கிறான் என்று நினைப்பது; ஸத்துவம் முதலான குணங்களின் காரியங்கள்; ஸத்துவத்தைத்தான் அவசியம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டும் என்பது; பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தைக்கொடுக்கக்கூடிய தன் வர்ணத்திற்கு (ஜாதிக்கு)த்தகுந்த கர்மங்களால் பகவானை அடையும் விதம் இன்னது; கீதை முழுவதுக்கும் ஸாரமான பொருள் பக்தியோகம் செய்வது என்பது—இவைகள் சொல்லப்படுகின்றன.

அவைகளில்முதலில் தியாகமும், ஸந்நியாஸமும் வேறு? அல்லது ஒன்று என்பதையும், தியாகம் என்பது இன்னது என்பதையும் தெரிந்துகொள்ளுவதற்காக அர்ஜுநன் கேட்கிறான்—

தியாகமும் ஸந்நியாஸமும் மோக்ஷத்துக்கு உதவியென்று சொல்லியிருக்கிறது. அவை இரண்டும் ஒன்று? அல்லது வேறு? அதையும், வேறாக இருந்தாலும், ஒன்றாக இருந்தாலும், அது இன்னது என்பதையும் சொல்லவேணும். [1]

அவ — அநயோரேகமேவ ஸ்வரூபம், தச்ச கீத்ருஶமிதி நிர்ணேதும் வாதிவிப்ரதிபத்திம் தர்ஶயந் ஶ்ரீபகவாநுவாச —

காம்யாநாம் கர்மணாம் ந்யாஸம் ஸந்ந்யாஸம் கவயோ விது꞉ ।
ஸர்வகர்மபலத்யாகம் ப்ராஹுஸ்த்யாகம் விசக்ஷணா꞉ ॥ ௨ ॥

கேசந வித்வாம்ஸ꞉ காம்யாநாம் கர்மணாம் ந்யாஸம்-ஸ்வரூபத்யாகம் ஸந்ந்யாஸம் விது꞉। கேசிச்ச விசக்ஷணா꞉ நித்யாநாம் நைமித்திகாநாம் காம்யாநாம் ச ஸர்வேஷாம் கர்மணாம் பலத்யாகம் மோக்ஷஶாஸ்த்ரேஷு த்யாகஶப்தாபிதேயமிதி ப்ராஹு꞉। தத்ர ஶாஸ்த்ரீயஸ்த்யாக꞉ காம்யகர்மஸ்வரூபவிஷய꞉, ஸர்வகர்மபலவிஷய இதி விவாதம் ப்ரதர்ஶயந், அத்ர ஸந்ந்யாஸஶப்தம், இதரத்ர த்யாகஶப்தம் ப்ரயுக்தவாந்। அதஸ்த்யாகஸந்ந்யாஸஶப்தயோரேகார்த்தத்வமங்கீக்ருதமிதி ஜ்ஞாயதே। ததா "நிஶ்சயம் ஶ்ருணு மே தத்ர த்யாகே பரதஸத்தம" இதி த்யாகமுத்திஶ்யைவ நிர்ணயவசநாத், "நியதஸ்ய து ஸந்ந்யாஸ꞉ கர்மணோ நோபபத்யதே। மோஹாத்தஸ்ய பரித்யாகஸ்தாமஸ꞉ பரிகீர்த்தித꞉", "அநிஷ்டமிஷ்டம் மிஶ்ரம் ச த்ரிவிதம் கர்மண꞉ பலம்। பவத்யத்யாகிநாம் ப்ரேத்ய ந து ஸந்ந்யாஸிநாம் க்வசித்" இதி பரஸ்பரபர்யாயதயா அநுஷ்டாநாச்ச தயோரேகார்த்தத்வம் ப்ரதீயத இதி நிஶ்சீயதே॥ ॥ ௨ ॥

அவ — இவையிரண்டும் ஒன்றுதான்; அது இன்னது என்று சொல்லுவதற்காக, இதைப் பலபேர்கள் பலவிதமாகச் சொல்லுகிறார்கள் என்று பகவான் சொல்லுகிறார் —

சிலர் பலன்களுக்காக ஏற்பட்ட கர்மங்களை (காம்யங்களை) அடியோடு விடுவதை ஸந்நியாஸம் என்று சொல்லுகிறார்கள். வேறு சிலர் "நித்யம்" "நைமித்திகம்" "காம்யம்" என்று மூன்று விதமான எல்லாக் கர்மங்களுடைய பலன்களை விடுவதைத்தான் தியாகம் என்று மோக்ஷத்தைப்பற்றின சாஸ்திரத்தில் சொல்லுகிறதென்று சொல்லுகிறார்கள்.

இந்த சுலோகத்தில் விடுவதை தியாகம் என்ற சொல்லினலும், ஸந்நியாஸம் என்கிற சொல்லினலும் சொல்லியிருப்பதாலும், மேல் 4, 7, 12-வது சுலோகங்களிலும் இந்த இரண்டு சொற்களையும் ஒரே பொருளில் உபயோகப்படுத்தப் போகிறதினலேயும், இவை இரண்டும் ஒன்றுதானென்றே பகவானுடைய அபிப்பிராயம் என்று ஏற்படுகிறது. [2]

𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌦𑍋𑌷𑌵𑌦𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌕𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃।

𑌏𑌕𑍇 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌃 𑌕𑌾𑌪𑌿𑌲𑌾 𑌵𑍈𑌦𑌿𑌕𑌾𑌶𑍍𑌚 𑌤𑌦𑌨𑍁𑌸𑌾𑌰𑌿𑌣𑍋 𑌰𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌦𑍋𑌷𑌵𑌦𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑌕𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌣𑌾 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌃 ॥ ॥ ௨½ ॥

இன்னும் சிலபேர்கள் (வேதத்தை ஒப்புக்கொள்ளாத ஸாங்கியர்களும், வேதத்தை ஒப்புக்கொண்டும் அவர்களைப்போல் சொல்லுகிறவர்களும்) மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறவனுக்கு ஆசைமுதலானவைகள் போல், யக்ஞம்முதலான எல்லாக்கர்மங்களும் கெடுதிகள்; ஆகையால் அவைகளை விட்டுவிட வேண்டியதென்று சொல்லுகிறார்கள். [2½]

𑌯𑌜𑍍𑌞𑌦𑌾𑌨𑌤𑌪𑌃𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌚𑌾𑌪𑌰𑍇 ॥ ॥௩॥

𑌅𑌪𑌰𑍇 𑌪𑌣𑍍𑌡𑌿𑌤𑌾 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌜𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌹𑍁𑌃॥

இன்னும் சில 1 பண்டிதர்கள் யக்ஞம் முதலானவைகளை விடவே கூடாது என்றுசொல்லுகிறார்கள். [3]

𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁 𑌮𑍇 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇 𑌭𑌰𑌤𑌸𑌤𑍍𑌤𑌮 ॥௩½॥

𑌤𑌤𑍍𑌰-𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌿𑌵𑌿𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌪𑌨𑍍𑌨𑍇 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌂 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌶𑍃𑌣𑍁 ॥ ॥௩½॥

---

1. இதற்கு முன்சுலோகங்களில் செட்டிக்காரர்கள் என்று பொருளுள்ள சொற்கள் இருக்கின்றன. இந்த சுலோகத்தில்அப்படிப்பட்ட சொல் இல்லை. அபரே (வேறு சிலர்) என்கிறசொல்தானிருக்கிறது. இருந்தாலும், அவர்களைப் பண்டிதர்கள் என்று வியாக்கியானத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. ஏனென்றல், இவர்கள் சொல்லுவது தான் பகவானுடைய மதம் என்று காட்டுவதற்காக. பண்டிதர்கள் என்றல் இதை எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது; இதைத் தள்ளவேண்டியது என்கிற உண்மையை அறிந்தவர்கள்.

இப்படிப் பலவிதமாக சொல்லப்படுகிற தியாகவிஷயத்தில் நிர்ணயத்தை எல்லாவற்றையும் உள்ளபடி அறிந்த என்னிடம் கேள்.

त्यागो हि पुरुषव्याघ्र त्रिविधः सम्प्रकीर्तितः ॥

त्यागः क्रियमाणेष्वेव वैदिकेषु कर्मसु फलविषयतया कर्मविषयतया कर्तृविषयतया च त्रिविधः सम्प्रकीर्तितः मया 'मयि सर्वाणि कर्माणि संन्यस्याध्यात्मचेतसा । निराशीर्निर्ममो भूत्वा युध्यस्व विगतज्वरः' इति । कर्मजन्यं स्वर्गादिकं फलं मम न स्यादिति फलत्यागः । मदीयफलसाधनतया मदीयमिदं कर्मेति कर्मणि ममतायाः परित्यागः कर्मविषयस्त्यागः । सर्वेश्वरे कर्तृत्वानुसन्धानेनात्मनः कर्तृतात्यागः कर्तृविषयस्त्यागः ॥ ॥४॥

வேதத்தில் சொல்லிய எல்லாக் கர்மங்களையும் செய்துகொண்டே—அவைகளின் பலன்கள், அந்தக் கர்மங்கள், கர்த்ருத்துவம் (அதாவது—நான் இதைச் செய்கிறேன் என்னும் எண்ணம்)-ஆகிய இந்த மூன்றையும் விடவேணுமென்று முந்தியே (3—வது அத்-30-வது சுலோகத்தில்) சொல்லியிருக்கிறேன். இந்தக் கர்மத்தினால் வருகிற ஸ்வர்க்கம் முதலான பிரயோஜனம் எனக்கு வேண்டாம் என்று எண்ணுகை பலனைவிடுவது. எனக்குப் பிரயோஜனத்தைக் கொடுப்பதால், இந்த வேலை என்னுடையது என்கிற நினைவை விடுவது கர்மத்தைவிடுவது. இந்த வேலையை நான் செய்யவில்லை; பகவான்தான் என்னைக்கொண்டு செய்கிறார் (ஒரு மனிதன் பேனாவைக்கொண்டு எழுதுவதுபோல) என்று நினைப்பது கர்த்ருத்வத்தைவிடுவது. [4]

यज्ञदानतपःकर्म न त्याज्यं कार्यमेव तत् ॥५॥

यज्ञदानतपःप्रभृति वैदिकं कर्म मुमुक्षुणा न कदाचिदपि त्याज्यम्; अपि त्वाप्रयाणादहरहः कार्यमेव ॥

யக்ஞம், தானம், தபஸ்ஸு முதலான—வேதத்தில் சொல்லிய—கர்மங்களை மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறவன்[1] ஒருக்காலும் விடக்

1. மோக்ஷம் வேணுமென்று ஆசைகொண்டாலும் [illegible]

கூடாது. மோக்ஷத்துக்குப் போகும்வரையில் தினம்தோறும் கட்டாயம் செய்யவேணும். [4½]

𑌭𑌾—𑌕𑍁𑌤𑌃—

𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋 𑌦𑌾𑌨𑌂 𑌤𑌪𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌪𑌾𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌾𑌮𑍍 ॥

𑌯𑌜𑍍𑌞𑌦𑌾𑌨𑌤𑌪𑌃𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍀𑌨𑌿 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌸𑌮𑍍𑌬𑌨𑍍𑌧𑍀𑌨𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌾𑌮𑍍-𑌮𑌨𑌨𑌶𑍀𑌲𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑌾𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿 । 𑌮𑌨𑌨𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌨𑌂, 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍂𑌣𑌾𑌂 𑌯𑌾𑌵𑌜𑍍𑌜𑍀𑌵𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌨𑌂 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌤𑌾𑌮𑍁𑌪𑌾𑌸𑌨𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌪𑍍𑌰𑌾𑌚𑍀𑌨𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌨𑌾𑌶𑌨𑌾𑌨𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃॥ ॥௫॥

அவ—ஏனென்றால்,—

பிராமணன் முதலான ஜாதிகளுக்கும், பிரும்மசரியம் முதலான ஆசிரமங்களுக்கும் ஏற்பட்ட யக்ஞம், தானம், தபஸ் முதலான கர்மங்கள்[1] மோக்ஷத்திற்காகப் பகவானை தியானம் செய்கிறவர்களுக்கு சுத்தியை உண்டுபண்ணுகின்றன. அதாவது—அந்த தியானத்திற்கு இடைஞ்சலான—நெடுநாளய்வந்த—புண்ணியம், பாபம்என்று இருவகையான—கர்மங்களைப் போக்குகின்றன. 2 [5]

𑌏𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌫𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌚 ।
𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑍀𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑌂 𑌮𑌤𑌮𑍁𑌤𑍍𑌤𑌮𑌮𑍍॥ ॥௬॥

𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑍀𑌷𑌿𑌣𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌦𑌾𑌨𑌤𑌪𑌃𑌪𑍍𑌰𑌭𑍃𑌤𑍀𑌨𑌿 𑌪𑌾𑌵𑌨𑌾𑌨𑌿, 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑌨𑌵𑌦𑍇𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌦𑌾𑌰𑌾

களைச் செய்யவேண்டும்; பிறகு அவைகளை விடவேண்டுமென்றுசிலர்சொல்லுகிறார்கள். இந்தமதம் பிசகு என்று இதினல் காட்டப்படுகிறது.

1. தியானத்தை உயிரோடு இருக்கிறவரையில் செய்யவேண்டியது. அதற்கு உதவியைச் செய்யவேணும். நித்தியம், நைமித்திகம் என்கிற கர்மங்களை அடியோடு விடவேண்டும் என்னும் மதம் பிசகு என்று இதினல் காட்டப்படுகிறது.

2. தியானத்தினல் மோக்ஷத்தை அடைகிறவர்கள் தியானத்திற்கு உதவியாக இந்தவேலைகளைச்செய்கிறார்கள். சரணுகதியால் மோக்ஷத்தைப்பெறுமவர்கள் பகவானுடைய ஸந்தோஷத்திற்காகமாத்திரம் செய்கிறார்கள். இரண்டுவகுப்பார்களும் இந்த வேலைகளைச் செய்யவேண்டியது என்று பகவானுடைய உத்திரவு. மீறினல் தண்டனை உண்டு.

[illegible] ॥ ௬ ॥

யக்ஞம் முதலான கர்மங்கள் பகவானைத் தியானம்செய்கிறவர்களுடைய பாபங்களைப் போக்குகிறபடியால், தியானத்தைப் போலே இவைகளையும் மோக்ஷத்துக்குப் போகும்வரையில் தினந்தோறும் தியானம் வளர்வதற்காக மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறவன் கட்டாயம் பண்ணவேண்டுமென்று என்னுடைய உயர்ந்த நிர்ணயம். இதில் கொஞ்சம்கூட ஸந்தேஹப்படாதே. ஆனால் அந்தக்கர்மங்களைக் கீழ்ச்சொன்ன மூன்றுஸங்கதிகளை விட்டுச்செய்யவேணும். [6]

𑌨𑌿𑌯𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍋 𑌨𑍋𑌪𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇 ।
𑌮𑍋𑌹𑌾𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌸𑍍𑌤𑌾𑌮𑌸𑌃 𑌪𑌰𑌿𑌕𑍀𑌰𑍍𑌤𑌿𑌤𑌃 ॥ ௭ ॥

[illegible]

ஸ்ய ஜநநம் "ஆஹாரஶுத்தௌ ஸத்த்வஶுத்தி: ஸத்த்வஶுத்தௌ த்ருவா ஸ்ம்ருதி:" இதி ஶ்ருதே:। அஜ்ஞாநம் து ஜ்ஞாநவிரோதி விபரீதஜ்ஞாநம்। ததா ச வக்ஷ்யதே "அதர்மம் தர்மமிதி யா மந்யதே தமஸாவ்ருதா। ஸர்வார்த்தாந் விபரீதாம்ஶ்ச புத்தி: ஸா பார்த்த தாமஸீ" இதி। அதோ நித்யநைமித்திகாதே: கர்மணஸ்த்யாகோ விபரீதஜ்ஞாநமூல ஏவேத்யர்த்த: ॥ ௭ ॥

பிராமணன் முதலான ஜாதிகளுக்குப், பிருப்மசரியம் முதலான ஆசிரமங்களுக்கும் ஏற்பட்டு இருப்பதனாலே, வைச்வதேவம் முதலான நித்தியநைமத்திகங்களைக் கட்டாயம் செய்யவேண்டியது. விடுவது என்பது எல்லையில்லாத தப்பு. சாப்பாடு இல்லாமல் போனால், பிழைப்பது முடியாது. அவைகளை விட்டால், சாப்பிட முடியாது. ஏனென்றால், வைசுவதேவம் பண்ணியிருந்த ஸாதத்தைத்தானே சாப்பிடவேணுமென்று சொல்லியிருக்கிறது. அது தான் நல்லஅறிவைக் கொடுக்கும். இல்லாவிட்டால், தப்பு எண்ணங்கள் உண்டாகும். (3-வது அத். 8.சு) ஆஹாரம் இருந்தால் தான் மனது வேலைசெய்கிறது. ஆஹாரம் குற்றமில்லாததாக இருந்தால் மனது தெளிகிறது. அது தெளிந்தால் எல்லாபாபங்களையும் போக்கக்கூடிய நல்லநினைவு (அதாவது பகவானுடைய பார்வை) உண்டாகிறது என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் வைசுவதேவம் முதலான கர்மங்களை மோக்ஷத்திற்குப் போகும் வரையில் கட்டாயம் பண்ணவேண்டியது. விடக்கூடாது. இவ்விதமாக தியானத்தை வளர்க்கிற கர்மங்களைக் கெடுதியென்று தப்பாக நினைத்துவிடுவது தமோகுணத்தால் ஏற்பட்டது என்று சொல்லப்படுகிறது. தமோகுணம் தப்பு எண்ணத்தைக் கொடுக்கும் என்று 14-வது அத்—17-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது. இந்த அத்தியாயத்திலும் 32-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்போகிறது. [7]

து:கமித்யேவ யத்கர்ம காயக்லேஶபயாத்த்யஜேத் ।
ஸ க்ருத்வா ராஜஸம் த்யாகம் நைவ த்யாகபலம் லபேத்॥

யத்யபி பரம்பரயா மோக்ஷஸாதநபூதம் கர்ம, ததாபி து:காத்மகத்ரவ்யார்ஜநஸாத்யத்வாத் பஹ்வாயாஸரூ

𑌵 𑌭𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌕𑌾𑌯𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌭𑌯𑌾𑌦𑍍 𑌵𑌾 𑌮𑌨𑍋𑌦𑍌𑌰𑍍𑌬𑌲𑍍𑌯𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌯𑌾
𑌯𑍋𑌗𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌭𑍍𑌯𑌾𑌸 𑌏𑌵 𑌯𑌤𑌨𑍀𑌯 𑌇𑌤𑌿 𑌯𑍋 𑌮
𑌹𑌾𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑍍𑌯𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍇𑌤𑍍 । 𑌸 𑌰𑌾𑌜𑌸𑌂 - 𑌰𑌜𑍋
𑌮𑍂𑌲𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾, 𑌤𑌦𑌯𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌯𑍋𑌗𑌰𑍂𑌪𑌵
𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍋𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌫𑌲𑌂 𑌨 𑌲𑌭𑌤𑍇 | “𑌅𑌯𑌥𑌾𑌵
𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌰𑌾𑌜𑌸𑍀” 𑌇𑌤𑌿 𑌹𑌿 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 । 𑌨𑌹𑌿
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑍋 𑌹𑌿 𑌤𑌤𑌃. 𑌚𑌲𑌿𑌤𑌂 𑌹𑌿
𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌧𑌨𑌾𑌰𑍇𑌣 || ॥ ௮ ॥

கர்மங்கள் படிப்படியாய் மோக்ஷத்துக்கு உதவுகின்றன. ஆனாலும் அவைகளைச் செய்வதில் பல தொந்தரவுகள் இருக்கின்றன. அவைகளுக்காகப் பணம் ஸம்பாதிக்கவேணும். உடம்புக்கு சிரமம் உண்டாகிறது. வேலைகளைச் செய்வதும் வருத்தம், இவைகளால் மனதுக்கு வருத்தம் உண்டாகிறது. ஆகையால் தியானம் கெட்டுப்போகும் என்று பயந்து, ஒருவன் கர்மங்களை விடுகிறான். ஆத்மாவின் நினைவை பழக்குவதினாலேயே பகவானுடைய தியானத்தை நிறைவேற்றிக்கொள்ளுவோமென்று நினைக்கிறான். கர்மங்களை இப்படி எவன் விடுகிறானே, அப்படி விடுவது ரஜோகுணத்தினால் ஏற்பட்டிருக்கிறதென்று சொல்லியிருக்கிறது. அது ரஜோகுணத்தால் ஏற்பட்ட தப்புஎண்ணத்தால் உண்டாகிறது. அவனுக்கு அப்படி விடுவதால், பகவானுடைய தியானம் நிறைவேறுவதாகிற பிரயோஜனம் கிடைக்காது. கர்மங்களால் உண்டாகும் மனவருத்தம் தியானத்தைக் கெடுக்காது. ஏனென்றால், பகவானுடைய ஸந்தோஷத்தின் வழியாய்த்தான் கர்மங்கள் தியானத்தை வளர்க்கின்றன. கர்மங்கள் பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன. அவர் மனதைத் தெளிவிக்கிறார். கர்மங்களைச் செய்யாவிட்டால், மனது தெளியாது. மனது தெளியாவிட்டால் தியானம் பண்ணமுடியாது. [8]

𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵 𑌯𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌨𑌿𑌯𑌤𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑍇𑌽𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨 |
𑌸𑌙𑍍𑌗𑌂 𑌤𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌫𑌲𑌂 𑌚𑍈𑌵 𑌸 𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌃 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍋 𑌮𑌤𑌃 ||

𑌨𑌿𑌤𑍍𑌯𑌨𑍈𑌮𑌿𑌤𑍍𑌤𑌿𑌕𑌮𑌹𑌾𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌶𑍍𑌰𑌮𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮
𑌮𑌦𑌾𑌰𑌾𑌧𑌨𑌰𑍂𑌪𑌤𑌯𑌾 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂𑌪𑍍𑌰𑌯𑍋𑌜𑌨𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾

ஸங்கம் கர்மணி மமதாம் ஃபலம் ச த்யக்த்வா யத் க்ரியதே, ஸ த்யாக: ஸாத்த்விகோ மத:। ஸ ஸத்த்வகுணமூலோ யதாவஸ்திதஶாஸ்த்ரார்த்த ஜ்ஞாநமூல இத்யர்த்த:। ஸத்த்வம் ஹி யதாவஸ்திதவஸ்துஜ்ஞாநமுத்பாதயதீத்யுக்தம் "ஸத்த்வாத் ஸஞ்ஜாயதே ஜ்ஞாநம்" இதி। வக்ஷ்யதே ச "ப்ரவ்ருத்திம் ச நிவ்ருத்திம் ச கார்யாகார்யே பயாபயே। பந்தம் மோக்ஷம் ச யா வேத்தி புத்தி: ஸா பார்த்த ஸாத்த்விகீ" இதி ||

பிராமணன்முதலான ஜாதிகளுக்கும், பிரும்மசரியம் முதலான ஆசிரமங்களுக்கும் கட்டாயம் செய்யவேணுமென்று சாஸ்திரத்தில் விதிக்கப்பட்ட வேலைகள் பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகிறபடியால், அந்த வேலைகளே பிரயோஜநம் என்று நினைத்து, அவைகளைச் செய்து, கீழ்ச்சொன்ன (4-வது சுலோகம்) மூன்றையும் (பலன், வேலை, கர்த்ருத்துவம்) விடுவதைஸாத்துவிகமென்று சொல்லுகிறது. அதாவது-ஸத்துவகுணத்தால்வருகிற உண்மையான அறிவினால் ஏற்படுகிறது. ஸத்துவகுணம் உண்மையான அறிவை உண்டுபண்ணுகிறதென்று 14-வது அத். 17-வது சுலோகத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த அத்தியாயத்திலும் 30-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்போகிறது. [9]

ந த்வேஷ்ட்யகுஶலம் கர்ம குஶலே நாநுஷஜ்ஜதே।
த்யாகீ ஸத்த்வஸமாவிஷ்டோ மேதாவீ சி²ந்நஸம்ஶய: ||௧0||

ஏவம் ஸத்த்வஸமாவிஷ்டோ மேதாவீ-யதாவஸ்திததத்த்வஜ்ஞாந:, தத ஏவ சி²ந்நஸம்ஶய:, கர்மணி ஸங்கஃபலகர்த்ருத்வத்யாகீ ந த்வேஷ்ட்யகுஶலம் கர்ம, குஶலே ச கர்மணி நாநுஷஜ்ஜதே। அகுஶலம் கர்மாநிஷ்டஃபலம், குஶலம் ச கர்மேஷ்டஸ்வர்கபுத்ரபஶ்வந்நாத்யாதிஃபலம்। ஸர்வஸ்மிந் கர்மணி மமதாரஹிதத்வாத் த்யக்தபுத்தித்வாத் த்யக்தகர்த்ருத்வாபிமாநத்வாச்ச தயோ: க்ரியமாணயோ: ப்ரீதித்வேஷௌ ந கரோதி। அநிஷ்டஃபலம் பாபம் கர்மாத்ர ப்ராமாதிகமபிப்ரேதம்। "நாவிரதோ து³ஶ்சரிதாந்நாஶாந்தோ நாஸமாஹித:। நாஶாந்தமாநஸோ வாபி ப்ரஜ்ஞாநேநைநமாப்நுயாத்" இதி து³ஶ்

[illegible] ||௧௦||

அவ— ஒருவன் கர்மங்களைத் தமோகுணத்தால் விட்டான்; ஒருவன் ரஜோகுணத்தால்; ஒருவன் ஸத்துவகுணத்தால். 9-வது சுலோகத்தில் சொன்னவன் ஸத்துவத்தால் விட்டவன். இவன் மனது நல்லதிலும், கெட்டதிலும் கலங்காது; இதுவே இவனுக்கு அடையாளமென்று சொல்லுகிறார்—

ஸத்துவகுணம் மேலிட்டு, எல்லாவஸ்துக்களையும் ஸந்தேஹமில்லாமல் உள்ளபடி அறிந்து, கர்மங்களைச் செய்து கீழ்ச்சொன்ன மூன்றையும் விட்டவன் சுவர்க்கம் முதலான பலன்களைக் கொடுக்கும் கர்மங்களைப் பண்ணி ஸந்தோஷப் படுகிறதில்லை. ஏனென்றால், அவைகளின் பலன்களை வேண்டாமென்று விட்டுவிட்டான். அவனுக்குப் பகவான்தான் வேண்டியது. அவன் அந்த வேலைகளையும், கர்த்ருத்வத்தையும் தன்னுடையவைகள் அன்றென்று விட்டுவிட்டான். இதுபோல் தப்புக்காரியம் நேர்ந்து விட்டாலும், வருத்தமில்லை. அதாவது தெரியாமல் பண்ணினால், வருத்தமில்லை. தெரிந்து பண்ணக்கூடாது. தெரிந்து பண்ணினால், அந்தவேலை தியானத்தைக் கெடுக்கும் என்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் சாஸ்திரங்களில் சொன்ன தியாகம் (விடுவது) என்பது கர்மங்களுக்கல்ல; கீழ்ச்சொன்ன பலன் முதலான மூன்றுக்குத்தான். [10]

௧௰— [illegible]—

[illegible] ||௧௧||

[illegible]

அஜ்ஞாதகர்மணஶ்ச" இத்யாதிஶாஸ்த்ரேஷு த்யாகீத்யபிதீயதே। ஃபலத்யாகீதி ப்ரதர்ஶநார்த்த: - ஸர்வகர்த்ருத்வகர்மஸங்காநாம் த்யாகீதி। "த்ரிவித: ஸம்ப்ரகீர்த்தித:" இதி ப்ரக்ருதத்வாத் ॥ ॥11॥

அவ—அதையே சொல்லிமுடிக்கிறார்—

உடம்பு இருக்கிறவரைக்கும் சாப்பாடு முதலானவைகளையும், அவைகளைச் சேர்ந்த வேலைகளையும் எப்படி விடமுடியும்? வைசுவதேவம் முதலான கர்மங்களைச் செய்யாமல், எப்படி சாப்பிடுகிறது· ஆகையால் கர்மங்களைச் செய்து, மூன்றையும் விடுவதைத்தான் விடுவது என்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. [11]

அத—நநு ச கர்மண்யக்நிஹோத்ரதர்ஶபூர்ணமாஸஜ்யோதிஷ்டோமமஹாயஜ்ஞாதீநி ச ஸ்வர்காதிஃபலஸம்பந்ததயா ஶாஸ்த்ரே விதீயந்தே। நித்யநைமித்திகாநாமபி "ப்ராஜாபத்யம் க்ருஹஸ்தாநா"மித்யாதிஃபலஸம்பந்தித்வமேவ ஹி வேதநா। அதஸ்தத்ஸ்வஸாதநஸ்வபாவதயா ஸர்வதா கர்மணாமநுஷ்டாநே பீஜாவாபாதீநாமிவாநபிஸம்ஹிதஃபலஸ்யாபி இஷ்டாநிஷ்டரூபஃபலஸம்பந்தோऽவர்ஜநீய:। அதோ மோக்ஷவிரோதிஃபலத்வேந முமுக்ஷுணா ந கர்மாநுஷ்டேயமித்யத உத்தரம்—

அநிஷ்டமிஷ்டம் மிஶ்ரம் ச த்ரிவிதம் கர்மண: ஃபலம்। பவத்யத்யாகிநாம் ப்ரேத்ய ந து ஸந்ந்யாஸிநாம் க்வசித் ॥12॥

அநிஷ்டம்—நரகாதிஃபலம்। இஷ்டம்—ஸ்வர்காதி। மிஶ்ரம்—அநிஷ்டஸம்பிந்நம் புத்ரபஶ்வந்நாத்யாதி। ஏதத் த்ரிவிதம் கர்மண: ஃபலம் அத்யாகிநாம் - கர்த்ருத்வமமதாஃபலத்யாகரஹிதாநாம் ப்ரேத்ய பவதி-ப்ரேத்ய-கர்மாநுஷ்டாநோத்தரகாலமித்யர்த:। ந து ஸந்ந்யாஸிநாம் க்வசித்-ந து கர்த்ருத்வாதிபரித்யாகிநாம் க்வசிதபி மோக்ஷவிரோதிஃபலம் பவதி। ஏததுக்தம் பவதி-யத்யப்யக்நிஹோத்ரமஹாயஜ்ஞாதீநி நித்யாந்யேவ; ததாபி ஜீவநாதிகாரகாமாதிகாரயோரிவ மோக்ஷாதிகாரேऽபி விநியோக

வ்ருயஷ்ணேந வர்த்தியதே। மோக்ஷவிரோதிஃபலம் தத் ... வ
ஜாநாவஶேந ஸாத்வணோ விவிதிஷந்தி யஜ்ஞேந தாநேந த
பஸா நாஶகேந" இத்யாதிஸ்ருதி। ததேவம் க்ரியமாணேஷு
ச கர்மஸு கர்த்ருத்வாதிவிஷயத்யாக³ஃபலத்யாக³விஷயத்யாகஃ,
ஸர்வவிஷயத்யாக³ஹேத்யாகஃ॥ ௧௨॥

அவ — அக்கினிஹோத்திரம், பஹாயக்ஞம், (வைசுவதேவம்) முதலான கர்மங்கள் சுவர்க்கம் முதலான பலன்களைக் கொடுக்கின்றனவென்று சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது. அதுபோலவே ஸந்தியாவந்தனம் முதலானவைகளுக்கும் பலன் உண்டென்று சொல்லியிருக்கிறது. ஆகையால் அவைகளைப் பண்ணினவன் பலன் வேண்டாமென்று நினைத்தாலும், அது எப்படி வராமலிருக்கும்? பூமியில் விதையைப் போட்டுவிட்டு, முளைக்கவேண்டாமென்று நினைத்தால், அது முளைக்காமலிருக்குமோ? அதுபோலவே தெரியாமல் தப்புக்காரியங்கள் நேர்ந்தாலும் அவைகளின் பலன்களும் வந்தே தீரும். தெரியாமல் பூமியில் விழுந்த விதை முளைக்காமலிருக்குமோ? ஆகையால் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்கள் மோக்ஷத்திற்கு இடைஞ்சலான பலன்களைக் கொடுப்பதால், மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்டவன் அவைகளைச் செய்யக்கூடாது. சாவு இல்லாமல் பண்ணுகிற அமிர்தத்தை ஆசைப்படுகிறவன் விஷமரத்தை வைத்துப் பயிரிடுவதுபோலிருக்கிறது—என்கிற கேள்விக்குப் பதில் சொல்லுகிறார்—

முழு துக்கமான நரகம் முதலானதும், முழு ஸுகமான சுவர்க்கம் முதலானதும், துக்கம் கலந்த ஸுகமான பிள்ளை முதலானதும், கீழ்ச்சொன்ன மூன்றையும் விடாதவர்களுக்கு அந்தக்கர்மங்களைச் செய்த பிறகு வருகின்றன. இந்த மூன்றையும் விட்டவர்களுக்கு மோக்ஷத்திற்கு இடைஞ்சலான பலன்கள் ஒரு கர்மத்தினாலும் வராது. அதாவது—இந்தக்கர்மங்களை சாஸ்திரம் மூன்று பேர்கள் பண்ணவேணுமென்று சொல்லுகிறது (1) உயிரோடிருக்கிறவன், (2) ஸ்வர்க்கம் முதலானவைகளை விரும்புகிறவன், (3) எல்லா பலன்களையும் விட்டு மோக்ஷத்தை மாத்திரம் விரும்புகிறவன் என்று இந்தக் கர்மங்கள் அவைகளின் பலன்களை

ஆசைப்பட்டுச் செய்தவனுக்குத்தான் பலன்களைக் கொடுக்கும். மோக்ஷத்தை விரும்புகிறவனுக்கு பலன்களில் ஆசையில்லாததினால், அந்த பலன்கள் அவனுக்கு வருகிறதில்லை. பூமியில் விழுந்த விதை, நினைக்காமல் போனாலும், முளைக்காமலிருக்குமோ என்று கேட்டது ஸரியன்று. தகுந்தபூமியில் விழுந்த நல்ல விதை கட்டாயம் முளைக்கவேண்டுமென்று பகவானுடைய ஏற்பாடு. அதுபோலன்று இந்த விஷயம். ஏனென்றால் ஜீவன்களை நிலையான தன்னிடத்துக்கு அழைத்துக்கொண்டு போவதில்தான் பகவானுக்கு இஷ்டம். ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களை இவர்கள் கேட்பதும், தான் கொடுப்பதும் பகவானுக்கு இஷ்டமில்லை. ஐயோ இவர்கள் சின்ன பலன்களை கேட்கிறார்களே என்று வருத்தமும் உண்டு. தன்னை ஸந்தோஷப்படுத்துவதற்காக இவர்களைக் கர்மங்களைச் செய்யும்படி அவர் ஏற்படுத்தியிருக்கிறார். ஆகையால் இவர்கள் சின்ன பலன்களைக் கேட்காவிட்டால், அவர் கொடுக்கமாட்டார். மேலும் இவர்கள் பலன்களை விட்டார்களா. சின்ன பலன்களை விட்டு அளவில்லாமல் உயர்ந்த பலனையன்றோ கேட்கிறார்கள். கர்மங்களுக்குப் பகவான் பலன் கொடுக்கிறவராக இருக்கையாலும், கேட்காவிட்டால் பலனைக்கொடுக்கவேண்டாமென்று எண்ணியிருக்கையாலும் விதையைப்போலன்று கர்மம். [12]

சுவ—ஐஹாநீம் ஹமவதி வாராஷொதமெ8 சுஞய-ாதி ணி கதஞ்க்வாநாவஷூநாமெநந ஞாதநூகதஞ்க்வாநாவஷூநாந வூகாாஉாஹ | ததவவ ஹயகஉஃணொாவி 88தாவஙிதூா மொ ஹவதீதி| வாஉவாராஷொ ஹி ஹூகீயெந ஜீாாதநா ஹூகீயெஸூ காணகவெஐவாவூாமெணஃ ஹூயீயாவூமாஜ நாய கஉாண்யாாஹமெத | கமெதா ஜீவாதமதம் க்ஷாநிவுதூா திகஉவி ஹயம். தநாயநஹஏதம் வ கஉஃ வாஉவாராஷ வெஷூவ—

வம்வெதாநி 8ஹாஷாமெஹா காாணாநி நிமெவாய மெ8,
ஷாம்வெ்ய க்ஷூதாஜெ வெ்யாகூாநி ஷிஜெயெ ஷஃகஉஃணாழ்||

ஷம்வ்யா ஹாஜி:, ஷாம்வெ்ய க்ஷூதாஜெ.யயா ஹூிதத

ஸ்வவிஷயயா வைதிக்யா புத்த்யா ஸந்தாஸம்ஹிதே நிர்ணயே ஸர்வகர்மணாம் ஸித்தயே—உத்பத்தயே ப்ரோக்தாநி பஞ்சைதாநி காரணாநி நிபோத மே—மத்த: ஸகாஶாதநுஸந்தத்ஸ்வ | வைதிகீ ஹி புத்தி: ஶரீரேந்த்ரியப்ராணஜீவாத்மோபகரணம் பரமாத்மாநமேவ கர்தாரமவதாரயதி "ய ஆத்மநி திஷ்டந் ஆத்மநோऽந்தரோ யமாத்மா ந வேத யஸ்யாத்மா ஶரீரம் ய ஆத்மாநமந்தரோ யமயதி ஸ த ஆத்மாந்தர்யாம்யம்ருத:, அந்த: ப்ரவிஷ்ட: ஶாஸ்தா ஜநாநாம் ஸர்வாத்மா" இத்யாதிஷு || ||கரு||

அவ—இப்படி கர்மங்களைச் செய்யும்போதே, கர்த்ருத்வம் முதலான மூன்றையும் விடுவதுதான் சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய ஸன்னியாஸம்; அது தான் தியாகம் என்பதும் என்று சொல்லப்பட்டது. இப்போது-உள்ளே ஆத்மாவாயிருந்து ஏவுகிற பகவான்தான் எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறார் என்று நினைத்து, நான் ஒன்றையும் செய்யவில்லை என்று நினைக்கும் விதத்தைச் சொல்லுகிறார். அதினாலேயே பலனும், வேலையும் செய்கிற ஜீவனுடையவைகளன்று என்று ஏற்படுகிறது. மிகவும் உயர்ந்த புருஷனான பகவான் தன்னுடைய ஸொத்தான ஜீவனைக் கொண்டு, தன் ஸொத்தான ஜீவனுடைய உடம்பு, இந்திரியங்கள், பிராணன்—இவைகளாலே, தன்னுடைய பிரீதிக்காக வேலைகளைச் செய்ய ஆரம்பிக்கிறார். ஆகையால் ஜீவனுக்கு உண்டாகிற-பசி தீருகிறது முதலான-பிரயோஜனமும், அதற்காக ஏற்பட்ட சாப்பாடு முதலான வேலையும் பகவானுடையவைகள் தான். தாயார் குழந்தைக்கு சாதம் ஊட்டுவதும், தனக்கு வருத்தம் இல்லாமைக்குத்தான். குழந்தைக்குத்தான் மனவருத்தமில்லையே; விளையாட்டில் ஆசையுள்ள குழந்தைக்குப் பசியில்லை. பசி என்பது நினைவு, குழந்தைக்கு மாத்திரமல்ல. ஆசையுடன் ஒன்றை பார்க்கிறவனுக்கு பசிக்குமா. பசியிருந்தால், சாப்பிடக்கூப்பிட்டால், கோபித்துக் கொள்ளுவானே—

உண்மையான ஸங்கதிகளைத் தீர்மானிப்பதற்காக ஏற்பட்ட வேதபாகத்தை(வேதத்தில் ஒரு இடத்தை)க்கொண்டு அறிந்ததில், உலகத்தில் நடக்கும் எல்லா வேலைகளும் ஐந்து பேர்கள் சேர்ந்து நடக்கின்றன என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. அந்த ஐந்தையும்

சொல்லுகிறேன், கேள். அந்தவேகத்தின் இடமானது—உடம்பு, கண் முதலான இந்திரியங்கள், பிராணன், ஜீவாத்மா, இந்த நாலையும் உதவியாக வைத்துக்கொண்டு, பகவான் தான் எல்லாவேலைகளையும் செய்கிறானென்று நிர்மாணித்திருக்கிறது. [13]

ஆஹ — அதிஷ்டாநேதி —

அதிஷ்டாநம் ததா கர்தா கரணம் ச ப்ருதக்விதம் ।
விவிதாஶ்ச ப்ருதக்சேஷ்டா தைவம் சைவாத்ர பஞ்சமம் ॥
ஶரீரவாங்மநோபிர்யத்கர்ம ப்ராரபதே நர: । ந்யாய்யம்
வா விபரீதம் வா பஞ்சைதே தஸ்ய ஹேதவ: ॥ ௧௫ ॥

ந்யாய்யே-ஶாஸ்த்ரஸித்தே விபரீதே-ப்ரதிஷித்தே வா ஸர்வஸ்மிந் கர்மணி ஶாரீரே வாசிகே மாநஸே ச பஞ்சைதே ஹேதவ: । அதிஷ்டாநம்-ஶரீரம், அதிஷ்டீயதே ஜீவாத்மநேதி மஹாபூதஸங்காதரூபம் ஶரீரமதிஷ்டாநம் । ததா கர்தா-ஜீவாத்மா, அஸ்ய ஜீவாத்மநோ ஜ்ஞாத்ருத்வம் கர்த்ருத்வம் ச "ஜ்ஞோத ஏவ, கர்தா ஶாஸ்த்ரார்தவத்வாத்" இத்யாதிஸூத்ரோபபாதிதம் । கரணம் ச ப்ருதக்விதம்-வாக்பாணிபாதாதிபஞ்சகம் ஸமநஸ்கம் கர்மேந்த்ரியம் ப்ருதக்விதம் கர்மநிஷ்பத்தௌ ப்ருதக்வ்யாபாரம் । விவிதாஶ்ச ப்ருதக்சேஷ்டா-சேஷ்டாஶப்தேந பஞ்சாத்மா வாயுரபிதீயதே தத்வ்ருத்திவாசிநா । ஶரீரேந்த்ரியதாரணஸ்ய ப்ராணாபாநாதிபேதபிந்நஸ்ய வாயோ: பஞ்சாத்மநோ விவிதாச சேஷ்டா விவிதவ்ருத்தி: । தைவம் சைவாத்ர பஞ்சமம்-அத்ர கர்மஹேதுகலாபே தைவம் பஞ்சமம் பரமாத்மா அந்தர்யாமீ கர்மநிஷ்பத்தௌ ப்ரதாநஹேதுரித்யர்த: । உக்தம் ஹி "ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநம் ச" இதி । வக்ஷ்யதி ச "ஈஶ்வர: ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேஶேऽர்ஜுந திஷ்டதி । ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா" இதி । பராயத்தம் ச ஜீவாத்மந: கர்த்ருத்வம் "பராத்து தச்ச்ருதே:" இத்யுபபாதிதம் । நந்வேவம் பராயத்தே ஜீவாத்மந: கர்த்ருத்வே, ஜீவாத்மா கர்ம

𑌣𑍍𑌯𑌨𑌿𑌯𑍋𑌜𑍍𑌯𑍋 𑌭𑌵𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌾𑌣𑍍𑌯𑌨𑌰𑍍𑌥𑌕𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌯𑍁𑌃। 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌸𑍂𑌤𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑍇𑌣𑍈𑌵 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌂 “𑌕𑍃𑌤𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌾𑌪𑍇𑌕𑍍𑌷𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌷𑌿𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑍈𑌯𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌭𑍍𑌯𑌃” 𑌇𑌤𑌿। 𑌏𑌤𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿-𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾 𑌦𑌤𑍍𑌤𑍈𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌧𑌾𑌰𑍈𑌶𑍍𑌚 𑌕𑌰𑌣𑌕𑌳𑍇𑌬𑌰𑌾𑌦𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌹𑌿𑌤𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌂 𑌚 𑌜𑍀𑌵𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌤𑌦𑌾𑌧𑌾𑌰𑌸𑍍𑌤𑌦𑌾𑌹𑌿𑌤𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑌨𑍍 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌷𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑌯𑍇 𑌸𑍍𑌵𑍇𑌚𑍍𑌛𑌯𑌾 𑌕𑌰𑌣𑌾𑌦𑍍𑌯𑌧𑌿𑌷𑍍𑌠𑌾𑌨𑌾𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌯𑌤𑍍𑌨𑌂 𑌚𑌾𑌰𑌭𑌤𑍇। 𑌤𑌦𑌨𑍍𑌤𑌰𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌾 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍁𑌮𑌤𑌿𑌦𑌾𑌨𑍇𑌨 𑌤𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌯𑌤𑍀𑌤𑌿 𑌜𑍀𑌵𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑍈𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌮𑌸𑍍𑌤𑌿। 𑌯𑌥𑌾 𑌗𑍁𑌰𑍁𑌤𑌰𑌶𑌿𑌲𑌾𑌮𑌹𑍀𑌰𑍁𑌹𑌾𑌦𑌿𑌵𑌹𑌨𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌷𑍁 𑌬𑌹𑍁𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌸𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌸𑍁 𑌬𑌹𑍂𑌨𑌾𑌂 𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌧𑌿𑌨𑌿𑌷𑍇𑌧𑌭𑌾𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌚𑍇𑌤𑌿॥ ॥௧௫॥

அவ—அதைச் சொல்லுகிறார்—

சாஸ்திரத்துக்கு ஒத்தவைகளோ, சாஸ்திரத்திற்குவிரோதமானவைகளோ, 1 உடம்பினாலும், வாக்கினாலும், மனதினாலும் செய்யப்படும்—ஜீவன்களுடைய எல்லா வேலைகளும், 2 ஐந்து காரணங்களால் உண்டாகின்றன. அவைகளாவன—ஜீவனால் ஆட்டிவைக்கப்படும் உடம்பு, 3 வேலைசெய்கிற ஜீவன், வெவ்வேறு விதங்களா

---

1. இந்த [illegible]மில்லாமல் ஒரு வேலையும் கிடையாது. அப்படியிருக்க, சில வேலைகளைச் சாரீரம் (உடம்பினால் செய்யப்பட்டது), வாசிகம் (வாக்கினால்), மானஸம், (மனதினால்) என்றும் சொல்லுவதற்குக் காரணம் - அவைகளில் உடம்பு முதலானவைகளின் வேலை அதிகமாக இருப்பது.

2. ஜீவனைக்கொண்டு தைவம் செய்கிற வேலைகளுக்குத்தான் இந்த [illegible]. தைவம் மாத்திரம் செய்கிற ஸ்ருஷ்டி முதலான வேலைகளுக்கல்ல.

3. சுலோகத்தில் ஜீவனை "கர்த்தா" என்று சொல்லியிருக்கிறது. கர்த்தா என்பவன் ஸ்வதந்திரன் (ஒருவனுக்கு உட்படாதவன்) என்று வியாகரணத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. அப்படியிருக்க, அவனை தைவத்துக்கு அதீனனென்று எப்படிச் சொல்லலாம் என்றால்? ஒருவன் ஒரு வேலையைச்செய்வதற்கு அறிவு, ஆசை, பிரயத்தினம்-இம்மூன்றும் வே

ன வேலைகளை உடைய-மனதோடுகூடிய-ஐந்து கர்மேந்திரியங்கள், உடம்பு முதலானவைகளை வேலைக்கு உதவப்பண்ணுகிற பிராணன், இவைகளுக்கு ஆத்மாவாக இருந்து ஏவுகிற1 பகவான்-ஆக ஐந்து. இவைகள் எல்லாவற்றிற்குள்ளும் பகவான் தான் 2 முக்கியமானவர். ஜீவன் பகவானதீனமாக வேலைகளைச் செய்கிறான் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கிறது

இதில் ஒரு கேள்வி—ஜீவன் பகவானுடைய அதீனமாக எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறதாக இருந்தால், ஜீவனைக்குறித்து இதைச் செய் என்றும் இதைச்செய்யாதே என்றும், உத்திரவுபண்ணுவது எப்படிக்கூடும்? பலமுள்ளவனாலே இழுக்கப்படுகிற பலமில்லாதவனைப் போவென்று உத்திரவு பண்ணுகிறது வீண். பலமுள்ளவனாலே தடுக்கப்பட்ட பலமில்லாதவனைக் குறித்தும் அந்த உத்திரவு கூடாது. ஏனென்றால்—அவனால் போகமுடியாது. அப்படியே இழுக்கப்படுகிறவனை போகாதே என்று உத்திரவு பண்ணுகிறதும் வீண். அவனாலே போகாமலிருக்கமுடியாததாகையால். தடுக்கப்பட்டவனைப் போகாதே என்று உத்திரவு பண்ணுவதும் வீண். அவன் ஏற்கனவே போகமுடியாமலிருக்கையால்—என்று.

ணும். ஜீவனுக்கு இவைகளைப்பகவான் உண்டுபண்ணுகிறாரென்று உபநிஷத்துக்கள் சொல்லுகின்றன. பிறகு ஜீவன்செய்கிறான். ஜீவனுக்கு அறிவு முதலானவைகளைக்கொடுத்து பகவான் ஒரு வேலையைச்செய்விக்கிறார். வெள்ளம்முதலானவை ஒருவனை இழுக்கிறதுபோல், பலாத்காரத்தினால்அன்று. இதை யறியாமல் ஒரு கேள்வி கேட்கப்பட்டது.

1. தைவம் என்கிற சொல்லுக்கு அதிருஷ்டம் என்றுதான் பிரஸித்தமான பொருள். அது எல்லா வேலைகளுக்கும் உதவியாக இருக்கத் தகுந்தது. அப்படி இருக்க, அதற்கு பகவானைப் பொருளாக ஏன் சொல்லவேணும் என்றால், பதில்—கர்மம் செய்த உடனேயே போய்விடுகிறபடியால், அதனால் உண்டாகிற அதிருஷ்டம் பலனைக்கொடுக்கிறது என்று சொல்லவேணும். அது பகவானுடைய ஸங்கல்பம் (எண்ணம்) தான். அதைக்காரணமாகச் சொல்லுவதைக் காட்டிலும், பகவானையே காரணமென்று சொல்லுவது ஸரியானது. தைவம் என்கிற சொல்லுக்கு பகவானும் பொருள்தான்.

2. எப்படி உடம்பு முதலானவைகளை ஏவுகிறதினால் ஜீவன் முக்கியமான காரணமோ, அப்படியே அவனையும் ஏவுகிறதினாலே, பகவான் இன்னும் முக்கியமான காரணம்.

இந்தக் கேள்விக்குப் பிரும்ம ஸூத்திரம் பண்ணின வியாஸரே பதில் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது—பகவான் ஜீவன்களுக்கு உடம்பையும், கண் முதலான இந்திரியங்களையும், அவைகளுக்குச் சில சக்திகளையும் கொடுத்திருக்கிறார் அந்த சக்தியாவது சுற்றிவிட்ட யந்திரங்கள் போல் சில வேலைகளைச் செய்வது. ஜீவன்களுக்கும் சில சக்தியைக் கொடுத்திருக்கிறார். அதாவது—உடம்பையும், இந்திரியங்களையும் ஏவுகிற சக்தி. ஜீவனையும், உடம்பு, கண் முதலானவைகளையும் பகவானே தூக்குகிறார். ஜீவன் ஒரு வேலையைச் செய்வதற்காக ஒரு வஸ்துவைக் காட்டுகிறார். இவன் எடுக்கப் போவதற்காக ரூபாயை கண்ணுக்குக் காட்டுகிறார். இவைகள் எல்லாம் ஜீவன் தன் இச்சைப்படி வேலை செய்வதற்கு உதவியேயல்லாது விரோதமன்று. அவன் வேலை செய்வதற்கும், செய்யாமல் இருப்பதற்கும் பொதுவானவைகள். இப்படிப்பட்ட ஜீவன் ஒரு வேலையைச் செய்ய ஆசைப்பட்டு, பிரயத்தினம் செய்கிறான். அதாவது—உடம்பு முதலானவைகளை ஏவுகிறான்.

ஜீவனுக்கு ஆத்மாவாக இருந்து ஏவுகிற பகவான் ஜீவனுக்கு உத்திரவு கொடுத்து, அந்தவேலையைச்செய்யும்படி செய்கிறார். ஆகையால் ஜீவனுக்கும் தன்கிரிவிறைலேயே ஒரு வேலையைச்செய்யும்படியான சக்தி இருக்கிறது. ஆகையால் அவனைப்பற்றி செய்யென்றும், செய்யாதே என்றும் உத்திரவுபண்ணலாம். உதாரணம்—ஆயிரம் பேர்கள் சேர்ந்து ஒரு தேரை இழுக்கிறார்கள். அவ்விடத்தில் "நிற்காதே இழு" என்று ஒவ்வொருவனையும் உத்திரவு பண்ணுகிறார்கள். 1

1. ஜீவனுக்கு இதுமுதல் என்று இல்லாமல், ஒன்றினால் ஒன்று வளர்ந்துகொண்டு வரும்—புண்ணியம், பாபம் என்று இருவகையான—கர்மம் என்று ஒன்றிருக்கிறது. அதற்குத் தகுந்தபடி வேலைகளைச் செய்ய ஆரம்பிக்கிறான். அதற்கு பகவான் செய்யென்று உத்திரவு கொடுக்கிறா[illegible] தினால் ஜீவன் இருக்கமிருந்தால் வேலை செய்வது என்பது போகவி[illegible] ல. ஒருவன் தன்னொருவனால் செய்யமுடியாததை மற்றவர்கள் உ[illegible] னால் செய்கிறான். அதினால் அபாயப்பட்டு அவனுக்கு இல்லாமல் போ[illegible] ல்லை. அதுபோல் பகவானில்லாமல் போனால், ஒரு வேலையும் நட[illegible] ாது. அவனைப் பற்றித்தான் ஜீவனுடைய வேலை பகவானதீனம் என்று சொன்னது.

தத்ரைவம் ஸதி கர்தாரமாத்மானம் கேவலம் து ய꞉ |
பஶ்யத்யக்ருதபுத்தித்வாந்ந ஸ பஶ்யதி துர்மதி꞉ ||16||

ஏவம் வஸ்துத꞉ பராத்மாநுமதிபூர்வகே ஜீவா
ந꞉ கர்த்ருத்வே ஸதி, தத்ர - கர்மணி கேவலமாத்மானமே
கர்தாரம் ய꞉ பஶ்யதி, ஸ துர்மதி꞉-விபரீதமதி꞉, அக்ரு
புத்தித்வாத்-அநிஷ்பந்நயதாவஸ்திதவஸ்துபுத்தித்வாத், நபஶ்
தி-யதாவஸ்திதம் கர்தாரம் பஶ்யதி || ||1

இப்படி ஜீவன் பகவானுடைய உதவியைக்கொண்டே எல்ல
வேலைகளையும் செய்கிறான். அவருடைய உதவி இல்லா

ஜீவனுக்கு இஷ்டப்படி வேலை செய்யச் சக்தி இருக்கிறது. ஒன்
செய்தால், அவனைத் தடுப்பாரில்லை. உதாரணம்—(1) ஒரு பூமியில் அ
ரை, புடல், பாகல்—இவை முதலான விதைகளைப் போடுகிறோம். இ
எல்லாவற்றிற்கும் ஜலத்தைக் கொட்டுகிறோம். ஜலமில்லாமல்போனு
ஒரு விதையும் முளைக்காது. அந்தந்த விதைக்குத் தகுந்தபடி வெவ்வே
று விதமான முளைகள் உண்டாகின்றன. அந்த முளைகளின் வேறுபா
விதைகளின் சக்தியாலேயொழிய ஜலத்தினுல் அன்று. பகவான் ஜல
போல எல்லாவற்றிற்கும் பொதுவான காரணம். (2) ஒரு தகப்பனுக்
இரண்டு பிள்ளைகள். அவன் ஒவ்வொரு பிள்ளைக்கும் ரூ. 2000 வீத
பணம் கொடுத்தான். அவர்களில் ஒருவன் தன் கர்மத்திற்குத் தகுந்
படி லாபம் வரும்படியான வேலையையும், மற்றொருவன் தன் கர்மத்தி
குத் தகுந்தபடி நஷ்டம் வரும்படியான வேலையையும் செய்ய ஆரம்பி
தார்கள். இரண்டுபேரும் தகப்பனை வந்து கேட்டார்கள். தகப்பனுக்
ஒன்றில் லாபம் வரும் என்றும், ஒன்றில் நஷ்டம் வரும் என்றும் தெ
யும். ஆனுலும் தகப்பன் கர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி பலன் கொடுக்கவே
டியதாகையால், இரண்டு பேர்களுக்கும் அவரவர்கள் இஷ்டப்படி செ
உத்திரவுகொடுத்தான். தகப்பன் தானுக ஒருவனையும் இந்த வேலையை
செய்யென்று ஏவவில்லை. தகப்பன் உத்திரவும், ஸஹாயமும் இல்லாவி
ல், ஒருவன் வேலையும் நடக்காது. தகப்பன் அதீனம் என்பது இ
ளவுதான். ஆகையால் கீழ்ச்சொன்ன உத்திரவுகள் கூடும். ஜீவன் ஒ
வேலையைச் செய்வதற்கு உடம்பு முதலானவைகளின் உதவி வேண்டி
ருந்தாலும், செய், செய்யாதேஎன்று உத்திரவு பண்ணக்கூடும். அப்ப
செய்வதினுலும், செய்யாததினுலும் வரும் புண்ணிய பாபங்களை அ
யுவும் கூடும்.

போனால், இவனால் ஒரு வேலையும் செய்யமுடியாது. அப்படி இருக்கும்போது, ஜீவன் அந்தந்த வேலைகளை பகவான் உதவியின்றியில் தான் ஒருவனாகச்செய்வதாக நினைத்தால், அவன் தப்பாக நினைக்கிறவன். ஆத்மாவைப்பற்றின-சாஸ்திரத்தினால்உண்டான—அறிவு இல்லாத அவனுக்கு வஸ்துவினுடைய உண்மையைப்பற்றின அறிவு ஏற்படாதபடியால், வேலை செய்கிறவன் இன்னாரென்று உள்ளபடி அறியவில்லை. [16]

யஸ்ய நாஹங்க்ருதோ பாவோ புத்திர்யஸ்ய ந லிப்யதே।
ஹத்வாபி ஸ இமாம்ல்லோகாந்ந ஹந்தி ந நிபத்யதே॥ ௧௭॥

ஸர்வேஶ்வரகர்த்ருத்வாநுஸந்தாநேந யஸ்ய பாவ꞉-கர்த்ருத்வவிஷயோ மநோவ்ருத்திவிஶேஷ꞉ நாஹங்க்ருத꞉-நாஹம் கரோமீதி ஜ்ஞாநம் யஸ்ய நிவ்ருத்தமித்யர்த꞉। புத்திர்யஸ்ய ந லிப்யதே-அஸ்மிந் கர்மணி மம கர்த்ருத்வாபாவாத் ந மயா ஸம்பத்யதே, ந ச மதீயம் கர்மேதி யஸ்ய புத்திர்ஜாயத இத்யர்த꞉। ஸ இமாந் லோகாந் யுத்தே ஹத்வாபி தாந் ந ஹந்தி-ந கேவலம் பீஷ்மாதீநித்யர்த꞉। தத ஏவ யுத்தாக்யேந கர்மணா ந நிபத்யதே-தத்பலம் நாநுபவதீத்யர்த꞉॥ ॥ ௧௭ ॥

அவ—வேலையை நான் செய்யவில்லையென்கிற நினைவின் பலனைச் சொல்லுகிறார்—

பகவானே எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறார் என்று நினைத்து, நான் ஒருவனாகவே இந்த வேலையைச் செய்கிறேன் என்று எவன் எண்ணவில்லையோ; அதினால் இந்த வேலையினுடைய பலனும் என்னதன்று; இந்த வேலையும் என்னுடையது அன்றுஎன்றும் நினைக்கிறானோ, அவன் சண்டையில் இந்த எல்லா உலகத்தையும் கொன்றாலும்; அவர்களை அவன் கொல்லவில்லை. பீஷ்மர் முதலானவர்களை மாத்திரம்கொல்லவில்லை என்பதில்லை. ஆகையால் சண்டையில் எல்லாரையும் கொல்லுவது அவனுக்குக்கெடுதியை உண்டுபண்ணாது.

ஏவ—ஸர்வேஶ்வரகர்த்ருத்வாநுஸந்தாநம் ஸகலகர்ம வ்ருத்தேஷ்வப்யநுஸந்தேயமிதி ஸாத்த்விகத்யாகாப்ரதிபாதநாய

𑌣𑌿 𑌸𑌕𑌲𑌾𑌨𑌿 𑌗𑍁𑌣𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌪𑌞𑍍𑌚𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌨𑍍, 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌚𑍋𑌦𑌨𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌰𑌂 𑌤𑌾𑌵𑌦𑌾𑌹—

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌚𑍋𑌦𑌨𑌾 |
𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑌙𑍍𑌗𑍍𑌰𑌹𑌃 ॥௧௮॥

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂-𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂, 𑌜𑍍𑌞𑍇𑌯𑌂 𑌚-𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮, 𑌪𑌰𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑌾-𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑍇𑌤𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌾 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌚𑍋𑌦𑌨𑌾; 𑌬𑍋𑌧𑌬𑍋𑌦𑍍𑌧𑍃𑌬𑍋𑌧𑍍𑌯𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑍋 𑌜𑍍𑌯𑍋𑌤𑌿𑌷𑍍𑌟𑍋𑌮𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌧𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌬𑍋𑌧𑍍𑌯𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌸𑌂𑌗𑍃𑌹𑍍𑌯𑌤𑍇-𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍇𑌤𑌿। 𑌕𑌰𑌣𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌨𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂। 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌯𑌾𑌗𑌾𑌦𑌿𑌕𑌂। 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑍇𑌤𑌿॥

அவ—நான் செய்யவில்லை என்பது முதலான எண்ணங்கள் ஸத்துவ குணம் வளர்ந்தால் தான் வரும். அதற்காக ஸத்துவத்தைத்தான் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியது என்று காட்டுவதற்காக, ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் கர்மங்களுக்கு ஏற்படும் வித்தியாஸத்தை விரிவாகச் சொல்லப்போகிறார். முதலில் கர்மங்களுடைய விதியை (அதாவது இதைச் செய் என்கிற கட்டளையை) ப்பற்றிச் சொல்லுகிறார்—

செய்யவேண்டிய கர்மங்களைப்பற்றின அறிவு, செய்யவேண்டிய கர்மங்கள் (வேலைகள்), வேலைகளை அறிகிறவன். இந்த மூன்றும் சேர்ந்து தான் ஒரு கர்மத்தினுடைய விதி (இதைச்செய் என்கிற கட்டளை) ஏற்படுகிறது. அவைகளில், அறியவேண்டிய கர்மங்களில் மூன்று பாகங்கள் இருக்கின்றன. அவையாவன—கர்மத்துக்கு உதவியான திரவியம் முதலானவைகள், கர்மம், அதைச்செய்கிறவன். 1

𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌾 𑌚 𑌤𑍍𑌰𑌿𑌧𑍈𑌵 𑌗𑍁𑌣𑌭𑍇𑌦𑌤𑌃 |
𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌗𑍁𑌣𑌸𑌙𑍍𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑍇 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍁 𑌤𑌾𑌨𑍍𑌯𑌪𑌿 ॥

𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑍀𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌚 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌤

1. உதாரணம்—ஸோமயாகம் என்கிற கர்மத்தில் ஸோமம் என்பது கர்மத்துக்கு வேண்டிய திரவியம். அதன் ரஸத்தை தேவதைகளுக்குக் கொடுப்பது கர்மம். அதைச்செய்கிறவன் ஒருவன்-என்று மூன்று.

ஜ்ஞாநம் கர்ம கர்த்தா ச, ஸத்த்வாதிகுணபேதத: த்ரிதைவ ப்ரோச்யதே குணஸங்க்யாநே-குணகார்யகணநே, யதாவச்ச்ருணு தாந்யபி-தாநி குணதோ பிந்நாநி ஜ்ஞாநாதீநி யதாவச்ச்ருணு ||

செய்யவேண்டிய கர்மத்தைப்பற்றின அறிவு, செய்யப்படும் கர்மம், அதைச்செய்கிறவன்-இவை ஸத்துவம் முதலான குணங்களால் மூன்றுவிதமாக இருக்கின்றன. அவைகளை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன், கேள். 1 [19]

ஸர்வபூதேஷு யேநைகம் பாவமவ்யயமீக்ஷதே ।
அவிபக்தம் விபக்தேஷு தஜ்ஜ்ஞாநம் வித்தி ஸாத்த்விகம் ॥ ௨௰ ॥

ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரியவைஶ்யஶூத்ரப்ரஹ்மசாரிக்ருஹஸ்தாதிரூபேண விபக்தேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு கர்த்ராதிகாரிஷு யேந ஜ்ஞாநேநைகாகாரமாத்மாக்யம் பாவம் தத்த்வமவிபக்தம் ப்ராஹ்மணாத்யாகாரேஷு விபக்தேஷு விததீவாஶ்வதத்வம் ஜ்ஞாநாகாரஸமத்வம் விகாரரஹிதத்வாத் அவ்யயம் வ்யயஸ்வபாவேஷு ப்ராஹ்மணாதிஶரீரேஷ்வவ்யயம்-அவிக்ருதம் ஸமாதிஸஜாதீயம் ச கர்மாதிகாரேஷ்வீக்ஷதே, தஜ்ஜ்ஞாநம் ஸாத்த்விகம் வித்தி || ॥ ௨௰ ॥

கர்மம் செய்கிறவர்களுக்குள் பிராமணன் முதலான பிரிவுகளும், பிரும்மசாரி முதலான பிரிவுகளுமிருக்கின்றன. அவர்களில் உடம்பைக் காட்டிலும் வேறாய், அறிவுள்ளதாய், அழிவில்லாததாய், ஆத்மாவென்று ஒன்று இருப்பதாக அறியவேணும். அதிலும் பிராமணன் முதலான ஜாதிப்பிரிவும், கருப்பு, சிகப்பு, நீளம், குட்டை—இவை முதலான பிரிவுகளும் உடம்புகளுக்கே ஒழிய ஆத்மாக்களுக்கு இல்லை. ஆத்மாக்கள் எல்லாரும் ஞானவ

1. 18-வது ச்லோகத்தில் முன்பாதியில் சொன்ன மூன்றையே இந்த ச்லோகத்தில் சொல்லுகிறார். பின் பாதியில் சொன்ன மூன்றில்— கர்த்தா (செய்கிறவன்) பரிஜ்ஞாதா (அறிகிறவன்) என்று சொல்லப்பட்டவன்தான். கர்மம் என்பது ஜ்ஞேயம் (அறிய வேண்டியது) என்று சொல்லப்பட்டதுதான். கரணம் என்பது கர்த்தாவின் கீழ் இருக்கிறதென்று அதைத் தனியாய்ச் சொல்லவில்லை.

ரூபம் (அறிவுள்ளவன்) என்பதால் ஒரே மாதிரி. அழியக்கூடிய உடம்புகளில் இருந்தாலும், அவர்களுக்கு அழிவில்லை. மாறுபாடு முதலானவைகள் இல்லை. ஸ்வர்க்கம் முதலான அந்த கர்மங்களின் பலன்களை ஆசைப்படத்தகுந்தவர்களுமில்லை. இவ்விதமாக ஆத்மாவைக்கர்மம் செய்யவேணுமென்று நினைக்கிற வேளைகளில் அறியவேணும். இந்த அறிவை 1 ஸாத்துவிகம் என்று சொல்லுகிறது. [20]

ப்ருதக்த்வேந து யஜ்ஜ்ஞாநம் நாநாபாவாந் ப்ருதக்விதாந் ।
வேத்தி ஸர்வேஷு பூதேஷு தஜ்ஜ்ஞாநம் வித்தி ராஜஸம் ॥

ஸர்வேஷு பூதேஷு ப்ராஹ்மணாதிஷு ப்ராஹ்மணாத்யாகாரப்ருதக்த்வாத் நாநாபாவாந் நாநாபூதாந் ஸிததீர்க்காதிப்ருதக்த்வேந ச ப்ருதக்விதாந் பலாதிஸம்யோக யோக்யாந் கர்மாதிகாரவேலாயாம் யத் ஜ்ஞாநம் வேத்தி தத் ஜ்ஞாநம் ராஜஸம் வித்தி ॥ ॥௨௧॥

ஆத்மாக்களுக்கு பிராமணன் முதலான பிரிவுகளும், கருப்பு சிகப்பு, நீளம், குட்டை—இவை முதலான பிரிவுகளும் இருக்கின்றனவென்றும், அவர்கள் அந்தக்கர்மங்களின் சுவர்க்கம் முதலான பலன்களை அடையத்தகுந்தவர்கள் என்றும் சர்மம் செய்யும் போதுஉண்டாகும் நினைவை ராஜஸம் என்றுசொல்லுகிறது. [21]

யத்து க்ருத்ஸ்நவதேகஸ்மிந் கார்யே ஸக்தமஹைதுகம் ।
அதத்த்வார்த்தவதல்பம் ச தத்தாமஸமுதாஹ்ருதம் ॥ ॥௨௨॥

யத்து-ஜ்ஞாநமேகஸ்மிந் கார்யே-அல்பஸ்மிந் க்ருத்ஸ்நவத்
க்ருத்ஸ்நி ப்ரேதபூதகணாத்யாராதநரூபே க்ருத்ஸ்நபல

1. ஜீவன்கள் பகவானுடைய ஸொத்து. இவர்கள் எந்தப்பலன்களை அனுபவித்தால், பகவானுக்கு இஷ்டமாயிருக்குமோ, அவைகளைத்தான் ஆசைப்படவேண்டியது. இவர்கள் சுவர்க்கம் முதலானவைகளை அனுபவிப்பது பகவானுக்கு இஷ்டமன்று. ஆகையால் அவைகளை ஆசைப்படத்தகுந்தவர்களல்ல. இது முதலான உண்மையை அவன் அறிந்திருக்கிறபடியால், அந்த அறிவை ஸாத்துவிகம் என்று சொல்லுகிறது. ஸத்துவம் என்பது உண்மையைக்காட்டும்.

க்ருத்ஸ்நப²லவத் ஸக்தம் ப்ரேதபூ⁴தாத்³யாராத⁴நரூபம் அத்யல்பப²லம் க்ருத்ஸ்நப²லவத் ஸக்தம் தத்²யா
தத்²யாவிஷயஜ்ஞாநம் ... | அதத்த்வார்த²வத் - அல்பம் ச ... விஷய
... தாமஸம் உதா³ஹ்ருதம் || ௨௨ ||

சிலர் பிரேதங்கள், பூதம்-இவை முதலானவைகளுக்கு ஸந்தோஷத்தைக் கொடுப்பதும், மிகவும் கொஞ்சமான பலனைக்கொடுப்பதுமான ஒரு வேலையை மிகவும் பெரியபலனைக்கொடுக்கிறதாக நினைக்கிறார்கள், இப்படி அவர்கள் நினைப்பதற்கு துளிக்கூட நியாயமில்லை. ராஜஸமான அறிவுள்ளவர்களைப்போல் ஆத்மாக்களைப்பல பிரிவுள்ளவர்களாகவும் நினைக்கிறார்கள். எந்த நினைவினுல் இப்படி நினைக்கிறார்களோ அந்த அறிவைத்தாமஸம் என்றுசொல்லுகிறது.

ஏவம் — ஸத்வம் கர்தவ்யகர்மவிஷயஜ்ஞாநஸ்யாதி⁴காரவே ... ப்ரவ்ருத்தேஷு கர்மஸு ... அநுஷ்டேயஸ்ய கர்மணோ கு³ணதஸ்த்ரைவித்⁴யமாஹ —

நியதம் ஸங்க³ரஹிதமராக³த்³வேஷத꞉ க்ருதம் |
அப²லப்ரேப்ஸுநா கர்ம யத்தத்ஸாத்த்விகமுச்யதே || ௨௩ ||

நியதம் - ஸ்வவர்ணாஶ்ரமோசிதம், ஸங்க³ரஹிதம் - கர்த்ருத்வாதி³ஸங்க³ரஹிதம், அராக³த்³வேஷத꞉ க்ருதம் - கீர்த்யகீர்த்யோ꞉ ராக³த்³வேஷரஹிதம் க்ருதம், அதம்பே⁴ந க்ருதமித்யர்த²꞉ | அப²லப்ரேப்ஸுநா, அப²லாபி⁴ஸந்தி⁴நா கர்த்ரா க்ருதம் யத் கர்ம தத்ஸாத்த்விகமுச்யதே || ௨௩ ||

அவ—கர்மத்தைச் செய்யவேணுமென்று நினைக்கும் வேளையில் அந்தக்கர்மத்தைச்செய்பத்தகுந்த ஜீவனைப்பற்றின அறிவை மூன்று விதமாகச்சொல்லி, செய்யப்படும்கர்மத்தினுடையமூன்று விதங்களைச் சொல்லுகிறார்—

தன்னுடைய வர்ணத்துக்கும், ஆசிரமத்துக்கும்தகுந்ததாய், ௪-வதுச்லோகத்தில் சொன்னபடி மூன்று ஸங்கதிகளைவிட்டதாய், கீர்த்தி வருவதற்காகவும், அகீர்த்திபோவதற்காகவும் செய்

யப்படாததுமான எந்தவேலை சுவர்க்கம் முதலான அதின் பலனை விரும்பாமல், இதை அவசியம் செய்ய வேணுமென்று நினைத்து, செய்யப்படுகிறதோ, அந்தக் கர்மத்தை ஸாத்துவிகம் என்றுசொல்லுகிறது [23]

யத்து காமேப்ஸுநா கர்ம ஸாஹங்காரேண வா புந:|
க்ரியதே பஹுலாயாஸம் தத்ராஜஸமுதாஹ்ருதம் ||

யத்து புந: காமேப்ஸுநா-ஃபலப்ரேப்ஸுநா ஸாஹங்காரேண வா| வாஶப்தஶ்சார்தே| கர்த்ருத்வாபிமாநயுக்தேந ச பஹுலாயாஸம் யத் கர்ம க்ரியதே; தத்ராஜஸம்| பஹுலாயாஸமிதம் கர்ம மயைவ க்ரியத இத்யேவம்ரூபாபிமாநயுக்தேந யத்கர்ம க்ரியதே, தத்ராஜஸமித்யர்த:|| ||௨௪||

பகவானைக் கலக்காமல் நான் செய்கிறேன் என்கிறஎண்ணத்துடனும், பலனை ஆசைப்பட்டும், மிகவும்பிரயாஸமுள்ள இந்தவேலையை நானாகக்கொண்டு செய்கிறேன்; இன்னொருவரால்முடியாது 1 என்கிறஎண்ணத்துடனும்எந்தக்கர்மம்செய்யப்படுகிறதோ, அதை ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது. [24]

அநுபந்தம் க்ஷயம் ஹிம்ஸாமநவேக்ஷ்ய ச பௌருஷம்|
மோஹாதாரப்யதே கர்ம யத்தத்தாமஸமுச்யதே ||௨௫||

க்ருதே கர்மண்யநுபத்யமாநம் து:கமநுபந்த:| க்ஷய: கர்மணி க்ரியமாணே அர்தவிநாஶ:|ஹிம்ஸா ப்ராணிபீடா|பௌருஷம்-ஸ்வஸாமர்த்யம்|ஏதாந்யநவேக்ஷ்ய-அவிம்ருஶ்ய, மோஹாத்-பரமபுருஷகர்த்ருத்வாஜ்ஞாநாத்யதாரப்யதே, தத்தாமஸமுச்யதே|| || ௨௫ ||

ஒரு வேலையைச் செய்யும்போது-அதைச்செய்தபிறகு வருகிற 2 தொந்தரவுகளையும், செய்யும்போது வருகிறபணச்செலவை

1 அந்த வேலைக்கு அவ்வளவுப் பிரயாஸம் வேண்டாம். அது ரஜோ குணத்தால் ஏற்படுகிறது.

2 தனக்கும் மற்றவர்களுக்கும் வரும்தொந்தரவுகள், இது "பிராணிகள்" என்று பொதுவாய்ச் சொன்னதினால் ஏற்படுகிறது.

யும், பிராணிகளுடைய இம்சைகளையும், தன்னால் அந்த வேலையைச்செய்துமுடிக்க முடியும்முடியாதுஎன்பதையும், யுக்திகளையும் சாஸ்திரத்தையும்கொண்டு கவனிக்காமலும், தைவம் செய்கிறது என்று அறியாமலும், எந்த வேலை செய்யப்படுகிறதோ, அந்த வேலையைத்தாமஸம் என்று சொல்லுகிறது. [25]

முக்தஸங்கோ(அ)நஹம்வாதீ த்ருத்யுத்ஸாஹஸமந்வித: ।
ஸித்த்யஸித்த்யோர்நிர்விகார: கர்தா ஸாத்த்விக உச்யதே ॥

முக்தஸங்க:-பலஸங்கரஹித:। அநஹம்வாதீ-கர்த்ருத்வாபிமாநரஹித:। த்ருத்யுத்ஸாஹஸமந்வித:-ஆரப்தே கர்மணி யாவத்கர்மஸமாப்த்யவர்ஜநீயது:கநிவாரணம் த்ருதி:, உத்ஸாஹ:-உத்யுக்தசேதஸ்த்வம், தாப்யாம் ஸமந்வித:। ஸித்த்யஸித்த்யோர்நிர்விகார:-யுத்தாதௌ கர்மணி தத்ஸாதநதயா த்ரவ்யார்ஜநாதிஷு ச ஸித்த்யஸித்த்யோரவிக்ருதசித்த:। கர்தா ஸாத்த்விக உச்யதே ॥ ॥ ௨௬ ॥

கர்மத்தினால் வரும் ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களில் ஆசையில்லாதவன்; நான் செய்கிறேன் என்று எண்ணமில்லாதவன்; ஆரம்பித்தகாரியம் முடிவதற்குள் வரும் தொந்தரவுகளுக்குப் பயப்படாதவன்; அந்தக் காரியத்தைச் செய்துமுடிப்பதில் ஆவலுள்ளவன்; சண்டை முதலானகாரியங்களிலும், அவைகளுக்கு உதவியாகப் பணம் கிடைப்பதற்காகச்செய்கிற வேலைகளிலும், பலன்கள் கிடைத்தாலும், கிடைக்காவிட்டாலும், கலக்கமில்லாத மனதுள்ளவன்—இவ்விதமாக இருந்து கர்மங்களைச்செய்கிறவனை ஸாத்விகனென்று சொல்லுகிறது. [26]

ராகீ கர்மபலப்ரேப்ஸுர்லுப்தோ ஹிம்ஸாத்மகோ(அ)ஶுசி:।
ஹர்ஷஶோகாந்வித: கர்தா ராஜஸ: பரிகீர்தித: ॥ ௨௭ ॥

ராகீ-யஶோ(அ)ர்தீ। கர்மபலப்ரேப்ஸு:-கர்மபலார்தீ। லுப்த:-கர்மாபேக்ஷிதத்ரவ்யவ்யயஸ்வபாவரஹித:। ஹிம்ஸாத்மக:-பராந் பீடயித்வா தை: கர்மாணி கர்தும் ஶீல:। அஶுசி:-கர்மாபேக்ஷிதஶுத்திரஹித:। ஹர்ஷஶோகாந்வித:-யுத்தா

ததா கர்மணி ஜயாதிவிஜயாதிஷு ஹர்ஷஶோகாந்விதஃ-கர்தா ராஜஸஃ பரிகீர்திதஃ ॥ ॥௨௭॥

கீர்த்தியையும், கர்மத்தினால் வரும் ஸ்வர்க்கம் முதலான பலன்களையும் விரும்புகிறவன்; செய்கிற கர்மங்களுக்கு எவ்வளவு திரவியம்செலவழிக்கவேணுமோ, அதைச்செலவழிக்கமனதாகாதவன்; பிறர்களைத் தொந்தரவுபண்ணி, அவர்களைக்கொண்டு, வேலை செய்கிறவன்; கர்மங்களைச் செய்வதற்கு வேண்டிய சக்தியில்லாதவன்; சண்டை முதலானவைகளில் தனக்கு வேண்டிய பலன் கிடைத்தால் ஸந்தோஷப்படுகிறவன்; கிடைக்காவிட்டால் வருத்தப்படுகிறவன்—இவ்விதமாக இருந்து கர்மங்களைச் செய்கிறவனை ராஜஸன் என்று சொல்லுகிறது. [27]

அயுக்தஃ ப்ராக்ருதஃ ஸ்தப்தஃ ஶடோ நைஷ்க்ருதிகோऽலஸஃ।
விஷாதீ தீர்கஸூத்ரீ ச கர்தா தாமஸ உச்யதே ॥௨௮॥

அயுக்தஃ-ஶாஸ்த்ரீயகர்மாயோக்யஃ விகர்மஸ்தஃ। ப்ராக்ருதஃ-அநதிகதவித்யஃ। ஸ்தப்தஃ-அநம்ரஃ। ஶடஃ-அபிசாராதிகர்மருசிஃ। நைக்ருதிகஃ-வஞ்சநபரஃ। அலஸஃ-ஆரப்தேஷ்வபி கர்மஸு மந்தப்ரவ்ருத்திஃ। விஷாதீ-அதிமாத்ராவஸாதஶீலஃ। தீர்கஸூத்ரீ-அபிசாராதிகர்ம குர்வந் பரேஷு தீர்ககாலவர்த்யநர்த்தபர்யாலோசநஶீலஃ-ஏவம்பூதோ யஃ கர்தா ஸ தாமஸஃ ॥ ॥ ௨௮ ॥

சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்களுக்குத் தகாதவன்; நல்ல புஸ்தகங்களைப் பெரியவர்களிடம்கேட்டு நல்ல ஸங்கதிகளை அறியாதவன்; சோம்பலுள்ளவன், (அதாவது—ஒரு வேலையையும் செய்ய ஆரம்பிக்கப் பிடிக்காதவன்); பிறருக்குக் கொலை வரையிலுள்ள தொந்தரவைச்செய்ய ஆசையுள்ளவன்; பொய் முதலானவைகளால் பிறரை ஏய்க்கிறவன்; செய்ய ஆரம்பித்த காரியத்திலும் சோம்பலுள்ளவன், (அதாவது—சுருசுருப்பாய் முடிக்காதவன்); எப்பொழுதும் எதைப்பற்றியாவது வருத்தப்பட்டுக்கொண்டிருக்கிற ஸ்வபாவமுள்ளவன்; பிறர்களுக்குக் கொலை முதலானவைகளைச் செய்து, நெடு நாள் வரைக்கும்உள்ள தொந்தரவை உண்டுபண்ண வே

ண்டுமென்று நினைக்கிறவன்—இப்படியிருந்து வேலைகளைச் செய்கிறவனைத் தாமஸன் என்று சொல்லுகிறது. [28]

𑌅𑌵—𑌏𑌵𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌵𑌿𑌷𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑍇𑌨, 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿, 𑌅𑌨𑍁𑌷𑍍𑌠𑌾𑌤𑌰𑌿 𑌚 𑌗𑍁𑌣𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 । 𑌇𑌦𑌾𑌨𑍀𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑌾𑌰𑍍𑌥𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌰𑍂𑌪𑌾𑌯𑌾 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍍𑌧𑍃𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚 𑌗𑍁𑌣𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵𑌿𑌧𑍍𑌯𑌮𑌾𑌹—

𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇𑌰𑍍𑌭𑍇𑌦𑌂 𑌧𑍃𑌤𑍇𑌶𑍍𑌚𑍈𑌵 𑌗𑍁𑌣𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌂 𑌶𑍃𑌣𑍁 ।
𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌮𑌶𑍇𑌷𑍇𑌣 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌧𑌨𑌞𑍍𑌜𑌯 ॥ ௨௯ ॥

𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃—𑌵𑌿𑌵𑍇𑌕𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌕𑌂 𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑍍 । 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃—𑌆𑌰𑌬𑍍𑌧𑌾𑌯𑌾𑌃 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌯𑌾 𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑍋𑌪𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌧𑌾𑌰𑌣𑌮𑍍 । 𑌤𑌯𑍋𑌃 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌾𑌦𑌿𑌗𑍁𑌣𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌵𑌿𑌧𑌭𑍇𑌦𑌂 𑌪𑍃𑌥𑌕𑍍𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑍋𑌚𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌂 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍁 ॥ ௨௯ ॥

அவ—இப்படிச் செய்யவேண்டிய கர்மங்களைப்பற்றின அறிவும், செய்யத்தகுந்த கர்மங்களும், அவைகளைச் செய்கிறவனும், ஸத்துவம் முதலான மூன்று குணங்களால் மூன்று விதங்கள் என்று சொல்லப்பட்டன. இப்போது எல்லா வஸ்துக்களின் இருப்பைப்பற்றியும், தனக்கு வேண்டிய எல்லாப் பிரயோஜனங்களைப் பற்றியும் ஏற்படுகிற நிர்ணயமான அறிவுக்கும், "த்ருதி" (ஒரு காரியத்தைக் கட்டாயம் முடிக்கவேணும் என்ற எண்ணம்), என்பதற்கும் ஸத்துவம் முதலானவைகளால் ஏற்படும் வித்தியாஸத்தைச் சொல்லுகிறார்—

ஒரு ஸங்கதியைப்பற்றி யோஜித்து உண்டாகிற—எதிர் கக்ஷிகளைத் தள்ளும்படியான—தீர்மானத்திற்கும், ஒரு காரியத்தைச் செய்ய ஆரம்பித்து, நடுவில் என்ன இடைஞ்சல் வந்தாலும், அதை விடாமல் முடிக்கவேணும் என்கிற எண்ணத்திற்கும் (த்ருதிக்கும்) ஸத்துவம் முதலானவைகளால் ஏற்படும் வித்தியாஸத்தை உள்ளபடி சொல்லுகிறேன்; கேள். [29]

𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌨𑌿𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌚 𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑌾𑌕𑌾𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌭𑌯𑌾𑌭𑌯𑍇 ।
𑌬𑌨𑍍𑌧𑌂 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌂 𑌚 𑌯𑌾 𑌵𑍇𑌤𑍍𑌤𑌿 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌃 𑌸𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍀 ॥

ப்ரவ்ருத்திரப்யுதயஸாதநபூதோ தர்ம:। நிவ்ருத்திர்மோக்ஷஸாதநபூத:। தாவுபௌ யதாவஸ்திதௌ யா புத்திர்வேத்தி। கார்யாகார்யே ஸர்வவர்ணாநாம் ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்தி தர்மயோரநுதிஷ்டதாம் தேஶகாலாவஸ்தாவிஶேஷேஷு இதம் கார்யமிதமகார்யமிதி யா வேத்தி। பயாபயே ஶாஸ்த்ராதிவ்ருத்திர்பயஸ்தாநம், ததநுவ்ருத்திரபயஸ்தாநம்। பந்தம் மோக்ஷம் ச ஸம்ஸாரயாதாத்ம்யம் தத்விமோசநயாதாத்ம்யம் ச யா வேத்தி, ஸா ஸாத்த்விகீ புத்தி: ॥ ॥௩௦॥

மோக்ஷம் தவிர மற்ற பலன்களைக் கொடுக்கும் தர்மங்களையும், மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கும் தர்மங்களையும் எந்த புத்தி உள்ளபடி அறிகிறதோ; அந்தந்த வர்ணத்தார்கள் கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு தர்மங்களில் ஒன்றைச்செய்யும்போது, இடங்களுக்கும், காலங்களுக்கும், தங்கள் இருப்புக்கும் தகுந்தபடி இதைச் செய்ய வேணும், இதைச் செய்யக்கூடாது என்று எந்த புத்தி உள்ளபடி அறிகிறதோ; இந்த ஸங்கதி சாஸ்திரத்திற்கு விரோதமானது; இது நடுங்கவேண்டிய ஸங்கதி; இது சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தது; இது ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடியது என்பதையும், பந்தம் (ஸம்ஸாரம்) என்பது இன்னது, மோக்ஷம் என்பது இன்னது என்பதையும் எந்த புத்தி உள்ளபடி அறிகிறதோ—அதை ஸாத்துவிகம் என்று சொல்லுகிறது. [30]

யயா தர்மமதர்மம் ச கார்யம் சாகார்யமேவ ச ।
அயதாவத்ப்ரஜாநாதி புத்தி: ஸா பார்த்த ராஜஸீ ॥௩௧॥

யயா ச பூர்வோக்தம் த்விவிதம் தர்மம் தத்விபரீதம் ச தந்நிஷ்டாநாம் தேஶகாலாவஸ்தாதிஷு கார்யம் சாகார்யம் ச யதாவந் ந ஜாநாதி, ஸா ராஜஸீ புத்தி: ॥ ॥௩௧॥

கீழ்ச்சொன்ன இரண்டு தர்மங்களையும், அவைகளுக்கு எதிர்தட்டானவைகளையும் (அதர்மங்களையும்), அந்த தர்மங்களைச்செய்யும்போது இடம், காலம், அவஸ்தை (இருப்பு)—இவைகளுக்குத் தகுந்தபடி எதைச் செய்யவேண்டியது, எதை செய்யக்கூடாது

என்பதையும், உள்ளபடி எந்த புத்தி அறிவில்லையோ, அதை ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது. [31]

𑌅𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌯𑌾 𑌮𑌨𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌤𑌮𑌸𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾 ।
𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑍍𑌸𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌤𑌾𑌮𑌸𑍀 ॥

𑌤𑌾𑌮𑌸𑍀 𑌤𑍁 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌸𑍍𑌤𑌮𑌸𑌾𑌵𑍃𑌤𑌾 𑌸𑌤𑍀 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌨𑍍𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑍁𑌤𑍇। 𑌅𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂 𑌚𑌾𑌧𑌰𑍍𑌮𑌂, 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌚𑌾𑌸𑌨𑍍𑌤𑌮𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂 𑌚 𑌸𑌨𑍍𑌤𑌂, 𑌪𑌰𑌂 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌪𑌰𑌮𑌪𑌰𑌂 𑌚 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑌰𑌂-𑌏𑌵𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌵𑌿𑌪𑌰𑍀𑌤𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌤 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥

தமோகுணம் மேலிட்டு, எந்த புத்தி கீழ்ச்சொன்ன எல்லா ஸங்கதிகளை மாறுதலாக நினைக்கிறதோ, அதாவது—அதர்மத்தைத் தர்மமென்றும், தர்மத்தை அதர்மமென்றும், இருப்பதை இல்லையென்றும், இல்லாததை இருப்பதென்றும், உயர்ந்த வஸ்துவை இளப்பமென்றும், இளப்பத்தைஉயர்ந்ததென்றும் நினைக்கிறதோ, அதைத் தாமஸம் என்று சொல்லுகிறது. 1 [32]

𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌯𑌯𑌾 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌤𑍇 𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 ।
𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨𑌾𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌸𑍍𑌸𑌾 𑌪𑌾𑌰𑍍𑌥 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍀 ॥

𑌯𑌯𑌾 𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨𑌾𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌪𑍁𑌰𑍁𑌷𑍋 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌤𑍇। 𑌯𑍋𑌗𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌂 𑌭𑌗𑌵𑌦𑍁𑌪𑌾𑌸𑌨𑌂। 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌨 𑌅𑌵𑍍𑌯𑌭𑌿𑌚𑌾𑌰𑌿𑌣𑍍𑌯𑌾-𑌯𑍋𑌗𑍋𑌦𑍍𑌦𑍇𑌶𑍇𑌨 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌾𑌸𑍍𑌤𑌾𑌯𑌨𑌸𑌮𑍍𑌬𑌦𑍍𑌧𑌾 𑌮𑌨𑌃𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌃 𑌯𑌯𑌾 𑌧𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌧𑌾𑌰𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌾 𑌸𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌿𑌕𑍀 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥ ௩௩ ॥

மோக்ஷத்திற்காக பகவானைத் தியானம்செய்ய 2 உதவியான

---

1. ஸாத்துவிக புத்தி உள்ளதை உள்ளபடி நினைக்கிறது. ராஜஸ புத்தி சங்கை மஞ்சள் நிறமுள்ளதாக நினைக்கிறது. இதில் சங்கு என்பது ஸரி. மஞ்சள் நிறம் என்பது பிசகு. தாமஸபுத்தி மாமரத்தைப் புளியமரமென்று நினைக்கிறது. இரண்டாவதிற்கு குணத்தில் மாறாட்டம். மூன்றாவதற்கு உருப்படியிலேயே மாறாட்டம்.

2. மனதின் [illegible] தியானம்செய்து ஆத்மாவைப்பார்ப்பது. பிர[illegible] இத்தியானத்திற்குத் தடை [illegible]

மனது, பிராணன், இந்திரியங்கள்- இவைகளின் வேலைகளை விடாமல் நடத்துவதை (த்ருதியை) ஸாத்துவிகம் என்று சொல்லுகிறது. இதை உறுதியென்றும் சொல்லுகிறது. [33]

யயா து தர்மகாமார்த்தாந் த்ருத்யா தாரயதே(அ)ர்ஜுந।
ப்ரஸங்கேந ஃபலாகாங்க்ஷீ த்ருதி: ஸா பார்த்த ராஜஸீ॥ ௩௪॥

ஃபலாகாங்க்ஷீ புருஷ: ப்ரக்ருஷ்டஸங்கேந தர்மகாமார்த்தாந் யயா த்ருத்யா தாரயதே ஸா ராஜஸீ। தர்மகாமார்த்தஶப்தேந தத்ஸாதநபூதா மந:ப்ராணேந்த்ரியக்ரியா லக்ஷ்யந்தே। ஃபலாகாங்க்ஷீ த்வத்ராபி ப்ரஸங்கேந ராஜஸத்வாத் தர்மகாமார்த்தா ஏவ விவக்ஷிதா:। அதோ தர்மகாமார்த்தாபேக்ஷயா மந:ப்ராணாதீநாம் க்ரியா யயா த்ருத்யா தாரயதே, ஸா ராஜஸீ த்ருதிர்பவதி॥ ॥ ௩௪ ॥

கர்மங்களால் வரும்-ஸ்வர்க்கம் முதலான-பலன்களில் அதிகமான ஆசையால், தர்மம், அர்த்தம், காமம், (அறம், பொருள் இன்பம்) என்கிற மூன்று பலன்களைக் கொடுக்கக்கூடிய மனது முதலானவைகளின் வேலைகளை விடாமல்நடத்த வேணுமென்கிற எண்ணத்தை (த்ருதியை) ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது. [34]

யயா ஸ்வப்நம் பயம் ஶோகம் விஷாதம் மதமேவ ச।
ந விமுஞ்சதி துர்மேதா த்ருதி: ஸா பார்த்த தாமஸீ॥ ௩௫॥

யயா த்ருத்யா ஸ்வப்நம் நித்ராம் மதம் விஷயாநுபவஜநிதம் மதம், ஸ்வப்நமதாவுத்திஶ்ய ப்ரவ்ருத்தா மந:ப்ராணாதீநாம் க்ரியா: துர்மேதா ந விமுஞ்சதி-தாரயதி। பயஶோகவிஷாதஶப்தாஶ்ச பயஶோகாதிஹேதுவிஷயபரா:। தத்ஸாதநபூதாஶ்ச மந:ப்ராணாதிக்ரியா யயா தாரயதே, ஸா த்ருதிஸ்தாமஸீ॥ ௩௫॥

தூக்கத்தையும், பிள்ளை, பணம் முதலானவைகளை அனுபவிப்பதினால் வரும் திமிரையும், உண்டுபண்ணக்கூடிய வேலைகளையும், பயத்தையும், சோகத்தையும், விஷாதத்தையும் கொடுக்கக்

சிரமத்தையும் பலன்களையும் போக்குகிறது. இந்திரியங்கள் வேலை திடமாய் செய்யாத வேளைகளில் அதற்கு உதவியானவைகளைச் செய்வது.

கூடிய வேலைகளையும் விடாமல் நடத்தவேணுமென்கிற கெட்ட எண்ணத்தை (த்ருதியை)த் தாமஸமென்று சொல்லுகிறது.1 [35]

ஸுகம் த்விதாநீம் த்ரிவிதம் ஶ்ருணு மே பரதர்ஷப ||

புத்தேர் த்ருதேஶ்ச ஜ்ஞாநகர்மகர்த்ருணாம் ப்ரயோஜநம் யத் ஸுகம் தத் குணதஸ்த்ரைவித்யம் இதாநீம் ஶ்ருணு ||

கீழ்ச்சொன்ன அறிவு முதலானவைகளால் அடையவேண்டிய பிரயோஜனம் ஸுகம். அந்தஸுகம் மூன்று விதமென்பதைச் சொல்லுகிறேன்; கேள். [35½]

அப்யாஸாத்ரமதே யத்ர து:காந்தம் ச நிகச்சதி ||௩௬||

யஸ்மிந் ஸுகே விகாதாப்யாஸாத் க்ரமேண நிரதிஶயாம் ரதிம் ப்ராப்நோதி। து:காந்தம் ச நிகச்சதி — நிகிலஸ்ய ஸாம்ஸாரிகஸ்ய து:கஸ்யாந்தம் நிகச்சதி || ||௩௬||

எந்த ஸுகத்தை வெகுகாலம் அனுபவித்து, இருக்க இருக்க அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தை ஒருவன் அடைவனோ, ஸம்ஸாரத்தினால் ஏற்படுகிற எல்லா துக்கங்களும் அடியோடு போய்விடுமோ; அது ஸாத்துவிகம். [36]

ஶ்லோ— தமேவ விபஜதி—

யத்ததக்ரே விஷமிவ பரிணாமேऽம்ருதோபமம் ।
தத் ஸுகம் ஸாத்த்விகம் ப்ரோக்தமாத்மபுத்திப்ரஸாதஜம் ||௩௭||

யத்தத் அக்ரே யோகாரம்பவேலாயாம் பஹுலாயாஸஸாத்யத்வாத் விவிக்தஸ்வரூபஸ்யாநநுபூதத்வாச்ச விஷமிவ து:கமிவ பவதி। பரிணாமேऽம்ருதோபமம் — பரிணாமே வி

1. பயத்தைக் கொடுக்கும் வேலையைச் செய்வேனென்ற எண்ணம் அறிவினுடைய இருட்டினால் உண்டாகிறது. சோகத்தைக் கொடுக்கும் வேலை பக்தர்களுக்கு மனவருத்தம். அது இவனுடைய கோபத்தினால் உண்டாகிறது. விஷாதத்தைக் கொடுக்கும் வேலை விருந்துப் பணத்தைச் செலவழிப்பது. நல்ல விஷயத்தில் இருக்கும் த்ருதியை மதியென்று சொல்லுகிறது. கெட்ட விஷயத்திலிருக்கும் த்ருதியைப் பிரமாதமென்று சொல்லுகிறது.

பாகே அப்⁴யாஸப³லேந விவிக்தஸ்வரூபாவிர்பா⁴வாத³ம்ருதோபமம் ப⁴வதி। தத் ஆத்மபு³த்³தி⁴ப்ரஸாத³ஜம்-ஆத்மவிஷயா பு³த்³தி⁴ராத்மபு³த்³தி⁴ஸ்தஸ்யா: நிவ்ருத்தஸகலேதரவிஷயத்வம் ப்ரஸாத³:। நிவ்ருத்தஸகலேதரவிஷயபு³த்³த்⁴யா விவிக்தஸ்வபா⁴வாத்மாநுப⁴வஜநிதம் ஸுக²மம்ருதோபமம் ப⁴வதி। தத் ஸுக²ம் ஸாத்த்விகம் ப்ரோக்தம்॥ ॥௩௭॥

அவ—அதைப்பற்றி நன்ருய்ச் சொல்லுகிருர்—

எந்த ஸுகத்தைக் கொடுக்கக்கூடிய வேலை, அதாவது—ஆத்மாவின் தியானம்—[1] ஆரம்பிக்கும் காலத்தில்விஷம்போலிருக்குமோ; அதாவது—மிகுந்த பிரயாஸத்தோடு அதைச் செய்யவேண்டியதாகையாலும், உடம்பைக்காட்டிலும் வேருக ஆத்மாவென்று ஒரு வஸ்துவைஇதுவரையில் அறியாததினுலும், மிகுந்ததொந்தரவைக் கொடுக்குமோ, நல்லகர்மங்களைச் செய்வதினுல் பகவானுக்கு மிகுந்த ஸந்தோஷமுண்டாய், அதினுல் உடம்பைக்காட்டிலும் வேருன ஞானஸ்வரூபமான ஆத்மாவின் நினைவு பழக்கத்தினுல் வளரும்போது, அமிருதம்போல் ஸுகமாயிருக்குமோ, அதாவது—வேறு வஸ்துக்களை நினையாமல் ஆத்மா ஒன்றையே பார்த்துக்கொண்டிருப்பதினுல் அளவில்லாத ஸுகத்தை அனுபவிப்பனே—அந்தஸுகத்தைஸாத்துவிகமென்றுசொல்லுகிறது. [37]

விஷயேந்த்³ரியஸம்யோகா³த்³யத்தத³க்³ரே(அ)ம்ருதோபமம்।
பரிணாமே விஷமிவ தத் ஸுக²ம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம்॥௩௮॥

அக்³ரே-அநுப⁴வவேலாயாம் விஷயேந்த்³ரியஸம்யோகா³த் யத்தத³ம்ருதமிவ ப⁴வதி। பரிணாமே-விபாகே விஷயாணாம் ஸுக²தாநிமித்தக்ஷுதா⁴தௌ³ நிவ்ருத்தே தஸ்ய ச ஸுக²ஸ்ய நிரயாதி³நிமித்தத்வாத்³விஷமிவ பீதம் ப⁴வதி। தத் ஸுக²ம் ராஜஸம் ஸ்ம்ருதம்॥ ॥௩௮॥

1. ஒருவன் ஒருவித்தையைப் படிக்க ஆரம்பிக்கும் போது, மிகவும் அலுப்பாக இருக்கும். ஜன்மாந்திரஸுக்ருதத்தினுலும், பெரியோர்களுடைய அநுக்கிரஹத்தினுலும், அந்தவித்தை மனதில் நன்ருய்ப்பட்டால், பிறகு அவனுக்கும் அவனுல்பலபேர்களுக்கும் மிகுந்தஸுகம்உண்டாகிறது.

எந்த ஸுகம் கண் முதலான இந்திரியங்கள் பார்க்கத் தகுந்தது முதலான விஷயங்களுடன் சேர்ந்து உண்டாகி, அனுபவிக்கும் வேளையில் அமிருதம்போல் மிகவும் இன்பமாயிருந்து, பிறகு அது ஸுகமாகத் தோன்றுவதற்குக் காரணமான பசி முதலானவை போனபோது, மிகுந்த தொந்தரவைக் கொடுப்பதாலும், மேலும் நரகம் முதலான பெரிய தொந்தரவுகளைக் கொடுக்கக்கூடியதாகையாலும், விஷத்தைச் சாப்பிட்டதுபோல் இருக்குமோ—அதை ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது. 1 [38]

𑌯𑌦𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌚𑌾𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑍇 𑌚 𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌮𑍋𑌹𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌃 ।
𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍋𑌤𑍍𑌥𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑌾𑌮𑌸𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌮𑍍 ॥௩௯॥

𑌯𑌦𑌗𑍍𑌰𑍇 𑌚𑌾𑌨𑍁𑌬𑌨𑍍𑌧𑍇 𑌚—𑌅𑌨𑍁𑌭𑌵𑌵𑍇𑌲𑌾𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌪𑌾𑌕𑍇 𑌚, 𑌸𑍁𑌖𑌮𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌮𑍋𑌹𑌨𑌂—𑌮𑍋𑌹𑌹𑍇𑌤𑍁𑌰𑍍𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌮𑍋𑌹𑍋𑌽𑌤𑍍𑌰 𑌯𑌥𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌵𑌸𑍍𑌤𑍍𑌵𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌃। 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑍋𑌤𑍍𑌥𑌂—𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌲𑌸𑍍𑌯𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌜𑌨𑌿𑌤𑌂। 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌹𑍍𑌯𑌨𑍁𑌭𑌵𑌵𑍇𑌲𑌾𑌯𑌾𑌮𑌪𑌿 𑌮𑍋𑌹𑌹𑍇𑌤𑌵𑌃। 𑌨𑌿𑌦𑍍𑌰𑌾𑌯𑌾 𑌮𑍋𑌹𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌸𑍍𑌪𑌷𑍍𑌟𑌮𑍍। 𑌆𑌲𑌸𑍍𑌯𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌂, 𑌇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍍𑌯𑌾𑌪𑌾𑌰𑌮𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑍇 𑌚 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑍍𑌯𑍇𑌵। 𑌪𑍍𑌰𑌮𑌾𑌦𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌨𑌵𑌧𑌾𑌨𑌰𑍂𑌪 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌰𑌾𑌪𑌿 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌨𑍍𑌦𑍍𑌯𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿। 𑌤𑌤 𑌉𑌭𑌯𑍋𑌰𑌪𑌿 𑌮𑍋𑌹𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌮𑍍। 𑌤𑌤𑍍𑌸𑍁𑌖𑌂 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌮𑍁𑌦𑌾𑌹𑍃𑌤𑌂। 𑌅𑌤𑍋 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍁𑌣𑌾 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑌸𑍀 𑌅𑌭𑌿𑌭𑍂𑌯 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑍋𑌪𑌾𑌦𑍇𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌭𑌵𑌤𑌿 ॥ ॥௩௯॥

---

1. உதாரணம்—ஒருவன் நல்ல பசியாக இருந்த ஸமயத்தில் விஷம் கலந்த ஸாதத்தை ஸாப்பிட்டு விடுகிறான். அப்போது மிகவும்ஸுகமாக இருந்தது. பிறகு அளவில்லாத தொந்தரவு உண்டாகிறது. அதுபோல், இன்னொரு உதாரணம்—ஒருவன் ஒரு பெண் மிகவும் அழகாகவும் சமத்தாகவும் இருக்கிறதென்று அதைக் கல்யாணம் செய்துகொண்டு, அதைப்பார்ப்பதையும் தொடுவதையும், அத்துடன்பேசுவதையும்மிகுந்த ஸுகமென்று அனுபவிக்கிறான். பிறகு பிள்ளை, பெண்கள் பிறந்து அவைகளுக்காக மாடு, வீடு முதலானவைகள் சேர்க்கப்போய், ஐயோ, ஐயோ என்று மிகவும் தபிக்கிறான். அந்த ஸுகத்தை (முதலில்உண்டான ஸுகத்தை) ராஜஸம் என்று சொல்லுகிறது.

எந்த ஸுகம் அனுபவிக்கும்போதும், அனுபவித்த பிறகும் வஸ்துக்களை உள்ளபடி அறியவொட்டாமல் பண்ணுமோ, அதாவது—இரண்டு காலத்திலும் உண்மையான அறிவு இராதோ, அது தாமஸம். இதை அனுபவிக்கும்போது, இன்ன வஸ்து இன்னது என்று அதின் உண்மை தெரியாது. பிறகு அது கெடுதலென்று அதின் உண்மை சில ஸுகத்தில் தெரியும். அப்படியில்லாமல் வஸ்துவின் உண்மை பிறகும் தெரிகிறதில்லை. அந்த ஸுகம் தூக்கத்தினாலும், சோம்பலாலும், கவனக்குறைவாலும் உண்டாகிறது. தூக்கம் அறிவைக் கெடுக்கிறது. சோம்பலுள்ளவனுக்கு அறிவு எப்படி வரும்? கவனிக்காதவனுக்கும் அறிவு இல்லை. ஆகையால் மோக்ஷத்தை ஆசைப்படுகிறவன் ரஜோகுண—தமோகுணங்களை அடியோடு தள்ளி, ஸத்துவகுணத்தைமாத்திரம் எடுத்துக்கொள்ளவேண்டியதென்று சொன்னதாக ஆகிறது. [39]

𑌨 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌵𑌾 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌾 𑌪𑍁𑌨𑌃 ।
𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌜𑍈𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌦𑍇𑌭𑌿𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍈𑌃 ॥

𑌪𑍃𑌥𑌿𑌵𑍍𑌯𑌾𑌂 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌦𑌿𑌵𑌿 𑌦𑍇𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌸𑌂𑌸𑍃𑌷𑍍𑌟𑍇𑌷𑍁 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌾𑌦𑌿𑌸𑍍𑌥𑌾𑌵𑌰𑌾𑌨𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌜𑍈𑌰𑍇𑌭𑌿𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌿𑌭𑌿𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍈𑌰𑍍𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌯𑌤𑍍𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌣𑌿𑌜𑌾𑌤𑌂 𑌨 𑌤𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿,

அவ—மோக்ஷத்தை அடைவதற்கு முன்பு, இந்த ஸத்துவம் முதலான மூன்று குணங்களுடையவேலைகளைப் பிரும்மாமுதலானவர்களாலேயும் விடமுடியாதென்று சொல்லிக்கொண்டு, மூன்று குணங்களைப்பற்றின பேச்சை முடிக்கிறார்—

பூமியில் மனிதன் முதலானவர்களோ, தேவலோகத்தில் தேவர் முதலானவர்களோ, பிரகிருதியோடு சேர்ந்த-பிரும்மா முதல் மரம்வரையிலுள்ள—எல்லாப்பிராணிகளும் பிரகிருதியில் உண்டான ஸத்துவம்முதலானகுணங்களுக்குட்பட்டவைகள். அவைகளில் இந்த மூன்று குணங்கள் இல்லாதபிராணிகளே கிடையாது. [40]

𑌅𑌵—“𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑍇𑌨𑍈𑌕𑍇 𑌅𑌮𑍃𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌨𑌶𑍁𑌃” 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌸𑌾𑌧𑌨𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌃 𑌸𑌨𑍍𑌨𑍍𑌯𑌾𑌸𑌶𑌬𑍍𑌦𑌾𑌰𑍍𑌥𑌾𑌦𑌨𑌨𑍍𑌯𑌃, 𑌸 𑌚 𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌣𑌾𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌸𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌤𑍍𑌵𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌮𑍂

[illegible]

𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑌿𑌶𑌾𑌂 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌚 𑌪𑌰𑌨𑍍𑌤𑌪 ।
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑍈𑌰𑍍𑌗𑍁𑌣𑍈𑌃 ॥

[illegible]

அவ—மோக்ஷத்துக்கு உதவியாகச் சொல்லப்பட்ட "த்யாகம்" என்பதும், "ஸன்னியாஸம்" என்பதும் ஒன்றுதான்; அது எல்லா கர்மங்களைச்செய்துகொண்டே கீழ்ச்சொன்ன மூன்று ஸங்கதிகளை விடுவது; பகவான்தான் எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறார் என்கிற நினைவினால் அந்த மூன்றையும் ஒருவன் விடுகிறான்; இவையெல்லாம் ஸத்துவகுணம் மேலிட்டால்தான் உண்டாகுமாகையால், ஸத்துவத்தைத் தான் கட்டாயம் எடுத்

துக் கொள்ளவேணும் என்று சொல்லிக் காட்டுவதற்காக, ஸத்துவம் முதலான குணங்களுடைய வெவ்வேறு விதமான வேலைகள் விரிவாகச் சொல்லப்பட்டன. இப்போது மோக்ஷத்திற்காக இப்படிச் செய்யப்படுகிற கர்மங்கள் பகவானுக்கு ஸந்தோஷத்தை உண்டுபண்ணுகின்றன என்பதையும், அதினால் பகவானை அடையலாம் என்பதையும் சொல்லுவதற்காக பிராமணன் முதலான நான்கு வர்ணத்தார்க்கும் பிழைக்கும் வழியையும், அவர்கள் செய்யவேண்டிய வேலைகளையும் சொல்லுகிறார். நான்கு வர்ணத்தாருக்கும் ஒருவருக்கொருவர் ஸத்துவம் முதலான குணங்களில் அதிகமும் குறைவுமிருக்கின்றன. அதனால் இவையிரண்டும் (பிழைக்கும் வழியும், வேலைகளும்) வேறுபடுகின்றனஎன்று சொல்லுகிறார்-

பிராமணன், க்ஷத்திரியன், வைசியன், சூத்திரன்—இவர்களுக்கு அந்தந்த பிறப்புக்கள் நெடுநாளாய்வந்த அவரவர்களின் கர்மங்களின் தாரதம்மியங்களால் ஏற்படுகின்றன. அந்த தாரதம்மியத்தினால் ஸத்துவம்முதலான குணங்களுக்கும் தாரதம்மியம்உண்டாகிறது. அதாவது—பிராமண ஜாதிக்கு ரஜோகுணமும், தமோகுணமும் மிகவும் குறைந்து, ஸத்துவகுணம் மேலிட்டிருக்கிறது. க்ஷத்திரியஜாதிக்கு தமோகுணமும் ஸத்துவகுணமும் குறைந்து, ரஜோகுணம் மேலிட்டிருக்கிறது. வைசியஜாதிக்கு ஸத்துவகுணமும் ரஜோகுணமும் குறைந்து, தமோகுணம் கொஞ்சம் மேலிட்டிருக்கிறது. சூத்திரஜாதிக்கு ஸத்துவகுணமும் ரஜோகுணமும் குறைந்து, தமோகுணம்அதிகமாகமேலிட்டிருக்கிறது. இந்தத்தாரதம்மியத்தினால் அவரவர்களுக்குசெய்யவேண்டியவேலைகளையும், பிழைப்புக்கு வழிகளையும் வெவ்வேறு விதமாக சாஸ்திரம் சொல்லுகிறது.

𑌶𑌮𑍋 𑌦𑌮𑌸𑍍𑌤𑌪𑌶𑍍𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌰𑌾𑌰𑍍𑌜𑌵𑌮𑍇𑌵 𑌚 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌂 𑌵𑌿𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌮𑌾𑌸𑍍𑌤𑌿𑌕𑍍𑌯𑌂 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑌮𑍍 ॥௪௨॥

𑌶𑌮𑌃-𑌬𑌾𑌹𑍍𑌯𑍇𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌿𑌯𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌂। 𑌦𑌮𑌃-𑌅𑌨𑍍𑌤𑌃𑌕𑌰𑌣𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌂। 𑌤𑌪𑌃-𑌭𑍋𑌗𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌰𑍂𑌪𑌃 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌃 𑌕𑌾𑌯𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌃। 𑌶𑍌𑌚𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑍀𑌯𑌕𑌰𑍍𑌮𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌤𑌾। 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌃- 𑌪𑌰𑍈𑌃 𑌪𑍀𑌡𑍍𑌯𑌮𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌅𑌵𑌿𑌕𑍃𑌤𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌤𑌾। 𑌆𑌰𑍍𑌜𑌵𑌂-𑌪𑌰𑍇𑌷𑍁 𑌮𑌨𑍋𑌨𑍁𑌰𑍂𑌪

வம் பாஹ்யேஷ்வபி ப்ரகாஶநம்| ஜ்ஞாநம்-பராவரதத்த்வயா
தாத்ம்யஜ்ஞாநம்| விஜ்ஞாநம்-பரதத்த்வகதாஸாதாரணவிஶேஷ
விஷயம் ஜ்ஞாநம்| ஆஸ்திக்யம்-வைதிகஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய ஸத்ய
தாநிஶ்சய: ப்ரகர்ஷ:| கேநாபி ஹேதுநா சாலயிதுமஶ
க்ய இத்யர்த:| பகவாந் புருஷோத்தமோ வாஸுதேவ:
பரப்ரஹ்மஶப்தாபிதேயோ நிரஸ்தநிகிலதோஷகந்த:, ஸ்வா
பாவிகாநவதிகாதிஶயஜ்ஞாநஶக்த்யாத்யஸங்க்யேயகல்யாணகு
ணகண:, நிகிலவேதவேதாந்தவேத்ய:| ஸ ஏவ நிகிலஜகதே
ககாரணம், நிகிலஜகதாதாரஶ்ச, நிகிலஸ்ய ஸ ஏவ ப்ர
வர்த்தயிதா, ததாராதநபூதம் ச வைதிகம் க்ருத்ஸ்நம் கர்ம,
தைஸ்தைராராதிதோ தர்மார்த்தகாமமோக்ஷாக்யம் பலம்
ப்ரயச்சதீத்யஸ்யார்த்தஸ்ய ஸத்யதாநிஶ்சய: ஆஸ்திக்யம்| "வே
தைஶ்ச ஸர்வைரஹமேவ வேத்ய:, அஹம் ஸர்வஸ்ய ப்ரபவோ
மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்த்ததே| மயி ஸர்வமிதம் ப்ரோதம், போக்தா
ரம் யஜ்ஞதபஸாம்... ஜ்ஞாதாரம் ச ஶ்ருதி, மத்த: பரதரம்
நாந்யத்கிஞ்சிதஸ்தி தநஞ்ஜய, யத: ப்ரவ்ருத்திர்பூதாநாம் யே
ந ஸர்வமிதம் ததம்| ஸ்வகர்மணா தமப்யர்ச்ய ஸித்திம் விந்த
தி மாநவ:, யோ மாமஜமநாதிம் ச வேத்தி லோகமஹேஶ்வரம் இ
த்யாதே:| ததேதத் ப்ராஹ்மணஸ்ய ஸ்வாபாவிகம் கர்ம|| ||௪௨||

அவ—பிராமணன் வேலையைச் சொல்லுகிறார்—

கண் முதலான இந்திரியங்களையும், மனதையும் ஏற்பட்டவைகள் தவிர மற்ற விஷயங்களில் போகாதபடி அடக்குவது; சாஸ்திரத்திற்கு ஒத்தபடி சாப்பாட்டை நிறுத்துவது முதலானவைகளாலே உடம்பை ஒடுக்குவது; சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய கர்மங்களைச் செய்வதற்காக ஸ்நாநம் முதலானவைகளைச் செய்வது; பிறர்கள் எவ்வளவு தொந்தரவு பண்ணின போதிலும், மனது கலங்காமை; பிறர்கள் விஷயத்தில் மனதிலிருப்பதற்குத் தகுந்தபடி பேசுவதும், வேலை செய்வதும்; உயர்ந்த வஸ்துக்களையும், இளப்பமான வஸ்துக்களையும் உள்ளபடி அறிவது; உயர்ந்த வஸ்துவிற்கு மாத்திரமுள்ள குணங்களை மிகவும் நன்றாக அறிவது; வேதத்தில்

சொல்லிய எல்லா ஸங்கதிகளும் உண்மைதான், பொய்யல்ல என்கிற உயர்ந்த தீர்மானம்; அதாவது—இன்னொருவர் என்ன சொன்னாலும், இந்தத் தீர்மானத்தை மாற்றமுடியாமை; ஆனால் அதுபிடிவாதமல்ல. அதாவது-பகவானென்றும், புருஷோத்தமனென்றும், பரப்பிரும்மமென்றும் சொல்லப்படுகிற வாஸுதேவன் ஒருவிதக் குற்றங்களுமில்லாதவர்; இயற்கையாகவே அளவில்லாமல் உயர்ந்த கணக்கில்லாத நல்லகுணங்களுள்ளவர்; இப்படிப்பட்டவர் என்று எல்லா உபநிஷத்துக்களும் அவரைத்தான் சொல்லுகின்றன; அவர் ஒருவர்தான் எல்லா உலகங்களையும் உண்டுபண்ணுகிறார்; தூக்குகிறார்; ஏவுகிறார்; வேதங்களில் சொல்லிய எல்லாக் கர்மங்களாலும் அவர்தான் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறார்; ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, அந்தக் கர்மங்களுக்குத் தகுந்தபடி தர்மம், அர்த்தம், காமம், மோக்ஷம், (அறம், பொருள், இன்பம், வீடு) என்கிற நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் கொடுக்கிறார்—என்று வேதத்தில் சொல்லியிருக்கிறது. இந்த ஸங்கதிகளை இந்த கீதையிலும் (அ-5, சு-29; அ-7, சு-7; அ-10, சு-3-8; அ-15, சு-15: அ-18, சு-46) சொல்லியிருக்கிறது. இந்த அர்த்தங்களில் நம்புதலை ஆஸ்திக்கியம் என்று சொல்லுகிறது. கீழ்ச்சொன்ன வேலைகள் பிராமணனுக்கு ஏற்பட்டவைகள். 1 [42]

𑌶𑍌𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌤𑍇𑌜𑍋 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌰𑍍𑌦𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌪𑌲𑌾𑌯𑌨𑌮𑍍 ।
𑌦𑌾𑌨𑌮𑍀𑌶𑍍𑌵𑌰𑌭𑌾𑌵𑌶𑍍𑌚 𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑌮𑍍 ॥

𑌶𑍌𑌰𑍍𑌯𑌂-𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌭𑌯𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌤𑍇𑌜𑌃-𑌪𑌰𑍈𑌰𑌨𑌭𑌿𑌭𑌵𑌨𑍀𑌯𑌤𑌾। 𑌧𑍃𑌤𑌿𑌃-𑌆𑌰𑌬𑍍𑌧𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌿 𑌵𑌿𑌘𑍍𑌨𑍋𑌪𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤

---

1. கீழ்ச்சொன்ன வேலைகளெல்லாம்ஸத்துவகுணம்மிகவும்மேலிட்டிருந்தால்தான்வரும்.இவைகள்பிராமணஜாதிக்குவரக்கூடியவைகள்என்பதற்காகச் சொல்லியிருக்கிறதேயொழிய, ஸத்துவகுணம் மேலிட்டிருக்கிறது என்பது பிராமணஜாதிக்குமாத்திரம்என்று இல்லை. எல்லா ஜாதியிலும் வரலாம். பிராமணஜாதியில் இல்லாமலுமிருக்கலாம். ஆனால் இந்த ஜாதியில் அதிகமாக இருக்கக்கூடியது. பிராமணத்தன்மை என்பது இருவகை, குணத்தினால் வருவது ஒன்று. பிறப்பினால் வருவது ஒன்று. ஆனால் குணத்தினால் வருவதுதான் உயர்ந்தது. இரண்டும் சேர்ந்தால், பாலும் சர்க்கரையும் சேர்ந்தது போல.

𑌨𑌿𑌪𑌾𑌤𑍇𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌸𑌮𑌾𑌪𑌨𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌦𑌾𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌂-𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑍍𑌰𑌿𑌯𑌾𑌨𑌿𑌰𑍍𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌚𑌾𑌪𑍍𑌯𑌪𑌲𑌾𑌯𑌨𑌂-𑌯𑍁𑌦𑍍𑌧𑍇 𑌚𑌾𑌤𑍍𑌮𑌮𑌰𑌣𑌨𑌿𑌶𑍍𑌚𑌯𑍇𑌽𑌪𑍍𑌯𑌨𑌿𑌵𑌰𑍍𑌤𑌨𑌮𑍍। 𑌦𑌾𑌨𑌂-𑌸𑍍𑌵𑍀𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌦𑍍𑌰𑌵𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌪𑌰𑌸𑍍𑌵𑌤𑍍𑌵𑌾𑌪𑌾𑌦𑌨𑌪𑌰𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌗𑌃। 𑌈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌭𑌾𑌵𑌃- 𑌸𑍍𑌵𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌸𑌕𑌲𑌜𑌨𑌨𑌿𑌯𑌮𑌨𑌸𑌾𑌮𑌰𑍍𑌥𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌏𑌤𑌤𑍍 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 ॥ ॥ ௪௩ ॥

அவ—க்ஷத்திரியன் வேலைகளைச் சொல்லுகிறார்—

சண்டையில் பயமில்லாமல் நுழையும் சக்தி; (புலி என்பது எந்த ஸங்கதிகளுக்கும் பயப்படாமல், சுட்டாலும் மேல் வந்து விழும், அதுபோல்); பிறர்களால்அ வமானம் பண்ணமுடியாமலிருப்பது; அதாவது— நுழைந்து, தோல்வி யடையாமலிருப்பது; எல்லாக் காரியங்களையும் முடிக்கிற சக்தி; ஆரம்பித்த காரியத்திற்கு என்ன தடங்கல் நேரிட்டாலும், அதை விடாமல் முடிக்கும் சக்தி; சண்டையில் தனக்குச் சாவு கட்டாயம் நேரிடும் என்று தீர்மானமிருக்கச்செய்தேயும், பயந்து ஓடாமலிருக்கை; தன் ஸொத்தைப் பிறர்களுக்கு விற்கவும், வாங்கவும் தகுந்ததாக ஆகும்படி கொடுப்பது; எல்லா ஜனங்களையும் அடக்கி ஆளுகை—இவைகள் க்ஷத்திரியனுக்கு ஸ்வபாவத்தால் வரக்கூடிய வேலைகள். [43]

𑌕𑍃𑌷𑌿𑌗𑍋𑌰𑌕𑍍𑌷𑌵𑌾𑌣𑌿𑌜𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑌮𑍍 ॥

𑌕𑍃𑌷𑌿𑌃-𑌸𑌸𑍍𑌯𑍋𑌤𑍍𑌪𑌾𑌦𑌨𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌷𑌣𑌂। 𑌗𑍋𑌰𑌕𑍍𑌷𑌂-𑌪𑌶𑍂𑌪𑌾𑌲𑌨𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌵𑌾𑌣𑌿𑌜𑍍𑌯𑌂-𑌧𑌨𑌸𑌞𑍍𑌚𑌯𑌹𑍇𑌤𑍁𑌭𑍂𑌤𑌂 𑌕𑍍𑌰𑌯𑌵𑌿𑌕𑍍𑌰𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮। 𑌏𑌤𑌦𑍍𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 ॥

அவ— வைசியன் வேலைகளையும் தொழில்களையும் சொல்லுகிறார்—

உழுது பயிர்ச்செலவு பண்ணுகிறது; மாடுகளைக் காப்பாற்றுகிறது; பணம் சம்பாதிப்பதற்காக வித்துவாங்கி வியாபாரம் பண்ணுகிறது—இவைகள் வைசியனுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டான வேலைகள். [43½]

𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯𑌾𑌪𑌿 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑌮𑍍 ॥௪௪॥

𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌕𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮। 𑌤𑌦𑍇𑌤𑌦𑍍𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌭𑌿𑌸𑍍𑌸𑌹 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌵𑌿𑌹𑌿𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌿𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑌾𑌯𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌯𑌜𑍍𑌞𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌹𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌃। 𑌶𑌮𑌾𑌦𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑍍𑌰𑌯𑌾𑌣𑌾𑌂 𑌵𑌰𑍍𑌣𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌮𑍁𑌮𑍁𑌕𑍍𑌷𑍂𑌣𑌾𑌂 𑌸𑌾𑌧𑌾𑌰𑌣𑌾𑌃। 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌸𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑍋𑌦𑍍𑌰𑍇𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌸𑍍𑌵𑌾𑌭𑌾𑌵𑌿𑌕𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌶𑌮𑌦𑌮𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌸𑍁𑌖𑍋𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌸𑍍𑌯 𑌶𑌮𑌾𑌦𑌯𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌜𑌂 𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌯𑍋𑌸𑍍𑌤𑍁 𑌸𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌰𑌜𑌸𑍍𑌤𑌮𑌃𑌪𑍍𑌰𑌧𑌾𑌨𑌤𑍍𑌵𑍇𑌨 𑌶𑌮𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌦𑍁𑌃𑌖𑍋𑌪𑌾𑌦𑌾𑌨𑌾 𑌇𑌤𑌿 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌕𑌰𑍍𑌮𑍇𑌤𑍍𑌯𑍁𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। 𑌬𑍍𑌰𑌾𑌹𑍍𑌮𑌣𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌯𑌾𑌜𑌨𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌪𑌨𑌪𑍍𑌰𑌤𑌿𑌗𑍍𑌰𑌹𑌾𑌃। 𑌕𑍍𑌷𑌤𑍍𑌰𑌿𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌨𑌪𑌦𑌪𑌰𑌿𑌪𑌾𑌲𑌨𑌮𑍍। 𑌵𑍈𑌶𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌚 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌯𑌾𑌦𑌯𑍋 𑌯𑌥𑍋𑌕𑍍𑌤𑌾𑌃। 𑌶𑍂𑌦𑍍𑌰𑌸𑍍𑌯 𑌤𑍁 𑌕𑌰𑍍𑌤𑌵𑍍𑌯𑌂 𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌶𑍍𑌚 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌵𑌰𑍍𑌣𑌤𑍍𑌰𑌯𑌪𑌰𑌿𑌚𑌰𑍍𑌯𑍈𑌵 ॥ ॥௪௪॥

அவ—சூத்திரன் வேலையைச் சொல்லுகிறார்—

பிராமணன் முதலான மூன்று ஜாதியாருக்கும் வேலை செய்வது சூத்திரர்களுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டான வேலை.

இப்படிக் கீழே நாலு வர்ணத்தார்க்கும் சில வேலைகளை மாத்திரம் சொல்லிற்று. இன்னமும் சில வேலைகளுமுண்டு. மூன்று ஜாதியாரும் யக்ஞம் முதலானவைகளைச் செய்யவேண்டியது. கண் முதலான இந்திரியங்களை அடக்குவது முதலானவைகளையும் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கவேணுமென்றிருக்கிற மூன்று ஜாதியாரும் செய்யவேண்டியது. பிராமணஜாதிக்கு இயற்கையில் ஸத்துவகுணம் மேலிட்டிருப்பதால், அவர்களால் அவைகளை ஸுகமாகச் செய்யமுடியும் என்பதற்காக, அவைகளை அவர்களுக்கு ஸ்வபாவத்தாலுண்டாகும் வேலைகளாகச் சொன்னது. க்ஷத்திரியர்களும், வைசியர்களும் ரஜோகுணமும் தமோகுணமும் மேலிட்டிருப்பவர்களானபடியால், இவைகளை வருத்தப்பட்டுச் செய்ய வேண்டியதாகையாலே, அவைகளை அவர்கள் வேலைகளாகச் சொல்லவில்லை. பிராமணனுக்குப்பிழைப்பு—பிறர்களுக்கு

யாகத்தைச் செய்விப்பதும், வேதம் முதலானவைகளைச் சொல்லிவிப்பதும், பிறர்கள் கொடுப்பதை வாங்கிக்கொள்ளுவதும். க்ஷத்திரியர்களுக்கு தேசத்தைக் காப்பாற்றி வரிவாங்குவது. 1 வைசியர்களுக்கும், சூத்திரர்களுக்கும் முன் சொன்னதொழில்தான் பிழைப்புக்கு வழி. [44]

𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌭𑌿𑌰𑌤𑌃 𑌸𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇 𑌨𑌰𑌃 ।
𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑌤𑌃 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌯𑌥𑌾 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 𑌤𑌚𑍍𑌛𑍃𑌣𑍁 ॥ ॥௪௫॥

𑌸𑍍𑌵𑍇 𑌸𑍍𑌵𑍇-𑌯𑌥𑍋𑌦𑌿𑌤𑍇 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑍍𑌯𑌭𑌿𑌰𑌤𑍋 𑌨𑌰𑌃 𑌸𑌂𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂-𑌪𑌰𑌮𑌪𑌦𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌲𑌭𑌤𑍇 । 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌨𑌿𑌰𑌤𑍋 𑌯𑌥𑌾 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿-𑌪𑌰𑌮𑌪𑌦𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑌿, 𑌤𑌥𑌾 𑌶𑍃𑌣𑍁 ॥ ॥௪௫॥

அந்தந்த ஜாதிக்கு ஏற்பட்ட கர்மங்களை ஆசையுடன் செய்கிறவன் பரமபதத்தை (மிகவும் உயர்ந்த இடத்தை) அடைகிறான். எப்படி அடைகிறான் என்றால், சொல்லுகிறேன், கேள். [45]

𑌯𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌰𑍍𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌯𑍇𑌨 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌤𑌮𑍍 ।
𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌤𑌮𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑍍𑌯 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃 ॥ ॥௪௬॥

𑌯𑌤𑍋 𑌭𑍂𑌤𑌾𑌨𑌾𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌤𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌕𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍃𑌤𑍍𑌤𑌿𑌃, 𑌯𑍇𑌨 𑌚 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌤𑌤𑌮𑍍। 𑌸𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾 𑌤𑌮𑌿𑌨𑍍𑌦𑍍𑌰𑌾𑌦𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌰𑌾𑌤𑍍𑌮𑌤𑌯𑌾𑌵𑌸𑍍𑌥𑌿𑌤𑌮𑌭𑍍𑌯𑌰𑍍𑌚𑍍𑌯, 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌰𑍂𑌪𑌾𑌂 𑌸𑌿𑌦𑍍𑌧𑌿𑌂 𑌵𑌿𑌨𑍍𑌦𑌤𑌿 𑌮𑌾𑌨𑌵𑌃। 𑌮𑌤𑍍𑌤 𑌏𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌮𑍁𑌤𑍍𑌪𑌦𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌮𑌯𑍈𑌵 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌤𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍 "𑌅𑌹𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨𑌸𑍍𑌯 𑌜𑌗𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌲𑌯𑌸𑍍𑌤𑌥𑌾। 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌪𑌰𑌤𑌰𑌂 𑌨𑌾𑌨𑍍𑌯𑌤𑍍 𑌕𑌿𑌂𑌚𑌿𑌦𑌸𑍍𑌤𑌿 𑌧𑌨𑌂𑌜𑌯, 𑌮𑌯𑌾 𑌤𑌤𑌮𑌿𑌦𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌗𑌦𑌵𑍍𑌯𑌕𑍍𑌤𑌮𑍂𑌰𑍍𑌤𑌿𑌨𑌾, 𑌮𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌕𑍍𑌷𑍇𑌣 𑌪𑍍𑌰𑌕𑍃𑌤𑌿𑌃 𑌸𑍂𑌯𑌤𑍇 𑌸𑌚𑌰𑌾𑌚𑌰𑌮𑍍, 𑌅𑌹𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌸𑍍𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌭𑌵𑍋 𑌮𑌤𑍍𑌤𑌸𑍍𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌰𑍍𑌤𑌤𑍇" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌾𑌦𑌿𑌷𑍁 ॥ ॥௪௬॥

---

1. தயைமுதலான நல்லகுணங்களும், நல்ல ஸம்ஸ்காரங்களும், (அதாவது—சங்கு சக்கிரங்களைத் தரிப்பது, மந்திரங்களைப் பெற்றுக்கொள்ளுவது) உள்ள சூத்திரர்களுக்கு சில தர்மங்கள் சொல்லப்படுகின்றன. அவைகளை—அவர்களுக்கேற்பட்ட வேலைகளுக்கு விரோதமில்லாமல், முன்ஜாதியார்கள் உத்திரவின் பேரில்-செய்யவேண்டியது. அப்போதும் அவர்கள் வேலைகளாக எண்ணிக்கொண்டு செய்யவேண்டியது.

அறிவுள்ள ஜீவன்கள், அறிவில்லாத வஸ்துக்கள்—என்று இருவகையானஎல்லாம் எவனால் உண்டாகின்றனவோ, இருக்கின்றனவோ, வேலைகளைச்செய்கின்றனவோ; எவன் எல்லாருக்கும் உள்ளே நுழைந்து ஆத்மாவாக இருக்கிறானோ; இந்திரன் முதலான எல்லா தேவதைகளுக்கும் ஆத்மாவாகஇருக்கும் அந்த 1 என்னை அவரவர்களுக்கு ஏற்பட்ட வேலைகளைச்செய்து, 2 எவர்கள் பூஜை செய்கிறார்களோ (ஸந்தோஷப்படுத்துகிறார்களோ); நான் ஸந்தோஷப்பட்டு அவர்களை என்னிடம் அழைத்துக்கொள்ளுகிறேன். [46]

ஶ்ரேயாந்ஸ்வத⁴ர்மோ விகு³ண: பரத⁴ர்மாத்ஸ்வநுஷ்டி²தாத்।

ஏவம் ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ருஷ்டேந வர்ணாஶ்ரமோசிதம் கர்ம ஸ்வர்க³ப்ரத³ம் ... ... (Grantha text; best reading)

அவ—இப்படி பிராமணன் முதலானவர்ணங்களுக்கும், பிரம்மசரியம் முதலான ஆசிரமங்களுக்கும் ஏற்பட்ட கர்மங்களை விட

---

1 சுலோகத்தில் 'தம்' (அவனை) என்று சொல்லியிருக்க, வியாக்கியானத்தில் என்னைஎன்றுபொருள்சொல்லுவதற்குக்காரணம்—ஸ்ரீ கிருஷ்ணபகவான் எல்லா உலகங்களையும் தானே உண்டுபண்ணினதாயும், எல்லா உலகங்களிலும் ஆத்மாவாகத்தான் நுழைந்திருப்பதாயும் முன்னாலேயே சொல்லியிருக்கிறார். 7-வது அத், சு-6,7; 9-வது அ, சு-4-10; 10-வதுஅ, சு-8; இவைகளைப்பார்க்க. ஆகையால் இந்தசுலோகத்தில்'அவனை' என்று சொல்லப்பட்டவர் கிருஷ்ணபகவான் தான்.

2. சூத்திரர்கள் இந்த சுலோகத்தில் சொன்னபடி பகவானை பூஜித்தால், வேறு பிறப்பில் கர்மயோகம் முதலானவைகளைச்செய்யத் தகுதியை அடைந்து, அவைகளைச்செய்து, பரமபதத்தை அடையலாம். விதுரர் சூத்திரனாகப்பிறந்தபோதிலும், பக்தியோகம் செய்தாரேஎன்றால்—பதில்—அவர் முன் பிறப்பில் பக்திபண்ண ஆரம்பித்தவர். அதை இந்தப் பிறப்பிலும் செய்தார். சூத்திரப் பிறப்பில் ஆரம்பிக்கக்கூடாதேயொழிய ஆரம்பித்ததை நடத்தலாம்.

வே கூடாதென்றும், அவைகளாலே பகவானை அடையும் விதமும் சொல்லப்பட்டது. ஞானயோகம் செய்யத்தகுந்தவனும் கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டியதென்று மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் சொன்னதைச் சொல்ல ஆரம்பிக்கிறார்—

கர்மயோகம் என்பது இந்திரியங்களின் வேலை. அதை உடம்புடன் சேர்ந்தவன் ஸுகமாகச்செய்யலாம். 1 அது ஸொந்த தர்மம். ஞான யோகம் என்பதை இந்திரியங்களை ஜயித்தவன் செய்யவேண்டியது. அது பிறருடைய வேலை. அதாவது—உய்ர்ந்த கெட்டிக்காரனாலேயே தான் செய்யக்கூடியது. எல்லாராலும் செய்யக்கூடாதது. அது ஒருக்கால் முடியாதபோனாலும் போகும். அதைக்காட்டிலும் கொஞ்சம் குறைவாயிருந்தாலும், கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டியது. [46½]

அவ—ததேவோபபாதயதி—

ஸ்வபாவநியதம் கர்ம குர்வந் நாப்நோதி கில்பிஷம்॥

ப்ரக்ருதிஸம்ஸ்ப்ருஷ்டஸ்ய இந்த்ரியவ்யாபாரரூபதயா ஸ்வபாவத ஏவ நியதத்வாத் கர்மண:—கர்ம குர்வந் கில்பிஷம்—ஸம்ஸாரம் ந ப்ராப்நோதி। அஸம்ஸ்ப்ருஷ்டப்ரக்ருதேஸ்து ஜ்ஞாநயோகஸ்ய ஸுஸம்யதேந்த்ரியஸாத்யதயா ஸப்ரமாதத்வேந அந்தரா ப்ரமாதாத் கில்பிஷம் ப்ராப்நுயாதபி॥ ॥௪௭॥

அவ—அதற்கே யுக்தி சொல்லுகிறார்—

உடம்போடு இருக்கிற ஜீவனுக்குக் கண் முதலான இந்திரியங்களைக்கொண்டு வேலைசெய்தே வழக்கம். இந்திரியங்களை அடக்

---

1. சுலோகத்தில் ஸ்வதர்மம்—(தன்னுடைய தர்மம்) என்பதற்கு தன் வர்ணத்திற்கும், ஆசிரமத்திற்கும் ஏற்பட்ட தர்மம் என்று பொருளல்ல. அது பொருளானால், பரதர்மம் (அயலாருடைய தர்மம்) என்பது வேறு வர்ணத்திற்கும், ஆசிரமத்திற்கும் ஏற்பட்டவைகள் என்று ஆகும். அதைச் செய்யக்கூடாது. செய்யக்கூடாததைச் செய்யத்தகுந்ததைச் சேர்த்து, அதைக்காட்டிலும் இது நல்லதென்று சொல்லுவது ஸரியன்று. பொய்சொல்லுவதைக் காட்டிலும் உண்மையைப் பேசுவது நல்லதென்று சொல்லுவது வழக்கமில்லை. ஆகையால் சொந்ததர்மம் என்பது கர்மயோகம். பிறருடையதர்மம் என்பது ஞானயோகம் என்றுதான் பொருள்.

குவது என்றால் முடியாது. கர்மயோகம் என்பது இந்திரியங்களுடைய வேலை. ஆகையால் அதைத் தவறுதலில்லாமல் நடத்தமுடியும். அதனால் ஸம்ஸாரத்தைப் போக்குவன். இந்திரியங்களை அடக்குவதாகிற ஞானயோகத்தைச்செய்ய ஆரம்பித்தால், அதைஸரியாய் நடத்திமுடிப்பது வருத்தம். அது நடுவில் நின்றுபோனால், ஸம்ஸாரம் போகாது. [47]

அவ—அத: கர்மநிஷ்டைவ ஜ்யாயஸீதி த்ருதீயோக்தம் ஸ்மாரயதி—

ஸஹஜம் கர்ம கௌந்தேய ஸதோஷமபி ந த்யஜேத் ।
ஸர்வாரம்பா ஹி தோஷேண தூமேநாக்நிரிவாவ்ருதா: ॥

அத: ஸஹஜத்வேந ஸுகரத்வாத் அப்ரமாதத்வாச்ச கர்ம ஸதோஷம் ஸது:கமபி ந த்யஜேத்। ஜ்ஞாநயோகயோக்யோऽபி கர்மயோகமேவ குர்வீதேத்யர்த:। ஸர்வாரம்பா:-கர்மாரம்பா: ஜ்ஞாநாரம்பாஶ்ச ஹி தோஷேண-து:கேந தூமேநாக்நிரிவாவ்ருதா:। அயம் து விஶேஷ:-கர்மயோக: ஸுகரோऽப்ரமாதஶ்ச। ஜ்ஞாநயோகஸ்தத்விபரீத இதி ॥ ॥ ௪௮ ॥

அவ—ஆகையால் கர்மயோகம் தான் மிகவும் நல்லது என்று மூன்றாவது அத்தியாயத்தில் சொல்லியதை நினைப்பு மூட்டுகிறார்—

ஆகையால் கர்மயோகம் வருத்தமில்லாமல் செய்து முடிக்கக் கூடியதாகையாலும், ஞானயோகத்தைப் போல் நடுவில் நின்று போகக்கூடியதல்லாமையாலும், அதைச்செய்வதில் உடம்புக்கு வருத்தம் முதலானவைகள் இருந்தாலும், ஞானயோகத்தைப் பண்ணத்தகுந்தவனும் கர்மயோகத்தைத் தான் செய்யவேண்டியது. அதை விடக்கூடாது. நெருப்புக்குப் புகைபோல. எல்லா வேலைகளிலும் தொந்தரவு இருக்கிறது. 1தொந்தரவு கர்மயோகத்

1. இந்த சுலோகம் முன்பாதியில்-ஞானயோகத்தில் தொந்தரவு இல்லை, அதைச் செய்யலாம்என்று நினைத்து, ஒருவன் அதைச்செய்வனோ என்று பயந்து, தொந்தரவு இல்லை என்பதை ஒப்புக்கொண்டு, கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டியதென்று சொன்னார். பின்பாதியில்—ஞானயோகத்தில் தொந்தரவு இல்லை என்பது சரியல்ல. அதிலும் தொந்தரவு

திலுமிருக்கிறது. ஞானயோகத்திலுமிருக்கிறது. ஆனால் கர்ம யோகத்தை முழுக்க நடத்தலாம். லகுவாய்ச் செய்யலாம். ஞான யோகத்தைமுழுக்கநடத்தமுடியாது. அதைச்செய்வதுகஷ்டம்.[48]

அஸக்தபுத்தி: ஸர்வத்ர ஜிதாத்மா விகதஸ்ப்ருஹ: |
நைஷ்கர்ம்யஸித்திம் பரமாம் ஸந்ந்யாஸேநாதிகச்சதி ||

ஸர்வத்ர-ஃபலாதிஷு அஸக்தபுத்தி:| ஜிதாத்மா-ஜிதமநா:| பரமபுருஷகர்த்ருத்வாநுஸந்தாநேநாத்மகர்த்ருத்வே விகதஸ்ப்ருஹ: | ஏவம் த்யாகாதநந்யத்வேந நிர்வர்திதேந ஸந்ந்யாஸேந யுக்த: கர்ம குர்வந், பரமாம் நைஷ்கர்ம்யஸித்திமதிகச்சதி-பரமாம் த்யாநநிஷ்டாம் ஜ்ஞாநயோகஸ்யாபி ஃபலபூதாமதிகச்சதீத்யர்த:| வக்ஷ்யமாணத்யாநயோகாவாப்திம் ஸர்வேந்த்ரியகர்மோபரதிரூபாமதிகச்சதி|| ||௪௯||

கர்மங்களின் பலன்களை விரும்பாமல், மனதை ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் போகாமல் அடக்கி, பகவானே எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறார் என்கிற நினைவினால், நானே வேலைகளைச் செய்கிறேன் என்கிற 1 எண்ணமில்லாமல், கர்மங்களைச் செய்கிறவன் ஞானயோகத்தினால் வரக்கூடியதான ஆத்மாவின் தியானத்தை அடைகிறான். அதாவது—கர்மங்களால் பகவான் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து இவனை எல்லா இந்திரியங்களை அடக்கி, ஆத்மாவைத் தியானம்பண்ணத் தகுந்தவனாகச் செய்கிறார். [49]

ஸித்திம் ப்ராப்தோ யதா ப்ரஹ்ம ததாப்நோதி நிபோத மே|
ஸமாஸேநைவ கௌந்தேய நிஷ்டா ஜ்ஞாநஸ்ய யா பரா ||

ஸித்திம் ப்ராப்த: - ஆப்ரயாணாதஹரஹரநுஷ்டீயமாந கர்மயோகநிஷ்பாத்யத்யாநஸித்திம் ப்ராப்தோ யதா-யேந ப்ரகா

இருக்கிறதென்று காட்டுகிறார். கர்மயோகம் செய்வதில் உடம்புக்கு மாத்திரம் தொந்தரவு. ஞானயோகத்தில் உடம்பில் மறைந்திருக்கிற ஜீவாத்மஸ்வரூபத்தைத் தேடுவதற்காக மனதையும் இந்திரியங்களையும் அடக்குவது மிகவும் கஷ்டம்.

1. ஸ்வப்நத்தில்கூட இந்த எண்ணம் [illegible] போகவே ண்டுமென்று கருத்து.

ரேண வக்ஷ்யமாணேந ப்ரஹ்ம ப்ராப்நோதி ததா ஸமாஸேந மே நிபோத| ததேவ ப்ரஹ்ம விசேஷ்யதே நிஷ்டா ஜ்ஞாநஸ்ய யா பரேதி| ஜ்ஞாநஸ்ய த்யாநாத்மகஸ்ய யா பரா நிஷ்டா-பரப்ராப்திரித்யர்த்த:|| ||௫௦||

சரீரம் போகிற வரையில் ஒவ்வொரு நாளும் கர்மயோகத்தைச் செய்து, தியானம்பண்ண[1] ஆரம்பித்தவன் எப்படி இருந்து ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்க்கிறான் என்பதைச் சுருக்கமாகச் சொல்லுகிறேன். கேள். ஆத்மாவைப் பார்ப்பதுதான் தியானத்தினால் அடையவேண்டிய உயர்ந்த பிரயோஜநம். [50]

புத்த்யா விசுத்தயா யுக்தோ த்ருத்யாத்மாநம் நியம்ய ச|
சப்தாதீந் விஷயாம்ஸ்த்யக்த்வா ராகத்வேஷௌ வ்யுதஸ்ய ச||
விவிக்தஸேவீ லக்வாசீ யதவாக்காயமாநஸ:| த்யாநயோ
கபரோ நித்யம் வைராக்யம் ஸமுபாச்ரித:|| ௫௨||
அஹங்காரம் பலம் தர்பம் காமம் க்ரோதம் பரிக்ரஹம்|
விமுச்ய நிர்மம: சாந்தோ ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே||௫௩||

புத்த்யா விசுத்தயா-யதாவஸ்திதாத்மதத்த்வவிஷயயா யுக்த:| த்ருத்யா ஆத்மாநம் நியம்ய-விஷய விமுகீகரணேந யோகயோக்யம் மந: க்ருத்வா| சப்தாதீந் விஷயாம்ஸ்த்யக்த்வா-அஸந்நிஹிதாந் க்ருத்வா| தந்நிமித்தௌ ச ராகத்வேஷௌ வ்யுதஸ்ய| விவிக்தஸேவீ - ஸர்வைர்த்யாநவிரோதிபிர்விவிக்தே தேசே வர்த்தமாந:| லக்வாசீ-அத்யசநாநசநரஹித:| யதவாக்காயமாநஸ:-த்யாநாபிமுகீக்ருதகாயவாங்மநோவ்ருத்தி:|த்யாநயோகபரோ நித்யம்-ஏவம்பூதஸ்து ஆப்ரயாணாதஹரஹர்த்யாநயோகபர:| வைராக்யம் ஸமுபாச்ரித:-த்யேயதத்த்வவ்யதிரிக்தவிஷயதோஷாவமர்சேந தத்ர தத்ர விராகதாம் வர்த்தயந்| அஹங்காரம்-அநாத்மந்யாத்மாபிமாநம்| பலம்-தத்வ்ருத்திஹேதுபூதவாஸநாபலம்| தந்நிமித்தம் தர்பம்| காமம் க்ரோதம் பரிக்ரஹம் விமுச்ய| நிர்மம: ஸர்வேஷ்வநாத்மீயேஷ்வாத்மீய

1. இது 6-வது அத். 7,8,9-வது ச்லோகங்களில் சொல்லப்பட்டது

புத்திரஹித:| ஶாந்த:—ஆத்மாநுபவைகஸுக:| ஏவம்பூ
தோ த்யாநயோகம் குர்வந் ப்ரஹ்மபூயாய கல்பதே—ப்ரஹ்ம
பாவாய கல்பதே| ஸர்வபந்தவிநிர்முக்தோ யதாவஸ்தித
ஆத்மாநமநுபவதீத்யர்த:॥ ॥௫௩॥

ஆத்மாவை உள்ளபடி 1 நன்றாய் அறிந்து, 2 உறுதியுடன் ஆத்மாவைத் தவிர மற்ற விஷயங்களில் மனதை போகவொட்டாமல் தடுத்து, ஆத்மாவைத் தியானம் செய்யத் தகுந்ததாகப்பண்ணி, சப்தம் முதலான விஷயங்களின் 3 கிட்டத்தில் இல்லாமல், அவைகளைப்பற்றி வரும் ஆசையையும், த்வேஷத்தையும் போக்கி, ஆத்மாவைத் தியானம் பண்ணுவதற்கு இடைஞ்சல்கள் ஒன்றும் இல்லாத இடத்தில் இருந்துகொண்டு, அதிகமாகச் சாப்பிட்டாமலும், அடியோடு ஆஹாரத்தை விடாமலும், 4 மனது, வாக்கு, உடம்பு–இவைகளைத் தியானத்திற்கு உதவியாகப் பண்ணிக்கொண்டு, உடம்பை விடுமளவும் தினந்தோறும் இதேமாதிரி தியானத்தைச் செய்துகொண்டு, தியானிக்கத்தகுந்த ஆத்மாவைத் தவிர 5 மற்ற விஷயங்களில் தோஷங்களை கவனித்து, அவைகளில் ஒழிவை வளர்த்துக்கொண்டு, உடம்புதான் ஆத்மா என்கிற எண்ணத்

---

1. அறியவேண்டிய ஸங்கதிகளில் குறைவு, சந்தேகம், தப்பு எண்ணம்-இவைகளில்லாமை அறிவுக்கு நன்மை.

2. 33-வது சுலோகத்தில் சொன்ன ஸாத்துவிகமான த்ருதி (உறுதி).

3. விஷயங்கள் கிட்ட இருந்தால், மனது கலங்கும். அதற்காக அவைகளைக் கிட்ட வைத்துக்கொள்ளாமல் இருக்கவேண்டும்.

4. அசங்காத ஆஸனத்தில் உட்கார்ந்து இருப்பதால், உடம்பு உதவுகிறது. பிரணவத்தைத் தவிர வேறு ஒரு சொல்லையும் சொல்லாமையால், வாக்கு. மனது பகவானுடைய திருமேனியை நினைப்பதால்.

5. கண் முதலான இந்திரியங்களால் அறியப்படும் விஷயங்களில் ஆசையை விடுகையை 51-வது சுலோகத்தில் சொன்னார். இங்கே மனதினால் ஏற்படும் ஆசையின் ஒழிவைச் சொல்லுகிறது. 6-வது அத். 24-வது சுலோகக் குறிப்பைப் பார்க்க. சுலோகத்தில் 'அஶேஷத:' (ஒழிவின்றி அனைத்தும்) என்ற பதங்கள் இருக்கின்றன. ஒழிவு முன்னமே ஏற்பட்டிருந்தாலும், விஷயங்களின் தோஷங்களை நினைத்து நிலைப்படுத்துவது நன்றாய் அமைந்தது.

தையும், அந்த எண்ணம் வளருவதற்குக் காரணமான வாஸனையின் 1 பலத்தையும், அதனால் ஏற்படும்-தான் எடுத்துக்கொள்ளத் தகுந்த ஸங்கதியை எடுத்துக்கொள்ளாமல் பண்ணும்—2 கொழுப்பையும், காமத்தையும், கோபத்தையும், உடம்பைச்சேர்ந்த வஸ்துக்களையும் விட்டுவிட்டு, ஆத்மாவைச் சேராத வஸ்துக்களை (பிள்ளை பெண்டாட்டி முதலானவைகளை) தன்னுடையவைகள் (ஆத்மாவினுடையவைகள்) என்று நினையாமல், ஆத்மாவை அனுபவிப்பதையே ஸுகமாக நினைத்து, ஆத்மாவைத் தியானம் செய்கிறவன் எல்லா ஸம்ஸாரமும்போய், ஆத்மாவை உள்ளபடி பார்ப்பன். [51-52-53]

ப்ரஹ்மபூத: ப்ரஸந்நாத்மா ந ஶோசதி ந காங்க்ஷதி|
ஸம: ஸர்வேஷு பூதேஷு மத்பக்திம் லபதே பராம் ‖

ப்ரஹ்மபூத:-ஆவிர்பூதாபரிச்சிந்நஜ்ஞாநைகாகாரமதேகஶேஷத்வஸ்வபாவாத்மஸ்வரூப:| "மமைவாம்ஶோ ஜீவலோகே" இதி ஹி வக்ஷ்யதே| ப்ரஸந்நாத்மா-க்லேஶகர்மாதிபிரகலுஷஸ்வரூப:| மத்வ்யதிரிக்தம் ந கஞ்சந பூதவிஶேஷம் ப்ரதி ஶோசதி| நகிஞ்சந காங்க்ஷதி| அபி து மத்வ்யதிரிக்தேஷு ஸர்வேஷு பூதேஷு அநாதரணீயதாயாம் ஸமோ நிகிலம் வஸ்துஜாதம் த்ருணவந்மந்யமாந:| மத்பக்திம் லபதே பராம்-மயி ஸர்வேஶ்வரே நிகிலஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரளயலீலே நிரஸ்தஸமஸ்தஹேயகந்தே அநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேயகல்யாணகுணகணைகதாநே லாவண்யாம்ருதஸாகரே ஶ்ரீமதி புண்டரீகநயநே ஸ்வஸ்வாமிநி அத்யர்த்தப்ரியாநுபவரூபாம் பராம் பக்திம் லபதே ‖ ‖ ௫௪ ‖

---

1. உடம்பு, மனது, பிராணன்-இவைகளுக்கு பலமிருப்பது தியானத்திற்கு இடைஞ்சலன்று. ஆகையால் பலம் என்கிற சொல்லுக்கு கெட்ட வாஸனையின் பலமென்றுதான் பொருள்.

2. நான் தியானம் செய்கிறேன்; நான் ஒழிவுள்ளவன் என்கிற எண்ணத்தால் வரும் அவலேபம் (கொழுப்பும்) தள்ளத்தகுந்தது. எல்லாரையும் அலக்ஷியம் பண்ணும்படி செய்கிறது. மரியாதை பண்ண வேண்டியவர்களை மரியாதை பண்ணவொட்டாமல் பண்ணுவது. இது தர்ப்பத்தின் வேலை.

அவ—இப்படி கர்மயோகத்தாலே தியானம் வழியாய் ஆத்மாவின் பார்வை கிடைப்பது சொல்லப்பட்டது. அதினால் பகவானைத் தியானம் செய்யத் தகுதி வருமென்று சொல்லுகிறார்—

அளவில்லாத அறிவையே இயற்கையாக உடையவனும் எனக்கு இஷ்டப்படி நடப்பதையே ஸ்வபாவமாக உடையவனுமான ஆத்மஸ்வரூபத்தை உள்ளபடி பார்க்கிறவன், அறிவில்லாமை முதலானவைகளால் கலங்காதவனாய், ஒருவிதக் குற்றமுமில்லாதவனாய், என்னைத்தவிர எந்த வஸ்து போனாலும், துக்கப்படுகிறதில்லை. 1 என்னைத்தவிர எந்த வஸ்துவையும் விரும்புகிறதுமில்லை. என்னைத்தவிர வேறாக இருப்பதால், அவைகள் பிடித்ததோ, பிடிக்காததோ—எல்லா வஸ்துக்களையும் விடுவதில் அவன் ஒரே மாதிரி. என்னைத்தவிர மற்ற எல்லா வஸ்துக்களையும் திருணமாக நினைக்கிறான். இவன் எல்லா விதத்தாலும் உயர்ந்தவனான, அதாவது—எல்லாஉலகத்துக்கும்ராஜாவாயும், எல்லாஉலகத்தையும்விளையாட்டாக உண்டுபண்ணி, காப்பாற்றி, அழிப்பவனாயும், ஒருவிதக்குற்றமில்லாதவனாயும், கணக்கில்லாத—எல்லையில்லாமல் உயர்ந்த—எல்லாநல்லகுணங்களுக்கும்ஒரேஇருப்பிடமாயும், அழகுக்குஸமுத்திரமாயும், தாமரைப்பூப்போன்ற கண்ணுள்ளவனாயும், மஹாலெக்ஷ்மியோடு கூடினவனுமான, என்னை 2 தனக்கு யஜமானனாகநினைத்து, என்னைத்தியானம் செய்கிறான். அதாவது—இன்பமாக இடைவிடாமல் நினைக்கிறான். [54]

---

1. துக்கப்படாமையும், விரும்பாமையும் 6-வது அத்தியாயம், 22—வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டன. அதை இங்கே நினைப்பூட்டுகிறார். ஆத்மாவைப் பார்க்கும்போது, அதினுடைய ஸுகத்தினால் வெளியில் இருக்கும் வஸ்துக்களில் வெறுப்பு உண்டாகிறது. தன் ஸ்வரூபத்தை பார்ப்பதைக்காட்டிலும், பகவானைப்பார்ப்பது அதிகஸுகமென்று கேட்டிருப்பதால், அவரை அடைந்து அனுபவிக்கவேண்டும் என்றும் ஆசை உண்டாகுமென்றுகருத்து.

2. என்னை என்கிற சொல்லாலே-பகவானை மிகுந்தபிரீதியுடனே தியானம் பண்ணவேண்டியதற்காக அந்த வேளையில் நினைக்கவேண்டிய ஸங்கதிகள் சொல்லப்படுகின்றன என்றுகருத்து. எல்லா உலகத்திற்கும் ராஜாவென்பதால், மற்றவர்கள் தியானம் செய்கிற ஜீவனைப்போலவே பகவானால் ஆளப்படுகிறவர்களென்றும், கர்மத்தால் கட்டுப்பட்டவர்

𑌅𑌵— 𑌤𑌤𑍍𑌵𑌮𑌾𑌹—

𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌾𑌮𑌭𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿 𑌯𑌾𑌵𑌾𑌨𑍍𑌯𑌶𑍍𑌚𑌾𑌸𑍍𑌮𑌿 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 ।
𑌤𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌿𑌶𑌤𑍇 𑌤𑌦𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌮𑍍 ॥

𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌤𑌶𑍍𑌚 𑌯𑍋𑌽𑌹𑌂, 𑌗𑍁𑌣𑌤𑍋 𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌤𑍋 𑌯𑌾𑌵𑌾𑌂𑌶𑍍𑌚𑌾𑌹𑌂, 𑌤𑌂 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑌂𑌰𑍂𑌪𑌯𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋𑌽𑌭𑌿𑌜𑌾𑌨𑌾𑌤𑌿। 𑌮𑌾𑌂 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌤𑌦𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂-𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌾𑌨𑌨𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌤𑌤𑍋 𑌮𑌾𑌂 𑌵𑌿𑌶𑌤𑍇-𑌪𑍍𑌰𑌵𑌿𑌶𑌤𑌿 । 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑌸𑍍𑌵𑌭𑌾𑌵𑌗𑍁𑌣𑌵𑌿𑌭𑍂𑌤𑌿𑌦𑌰𑍍𑌶𑌨𑍋𑌤𑍍𑌤𑌰𑌕𑌾𑌲𑌭𑌾𑌵𑌿𑌨𑍍𑌯𑌾 𑌅𑌨𑌵𑌧𑌿𑌕𑌾𑌤𑌿𑌶𑌯𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌮𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍋𑌤𑍀𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌅𑌤𑍍𑌰 𑌤𑌤 𑌇𑌤𑌿 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌤𑌿𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑌯𑌾 𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑌿𑌷𑍍𑌟𑌾 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌰𑍇𑌵𑌾𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇, “𑌭𑌕𑍍𑌤𑍍𑌯𑌾 𑌤𑍍𑌵𑌨𑌨𑍍𑌯𑌯𑌾 𑌶𑌕𑍍𑌯𑌃” 𑌇𑌤𑌿 𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾 𑌏𑌵 𑌤𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌤𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍇𑌶𑌹𑍇𑌤𑍁𑌤𑍍𑌵𑌾𑌭𑌿𑌧𑌾𑌨𑌾𑌤𑍍 ॥ ॥ ௫௫ ॥

களென்றும், அவர்களாலே தனக்கு ஆகவேண்டிய தொன்றுமில்லையென்றும்; "எல்லா உலகத்தையும்......அழிப்பவனும்" என்பதால் தனக்கு உடம்பையும், இந்திரியங்களையும் கொடுத்தது முதலான பெரிய உபகாரங்களைச்செய்த பகவான் இருக்கையில், அவரால் உண்டுபண்ணப்பட்டு அழிக்கப்பட்டவர்களில் எவனிடம் போகவேண்டியது என்றும்; 'ஒரு விதக்குற்றமில்லாதவனையும்" என்பதினாலே பகவானை உள்ளபடி அறிந்தால், மற்றவர்களிடத்தில்போல அலக்ஷியம் முதலானவைகளைச் செய்யக்காரணமில்லையென்றும்; "கணக்கில்லாத......இருப்பிடமாயும்" என்பதாலே ஒவ்வொரு குணத்தின் பெருமையே மனதை இழுக்கிறது; எல்லா குணங்களும் இருப்பவனைப்பற்றிக் கேட்பானேன்; பகவான் மிகவும் உயர்ந்தவராயிருந்தாலும், மிகவும் ஸுலபர்; அவரைத்தான் அடையவேண்டும் என்றும்; "அழகுக்குஸமுத்திரமாயும்" என்பதாலே பகவானுடைய அப்பிராகிருதமான திருமேனியைத் தியானம் பண்ணவேணும் என்றும்; "தாமரைப்பூ......ளவனையும்" என்பதாலே, எல்லாபாபங்களும் போகவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவன்—பகவான் தாமரை இதழ் போன்ற கண்களை உடையவர் என்று நினைக்கவேண்டும் என்றும்; அவ்விதமான திருக்கண்கள் எல்லாப் பாபங்களையும் போக்கத் தகுந்தவைகள் என்றும்; "மஹாலக்ஷிமி......வனும்" என்பதால் அவள் பகவானுடன் எப்போதும் கூடஇருக்கிருள்; அடைவதும், தியானம் செய்வதும், அவளுடன் சேர்ந்த பகவான்தான் என்றும் கட்டப்படுகிறது.

அவ—அந்தத் தியானத்துக்குப் பிரயோஜனத்தைச் சொல்லுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்னபடி பக்தி செய்தால், என்னுடைய ஸ்வரூபத்தையும், 1 ஸ்வபாவங்களையும், 2 குணங்களையும், ஸொத்துக்களையும் உள்ளபடி ஒன்றுகூட விடாமல் பார்ப்பன். பார்த்தவுடனே அளவில்லாத பக்தி வரும். பிறகு அதனால் என்னையே அடைவன்.

அவ—ஏவம் வர்ணாஶ்ரமோசிதநித்யநைமித்திககர்மணாம் பரித்யக்தபலாநாம் பரமபுருஷாராதநரூபேணாநுஷ்டிதாநாம் விபாக உக்தஃ। இதாநீம் காம்யாநாமபி கர்மணாமுக்தேந ப்ரகாரேணாநுஷ்டிதாநாம் ஸ ஏவ விபாக இத்யாஹ—

ஸர்வகர்மாண்யபி ஸதா குர்வாணோ மத்வ்யபாஶ்ரயஃ।
மத்ப்ரஸாதாதவாப்நோதி ஶாஶ்வதம் பதமவ்யயம் ॥ ௫௬ ॥

ந கேவலம் நித்யநைமித்திகாநி கர்மாணி, அபி து ஸர்வாணி காம்யாந்யபி கர்மாணி மத்வ்யபாஶ்ரயஃ-மயி ஸந்ந்யஸ்தகர்த்ருத்வாதிகஃ குர்வாணோ மத்ப்ரஸாதாச்சாஶ்வதம் பதமவ்யயம்-அவிகலம் ப்ராப்நோதி। பத்யத இதி பதம் ஶாஶ்வதம் ப்ராப்நோதீத்யர்த்தஃ ॥ ௫௬ ॥

அவ—இப்படி ஜாதிக்கும், ஆசிரமத்திற்கும் தகுந்த நித்தியம், நைமித்திகம் என்கிற இருவித கர்மங்களை அவைகளின் பலன் முதலானவைகளைவிட்டு, பகவானுடைய பூஜையென்று நினைத்துச் செய்தால், அவைகளால் பகவான் ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, கொடுக்கும் பலன் சொல்லப்பட்டது. இவைகளைப்போல காம்மியம் என்று சொல்லப்பட்ட கர்மங்களையும் செய்தால், அவைகளுக்கும் இதேமாதிரி பலன் வருகிறதென்று சொல்லுகிறார்—

இப்பொழுது சொன்னது நித்திய-நைமித்திகங்களுக்குமாத்திரமல்ல. காம்மியம் என்று சொல்லப்பட்ட எல்லாகர்மங்களையும்,

---

1. எல்லாத் தியானங்களிலும் நினைக்கவேண்டிய ஸ்வரூப நிரூபக குணங்கள்.

2. ஞானம், சக்தி முதலான மற்ற குணங்கள்.

அவைகளின் பலனை விரும்பாமல், கீழ்ச்சொல்லியபடி மூன்றையும் விட்டுச் செய்கிறவன், அதினால்எனக்குஉண்டாகும் ஸந்தோஷத்தினால் அழிவில்லாதவனும், ஒருவிதக் குறைவில்லாதவனுமான என்னை அடைகிறான். [56]

𑌅𑌵—𑌯𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑍇𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌤𑍍—

𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌃 ।
𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌮𑍁𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌮𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌭𑌵 ॥ ॥௫௭॥

𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾-𑌆𑌤𑍍𑌮𑌨𑍋 𑌮𑌦𑍀𑌯𑌤𑍍𑌵𑌮𑌨𑍍𑌨𑌿𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌤𑍍𑌵𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑍍𑌯𑌾, 𑌉𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌹𑌿 "𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌮𑌚𑍇𑌤𑌸𑌾" 𑌇𑌤𑌿। 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌕𑌰𑍍𑌤𑍃𑌕𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌾𑌰𑌾𑌧𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿 𑌮𑌯𑌿 𑌸𑌂𑌨𑍍𑌯𑌸𑍍𑌯 𑌮𑌤𑍍𑌪𑌰𑌃-𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵 [illegible] 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌨𑍁𑌸𑌨𑍍𑌧𑌾𑌨𑌃 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍𑌨𑍇𑌵 𑌬𑍁𑌦𑍍𑌧𑌿𑌯𑍋𑌗𑌮𑍁𑌪𑌾𑌶𑍍𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌤𑌤𑌂 𑌮𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑍋 𑌭𑌵.

அவ—இப்படி இருக்கிறபடியினாலே——

நீ உன்னை என்னுடைய ஸொத்தாகவும், என்னால் ஏவப்படுகிறவனாகவும் நினைத்து, எல்லாக் கர்மங்களையும் பகவான்தான் செய்கிறார்; அவர்தான் அவைகளால் ஸந்தோஷத்தையும் அடைகிறார் என்றும், பகவானைத் தான் அடையவேணுமென்றும் நினைத்து, கர்மங்களைப் பண்ணிக்கொண்டு, கீழ்ச்சொன்ன நினைவை ஒருபொழுதும் விடாமல், என்னைத் தியானம் செய்துகொண்டிரு.

𑌮𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌤𑍍𑌤𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿॥ ॥௫௭½॥

𑌏𑌵𑌂 𑌮𑌚𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌤𑌃 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌕𑌰𑍍𑌮𑌾𑌣𑌿 𑌕𑍁𑌰𑍍𑌵𑌨𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌾𑌣𑌿 𑌸𑌾𑌂𑌸𑌾𑌰𑌿𑌕𑌾𑌣𑌿 𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌾𑌣𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌤𑌰𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿॥ ॥௫௭½॥

இப்படி என்னை நினைத்துக்கொண்டு, எல்லாக் கர்மங்களையும் நீ செய்தால், என்னுடைய ஸந்தோஷத்தாலேயே ஸம்ஸாரத்தால் ஏற்படும் எல்லாக் கஷ்டங்களும் உனக்குப் போய்விடும். [$57\frac{1}{2}$]

𑌅𑌥 𑌚𑍇𑌤𑍍𑌤𑍍𑌵𑌮𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌾𑌨𑍍𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 ॥

𑌅𑌥 𑌤𑍍𑌵𑌮𑌹𑌂𑌕𑌾𑌰𑌾𑌤𑍍-𑌅𑌹𑌮𑍇𑌵 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌾𑌕𑍃𑌤𑍍𑌯𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌜𑌾𑌨𑌾𑌮𑍀𑌤𑌿 𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌦𑍁𑌕𑍍𑌤𑌂 𑌨 𑌶𑍍𑌰𑍋𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍, 𑌵𑌿𑌨𑌙𑍍𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿-𑌵𑌿𑌨𑌷𑍍𑌟𑍋 𑌭𑌵𑌿𑌷𑍍𑌯𑌸𑌿। 𑌨𑌹𑌿 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌤𑌿𑌰𑌿𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌸𑍍𑌨

ப்ராணி ஜாதஸ்ய க்ருத்யாக்ருத்யயோஜ்ஞாதா ப்ரஸாஸிதா வா ஸ்வதஃ ॥ ॥௫௮॥

அவ—இப்படி சில நினைவுடனும் சில நியமங்களுடனும் செய்யப்படும், நித்தியம்—நைமித்திகம், காம்மியம்—என்று மூன்றுவகையான கர்மங்களினல்படிப்படியாய்பகவானைப்பூர்ணமாய் அடையலாம் என்று காட்டி, யாரும் கர்மயோகத்தையே செய்யவேண்டியதென்று முடித்தார். இப்போது அதைச் செய்யாதபோனல் வரும் குற்றத்தைச் சொல்லுகிறர்—

இன்னது செய்யவேண்டியது, இன்னது செய்யக்கூடாதது. என்பதெல்லாம் எனக்கே தெரியும்; எனக்கு ஒருவர் சொல்லவேண்டாம் என்று நினைத்து, நான்சொன்னதை நீ 1கேட்காவிட்டால், நீ அழிந்து போய்விடுவாய், அதாவது—ஸம்ஸாரத்திலேயே இருப்பாய். 2என்னைத்தவிர இன்னெருவனல் இந்தப்பிராணிகளெல்லாம் இன்னதைச் செய்யலாம். இன்னதைச் செய்யக்கூடாது என்பதை அறியவும், அவைகளை அடக்கி ஆளவும் முடியாது. [58]

யத்யஹங்காரமாஸ்ரித்ய ந யோத்ஸ்ய இதி மந்யஸே ।
மித்யைஷ வ்யவஸாயஸ்தே ப்ரக்ருதிஸ்த்வாம் நியோக்ஷ்யதி॥

---

1. அர்ஜுனன் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கையில், 'கேட்காவிட்டால்' என்பதற்கு, கேட்டதை நான் சொன்னபடி செய்யாவிட்டால் என்றுபொருள்.

2. எல்லாவற்றையும் நன்ருய் அறிந்தவனும், பகவானைக் காட்டிலும் வேருய், வேண்டியவனுமான ஒருவன் இருந்தால், பகவான் சொல்லுவதைக் கேட்காமல் இருக்கலாம். அப்படி ஒருவனுமில்லை. 'நீ அழிந்து விடுவாய்' என்றுசொன்னது சாபமன்று. அப்படிச்சொல்லியாவது தான்சொன்ன வேலைகளை அவனைக்கொண்டு நடத்துவதற்காக. உபதேசம் பண்ணுகிற மற்றவர்களையும் பகவான்தான் உபதேசம் பண்ணும்படி செய்திருக்கிறர். ஆனல் அவர்களுக்கெல்லாம் தெரியாது. சில சங்கதிகளைத்தான் சொல்லுவர்கள். பகவானே எல்லாருக்கும் இது நல்லது, இன்னது பொல்லாதது என்று எல்லாம் அறிந்தவர். மற்றவர்கள் சொல்லும் சாஸ்திரங்களும், அவர்களால் அறியப்படாத வேதங்களும் பகவானுடைய உத்திரவாக இருப்பதால்தான் செல்வாக்கை அடைகின்றன.

यद्यहङ्कारमाश्रित्य हिताहितज्ञाने स्वातन्त्र्याभिमानेन मन्नियोगमनादृत्य न योत्स्य इति मन्यसे, एष ते स्वातन्त्र्यव्यवसायो मिथ्या भविष्यति । यतः प्रकृतिस्त्वां युद्धे नियोक्ष्यति — स्वातन्त्र्याभिज्ञं क्षात्रं प्रकृतिर्नियोक्ष्यति ॥ ॥ ௫௯ ॥

அவ—பகவான் சொன்னதைக் கேட்பதின்பலன்சண்டைசெய்வது; அதைச் செய்யாவிட்டால்வரும் கெடுதிசொல்லப்பட்டது. இப்போது சண்டை செய்யாதிருப்பதே முடியாதென்று சொல்லுகிறார்—

எனக்கு நல்லது, பொல்லாதது எல்லாம் எனக்கேதெரியும் என்று, உன்னை இன்னொருவருக்கு உட்படாதவன் என்று நினைத்து, என் உத்திரவை லக்ஷியம் பண்ணுமல், நான்சண்டைப்படுவதில்லை என்று நினைத்தால், உன்னுடைய இந்தஎண்ணம் நிறைவேறுது ஒருவருக்கும் உட்படாதவன் நான்தான்; மற்ற யாரும் என் அதீனமாக இருப்பவர்கள்; என்னுடைய இந்த சக்தியில் அகப்பட்டுக் கொண்டு இருப்பதுதோன்றுமலிருக்கிற உன்னை பிரகிருதி 1 கட்டாயம் சண்டை போடும்படி செய்யும். [59]

கவ—तद्वदाह—

स्वभावजेन कौन्तेय निबद्धः स्वेन कर्मणा ।
कर्तुं नेच्छसि यन्मोहात्करिष्यस्यवशोऽपि तत् ॥

स्वभावजं हि क्षत्रियस्य कर्म शौर्यम् । स्वभावजेन शौर्याख्येन स्वेन कर्मणा निबद्धस्त्वमवशः परैर्धर्षणमसहमानः स्वयमेव तद्युद्धं करिष्यसि; यदिदानीं मोहादज्ञानात्कर्तुं नेच्छसि ॥ ௬௦ ॥

1. பிரகிருதிஅறிவில்லாதது. அதுசெய்யுமோஎன்றால், முட்டாளான உனக்கு அறிவில்லாத வஸ்துதான் சொல்லிக்கொடுக்கவேணுமென்று பகவான் பரிஹாஸம் பண்ணுகிறார். அதாவது—நான் சொன்னபடி கேட்டால், உன்வேலை முழுவதையும் நான்பார்த்துக்கொள்ளுவேன். அப்படிச் செய்யாவிட்டால், நான் வேடிக்கை பார்த்துக்கொண்டு இருப்பேன். நீ அறிவில்லாதபிரகிருதிக்குஉட்பட்டுத்தொந்தரவைக்கொடுக்கக் கூடிய வேலைகளையே செய்வாய் என்று கருத்து.

அ:—அதற்கு யுக்தி சொல்லுகிறார்.—

க்ஷத்திரியனாய்ப் பிறந்தவனுக்கு சௌரியம் என்பது ஏற்பட்ட குணம். அதை உன்னால் தள்ளமுடியாது. ஆனதால் நீ உன்னிடஷ்ப்படி நடக்கமுடியாது. அதற்கு ஸ்வாதீனப்பட்டிருப்பதால், பிறர் உன்னை ஒரு வார்த்தை இளப்பமாகச் சொல்லும்போது, அதைத்தாங்கமுடியாமல், உனக்கு ஏற்பட்ட அந்த சண்டையை நீயே சட்டாயம் பண்ணப்போகிறாய்; எதை இப்பொழுது உன் மனதில் படாமல் செய்யவேண்டாம் என்று நினைக்கிறாயோ. 1

௬௧—ஸர்வம் ஹி பூதஜாதம் ஸர்வேஶ்வரேண மயா பூர்வகர்மாநுகுண்யேந ப்ரக்ருத்யநுவர்தநே நியமிதம், தச்ச்ருணு—

ஈஶ்வர: ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேஶேऽர்ஜுந திஷ்டதி ।
ப்ராமயந் ஸர்வபூதாநி யந்த்ராரூடாநி மாயயா ॥ ௬௧ ॥

ஈஶ்வர: ஸர்வநியமநஶீலோ வாஸுதேவ: ஸர்வபூதாநாம் ஹ்ருத்தேஶே-ஸகலப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திமூலஜ்ஞாநோதயப்ரதேஶே திஷ்டதி । கதம் கிம் குர்வம்ஸ்திஷ்டதி? யந்த்ராரூடாநி ஸர்வபூதாநி மாயயா ப்ராமயந்-ஸ்வேநைவ நிர்மிதம் தேஹேந்த்ரியாவஸ்தம் ப்ரக்ருத்யாக்யம் யந்த்ரமாரூடாநி ஸர்வபூதாநி ஸ்வகீயயா ஸத்த்வாதிகுணமய்யா மாயயா குணாநுகுணம் ப்ரவர்தயந் திஷ்டதீத்யர்த: । பூர்வமேவோக்தம்-"ஸர்வஸ்ய சாஹம் ஹ்ருதி ஸந்நிவிஷ்டோ மத்த: ஸ்ம்ருதிர்ஜ்ஞாநமபோஹநம் ச" இதி, "மத்த: ஸர்வம் ப்ரவர்ததே" இதி ச । ஶ்ருதிஶ்ச "ய ஆத்மநி திஷ்டந்" இத்யாதிகா ॥ ॥ ௬௧ ॥

---

1. சண்டை செய்யவேண்டிய காலத்தில் அதை விட்டுவிட்டு, அந்தக்காலம் போனபிறகு, பிறர் பண்ணும் அவமானத்தினால் வெட்கப்பட்டு, நீ சண்டை செய்வாய்—இது வெள்ளம் போனபிறகு அணைபோடுவது போலாகும்—என்று கருத்து. இது நினைக்கிறாயோ என்கிற நிகழ்காலத்தைக் காட்டும் சொல்லாலும், 'பண்ணப்போகிறாய்' என்கிற வருங்காலத்தைக்காட்டும் சொல்லாலும் ஏற்படுகிறது.

அவ—எல்லா ஜீவன்களும், எல்லாலோகத்தையும் அடக்கி ஆளுகிற என்னாலே, நெடு நாளாய் வந்தகர்மத்துக்குத் தகுந்தபடி பிரகிருதியினுடைய ஸத்துவம் முதலான குணங்களுக்குத் தகுந்தபடியே வேலையைச் செய்யும்படி ஏற்படுத்தப் பட்டிருக்கிறார்கள். அதைச் சொல்லுகிறேன், கேள்—

எல்லா லோகங்களையும் அடக்கி ஆளுவதையே இயற்கையாக உடைய1 வாஸுதேவன் எல்லாப் பிராணிகளுடைய ஹிருதயத்தில்இருக்கிறார். அந்தஹிருதயம் தான் ஒரு காரியத்தைச் செய்வதற்கும், செய்யாமலிருப்பதற்கும்காரணமான நினைவு உண்டாகிற இடம். எதைக்கொண்டு, என்ன செய்துகொண்டு இருக்கிறார்? தன்னாலே உண்டு பண்ணப் பட்டு உடம்பாகவும், இந்திரியங்களாகவும் ஆகியிருக்கிற பிரகிருதியாகிற யந்திரத்தில் ஏறியிருக்கிற எல்லாப்பிராணிகளையும், தன்னுடையதான—ஸத்துவம் முதலான குணங்களோடுகூடிய- மாயை என்று சொல்லப் படுகிற பிரகிருதியைக் கொண்டு,2 அந்த ஸத்துவம் முதலான குணங்களுக்குத் தகுந்தபடி வேலைகளைச் செய்யும்படி பண்ணிக்கொண்டிருக்கிறார். இந்த ஸங்கதி முன்பே 15-வது அ,15—வதுசுலோகத்திலும், 10-வது அ,8-வது சுலோகத்திலும் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது.3 [61]

---

1 வாஸுதேவன் என்கிற சொல்லுக்கு எங்கும் நிறைந்தவன் என்று பொருள். அவர் ஹிருதயத்தில் இருப்பதற்குக் காரணம் இதினால் சொல்லப் படுகிறது.

2 ஜீவனுடைய உடம்பில் நுழைந்து கொண்டு, ஒருபிசாசு அவனை ஏவுவதுபோல, பகவான் அவனை ஏவவில்லை. ஸத்துவம் முதலான குணங்கள்மேலிட்டவஸ்துக்களைக் காட்டி, முன்னால் உண்டாயிருக்கிற வாஸனையைக்கொண்டு, ஆசையை உண்டுபண்ணி ஏவுகிறார் என்று கருத்து.

3. பகவான் ஒன்றும் செய்யாமல் வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டிருந்தால், அர்ஜுனன் எப்படி ஒன்றைச் செய்வன். அப்படிச் செய்தால், பகவான் எல்லாவேலைகளுக்கும் காரணம் என்பது எப்படி—என்று ஒரு கேள்வி. அதற்குப்பதில்—யாரையும் பிரகிருதிக்கு உட்படும்படி பகவான் தான் ஏற்பாடு செய்திருக்கிறார். ஆனால் ஜீவன் செய்யும் வேலைகளுக்கு பகவான் பொதுவான காரணம். ஆகையால் ஒருவித விரோதமில்லை—என்று.

அவ—ஆத்மநிவ்ருத்திஹேதுமாஹ—

தமேவ ஶரணம் க³ச்ச² ஸர்வபா⁴வேந பா⁴ரத । தத்ப்ரஸா-
தா³த்பராம் ஶாந்திம் ஸ்தா²நம் ப்ராப்ஸ்யஸி ஶாஶ்வதம் ॥ ௬௨ ॥

யஸ்மாதே³வம் தஸ்மாத்தமேவ-ஸர்வஸ்ய ப்ரஶாஸிதாரம்
ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யேந த்வத்ஸாரத்²யேऽவஸ்தி²தம் த்வதீ³யம் ஸர்வை: ப்ரகாரை: ஶர-
ணம் க³ச்ச²-ஸர்வாத்மநா அநுவர்தஸ்வ। அநுயாயீ தத்ப்ரஸாதா³த்பராம் ஶாந்திம் ஸர்வகர்மப³ந்தோ⁴பஶமநம் ஶாஶ்வதம் ச ஸ்தா²நம் ப்ராப்ஸ்யஸி। யதா²ஹ ஶ்ருதி: 'தத்³விஷ்ணோ: பரமம் பத³ம் ஸதா³ பஶ்யந்தி ஸூ-
ரய:', 'தே ஹ நாகம் மஹிமாந: ஸசந்த யத்ர பூர்வே ஸா-
த்⁴யா: ஸந்தி தே³வா:', 'யத்ர ருஷய: ப்ரத²மஜா யே புராணா:',
'பரேண நாகம் நிஹிதம் கு³ஹாயாம்', 'யோ அஸ்யாத்⁴யக்ஷ:
பரமே வ்யோமந்', 'அயம் ஸதரோ தி³வோ ஜ்யோதிஷா வ்ரு-
தே', 'ஸோऽத்⁴வந: பாரமாப்நோதி தத்³விஷ்ணோ: பரமம் பத³ம்'
இத்யாதி³பி⁴: ॥ ॥ ௬௨ ॥

அவ—எல்லாப் பிராணிகளாலும், இந்தப் பிரகிருதியை மீற முடியவில்லையே; அதை மீறுவதற்கு வழிஎன்ன என்ருல்—சொல்லுகிருர்—

ஜீவன்கள் தாங்களாகவே பிரகிருதியில் அகப்பட்டுக்கொண்டார்களோ; ஈசுவரனாலேயன்ரு பிரகிருதியினல் கட்டுப்பட்டிருக்கிருர்கள். ஆகையாலேஎல்லாலோகத்தையும் அடக்கி ஆளுகிறவனுர், தன்னைச் சேர்ந்தவர்கள் எவ்வளவு குற்றம் பண்ணினுலும், அதைக்கவனிக்க வெட்டாதபடிபண்ணுகிற அவர்களிடத்திலிருக்கும் ஒரு பிரீதியினலே உனக்குக் குதிரை ஓட்டிக்கொண்டும், இந்தக்காரியத்தை இப்படிச்செய்யென்று உனக்கு உத்திரவுபண்ணிக்கொண்டும்இருக்கிறஅவரை 7-வது அ,19-வதுசு;9-வது அ,30-வது

சுலோகங்களில் சொல்லியபடி எல்லாவித உறவாகவும் நினைத்து, அவர் சொன்னபடி செய். அப்படி நீ கேட்காதபோனாலும், மாயை என்கிற அவருக்கதீனமான பிரகிருதியினாலே ஏவப்பட்டு, வேண்டாமென்று சொன்னோமே என்பதை அறியாமல், நீ அந்த சண்டை முதலானவைகளைச்செய்தே தீருவாய். உன்னால் அவைகளை நிறுத்தமுடியாது. அந்த வேலைகளைப் பின்பு பண்ணினாலும், அவரை யஜமானனாக நினைக்காததினாலே கெட்டுப்போய் விடுவாய். ஸம்ஸாரத்தை யடைவாய். ஆகையால் அவர் சொன்னபடி சண்டை முதலானவைகளைச் செய். அப்படி நீ பண்ணினாயேயானால், அவருடைய ஸந்தோஷத்தினாலே எல்லாக் கர்மங்களும் நீங்கி, அழிவில்லாத உயர்ந்த இடத்தை அடைவாய்; எந்த இடத்தை வேதங்கள் மிகவும் உயர்ந்ததாகச் சொல்லுகின்றனவோ. [62]

இதி தே ஜ்ஞாநமாக்யாதம் குஹ்யாத் குஹ்யதரம் மயா ।
விம்ருச்யைததசேஷேண யதேச்சஸி ததா குரு ॥ 63 ॥

இத்யேவம் தே முமுக்ஷுபிரதிகந்தவ்யம் ஜ்ஞாநம் ஸர்வஸ்மாத் குஹ்யாத் குஹ்யதரம் கர்மயோகவிஷயம் ஜ்ஞாநயோகவிஷயம் பக்தியோகவிஷயம் ச ஸர்வமாக்யாதம்। ஏததசேஷேண விம்ருச்ய ஸ்வாதிகாராநுரூபம் யதேச்சஸி ததா குரு। கர்மயோகம் ஜ்ஞாநயோகம் பக்தியோகம் வா யதேஷ்டமாதிஷ்டேத்யர்த்த: ॥ ॥ 63 ॥

கீழ்ச்சொல்லியபடி மோக்ஷத்தை ஆசைப்பட்டவர்கள் அறியவேண்டிய 1 ரஹஸ்யமான (ஒருவராலும் அறியமுடியாதவைகளைக் காட்டிலும் ரஹஸ்யமான) கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம்—இவைகளைப்பற்றின எல்லா ஸங்கதிகளையும் மிகவும்

---

1. மற்ற சாஸ்திரங்களைக் காட்டிலும், வேதம் ரஹஸ்யமானது. அதிலும் உபநிஷத்துக்களில் சொல்லப்பட்டது அதிக ரஹஸ்யம்- (குஹ்யதரம்). அது கர்மயோகம் முதலானவைகள். அவைகளிலும் மிகவும் ரஹஸ்யமானது பக்தியோகம் (குஹ்யதமம்). இதை மேலே சொல்லப் போகிறார்,

தெளிவாகச் சொன்னேன். இவைகள் எல்லாவற்றையும் நீ[1] நன்றாய் யோஜித்து, நீ உனக்குத் தகுந்ததான எதைச் செய்ய வேணுமென்று நினைக்கிறாயோ, அதைச்செய்.[2] [63]

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌮𑌂 𑌭𑍂𑌯𑌃 𑌶𑍃𑌣𑍁 𑌮𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌵𑌚𑌃 ।
𑌇𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌮𑍇 𑌦𑍃𑌢𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌤𑍋 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌤𑍇 𑌹𑌿𑌤𑌮𑍍 ॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍍𑌵𑍇𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑌸𑍍𑌯 𑌶𑍍𑌰𑍇𑌷𑍍𑌠𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌮𑌤𑍍𑌵𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌮𑍇𑌵𑍋𑌕𑍍𑌤𑌮𑍍। "𑌇𑌦𑌂 𑌤𑍁 𑌤𑍇 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌤𑌮𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑍍𑌯𑌨𑌸𑍂𑌯𑌵𑍇" 𑌇𑌤𑍍𑌯𑌤𑍍𑌰𑍈𑌵 । 𑌭𑍂𑌯𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌤𑌦𑍍𑌵𑌿𑌷𑌯𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌮𑍇 𑌵𑌚𑌃 𑌶𑍃𑌣𑍁। 𑌇𑌷𑍍𑌟𑍋𑌽𑌸𑌿 𑌮𑍇 𑌦𑍃𑌢𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌤𑌤𑌸𑍍𑌤𑍁𑌭𑍍𑌯𑌂 𑌹𑌿𑌤𑌂 𑌵𑌕𑍍𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 ॥ ॥ ௬௪ ॥

அவ—கர்மயோகம் முதலான மூன்றையும், பொதுவாய் அதிக ரஹஸ்யமென்று சொல்லிமுடித்தார். அவைகளில் மோக்ஷத்திற்குக்கிட்டின சாதனமாய் இருப்பதாலே, பக்தியோகம் மிகவும்ரஹஸ்யம் என்றும், அதிலேயே கீதாசாஸ்திரத்திற்கு முக்கியக் கருத்தென்றும் சொல்லுகிறார்—

ரஹஸ்யமான இந்த எல்லா ஸங்கதிகளுக்குள்ளும் பக்தியோகம்மிகவும் உயர்ந்தது என்றுமுன்னமேயே சொல்லியிருக்கிறேன். (9-வது அ,சு-1).இதைப்பற்றி மறுபடியும் தெளிவாகச சொல்லுகிறேன், கேள்—நீ எனக்கு மிகவும் வேண்டியவனாக இருப்பதினாலே, உன்னுடைய க்ஷேமத்திற்காக இதைச் சொல்லுகிறேன். [64]

---

1. அவஸரப்பட்டு முதலிலேயே பக்தி யோகத்தை ஆரம்பித்து விடாதே என்று கருத்து.

2. சுலோகத்தில் 'யதேச்சஸி' (எப்படி நினைக்கிறாயோ.) என்பதற்கு சண்டை செய்ய இஷ்டமிருந்தால், செய்; இஷ்டம் இல்லாவிட்டால், வேண்டாமென்று பொருளல்ல. கர்மயோகமோ, ஞானயோகமோ, பக்தியோகமோ, எதைச் செய்தாலும், வர்ணத்துக்கும், ஆசிரமத்திற்கும் ஏற்பட்ட நித்திய—நைமித்திகங்களான கர்மங்களை கட்டாயம் செய்ய வேண்டியது என்று மேலே அவரே நிர்மானித்திருக்கிறபடியாலும், இங்கே 59,60-வது சுலோகங்களிலும் அர்ஜுனன் சண்டையை விடக்கூடாதென்று பகவான் சொன்னபடியாலும், உபதேசம் பண்ணப் பட்ட கர்மயோகம் முதலானவைகளில், இது தனக்குத் தகுந்தது என்று நிர்மானித்து, அதைச் செய் என்று தான் பொருள்.

मन्मना भव मद्भक्तो मद्याजी मां नमस्कुरु । मामेवै-
ष्यसि सत्यं ते प्रतिजाने प्रियोऽसि मे ॥६५॥

वेदान्तेषु "वेदाहमेतं पुरुषं महान्तम् । आदित्यवर्णं तमसः परस्तात्-तमेवं विद्वानमृत इह भवति नान्यः पन्था विद्यतेऽयनाय" इत्यादिषु विहितं वेदनध्यानोपासनादिशब्दवाच्यं दर्शनसमानाकारं स्मृतिसन्तानमत्यर्थप्रियमिह मन्मना भवेति विधीयते । मद्भक्तः-अत्यर्थमत्प्रियः, अत्यर्थमत्प्रियत्वेन निरतिशयप्रियां स्मृतिसन्ततिं कुर्वित्यर्थः । मद्याजी-तत्रापि मद्भक्त इत्यनुवर्तते । यजनं-पूजनम्, अत्यर्थप्रियमदाराधनपरो भव । आराधनं हि परिपूर्णशेषवृत्तिः । मां नमस्कुरु-नमो नमनम् । मय्यतिमात्रप्रह्वतामत्यर्थप्रियां कुर्वित्यर्थः । एवं वर्तमानो मामेवैष्यसि । एतत् सत्यं ते प्रतिजाने-तव प्रतिज्ञां करोमि । नोपच्छन्दनमात्रम् । यतस्त्वं प्रियोऽसि मे । "प्रियो हि ज्ञानिनोऽत्यर्थमहं स च मम प्रियः" इति पूर्वमेवोक्तम् । यस्य मय्यतिमात्रा प्रीतिर्वर्तते, ममापि तस्मिन्नतिमात्रा प्रीतिर्भवतीति तद्वियोगमसहमानोऽहं तं मां प्रापयामि । अतः सत्यमेव प्रतिज्ञातं मामेवैष्यसीति ॥ ॥६५॥

உபநிஷத்துக்களில் வேதனம், தியானம், உபாஸனம்—இவை முதலான சொற்களாலே சொல்லப் பட்டும்—கண்ணாலே பார்ப்பது போலிருப்பதுமான-மிகவும் இன்பமாக—இடைவிடாத—நினைவைச் செய்யவேணுமென்று இந்த சுலோகத்தில் சொல்லுகிறார். உலகத்தில் சத்துருக்களையும், பாம்பு, வியாதிமுதலானவைகளையும் நினைப்பதுண்டு. ஆனால் அவைகளை நினைக்கும்போது, ஒருவன் நடுங்குவன். அது போலில்லாமல், என்னை உனக்கு மிகவும் வேண்டிய பிள்ளை, பெண்டாட்டிகளைப் போல் நினை. எந்த எந்த வேலைகள் செய்தால், எனக்குமிகுந்த ஸந்தோஷமாக இருக்குமோ,

அந்தந்தவேலைகளை எல்லாம்மிகவும் பிரியமாகச்செய். என்விஷயத்தில் உனக்கு இருக்கும் வணக்கத்துக்கு அளவிருக்கக்கூடாது. இப்படி நீ இருந்தால் என்னிடம் வந்து அளவில்லாத—நிலையான—ஸுகத்தை அடைவாய. இதை ஏய்ப்புக்குச் சொல்லுகிறேன் என்று நினைக்காதே. உண்மை சொல்லுகிறேன். நீ இந்த விஷயத்தில் என்ன பிரதிக்ஞை பண்ணச்சொன்னாலும் பண்ணுவேன். எனக்கு உன்னிடத்தில் மிகுந்த ப்ரீதி இருக்கிறதன்றோ. 7-வது அ,17-வது சுலோகத்திலே முன்னேயே சொல்லியிருக்கிறேன்—என்னிடத்தில் யாருக்கு மிகுந்த பிரீதியிருக்கிறதோ, அவர்களிடத்தில் எனக்கும் மிகுந்த பிரீதி. அவர்களுடைய பிரிவை என்னால் தாங்கமுடியவில்லை. ஆகையால் அவர்களை நான் என்னிடத்திற்கு அழைத்துக்கொண்டு போகிறேன்-என்று. ஆகையால் என்னை நீ அடைவாய் என்று சொன்னது உண்மையே. வேண்டியவனை வேண்டியவன் அழைத்துக் கொள்ளுகிறான் என்பது பொய்யாக இருக்குமோ. [65]

𑌸𑌰𑍍𑌵𑌧𑌰𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍 𑌪𑌰𑌿𑌤𑍍𑌯𑌜𑍍𑌯 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌕𑌂 𑌶𑌰𑌣𑌂 𑌵𑍍𑌰𑌜।
𑌅𑌹𑌂 𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌸𑌰𑍍𑌵𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍋𑌕𑍍𑌷𑌯𑌿𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌮𑌾 𑌶𑍁𑌚𑌃॥

[illegible]

कृत्याकरणाकृत्याकरणादिरूपेभ्यः सर्वेभ्यः पापेभ्यो मोक्षयिष्यामि। मा शुचः—शोकं मा कृथाः।

अथवा सर्वपापविनिर्मुक्तात्यर्थभगवत्प्रियपुरुषनिर्वर्त्यत्वाद्भक्तियोगस्य तदारम्भविरोधिपापानामानन्त्यात्तत्प्रायश्चित्तरूपैरपरिमितकालानुष्ठेयैस्तेषां दुस्तरतया आत्मनो भक्तियोगारम्भानर्हतामालोच्य शोचतोऽर्जुनस्य शोकमपनुदन् श्रीभगवानुवाच—सर्वधर्मान् परित्यज्य मामेकं शरणं व्रजेति।

भक्तियोगारम्भविरोध्यनादिकालसञ्चितनानाविधानन्तपापानुगुणान् तत्प्रायश्चित्तरूपान् कृच्छ्रचान्द्रायणकूश्माण्डवैश्वानरव्रातपतिपवित्रेष्टित्रिवृदग्निष्टोमादिकान् नानाविधाननन्तांस्त्वया परिमितकालवर्तिना दुरनुष्ठानान् सर्वधर्मान् परित्यज्य भक्तियोगारम्भसिद्धये मां परमकारुणिकमनालोचितविशेषाशेषलोकशरण्यमाश्रितवात्सल्यजलधिं शरणं प्रपद्यस्व। अहं त्वा सर्वपापेभ्यः— यथोदितस्वरूपभक्त्यारम्भविरोधिभ्यः सर्वेभ्यः पापेभ्यो मोक्षयिष्यामि, मा शुचः॥ ६६॥

அவ—இப்படி விரிவாயும், சுருக்கமாயும் சொல்லப்பட்ட கர்மயோகம் முதலான மூன்றுக்கும் பொதுவாய் வேண்டிய மிகவும் ஸாரமான நினைவை (4-வது— சுலோகத்தில் சொன்னதை)க் காட்டி; அதினாலேயே கீழ் சுலோகத்தில் சொன்ன—பகவானிடம் போவதென்கிற-இஷ்டத்திற்கு இடைஞ்சல்கள்போய்விடும் என்று சொல்லுகிறார்—

கர்மயோகம், ஞானயோகம், பக்தியோகம் என்று சொல்லப்படுகிற— மிகவும் உயர்ந்த பலனான மோக்ஷத்திற்காகச் செய்ய வேண்டியவைகளான 1—எல்லா தர்மங்களில் உனக்கு எதைச் செய்யமுடியுமோ, அதை என்னுடைய பூஜை என்று அளவில்லாத

1. படிப்படியாகவோ, கோரகவோ கொடுக்கக்கூடிய.

பிரீதியுடன் செய்து கொண்டே, இந்த அத்தியாயம் 4-வது சுலோகத்தில் சொல்லியபடி, 1, மூன்றுஸங்கதிகளைவிட்டு, என்னை 2 ஒருவனையே எல்லா வேலைகளையும் செய்கிறவனாகவும், எல்லா வேலைகளாலேயும் ஸந்தோஷப்படுத்தவேண்டியவனாகவும், அடையத்தகுந்தவனாகவும், 3 எல்லாஸுகங்களையும்கொடுக்கிறவனாகவும் நினை. இந்த ஸங்கதி இந்த அத்தியாயத்தில் முதலில் தெளிவாகச் சொல்லப்பட்டிருக்கிறது. இப்படி இருக்கும்உனக்குஎன்னை அடைவதற்கு இடைஞ்சலான—நெடுநாளாய் செய்யப்பட்ட—கணக்கில்லாத—செய்யச் சொன்னதை விட்டது, செய்யவேண்டாமென்று சொன்னதைச் செய்தது என்று இருவகைப்பட்ட—எல்லாப் பாபங்களையும் 4 நான் போக்கி விடுவேன். நீ கொஞ்சமேனும் கவலைப்படாதே. 5

---

1. மூன்றையும்-இதின்பலனை விடுவதுஒன்று. பகவானுக்கு வேலைக்காரனானவன் ஐசுவரியம் முதலானவைகளை அடியோடு விடவேணும்; மோக்ஷத்தையும் தனக்காக என்று விரும்பக்கூடாதென்று கருத்து.

2. ஒருவனையே—வேறு தர்மங்களைச் செய்கிறவன்தான் அவைகளைச்செய்வதாகவும்,இந்திரன் முதலானவர்களைஸந்தோஷப்படுத்துவதாகவும், ஸுவர்க்கம் முதலானவைகளை அடையவேண்டியதாயும், தான்செய்யும் கர்மங்களை அவைகளுக்குச் சாதனமாகவும் நினைக்கிறான். அப்படி அர்ஜுனன் நினைக்கக்கூடாதென்றும், இந்தநாலும் பகவான்தான் என்று நினைக்கவேண்டுமென்றும் கருத்து.

3. உடனே அழிந்து போகிற—ஒருவனால் செய்யப்படும்—யாகம், தியானம் முதலான கர்மங்கள் காலம் கழித்துவரும் பலன்களைக் கொடுக்கமாட்டாது. ஏற்கனவே இருக்கிறவனும், நிலையானவனும், எல்லாம் தெரிந்தவனும், நினைத்தபடி நடத்தக்கூடியவனும், கேட்டதைக்கொடுப்பவனும், எல்லாக் கர்மங்களாலும் ஸந்தோஷப்படுகிறவனுமானபகவானே எல்லாக் கர்மங்களுக்கும் பலன்களைக் கொடுக்கிறார். இப்படி நினைக்கவேண்டும் என்று கருத்து.

4. நான்—பலனைக்கொடுப்பதற்குத்தகுதியாக எல்லாம்தெரிந்தவனும், எதையும் செய்யசக்தியுள்ளவனும், மிகுந்த தயையுள்ளவனுமிருக்கிற நான்.

5. கீழ் சுலோகத்தில் பகவானை அடைவது சொல்லப்பட்டது. இந்த சுலோகம் இடைஞ்சல்கள் போவதைச்சொல்லுகிறது.

அவ—கீழ்ச்சொன்ன பொருளில் சில கேள்விகள் ஏற்படுகின்றன. அதற்காகஇரண்டாவதுபொருளை ஸ்ரீ பாஷியகாரர் அருளிச்செய்கிறார்.

அந்தக் கேள்விகளாவன— (1) கீழே பகவான் கர்மயோகம் முதலான மூன்றையும் சொன்னார். பிறகு மிகவும் உயர்ந்த ரஹஸ்யமாயும் கீதாசாஸ்திரத்திற்கு முக்கியமான கருத்தாயுமிருக்கிற பக்தியோகத்தை க்கட்டாயம் பண்ணு என்று மறுபடியும் தீர்மானமாய்ச் சொன்னார். பிறகு மூன்றுக்கும் பொதுவான மூன்று ஸங்கதிகளை விடுவது என்பதை மறுபடியும் சொல்லுவானேன்? (2) இந்த சுலோகத்தில் ‘‘மாஶுச:— துக்கப்படாதே’’ என்று சொல்லியிருக்கிறது. இதற்கு முன் அர்ஜுனனுக்கு இரண்டுதடவை துக்கம் வந்திருந்தது. முதலில் துக்கம் பந்துக்கள் செற்றுப்போகிறார்கள் என்று. அது ஆத்மாவையும், உடம்பையும்பற்றி பகவான் சொன்னதினால், அவனுக்குத் தெளிவு பிறந்து இருந்த இடம் தெரியாமல் போய்விட்டது. 16-வது அத்தியாயம் 5-வதுசுலோகத்தில் ஒருதுக்கம்வந்தது. அதுவும்போய்விட்டது. இப்போது அவனுக்கு என்ன துக்கம் வந்தது; எதற்கு துக்கப்படாதே என்று பகவான் சொல்லுகிறார்? கீழே பகவான் சொன்ன ஸங்

பெருமாள் என்று வாயினால் சொல்லுகிறோமே யொழிய, பெருமாளென்பவரை உயிரோடு நாம் கண்ணால் பார்க்கவில்லை. பகவான் ஸ்ரீ ராமனாகஅவதாரம் பண்ணபோது, அவர் காட்டுக்குப் போனதாகவும், அந்த பட்டணத்திலிருந்த ஜனங்கள் அவர் பிரிவைத் தாங்காமல், போட்டது போட்டபடி வீடுமுதலானவைகளை விட்டு, அவருடனேகாட்டுக்குப் போனதாகவும் கதையிருக்கிறது. அழகும், எல்லையில்லாமல் கொடுப்பது முதலான எல்லாகுணங்களும் பொருந்திய அவரைப்பார்த்தபடியால், அந்த ஜனங்கள் அப்படிச் செய்தார்கள். நாமும் அப்படிப்பார்த்தால், ஒருக்கால் அப்படிச்செய்வோமோ, என்னமோ. ஆகையால் இப்போது நமக்கு பகவானிடத்தில் பிரீதிவருவது மிகவும் வருத்தம். அதற்காக அந்தபக்தி வருவதற்கு இடைஞ்சலாயிருக்கும் நம்முடைய பாபங்களை நாம்துலைக்கவேண்டும். அந்தப்பாபங்களுக்குக் கணக்கில்லை. பாபங்களைப் போக்குவதற்கு சாஸ்திரத்தில் வேலைகளைச் சொல்லியிருக்கிறது. அவைகளுக்குப் பிராயச்சித்தம் என்று பெயர். நம்முடைய பாபங்களுக்கு எத்தனை காலம் பிராயச்சித்தம் பண்ணினாலும் போதாது. நாமிருக்கும் காலமோ கொஞ்சம். ஆகையால் அர்ஜுனன்-கணக்கில்லாத பாபங்களைச் செய்த என்னால் எப்படி பக்தியோகம் ஆரம்பிக்க முடியுமென்று நினைத்து, அளவில்லாத துக்கத்தை அடைந்தான். அப்போது பகவான் அவனுடைய துக்கத்தைப்போக்குவதற்காகச் சொல்லுகிறார்.

கதிகள் புரியவில்லையா? அவைகளைச் செய்யத் தகுதியில்லையா? அவர் சொன்ன கர்மயோகம் முதலானவைகளில் இன்னதுதான் முக்கியம் என்று தீர்மானிக்க முடியவில்லையா? அல்லதுபலன்கிடைக்குமோ கிடைக்காதோ என்று ஸந்தேகமா? அவன் உயர்ந்த க்ஷத்திரியன்; உயர்ந்த தர்மிஷ்டன். அவன் சொன்னதையெல்லாம் அறியத்தகுந்தவன். எல்லா நல்ல கர்மங்களையும் செய்யத்தகுந்தவன்- இது முக்கியமென்று தீர்மானிக்கத்தகுந்தவன். பகவானிடத்தில் உயர்ந்த நம்பிக்கையுள்ளவன். ஆகையால் இவைகள் அவனுக்கு வராது. வேறுஎன்ன துக்கம் என்றால், பக்தி யோகம் செய்வதிலும், அதின் பலன் கிடைப்பதிலும், காலதாமதத்தையும், அதைச் செய்வதில் மிகுந்த வருத்தத்தையும்,தனக்குப் பகவானிடம் சீக்கிரம் போகவேணுமென்கிற மிகுந்த ஆவலையும் பார்த்து துக்கப்பட்டான். அதற்காகச்சரணாகதியென்கிற-லகுவான-சீக்கிரம் பலன் கொடுக்கிற-உபாயத்தைச்சொல்லுகிறார் என்கிற பொருள்தான் இந்த இடத்திற்கு ஒட்டும். அதைச்சொல்லுகிறார்—

அர்ஜுனா!பக்தியோகம்ஆரம்பிப்பதற்கு1 இடைஞ்சல்களான பாபங்களை நீ இதுமுதல் என்று இல்லாமல் செய்திருக்கிறாய். அவைகள் எத்தனையோ விதங்கள். அவைகளுக்குக் கணக்கில்லை. அவைகளைப் போக்குவதற்காகச் சாஸ்திரத்தில் ஏற்பட்ட கிருச்சிரம், சாந்திராயணம், கூச்மாண்டஹோமம், வைசுவானரேஷ்டி, விராதபதீஷ்டி, பவித்ரேஷ்டி, திரிவித் அக்னிஷ்டோமம்-இவை முதலான—அநேக விதங்களான-கணக்கில்லாத–2 பிராயச்சித்தங்களைச் செய்யவேணும். அதற்கு வெகுகாலம் ஆகும். ஒரு பிறப்பில் 3 செய்யமுடியாது. செய்வதும் வருத்தம். ஆகையால் உன்

---

1. சுலோகத்தில் எல்லாப் பாபங்களிலுமிருந்து என்பதற்கு-பக்தி யோகம் செய்வது அடையவேண்டிய பலனாயிருப்பதாலே, அதற்குஇடைஞ்சலான எல்லா பாபம் என்றுதான் பொருள்.

2. சுலோகத்தில் (ஸர்வ-தர்ம) என்கிற சொல்லுக்கு இந்த யோஜனையில் சாஸ்திரத்தில் பாபங்களுக்குப் பிராயச்சித்தமாகச் சொன்ன தர்மங்கள் என்றுபொருள். எல்லா தர்மங்களையும் என்று சுலோகத்தில் சொல்லியதற்குக் கருத்து—அவைகள் அனேகவிதங்கள் என்றும், அவைகளுக்கு கணக்கில்லையென்றும்.

3. இந்தப்பொருளில் நித்தியங்களாயும், நைமித்திகங்களாயும் இருக்கும் எல்லாக்கர்மங்களையும் விடச்சொல்லவில்லை. செய்யமுடியாத பிராயச்சித்தங்களைத்தான் விடச்சொன்னது.

ஞல் அவைகளைச் செய்யமுடியாது. அவைகளைச்செய்தால் வரக்கூடிய பக்தி உனக்கு வருவதற்காக அவைகளைச் செய்ய முடியாமல் வருத்தப்படுகிற நீ அளவில்லாத தயையுள்ளவனும், தாரதம்மியம் பாராமல் எல்லா உலகங்களையும் காப்பாற்றுகிறவனும், தன்னை அடைந்தவர்கள் என்ன குற்றம் பண்ணபோதிலும், அவைகளைக் கவனிக்காமல் அவர்களிடத்தில் அளவில்லாத பிரீதி பண்ணுபவனுமான என்னை 1 ஒருவனையே சரணுகதி பண்ணு. பிறகு நான் பக்தியோகத்திற்கு இடைஞ்சலான உன்னுடைய எல்லாப் பாபங்களையும் நீ பிராயச்சித்தம் பண்ணுமலே போக்குகிறேன். நீ 2 துக்கப்படாதே. [66]

1. ஒருவனையே என்று சொன்னது எல்லா தர்மங்கள் என்பதற்கு எதிர்த்தட்டாக. ஆகையால் பகவானைச் சரணுகதிசெய்வது ஒன்றே எல்லாவிதப் பிராயச்சித்தம் என்று கருத்து.

2. பக்தியோகம் செய்யமுடியாதவன் இந்த சரணுகதியைச் செய்யலாம். அப்போது 'தர்மம்' என்பது பக்தியோகமும், அதின் அங்கங்களான கர்மயோகம் முதலானவைகளும். 'பாபம்' என்கிற சொல்லுக்குப்பகவானிடம் போவதற்குஇடைஞ்சலான எல்லாப்பாபங்களும் என்று பொருள். இது தவிர எவன்எவனுக்கு எந்தஎந்தபலனில்ஆசை இருக்கிறதோ, அதற்கு ஏற்பட்ட உபாயத்தைச் செய்ய முடியாவிட்டால், அவன் அந்த உபாயத்தைவிட்டு, பகவான் ஒருவரையே சரணுகதி பண்ணவேண்டும் என்று காட்டப்படுகிறது.

ஸ்ரீ பாஷியகாரர் இந்த சுலோகத்திற்குப்பொருள் எழுதுகையில் பக்தியோகம் மோக்ஷத்தைக் கொடுக்கிறதென்று எழுதியிருக்கிருர். ஆகையால் அவரைத்தைவமாகநினைத்த நம்போன்றவர்கள் பக்தியோகம் பண்ணுவது பிசகு என்று சொன்னுல், அவர் திருவுள்ளத்திற்கு மிகவும் வருத்தமாக இருக்கும். ஆனுல் பக்தியோகத்தை நம்மால் செய்யமுடியாது என்று மட்டும்தான் சொல்லலாம். மேலும் என்னைச்சரணுகதி பண்ணு (கெஞ்சிக் கேட்டுக்கொள்) என்று பகவான் உத்திரவுபண்ணியிருக்கும்போது, நாம் அப்படிக் கேட்காமலிருந்தாலும், அவரே நம்முடைய இஷ்டத்தைக் கொடுப்பரென்று சொல்லி, நாம் சரணுகதி செய்யாமலிருப்பதும் ஸரியன்று. ஒருவராலும் அறியமுடியாததும், சாஸ்திரத்தில் மறைந்திருப்பதுமான நல்ல ஸங்கதிகளைத் தெரிவித்து நடத்துவதற்காக ஸ்ரீ பாஷியகாரரால் ஏற்படுத்தப்பட்ட புஸ்தகங்களைத்தவிர, அவருடைய அபிப்பிராயமான அந்த ஸங்கதிகளை வேறு எந்த வழியால் அறியலாம். அந்த வழி அவர் புஸ்தகத்திற்கு ஒத்துக்கொள்ளாமலிருந்தால்,

𑌇𑌦𑌂 𑌤𑍇 𑌨𑌾𑌤𑌪𑌸𑍍𑌕𑌾𑌯 𑌨𑌾𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨। 𑌨 𑌚𑌾𑌶𑍁-
𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌵𑍇 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂 𑌨 𑌚 𑌮𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌤𑌿 ॥௬௭॥

𑌇𑌦𑌂 𑌤𑍇 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌶𑌾𑌸𑍍𑌤𑍍𑌰𑌂 𑌮𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌤𑌮𑍍। 𑌅𑌤𑌪𑌸𑍍𑌕𑌾𑌯-𑌅𑌤𑌪𑍍𑌤𑌤𑌪𑌸𑍇 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌾 𑌨 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌂। 𑌤𑍍𑌵𑌯𑌿 [illegible] 𑌮𑌯𑌿 𑌚𑌾𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌕𑌦𑌾𑌚𑌨 𑌨𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑍍. 𑌤𑌪𑍍𑌤𑌤𑌪𑌸𑍇 𑌚𑌾𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯 𑌨𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃। 𑌨𑌚𑌾𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌵𑍇-𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌯𑌾𑌪𑍍𑌯𑌶𑍁𑌶𑍍𑌰𑍂𑌷𑌵𑍇 𑌨 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌨𑌚 𑌮𑌾𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌭𑍍𑌯𑌸𑍂𑌯𑌤𑌿-𑌮𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌰𑍂𑌪𑍇 𑌮𑌦𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑍇 𑌮𑌦𑍍𑌗𑍁𑌣𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌥𑌿𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌯𑍋 𑌦𑍋𑌷𑌮𑌾𑌵𑌿𑌷𑍍𑌕𑌰𑍋𑌤𑌿, 𑌨 𑌤𑌸𑍍𑌮𑍈 𑌵𑌾𑌚𑍍𑌯𑌮𑍍। 𑌅𑌸𑌮𑌾𑌨𑌵𑌿𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌨𑌿𑌰𑍍𑌦𑍇𑌶𑌸𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌪𑌰𑌿𑌹𑌰𑌣𑍀𑌯𑌤𑌾𑌜𑍍𑌞𑌾𑌪𑌨𑌾𑌯 ॥ ॥௬௭॥

உனக்கு நான் சொன்னது மிகவும் ரஹஸ்யமானது. அந்த ஸங்கதிகளை நல்ல தபஸ்ஸுக்களைச்செய்யாதவனுக்கும், தபஸ்ஸு உள்ளவனாக இருந்தாலும், சொல்லுகிற உன்னிடத்திலும், உனக்குச் சொன்ன என்னிடத்திலும் பக்தியில்லாதவனுக்கும், அப்படி பக்தி இருந்தாலும், இந்த ஸங்கதிகளைக் கேட்க ஆவலில்லாதவனுக்கும் சொல்லாதே. என் ஸ்வரூபத்தையும், நான் எல்லா உலகங்களையும் அடக்கி ஆளுகிறேன் என்பதையும், ஞானம், சக்தி, தயை முதலான என்னுடைய குணங்களையும் ஒருவன் சொல்லும்போது, எவன் அதைப் பொறுக்காமல், தூஷிக்கிறானோ, அவனுக்கும் சொல்லாதே. அதாவது—தைவத்தை ஒப்புக்கொள்ளாதவனுக்குச் சொல்லாதே. கீழேசொல்லப்பட்டமூன்று பேர்களுக்கும் சொன்னாலும் சொல்லலாம். இந்த நாலாவது பேர்வழிக்கு ஒரு நாளும் சொல்லாதே. [67]

𑌯 𑌇𑌮𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑍇𑌷𑍍𑌵𑌭𑌿𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿 ।
𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌮𑌯𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷𑍍𑌯𑌤𑍍𑌯𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥

𑌇𑌦𑌂 𑌪𑌰𑌮𑌂 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑍇𑌷𑍁 𑌯𑍋𑌽𑌭𑌿𑌧𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿-𑌵𑍍𑌯𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌸𑍍𑌯𑌤𑌿। 𑌸 𑌮𑌯𑌿 𑌪𑌰𑌾𑌂 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌂 𑌕𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑌾𑌮𑍇𑌵𑍈𑌷𑍍𑌯𑌤𑌿। 𑌨 𑌤𑌤𑍍𑌰 𑌸𑌂𑌶𑌯𑌃 ॥ ॥௬௮॥

அவருடைய அபிப்பிராயத்தை உள்ளபடி அறியவேண்டுமென்று தவிக்கிற ஒருவன் அதை எப்படி சொல்லலாம்.

எவன் இந்த உயர்ந்த ரஹஸ்யத்தை என்னுடைய பக்தர்களுக்குச் சொல்லுகிறானோ, அவனுக்கு என்னிடத்தில் 1 உயர்ந்த பக்தி உண்டாகி, அதனால்அவன் என்னிடமே 2 வந்து சேருவன். இதில் ஸந்தேகமே இல்லை 3 [68]

𑌨𑌚 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌨𑍍𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍁 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌨𑍍𑌮𑍇 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌤𑌮𑌃 ।
𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾 𑌨𑌚 𑌮𑍇 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑌃 𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌤𑌰𑍋 𑌭𑍁𑌵𑌿 ॥ ௬௯ ॥

𑌸𑌰𑍍𑌵𑍇𑌷𑍁 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌵𑌿𑌤𑌃𑌪𑍂𑌰𑍍𑌵𑌂 𑌤𑌸𑍍𑌮𑌾𑌦𑌨𑍍𑌯𑍋 𑌮𑌨𑍁𑌷𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍇 𑌨 𑌕𑌶𑍍𑌚𑌿𑌤𑍍𑌪𑍍𑌰𑌿𑌯𑌕𑍃𑌤𑍍𑌤𑌮𑍋𑌽𑌭𑍂𑌤𑍍 । 𑌇𑌤𑌃 𑌉𑌤𑍍𑌤𑌰𑌂 𑌚 𑌨 𑌭𑌵𑌿𑌤𑌾 । 𑌅𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌪𑍍𑌰𑌥𑌮𑌮𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍍𑌯𑌾𑌨𑌾𑌮𑌨𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌵𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌾𑌖𑍍𑌯𑌾𑌨𑌸𑍍𑌯𑌾𑌨𑌿𑌷𑍍𑌟𑌤𑌮𑌤𑍍𑌵𑌾𑌤𑍍 ॥ ॥ ௬௯ ॥

உலகத்திலிருக்கும் மனிதர்களுக்குள் இதற்கு முன்பு அவன் மாதிரி எனக்கு மிகவும் இன்பமான வேலைகளைச் செய்தவன் ஒருவனுமில்லை. இனிமேல் உண்டாகப்போகிறதுமில்லை. [69]

𑌅𑌧𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇 𑌚 𑌯 𑌇𑌮𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌮𑌾𑌵𑌯𑍋𑌃 ।
𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌹𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌿𑌃 ॥ ௭௦ ॥

𑌆𑌵𑌯𑍋𑌰𑌿𑌮𑌂 𑌧𑌰𑍍𑌮𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌂 𑌯𑍋𑌽𑌧𑍍𑌯𑍇𑌷𑍍𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑍇𑌨 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑍇𑌨𑌾𑌹𑌮𑌿𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑌿 𑌮𑍇 𑌮𑌤𑌿𑌃 । 𑌅𑌸𑍍𑌮𑌿𑌨𑍍 𑌯𑍋 𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌯𑌜𑍍𑌞𑍋𑌽𑌭𑌿𑌧𑍀𑌯𑌤𑍇, 𑌤𑍇𑌨𑌾𑌹𑌮𑍇𑌤𑌦𑌧𑍍𑌯𑌯𑌨𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣𑍇𑌷𑍍𑌟𑌃 𑌸𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿𑌤𑍍𑌯𑌰𑍍𑌥𑌃 ॥ ॥ ௭௦ ॥

---

1. உயர்ந்த பக்தி—பரபக்தி. தகுந்தவர்களுக்குச்சொல்லுவதும் கர்மயோகத்தில் சேர்ந்தது. பக்தியோகத்திற்கு முளைபோன்ற பகவானுடைய வேலைகளில் சேர்ந்தது என்று கருத்து.

2. பகவானுடைய கீதைக்கு உண்மையான அர்த்தத்தை மனதில் பட்டுச் சொல்லுகிறவனுக்கு தாழ்ந்த பலன்களில் ஆசையை பகவான் உண்டுபண்ணமாட்டார் என்று கருத்து.

3 இவ்விடத்தில் கெட்டவர்களுக்குச்சொல்லாதே என்று முதலில் சொல்லி, பிறகு நல்லவர்களுக்குச் சொல்லு என்று பகவான் சொல்லியிருக்கிறார். எதற்காகவென்றால்-நல்லவர்களுக்குச் சொல்லாமலிருந்தாலும் இருக்கலாம். கெட்டவர்களுக்குச் சொல்லக்கூடாதென்று தன் கருத்தைக் காட்டுவதற்காக.

அவ—இந்த கீதையை ஆசாரியனிடத்தில் படித்தால் வரும் பலனைச் சொல்லுகிறார்—

எவன் மிகுந்த புண்ணியத்தை உண்டுபண்ணக்கூடிய—நாம் இரண்டுபேரும் பேசிக்கொண்ட—இந்த வார்த்தையை அதாவது—கீதையை வேதத்தைப்போல் குருவினிடத்தில் கேட்கிறானோ. அவனை இதைப்படித்த மாத்திரத்தினாலேயே இந்த கீதையில் உயர்ந்ததாகச் சொல்லப்பட்ட 1 ஞான யக்ஞம் என்கிற வேலையைச் செய்தவனாக நினைத்து, அவனிடத்தில் மிகுந்த ஸந்தோஷத்தை அடைகிறேன், [70]

𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌾𑌨𑌨𑌸𑍂𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌶𑍃𑌣𑍁𑌯𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌯𑍋 𑌨𑌰𑌃 ।
𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌶𑍍𑌶𑍁𑌭𑌾𑌁𑌲𑍍𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯
𑌕𑌰𑍍𑌮𑌣𑌾𑌮𑍍 ॥ ॥௭௧॥

𑌶𑍍𑌰𑌦𑍍𑌧𑌾𑌵𑌾𑌨𑌨𑌸𑍂𑌯𑌶𑍍𑌚 𑌯𑍋 𑌨𑌰𑌶𑍍𑌶𑍃𑌣𑍁𑌯𑌾𑌦𑌪𑌿 𑌚𑍇𑌤𑍍 𑌨𑌶𑍍𑌰𑌵𑌣𑌮𑌾𑌤𑍍𑌰𑍇𑌣 𑌸𑍋𑌽𑌪𑌿 𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌵𑌿𑌰𑍋𑌧𑌿𑌪𑌾𑌪𑍇𑌭𑍍𑌯𑍋 𑌮𑍁𑌕𑍍𑌤𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌕𑍃𑌤𑌾𑌂 𑌮𑌦𑍍𑌭𑌕𑍍𑌤𑌾𑌨𑌾𑌂 𑌲𑍋𑌕𑌾𑌨𑍍 𑌸𑌙𑍍𑌘𑌾𑌨𑍍 𑌪𑍍𑌰𑌾𑌪𑍍𑌨𑍁𑌯𑌾𑌤𑍍 ॥ ॥௭௧॥

இந்தக் கீதையை 2 கேட்பவனுக்கும், கேட்கவேணுமென்று ஆசைப்படுகிறவனுக்கும், கீதை கீதை என்கிறாயே கீதையில் என்ன இருக்கிறது என்று வையாதவனுக்கும் பக்திக்கு இடைஞ்சலான பாபங்கள்போய், என்னுடைய பக்தர்கள் கூட்டங்களோடு சேருவர்கள். [71]

---

1. 9-வது அத்தியாயம் 15-வது சுலோகத்தில் சொல்லப்பட்டது.

2. சுலோகத்தில் 'ச' (உம்) என்கிற சொல்லாலே முன்னாலே (4-வது அத்தியாயம் 34-வது சுலோகம்) சொல்லப்பட்டபடி ஆசாரியனிடத்தில் வணக்கம் முதலானவைகளையும் சேர்த்துக்கொள்ள வேணுமென்று காட்டப்படுகிறது.

இங்கே கேட்பதாவது குருவினிடத்திலிருந்து முறைப்படி கேட்பதுதான். தானே புஸ்தகத்தைப் பார்ப்பதும், ஒருவரிடம்கேட்டபோதிலும், முறைப்படி இல்லாமல் கேட்பதும் கூடாதென்று கருத்து. அவைகளால் பக்திக்கு இடைஞ்சல்களான பாபங்கள் போகாது.

கச்சிதேதச் ச்ருதம் பார்த த்வயைகாக்ரேண சேதஸா।
கச்சிதஜ்ஞாநஸம்மோஹ: ப்ரணஷ்டஸ்தே தநஞ்ஜய॥ ॥௭௨॥

மயா கதிதமேதத் த்வயைகாக்ரேண சேதஸா கச்சிச்ச்ருதம்? தவாஜ்ஞாநஸம்மோஹ: கச்சித்ப்ரணஷ்ட:? யேநாஜ்ஞாநேந மூடோ ந யோத்ஸ்யாமீத்யுக்தவாந்॥ ॥ ௭௨ ॥

அர்ஜுந ? நான் மிகவும் கவலைப்பட்டுச் சொன்ன ஸங்கதிகளை நீ கவனித்துக் கேட்டாயோ. அதனால் எந்த மயக்கத்தினால் முன்பு சண்டை செய்ய மாட்டேனென்று சொன்னாயோ, அந்த மயக்கம் தீர்ந்ததோ. 1 [72]

அர்ஜுந உவாச—

நஷ்டோ மோஹ: ஸ்ம்ருதிர்லப்தா த்வத்ப்ரஸாதாந்மயாச்யுத।
ஸ்திதோऽஸ்மி கதஸந்தேஹ: கரிஷ்யே வசநம் தவ॥

மோஹோ விபரீதஜ்ஞாநம்। த்வத்ப்ரஸாதாந்மம தத்விநஷ்டம்। ஸ்ம்ருதிர்யதாவஸ்திததத்த்வஜ்ஞாநம்। த்வத்ப்ரஸாதாதேவ தச்ச லப்தம்। அநாத்மநி ப்ரக்ருதாவாத்மாபிமாநரூபோ மோஹ:, பரமபுருஷஶரீரதயா ததாத்மகஸ்ய க்ருத்ஸ்நஸ்ய சிதசித்வஸ்துந: அததாத்மாபிமாநரூபஶ்ச, நித்யநைமித்திகரூபஸ்ய கர்மண: பரமபுருஷாராதநதயா தத்ப்ராப்த்யுபாயபூதஸ்ய பந்தகத்வபுத்திரூபஶ்ச ஸர்வோ விநஷ்ட:। ஆத்மந: ப்ரக்ருதிவிலக்ஷணத்வஸ்வபாவரஹிததா, ஜ்ஞாத்ருத்வைகஸ்வபாவதா, பரமபுருஷஶேஷதா, தந்நியாம்யைகஸ்வரூபதா, ஜ்ஞாநம், நிகிலஜகதுத்பவஸ்திதிப்ரலயலீலாஶேஷதோஷப்ரத்யநீககல்யாணைகஸ்வரூபஸ்வாபாவிகாநவதிகாதிஶயஜ்ஞாநபலைஶ்வர்யவீர்யஶக்திதேஜ:ப்ரப்ருதிஸமஸ்தகல்யாணகுணகணமஹார்ணவ பரப்ரஹ்மஶப்தாபிதேயபரவாஸுதே-

1. அர்ஜுனன் மனது இப்போது இருக்கிறது பகவானுக்குத் தெரியும். ஆனபோதிலும், அவனுடைய மனதின் இருப்பை அவன் வாயாலே சொல்லிக் கேட்கவேணுமென்கிற ஆசையினாலே, தனக்குத் தெரியாததுபோல் கேட்கிறார்.

ருஷயாதாத்ம்யஜ்ஞாநம் ச, ஸகலேதரவிஸஜாதீயதத்த்வயாதா-
த்ம்யவிஜ்ஞாநதத்ஸம்பந்தி ஸர்வகர்மணாம் பரமபுருஷாராதநரூபதாம் பரம
புருஷ ஸ்ரீ நித்யநைமித்திக கர்மநிஷ்பாதித பர
ஹாராதநரூபதயா நிவ்ருத்தி பகவதா நம
ஸ்காரரூபோபாஸநைகலப்ய: வேதாந்தவேத்ய: பர
புருஷோ வாஸுதேவ இதி ஜ்ஞாநம் ச லப்தம் | தத்த்வ
ஜ்ஞாநோபஹாராணாம் விபரீதஜ்ஞாநமூலாத் ஸர்வ
ஸ்மாத் அவஸாதாத் விமுக்த: ஸ்வஸ்த: ஸ்தித: அஸ்மி |
இதாநீமேவ யுத்தாதிககர்தவ்யதாவிஷயம் தவ வசநம் கரி-
ஷ்யே | யதோக்தம் யுத்தாதிகம் கரிஷ்ய இத்யர்த்த: || ||௭௩||

அவ—அர்ஜுநன் சொல்லுகிறான்—

நீர் என் விஷயத்தில் மிகவும் கவலைப்பட்டு, மிகவும் இன்பமாகச் சொல்லியபோது, நான் கொஞ்சம் ஸந்தோஷப்பட்டதையே வியாஜமாகக்கொண்டு, என்னிடத்தில் அளவில்லாத ஸந்தோஷத்தை அடைந்து, நல்ல ஸங்கதிகளைச் சொல்லிக் கொடுத்தபடியால், எனக்கு தப்பு எண்ணங்கள் எல்லாம்போய் விட்டன. அவைகளாவன—உடம்புதான் ஆத்மாஎன்கிற தப்பு எண்ணம்; உம்முடைய உடம்பான உலகத்தைப்பற்றி உம்முடைய உடம்புஎன்று அறியாமையும்; உடம்பு அன்றுஎன்கிற எண்ணமும்; நித்தியம், நைமித்திகம் முதலான-சாஸ்திரத்தில் சொல்லிய-கர்மங்களைச்செய்வதனால் மிகவும் உயர்ந்த புருஷனை நீர் மிகவும் ஸந்தோஷமடைந்து, செய்கிறவர்களை உம்மிடம் அழைத்துக்கொள்ளுவீர்என்று சாஸ்திரத்தில் சொல்லியிருக்க, அந்தக்கர்மங்கள் ஸம்ஸாரத்தைக்கொடுக்கும் என்கிறதப்புஎண்ணம்-இவை முதலானவைகள். அதாவது-எந்தவஸ்துக்களைப்பற்றியும் அவைகளின் உண்மையே தான் தோன்றுகிறது. ஆத்மா உடம்பைக் காட்டிலும் வேறு; அழிவது முதலான உடம்பின் கெட்டஸ்வபாவங்கள் ஒன்றுமில்லாதது; அறிவையே இயற்கையாக உடையது; எப்பொழுதும் உமக்கு இஷ்டமான வேலைகளைச் செய்வதற்கே ஏற்பட்டது; எப்பொழுதும் உம்மால் ஏவத்தக்கது; நீர் எல்லா உலகங்களையும் விளையாட்டாக உண்டுபண்ணி, காப்பாற்றி, அழிக்கிறீர்; மோக்ஷத்தையும் கொடுக்கி

நீர்; ஒருவிதக்குற்றமும் உம்மிடத்தில் கிட்டாது; நீர் உயர்ந்த எல்லாநல்லகுணங்களும் இயற்கையாகவே உடையவர்; பரப்பிரும்மமென்றும் பரமபுருஷனென்றும் சொல்லப்படுகிறவர்; இப்படித் தெரிந்து, இந்த அறிவை எப்பொதும் பழக்க வேண்டும்; உம்முடைய ஸந்தோஷத்திற்காகவே நித்தியகர்மங்களையும், நைமித்திக கர்மங்களையும் செய்யவேண்டியது; கெட்டகாரியங்களைச் செய்யாமலிருக்கவேண்டியது; கண்முதலானவைகளையும், மனதையும் அடக்குவது, தயை, பொருமை முதலான ஆத்மாவுக்கு இருக்க வேண்டிய நல்ல குணங்களை வளர்க்க வேண்டியது; இவைகளைச்செய்தால், பக்தி என்று சொல்லப்படுகிற உம்முடைய தியானம் நாளுக்குநாள் வளர்ந்து நிறைவேறி,அதனால் உம்மை அடையலாம்;உபநிஷத்துக்களில் மிகவும் உயர்ந்த புருஷனாகச் சொல்லப்படுகிறவர் எனக்குத்தோழனான வாஸுதேவன்என்கிற நீர்தான்-இவைகளை ஸந்தேகமில்லாமல் அறிந்தேன். பந்துக்களிடத்தில் ஸ்நேஹத்தினாலும்,தயையினாலும் பலவிதமான தப்பு எண்ணங்கள் அளவில்லாமல் வளர்ந்து, அதனால் ஏற்பட்ட எல்லா துக்கங்களும் போய் விட்டன. இப்போது மிகவும் ஸந்தோஷமாக இருக்கிறது. சண்டைக்காக வில்லில் பாணங்களைப் பூட்டியாய் விட்டது. [73]

அவ.—த்ருதராஷ்ட்ராய ஸ்வபுத்ரா: பாண்டவாஶ்ச யுத்தே கிம் கரிஷ்யந்தீதி ப்ருச்சதே ஸஞ்ஜய உவாச—

இத்யஹம் வாஸுதேவஸ்ய பார்தஸ்ய ச மஹாத்மந: |
ஸம்வாதமிமமஶ்ரௌஷமத்புதம் ரோமஹர்ஷணம் || ||௭௪||

இத்யேவம் வாஸுதேவஸ்ய-வஸுதேவஸூநோ:, பார்தஸ்ய ச த்வத்பித்ருஷ்வஸு: புத்ரஸ்ய மஹாத்மந:-மஹாபுத்தே: ஸம்வாதமிமமஶ்ருதபூர்வம் ரோமஹர்ஷணமத்புதம் ஸம்வாதமஹம் யதோக்தமஶ்ரௌஷம்-ஶ்ருதவாநஸ்மி || ||௭௪||

அவ—சண்டையில் என்பிள்ளைகளும் பாண்டுவின் பிள்ளைகளும் என்ன செய்தார்கள் என்று கேட்ட திருதராஷ்டிராருக்கு ஸஞ்சயர் சொல்லுகிறார்—

கீழ்ச்சொன்னபடி வஸுதேவருடைய பிள்ளையான ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும், அவருக்கு அத்தை பிள்ளையாயும், உயர்ந்தபுத்தி

உள்ளவனுயும், அந்த ஸ்ரீ கிருஷ்ணனுடைய இரண்டு திருவடிகளையும் நம்பி அடைந்தவனுயுமிருக்கிற அர்ஜுனனுக்கும், நடந்த-மயிர்க் கூச்சலை உண்டு பண்ணக் கூடிய—ஆச்சரியமான-வார்த்தைகளை அவரவர்கள் சொன்னபடியே நான் கேட்டேன். (74).

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑌵𑌾𑌨𑍇𑌤𑌦𑍍𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌮𑌹𑌂 𑌪𑌰𑌮𑍍 ।
𑌯𑍋𑌗𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌤𑍍𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑌥𑌯𑌤𑌃 𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍍 ॥௭௫॥

𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌪𑍍𑌰𑌸𑌾𑌦𑌾𑌦𑍍𑌵𑍍𑌯𑌾𑌸𑌾𑌨𑍁𑌗𑍍𑌰𑌹𑍇𑌣 𑌦𑌿𑌵𑍍𑌯𑌚𑌕𑍍𑌷𑍁𑌶𑍍𑌶𑍍𑌰𑍋𑌤𑍍𑌰𑌲𑌾𑌭𑍇𑌨 𑌏𑌤𑌤𑍍𑌪𑌰𑌂 𑌗𑍁𑌹𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍋𑌗𑌾𑌖𑍍𑌯𑌂 𑌯𑍋𑌗𑍇𑌶𑍍𑌵𑌰𑌾𑌜𑍍𑌜𑍍𑌞𑌾𑌨𑌬𑌲𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑍍𑌯𑌵𑍀𑌰𑍍𑌯𑌶𑌕𑍍𑌤𑌿𑌤𑍇𑌜𑌸𑌾𑌂 𑌨𑌿𑌧𑍇𑌰𑍍𑌭𑌗𑌵𑌤𑌃 𑌕𑍃𑌷𑍍𑌣𑌾𑌤𑍍𑌸𑍍𑌵𑌯𑌮𑍇𑌵 𑌕𑌥𑌯𑌤𑌃 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑌵𑌾𑌨𑌹𑌮𑍍 ॥௭௫॥

நல்ல ஆசார்யரான வியாஸருடைய அனுக்கிரஹத்தினல் எல்லாஸங்கதிகளையும் பார்க்கக்கூடிய கண்ணையும், எல்லாஸங்கதிகளையும் கேட்கக்கூடிய காதையும் அடைந்து, உயர்ந்த ரஹஸ்யமான பக்தியோகத்தை ஞானம், சக்தி முதலான உயர்ந்தகுணங்களுள்ள ஸ்ரீகிருஷ்ணபகவான் தானேசொல்லும்போது நான் நேரில் கேட்டேன். அவர் சிஷியர்கள் வழியாய் கேட்கவில்லை. [75]

𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌮𑌿𑌮𑌮𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌮𑍍 ।
𑌕𑍇𑌶𑌵𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌯𑍋𑌃 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌂 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌚 𑌮𑍁𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑍁𑌹𑍁𑌃 ॥

𑌕𑍇𑌶𑌵𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌯𑍋𑌰𑌿𑌮𑌂 𑌪𑍁𑌣𑍍𑌯𑌮𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌂 𑌸𑌂𑌵𑌾𑌦𑌂 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌚𑍍𑌛𑍍𑌰𑍁𑌤𑌂 𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌮𑍁𑌹𑍁𑌰𑍍𑌮𑍁𑌹𑍁𑌰𑍍𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 ॥ ॥௭௬॥

இப்படி நேரில்கேட்ட-ஸ்ரீகிருஷ்ணனுக்கும்அர்ஜுனனுக்கும் நடந்த—எல்லாபாபத்தைப் போக்கக்கூடிய-மிகவும் ஆச்சரியமான-வார்த்தையை நினைத்து நினைத்து, அளவில்லாமல் ஸந்தோஷத்தை அடைகிறேன். [76]

𑌤𑌚𑍍𑌚 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌰𑍂𑌪𑌮𑌤𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌂 𑌹𑌰𑍇𑌃 ।
𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌯𑍋 𑌮𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍𑌰𑌾𑌜𑌨𑍍𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 𑌚 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌃 ॥

𑌤𑌚𑍍𑌚𑌾𑌰𑍍𑌜𑍁𑌨𑌾𑌯 𑌪𑍍𑌰𑌕𑌾𑌶𑌿𑌤𑌮𑍈𑌶𑍍𑌵𑌰𑌂 𑌹𑌰𑍇𑌰𑌤𑍍𑌯𑌦𑍍𑌭𑍁𑌤𑌂 𑌰𑍂𑌪𑌂 𑌮𑌯𑌾 𑌸𑌾𑌕𑍍𑌷𑌾𑌤𑍍𑌕𑍃𑌤𑌂 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌸𑌂𑌸𑍍𑌮𑍃𑌤𑍍𑌯 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑌤𑍋 𑌮𑍇 𑌮𑌹𑌾𑌨𑍍 𑌵𑌿𑌸𑍍𑌮𑌯𑍋 𑌜𑌾𑌯𑌤𑍇 । 𑌪𑍁𑌨𑌃 𑌪𑍁𑌨𑌶𑍍𑌚 𑌹𑍃𑌷𑍍𑌯𑌾𑌮𑌿 ॥ ॥௭௭॥

அர்ஜுநனுக்குப் பகவானால் காண்பிக்கப்பட்ட—எல்லாதேவதைகளுக்கும் ராஜாவான அவருடைய— எல்லாலோகத்தையும் அடக்கி ஆளுவதைக் கண்ணுக்குக்காட்டின-மிகவும் ஆச்சரியமான உருவத்தை நான் பார்த்தேன். அதை நினைத்து நினைத்து, அளவில்லாத ஸந்தோஷமும் ஆச்சரியமும் உண்டாகிறது. [77]

அத—கிம் பஹுநோக்தேந—

யத்ர யோகேஶ்வர: க்ருஷ்ணோ யத்ர பார்தோ தநுர்தர:।
தத்ர ஶ்ரீர்விஜயோ பூதிர்த்ருவா நீதிர்மதிர்மம ॥

ஓம் தத்ஸதிதி ஶ்ரீமஹாபாரதே ஶதஸாஹஸ்ரிகாயாம் ஸம்ஹிதாயாம் வையாஸிக்யாம் பாரமஹம்ஸ்யாம் ஶ்ரீபீஷ்மபர்வணி ஶ்ரீமத்பகவத்கீதாஸூபநிஷத்ஸு ப்ரஹ்மவித்யாயாம் யோகஶாஸ்த்ரே ஶ்ரீக்ருஷ்ணார்ஜுநஸம்வாதே ஸகல ஶாஸ்த்ரார்தஸாரமோக்ஷஸந்ந்யாஸயோகோ நாமாஷ்டாதஶோऽத்யாய: ॥

ஶ்ரீக்ருஷ்ணாய பரப்ரஹ்மணே நம:॥

யத்ர யோகேஶ்வர:- க்ருத்ஸ்நஸ்யோச்சாவசப்ரபேதாவஸ்திதஸ்ய சேதநஸ்யாசேதநஸ்ய ச வஸ்துநோ யே யே ஸ்வபாவயோகாஸ்தேஷாம் ஸர்வேஷாம் யோகாநாமீஶ்வர: ஸ்வஸங்கல்பாயத்தஸ்வேதரஸமஸ்தவஸ்துஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்திபேத:-க்ருஷ்ண: வஸுதேவஸூநு:-யத்ர ச பார்தோ தநுர்தர: தத்பித்ருஷ்வஸு: புத்ர:- தத்பதத்வந்த்வைகாஶ்ரய:- தத்ர ஶ்ரீர்விஜயோ பூதிர்நீதிஶ்ச த்ருவா நிஶ்சலா-இதி மதிர்மமேதி ‖ ‖ ௭௮ ॥

இதி ஶ்ரீபகவத்ராமாநுஜவிரசிதே ஶ்ரீமத்கீதாபாஷ்யே அஷ்டாதஶோऽத்யாய:.

ஶ்ரீமத்கீதாபாஷ்யம் ஸம்பூர்ணம் ॥

ஶ்ரீமதே ராமாநுஜாய நம: ॥

அவ—என்னத்துக்குப் 1பல வார்த்தைகளைச் சொல்லவேணும்—

எந்தக்கக்ஷியில் உலகத்தில் இருக்கும் அறிவுள்ளது அறிவில்லாதது என்று இருவகையான எல்லாவஸ்துக்களுக்கும், எந்த எந்த ஆச்சரியமான குணங்கள் இருக்கின்றனவோ. அவைகளை தன் நினைவு மாத்திரத்தினாலேயே ஏற்படுத்துகிற எல்லாவஸ்துக்களுடைய வெவ்வேறுவிதமான ஸ்வரூபம், இருப்பு, வேலைகள், என்கிற மூன்றையும் தன்னுடைய நினைவுப்படி செய்துகொண்டிக்கிற, வஸுதேவருடைய பிள்ளையான கிருஷ்ணன் இருக்கிறாரோ; அவருக்கு அத்தையான குந்தி பிள்ளையான—அவருடைய இரண்டு திருவடிகளையே தனக்கு எல்லா விதத்துக்கும் நம்பியிருக்கிற-உயர்ந்த வில்லாளியான-அர்ஜுநன் எந்தக்கக்ஷியிலிருக்கிறானோ,

---

1. திருதராஷ்ட்டிரன் துர்யோதனனுக்கு ஜெயம் வரவேணுமென்கிற ஆசையினால் சண்டையில் என்ன நடந்தது என்று ஸஞ்சயனைக்கேட்டான். சண்டை ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னாலேயே பகவானுடைய விச்வரூப உடம்பில் துர்யோதனன் முதலானவர்கள் பகவானுடைய வாயில் கஷ்டப்பட்டதாகப் பார்த்ததாலும் (அ- 11- சு. 26. 27.), இவர்களை ஏற்கனவே நான் கொன்று விட்டேன் என்று பகவான் சொன்னதைக் கேட்டதாலும் (சு-33), துர்யோதனன் சாகப்போகிறான் என்று ஸஞ்ஜயருக்குத் தெரிந்துவிட்டது. இதை எப்படி நேராகச் சொல்லுகிறதென்று யோஜித்து, குருவம்சத்தாரும் பாஞ்சால தேசத்தாரும் பாதிவார்த்தை சொல்லும்போதே முழுஸங்கதிகளையும் அறிவர்களென்கிற சொல் இருப்பதாலே, இந்தவார்த்தையினாலேயே அவன் தெரிந்து கொள்ளுவானென்று நினைத்து, அதை மறைபொருளாக அவர்களுடைய வார்த்தைகளைக்கேட்டேன் என்று சொன்னார். பிள்ளைகளிடமிருக்கும் கடுமையான சபலத்தினாலே, அப்போதும் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. பிறகு இதினாலாவது தெரிந்து கொள்ளட்டும் என்று நினைத்து, 'அந்த உருவத்தை நினைத்து ஸந்தோஷப்படுகிறேன்' என்று சொன்னார். அப்பொழுதும் எல்லா விதத்தாலும் குருடனான (அதாவது—வெளிக் கண்ணுமில்லை. உள் கண்ணான அறிவுமில்லை) திருதராஷ்ட்டிரன் தெரிந்து கொள்ளவில்லை. இவ்வளவிலும் அறிந்து கொள்ளாதவனுக்கு நேராகவே சொல்லுகிறேன் என்று சொல்லுகிறார்.

அந்தக்க க்ஷிக்காரர்களுக்குத்தான் 1ஸ்ரீயும், விஜயமும், பூதியும், நிலையான நீதியும் இருக்குமென்று என் அபிப்பிராயம். [78]

---

1. ஸ்ரீ என்பது ஒருவிதக்குறைவன்னியில் ராஜ்ஜியம் முதலான எல்லா ஸம்பத்துக்களின்நிறைவு. விஜயம்-சத்துருக்களைத் தொலைப்பது. பூதி-எல்லாவிதஸம்பத்து. அதாவது—எல்லா வற்றையும் அடக்கிஆளுவது முதலான சக்தி. நீதி-அந்தந்த சாஸ்திரங்களைக் கொண்டு இடம் காலம் முதலானவைகளுக்குத் தகுந்தபடி இந்த இந்த வேலைகளைச் செய்யவேண்டியது; இந்த இந்த வேலைகளைச் செய்யக் கூடாதென்கிற உள்ளபடியான தீர்மானமும், அதற்குத் தகுந்த வேலையும். நிலையாயிருப்பதாவது—மிகுந்த ஜாக்கிரதையும், அறிவும் உள்ளவர்களாலும் எவ்விதத்தாலும் மாற்ற முடியாமலிருக்கை.

பதினெட்டாவது அத்தியாயம் முற்றிற்று.

ஸ்ரீமதே வேதாந்த ராமாநுஜ மஹாதேசிகாயநம:.

ஸ்ரீகீதை முற்றிற்று.

விற்பனைக்குத் தயாராயிருக்கும் புஸ்தகங்கள்.

ச்ரௌதம்.

இது V. K. ராமாநுஜாசார்ஸ்வாமியால் எழுதப்பட்டது. இது மீமாம்ஸை படிக்கிறவர்களுக்கு அவசியம் வேண்டியது. இதில் பிராமணர்கள் செய்ய வேண்டிய அக்கினிஹோத்திரம், தர்சபூர்ணமாஸம், ஜ்யோதிஷ்டோமம் முதலான அனேகம் கர்மங்களின் செய்யவேண்டிய வழி நன்ருய் தமிழில் எடுத்துக்காட்டப்பட்டிருக்கிறது. அரிய பலவிஷயங்களுள்ள பெரிய முகவுரையுடன் கூடினது. விலை ரூ. 1 0 0.

ஸ்ரீமத்ரஹஸ்யத்ரயஸாரசுருக்கம்.

இரண்டாம்பதிப்பு. V. K. ராமாநுஜாசார் ஸ்வாமியால் எழுதப்பட்டது. முதல்பதிப்பு 1000காபி 2—மாதங்களுக்குள் செலவாய்விட்டது. 1 2 0

ஸ்ரீ மத் கீதாபாஷ்யம்.

ஸ்ரீ பாஷியகாரர் அருளிச்செய்த பாஷியத்தோடும், அந்த பாஷியத்துக்கு V. K. ராமாநுஜாசார் ஸ்வாமியால் எளிய தமிழ்நடையில் எழுதப்பட்ட உரையுடனும், ஆங்காங்கு ஸ்ரீ தாத்பரிய சந்திரிகையில் உள்ள விசேஷார்த்தங்களோடும் கூடினது.

விலை ரூ. 3 0 0

(தபாற்செலவு வேறு.)